

Giới thiệu Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ

Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ là chuyện xưa về người đàn ông che chở bảo bối của mình đến khi trưởng thành.***Tin đồn anh tuyệt tình lại tuyệt tâm, lại bởi vì người con gái đẹp mà hoảng hốt không thôi. Nghe đồn anh nghiêm túc, lại nở nụ cười dịu dàng nhất với người con gái đẹp. Mà nhìn Phó Quân Hoàng người được gọi là thiên tài vũ khí, làm sao che chở bảo bối đến khi lớn lên.***Ban đầu cô là hắc bạch song phương người người đều phải gọi một câu Tần gia lịch tiết do sự cố máy bay. Đợi cô mở mắt lần nữa, lại phát hiện linh hồn của cô xuyên qua trên người một cô gái nhỏ, mà xung quanh cô đang trình diễn màn bắn nhau lớn. Lúc cô còn chưa biết rõ tình huống, một thiếu niên toàn thân đầy máu chặn ngang lấy cô, dịu dàng kéo cô vào trong ngực bản thân, cứ như vậy cô, có một người ba trẻ tuổi. Truyện ngôn tình này là một chọi một, âm áp không ngược, sủng văn ngọt ngào, thể xác và tinh thần sạch sẽ, yên tâm nháy hử. Truyện sủng văn, cán bộ cao cấp, hào môn, nữ cường thích trọng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tần Gia Trọng Sinh

Không có ngôn từ nào có thể diễn tả sự xa hoa bên trong biệt thự, Tần Lam chân trần đứng ở trên thảm lông mềm mại, con người lạnh lùng không chút để ý người đàn ông quỳ trên mặt đất.

"Tần gia, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, gia ngài có thể tới hòn đảo nhỏ ở trước, sau này tôi sẽ theo tới." Người đàn ông quỳ trên mặt đất dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước, con người của anh ta gần như say mê nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tần Lam.

"Xem ra, anh định nhốt tôi cả đời." Hơi híp mắt, giọng nói lười nhác giống như đang nói chuyện bình thường không liên quan đến mình.

"Không, không, gia, tôi chỉ muốn vĩnh viễn có thể ở cùng gia."

Người đàn ông quỳ trên mặt đất, tiến về phía trước vài bước, gương mặt dịu dàng thấm đượm say mê làm người ta xem không hiểu, anh ta tháo Bạch Thủ Sáo đang đeo ở trên tay xuống, gần như thành kính vuốt ve đôi chân ngọc trần trụi bên ngoài kia, cúi người, dán mặt vào chân đẹp trắng ngần:

"Gia, tôi chỉ không muốn người khác tới quấy rầy chúng ta. Trên thế giới này, người quấy rầy chúng ta đều đáng chết!" Giọng nói đột nhiên lạnh.

Con người của Tần Lam rất nhạt, cô nhìn người đàn ông đáng vẻ thành kính như vậy hôn chân ngọc của bản thân, dè dặt cẩn trọng vỗ về chơi đùa chân của cô, trong lòng một trận trào phúng.

Nhìn xem, đây là con chó tốt cô nuôi dưỡng.

Lúc trước, cô không nên cứu con chó này, cô càng hối hận lúc trước không cho anh ta một phát súng.

Bằng không, hôm nay cô cũng sẽ không rơi xuống nông nổi bị chó điên đoạt quyền, nhốt!

Tướng Tần Lam cô, từ nhỏ đến lớn tranh quyền đoạt thế, giết vô số người, hai tay dính đầy máu tươi, đôi mắt người người hai bên hắc bạch kính sợ Tần gia. Mà hiện tại, cô lại bại trong tay một con chó mà mình nuôi dưỡng, thật đúng là đủ châm chọc.

Trong lòng Tần Lam xoẹt qua một tia chán ghét, rút chân ra, không chút lưu tình một cước đá vào trên mặt người đàn ông, nháy mắt, thân thể của người đàn ông hơi ngửa ra sau, mà trong lúc đồng thời, người đàn ông lấy tay che cái mũi chảy máu, anh ta biết, Tần gia không thích nhìn thấy máu.

"Cút!"

Người đàn ông cũng không có lập tức rời đi, anh ta lấy ra một chiếc khăn lụa cotton mềm mại thuần chất, dè dặt cẩn trọng chà lau mặt chân của Tần Lam, sau khi xác định chân đẹp không có chút vết máu, anh ta mới nói: "Gia, máy bay đã chuẩn bị tốt ở sân bay, một lát sẽ có người tới đón gia."

Tần Lam mất lạnh nhìn người đàn ông lấy ra một đôi dép lê mềm mại, tiếp tục quỳ trên mặt đất giúp cô đi vào, xung quanh mũi anh ta còn có vết máu, nhưng bên môi luôn mang theo một chút ý cười khó ức chế.

Sau khi anh ta giúp cô đi dép lại hôn một cái lên chân ngọc của cô:

"Gia, tôi sẽ nhớ ngài."

Con người trong treo lạnh lùng của Tần Lam nhìn người đàn ông quỳ lui ra phía sau, cuối cùng, bóng dáng hoàn toàn biến mất ở bên trong biệt thự.

Tới đón Tần Lam là Hạ Lợi người luôn luôn làm việc bên cạnh người đang ông kia.

Hạ Lợi tất cung tất kính đứng ở sau lưng Tần Lam, mặc dù hiện tại Tần Lam bị đoạt quyền, nhưng vẫn như cũ không ai dám đi khiêu khích uy nghiêm

của đương kim Tần gia.

Chỉ cần một câu nói của Tần gia, nhất định nhị gia sẽ không chút do dự giải quyết bọn họ.

Tần Lam vừa mới ngồi lên máy bay, Hạ Lợi lấy di động, cung kính, hai tay giao vào trong tay Tần Lam.

"Gia, không phải sợ, qua vài ngày tôi sẽ đi qua với ngài." Giọng nói dịu dàng của người đàn ông từ trong điện thoại truyền đến.

Tần Lam không chút do dự ném điện thoại di động đi, nhắm mắt, dưỡng thần.

Hiện tại chỉ cần nghe được giọng nói của người nọ, toàn thân Tần gia đều sẽ khó chịu.

Sau khi đợi máy bay cất cánh, con người trong suốt lạnh lùng khề nhếch, tầm mắt dừng ở trên người Hạ Lợi thần kinh luôn buộc chặt, "Rất khẩn trương?"

Lưng Hạ Lợi nhất thời cứng đờ,

"Tôi..." Bờ môi của anh ta đều đang run run.

Khoé môi Tần Lam hiện ra một độ cong, kỳ thực cô rất ít cười, hoặc là nói cô sống ba mươi lăm năm, cũng chưa từng cười, nhưng, hiện tại cô nhìn thấy một người sợ chết mà cả người run run, ngược lại cô thấy rất buồn cười.

"Đã sợ như vậy, sao còn muốn đi lên?"

Từ khuôn mặt của Hạ Lợi là sợ hãi Tần Lam, tay của anh ta cũng không khống chế được, không ngừng run rẩy, "Tần gia, ngài phải chết, bằng không, cả nhà tôi đều sẽ chết thảm! Một mình ngài chết, cứu cả nhà tôi, tôi..."

"Thật có lời đúng không?" Tần Lam nhàn nhạt cắt đứt lời nói của anh ta, "Hạ lợi, biết vì sao gia cho anh đi theo bên người Diêm Từ Diệp, mà không cho cậu nhiệm vụ gì không?"

"Vì... Vì sao." Giọng nói của Hạ Lợi vẫn không ngừng run rẩy như cũ.

Tần Lam sửa sang lại vạt áo của bản thân, không chút để ý nói: "Bởi vì, anh rất đơn thuần. Anh cho là, anh trên máy bay, giết tôi, anh còn có thể sống sót? Hay là nói, anh và tôi cùng đồng quy vu tận, Diêm Từ Diệp sẽ bỏ qua cho người nhà của anh sao?"

Sắc mặt Hạ Lợi đột nhiên trắng bệch.

"Nhắm mắt lại ngủ một giấc đi." Tần Lam luôn luôn thật bình thản, bình thản đến Hạ Lợi cảm thấy sợ hãi.

Anh tiếp nhận mệnh lệnh ở trên máy bay giết Tần gia, chỉ cần giết Tần gia, người nhà anh sẽ không có chuyện gì...

Nhưng sau khi nghe Tần Gia nói, anh mới rõ ràng tỉnh ngộ, anh giết Tần gia, làm sao có thể sống trở về? Mà người nhà của anh, làm sao có thể không xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên anh quá ngây thơ rồi!

"Gia..."

Theo Hạ lợi đứng dậy, thân máy bay rõ ràng truyền đến một trận dao động khác thường!

Tần Lam vẫn lạnh nhạt ngồi trên ghế như cũ, đôi mắt khép hờ, yên tĩnh chờ đợi cái chết đến.

Sau khi Diêm Từ Diệp đoạt quyền, làm sao có thể lưu lại uy hiếp là Tần Lâm cô?

Cho nên, khi Tần Lam bị bao phủ ở bên trong chiếc máy bay nổ mạnh, biểu cảm của cô trước sau vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, đến khi máy bay ở không trung, triệt để nổ mạnh thành tro...

Tần Lam cho rằng, cả đời mình, sẽ kết thúc như vậy.

Cô không cần lại bốn ba sinh sống, không cần lo lắng bị giết hại mà đêm không thể ngủ ngon, không cần lo lắng gia nghiệp bị hủy mà tay nhiễm máu tươi, cô chỉ cần an tâm nhắm mắt lại, an tâm chết là được rồi.

Nhưng vì sao bên tai của cô truyền đến thanh âm đầu súng? Giống như có người nào đó lớn tiếng kêu to, cầu cứu.

Hơi hơi nhíu mày, đối với tình hình trước mắt, trong lòng Tần Lam xẹt qua một tia nghi hoặc.

Ở trong máy bay nổ mạnh, làm sao cô có thể còn sống xuống dưới?

"Ha ha, hoàn mỹ, anh là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tôi!" Tiếng quát tháo điên điên khùng khùng hấp dẫn ánh mắt của Tần Lam nhìn qua.

Chỉ thấy một ông lão cái đầu thấp bé đầy tóc trắng hướng về phía người đàn ông đang cầm súng chỉ vào lão.... Không đúng, phải nói là thiếu niên điên cuồng kêu.

Chỉ cần tao đập đổ mày trước mặt mọi người, tao sẽ được người của toàn bộ thế giới ngưỡng mộ! Ha ha, hoàn mỹ, hoàn mỹ!"

Cả người thiếu niên đầy máu, tay cầm súng không chút run rẩy, ông lão vẫn đang trong trạng thái điên cuồng, trong nháy mắt giống như bị đông lạnh, cặp mắt đỏ ngầu của ông ta rơi vào trên người thiếu niên, ông ta điên cuồng hô:

"Không không! Mày không thể giết tao, giết tao, mày cũng không có lợi! 0814 tin tưởng tao, chỉ cần mày tin tưởng tao, tao sẽ cho mày đứng ở tốt cùng thế giới! Thế nào!"

Tần Lam bình thản nhìn thiếu niên không dao động từ trên cao nhìn xuống ông lão, mặt không biểu cảm nhìn ông ta, nổ súng, nhìn óc ông lão tuôn ra toàn thân ông ta.

Một khối máu không có linh hồn.

Đây là đánh giá của Tần Lam về thiếu niên.

Đợi sau khi thiếu niên giết ông lão kia, Tần Lam mới quan sát tình hình toàn thân.

Đây rõ ràng là một sơn động được dùng làm căn cứ, xung quanh có rất nhiều thiết bị, dụng cụ, ở bên trong sơn động này, có không ít lồng sắt, mà ở trong những lồng sắt kia, đều có một khối thi thể hết sức vận vẹo hoặc quái dị.

Chân mày Tần Lam càng cau chặt.

Luôn có một loại cảm giác xa cách tràn đầy toàn thân cô.

Vậy mà loại cảm giác này, cô lại không biết đến từ đâu.

Xung quanh tiếng súng vẫn như cũ không ngừng, nhưng mà viên đạn này cũng thật thần kỳ không có một viên dừng ở trên thân thể của cô, cô an vị ở trên một bàn đá, một nửa chân ngắn ngủn để ở giữa không chung, đợi chút ngắn ngủi!

Lúc này Tần Lam mới phát hiện cảm giác khác lạ kia đến từ đâu.

Cô nhỏ đi.

Cô chính xác phát hiện, cơ thể này không phải của cô, dựa theo phán đoán của cô, thì hẳn là cô đã trọng sinh.

Trùng sinh ở trên người một cô bé bốn năm tuổi.

Tần Lam nhanh chóng sửa sang lại tình huống bản thân hiện tại, nhưng một đứa nhỏ bốn năm tuổi có thể có trí nhớ gì? Gần như là một mảnh trống rỗng, hoặc là một mờ hình ảnh hỗn độn, Tần Lam xem không hiểu.

Mà đối với khôn cảnh hiện tại, súng đạn xung quanh cũng không ít đi, ngược lại càng đấu kịch liệt. Mặc dù hai bên hắc bạch đều phải kiêng kỵ Tần gia Tần Lam cô, cũng không có khả năng lấy thân thể nhu nhược của cô bé bốn tuổi như vậy, chạy ra khỏi sơn động súng đạn tán loạn này.

Mà việc xuống được bàn đá to lớn này, đối với cô bé bốn tuổi mà nói, cũng là một vấn đề.

Bàn đá cách mặt đất rất cao, cũng ngay tại lúc cô đang suy nghĩ xem làm thế nào để đi xuống, một cái tay lạnh lẽo đặt trên lưng của cô, khi cô còn chưa kịp hồi hồn, một tay của anh đã ôm cô vào trong lòng, áp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào trên ngực của anh.

Là thiếu niên kia.

Tần Lam biết anh ta.

Cô cũng không giãy dụa, hai tay rất là thành thật gắt gao cầm lấy vạt áo trước ngực thiếu niên, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào trên ngực có nhịp đập so với người thường có chút chậm kia, vẻ mặt rất yên tâm.

Thiếu niên một tay ôm Tần Lam, một tay cầm súng, anh cất bước thản nhiên đi đến hướng cửa động.

Ở ngoài sơn động, trên đất đều là thi thể được trang bị đầy đủ, biểu cảm của bọn họ dữ tợn đáng sợ, mà ngay tại bên cạnh sơn động, có ba thiếu niên hơi thờ giống nhau bóng dáng thẳng tắp đứng ở trước sơn động, khi bọn họ nhìn đến thiếu niên kia, vẻ mặt so với mới vừa rồi còn muốn nghiêm túc hơn.

"Đi." Do thời gian dài không nói chuyện nên giọng nói có chút khàn khàn, mang một tia nhàn nhạt xé rách.

Tần Lam cũng không tò mò thân phận của mấy người này hay là bọn họ đã trải qua chuyện gì, Tần gia đã chết, hiện tại cô chính là một cô gái nhỏ bình thường, về sinh mạng của Tần Lam cô, đã kết thúc.

Dọc theo đường đi, Tần Lam đều bị thiếu niên gắt gao ôm vào trước ngực bản thân, cô cũng yên tĩnh ngồi trong lòng anh, không ầm ĩ không nháo.

Bọn họ đi thật lâu, trên đường, Tần Lam cũng đã ngủ ở trong lòng thiếu niên, đợi cô tỉnh lại lần nữa, thì đã là ban đêm.

Chờ nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc xung quanh, Tần Lam mới phát hiện, thời gian tiếp nối thời gian cô chết, nếu cô không đoán sai, các cô là trở về để đồ.

Lúc này Tần Lam cũng nghĩ đến, thân phận của thiếu niên này, mấy chiếc xe lộ bảng hiệu quân đoàn đột nhiên xuất hiện, bao vây xung quanh bọn họ, cũng trong nháy mắt khi xe dừng lại, toàn bộ nhân viên vũ trang canh gác nhìn bọn họ.

Đèn xe mở lớn đâm vào mắt cô xuyt nữa không mở ra được.

Trừ thiếu niên kia ra, trong nháy mắt ba người kia lấy vũ khí trên người ra, đầu tiên bị thiếu niên ngăn lại.

Thiếu niên chủ động đi tới trước một chiếc xe trong đó, hai tay nâng Tần lam vẫn còn đang vùi trong ngực bản thân lên, gần như máy móc nói"

"Con gái, tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phó Gia Phó Quân Hoàng

Tần Lam kinh ngạc ngẩng đầu, một đứa trẻ vị thành niên, thật sự có thể có một đứa bé bốn tuổi sao?

Mà ngay lúc Tần Lam chưa kịp hồi hồn lại, cửa xe bị người bên trong theo mở ra, một người đàn ông trung niên cả người mặc quân trang bước ra khỏi xe.

Trong lúc đó mi mày của ông ta nhăn lại, đôi mắt sắc bén giống như thanh kiếm lợi hại dừng ở trên người thiếu niên.

Tần Lam biết ông ta, Phó Văn Thắng, nếu cô nhớ không lầm, hiện tại ông ta giữ chức thượng tướng.

Phó gia tượng trưng để đô quyền quý.

Chỉ cần vừa nói đến để đô quyền quý, mọi người sẽ nghĩ đến Phó gia đầu tiên, Phó gia đó chỉ cần giẫm chân một cái là có thể làm cho cả để đô rung chuyển.

Đối với Phó gia, Tần Lam cũng không hiểu rõ, nói chính xác là, Phó gia vẫn luôn ắp núp rất kỹ, đối ngoại của bọn họ không có bất kỳ sơ hở, thậm trí ngay cả một nhược điểm cũng không có.

Phó lão gia vẫn luôn duy trì thái độ trung lập trong giao thiệp, mặc kệ bên ngoài đấu tranh lợi hại thế nào, cuối cùng ông ta sẽ ở giữa mỗi cuộc đấu tranh, để Phó gia yên ổn vượt qua.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Phó gia có thể đứng vững không ngã.

Tần Lam bị hai tay thiếu niên nâng lên, cặp mắt kia của anh giống như đầm sâu không nhìn ra chút tình cảm nào. Thiếu niên nhìn thấy Phó Văn Thắng không có bất kỳ biểu hiện gì, khuôn mặt lạnh lùng như tờ không một chút dao động, thu tay lại, ôm cô nhóc vào trong ngực của mình lần nữa.

Đối với thiếu niên ôm trong ngực có vẻ trong trẻo lạnh lùng, Tần Lam cũng không ghét, thậm chí, có chút yêu thích không muốn rời xa.

Tần Lam cô, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có người cho cô dựa vào, suốt cuộc đời, người cô có thể dựa vào, chỉ có bản thân, vì vậy, cô chỉ có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến khi không người nào có thể gây tổn hại cho cô, cô mới dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Từng muốn lùi bước, chỉ là cô dừng lại một chút như vậy, cứ như vậy mất đi tính mạng của bản thân.

Tay Tần Lam vẫn nắm vạt áo tràn đầy vết máu của thiếu niên như cũ, cầm để ở trên đầu vai thiếu niên, con người màu trà khép hờ.

Về mặt Phó Văn Thắng vẫn luôn nghiêm túc, không người nào có thể nhìn ra nội tâm của ông ta.

Môi khô khốc hé mở, nhưng không phát ra thanh âm gì.

Phó Văn Thắng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc lợi hại, ông khề hừ một tiếng, mới có chút khó khăn nói: "Về nhà nói." Nói xong, liền xoay người lên xe.

Về nhà.

Trên gò má tràn đầy vết bẩn kia không chút dao động, một tay thiếu niên ôm Tần Lam, bước chân giống như quân nhân nhanh nhẹn có lực, anh ngồi ngay ngắn ở trong xe, mà Tần Lam vẫn luôn phục tùng bị anh chiếm lĩnh ôm ở trong ngực.

Hồ hấp của tần Lam dần dần trở nên càng kéo dài hơn.

Nhưng trước khi cô ngủ, rõ ràng cô cảm giác được khi thiếu niên nghe được hai chữ về nhà, cơ thể của anh có chút cứng ngắc, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Cô không hiểu, anh thân là con cháu Phó gia, sao lại rơi vào bên trong son động kia. Theo ý của Phong lão gia, cô có thể gần hiểu, lão già kia là đang thử nghiệm trình độ của thiếu niên này.

Cô không tin người của Phó gia sẽ đưa con của mình vào chỗ đó. Nhưng cô nhớ rõ ràng những thi thể vụn vụn bên trong lồng sắt.

Tần Lam còn không suy nghĩ nhiều được nữa, cô đã nằm ngủ trong ngực thiếu niên.

Cơ thể của một đứa nhỏ bốn tuổi, cuối cùng vẫn quá yếu.

Trước khi Tần Lam mất đi ý thức chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Lúc Tần Lam tỉnh lại, cô phát hiện bản thân vẫn ở trong lòng thiếu niên như cũ, mà bên hông của cô, vẫn có một cánh tay hơi lạnh như lúc đầu.

Mà bọn họ còn ở trên xe.

Cô mê mang mở to mắt, một đôi con ngươi thâm thúy giống như cổ đèn đen cứ như vậy không chút giữ lại rơi vào trong mắt của cô.

Cô tịch, lạnh lùng, sạch sẽ, khăn trắng...

Ở nơi đó cô thấy được rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Anh đã trải qua những gì, hoặc nhiều hoặc ít cô có thể đoán được, nhưng vì sao, anh còn có thể vẫn duy trì ánh mắt trong sáng như lúc ban đầu?

"Tĩnh?" Anh hơi hơi mở miệng.

Cổ họng của anh giống như bị tổn thương, giọng nói của anh nghe giống như bị cái gì xé rách, không giống thiếu niên nên có.

Tần Lam biết ý của anh, anh đang hỏi cô có phải đã tỉnh rồi không.

Tần Lam thích thiếu niên này.

Sạch sẽ này, không có nguyên do gì, thiếu niên vẫn che chở cô đến tận bây giờ.

Cô nở nụ cười đầu tiên với anh, "Ừm, tĩnh."

Độ cong nhàn nhạt trên khoé môi, dịu dàng, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

Lúc cô vẫn còn là Tần gia, số lần cười trong ba mươi lăm năm, có thể đếm trên đầu ngón tay, cô cũng nhanh quên, cái gì gọi là nở nụ cười thật lòng.

Nhưng, ngay tại vừa rồi, cô lại vì một câu nói đơn giản của thiếu niên mà lộ ra tươi cười.

Trong lòng Tần Lam không khỏi cảm thấy buồn cười, cô không chỉ có thân thể nhỏ mà ngay cả trí lực cũng thoái hoá sao?

Biểu cảm của thiếu niên vẫn như cũ không có gì dao động, chỉ là ánh mắt bình tĩnh không chút sóng gió kia mới vừa rồi sáng hơn rất nhiều.

Phó Văn Thắng an vị ở bên cạnh người thiếu niên, ông luôn luôn âm thầm đánh giá người con trai đã thất lạc ba năm này, từ lúc giữa trưa, sau khi ông nhận được tin tức, mang theo binh lính ra ngoài, ông gần như đã lật tung cả đế đô lên, cũng không có nhìn thấy bóng dáng của con trai ông.

Ngay tại lúc ông sắp tuyệt vọng, lại nhận được tin tức, nói là ở trên đường cái nhìn thấy vài người có hành động dị thường, ông không nói hai lời liền chạy đến.

Khi ông ngồi trong xe nhìn khuôn mặt so với ba năm trước đây còn thành thực hơn, ý chí kiên cường của phó Tướng quân, cũng không nhận được mà

mắt ươn ướt.

Con ông, cuối cùng cũng không chết dễ dàng như vậy.

Chỉ là, bé gái trong ngực tên nhóc kia, thật là làm cho ông có chút bất ngờ chiêm nghiệm trước mắt.

Quân đoàn từ từ lái vào trụ sở lớn của quân khu, lúc xe dừng lại, một hồi tiếng vỗ vào cửa xe vang lên.

"Quân Hoàng, có bị thương không, có nhớ mẹ không? Hà? Quân Hoàng, để mẹ nhìn một chút, mau để mẹ nhìn một chút." Giọng nói mang theo ghen ngào và tiếng vỗ vào cửa xe cùng nhau vang lên.

Tần Lam rõ ràng cảm nhận được cơ thể phía dưới hơi giật mình.

Tâm tình của anh bây giờ, dao động còn lợi hại hơn so với vừa rồi.

Quân Hoàng? Anh gọi là Phó Quân Hoàng sao?

Tần Lam vừa định mở cửa xe, cửa xe cũng đã bị người từ bên ngoài kéo ra, chỉ thấy một vị phu nhân khóc giống như mưa cứ như vậy đứng trước mắt cô.

Tầm mắt của cô gắt gao rơi vào trên người thiếu niên phía dưới người cô, đôi môi hơi có vẻ tái nhợt mở ra, cũng không phát ra được âm thanh gì, chỉ có nước mắt, đang không ngừng rơi xuống.

Bà yêu thương đứa nhỏ của bản thân ra sao.

"Khóc suốt mướt, giống bộ dáng gì nữa!" Phó Văn Thắng xuống xe, trầm giọng nói với vợ đang rơi lệ không ngừng.

"Ông quản tôi!" Trên mặt vị phu nhân đỏ bừng sức hết như hoa, bà oán hận nhìn Phó Văn Thắng, kêu khóc, "Tôi cho ông biết, Phó Văn Thắng, lòng của ông làm bằng sắt sao, tôi mong mỗi con trai ba năm, tìm con trai ba năm, hiện tại thật vất vả trở lại, tôi làm phiền ông chuyện gì, không ưa thì ly hôn! Phó Văn Thắng nếu không phải tại ông, Quân Hoàng sẽ mất tích ba năm sao? Ông..."

Bà không nói được nữa, bởi vì Tần Lam ôm lấy bà.

Thân thể mềm nhũn kia, cứ như vậy ôm bà.

Từ Tĩnh Ngưng cứ như vậy ngây ngẩn cả người, bà cúi đầu, chỉ thấy một thân thể thấp lùn nho nhỏ cứ như vậy ôm lấy chân của bà, trong giọng nói mềm nhũn chứa một tia khô khóc:

"Đừng khóc, con của bà đã trở lại. Chỉ cần trở lại, là tốt rồi."

Người phụ nữ đang khóc đến thương tâm kia, đúng là làm cho người ta đau lòng.

Từ nhỏ Tần Lam đã mất đi tình thân, thậm chí ngay cả tình bạn cũng chưa từng có, cô nhìn hết lạnh ảm trong thiên hạ, thậm chí có thể vừa nhìn người đã biết được người đó có rắp tâm chỗ nào, mà phu nhân khóc giống như một đứa trẻ, cũng làm cô rung động như vậy.

Lúc bà còn hết sức chậm chạp, cô đã ôm lấy bà, mà nói cũng đã nói ra miệng.

Cơ thể thiếu niên có chút cứng ngắc tán dương, anh ngồi ở trong xe thật lâu, cho đến khi anh thấy mẹ của mình ngồi xổm người xuống, ôm bóng dáng nhỏ nhõm kia vào trong lòng, cho đến khi anh thấy người mới vừa ngừng khóc, lúc ôm lấy bóng dáng nhỏ nhắn kia lại bắt đầu muốn khóc, anh mới có chút máy móc xuống xe, cơ thể cố đứng thẳng tắp:

"Mẹ. Con đã trở về."

Sáu chữ đơn giản (trong tiếng trung là sáu chữ), anh dùng thời gian so với người bình thường phải nhiều hơn gấp hai lần.

Từ Tĩnh Ngưng càng ôm sát cô bé trong ngực, nước mắt giống như vòi nước không khóa lại được.

Tần Lam cảm giác bản thân đã đưa ra một quyết định sai lầm, hiện tại cô chỉ thiếu chút nữa là bị siết chết.

Lúc cô cảm giác bản thân thật sự khó thở, một bàn tay hơi lạnh đột nhiên bắt lấy cô, rồi sau đó một hồi lôi kéo, kéo cô thoát khỏi ôm ấp đủ để cô hít thở không thông của từ Tĩnh ngưng.

Một tay Phó Quân Hoàng ôm Tần Lam, con người sâu không thấy đáy cứ như vậy nhìn mẹ của mình vẫn còn trong trạng thái ngốc lảng, rồi sau đó nói một chữ, có chút cố sức nói:

"Của con!"

Chương 3: Lửa Giận Của Phó Thiếu Tướng

Học viện tư nhân Ngân Dực, trường đại học nổi tiếng Hạ Hoa.

Học viện Ngân Dực có đầy đủ mọi thứ từ nhà trẻ đến lớp tiến sĩ.

Nơi này không có chế độ cấp bậc rõ ràng, trường học như vậy không giống để đồ quý tộc còn lại, chỉ cho phép con em có quyền có tiền vào học, tiến vào học viện Ngân Dực, chỉ cần có thực tài, cổng sân trường vĩnh viễn mở ra từ tiền tài đối với bạn. Nhưng nếu như trong lòng bạn không có chút văn chương, cho dù bạn có hậu thuẫn vững chắc đi nữa, cũng không vào được.

Trường học Ngân Dực quản lý có chút giống với trường học của quân đội, nhưng lại cũng khác với quân đội.

Quân sự hóa quản lý, ngay cả khóa học có liên quan đến quân sự cũng có.

Ngân Dực thành lập từ mười một năm trước, thời gian sửa chữa ngắn, đội ngũ giáo viên cũng làm cho tất cả các trường học theo không kịp.

Cho nên, trong học viện Ngân Dực này, không có chế độ cấp bậc rõ ràng.

Mặc dù trường học không phân chia chế độ lớp học hoặc học sinh cấp bậc ra rõ ràng, nhưng các học sinh cũng tự động phân tách "Bình Dân" và "Quý tộc" ra.

Giữa "Bình dân" và "Quý tộc" từ trước tới nay rất ít tiếp xúc, bởi vì ở Ngân Dực có một điều lệ bất thành văn (hiểu ngầm), giữa "Bình dân" và "Quý tộc", sâu trong lòng, không thể có bất kì tiếp xúc, không tuân theo người, chủ động rút lui khỏi Ngân Dực.

Vậy mà vào giờ phút này, cây hoa hồng đỏ "Quý tộc" Kim Duy Hi đó, đang đứng ở cửa lớp "Bình dân" cao bảy nổi tiếng, trên khuôn mặt cực kì đẹp dễ kia, nồng đậm lửa giận.

"Phó An Nhiên, bây giờ cô lập tức đi ra cho tôi! Đến lúc đó, miếm cho cô khó chịu!"

Người này, bất kể là chỗ nào cũng thích xem náo nhiệt.

Tự nhiên bọn học sinh nghe được danh xưng "cây Mâm Côi" là Kim Duy Hi đó đến tìm Phó An Nhiên lớp "Bình dân" gây phiền toái, toàn bộ như ong vỡ tổ đều tụ tập đến cửa lớp số bảy, chờ xem kịch vui.

mọi người tụ tập ở cửa lớp nhìn quanh, đúng như dự đoán, Phó An Nhiên an vị ở vị trí gần cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống trên người cô, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc dài màu đen, tỏa ra một tầng vàng sáng nhàn nhạt.

Điềm nhiên, an tĩnh.

Đây là cảm giác của mọi người đối với hình ảnh kia.

Phó An Nhiên, được xưng là một truyền kì ở Ngân Dực.

Cô từ nhỏ học năm nhất đến bây giờ, cô chưa bao giờ từ ghế thứ nhất tụt xuống dưới.

Thoạt nhìn cả người cô đều ngơ ngác, mặc dù đáng người rất đẹp, chỉ là, trên người cô có một luồng khí những người không phận sự miễn tới gần, nên có rất ít người dám đến gần cô.

Gần như không ai biết bối cảnh thân phận của cô, chẳng qua là kể từ sau khi cô bước vào lớp bảy, sẽ thấy cô không ra khỏi lớp bảy, bắt đầu từ năm nhất cho đến lớp cao, cô vẫn luôn ở lớp bảy.

Một khối tổng cộng có mười lớp học, mỗi khối, cũng chỉ có bảy lớp là trong lớp không có "Quý tộc", cho nên, lâu ngày, mọi người liền tự động cho là, Phó An Nhiên cũng là "Bình dân".

"Phó An Nhiên, đừng để tôi phải ném cô tới!" Hĩa tay Kim Duy Hi khoanh trước ngực, mấy cô gái đứng ở sau lưng cô ta thoạt nhìn cũng không phải người hiền lành.

"Ba" một tiếng.

Thanh âm quyền sách chợt bị khép lại làm Kim Duy Hi chủ động ngậm miệng.

Mà lúc đôi mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên người cô ta, làm Kim Duy Hi có cảm giác hít thở không thông, cổ họng không khỏi cảm thấy khô khốc.

Thân là người thừa kế đầu trong nhà, cô ta không cho phép bản thân cúi đầu trước một bình dân.

Cô ta ngao nghể ngàng đầu, nhìn Phó An Nhiên khinh thường.

"Phó An Nhiên, nếu như cô còn muốn tiếp tục ở Ngân Dục..."

"Câm miệng!" Phó An Nhiên đặt sách lên bàn, một nam sinh đứng gần cô liếc tên quyền sách kia, hơi sùng sốt một chút.

Đồng thoại green!

Phó An Nhiên cô cư nhiên đang xem.... Đồng thoại Green chuyển kiếp ở Châu Âu thế kỉ mười tám! Cô xem sách nồng nhiệt, chỉ là hiện tại ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không xem Đồng thoại Green!

Xoa, có cần làm anh tan vỡ ảo tưởng như vậy không! Anh luôn cảm thấy Phó An Nhiên là một đóa hoa hồng trắng lạnh lùng cao quý!

Lần này bạn cũ hết sức tự giác ngậm miệng lại, anh ta ngoan ngoãn đứng ở cửa, mắt thấy Phó An Nhiên từng bước đến gần mình.

Phó An Nhiên cực kì lạnh nhạt đi tới trước người Kim Duy Hi bởi vì kìm nén lửa giận mà mặt đỏ bừng, con người không chút tình cảm cứ như vậy nhìn cô ta,, trong giọng nói bình thản không chút phập phồng:

"Có bệnh, sẽ phải trị."

Trong chốc lát, người xem náo nhiệt đều ngốc lãng, rồi sủa đó có người phản ứng ý tứ trong lời nói của Phó An Nhiên, có chút không nhận được, trực tiếp bật cười.

Kim Duy Hi càng thêm tức giận, chỉ là cô ta vẫn không động thủ trước, một nữ sinh tóc ngắn đi theo phía sau cô ta, đã tiến lên, đưa tay vung về hướng Phó An Nhiên ... ..

"Miệng không sạch sẽ, để tôi cho cô a...!" Nữ sinh tóc ngắn phát ra một tiếng thét chói tai!

Phó An Nhiên nắm lấy cánh tay có móng tay dài kia, đầu lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, "Muốn chết cũng đừng tới tìm tôi." Nói xong, thuận tiện bỏ tay cô gái vẫn đang kêu to thống khổ ra!

Nữ sinh tóc ngắn té lăn quay trên mặt đất, cô ta gần như thống khổ nằm trên mặt đất ôm cánh tay của bản thân kêu to.

"Tay của tôi bị gãy, Phó An Nhiên, tôi sẽ nhìn cô thật tốt! Tôi nhất định sẽ giết chết cô!"

Phó An Nhiên tà tà dựa vào trên khung cửa phòng học, cặp mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên người Kim Duy Hi, "Gọi tôi làm cái gì?"

"Nơi này khó mà nói chuyện, đi theo tôi!" Nói xong, mặt khác Kim Duy Hi ý bảo hai nữ sinh, sau khi để bọn họ nâng nữ sinh tóc ngắn kia dậy, bước đi cao ngạo xoay người rồi đi.

Phó An Nhiên nhếch môi một cái, sau đó cất bước đuổi theo.

Ngay lúc đó, tất nhiên cô không biết, chỉ một vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của cô, đã làm cho biết bao nam sinh lạc mất lòng của mình.

Phó An Nhiên đi theo Kim Duy Hi tiến vào kí túc xá chuyên dụng của hội học sinh, hơi cau mày, bước chân dừng lại ở trước cửa.

"Thế nào? Không dám vào?" Kim Duy Hi nhìn cô, sau đó đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, bưng bình đại ngộ nói, "A, tôi xuyết nữa quên mất, thứ người như các cô, là không có tư cách tiến vào tầng lầu này."

Kí túc xá của Hội học sinh, chỉ có thành viên của hội học sinh mới có tư cách vào trong.

Phó An Nhiên lạnh lùng liếc Kim Duy Hi một cái, sau đó bước chân bình tĩnh đi thẳng đến phòng là việc của hội trưởng hội học sinh.

Kim Duy Hi hơi có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Cho nên nói, bình dân chính là bình dân, ngay cả phòng làm việc của hội trưởng hội học sinh cũng dám xông vào, muốn chết.

Kim Duy Hi đi theo sau lưng Phó An Nhiên, giống như vô ý hỏi: "Phó An Nhiên, có phải nhà cô đặc biệt nghèo hay không? Sau đó ba cô mẹ cô vì để cho cô có thể đến Ngân Dục đi học, đều đem bán hết những thứ đáng tiền gì đó ở trong nhà đi?"

Phó An Nhiên trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc đang đóng chặt của hội trưởng hội học sinh ra, giọng nói của Kim Duy Hi theo sát phía sau, "Không được dạy kèm tại nhà chính là không được dạy kèm tại nhà, chẳng lẽ ba cô không dạy cô cái gì gọi là lễ phép sao? Quả nhiên là. . . . ."

"Có vào hay không?" Phó An Nhiên nắm tay cửa, quay người lại, mắt lạnh nhìn Kim Duy Hi.

Trong lòng Kim Duy Hi có chút sợ, đối với hội trưởng hội học sinh trong truyền thuyết, cô vẫn còn có chút kiêng kỵ, nhưng đến một bình dân cũng dám đi vào, cô có gì không dám?

Cô đẩy Phó An Nhiên ra, hừ lạnh một tiếng, tiêu sái bước nhanh đi vào.

Chỉ là, không nghĩ tới, vừa mới đi vào, cơ thể cô liền cứng lại, ngay cả khoé môi đang cong lên cũng cứng lại.

Người đó ngồi ở trước bàn làm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn khuôn mặt dịu dàng của người đàn ông, không phải hội trưởng hội học sinh - Sở An Tu thì là ai.

Lúc Phó An Nhiên đóng cửa lại, thuận tay khoá trái cửa lại.

Trên gương mặt ôn nhuận của Sở An Tu hiện lên tia giật mình, mà lúc anh thấy Phó An Nhiên, ánh mắt càng thêm kì quái, sao cô lại xuất hiện ở nơi này?

"A hội trưởng, thật sự tôi không cố ý, chẳng qua là chính Phó An Nhiên này muốn xông vào, tôi vì ngăn cô ấy lại . . . . A, không phải vậy, hội trưởng anh phải biết, không được dạy kèm tại nhà, cuối cùng không thể cùng chúng ta a ——"

Một cái bạt tai không chút khách khí rơi vào trên gương mặt vô cùng mịn màng của Kim Duy Hi.

"Phó An Nhiên! Cô điên rồi!" Kim Duy Hi che gương mặt nóng bừng, con ngươi hồng hồng nhìn ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ của Phó An Nhiên.

Sở An Tu có chút nhức đầu đỡ trán, đây rốt cuộc là kẻ ngu chui ở đâu ra? Đi trêu chọc Phó An Nhiên? Trêu chọc còn chưa tính, còn ngay cả Phó gia cũng mắng, đây không phải là muốn chết sao?

Người nào không biết, cô bé Phó gia này kiêng kỵ nhất chính là người khác nhục mạ người nhà của mình?

Anh làm như cái gì cũng không nhìn thấy, tiếp tục xử lý văn kiện trên tay mình.

Phó An Nhiên cất bước đi tới hướng của Kim Duy Hi, Kim Duy Hi không tự chủ được lui về phía sau, thềm dưới bàn chân có ít nếp uốn, nhất thời cô ta không chú ý, lập tức té lăn quay trên đất!

Cũng ngay lúc cô ta cố sức giãy giụa muốn đứng lên, vẫn siết chặt cổ họng của cô ta: "Muốn chết!"

Mà Phó gia lúc này.

Quản gia mới vừa để điện thoại xuống, hoảng loạn khẩn trương chạy về phía thư phòng của Phó Quân Hoàng!

"Ông chủ, mới vừa nhận được tin tức, tiểu thư cô ấy. . . . ." Thấy bóng dáng cao lớn vẫn còn xử lý văn kiện ở trong tay, lời nói xuýt nữa lao ra cổ họng lập tức nuốt trở vào.

Phát hiện Phó Quân Hoàng đã là cấp bậc thiếu tướng khề ngang đầu, cặp mắt sâu thẳm giống như cỏ đầm đột nhiên rơi vào trên người quản gia.

Quản gia nuốt nước miếng một cái, có chút chần chờ nói, "Tiểu thư, cô ấy, đánh nhau ở trường học, cô ấy. . . . ."

Lời của quản gia còn chưa nói hết, ban đầu Phó Quân Hoàng đang lù lù bất động đột nhiên đứng dậy, lấy điện thoại di động ra, "Dẫn người, bao vây trường học!"

Quản gia nhất thời hỗn loạn, chẳng lẽ mới vừa rồi ông nhấn nhầm sai sao? Là tiểu thư đánh người, tại sao còn phải dẫn người bao vây trường học!

Cho nên, trong lịch sử ở Ngân Dục, vĩnh viễn đều có so sánh như vậy, một đám người cao lớn mặc trang phục màu đen bao vây Ngân Dục đến nước chảy không lọt!

Hình ảnh người đàn ông to lớn giống như thần mặt trời Apollon bước ra từ trong đám người, anh giống như một thanh lợi kiếm (thanh kiếm sắc bén) cắm thẳng vào ngực mọi người.

Đẩy cửa phòng là việc của hiệu trưởng ra, hai tay khoanh trước ngực yên lặng đứng trước bàn làm việc của hiệu trưởng, ném ra một câu nói lạnh như băng:

"Mở ra!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trung Khuyển (Con Chó) Phó Thiếu Tướng

Cả người Phó Quân Hoàng khí thế cường đại, dung mạo tuấn mỹ, dáng người cao gầy xuất hiện ở trước mặt mọi người, tất cả mọi người có mặt trong phòng làm việc nhất thời hoảng thần.

Phó Quân Hoàng kia sâu không thấy đáy, cặp mắt giống như băng nhũ bắn thẳng đến người đang ngồi trên ghế hiệu trưởng.

Trong lòng hiệu trưởng hoảng hốt không thôi, ông chưa từng thấy qua người đàn ông nào cường đại như vậy, nhưng ông có thể làm hiệu trưởng mười một năm ở Ngân Dục, loại nhân vật gì chưa từng tiếp xúc qua? Mà trước mắt người đàn ông có khí thế kinh người này, thân phận tuyệt đối ông không thể chọn nổi.

Bên trong phòng làm việc nháy mắt tất cả mọi người như muốn ngất xỉu, cái người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là người nào? Lại dám hướng về phía hiệu trưởng nói, mở ra?

Phó An Nhiên có chút ngạc nhiên dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, cô cũng không nghĩ tới, anh sẽ đến. Loại chuyện như vậy, cô hoàn toàn có thể tự mình giải quyết.

Nhưng mà nghĩ tới người đàn ông bên cạnh bởi mình mười một năm, thần kinh vẫn căng thẳng của cô, cũng dần dần buông lỏng xuống.

Động tác của Phó Quân Hoàng lưu loát nhưng không mất ưu nhã kéo cái ghế đến bên người Phó An Nhiên, khuôn mặt lạnh như tờ không chút cảm xúc chấp chôn kia, có chút không vui, anh trầm giọng nói với Phó An Nhiên:

"Ngồi xuống."

Giọng nói trầm thấp êm ái phun ra, hoàn toàn không thấy những người khác ở chỗ này.

Phó An Nhiên ngẩng đầu, đang nhìn đến Phó Quân Hoàng cau mày không thể nhận ra, cô rất là bình tĩnh cực kì tự nhiên ngồi xuống.

"Cậu chính là ba của cô bé này?" Một người đàn ông trung niên hơi mập vẫn luôn ngồi ở trên ghế sa lon trầm mặc không nói cũng có chút không nhịn được hỏi, giọng nói của ông ta có chút bén nhọn, mà nhiều hơn chính là mang theo một cỗ tức giận và giễu cợt.

Chỉ là một học sinh của lớp học bình dân, sao có thể có gia thế tốt được? Chỉ là người đàn ông này nhìn qua có phải quá trẻ tuổi hay không?

Tròng mắt đen như cổ đàn xoẹt qua một tia ánh sáng sắc lạnh, tầm mắt rét lạnh quét qua tất cả mọi người tại chỗ, khi tầm mắt của anh rơi vào trên người nữ sinh đang không ngừng rơi lệ còn che khuôn mặt sưng đỏ, trong tròng mắt đen sâu không thấy đáy có một tia sát ý, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Phó An Nhiên, giọng nói hơi máy móc chậm rãi phun ra:

"Con đánh?"

Lúc người đàn ông trung niên nhận được tầm mắt lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, cơ thể mập mạp không khỏi run rẩy, mà trái tim của ông trong chớp mắt càng thêm ngừng đập trong chốc lát.

Đó là tâm hồn dao động.

Mặc dù chỉ có một cái chớp mắt, nhưng người đàn ông trung niên có thể khẳng định, mới vừa rồi vậy mà ông lại nếm đến mùi vị tử vong.

"Không có." Phó An Nhiên lắc đầu phủ nhận, rồi sau đó, con ngươi màu trà rơi vào trên người Kim Duy Hi vẫn còn đang run rẩy, lạnh nhạt ngoắc ngoắc khoe môi một cái, rất là vô tội nói, "Con chỉ là bày tỏ tình hữu nghị, nhẹ nhàng vuốt ve cô ấy, nhưng mà không nghĩ tới, da cô ấy trơn mềm như vậy, chỉ cần vừa nhẹ nhàng đụng, sẽ biến thành như vậy."

Sở An Tu ngồi ở một bên nghe được Phó An Nhiên nói như thế, suýt chút nữa là phun nước trà ở trong miệng ra, anh vẫn biết bản lãnh mờ mắt nói láo của Phó An nhiên không nhỏ, nhưng không nghĩ tới, cô sẽ mờ mắt nói mò như vậy.

"Phó An Nhiên!" Kim Duy Hi giận run, "Sao cô có thể vô si như vậy! Ba, là cô ta bạt tai con, lúc ấy Sở An Tu anh ta cũng có ở chỗ đó, anh ta. . . . ."

"Không, lúc ấy tôi đang xử lý văn kiện, cũng không nhìn thấy." Sở An Tu vội vàng để ly trà trong tay xuống, vội vàng nói.

Buồn cười, nếu anh không nói nhanh, đến lúc đó không chừng, Phó An Nhiên này sẽ gây khó dễ cho anh đấy. Bọn họ một nhóm thanh niên trong trụ sở này, không ít bị cô gái thoát nhìn đối với cái gì cũng nhàn nhạt, điềm nhiên này chính.

Nhất thời Kim Duy Hi bị kìm nén đến độ mặt đỏ bừng, bởi vì tức giận mà con ngươi đầy máu căm hận nhìn Phó An Nhiên, "Cô có tin hay không, chỉ cần ba tôi nói một câu, thì có thể làm cả nhà cô ra đường ăn xin? Làm cho các người không có cách nào sinh tồn ở đây!"

Cô ta biết gia thế của Sở An Tu không phải Kim gia có thể so sánh được, đương nhiên sẽ phát tiết tất cả lửa giận lên người Phó An Nhiên.

Mặc dù ở đế đô Kim gia không được tính là nhà quý tộc giàu có chân chính gì, nhưng ở trong giới xã hội thượng lưu, vẫn đủ khả năng đoạt lấy một chỗ ngồi như vậy, muốn giết chết một nhà không có bất kỳ thân phận bối cảnh gì, đối với bọn họ mà nói, đơn giản và dễ dàng.

Sở An Tu dùng ánh mắt giống như xem thường nhìn Kim Duy Hi, xem ra Kim gia này vẫn chưa hoàn toàn bước vào vòng đế đô, chỉ cần chân chính chạm được vào rìa của vòng tầng lớp thượng lưu ở đế đô, cũng sẽ không thể không biết Phó gia, không thể không biết Phó Quân Hoàng.

Xuỵ, thật đúng là anh chưa từng thấy qua người muốn đâm đầu vào chỗ chết nhanh như vậy.

"A?" Phó An Nhiên giống như nghe được chuyện gì buồn cười, con ngươi màu trà xoẹt qua một tia nghiền ngẫm, cô ngẩng đầu nhìn người ngồi sát bên cạnh cô Phó Quân Hoàng, kinh ngạc hô:

"Lão soái ca, ôi chao cô ta nói muốn chúng ta không thể sinh sống ở đế đô."

Con ngươi sâu như cổ đàm xoẹt qua một tia vui vẻ khó có thể phát giác cảm tay hơi lạnh của cô trong tay của mình, anh nhìn vào mắt cô, nhàn nhạt nói:

"Không dám."

Bọn họ không dám động đến anh, cũng không nhúc nhích được anh.

Phó Quân Hoàng biết bảo bối của mình đang nói giỡn với anh, anh thích cô như vậy, sẽ chỉ lộ ra bản mặt trẻ con như vậy trước mặt anh.

"Lập tức nói xin lỗi, tự bạt tai ba cái, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!" Thật vất vả người đàn ông trung niên mới từ khí thế của Phó Quân Hoàng làm khiếp sợ hồi thần lại, lớn tiếng hô.

Kim Trán ông lẫn lộn mấy năm, cuối cùng trở thành một trong những ông trùm ở đế đô, chẳng lẽ ngay cả một nhà bình dân nhà nghèo ông cũng không giải quyết được sao? Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, không biết còn bị mọi người nói thành cái dạng gì.

Hiệu trưởng vẫn ngồi nhìn ở một bên trầm mặc không nói, khi ông còn chưa biết được thân phận của Phó Quân Hoàng thì ông không thể tùy tiện mở miệng.

Ở đế đô, những người mặc kim ngân, không chừng chỉ là giai cấp giàu có bình thường, nhưng có một ít loại ăn mặc, làm việc khiêm tốn, gia thế bối cảnh không chừng ngay cả tư cách nhìn lên người cũng không có.

Chỉ là, bà của Kim Duy Hi này có chút quá đáng, nói xin lỗi cũng để làm thôi, tự đánh ba bạt tai? Nhìn khí thế của người đàn ông kia một chút cũng biết đó có thể không phải là nhân vật bình thường, bà của Kim Duy Hi này thật đúng là ngu ngốc có thể.

Cả người Phó Quân Hoàng lạnh lẽo, khi anh đang muốn đứng dậy, Phó An Nhiên liền vội vàng kéo tay của anh, khoé môi cô cười lạnh lùng:

"Cô có tin hay không, tôi ở chỗ này muốn mạng của cô, ngày mai trừ những người ở chỗ này, cũng sẽ không có một ai biết?"

Khoé môi Phó An Nhiên mang theo nụ cười, con ngươi màu trà cũng một mảnh lạnh lùng.

Sở An Tu và đám bạn thân xung quanh anh sợ nhất chính là vẻ mặt này của cô, bình thường lúc cô nhóc này lộ ra vẻ mặt này, thì nhất định là không có chuyện gì tốt.

Đột nhiên hiệu trưởng đứng dậy, nghe được khẩu khí của Phó An Nhiên, không sai biệt lắm ông đã biết, mình nên lựa chọn thế nào.

Vậy mà, có người còn nhanh hơn một bước so với ông đó chính Kim Duy Hi đứng cách Phó An Nhiên không xa, cô ta tức giận đưa tay muốn đánh Phó An Nhiên:

"Tiện nhân! Cô nói lời điên khùng gì ở đây! Tôi đây sẽ để cho cô biết ——"

Lời nói của cô ta còn chưa nói hết, người đã trực tiếp bị đá ngã trên mặt đất!

Phó An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn người bên cạnh đã đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị, chân mày của người đàn ông nhíu lại, quanh người anh cũng tỏa ra một loại hơi thở lạnh lùng, trừ cô, không người nào dám đến gần.

Chẳng qua là, đôi giày quân nhân trên chân anh, đá vào trên người Kim Duy Hi, thật không có chuyện gì sao?

"Hi hi!" Người đàn ông trung niên kêu lên ôm Kim Duy Hi đang thống khổ té xuống đất ôm vào trong ngực, sau khi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ thống khổ của cô ta, ông ta ngẩng đầu, vẻ mặt tức giận nhìn khuôn mặt vô cảm của Phó Quân Hoàng, "Chắc chắn tôi sẽ làm cho cả nhà các người chết không có chỗ chôn!"

Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, vốn cửa phòng làm việc của hiệu trưởng đang đóng chặt bị người ngoài cửa phịch một tiếng đẩy ra, chỉ thấy lão quản gia Phó gia thờ hồn hèn chạy vào, tầm mắt của ông không nhìn mọi người đang kinh ngạc, trực tiếp chạy đến trước mặt Phó Quân Hoàng có chút oán trách nói:

"Ông chủ, ngài không thể chờ tôi một chút sao?"

Ông chủ?

Ông chủ cái gì?

Mà lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, chẳng biết từ lúc nào mấy người đàn ông được huấn luyện nghiêm chỉnh đã bước vào phòng làm việc của hiệu trưởng, đem người đàn ông trung niên vẫn còn trong trạng thái tức giận và Kim Duy Hi còn đang rên rĩ thống khổ đó, cứ như vậy biến mất ở phòng làm việc của hiệu trưởng.

Thấy những người không có nhiệm vụ đã đi rồi, lúc này Sở An Tu mới đứng dậy, đi tới trước người Phó Quân Hoàng, cung kính nói:

"Chú Phó nhỏ, đã lâu không gặp."

Phó An Nhiên nhàn nhạt liếc Sở An Tu một cái, cái gì cũng không nói.

Chẳng qua là Phó Quân Hoàng không thể không gật đầu một cái, tầm mắt liền trở về trên người bảo bối của mình.

Lúc hiệu trưởng nhìn thấy lão quản gia bước vào phòng làm việc cũng đã sững sốt hoàn toàn, mà sau khi ông thấy lão quản gia đứng trước mặt Phó Quân Hoàng, cung kính gọi ông chủ, nhất thời toàn thân ông cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Ban đầu để cho ông ngồi lên vị trí hiệu trưởng này chính là ông lão vừa mới tiến vào ông vẫn luôn biết Ngân Dục có một lý sự trường chưa bao giờ ra mặt, nếu như ông đoán không sai, người đàn ông giống như đông lạnh trước mắt, chính là lý sự trường trong truyền thuyết!

Hiệu trưởng toát mồ hôi lạnh, vừa nghĩ tới mới vừa rồi hai người bị lôi ra ngoài, nhất thời hai chân của ông giống như bị nhũn ra.

Khi ông đang muốn nói cái gì đó để vấn hồi, Phó Quân Hoàng đã đứng dậy, một tay ôm Phó An Nhiên, rồi đi trước, không có tâm tình liếc hiệu trưởng đang toát mồ hôi lạnh một cái:

"Mở ra."

Một câu nói, hiệu trưởng hoàn toàn co quắp ngồi trên mặt đất.

Phó An Nhiên bị anh ôm vào trong ngực ngoắc ngoắc Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng rất là phối hợp cúi người xuống, một thứ mềm mại rơi vào trên gò má của anh, cô cười nhàn nhạt với anh:

"Thật ngoan."

Anh nhìn cô, mím chặt môi, hơi gọi lên một độ cong có vẻ cứng nhắc, mà đây đối với Phó An Nhiên mà nói, chính là nụ cười xinh đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bảo Vệ Cô Bình Yên Cả Đời

Phó An Nhiên cũng không trực tiếp trở về phòng học, mà đi theo Phó Quân Hoàng ra khỏi cửa trường, lên xe.

Lão quản gia ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhao nhao dặn dò tài xế lái xe cẩn thận.

Lão quản gia tên là Trương Nhuệ, lúc còn trẻ, là sĩ quan phụ tá bên người Phó lão gia, về sau già rồi, vẫn đi theo bên người Phó lão gia, tới làm quản gia của Phó gia.

Phó An Nhiên ngồi bên cạnh Phó Quân Hoàng, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách ban đầu đã không hề thấy nữa.

Lúc này, trên môi của cô vẫn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Vui về?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng bây giờ so với mười một năm trước đã có cải thiện rất lớn, mặc dù nhiều hay ít gì vẫn còn có chút khàn khàn, nhưng tiếng khàn khàn lại không khỏi hết sức dễ nghe.

Phó An Nhiên hướng về phía anh lộ ra một nụ cười tới, "Ừ, vui về."

Phó An Nhiên chính là Tần Lam mười một năm trước.

Cái tên này là Phó Quân Hoàng đặt cho cô.

Cô vẫn luôn nhớ, cả Phó gia mọi người theo dõi anh, lúc hỏi tên cô, cặp mắt thâm thúy của anh nhìn chăm chăm cô, sau đó cô nhìn thấy anh lộ ra nụ cười đầu tiên, anh nói:

"Phó An Nhiên. Anh sẽ bảo vệ em bình yên cả đời."

Anh nói rất chậm, giọng nói khô khốc làm Phó An Nhiên suýt chút nữa rơi lệ ngay lúc đó.

Cô sống ba mươi lăm năm, cũng là lần đầu tiên cô nghe được có người nhìn cô nói: Anh sẽ bảo vệ em bình yên cả đời.

Ngay từ lúc mười một năm trước, cô cũng đã quyết định, cuộc sống của Tần Lam thật sự đã kết thúc, cô chỉ cần làm một An Nhiên mà Phó Quân Hoàng thích là tốt rồi.

Tình cảm ba mươi lăm năm trống không, lần đầu tiên, đề tâm của cô, hoàn toàn rung động.

Phó Quân Hoàng có chút thất thần nhìn nụ cười trên mặt Phó An Nhiên, bỗng nhiên, trong đầu hiện lên lúc ở trước cửa phòng làm việc, cảm giác mềm mại trơn bóng chạm vào trên mặt anh, giọng nói hơi khàn khàn vang lên trong xe lần nữa.

"Còn muốn."

Phó An Nhiên giật mình, "Cái gì?"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người của cô mở ra, anh chỉ cảm thấy cổ họng bản thân không khỏi có chút phát khô, anh nuốt nuốt cổ họng khô khốc một cái, rồi sau đó đưa tay chỉ gò má của bản thân: "Nơi này."

Nhìn cử động trẻ con này của anh, Phó An Nhiên nhìn ánh mắt của anh rõ ràng mang theo nồng đậm mong chờ, cô bật cười kéo tấm ngăn với phía trước xuống.

Cặp mắt kia thâm thúy như Ngôi Sao đêm, con ngươi hiện lên trong trẻo.

Chỉ là tay đặt trên gương mặt bản thân còn chưa để xuống.

Phó An Nhiên khởi động thất lung thẳng lên, mà anh cũng cực kì phối hợp cúi người xuống, đưa mặt tới gần miệng cô.

Phó An Nhiên mỉm cười khi nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống khuôn mặt giống như điêu khắc của anh, lúc cô cũng đã rời đi, tư thế của anh còn chưa thay đổi, không nhúc nhích tiếp tục kéo dài động tác vừa rồi của cô.

"Tuổi trẻ thích nghịch loạn không dậy nổi." Anh thích vẻ mặt lúc cô hôn anh, càng thích xúc cảm mềm mại kia hơn.

Vào lúc đôi môi mềm mại chạm vào gương mặt của anh, đáy lòng của anh không khỏi xông lên một cỗ cảm xúc, anh không biết đây là cái gì, chỉ muốn nhiều hơn.

Mà đáy lòng của anh không khỏi cảm thấy đói khát, chẳng những không có giảm đi chút nào, ngược lại, thức dậy mãnh liệt.

Phó An Nhiên biết ý của anh, "em cũng thích lão soái ca, còn anh." Ngay từ lúc cơ thể này chỉ có bốn tuổi, đã thích đứa bé đáng sợ trưởng thành sớm này.

Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, cặp mắt kia sâu như cổ đầm yên lặng nhìn cô, trong con ngươi, chứa nồng đậm nhu tình.

Chẳng qua là, dần dần, tầm mắt của anh từ từ rời xuống phía dưới, từ lúc ban đầu nhìn ánh mắt của cô, ngược lại rơi vào trên môi của cô.

Kiếp trước Phó An Nhiên ba mươi lăm tuổi, gần như không có thời gian để nói chuyện yêu đương, cho dù có, nhưng cô cũng không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, làm sao có thể dễ dàng tha thứ để cho một người xa lạ đến gần cô?

Cho nên, Phó An Nhiên trước kia sống ba mươi lăm năm, đối với tình hình và tình cảm, hoàn toàn thuộc vào hàng ngũ Tiểu Bạch (như tờ giấy trắng), nhưng cái này cũng không chứng minh, cô xem không hiểu dự vọng ẩn úp trong mắt Phó Quân Hoàng.

Ngoài dự liệu của Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên trực tiếp nhảy qua ngồi lên đùi Phó Quân Hoàng, khi anh hoàn toàn chưa kịp phản ứng, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Cô hôn rất kiên nhẫn.

Anh học rất cẩn thận.

Hai người đều là lần đầu tiên hôn môi, việc va chạm lần đầu là khó tránh khỏi.

Lúc hai người đều cứng rắn nếm mùi vị trong miệng, cũng không ai buông đối phương ra, ngược lại anh lấy tay giam cầm cô ở trong ngực bản thân

Anh tự học rất nhanh, anh đổi khách thành chủ ôm cô, một tay giữ ở trên ót của cô, tăng thêm vốn chỉ là hôn môi này.

Nháy mắt nhiệt độ bên trong xe tăng vọt.

Phó An Nhiên biết, nếu như tiếp tục như vậy nữa, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Phó Quân Hoàng không hiểu loại chuyện như vậy, nhưng cái này cũng không chứng tỏ, Phó An Nhiên cô cái gì cũng không hiểu.

Trước lúc hai người mất khống chế, cô nặng nề bám một cái ở bên hông của anh.

Vậy mà Phó Quân Hoàng lại giống như không có chút cảm giác nào, tiếp tục ôm cô, hôn sâu hơn.

Đáy lòng Phó An Nhiên vừa tức vừa buồn cười, cô hơi ngo ngoáy người một chút, vốn Phó Quân Hoàng còn muốn tiếp tục hơi thở có chút hỗn hển buông cô ra, cặp mắt trong vắt kia cứ như nhìn cô đầy nghi hoặc.

Môi của Phó An Nhiên đã có chút sưng đỏ, chân mày của Phó Quân Hoàng hơi nhíu lại.

Phó An nhiên cắn nhẹ trên môi anh trấn an, cô vẫn ngồi trên hai chân của anh như cũ, hô hấp có chút không ổn định:

"Không thể tiếp tục."

Nếu cứ tiếp tục hôn, cũng sẽ mất khống chế.

Kiếp trước hơn ba mươi lăm năm cộng thêm mười một năm của kiếp này, linh hồn của cô đã khô cạn bốn mươi sáu năm, đang đối mặt với một người mình thích, lúc anh mất khống chế, cô sẽ không ngăn cản anh.

Chỉ là, bây giờ chưa phải lúc.

Hiện tại anh đã là thiếu tướng, Thiếu tướng trẻ tuổi nhất. Xung quanh đây không biết có bao nhiêu người đang theo dõi anh, chờ anh lộ ra nhược điểm gì đó, cô không thể trở thành nhược điểm của anh, cho nên, bây giờ còn chưa được.

Phó Quân Hoàng không nghĩ tới, bản thân sẽ khát vọng môi của cô như vậy.

Anh vẫn luôn biết cô là bảo bối của anh, là ánh sáng duy nhất trong cuộc sống đầy bóng tối của anh.

Bất luận cô nói gì với anh, anh cũng sẽ không phản đối, cho dù hiện tại anh hận không thể kéo cô giam vào trong ngực của bản thân, hôn cô không buông!

Phó An Nhiên đã mướn từ trên xuống dưới theo hai chân của anh, có người cũng dán vào trong ngực anh, yên lặng nhắm mắt lại, mượn việc này ổn định lại hô hấp hỗn loạn mới vừa rồi của bản thân.

Hơi thở quen thuộc nhất cũng là mùi vị anh thích nhất quanh quẩn trên người anh, anh hơi kéo dài hô hấp của mình, ngay sau đó, rất nhanh, cơ thể của anh khác hẳn với người thường, rất nhanh đã khôi phục lại.

Chỉ là, anh nhớ loại cảm giác đó.

Cái đó làm anh suyết chút nữa điên cuồng, làm cả lỗ chân lông trên người anh cũng có cảm giác thoải mái.

Anh thích môi của cô.

Xe cũng không phải chạy rất nhanh, một hồi tiếng chuông di động dễ nghe vang lên.

Phó Quân Hoàng cau mày, anh nhanh chóng nhận điện thoại, lúc tầm mắt rơi vào bóng dáng đang dựa vào trên đầu vai anh yên lặng "nghỉ ngơi" như cũ, lúc này chân mày mới giãn ra.

"Nói."

"Bên kia điện thoại nói một mạch, về mặt Phó Quân Hoàng ngày càng nặng nề."

"Được."

Nói xong, Phó Quân Hoàng lưu loát thu hồi điện thoại di động.

"Phải đi sao?"

Phó An Nhiên nhàn nhạt hỏi.

Trong những năm này, Phó Quân Hoàng vẫn đang không ngừng đảm nhận nhiệm vụ, nếu không, cũng sẽ không ở độ tuổi hai mươi bốn, trở thành Thiếu tướng.

"Ừ."

Phó An Nhiên cũng không có nói thêm cái gì, đứng dậy, cánh tay giống như củ sen vòng trên cổ anh, hơi kéo xuống, dán lên môi anh, nhàn nhạt nói:

"Em chờ anh."

Môi của anh câu lên một độ cong nhìn rất tốt, sẽ không có ai tin, Phó Quân Hoàng bị bọn họ xem thành binh khí máu lạnh giết người đó, cười lên lại động lòng người cỡ nào.

"Được."

Xe trực tiếp dừng ở ven đường, lão quân gia nghe được Phó Quân Hoàng phải lập tức về bộ đội, lại bắt đầu cảm râm một lát, cho đến khi có xe tới đón anh, lúc này lão quân gia mới dừng việc cầu nhàu lại, nhưng lại không ngừng rặn dò ông chủ nhà mình phải cẩn thận, nói đoạn không có mất linh tính gì đó.

Từ đầu tới cuối Phó An Nhiên cũng không nói một câu, chỉ yên lặng nhìn anh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi, chiếc xe quân đội kia, hoàn toàn biến mất ở trước mắt.

Thu hồi vui vẻ trong mắt, con người một mảnh băng lạnh.

"Đi không đặc xá." Lên xe, giọng nói của Phó An Nhiên không còn mềm mại giống như vừa rồi, trong giọng nói kia, giọng nói kia từ từ sắc bén giống như cạnh băng (góc cạnh của tảng băng).

Về mặt lão quân gia cũng đột nhiên biến đổi, nghĩ đến hai người bị bắt đi lúc trước, trong ánh mắt của ông, cũng không tránh khỏi mấy phần chán ghét.

Tiểu thư tức giận, không người nào có thể chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cô Tới Cẩm Địa

Xe dừng lại ở một quán cà phê được đặt tên là "Lưu lại thời gian".

Lão quân gia ngồi ở vị trí kế bên tài xế vội vàng xuống xe, trên khuôn mặt có một vài nếp nhăn kia tràn đầy nghiêm túc.

Phó An Nhiên xuống xe, cả người mặc đồng phục học sinh quý tộc của Ngân Dục, quản lý cửa hàng đã sớm chờ ở cửa tiệm vội vàng tiến lên, về mặt cung kính nói:

"Tiểu thư, đã chuẩn bị xong."

Phó An Nhiên chỉ gật đầu vài cái, trong con người màu trà một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Cất bước đi về phía chỗ sâu trong phòng cà phê, đi thẳng tới phòng bếp trong quán cà phê

Người đàn ông mặc đồng phục nhân viên tạp vụ đứng ở một bên đẩy bức tường nhìn như bình thường ra, một hành lang sâu thẳm xuất hiện trước mắt mọi người.

Quản lý cửa hàng đi ở phía trước dẫn đường, về mặt Phó An Nhiên cực kì lạnh nhạt đi ở phía sau.

Đi qua một cái hành lang thật dài, cuối, là một tòa thang máy lên cao, mấy người ngồi thang máy, cho đến khi xuống ba tầng ngầm.

Thang máy đình một tiếng mở ra.

Hai gã đàn ông mặt không biểu cảm đứng ở hai bên thang máy, lúc bọn họ nhìn thấy quản lý cửa hàng về mặt hơi nghiêm túc ấy phần, khi họ nhìn thấy bóng dáng đó đi theo sau lưng quản lý ra ngoài, đột nhiên về mặt căng thẳng, sống lưng cũng không chịu được mà thẳng tắp.

"Tiểu thư!" Đồng loạt nhất trí khom lưng, hùng hậu có lực gọi.

"Ừ." Phó An Nhiên khẽ gật đầu với hai người.

Đây là lần đầu tiên lão quản gia chân chính tiến vào chỗ này.

Không ai biết, người chủ chân chính của ông là cô bé trước mắt gần mười lăm tuổi này.

Ông cũng không có làm bất cứ chuyện gì phản bội Phó gia, ở trong mắt của ông Phó gia chính là nhà của mình, chẳng qua là ông lựa chọn đi một con đường tốt hơn đối với ông mà cũng tốt hơn đối với Phó gia. Năm tiểu thư tám tuổi ấy, thời điểm dùng giọng nói không giống những đứa trẻ cùng tuổi hỏi ông có muốn đi theo cô không, trái tim của ông đã yên tĩnh lại mấy chục năm, lập tức liền phập phồng lên xuống.

Ông biết, đi theo tiểu thư, nửa đời sau của ông, sẽ không thiếu chuyện thú vị.

Ông vẫn luôn biết, ngay từ lúc tiểu thư tám tuổi, cũng đã bắt đầu chuẩn bị cái nơi gọi là "Vô xá" này.

Mà hôm nay, lần đầu tiên ông bước vào trong Vô xá. Ông dùng thời gian bảy năm mới lấy được tín nhiệm cơ bản của tiểu thư. Ông không cách nào tưởng tượng, nếu như phản bội cái người lạnh lùng mà lại quả quyết này, sẽ có kết quả gì.

Tên Vô xá, có nghĩa là tội không thể xá.

Chỉ cần tổn hại tới người của Phó gia, đều sẽ bị tiểu thư đưa tới nơi này.

Còn chưa đi được bao xa, liền truyền đến một tiếng quát tháo bén nhọn.

"Các anh có biết chúng tôi là ai không? Tôi nói cho các anh biết, nếu các anh dám đụng đến một cọng lông của tôi, nhất định ba tôi sẽ cho các anh chết không toàn thây!"

"Con tiện nhân Phó An Nhiên kia cho các anh bao nhiêu tiền? Tôi cho các anh gấp đôi! Tôi...."

Đằng sau giọng nói nghe được, chỉ còn lại tiếng tiếng roi quất vào không khí.

Quả nhiên là muốn chết.

Người có thể tiến vào Vô xá, không phải đều là người đặc biệt tôn kính với tiểu thư? Người ở phía trước đó đang chửi bới tiểu thư nhà mình giống như vũ khí máu lạnh, không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Tiếng xé gió vang lên, thủy tinh công nghiệp nhìn như không có bất kì khe hở tự mở ra hai bên, lộ ra cảnh tượng phía sau nó.

Đó là một gian phòng thoát nhìn giống như phòng thẩm vấn, vách tường thủy tinh hiện đại, đèn chân không treo trên nóc nhà, bên trong gian phòng bày rất nhiều loại hình dụng cụ, bên trong gian phòng cũng mang theo một mùi vị lạnh lẽo của vũ khí.

Phó An Nhiên ở trước sự cúi chào của mọi người, lạnh nhạt tiến vào gian phòng.

Một hồi thanh âm xé gió vang lên lần nữa, thủy tinh công nghiệp rộng lớn khép lại lần nữa, người bên ngoài nhìn vào, không có bất kì khả nghi nào.

Nghe được có người đi vào, người vẫn đang đánh dừng động tác trong tay lại, mà lúc bọn họ nhìn thấy người tới, trong con ngươi đồng thời xoẹt qua một tia giạt mình, ngay sau đó chính là một hồi điện cuồng.

Bọn họ vừa muốn hô lên gọi người làm bọn họ kích động không thôi, Phó An Nhiên hơi giơ tay lên, ngăn lời nói của bọn họ lại.

Bốn người bên trong phòng phẫn nộ lập tức nhảy qua đứng nghiêm ở một bên, sắc mặt vẫn vô cảm như cũ, chỉ là trong mắt bọn họ mừng như điên, cũng không cách nào che giấu được chiêm nghiệm tối nay, thủ trưởng có chút dừng mảnh.

Quản lý cửa hàng mang tới một cái ghế, đặt ở sau lưng Phó An Nhiên, "Tiểu thư, mời ngồi."

Phó An Nhiên cũng không để ý tới sự tha thiết của quản lý, vẻ mặt của cô lạnh nhạt, đi tới trước người Kim Trấn đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, trong con ngươi màu trà, hàm chứa sát ý làm cho người ta sợ:

"Ông nói, tôi nên đối phó với ông thế nào đây?"

Trên người Kim Trấn đã tràn đầy vết tím bầm, còn có không ít dấu vết bị roi quật.

Lúc Kim Duy Hi nghe giọng nói của Phó An Nhiên, cô ta đang lạnh run co rúc ở một chỗ, bỗng nhiên mở mắt, nhìn Phó An Nhiên đầy oán hận.

"Phó! An! Nhiên!"

Phó An Nhiên không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái, cô tiếp tục nhìn khối thịt hình tròn kia, con ngươi màu trà như ngâm trong nước đá, giọng cũng nhàn

nhặt "Ba của cô nhóc này? Ai cho phép ông dùng loại khẩu khí đó nói chuyện với anh ấy, hử?"

Cơ thể bốn gã đàn ông nhảy qua đứng ở một bên nhất thời cứng đờ, ngay cả quản lý cửa hàng và lão quản gia cũng có chút sợ hãi trong lòng.

Kim Trần không phải người ngu, nếu như ông thật không hiểu lời đó, cũng không thể chiếm được một chỗ lớn như vậy ở đây.

Khi ông và con gái bị người bắt đi ngay trước mặt hiệu trưởng Ngân Dục, ông cũng biết, bản thân chọc phải đại nhân vật không nên trêu chọc.

Chỉ là ông còn chưa kịp nói xin lỗi đã bị dẫn tới chỗ này.

Người nơi này không nghe ông giải thích bất cứ chuyện gì, liền bắt đầu đánh đập ông và Kim Duy Hi.

Mà con gái ngu ngốc của ông vẫn còn cho là bản thân rất lợi hại, không ngừng uy hiếp người ở đây.

"Tôi sai rồi, thật xin lỗi thật xin lỗi, cô bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ không nói chuyện của cô cho người khác biết, cầu xin cô, cầu xin cô tha tôi đi." Nếu như hiện tại không cầu xin tha thứ, đến lúc đó, sợ rằng ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Kim Duy Hi bất ngờ không thể tin nhìn về phía Kim Trần, làm thế nào cô cũng không nghĩ ra, ba của cô, cái người vẫn luôn cao cao tại thượng, bây giờ lại đang cầu xin con tiện nhân Phó An Nhiên kia!

"Ba ba, ba điên rồi phải không! Ba cầu xin cô ta làm cái gì, cô ta chỉ là một con tiện nhân! Một dân đen! Chúng ta..." Lời của cô ta còn chưa nói hết, một roi quất vào trên mặt cô ta không chút lưu tình, trên gương mặt vốn đã sưng đỏ kia của cô ta, trong nháy mắt liền lộ ra một vết máu!

"A —— mặt của tôi, mặt của tôi!" Giọng nói của Kim Duy Hi vì sợ hãi mà hét to.

"Câm miệng!" Bây giờ Kim Trần hận không thể giết chết đứa con gái ngu ngốc của ông, sao ông lại có đứa con gái ngu ngốc như vậy! Lúc cô ta mới sinh ra, ông thật nên bóp chết cô ta!

Kim Duy Hi lập tức sững sốt, một tay của cô ta che gương mặt đang không ngừng chảy máu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Vị Phó tiểu thư này, là chúng tôi có mắt không trông, là chúng tôi sai rồi, thỉnh cầu cô. . . . ."

"Sai rồi?" Phó An Nhiên, "Người đi tới nơi này, không có một ai không nói bản thân sai rồi."

Kim Trần ngừng một lát, ông ta không nhìn ra cô gái nhìn như lãnh lạnh nhạt đạm này đang suy nghĩ cái gì. Lúc ấy sao ông có thể ngu xuẩn đến mức cho rằng khí thế trên người cô là giả vờ đâu?

"Nhưng kết quả mỗi người đều giống nhau, muốn biết không?" Phó An Nhiên nói đến đây ngừng lại, cô xoay người, trực tiếp ngồi xuống trên ghế trạm trở đẹp đẽ.

Đều giống nhau, như vậy cũng chỉ có một kết quả. . . . .

Nhất thời cả người Kim Trần lạnh lẽo, lúc này đau đớn trên người ông cũng không cảm giác được, cơ thể đang không ngừng run rẩy.

"Kia. . . . . Làm sao mới có thể để cô nguôi giận? Tôi. . . . . Tôi nguyện ý cho cô tiền, cho cô rất nhiều rất nhiều tiền. . . . ."

"Tiền của chúng tôi, không thiếu nhất, chính là tiền." Lão quản gia bình tĩnh nói. Nếu như tiền thiếu, cái nơi Vô xá này cũng đã không tồn tại.

"Hi Hi. . . . . Đúng, con gái của tôi, con gái của tôi, chuyện gì nó cũng sẽ làm. Là nó xúi giục tôi đối nghịch với cô, nếu như cô có bất mãn gì, cứ để nó chịu! Nếu như. . . . . Nếu như cô muốn để nó chết, tôi có thể tự tay giết nó, tôi. . . . ."

Kim Duy Hi quên cả khóc thút thít, trong cặp mắt của cô ta chứa đầy hoảng sợ cùng không thể tin.

Ba ba của cô ta, từ nhỏ đã hết sức nuông chiều cô ta, bây giờ nói, muốn tự tay giết cô.

Cô không ngừng há mồm nhìn Kim Trần kích động nói gì đó, dần dần, tầm mắt của cô ta có chút mơ hồ, cô ta chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, lạnh đến nổi hàm răng của cô ta đều run lấy lấy.

Một tay của Phó An Nhiên chống trên tay vịn, con người nhàn nhạt nhìn người quỳ nằm trên mặt đất, người đàn ông trung niên cầu khẩn cô.

Nhìn, đây chính là nhân tính.

Không tiếc hy sinh con gái của mình, chỉ cầu bản thân được sống.

"Cô xem, da của nó rất tốt, gương mặt dài cũng rất tốt, nếu như bán đi, cũng sẽ bán được một giá tiền tốt, Phó tiểu thư, chỉ cần cô bỏ qua cho tôi, nó sẽ là của cô, tùy ý cô xử trí thế nào."

Phó An Nhiên cứ như vậy nhìn ông ta.

Chẳng qua tầm mắt của cô lại rơi vào người vốn đang co quắp ngồi dưới đất, lúc này Kim Duy Hi đã lao đảo lắc lư đứng dậy, cô ta lấy một con dao ngắn nhỏ trên giá hình cụ gần cô ta nhất, Kim Trần đang đưa lưng về phía này, không chút lưu tình, hung hăng cắm con dao kia vào trong cổ họng người đàn ông vẫn còn đang lải nhải!

Nhất thời Kim Trần cứng đờ, ông ta không thể tin quay đầu lại... Đi, khi ông ta nhìn thấy khuôn mặt đã sớm vụn vỡ của Kim Duy Hi con người của ông đột nhiên mở to!

"Là ông muốn giết tôi, là ông muốn giết tôi!" Cô ta cứ như vậy cười ở trên người của ông ta, không ngừng rút con dao ra, lại hung hăng cắm vào! Cho đến, máu dần dần bắn lên mặt của cô, cho đến khi cơ thể kia hoàn toàn mất đi nhiệt độ.

Phó An Nhiên không thú vị đứng dậy, xoay người rời đi.

"Xử lý xong." Sau khi Phó An Nhiên ném lại những lời này cho quản lý cửa hàng, liền dẫn lão quản gia rời khỏi Vô xá.

Ngồi lên trên xe đã sớm chờ ở một bên, cô lấy điện thoại di động ra, gọi vào một số điện thoại duy nhất có trong điện thoại, tốc độ nhận của bên kia rất nhanh.

"Đã tới chưa?" Giọng nói của cô mềm nhẹ, hoàn toàn không giống mới vừa rồi lạnh lùng như vậy.

"Ừ. Nhớ em." Phó Quân Hoàng mở miệng.

"Trở lại sớm một chút, chờ anh."

"Được."

Trên môi của cô hiện ra một tia nụ cười thân thiện.

Phó Quân Hoàng, cảm địa của cô.

Không có một ai, dám cam đảm bắt kính với anh trước mặt cô.

Nếu không, sẽ vô xá!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lửa Giận Của Cô

Kim gia phá sản.

Không có bất kì sự báo trước nào, bằng tốc độ nhanh nhất Kim gia nhanh chóng biến mất không thấy ở đế đô.

Cũng ngay trong lúc tin tức này được phát ra, Kim Duy Hi biến mất không thấy ở Ngân Dục.

Không có một ai liên tưởng chuyện này với Phó An Nhiên.

Đối với học sinh trong Ngân Dục mà nói, gần như mỗi một ngày lại phát sinh một ít chuyện như vậy, bọn họ cũng đã tập mãi thành thói quen.

Nhưng, cái này cũng không đại biểu, tất cả học sinh đều cho rằng, chuyện của Kim gia không liên quan đến Phó An Nhiên.

"Chuyện của Kim gia, có phải cô làm hay không?" Một nam sinh gầy gò đeo mắt kính gọng đen, có chút cẩn thận nhìn Phó An Nhiên.

Trong tay Phó An Nhiên vẫn cầm Green đồng thoại như cũ, tầm mắt lạnh nhạt mà lại băng hàn không chút nào dấu điểm rơi vào trên người nam sinh gầy gò kia.

Nam sinh ngây ngô không tự chủ được bước chân lui về phía sau từng bước, cậu ta cũng biết, cũng biết Phó An Nhiên không phải là người bình thường, nếu không, tại sao có thể có. . . . . Có ánh mắt làm người ta sợ như vậy?

Ngay khi nam sinh ngây ngô kia nhìn lần nữa, Phó An Nhiên đã cúi thấp đầu xuống, tiếp tục nhìn Green đồng thoại trong tay.

Về mặt cô lạnh nhạt, con người không gọn sóng.

Chẳng qua, cô cho tới bây giờ, chữ trên văn bản không xó một chữ lọt vào trong đầu cô.

Phó Quân Hoàng đã rời đi gần nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, anh không gọi cho cô một cú điện thoại, thậm chí ngay cả một chút tin tức về anh cô cũng không tra được!

Đây là chuyện trong mười một năm nay, chưa bao giờ phát sinh qua.

Lực đạo cầm trên bìa quyền sách dần dần nắm chặt, cho tới bây giờ, điện thoại di động của cô vẫn không có một chút tin tức, chứng minh người cô an bài bên cạnh anh, đã xảy ra chuyện.

"Tại sao cô muốn giả vờ ngây ngô? Là vì ẩn núp thân phận của cô sao?" Nam sinh ngây ngô còn không biết sợ chết tiếp tục cẩn thận hỏi Phó An Nhiên.

Lần nữa tầm mắt Phó An Nhiên rơi vào trên người nam sinh ngây ngô, chẳng qua là lần này, con người của cô không hề trong trẻo lạnh lùng như mới vừa rồi, ngược lại mang theo một chút xem xét.

Cậu bé này cho cô một loại cảm giác, rất quen thuộc.

Trong đầu không khỏi hiện lên gương mặt một người đàn ông cũng không khác lắm so với gương mặt này, năm đó, hắn cũng cẩn thận nhìn cô như vậy, hỏi cô có phải có rất nhiều tiền, quyền lực rất lớn không, nhìn lại cậu bé mười lăm mười sáu tuổi này một chút, ngược lại tâm tình Phó An Nhiên không giống mới vừa rồi khàn trương như vậy.

Ngay lúc Phó An Nhiên tính toán nói gì đó với cậu ta, điện thoại di động vẫn được cô đặt trên mặt bàn chấn động.

Tin tức tới.

Thả Green đồng thoại trong tay xuống, mở ra tin nhắn cực kỳ ngắn gọn kia.

Trọng thương.

Chỉ hai chữ.

Nhưng chỉ hai chữ đơn giản như vậy cũng đủ để trước mắt Phó An Nhiên suýt chút nữa tối sầm, cô bỗng nhiên đứng dậy, không để ý về mặt kính ngạc của nam sinh ngây ngô kia, không để ý ánh mắt khó hiểu của giáo sư bộ môn vừa bước vào phòng học kia, nhanh chóng, bước nhanh ra ngoài, dần dần, từ ban đầu cô đi nhanh, đến cuối cùng chuyển sang chạy như điên.

Cô vừa tới cửa trường học, xe đã chờ ở cửa.

Xe chạy hết tốc lực về phía bệnh viện quân khu nơi Phó Quân Hoàng ở.

Trọng thương.

Đây là cô trong mười một năm ở đây, lần đầu tiên nghe được từ này. Cô vẫn luôn cho là, anh là người lợi hại nhất tồn tại trên thế giới này, anh được gọi là vũ khí hình người, anh sẽ không bị chút tổn thương nào.

Mà trong mười một năm này, anh đều giống như cô mong muốn, vô số lần làm nhiệm vụ, nhưng không có một lần nào bị thương.

Nhưng mới vừa rồi, cô lại nghe được tin tức anh bị trọng thương.

Cô an tĩnh ngồi ở trong xe, trong tay vẫn siết chặt điện thoại di động, về mặt của cô lạnh nhạt làm cho người ta không nhìn ra chút nào tâm tình nào của cô.

Dọc đường xe vượt rất nhiều đèn đỏ, chờ đến lúc bọn họ đến bệnh viện quân khu, thì đã là ban đêm.

Lúc Phó An Nhiên đến, Phó Quân Hoàng vẫn còn đang ở trong phòng giải phẫu tiến hành giải phẫu.

Bên ngoài phòng giải phẫu, có mấy người đàn ông khắp người toàn vết máu đứng nghiêm ở cửa.

Về mặt bọn họ nghiêm trang, quanh thân phát ra sự lạnh lùng và một chút sát khí còn chưa tan hết, làm cho người ta không dám tới gần nơi này.

Bọn họ mới vừa đã trải qua một cuộc chiến quyết liệt.

Thủ hạ của Phó Quân Hoàng không có mấy người, nhưng những người này tuyệt đối là ngàn dặm mới tìm được một binh lính thật tốt, từng người một đều là binh lính mũi nhọn trong mũi nhọn, nhân tài trong nhân tài, hiện tại, trong giới quân sự lưu truyền một câu nói như vậy: làm lính coi như thủ hạ của Phó Quân Hoàng là binh. (câu này mình cũng không hiểu lắm)

Tầm mắt của Phó An Nhiên nhìn một vòng vào mấy người, cuối cùng, tầm mắt rơi vào một đôi mắt sáng kích động, cũng là càng thêm tự trách, trên mặt

vẽ vệt sáng Đại Đầu binh trên người.

Ánh mắt mọi người ở đây kinh ngạc, cô bước nhanh tiêu sái đến trước mặt người nọ, không chút lưu tình, hung hăng đập vào trên đùi người nọ!

!

"Ngân Lang!" Một người binh lính gần đây vội vàng đi đến đỡ binh lính bị đập trên mặt đất.

Mấy binh lính còn lại thấy anh em vào sinh ra tử của mình bất thành lính bị một cô bé đập, bọn họ mới vừa trải qua sinh tử, trong nháy mắt hung bạo, một người cường tráng trong đó, giơ tay lên muốn đẩy Phó An Nhiên!

Vậy mà lúc hắn còn chưa kịp làm ra bất kì hành động nào, đã bị Ngân Lang ngăn lại! Phó An Nhiên hừ nhẹ một tiếng, lúc chân cô còn muốn đá phát thứ hai, hòng súng đen ngòm, không chút khách khí nhắm trúng hướng cô:

"Tôi mặc kệ cô là ai, anh em của tôi, cô đừng mơ tưởng đụng đến một sợi lông!"

Con người trong treo lạnh lùng rơi vào trên người chủ nhân của chiếc súng kia, giọng nói không chút phập phồng dao động vang lên:

"Ngoại trừ việc anh có thể hướng họng súng về phía tôi ra, anh còn có thể làm cái gì?"

Người quân nhân liền sững sờ, "Đừng tưởng rằng, cô là con gái thì tôi..."

"Nếu như, anh ấy có một chút ngoài ý muốn, tôi sẽ để toàn bộ các người chôn theo! Phế vật, lưu lại có tác dụng gì!"

Lời của cô làm tất cả mọi người ngậm ngẩn tại chỗ, trừ Ngân Lang ra, lần đầu tiên bọn họ theo lão đại đảm nhận nhiệm vụ, nhưng không nghĩ tới, trong nhiệm vụ lần này, bọn họ trúng mai phục! Nếu như lão đại không bởi vì lời của bọn họ, hiện tại lão đại cũng sẽ không...

"Cô...." Lúc binh lính kia còn muốn cãi cò, một tay Ngân Lang kéo cánh tay của hắn, hắn đứng ở trước mặt mọi người, khi anh ta dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cúi người xuống, lấy thái độ cung kính mà bọn họ không cách nào hiểu nói:

"Chũ.... Tiểu thư, xin, trách phạt."

Vết thương trên người Ngân Lang không ít, trên bả vai của anh ta trúng một phát đạn, nhưng anh ta chỉ băng bó đơn giản liền đứng chờ ở chỗ này, máu đã thấm thấu băng gạc, theo cánh tay của anh ta, chảy xuống.

Mấy người còn lại dường như có chút hiểu rõ thân phận của Phó An Nhiên, cho dù trong lòng tất cả bọn họ đều nghi ngờ, hiện tại cũng không phải là lúc hỏi nghi vấn.

Phó An Nhiên không nói một câu, cô đứng ở cửa phòng giải phẫu, con người không thay đổi nhìn đèn "Phòng giải phẫu" vẫn sáng.

Cô kiếp trước kiếp này tổng cộng bốn mươi sáu năm, chưa bao giờ có loại cảm giác hốt hoảng khó nhin này.

Hai tay của cô nắm chặt lại một chỗ, nơi đầu ngón tay đã một mảnh trắng xanh.

Trên hành lang dài không phục sự yên tĩnh lần nữa.

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân lộn xộn làm rối loạn sự yên lặng ở nơi này, chỉ thấy một cô gái nhìn cực kỳ chặt vật lộn một gã bác sĩ, tranh cãi làm hắn vội vàng lấy ra cái gì học thuật.

Đầu tiên Ngân Lang nhìn ánh mắt bất động của Phó An Nhiên, ngay sau đó bước nhanh tới trước mặt cô gái nhìn như chặt vật kia, cau mày nói:

"Tôi tiểu thư, cô đang làm cái gì!"

Tô Lương, nhiệm vụ lần này của bọn họ, chính là cứu Tô Lương nằm vùng bị tập đoàn buôn lậu nhốt ra ngoài, nhưng không biết tại sao kế hoạch lần này của bọn họ bị tiết lộ, cho nên trúng mai phục!

"Đây là thầy thuốc ngoại khoa tốt nhất nơi này, để hắn giải phẫu cho Quân Hoàng! Hắn rất lợi hại!" Tô Lương vẫn như cũ lôi kéo cái người bác sĩ có vẻ mặt nhìn như không tình nguyện đó.

"Buông ra!" Vị bác sĩ thoát nhìn cực kì trẻ tuổi đó ghét bỏ hất tay Tô Lương ra, sửa sang lại cổ áo đã sớm rách nát của bản thân, con người khinh thường đang lúc quét mọi người một vòng, khi tầm mắt của hắn rơi vào bóng dáng yên tĩnh ngồi trên ghế dựa đó, trong con người ngược lại có một tia thú vị.

"Bùi Thanh Dật, bây giờ anh liền đi vào phòng giải phẫu cho tôi! Nếu không, tôi làm cho anh..."

Phanh.....!

Lời đe dọa của Tô Lương còn chưa nói xong, vốn Phó An Nhiên đang ngồi an vị bỗng nhiên đứng dậy, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi một tay

bóp cổ Tô Lương, để cô ta ở trên tường, con người băng hàn nhìn cô ta:

"Nếu cô còn nói thêm một câu nói nhảm, tôi lập tức phế cô!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Anh Nói Anh Đã Trở Về

Ánh mắt ánh mắt, ngôn từ lạnh như băng.

Giống như chỉ cần Phó An Nhiên hơi dùng lực một chút, Tô Lương sẽ vĩnh viễn nói tạm biệt với cái thế giới này.

"Tiểu thư. . . . ." Ngân Lang vội vàng đi lên trước, muốn ngăn cô lại, chỉ là lúc ánh mắt nhìn đến con người băng lạnh của cô, hần dừng bước .

Phó An Nhiên lúc này phó cực kỳ nguy hiểm!

Nhìn thấy cử động của Ngân Lan, khoé môi Bùi Thanh Dật câu khởi một độ cong, chỉ là khi độ cong của khoé môi của anh vẫn chưa hé ra hoàn toàn, ánh mắt giống như tảng băng bắn thẳng đến người anh.

"Cút vào!"

Bùi Thanh Dật nhún nhún vai không sao c, nhìn Phó An Nhiên, ngả ngón cười một tiếng, tiện tay lấy ra [color=#FF0000]thuật đao[/color] hàng đầu từ trên người, khẽ khàng khoa tay múa chân ở trên cổ của mình một chút, rồi mónghình ngang đẩy cửa phòng giải phẫu ra.

Cho nên nói, giả trang heo ăn cạp cái gì, ghét nhất .

Người của Phó gia, thật đúng là không có một ai tốt!

Một giây sau cùng trước khi Bùi Thanh Dật ở tiến vào phòng giải phẫu, trong lòng [color=#FF0000]phi phúc[/color].

"Phó tiểu thư, chúng tôi biết tâm tình của cô hiện giờ, nhưng xin đừng tổn hại tới Tô tiểu thư, cô ấy. . . . ."

"Cô ta chính là nhiệm vụ lần này của các người?" Giọng nói bình bình đạm đạm trực tiếp cắt đứt lời nói của binh lính hàng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Ngân Lang.

Ngân Lang gật đầu.

Hơi thở quanh người Phó An Nhiên liền thay đổi trong nháy mắt.

Con người của cô vẫn lạnh băng như cũ, lực đạo trên tay lại giảm đi không ít, chỉ là sát ý trong lòng cô ngày càng bành trướng

Nếu như không phải bởi vì cô gái đáng chết này, hiện tại Phó Quân Hoàng cũng sẽ không nằm trong phòng giải phẫu, sống chết chưa biết.

Tô Lương cảm giác bản thân cũng rất nhanh sẽ chết, chết ở trong tay cô gái nhỏ nhìn như vô hại trước mắt này.

Khí tức trên người Phó An Nhiên làm cô ta cảm thấy nguy hiểm, mà loại cảm giác nguy hiểm này, cô ta chỉ từng cảm nhận được ở trên người một người.

Diêm Tử Diệp.

Người đàn ông vui buồn thất thường đó, tên tuổi huyết sắc diêm la lừng lẫy trên xã hội.

Mười một năm trước, Diêm Tử Diệp với tư cách là đưa nhỏ một tay Tần Lam đương gia Tần gia nuôi lớn, nhanh chóng trà trộn vào Tần gia, hơn nữa năng lực bản thân hẳn không tầm thường, danh tiếng trên xã hội cũng không nhỏ.

Cũng chưa từng nghĩ, Diêm Tử Diệp đó nhìn trung thành như chó, cuối cùng lại phản bội Tần Lam, đoạt quyền, mưu sát, thương vị, thật sự là diễn còn đặc sắc hơn so với kịch truyền hình.

Tần Lam chết, nguyên nhân cái chết không rõ, mà ở trong mắt mọi người hung thủ cũng đang không ngừng tìm kiếm người đã sát hại Tần Lam, đây hoàn

toàn là một chuyện đáng buồn cười trên đời.

Diêm Tử Diệp nổi danh là lãnh huyết vô tình và tàn khốc hung ác, chẳng qua năm gần đây, thủ đoạn lang việc của Diêm Tử Diệp càng máu tanh bạo lực, ngay cả bản thân hắn cũng điên cuồng làm người ta sợ.

Cấp trên sợ Diêm Tử Diệp huyền não quá lớn, vì vậy, cô bị phái đến nằm vùng bên người Diêm Tử Diệp.

Trong hai năm cô nằm vùng, cô cũng không lấy được chút tin tức hữu dụng nào từ nơi đó, thậm trí còn không cẩn thận tiết lộ ra rất nhiều hành động cơ mật, mà cô thậm trí từ lúc bắt đầu đến cuối cùng cũng không biết, từ lúc vừa bắt đầu, Diêm Tử Diệp đã biết cô là nằm vùng.

Điều duy nhất cô biết chẳng qua là, Diệp Tử Diệp luôn có thói quen mang theo một đôi bao tay màu trắng.

Đội ở bên cạnh hắn gần hai năm, cô luôn cẩn thận khắp nơi, cũng không nghĩ tới, cuối cùng cô vẫn bị bại lộ. Cô vĩnh viễn đều không thể quên, lúc cô chạy trốn từ bên người Diêm Tử Diệp, ánh mắt của hắn nhìn cô. Ánh mắt đó làm trong lòng cô sinh ra sợ hãi.

Mà cô gái trước mắt cô, lại làm cô càng thêm sợ hãi, lạnh lẽo truyền tới từ đáy lòng, làm toàn thân cô không nhịn được run rẩy.

Hiện tại, cô gái nhìn như vô hại này, là muốn giết cô thật!

Cũng chính lúc sợ hãi trong lòng Tô Lương đạt đến điểm giới hạn, cửa phòng giải phẫu phịch một tiếng bị kéo ra, vốn Phó An Nhiên đang đưa lưng về phía cửa phòng giải phẫu, bỗng vứt Tô Lạnh vật cầm trong tay qua một bên, xoay người....

Trong con người lạnh như băng chứa một tia lo lắng không dễ phát giác.

Vậy mà lúc Phó An Nhiên thấy bóng dáng đứng ở cửa phòng giải phẫu kia, cả người cô cũng ngây ngẩn cả người.

Mọi người xung quanh cũng sững sờ.

Vị thủ trưởng này, anh không nên không phối hợp với công việc của chúng tôi như vậy!" Trong tay Phó viện trưởng còn cầm dao giải phẫu về mặt gấp gáp đứng ở phía sau bóng dáng đó.

Mà ở sau lưng Phó viện trưởng, đứng một đám y tá và trợ lý về mặt khẩn trương cao độ.

Thủ trưởng này chính là cấp trên tự mình đưa tới, nếu như có một chút gì ngoài ý muốn, bọn họ một người cũng không thoát khỏi trách nhiệm!

Mới vừa rồi bọn họ vừa mới lấy đầu đạn từ trên bả vai và trên ngực anh ra, vốn Phó Quân Hoàng đang nằm trên bàn mổ phải tiếp tục hôn mê đột nhiên tỉnh lại, anh không để ý bọn họ khuyên can, giằng co, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã đứng dậy rời khỏi phòng giải phẫu.

Bọn họ chưa từng trong thấy người bệnh nào như vậy, chưa bao giờ!

Trong con người u ám như đêm tối là một mảnh mờ mịt, Phó Quân Hoàng giống như đang tìm kiếm cái gì trong đám người, khi anh thấy bóng dáng kia có chút cứng nhắc, trong con người mờ mịt xoẹt qua một tia sáng, bước chân của anh trầm ổn, từng bước từng bước một đi về phía bóng dáng kia.

Phó An Nhiên liền đứng tại chỗ, yên lặng nhìn bóng dáng rõ ràng lay động kia, cổ sức chậm rãi đi về phía cô. Nét mặt của cô lạnh nhạt, khóe môi mang theo một tia cười nhàn nhạt, dịu dàng nhìn anh bước từng bước một đến gần cô.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Binh lính hàng đầu liếc nhìn lão đại nhà mình nghĩ đi lên đỡ, liền lập tức sững sờ tại chỗ.

Chưa bao giờ từng thấy lão đại cười qua, cười.

Đó là cười à? Cho dù độ cong khóe môi của anh rất cứng nhắc, nhưng đối với Phó Quân Hoàng gần như mất đi tất cả về mặt mà nói, kia thật sự là nụ cười, một nụ cười đơn giản lại làm cho bọn họ khiếp sợ.

Thì ra, cô gái đó thật sự là người lão đại cứu chuộc, anh, cứu chuộc duy nhất.

Ngân Lang đứng nghiêm tại chỗ, hai tay rũ xuống bên người, hai quả đấm nắm chặt, nếu không phải bởi vì hắn không bảo vệ được chủ tử, hiện tại lão đại của họ cũng sẽ không....

Bùi Thanh Dật tà tà dựa vào cửa phòng giải phẫu miệng chơi đùa dao giải phẫu, về mặt thú vị nhìn hết thấy trước mắt.

Lúc Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ôm Phó An Nhiên vào trong ngực, giọng nói của anh hơi có vẻ máy móc, nhỏ nhẹ vang lên bên tai cô:

"Cảm ơn đã chờ anh. Anh đã trở về."

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Phó An Nhiên đã uрон ướn.

"Ừ. Hoan nghênh trở lại." Giọng nói của cô lạnh nhạt bình thản.

Mà anh, cứ như vậy, đặt hơn nửa sức lực cơ thể trên người cô, an ổn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh Nói Hôn Anh

Vết thương trên người Phó Quân Hoàng thoạt nhìn rất dọa người, nhưng cũng may vết thương không quá nghiêm trọng.

Tốc độ phục hồi của Phó Quân Hoàng thật sự làm cho các bác sĩ trong bệnh viện cảm thấy kinh hãi, bọn họ tra không ra vấn đề khác, cuối cùng cũng chỉ có thể quy tội cho nguyên nhân là thể chất anh khác với người thường.

Trong thời gian Phó quân hoàng nằm viện này, Phó An Nhiên cũng liền ở bên trong phòng bệnh này.

Trong lúc ở chỗ này, có không ít người đến thăm Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên cũng vẫn luôn bồi ở bên cạnh anh, kiên nhẫn giúp anh ứng phó những người cần nhắc nói liên miên kia, cho đến cuối cùng cô thực sự không nhịn được, mặc kệ họ là quan lớn quan nhỏ, cuốn xéo hết thảy!

Không biết cái gì gọi là tình duyên sao? Muốn nịnh nói bầu vui quan hệ, cút xa một chút!

Lời này đương nhiên không phải là Phó An Nhiên nói, mà xuất phát từ trong miệng của em trai ruột của Phó Quân Hoàng, Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị nhỏ hơn Phó Quân Hoàng bảy tuổi, so với Phó An Nhiên thì lớn hơn bốn tuổi, mà Phó An Nhiên phải gọi anh một tiếng chú, đối với một thanh niên mười chín tuổi mà nói, hiển nhiên là không có khả năng tiếp nhận.

Phó Quân Nghị là một huynh không, trình độ sùng bái của anh đối với anh trai mình đã đạt đến độ làm người ta giật sột.

Ban đầu anh tính toán đi theo con đường giống anh trai của mình, thi trường quân đội, nhưng mẹ anh vừa mới nghe anh yêu cầu thi trường quân đội liền bắt đầu gào khóc, cuối cùng anh bắt đầu đi, chỉ có thể lựa chọn buông tha nó.

Cho nên khi anh nghe được tin anh hai bị thương nằm viện, lập tức từ Q Đại Phi chạy tới. Cũng từ đó về sau, anh gần như ngày nào cũng chạy tới bệnh viện.

Bọn họ mặc dù là anh em ruột, nhưng cơ hội để bọn họ có thể gặp mặt cũng không nhiều, nếu như anh không nhân cơ hội này bồi dưỡng tình cảm với anh cả của mình, lấy tính tình của anh trai anh mà nói, không chừng lúc nào đó sẽ quên mất đứa em trai ruột thịt này.

Nhưng sau khi anh thấy đám người giống nhau mượn việc thăm bệnh để tạo quan hệ, anh hoàn toàn nổi giận, anh không chút khách khí nói ra lời nói kia, cực kỳ không khách khí đuổi mọi người đi.

Ở đề độ, mọi người cứ lẩn quẩn ở đây, đương nhiên lời nói của Phó Quân Nghị rất nhanh đã truyền khắp nơi, cho nên, mọi người rất thức thời không hề đi làm phiền Phó Quân Hoàng dưỡng thương nữa.

Lúc Phó An Nhiên mua xong bữa trưa trở lại, vừa đúng lúc thấy Phó Quân Nghị đang ngồi bên cạnh giường bệnh, trong tay cầm một quyển sách, trên gương mặt nở nụ cười rất sáng lạng, ánh mắt trong suốt phát sáng nhìn Phó Quân Hoàng, hình như đang nói gì đó rất vui vẻ.

Phó An Nhiên cũng không lập tức đẩy cửa đi vào, liền đứng ở cửa, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn tất cả cảnh tượng bên trong.

Ấm áp làm cô cảm thấy an lòng.

Giống như có cái gì tác động qua lại, vốn Phó Quân Hoàng đang nhìn em trai nói rất hăng say, ánh mắt di chuyển, rơi vào trên cửa sổ thủy tinh, lúc nhìn đến bóng dáng sau cửa sổ thủy tinh, con người vốn thâm thúy, xoẹt qua một tia ấm áp.

Phó An nhiên thấy anh đã nhìn thấy, liền xách theo hộp đựng thức ăn đẩy cửa tiến vào.

"Con gái nhỏ, con mang đồ ăn ngon gì cho chú vậy?" Phó Quân Nghị hoặc lớn hoặc nhỏ đều thích khi dễ Phó An Nhiên, mặc dù anh thường không chiếm được cái gì tốt từ chỗ của cô.

Ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghi rất đàng hoàng ngậm miệng không nói lời nào, ho nhẹ một tiếng, sờ sờ cái mũi của mình.

Kỳ quái, sao anh lại phải sợ một cô gái nhỏ hơn mình gần năm tuổi! Suy nghĩ một chút lúc nhỏ anh bị cô lừa gạt, thật là... Nghĩ lại chuyện cũ mà sợ!

"Không được làm khó." Phó Quân Hoàng hơi cau mày nhìn Phó Quân Nghi.

Anh biết, bảo bối của anh không thích Phó Quân Nghi gọi cô là con gái nhỏ. Hơn nữa bảo bối của anh, cũng không nhỏ.

Đối với anh cả của mình nói gì nghe vậy, Phó Quân Nghi bấu môi, nhún nhún vai, cái gì cũng không nói.

Phó Quân Hoàng thiên vị, đó là thói quen.

"Phó Quân Nghi, anh có thể đi." Trong giọng nói bình thản không một chút phập phồng.

Phó An Nhiên múc một chén cháo nhỏ từ trong bình giữ ấm ra, đặt cái muỗng ở bên trong, sau khi xác định bát cháo nhỏ không bỏng miệng, rồi mới đưa đến trong tay Phó Quân Hoàng.

"Phó Quân Nghi nháy mắt xù lông, "Phó An Nhiên, cô có ý gì? Tại sao cô tới thì tôi phải đi? Cô đây là cái suy nghĩ logic gì? Tốt xấu gì cô cũng phải để tôi ăn một bữa cơm rồi mới đi, thế nhưng tôi ở chỗ này...."

"Uống ngon không?" Phó An Nhiên thấy Phó Quân Hoàng uống xong chén cháo nhỏ cầm trong tay kia, nhẹ giọng hỏi.

"Ngon."

Phó Quân Nghi hận không thể giẫm chân, "Sự đãi ngộ khác biệt! Đây chính là sự đãi ngộ hoàn toàn khác biệt giữa hai người!"

"Cũng mười mấy năm, anh cũng nên tập quen, mau chút." Phó An Nhiên ở trước mặt Phó Quân Nghi, từ trước đến nay chưa từng ngại trang chút nào.

Nếu như Phó Quân Hoàng không có ở đây, anh nhất định phải mạnh tay đánh nhau với cô nhóc kia một trận! Rất đáng giận!

Phó Quân Hoàng lần nữa nhận lấy chén cháo nhỏ Phó An Nhiên đưa cho anh, có chút máy móc nói với em trai của anh.

Bây giờ cả người Phó Quân Nghi hết sức bức bối, đây mới thật sự là đãi ngộ khác biệt!

"Vậy, anh nghỉ ngơi thật tốt, em đến trường học trước, có thời gian em lại sẽ tới."

"Không cần tới nữa." Phó An Nhiên không chút khách khí cắt đứt.

Phó Quân Hoàng nhìn Phó An Nhiên một cái, trong con ngươi không chút trách cứ, ngược lại cong miệng theo về cung chiều.

Phó Quân Nghi cảm thấy lồng ngực bản thân càng thêm buồn bực, "Anh, nghỉ ngơi thật tốt." Thật sự nếu không đi nhanh một chút anh sẽ chết vì buồn bực.

Phó Quân Nghi đi, bên trong phòng bệnh chỉ còn Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng.

Trên bả vai Phó Quân Hoàng còn quần băng gạc, vài màu trắng kia ở trong mắt Phó An Nhiên cực kỳ chói mắt.

"Còn đau không?" Đặt chén nhỏ lên khay trà, Phó An Nhiên ngồi ở mép giường, vuốt ve bờ vai của anh, chân mày nhíu lại.

Ngón tay hơi lạnh vuốt ve đầu chân mày của cô, ngược mắt, chống lại cặp mắt sâu thẳm kia, trong con ngươi mang theo một tia tâm tình nhàn nhạt.

"Không đau." Ngón tay hơi lạnh di chuyển vòng vo ở chân mày của cô, cho đến khi chân mày giãn ra, anh mới dừng lại động tác của mình.

Thần kinh đã hoàn toàn hủy diệt cảm giác đau đớn của anh, cả đời này của anh, cũng sẽ không có cảm giác đau đớn.

Lúc nào thì trở về bộ đội?" Phó An Nhiên cầm bàn tay đang chơi đùa chân mày của cô ở trong tay mình, hỏi anh.

"Giã bộ." Kỳ hạn giã bộ, trong thời gian ngắn không cần trở về.

Phó An Nhiên cười, "Em cùng anh."

Anh cầm ngược tay của cô lại, độ cong khớp môi càng rõ ràng hơn.

"Hôn anh." Tròng mắt đen sáng rực rỡ như ngôi sao nhìn cô, ánh mắt rơi vào trên môi ướt át của cô.

Anh muốn hôn cô, lúc viên đạn tiến vào trong lồng ngực anh, khi ý thức của anh dần dần mờ hồ, hiện lên trước mắt anh chính là bảo bối của anh, anh vẫn luôn muốn cô lại hôn mình một lần, nhưng, những ngày qua anh vẫn không tìm được cơ hội.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, anh muốn hôn cô, muốn cô hôn anh.

"Được." Phó An Nhiên cười đáp ứng.

Cô nghiêng người về phía trước.

Anh hơi khom người.

Lúc đôi môi mềm mại, mịn màng kia đụng vào trên môi anh, trái tim của anh ngừng đập trong chốc lát, ngay sau đó, bắt đầu đập loạn lên.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.....

Giống như anh có thể nghe được tiếng tim đập của bản thân,

Cô hôn rất nghiêm túc, anh là người duy nhất cô muốn quý trọng trong hai đời này, cô không muốn ném thử cảm giác ngồi chờ bên phòng giải phẫu một lần nữa, cảm giác chờ bị phản quyết.

Cái loại cảm giác bị kìm nén hít thở không thông đó, làm cô suy tụt chút nữa rút súng bên hông ra, trực tiếp đập cửa phòng giải phẫu ra.

Tay không tự chủ được nắm chặt tay anh.

Anh giống như cảm giác được cô hôn trong tuyệt vọng, cái tay còn lại kéo hông của cô, để cô càng gần sát mình hơn, từ từ hôn sâu hơn, hô hấp của hai người cũng dần dần trầm trọng, cho đến.....

Phanh.... ..

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, ngay sau đó truyền đến một tiếng khiển trách nghiêm nghị:

"Các người đang làm cái gì đây!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngả Bài

Phó An Nhiên phản xạ có điều kiện đưa tay đẩy Phó Quân Hoàng ra.

Vậy mà, đôi tay đặt ở bên hông cô chẳng những không buông ra, ngược lại còn siết chặt hơn.

Anh giống như có chút tức giận với việc cô không chuyên tâm, há mồm khê cắn môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt vọt thẳng vào.

Trong lòng mắt đen hiện lên một chút kinh ngạc, Ý nghĩ lúc đầu muốn đẩy anh ra cũng biến mất không thấy, trong lòng cô thở dài nắm vạt áo của anh, cùng anh dây dưa ở chung một chỗ.

Nhiệt độ trong phòng từ từ tăng vọt.

Nhưng có một góc trong phòng nhiệt độ đạt dưới không độ C.

"Phó Quân Hoàng!" Giọng nói tức giận vang lên lần nữa.

Lần này Phó An Nhiên đã nghe được là ai, Phó Văn Thắng! Là ông nội trên danh nghĩa của cô, ba của Phó Quân Hoàng!

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông đang hôn rất nghiêm túc đó, lấy năng lực của anh, anh đại khái đã sớm biết bên ngoài phòng có người, như vậy mới vừa rồi anh để cô hôn anh, vậy chính là có mục đích, cho nên anh....

Cho nên anh tính toán ngả bài với người trong nhà!

Phó Quân Hoàng giống như không thấy được ánh mắt trách cứ của cô, cặp mắt thâm thúy như cổ đàm mang theo một chút vui vẻ không dễ phát hiện.

"Hô cái gì mà hô? Cũng hơn năm mươi tuổi rồi, ngày ngày la như vậy, không thấy mệt mỏi hoảng sợ sao." Giọng nói từ từ vang lên, "Được rồi được rồi

đừng hôn nữa, nếu còn hôn nữa, ông già này sẽ ném cô nhóc kia ra nước ngoài."

"Câu nói cuối cùng kia rất có tác dụng, lúc Phó An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, Phó Quân Hoàng đã nhanh chóng buông Phó AN Nhiên ra, ngay sau đó ôm cô vào trong ngực của mình, con người nguy hiểm đến nhánh rêu vò trên người cụ Phó.

Phó Văn Thắng kinh ngạc nhìn ba của mình, Phó Chiến.

Phó Chiến, cụ Phó, lão thủ trưởng của đế đô, mặc dù hiện tại đã về hưu, nhưng những người ngày ngày xuất hiện ở trên tivi, đều sẽ đến đây báo cáo cái gì đó với ông cụ.

Bình thường cụ Phó thoát nhìn cực kỳ nghiêm túc, nhưng ở trong mắt Phó An Nhiên, ông chính là một Lỗ ngoan đồng cần người dỗ dành, một Lão Ngoan Đồng hết sức dễ dàng lấy được thỏa mãn.

Ở trong mắt Phó Văn Thắng một màn vừa rồi làm ông chấn động quá lớn, nhưng tại sao người cha ngoan cố bảo thủ đó, còn coi mở hơn so với ông?

Đứa bé An Nhiên kia, trên danh nghĩa là con của Phó Quân Hoàng! Hành động mới vừa rồi của bọn họ, chính là loạn luân!

Dáng vẻ của cụ Phó hoàn toàn giống như không nhìn thấy ánh mắt của Phó Văn Thắng, ông cười híp mắt con người hết sức nguy hiểm, có phần giống Lão Ngoan Đồng nói:

"Thế nào? Tức giận? Lão già này cho cháu biết, cháu không đâu lại được ông đâu! Chỉ cần ông nói một câu, cô nhóc An Nhiên kia phải ngoan ngoãn ngồi đợi ra nước ngoài cho ông đó." Giống như sợ cháu mình không tức giận, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Bên tai Phó An Nhiên nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của Phó Quân Hoàng.

"Năm mơ." Hai chữ đơn giản của Phó Quân Hoàng, suýt nữa làm cụ Phó tức chết.

"Phốc." Bởi vì dựa vào trong ngực anh, giọng nói của anh vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Thấy vẻ mặt tiểu hồ ly đó cười vui vẻ, trong lòng cụ Phó một trận tức giận, "Nhóc con, con tốt xấu gì cũng phải có chút đáng về tiểu thư khuê các chứ, con bây giờ đã mười lăm tuổi, không nhỏ, nếu để cho..."

"Của cháu. Cháu giáo dục." Phó Quân Hoàng trực tiếp cắt đứt lời nói dông dài của cụ Phó, hoàn toàn không thấy cụ Phó bị tức giận mà nét mặt già nua đỏ bừng, ngược lại ánh mắt lại nhìn trên người Phó An Nhiên, con người từ từ dịu dàng, "Cứ như vậy, rất tốt."

An Nhiên ho nhẹ một tiếng, trên gương mặt có một chút ửng đỏ mắt tự nhiên, cô chui từ trong ngực Phó Quân Hoàng ra, đứng lên, thoát nhìn cả người cực kỳ khéo léo, "Cụ, ông nội."

Bởi vì trên danh nghĩa Phó Quân Hoàng là ba của cô, cho nên cô đều coi Phó Văn Thắng và Phó Chiến là ông nội và cụ.

Khỏe mắt Phó Văn Thắng hung hăng kích động, năng lực chịu đựng trong lòng đứa nhỏ này thật đúng là không phải lớn bình thường.

Thấy gương mặt Phó Văn Thắng không được tự nhiên, cụ Phó rất không khách khí cho con trai mình một cốc, "Đức hạnh."

"Ba, bọn họ đây là đang..."

"Loạn luân?" Cụ Phó chống gậy, một gậy không chút khách khí rơi vào trên người Phó Văn Thắng, "Lúc nào thì người trở nên cổ hủ như vậy? Cô bé kia và tên nhóc xấu xa nhà con có quan hệ máu mủ sao? Có quan hệ máu mủ với con sao? Không có sao có thể gọi là loạn luân!"

Phó Văn Thắng cũng không dám né tránh gậy của cụ Phó, cứ như vậy cứng rắn tiếp nhận một gậy, nhất thời phía sau lưng ông một trận nóng bỏng.

Trong lòng Phó An Nhiên thầm cho điểm khen ngợi cụ Phó.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng còn muốn ngưng trọng hơn mấy phần so với vừa rồi, anh đưa tay cầm tay An Nhiên đang buông thõng bên người, ánh mắt rơi vào trên người cụ Phó, giọng nói hơi có vẻ máy móc, từng chữ một vang lên:

"Chuyện của con, con sẽ giải quyết. Bảo bối của con, con để ý tới."

Ý bên ngoài tức là, người dư thừa, cắt xéo.

Lúc đầu cụ Phó còn đang dạy dỗ con trai mình liền dùng gậy trong tay lại, con người gần bảy mươi tuổi không chút nào vẫn đục, ông nhìn Phó Quân Hoàng, có chút nghiêm túc nói:

"Nghiêm túc?"

Phó Quân Hoàng mặt không biểu cảm nhìn cụ Phó, không nói.

Cụ Phó cảm thấy không thú vị không hề nói nữa, ngược lại tầm mắt rơi vào trên người Phó An Nhiên đang mỉm cười, "Nghiêm túc?"

Ánh mắt Phó Quân Hoàng rơi vào trên người Phó An Nhiên, con người đen nhánh không hề chớp cứ như vậy nhìn cô, con người sáng như sao, chứa đầy mong đợi và chút bất an.

Cô nhẹ nhàng cầm lại tay anh, con người ôn hòa nhìn anh, cười nhạt:

"Nghiêm túc. Cả đời này, cũng sẽ chỉ có anh."

Cứ như vậy, trong nháy mắt, vẻ mặt cứng nhắc kia, thả lỏng, độ cong khóe môi hiện lên rõ ràng, con người vui vẻ càng làm ấm lòng người.

"Ừ, cả đời." Bảo hộ cô bình yên cả đời, anh vẫn luôn nhớ, cũng vẫn luôn thực hiện lời thề này.

"Cả đời cái rắm! Các người đây là....."

"Câm miệng cho ba!" Một gậy không chút khách khí rơi vào trên người Phó Văn Thắng đang muốn giậm chân, cụ Phó thu hồi nụ cười trên mặt, ngược lại vẻ mặt nghiêm nghị rơi vào trên người Phó An Nhiên, "Cô nhóc, con phải nhớ kĩ năm đó ta và con đã nói cái gì?"

An Nhiên cười nhạt một tiếng, "Đương nhiên sẽ không. Chỉ là cụ à, con hy vọng, người cũng không nên quên, con đã nói cái gì."

Cụ Phó ngừng một lát, trong đầu vang vọng một câu nói:

... Người thương anh ấy, tất nhiên con sẽ gấp trăm lần.

Ngay từ lúc đó, cô cũng đã nói với ông, lập trường và thái độ của cô.

"Đương nhiên, sẽ không."

Giữa hai người, như làm cho người ở chỗ này rơi vào sương mù.

"Ba, rốt cuộc hai người đang nói cái gì?" Phó Văn Thắng cau mày.

"Không nên hỏi thì đừng hỏi." Cụ Phó giờ gây lên đang muốn cho ông một gậy, nhưng lại nghĩ quên đi, "Ba mặc kệ các con náo thế nào, hiện tại cũng nên thu lại rồi, mặc dù là công việc quan trọng nhưng cũng phải đợi đến sau khi nhà đầu kia trưởng thành, hiện tại đã bắt đầu thân mật, còn ra bộ dạng gì nữa!"

"Cháu..." Phó Quân Hoàng vừa muốn mở miệng, liền bị Phó An Nhiên giờ tay lên ngăn cản.

"Đã rồi, sau này chúng cháu sẽ chú ý." Phó An nhiên cười.

Phó Quân Hoàng có chút đáng thương nhìn Phó An Nhiên, mặc dù anh nhìn thế nào cũng đều tốt, nhưng anh còn muốn nói cho toàn bộ thế giới biết, người trước mắt này là bảo bối của anh, một mình anh.

"Chuyện giữa chúng ta cần gì phải cho người khác biết?" Phó An Nhiên hướng về phía anh an tâm cười một tiếng.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng cũng dịu dàng hơn, hơi thở lạnh như băng trên người anh cũng từ từ giảm xuống.

"Được rồi, tên nhóc xấu xa, cháu tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, nhóc con cũng đừng vì chăm sóc nó mà để mình mệt nhọc. Ông và cha con đi trước."

Nói xong, cụ Phó cũng không chờ Phó An Nhiên đáp lại, trợn mắt nhìn Phó Văn Thắng đang rối rắm, bước chân trầm ổn rời khỏi phòng bệnh.

Ra khỏi phòng bệnh, Phó Văn Thắng cảm thấy cụ Phó muốn nói gì đó với ông.

Ông vẫn chờ, nhưng cũng đã về đến nhà, cụ Phó vẫn im lặng một câu cũng không nói.

Người của Phó gia cũng là một cao thủ chịu đựng, nhưng đối mặt với chuyện của người trong nhà, Phó Văn Thắng vẫn thiếu kiên nhẫn.

"Ba, mới vừa rồi ba và Phó AN Nhiên nói bí mật gì? Giữa hai người đã nói cái gì?"

Cụ Phó chống gậy khẽ thở dài, "Năm An Nhiên tám tuổi đã sảy ra chuyện, con còn nhớ rõ không?"

Phó Văn Thắng sững sốt, An Nhiên tám tuổi, đó là chuyện sáu năm trước, chuyện đó, làm cả Phó gia thiệt hại, làm sao có thể không nhớ?

"Không phải là....?"

"Sáu năm trước....."

Chương 11: Sáu Năm Trước

Chuyện phát sinh sau năm trước kia, cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thật ra thì bọn họ cũng không rõ lắm.

Chẳng qua khi Phó Văn Thắng chạy tới hiện trường, chỉ nhìn thấy thi thể đầy đất, và bóng dáng nho nhỏ quanh thân nồng đậm sát khí kia.

Khi đó An Nhiên chỉ mới tám tuổi, con người lạnh lùng của cô nhìn từng người xuất hiện trong tầm mắt mình, trên tay trái của cô cầm một cây súng lục, mà trong ngực của cô, chính là đang ôm Phó Quân Hoàng đã mất đi ý thức.

Chỉ cần vừa có người cố gắng đến gần cô, cô sẽ không chút do dự giờ súng lên, chuẩn xác nhắm ngay mi tâm của người đó, trong con người băng hàn không giống một đứa trẻ, cô giống như một dã thú đầu đàn bị thương, che chở thật tốt người nhà của mình, không để cho bất luận kẻ nào đến gần.

"Cô nhóc, là ông, ông là ông nội, để súng xuống, sau đó chúng ta. . . . ." Lần đầu tiên Phó Văn Thắng một thân quân trang kiên nhẫn thủ nói chuyện với Phó An Nhiên như vậy, nhưng lời của ông còn chưa nói hết, họng súng đen ngòm đã nhắm ngay mi tâm của ông.

"Cút!" Cô che chở người trong ngực, tay đề lên nơi đang trào ra máu của anh, "Toàn bộ cút!"

Cô cũng không biết, cô ngay lúc đó, đôi môi run rẩy có bao nhiêu lợi hại, mặc dù ánh mắt vô tình lạnh như băng, nhưng thật sâu trong tròng mắt là bất an và mờ mịt, tất cả bị Phó Văn Thắng nhìn không bỏ sót.

Nếu như sẽ tiếp tục như vậy, hai đứa trẻ này đều sẽ xong đời.

Cho đến, Từ Tĩnh Ngưng nghe được tin tức cuồng quật chạy tới, bà không để ý họng súng đang chĩa về phía bản thân, không để ý mọi người xung quanh khuyên kéo (khuyên can kéo lại), cứ như vậy bà liều lĩnh xông lên trước, một tay kéo Phó An Nhiên đã sớm mất đi lý trí vào trong ngực.

Lúc ấy trong tay An Nhiên còn cầm súng lục, lúc Từ Tĩnh Ngưng ôm cô vào trong ngực, thời điểm cô giờ tay lên muốn bóp cò, đúng lúc cô chỉ cảm thấy cổ họng có một chất lỏng nóng bỏng, cả người cô cứng lại.

"An Nhiên, là mẹ, mẹ vĩnh viễn sẽ không thương tổn đứa con của mình, hiện tại các con đều an toàn, không sao rồi, con đã được cứu trợ, con và Quân Hoàng được cứu tr. An Nhiên, bé ngoan của ta, để mẹ nhìn một chút, a, mẹ nhìn một chút...." Từ Tĩnh ngưng ôm An Nhiên, tận lực đè nén giọng nói nghẹn ngào, bà cố gắng cười với An Nhiên, cho đến khi con người của An Nhiên từ từ ấm lại, cho đến khi cơ thể của cô không còn cứng ngắt như vừa rồi.

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . ." Giọng nói khô khốc, An Nhiên cố hết sức khẽ gọi, chẳng qua cô vẫn ôm chặt Phó Quân Hoàng trong ngực như cũ, bà bối rối nhìn cô, "Quân Hoàng. . . . . Quân Hoàng sắp chết, Mẹ, Quân Hoàng sẽ chết, mẹ cứu cứu anh ấy, anh ấy sắp chết. . . . ."

Phó Văn Thắng luôn chờ tại nơi này, sau khi nghe được Phó An Nhiên mở miệng, lập tức phát tay, để người ta đi cứu người.

Nhân viên cứu hộ chờ ở một bên lập tức tiến lên, muốn đặt Phó Quân Hoàng lên băng ca, vậy mà Phó An Nhiên Phó An Nhiên vẫn cứ ôm chặt anh như vậy, không để cho bất luận kẻ nào đụng vào, mỗi khi nhân viên chữa bệnh và chăm sóc tiến lên, cô sẽ phẫn hận nhìn mỗi người, ánh mắt của cô quá có lực uy hiếp, không người nào dám tiến lên trước nữa.

Từ Tĩnh Ngưng ôm cả hai đứa bé vào trong ngực của bà, bà nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô: "An Nhiên, hiện tại Quân Hoàng cần cứu trị, nếu như không được cứu trị, nó sẽ chết..."

Lời của bà vẫn chưa nói hết, An Nhiên liền buông Phó Quân Hoàng trong ngực ra.

Phó Quân Hoàng bị mang đi, nhưng Phó An Nhiên vẫn ngồi chồm hóm tại chỗ, cô vẫn nhìn Phó Quân Hoàng được đưa lên xe cứu thương, nhìn xe lái đi....

Cả người cô thoát nhìn đều ngơ ngác, Từ Tĩnh Ngưng thấy cô như vậy bị dọa sợ, ngay lúc bà đang muốn cố gắng nói gì đó, đột nhiên An Nhiên cử động.

Bỗng nhiên cô từ dưới đất đứng lên, nhưng có lẽ bởi vì thời gian ngồi chồm hóm quá lâu, chân của cô đã chết lạng, lúc cô đứng lên, suýt nữa té ngã trên mặt đất.

Cứ như vậy khắp người cô toàn vết máu tiêu sái bước đến trước mặt Phó Văn Thắng, con người lạnh lùng dọa người, cô nói từng chữ một: "Con muốn gặp cụ."

Về chuyện sau đó, Phó Văn Thắng cũng không biết, ông đã từng cố gắng hỏi thăm cụ Phó, lại cũng bị cụ Phó trả lời cho có lệ.

Nhưng lần này, giống như cụ Phó muốn nói cho ông biết cái gì.

"Rất muốn biết, cô nhóc kia tìm ba nói cái gì? Cụ Phó chống gậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn ánh chiều tà ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói.

"Nếu như lần này ba nguyện ý nói cho con biết."

Cụ Phó thở dài, "Thật ra thì chuyện này, không phải ba không muốn nói cho con biết, với tính tình của con khi đó, con sẽ không chút do dự đuổi cô nhóc kia a ngoài đi."

"Có ý gì?"

"Sáu năm trước, con cho rằng những người kia là do Quân Hoàng giết, thật ra thì toàn bộ đều là cô nhóc kia ra tay."

"Cái gì?" Phó Văn Thắng chợt đứng dậy từ trên ghế sofa, "Không thể nào! Khi đó con bé mới tám tuổi! Năm đó con đã kiểm tra, mỗi phát súng lấy mạng một người, mỗi phát súng đều ngay giữa mi tâm, kỹ thuật bắn súng chuẩn xác như vậy, cho dù là tinh anh trong bộ đội, cũng không nhất định có thể hoang thành, huống chi là một đứa bé tám tuổi."

"Đừng quên, năm đó Quân Hoàng ôm nó về từ đâu." Cụ Phó lạnh lùng nói, "Nếu như không phải ba nắm chắc mười phần, ba cũng sẽ không nói như vậy."

"Ba đã hỏi... Nó?"

"Là chính nó nói, lúc ấy, khi nó tới tìm ta đã nói...." Trong đầu hiện lên hình ảnh năm đó.

'Con đường sau này của con tự con quyết định, con sẽ không để bản thân trở thành xương sườn mềm của bất luận ai, sẽ không để Phó gia chịu một chút thương tổn, càng không cho phép bất luận kẻ nào thương hại đến một cọng lông của người ở chỗ này. Cho nên, cụ, con hy vọng người có thể hiểu, con đường sau này của con, là bản thân con chọn, người không cần lo.

'Con có biết mình đang nói cái gì sao!'

'Đương nhiên con biết. Người là trụ cột của Phó gia, chúng ta đang làm gì, đương nhiên người biết rõ. Nhưng nếu như con muốn làm chút gì mà người không biết, người cũng đừng muốn biết một chút gì từ chỗ con. Con không phải là người lương thiện gì, người yêu con, nhất định báo đáp gấp đôi, mà người anh ấy yêu, còn hơn gấp trăm lần! Con, sẽ không bỏ qua, bất kỳ một ai thương tổn tới anh ấy.

Khi đó, cả người cô chặt vật, khắp người toàn vết máu, mà trên cánh tay cô còn trúng một phát đạn, máu vẫn luôn chảy xuống, nhưng sắc mặt của cô quá ổn định, con người quá sắc bén, làm ông ngay cả việc cô bị thương cũng không chú ý tới.

Ánh mắt của cô quá lạnh, súng vẫn còn bị cô nắm thật chặt trong tay như cũ, vẻ mặt của cô lúc đó nói cho ông biết, cô giết người.

Từ lúc mới bắt đầu ông cũng biết, đứa bé kia không thể đánh đồng với những đứa bé bình thường, rồi sau đó trong mấy năm nay, biểu hiện của đứa bé kia cũng đều trong kết luận của ông.

Cụ Phó nói lại lời năm đó Phó An Nhiên nói, gần như không sót một chữ, Phó Văn Thắng khó mà không khiếp sợ.

"Nhưng nói chẳng qua là..."

"Đứa bé tám tuổi? Văn Thắng à, biết con kém con trai mình ở chỗ nào không? Quân Hoàng chưa bao giờ xem bất cứ người nào là người yếu, nó sẽ lấy một loại ánh mắt giống nhau xem xét cư xử của mọi người, cho dù là một đứa bé."

Phó Văn Thắng cau mày.

"Bây giờ con cũng không cần suy nghĩ nhiều, năm đó ba đã nhìn ra, đứa nhỏ An Nhiên này, đã định trước phải là người Phó gia ta, nếu không thể chân chính trở thành con của Phó gia, vậy thì cháu dâu, cũng rất tốt." Đột nhiên cụ Phó cười ha hả lên.

"Cha, người...."

"Được rồi, được rồi, ba nói cho con biết chuyện này, không phải để con cảm thấy An Nhiên kia là một người lòng dạ độc ác, ba chỉ muốn cho con biết, An Nhiên là một đứa bé ngoan, nó xem Phó gia chúng ta là người nhà của mình, mà chúng ta, là người nhà của nó, con hiểu chưa?"

Làm sao Phó Văn Thắng lại không biết dụng tâm của cụ Phó, ông còn muốn tự nói với mình, giữa con bé An Nhiên kia và Quân Hoàng, là không người nào có thể tách ra, đã như vậy, liền thuận theo tự nhiên đi.

Phó Văn Thắng thấy cụ Phó không sao, lúc tính toán rồi đi, giọng nói nghiêm túc của cụ Phó đột nhiên vang lên, ông nói:

"Văn Thắng, An Nhiên đã nói, chuyện của sáu năm trước, không muốn chúng ta đơn giản như vậy, hơn nữa lần này Quân Hoàng bị thương, xem ra,

chúng ta cũng phải điều tra một chút."

Bệnh viện quân khu.

Phó Quân Hoàng uống thuốc xong, mới vừa ngủ, một người từ bên ngoài phòng bệnh thăm dò đi vào.

An Nhiên sửa sang lại chăn cho Phó Quân Hoàng, rồi mới đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh.

"Tiểu thư." Người đứng bên ngoài phòng bệnh chính là quản lý của quán cà phê đó, hần nhỏ giọng gọi, là một trong những "cụ già" bên cạnh An Nhiên, dưới tình huống bình thường, hần sẽ không xuất hiện trước mặt An Nhiên, trừ khi là thật sự gặp chuyện gì.

"Chuyện gì." An Nhiên đi tới trong góc, cau mày nhìn hần.

Phong Lượng đẩy mắt kiếng trên sống mũi một cái, có chút ngưng trọng nói: "Tiểu thư, chúng tôi tra được tung tích của anh Long đó."

An Nhiên chột ngắc đầu, đột nhiên con ngươi bao trùm một mảnh băng hàn, "Rất tốt."

Anh Long, trong chuyện năm đó, một người duy nhất cô biết. Không nghĩ tới, sau khi né tránh sáu năm, hần lại vẫn dám ra đây, thật sự là, muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Long Tam

Bên trong phòng bao VIP của KTV Hào Hoa, ở trước màn hình các cô gái có vẻ thủy mị diễm lệ, cơ thể mềm mại của các cô uốn éo, làm các loại động tác mị hoặc trêu đùa, xua đi nộ khí đang toát ra của mấy người đàn ông.

"Anh Long, hôm nay bọn em vì đại ca mở tiệc đón tiếp! Anh Long anh đã trở lại, mấy người chúng em cũng vẫn sẽ đi theo đại ca!" Mấy người đàn ông đồng thời giơ chén lên, về mặt kính trọng hướng về phía người đàn ông đang đang ngồi trên ghế sa lon nâng chén lên, lớn tiếng nói.

Dưới ánh đèn tối tăm, cũng không nhìn thấy rõ mặt người đàn ông lắm, nhưng trên gò má trái của hần, từ mắt thẳng đến bên sau tai có một vết sẹo thật dài, thoạt nhìn cực kì dữ tợn.

Người được gọi là anh Long cũng đứng dậy, giơ cái ly trong tay lên, "Nếu các anh em vẫn tin tưởng tôi, vậy sau này mấy anh em liền đi theo tôi. Mặc dù mấy năm nay tôi không ở đây, nhưng Long Tam tôi, thế nào cũng không chạy được."

Lời này của Long Tam, làm tràng diện nhất thời lạnh xuống mấy phần.

Tại chỗ này có người nào không biết, năm đó bởi vì Long Tam dựa vào người của Phó gia, sau liền không xuất hiện trước tầm mắt của mọi người nữa, tất cả bọn họ đều cho là Long Tam đã chết, nhưng không nghĩ đến, hai ngày trước hần đột nhiên nghênh ngang xuất hiện ở đây.

Nếu Long Tam dám trở lại, liền chứng minh, chuyện kia đã qua, nếu đã qua, vậy bọn họ cũng không cần đối nghịch với Long Tam.

"Đương nhiên, anh Long đó, vĩnh viễn đều không đi cướp." Người đàn ông mập mập vừa mới mở miệng nói lần nữa, cười ha hả không ngừng.

Người ở chỗ này, hiện tại không có ai là không có chút dang tiếng trong giới hắc đạo? Long Tam đột nhiên trở lại, làm bọn họ trở tay không kịp, chỉ là hiện tại bọn họ không roc thế lực phía sau Long Tam, nhất thời hồi lâu cùng không trở mặt với Long Tam.

"Bàn Tử, nhớ những lời này của người." Về mặt Long Tam âm trầm, giữa đầu liền một hơi uống sạch ly rượu.

Người ở chỗ này cũng bắt đầu làm lành, hòa theo một hớp uống sạch rượu trong chén.

"Được rồi, được rồi, không được tự nhiên, tới đây hầu hạ anh Long thật tốt." Bàn Tử kêu mấy người phụ nữ vẫn còn đang uốn éo thân thể trước nằm ảnh, lớn tiếng gọi.

Nghe được ông chủ vàng lên tiếng, mấy người phụ nữ ăn mặc ít ỏi lập tức toàn bộ vây quanh Long Tam, các cô làm nghề này đã lâu, ánh mắt rất lợi hại, người nào có tiền người nào không có tiền, người nào có quyền người nào không có quyền chỉ cần nhìn một cái, theo như quan sát tình hình mới vừa rồi, anh Long thoạt nhìn rất hung dữ này, là một người rất lợi hại.

"Anh Long uống một chén đi." Cô gái trang điểm đậm, giơ cái ly, đẩy tới trước mặt Long Tam, bấp dùi phoi bày ra bên ngoài hữu ý vô ý ma sát vào chân hần.

Long Tam đẩy ly rượu giò ở trước mặt mình ra, tiện tay lôi một cô gái nhìn như có chút luống cuống, nói, "Người này đi."

Nhìn thấy Long Tam đã chọn lựa, những người còn lại cũng hết sức tự giác, bắt đầu xem xét quần áo chủ vàng của mình.

"Ánh mắt anh Long thật tốt, em nghĩ em gái trong ngực kia còn chưa trưởng thành đi?" Trong ngực Bàn Tử ôm người phụ nữ vừa rồi mời rượu Long Tam, bàn tay mập mạp luôn vuốt ve xung quanh nơi lộ ra ngoài của người phụ nữ.

Long Tam cũng không để ý ánh mắt quái dị của Bàn Tử, đưa tay chui vào trong quần áo của cô gái, chỉ là còn không đi vào toàn bộ, cô giống như một con thỏ bị hoảng sợ cuống quýt né tránh, dưới sắc mặt trang điểm đậm có chút khấn trương.

"Long.... .... anh Long tôi.... .... Chúng ta không nên ở chỗ này.... ...."

Long Tam kinh ngạc với giọng nói trong trẻo của cô, vốn đang muốn nổi giận trong nháy mắt liền hạ hỏa, "A? Lần đầu tiên?"

Cô gái kia không thể cũng không thể gạt đầu, "Tôi.... ...."

Long Tam cười ha hả, cũng không chờ cô gái nói xong, hần trực tiếp ôm ngang cô gái kia lên, nói, "Cô gái này xấu hổ, tôi đây đi trước một bước."

"Anh Long chơi vui vẻ." Bàn Tử cười khanh khách nhìn hần, bên trong phòng bao lúc này, loại thanh âm gì cũng có, thế nhưng có không ít là tiếng va chạm và tiếng mọi người nặng nề hít thở.

Giang phòng đã sớm chuẩn bị tốt, Long Tam ôm cô gái đi thẳng đến bên trong gian phòng của mình, anh ném cô gái lên giường, nhào tới muốn hôn cô, nhưng trong nháy mắt hần đang muốn nhào đến trên người cô, trong nháy mắt đó cơ thể của hần liền cứng ngắc.

Một con dao găm giờ lên trên cổ hần, mà bụng của hần, còn chống đỡ một tay súng.

"Cô là ai?" Long Tam trầm giọng nói.

Không thấy sự hèn nhát trên mặt, đương nhiên cũng không còn thấy vẻ ngượng ngùng, thay vào đó là một nụ cười câu người, trong con ngươi thuần khiết là cảm giác đùa cợt:

"Đừng đến người của quân chủ toi, còn dám tiêu dao sung sướng như vậy? Muốn biết chết không sợ súng là như thế nào không!"

Long Tam đang muốn nóng nảy, hần chỉ cảm thấy đột nhiên cổ họng một trận đau nhức, lúc hần còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, tầm mắt của hần đã mờ hồ, sau đó hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Lúc Long Tam tỉnh lại, hần phát hiện tay mình bị trói ra sau lưng cố định trên ghế, gian phòng rất lớn, nhưng bốn phía vách tường đều là tấm thép, bên trong cả gian phòng, phản chiếu cổ kim loại sáng bóng lạnh như băng.

Khi hần thấy "tiểu thư" lúc trước tìm mình đang đứng ở trước mặt mình, lúc cười khanh khách nhìn hần, trong lòng hần một trận tức giận:

"Rốt cuộc ngươi là ai! Ngươi biết tôi là ai không? Trói tôi? Các người không muốn sống sao?"

... .ba!

Một roi không chút lưu tình trực tiếp quất vào người Long Tam!

Trong nháy mắt áo sơ mi giá trị không rẻ liền rách nát.

"Tiểu Tứ, cô xem một chút dáng vẻ người này không thương hương tiếc ngọc, mặc dù người này xấu xí một chút, nhưng nói thế nào, cũng là người đàn ông." Cô gái cả người vẫn mặc quần áo "tiểu thư" như cũ giả bộ riu rít lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc.

Hé ra vẻ mặt đứng đắn, Lãnh Hạo cũng hé ra vẻ mặt lạnh như băng nhìn quần áo lộ liễu của cô gái, "Lam Nhược Khê, mặc quần áo của cô vào."

Lam Nhược Khê chắc chắn lắc đầu, "Thật đáng tiếc đáng tiếc, anh nói....."

"Tôi sẽ để các người trả giá thật đắt, các người.... ...."

'Ba'

Một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt Long Tam còn đang ồ ồ gọi.

Lam Nhược Khê vặn vẹo cổ tay của mình, vẻ mặt khó chịu nhìn Long Tam, "Bà đây không cho ngươi chút sắc mặt, con mẹ nó, ngươi không biết hiện tại ngươi đang bị trói trói sao? Để chúng tôi trả giá đắt? Vậy cũng phải xem ngươi có đủ bản lĩnh ra khỏi cánh cửa kia hay không!" Ban đầu còn muốn đùa giỡn một chút, cô mặt lạnh đi tới, kêu cái đám à!

Lãnh Hạo đối với việc Lam Nhược Khê động kinh đã tập mãi thành quen, sắc mặt bất động, cơ thể thẳng tắp đứng nghiêm ở cửa, chờ đợi mấy người

tiểu thư đến.

Nếu như đến giờ phút này, Long Tam còn không biết mình bị kẻ thù tìm tới cửa, thì hẳn không phải là Long Tam.

Một tiếng thang máy vang lên, sau đó truyền đến một trận tiếng bước chân, dường như người tới không ít, vốn Lam Nhược Khê đang đứng trước mặt Long Tam liền bước nhanh tới bên cạnh Lãnh Hạo, sau khi đã sửa sang lại quần áo mình thay xong, cung kính đứng ở cửa, chờ đợi người tới tiến vào.

Long Tam biết, chắc chắn hẳn đã đắc tội với nhân vật lớn nào, ở để đồ trừ Phó gia, không có người nào khác. Nhưng Phó gia cũng không dính đến hắc đạo, hẳn biết rõ điểm này, vừa rồi mới dám trở lại để đồ sau sáu năm.

Hắn vẫn nhìn chăm chăm cửa, sau khi thấy một cô gái nhỏ khoảng mười lăm mười sáu tuổi tiêu sái bước vào, nhất thời trong đầu của hắn nghĩ không ra, người này rốt cuộc là người nào.

"Quân chủ!" Lam Nhược Khê và Lãnh Hạo đồng thời cúi người, cung kính gọi.

Người tới chính là An Nhiên, cô khoát tay áo một cái, sau đó ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng đến trên người Long Tam, khóe môi của cô mang theo nụ cười lạnh như băng, giọng nói giống như truyền tới từ địa ngục, từ từ ở nơi an tĩnh này chỉ đủ nghe được tiếng người hô hấp vang lên bên trong gian phòng:

"Long Tam, ngươi còn nhớ rõ tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người Tôn Thương Anh Ấy, Chắc Chắn Phải Chết!

Long Tam nhìn chăm chăm An Nhiên thật lâu, vậy mà trong đầu của hắn vẫn không có chút hình ảnh nào về cô.

"Vị tiểu thư này, Long Tam tôi.... .."

"Ba.....!"

Chiếc roi chuẩn xác quất và trên mặt hắn, trong nháy mắt, một vết máu nở rộ ở trên mặt hắn.

Mặt Lãnh hạo không chút biểu cảm thu hồi roi, sắc mặt bất động nhìn thẳng phía trước.

Trong lòng Lam Nhược Khê cho hắn khen ngợi, Chính Thái nhà cô rất đẹp trai.

"Ồ trước mặt quân chủ, phải ít nói nhảm, không thể nói láo, nét không, rút roi ra sẽ không chết người." Hai tay Lam Nhược Khê ôm ngực đứng bên cạnh Lãnh Hạo, vẻ mặt nhìn như nghiêm túc nói.

Không biết Lãnh Hạo cố ý hay vô tình, cái vết roi kia quất đúng vào vết thương trên mặt vốn đã thành sẹo của Long Tam, máu từ mắt chảy xuống, khiến con mắt trái của hắn phải nhắm lại, mà một con mắt khác đầy đáng về dữ tợn, lại càng rõ ràng hơn.

Tốt nhất bọn họ nên giết hắn, nếu không chờ hắn ra ngoài, hắn sẽ để cho những người này sống không bằng chết!

"A..... Xem ra, quý nhân của chúng ta hay quên chuyện là anh Long quên mất loại nhân vật nhỏ như chúng ta rồi!"

Trên gương mặt đau nhức làm Long Tam mở miệng cũng khó khăn, hắn đối với cô gái trước mắt này, thật sự không có bất kì ấn tượng.

Khóe môi An Nhiên khẽ nhếch, trong con ngươi không chút nhiệt độ xoẹt qua một tia ngoan lệ, hơi khoát tay, người vẫn chờ ở ngoài cửa lập tức tiến vào, một người trong đó trong tay cầm một cái khay, trên khay để một con dao găm nhỏ và một cái chén lớn bằng thủy tinh.

Lam Nhược Khê nhìn, ánh mắt cũng bắt đầu sáng lên, cô còn chưa từng thấy quân chủ phát giận lớn như vậy, ôi chao tự mình động thủ.

Lãnh Hạo vẫn luôn không nhúc nhích, mặc cho người con gái đứng ở bên cạnh mình, cơ thể anh lắc tới lắc lui, khi hắn thật sự không nhận được mà nghiêng mặt nhìn lại, nhất thời sững sờ.

Lam Nhược Khê vui vẻ, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt thứ hai trên mặt Lãnh Hạo, cô hướng về phía hắn nghiêng người cười một tiếng, "Thế nào, bị chị đây mê hoặc rồi hả? Anh phải biết, chị đây thế nhưng....."

"Lông mi rớt." Lãnh Hạo không chút khách khí cắt đứt Lam Nhược Khê đang tự luyến, rồi sau đó kéo cánh tay đang quàng trên tay anh ra, lui về phía

sau mấy bước, vẫn như cũ đứng nghiêm ở nơi cách An Nhiên không xa.

"Anh là họ với trướng thôi!" Lam Nhược Khê chỉ một ngón tay về phía Lãnh Hạo.

Lãnh Hạo hoàn toàn làm như không nhìn thấy.

Đối với chuyện của hai người này, An Nhiên hoàn toàn làm như không nhìn thấy, cô đi một vòng quanh bên người Long Tam, nhìn cơ thể hần chặt vật không chịu nổi, giọng nói bình tĩnh không giống người bình thường chậm rãi vang lên bên trong phòng thẩm vấn này:

"Long Tam, ngươi đã quên mất, vậy để tôi giúp ngươi nhớ lại đi."

Vừa nói, An Nhiên vừa cầm con dao găm phản chiếu ánh sáng lạnh từ khay lên, lúc Long Tam còn không kịp phản ứng, cổ tay của hần liền truyền đến một trận đau đớn kịch liệt!

Tay của hần bị trói vào cái ghế ở sau lưng, hần không nhìn thấy tình huống ở cổ tay, hần chỉ có thể cảm nhận được đau đớn kịch liệt cùng với một lượng máu lớn không ngừng trào ra từ cơ thể.

"Nhận tốt lắm, cũng không thể lãng phí máu của Long Tam chúng ta." An Nhiên lượn quay trở lại trước người Long Tam, trong tay còn cầm con dao găm nhỏ kia.

Lãnh Hạo cảm roi ở bên hông bản thân, ngay sau đó bước lên trước Lam Nhược Khê một bước, cầm cái bình từ trên khay lên, rồi ở sau lưng Long Tam cắt xong đó, cho máu của hần, toàn bộ chảy vào trong bình.

Sống dao lạnh như băng dính vào trên mặt Long Tam, An Nhiên nhìn hần ở một khoảng cách, cô gần từng chữ một: "Long Tam, lúc này, ngươi đã nghĩ ra chưa? Hử?"

Long Tam đã có chút hôn mê, nhưng việc cô làm đối với hần làm sao hần có thể không quen thuộc? Thủ đoạn này hần chỉ làm đúng một lần, là nhằm vào Phó Quân Hoàng năm đó mà làm, như vậy, cô gái này, cô gái này.... ..

Bỗng nhiên Long Tam ngẩng đầu, con ngươi đã đỏ ngầu hiện đầy khiếp sợ, "Cô là đứa bé năm đó!"

Sống dao vẫn ở trên gương mặt hần rồi đi, bỗng nhiên An Nhiên xoay người, ngay sau đó ngồi vào trên ghế đã sớm được chuẩn bị cho cô, con dao chém sát như chém bùn đã bị cô vứt qua một bên, cầm khăn tay sạch sẽ, sau đó tùy tiện lau tay, khuôn mặt nhìn như lạnh nhạt kia dường như đã ngưng kết một tầng sương lạnh.

"Xem ra, ngươi đã nghĩ ra!" An Nhiên lạnh lùng cười một tiếng, "Thời gian của tôi cũng không nhiều, dùng thời gian ngắn nhất nói hết những gì ngươi biết ra cho tôi biết, nếu không, tôi khó có thể đảm bảo được con của ngươi và người phụ nữ của ngươi, có thể bình an vô sự." Không bao lâu nữa, Quân Hoàng sẽ tỉnh.

Mất máu quá nhiều nên bộ não Long Tam hôn mê lợi hại, mà sau khi nghe được lời nói của Phó An Nhiên, lập tức đầu óc của hần liền rối loạn.

"Không... Không thể nào...." Hần đã sớm đưa vợ và con của mình ra nước ngoài, cô không thể tìm được bọn họ, đây là cô ta đang muốn mọi lời nói của anh.

"Tiểu Tứ." An Nhiên nhàn nhạt nói.

Lãnh Hạo lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, ngay sau đó nhấn nút gọi đi, bên kia vừa vang lên một tiếng liên truyền đến một giọng nói non nớt của đứa trẻ:

"Ba, chừng nào thì ba mới đến đón chúng ta về nhà? Chú nơi này nói, ba trở lại đón chúng ta về nhà."

"Tiểu Vũ, ba...." Lời của hần vẫn chưa nói hết, Lãnh Hạo liền quả quyết cúp điện thoại di động.

Một tay An Nhiên chống lên tay ghế vịn, đầu dựa ở phía trên, con ngươi lạnh lẽo rơi vào trên người Long Tam, "Thời gian của tôi không nhiều lắm, Long Tam, đạo lý tai họa không bằng người nhà tôi còn hiểu được, chuyện năm đó, bất kể từ góc độ nào, chỉ cần anh nói cho tôi biết, người sau lưng anh là ai, tôi sẽ bỏ qua cho con và vợ của anh."

Long Tam biết lần này bản thân chốn không thoát, hần không nghĩ tới, năm đó cả người Phó Quân Hoàng gần như khô hết máu lại không chết, càng không nghĩ đến, cô gái nhỏ yếu không chịu nổi một kích năm đó, chỉ vên vện sáu năm ngắn ngủi, đã lớn mạnh như thế.

"Tôi...." "Người tổn thương anh ấy, nhất định phải chết." An Nhiên trực tiếp cắt đứt lời nói của hần, "Còn lại một phút, anh có thể lựa chọn không nói, tôi sẽ cho người nhà anh đi xuống đoàn viên với anh."

Lập tức Long Tam liền luống cuống, không nghĩ tới ngày thứ tư trở lại để đó, hần liền gặp nạn.

Toàn bộ vợ con của hần, nếu như một mình hần có thể đổi lấy cuộc sống an ổn ngày sau, cũng tốt.

"Người đứng sau rốt cuộc là ai thì tôi không biết, người liên lạc với tôi lúc ấy là một cô gái có biệt danh Cáo Long Đỏ."

"Người thu gom máu cũng là Cáo Long Đỏ sao, các người lấy máu của anh ấy làm cái gì?" An Nhiên hỏi cau mày.

"Phải, lúc ấy người nọ đang ở bên ngoài, đi ra ngoài tôi liền giao bình máu vào trong tay cô ta, chỉ là rốt cuộc bọn họ lấy vật kia làm cái gì, tôi cũng không biết, tôi thật sự không biết!"

"Nếu như anh còn giấu diếm cái gì khác....." Hai tay Lam Nhược Khê khoanh trước ngực nhìn hấn, cười lạnh.

"Không có, không có, Phó tiểu thư, tôi cầu xin cô bỏ qua cho người nhà của tôi, cái gì bọn họ cũng không biết, tôi....."

An Nhiên mất lạnh nhìn hấn, khóe môi nhếch lên lạnh như băng, "Dĩ nhiên tôi sẽ không đụng đến bọn họ." Chẳng qua, người khác có đụng hay không, cô cũng không biết.

Bỗng nhiên, bên hông truyền đến một hồi tiếng chuông.

Sắc mặt An Nhiên hiện lên một tia khản trương không dễ phát giác, tầm mắt quét một vòng quanh mọi người, sau khi xác định không người nào dám há mồm nói lung tung, rồi mới nhận điện thoại.

"Đã dậy rồi sao?" Giọng nói của cô nhàn nhạt hoàn toàn không âm lãnh giống vừa rồi, ngược lại mang theo một chút ấm áp nhàn nhạt.

"Ừ, không thấy em." Bên kia truyền đến giọng nói đặc biệt hơi khàn khàn của Phó Quân Hoàng, mà trong giọng nói kia mang theo một tia bất mãn.

Long Tam thấy An Nhiên nghe điện thoại, cho là Phó gia liên hệ với cô, lúc hấn đang muốn hét to, Lãnh Hạo tay lạnh mắt lệ tiến lên, cực kì dễ dàng trực tiếp làm trật quai hàm! Trong nháy mắt, bộ mặt Long Tam thống khổ.

An Nhiên mất lạnh nhìn Long Tam, mặt cũng dịu dàng khoogn giống cô:

"Nơi này có chút chuyện làm chậm trễ, lập tức trở về, anh cứ nghỉ ngơi trước."

"Được. Chờ em." Anh cũng không nói thêm gì nữa, lư loát cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, An Nhiên dẫn theo người hướng về phía Lam Nhược Khê nói:

"Không nên để hấn chết quá dễ dàng."

Thật vất vả làm đi làm lại lông mi trên mắt mới được, Lam Nhược Khê hướng về phía cô cười yêu mị một tiếng, "Tôi làm việc quân chủ còn lo lắng sao?"

An Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, nếu như cô trở về chậm, bên Quân Hoàng sẽ nghi ngờ.

Mà lúc này, bên trong phòng bệnh của Phó Quân Hoàng, trong tay đang cầm điện thoại di động, đúng lúc trên màn hình điện thoại di động báo tin nhắn, tin nhắn viết:

'Ông chủ, Long Tam mất tích.'

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tiểu Ôn Noãn

Lúc An Nhiên đến bệnh viện, đã là gần một giờ sau đó, cô xách theo hộp đựng thức ăn, vội vàng đẩy cửa ra, "A, trên đường có chút việc làm trễ nải, chúng ta....."

Nghênh đón cô là một đám người mặc quần áo màu đậm ánh mắt nghi hoặc.

An Nhiên rõ ràng phát hiện, dường như bản thân đã đi nhầm phòng.

AN Nhiên cũng không thấy người nằm tên giường là ai, cô cười cười xin lỗi, "Xin lỗi, đi nhầm phòng." Nói xong, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Đi ra khỏi cửa nhìn về một phía, quả nhiên đi nhầm phòng.

Lúc An Nhiên đẩy cửa phòng bệnh tiến vào, Phó Quân Hoàng đang ngồi dựa vào đầu giường, trong tay cầm cuốn Đồng thoại Green trước kia cô xem.

Vốn trong lòng có chút buồn cười, lập tức liền cảm thấy ấm áp bao trùm.

Nghe được tiếng mở cửa, Phó Quân Hoàng ngẩng đầu, con ngươi sâu thẳm như đầm nước nhìn về phía cô, trong con ngươi là một mảnh dịu dàng.

"Chờ lâu rồi sao?" An Nhiên đặt hộp đựng thức ăn đang cầm trong tay lên trên khay trà, ngay sau đó giường ngồi được hạ xuống.

Đồng thoại Green để ở một bên, Phó Quân Hoàng hơi khom người, một tay ôm Phó An Nhiên vào lòng, nhẹ nhàng để cằm trên đỉnh đầu cô, giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên trong gian phòng:

"Không có thật lâu, chỉ cần em có thể là được rồi."

Đáy lòng càng thêm mềm mại, khóe môi hơi nhếch lên, hai tay vốn đang buông xuống bên người cũng đã vòng tại bên hông của anh, cô nhích lại gần trong ngực anh, trông mắt khép hờ, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp.

Cô hiểu ý của anh, hắng đến khi cô đến mới thôi, anh vẫn ở tại chỗ này, bất động không đi, vẫn sẽ chờ.

Cứ như vậy, là tốt rồi.

Cô muốn một cuộc sống rất đơn giản, chỉ cần có anh bên cạnh, là tốt rồi.

"Sau này sẽ không để anh chờ quá lâu." Sau khi từ Vô xá ra ngoài, cô liền đi đến một nhà hàng có đang tiếng khoogn tẹ ở đế đô, lấy chút thức ăn, ở chỗ này, lại lãng phí chút thời gian.

"Không sao." Anh chờ là tốt rồi, "Không vội."

An Nhiên áp mặt vào trong ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.... Cô chưa từng cảm giác qua, tiếng tim đập của một người, cũng có thể dễ nghe như vậy.

Đột nhiên An Nhiên nhớ tới lúc luống cuống chờ ở bên ngoài phòng giải phẫu, cô rõ ràng ngẩng đầu lên, về mặt cực kì nghiêm túc nhìn anh:

"Quân Hoàng, em sẽ không hỏi anh lần này làm nhiệm vụ gì, nhưng anh phải nói cho em, tại sao anh bị thương?"

Cô biết năng lực của anh, người bình thường không gây thương tổn được cho anh, tính cảnh giác và độ nhạy bén của anh, ở trên đời này, dường như không ai bằng, vậy mà anh, suýt chút nữa mất mạng?

Trong những ngày qua, cô không có thời gian thật tốt để hỏi anh, hiện tại cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

Tay hơi lạnh đặt trên lồng ngực đang nhú lại của cô, nhẹ nhàng vỗ về, muốn xoa nhẹ lồng ngực, giọng nói của anh rất chậm, rất nhẹ, anh nói: "Bảo bối, không sao."

Anh không nói cho cô.

An Nhiên cũng không có ý định tiếp tục thăm dò, Phó Quân Hoàng không tính nói chuyện, không có người nào có thể hỏi ra.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên anh có điều giấu giếm cô.

"Không cần khoogn vui." Khớp xương ngón cái rõ ràng vẫn đang hoạt động giữa hai mắt của cô, "Phải vui vẻ, vui vẻ. Một mối, đã có anh."

"Ừ, em biết." Anh vẫn luôn ở đây.

An Nhiên không chỉ một lần suy nghĩ, ý nghĩa cô trọng sinh rốt cuộc là vì cái gì. Là báo thù sao? Đoạt lại Tàn gia từ trong tay Diêm Từ Diệp một lần nữa? Sau đó giết Diêm Từ Diệp? Hay là cô chân chính lĩnh hội cuộc sống của một đứa trẻ bình thường nên có?

Sau cô lại nghĩ, đều không phải, lần này trọng sinh, chỉ vì gặp anh.

Sau khi sống lại, đầu tiên có thể gặp người này, đối với cô nói, là may mắn ra sao.

"Bảo bối, quên hết những chuyện không vui, nhớ chuyện vui vẻ là tốt rồi, mọi chuyện, có anh." Giọng nói của Phó Quân Hoàng càng em ái hơn, mà giọng nói dịu dàng này, đối với Phó An Nhiên mà nói, cũng là an tâm dị thường.

"AN Nhiên hơi giật mình, con ngươi xoẹt qua một tia kinh ngạc.

Anh cũng biết?

Không, không thể nào, bình thường anh đều ở trong quân đội, chuyện của cô, anh không thể nào biết.

"Được. Em sẽ nhớ." Anh nói như thế nào, chính là cái đó đi.

Chỉ là, chuyện sáu năm trước, cô nhất định phải làm ra một cái kết. Mà Long Tam, chỉ là một bắt đầu mà thôi.

Người thương tổn anh, làm sao cô có thể bỏ qua?

Cáo Long Đồ?

Cô tự nhận là người của Phó Quân Hoàng, cô không hề tính toán có bất kì tiếp xúc gì với Tần gia một lần nữa, chỉ là không nghĩ tới, cô không đi tìm Tần gia hẳn, ngược lại người của Tần gia đã tìm tới cửa.

Cáo Long Đồ, đường chúa Xích Huyết Tần gia.

*

Phó Quân Hoàng cũng không ở bệnh viện bao lâu, ở bệnh viện đến ngày thứ bảy, xuất viện.

Phó Quân Hoàng yêu cầu xuất viện là ý nghĩ tạm thời, vì vậy cũng không có người đến đón, trừ An Nhiên bên cạnh anh, cũng khoogn có thêm bất kì người nào.

An Nhiên kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, về mặt không tự chủ được có chút khẩn trương, đối với cô mà nói, bấy ngayaf ra viện quả thật có chút quá sớm.

Cô không chịu được anh giầy vò cô, mà anh cũng không nói gì, chỉ nhìn cô, cặp mắt sâu thẳm như hồ nước, làm cô không cách nào cự tuyệt.

Cô như thế, chỗ nào có một chút tâm tư giống Tần gia năm đó một cội oai phong trên xã hội? Cô khi đó, lòng dạ độc ác ra sao.

Mà cô bây giờ, lại bối vì một ánh mắt liền bại trận, nếu nói cho người khác nghe, còn không phải làm người ta cười đến rụng răng?

Gương mặt Phó Quân Hoàng vẫn nghiêm túc như cũ, chỉ là cặp mắt thâm thúy giống như đêm tối tràn đầy cảm giác ảm áp tươi cười, anh thích cô để ý anh cẩn thận như vậy, cô như vậy, sẽ làm anh có cảm giác anh rất quan trọng.

Chỉ cần anh đối với cô mà nói, là quan trọng, là đủ rồi.

Anh nhiên vẫn còn nhớ trước khi rời đi, bác sĩ nói với cô những điều kiêng kị, vốn sắc mặt lạnh nhạt, lúc này là một mảnh rối rắm.

Đột nhiên, một bóng dáng chạy vội nhanh chóng chạy về phía bọn họ, trước lúc An Nhiên phục hồi lại tinh thần, người nọ đã không cẩn thận đi lên đụng phải!

Tốc độ của người nọ quá nhanh, lực đạo đụng vào người An Nhiên rất mạnh, nếu như không phải có Phó Quân Hoàng ở bên người ổn định cô, có lẽ hiện tại cô đã ngã trên mặt đất.

"A, a, thật xin lỗi thật xin lỗi." đụng vào Phó An Nhiên là một nữ sinh tóc dài nhìn đáng vẻ cô ta giống như rất nhỏ, cô ta mặt mày áy náy nhìn An Nhiên, không ngừng nói xin lỗi.

Phó Quân Hoàng cau mày, anh xem xét AN Nhiên, tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui ở trên người cô một lần, sau khi xác định cô thật sự khoogn có chuyện gì, con người lạnh lùng nhìn về phía nữ sinh mới vừa rồi không ngừng nói lời xin lỗi.

Có lẽ ánh mắt của Phó Quân Hoàng quá lạnh, tiếng áy náy ngày càng nhỏ đi không ít, "Tôi..... Tôi thật sự không phải cố ý, tôi....."

An Nhiên giơ tay lên trực tiếp cắt đứt lời muốn nói tiếp của cô ta, cả người cô đều dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn trên người nữ sinh, khóe môi lộ ra một độ cong nhẹ, làm trong lòng nữ sinh cũng run rẩy.

Cô xem, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tới đây.

Trong lòng An Nhiên cười lạnh, về mặt cũng nhàn nhạt, "Sau này chú ý một chút là được rồi."

Nữ sinh kia giống như bị ánh mắt của Phó Quân Hoàng làm sợ hãi, hung hăng hướng về phía Phó An Nhiên gật đầu.

"Đúng, thật xin lỗi!"

"Đi thôi." An Nhiên không để ý tới nữ sinh kia nữa, trực tiếp xoay người, khoác lên cánh tay Phó Quân Hoàng, rời đi.

Phó Quân Hoàng cũng không nói thêm gì, cái tay còn lại cực kì tự nhiên ôm hông cô, dáng vẻ rất cẩn thận che chở cô, người ngoài nhìn bóng dáng của hai người, chính là một đôi yêu nhau nhiều năm.

Nữ sinh vẫn đứng tại chỗ, cho đến khi thấy hai người ra khỏi cửa chính bệnh viện, trên mặt đã không thấy áy náy và sợ hãi, thay vào đó là gương mặt đông lạnh.

Cô ta đột nhiên xoay người, chạy về phía một phòng bệnh.

Trực tiếp chạy lên tầng chỗ ở phòng bệnh trước đó của An nhiên và Phó Quân Hoàng, đẩy cửa phòng bệnh bên cạnh phòng của Phó Quân Hoàng lúc đầu ra, đi vào, về mặt nóng nảy, mà lúc cô ta nhìn thấy người đàn ông ngồi trên giường bệnh, trái tim cô ta lập tức mềm mại, trong con ngươi của cô ta xoẹt qua một tia cuồng nhiệt khó có thể nhận ra, cô ta chậm rãi quỳ xuống trước cửa sổ, nắm tay của người đàn ông:

"Diêm ca ca, thật may là anh không sao."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Diêm Tử Diệp

Người đàn ông ngồi trên giường hé ra khuôn mặt âm u, lông mi nhỏ dài, một đôi mắt đào hoa mê người, trong con ngươi tràn đầy lạnh lẽo, sống mũi cao thẳng, cằm dưới tinh tế, môi mỏng nhẹ, người đàn ông chính là môn chủ hiện tại của Tần gia, Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp rút tay từ trong tay cô ra, không nhìn ánh mắt đau thương của nữ sinh, hồ hững hờ Bạch Thủ Sáo trên tay xuống, ném qua một bên, ngay sau đó thuận tay lấy ra một cái bao tay trắng tinh từ trong túi áo, đeo lên.

"Đứng lên." Tầm mắt lạnh nhạt, là hoàn toàn coi thường.

"Diêm ca ca, em....."

"Kiều Tử Du." Trong con ngươi băng hàn tràn đầy vô tình.

"Thật xin lỗi môn chủ, là thuộc hạ." Sắc mặt Kiều Tử Du càng trắng, lông mi dài cong hơi run rẩy mấy cái, hốc mắt hàm chứa đầy nước mắt ủy khuất, cô hơi lui về phía sau, hai chân vẫn quỳ trên đất như cũ, cắn nhẹ môi dưới, giọng nói nghẹn ngào.

"Tần gia Kiều Tử Du, không biết tại sao rơi nước mắt." Giọng nói của Diêm Tử Diệp vĩnh viễn đều chậm rãi mà lại lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào, giọng nói không chút dao động, vậy mà chính như thế, lại làm vô số người gan góc, bị kinh hãi.

Kiều Tử Du hít sâu một hơi, che dấu nước mắt, rồi sau đó đứng dậy, trên mặt đã bình tĩnh khoogn chút sóng gió, ngay cả ánh mắt đã thay đổi.

"Môn chủ, Kiều Tử Du vĩnh viễn sẽ là Kiều Tử Du mà môn chủ tín nhiệm."

"Đi ra ngoài." Giọng nói của Diêm Tử Diệp mang theo uy nghiêm làm người khác không cách nào làm trái.

Sắc mặt Kiều Tử Du nháy mắt tái nhợt, chỉ là cơ thể của cô vẫn thẳng tắp như cũ.

Tần gia đã nói, cho dù trước mặt là cường địch mạnh hơn nữa, cho dù là bản thân yếu đuối hơn nữa cũng phải ưỡn thẳng lưng, thể hiện khí thế của mình, giết chết nhuệ khí của đối phương!

Kiều Tử Du cũng không lập tức rời đi, cô nhìn người dựa vào trên đầu giường, trông mắt của Diêm Tử Diệp đang khép hờ, môi mở ra, lúc muốn nói gì đó, nhưng lại khép lại.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô vẫn hỏi ra, "Môn chủ, Tần gia cô ấy..."

"Cút." Huyết mâu (con ngươi máu) rõ ràng mở ra, ánh mắt giống như ác ma bắt thẳng đến trên người Kiều Tử Du, "Không muốn chết, liền cút!"

Kiều Tử Du kinh hãi bị dọa lùi mấy bước, lưng vẫn thẳng tắp như cũ, "Vậy, môn chủ nghỉ ngơi thật tốt."

Thật ra thì, cô ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, sao hẳn lại bị thương, là bị ai làm bị thương, cô ta còn muốn hỏi, có phải anh có tin tức của Tần gia không, năm đó sau khi phi cơ của Tần gia nổ tung, thời điểm tất cả mọi người đều cho là Tần gia đã chết, chỉ có anh giống như người điên tìm kiếm tin tức của Tần gia khắp thế giới.

Diêm Tử Diệp khi đó, thật không khác gì người điên.

Hiện tại nhớ tới chuyện mười một năm trước, đáy lòng Kiều Tử Du vẫn còn sợ.

Chân chờ liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt sau lưng, ánh mắt hơi híp lại, trong lòng thở dài một tiếng, rồi mới cất bước rời đi.

Lúc này bên trong phòng bệnh Diêm Tử Diệp nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt cũng không nhắm lại, vẫn cứ mở như vậy, nhìn trần nhà màu trắng.

'Đường chủ! Tàn gia đi rồi!'

Trái tim giống như bị cái gì bóp thật mạnh, đau đến nỗi làm hần suốt chút nữa không hô hấp nổi.

Diêm Tử Diệp khổ sở co người lại một chỗ, vùi đầu vào trong ngực bản thân, một giọng nói khàn khàn lại mơ hồ vang lên bên trong phòng bệnh này, giọng nói rất nhỏ, làm người ta rất khó nghe rõ.

Lắng tai nghe, từng tiếng bất lực giống như ùy khuất, lặp lại vô số lần.

Gia.....

Tàn gia.....

Bên này, thời điểm An Nhiên đưa Phó Quân Hoàng trở lại Phó gia, thật làm người Phó gia hoảng sợ, duy chỉ có ông cụ nhặt gậy của mình lên, hướng về phía Phó Quân Hoàng trút giận một hồi.

"Cứ như vậy vết thương mà rách ra, nằm viện lâu như vậy hoàn toàn vô ích? Đơn giản chính là vứt mặt mũi Phó gia ta!"

An Nhiên một tay bảo hộ Phó Quân Hoàng ở phía sau mình, ánh mắt hết sức bất mãn, mà nhiều hơn là cười nhạt một tiếng.

"Cụ, là ai cả ngày bảo đi bảo mẫu hằm canh làm cháo? Là ai cả ngày khăn trương nói tìm bạn cũ tới giúp một tay?"

Mặt ông cụ liền không nén được giận, gờ quai còn trong tay cũng run rẩy mấy lần, "Con nhóc xấu xa, con nói là ai à? A! Nói cho cụ biết! Cụ phải đi thu thập hần!"

Trong con người thâm thúy xoẹt qua một tia âm áp, tầm mắt rơi vào trên mặt cười khanh khách kia, con người nháy mắt mềm mại hơn.

"Cơ thể đã không sao rồi chứ? Bác sĩ cho phép trở về nhà sao?" Từ Tĩnh Ngưng đi dép liền chạy ra ngoài, gương mặt của bà khăn trương.

Phó Quân Hoàng vốn muốn lắc đầu liền dừng lại, rồi sau đó giọng nói khô khốc nhàn nhạt vang lên, "Không sao."

"Mẹ, bên kia bác sĩ nói không sao." AN Nhiên lời kéo tay Phó Quân Hoàng, chờ hỏi đáp.

Nhớ ngày đó, bởi vì nguyên nhân cô là con gái của Phó Quân Hoàng, cô đều gọi ông cụ và Phó Văn Thắng là cụ và ông nội, nhưng đến lượt Từ Tĩnh Ngưng này, bà lại nhai không chịu cho cô gọi bà nội, hơn nữa yêu cầu cô gọi mẹ giống Phó Quân Hoàng, cô cũng không phản đối, cũng liền gọi theo.

Từ Tĩnh Ngưng tỉ mỉ đánh giá Phó Quân Hoàng, sau khi xác định quả thật không sao, mới nói không ngừng, "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt."

Đối với đứa con lớn này của bà, bà vẫn luôn om cảm giác mắc nợ trong lòng, không chỉ bởi vì khi còn bé không ở bên cạnh chăm sóc anh, càng bởi vì năm anh sáu tuổi, bởi vì anh có thiên phú khác hẳn với người thường, bị người phía trên cấp đưa tới quân đội.

Phó Quân Hoàng, không có tuổi thơ.

Tuổi thơ của anh vĩnh viễn là súng máy đại pháo và các loại chiêu thức trí mạng, anh đang bị người cố ý bồi dưỡng thành vũ khí hình người.

Cho đến năm anh mười hai tuổi, lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn toàn mất đi bóng dáng, bà mới rõ ràng tỉnh ngộ lại, bản thân đối với đứa bé này, rốt cuộc mắc nợ bao nhiêu.

Nhưng thật may, thật may là sau anh lại trở lại, nhưng sau khi trở lại anh càng thêm máu lạnh, cũng càng thêm thờ ơ.

Bọn họ không hỏi trong ba năm nay anh đi nơi nào, ngay cả việc tiến hành một cuộc trao đổi đơn giản với anh, đối với bọn họ mà nói, cũng đã trở thành một chuyện cực kỳ khó khăn.

Mặc dù anh hết sức tôn kính đối với bọn họ, hết sức kính trọng, nhưng trừ những cái này, thì không còn gì khác.

Mấy người bọn họ, bây giờ đối với anh mà nói, bất quá là một đám người nhà có cũng được không có cũng không sao, anh đối với bọn họ không có bất kỳ tình cảm gì nhiều, trừ cô, đứa trẻ được chính anh mang về đó, anh đặt tên cho cô là An Nhiên, anh nói muốn bảo hộ cô bình yên cả đời.

Khi đó Từ Tĩnh Ngưng cũng biết, địa vị của bọn họ trong cảm nhận của anh, không sánh bằng một đứa bé hần mang từ bên ngoài về.

Gian phòng của An Nhiên ở cách vách phòng của Phó Quân Hoàng, ban đầu lúc Phó Quân Hoàng mang theo An Nhiên trở lại Phó gia, không hỏi qua bất luận ý kiến ai, trực tiếp dẫn An Nhiên phòng của bản thân, anh và cô ở cùng nhau ba năm, khi Phó An Nhiên bảy tuổi, Từ Tĩnh Ngưng thật không nhìn nổi, mới dọn dẹp gian phòng cách vách phòng Phó Quân Hoàng, làm phòng ngủ cho An Nhiên.

Nhưng mà như thế, Phó Quân Hoàng cũng cau mày mất mấy ngày.

Ngày thứ hai Phó Quân Hoàng trở về bộ đội trình diện, báo cáo của anh còn chưa làm, là trở về làm báo cáo đi.

Phó Quân Hoàng đi, Phó An Nhiên cũng trở về Ngân Dục đi học.

Vậy mà An Nhiên mới bước xuống từ một chiếc Mercedes-benz khiêm tốn, có không ít học sinh chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô, cho dù An Nhiên lạnh nhạt cũng không khỏi cau mày.

Cho đến khi An Nhiên trở lại lớp bảy, đang lúc ánh mắt nghi hoặc của mọi người nhìn lại, lông mày AN Nhiên càng nhíu chặt, cho đến khi một nữ sinh hấp tấp chạy vọt tới trước mặt cô, vung tay nói, giọng nói kinh ngạc hỏi:

"Phó An Nhiên, tất cả người của Kim gia đều chết, chuyện này có phải cô làm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đã Xảy Ra Chuyện!

Phòng học vốn ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người đêhìn về phía bóng dáng hơi cau mày kia.

Đối với vấn đề này bọn họ vẫn luôn giấu trong lòng, cũng không dám hỏi.

Đêm qua, thi thể của Kim Duy Hi được người ta phát hiện ở khu A sân trường Ngân Dục, tử trạng (tình trạng thi thể) thê thảm, nét mặt cô ta đã hoàn toàn vặn vẹo, quần áo rách nát, trước khi chết, rõ ràng cô ta đã bị người lăng nhục qua.

Ngay trước đó vài ngày Kim thức địa sản liền tuyên bố phá sản, chủ tịch của Kim thức địa sản biến mất không thấy, Kim Duy Hi cùn theo đó biến mất ở Ngân Dục.

Mới đầu bọn họ cũng không để ở trong lòng, càng không đem chuyện này liên tưởng với Phó An Nhiên, nhưng khi bọn họ thấy Kim Duy Hi phơi thây ở vườn sau của trường, mới nhớ tới trước đó Kim thức địa sản phá sản, Phó An Nhiên và Kim Duy Hi có tranh chấp.

Phân tích rõ ràng, càng thêm liệt Phó An Nhiên vào danh sách một trong những nghi phạm.

An Nhiên coi thường ánh mắt chất vấn của nữ sinh kia, trực tiếp rút tờ báo từ trong tay cô ta ra, sau khi liếc mắt nhìn, khóe môi cong lên, trong con ngươi chứa đầy giễu cợt, "Cô sẽ cầm cái này, tới uốn nắn nói tôi là hung thủ?"

An Nhiên biết cô nữ sinh trước mặt này, ủy viên học tập lớp bảy Mã Tĩnh Như, ban đầu chủ nhiệm lớp muốn đề Phó An Nhiên làm ủy viên học tập, nhưng bị An Nhiên cự tuyệt, danh hiệu này mới rơi vào trên đầu Mã Tĩnh Như.

Cô gái nhỏ này vẫn luôn áp cô trên mặt học tập, nhưng cô là ai? An Nhiên có trí nhớ của hai đời, năm đó nhận lời mời làm giảng viên đại học Q, từng là tiến sĩ nơi đó.

Mã Tĩnh Như sừng sốt, cô ta không nghĩ tới, đã đến lúc này rồi cô lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy, "Đây là sự thật không phải sao? Ở Ngân Dục, Kim Duy Hi chỉ từng phát sinh tranh chấp với cô, bằng không..."

"Chỉ phát sinh tranh chấp với tôi?" Đề tờ báo xuống, một tay An Nhiên chống hàm dưới, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Mã Tĩnh Như, "Cô xác định, ở Ngân Dục cô ta chỉ phát sinh tranh chấp với tôi, hử? Cái cô gọi là tranh chấp là dạng gì, hử?"

Mã Tĩnh Như nhất thời nghẹn họng, Kim Duy Hi có thói quen xưng bá ở Ngân Dục, mặc dù gia thế nhà cô ta không phải là tốt nhất, nhưng tác phong của cô ta ở Ngân Dục thật có thể nói là bá chủ ở Ngân Dục.

Nữ sinh bị cô ta khi dễ không phải ít, so với quyền thế nhà cô ta, cô ta chưa bao giờ đi khi dễ, nhưng một khi gia thế kém nhà cô ta, cô ta sẽ chơi đùa họ đến chết, cô không biết rốt cuộc trên tay kim duy hi có lấy đi tính mạng người hay không, nhưng người bị cô ta bức điên, không phải ít.

An Nhiên không để ý tới Mã Tĩnh Như đang kinh hoàng giật mình nữa, cô trực tiếp đứng dậy, đang muốn cầm tờ báo đi ra ngoài.

"Cô muốn đi đâu!" Mã Tĩnh Như hoảng hốt, đưa tay muốn túm cánh tay An Nhiên.

An Nhiên nhẹ nhàng tránh ra, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhàn nhạt nhìn trên người cô ta, "Tránh ra."

Lòng Mã Tĩnh Như chột cả kính, cô ta còn chưa kịp hồi thần lại, tay của cô ta đã buông xuống .

Cho đến khi bóng dáng của An Nhiên hoàn toàn biến mất trong phòng học, cô ta mới lấy lại tinh thần, mà trái tim cô ta vẫn còn đập liên hồi, đi đứng không tự chủ được bắt đầu nhũn ra.

Phó An Nhiên mới vừa rồi, thật..... Đáng sợ."

AN Nhiên cầm tờ báo, một mạch đi tới tòa nhà dành riêng cho học sinh làm việc.

Cô mất nhìn thẳng đi tới phòng làm việc của hội trưởng hội học sinh, không nhìn những học viên đang ngồi, trực tiếp ném tờ báo đang cầm trong tay lên bàn làm việc của hội trưởng Sở An Tu, trầm giọng nói:

"Chuyện gì xảy ra,"

Tầm mắt của Phó An Tu liếc trên trang bìa tờ báo, lúc nhìn đến tấm ảnh chụp xử lý mớ hồ kia, anh hướng về phía cô cười nhạt, hơi trêu ghẹo nói:

"Tiểu An Nhiên, đây là em tức giận sao?"

Thấy cô tức giận một lần, thật là không dễ dàng.

AN Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta, giọng băng hàn, "Cô Lang, đừng để tôi hỏi lần thứ hai."

Lần này Sở An Tu biết chuyện lớn, đã không thấy vẻ mặt cười ôn hòa nữa, vội vàng từ chỗ ngồi đứng dậy, vốn ba gã trợ lý học sinh khác làm bộ như bình tĩnh, cũng đều cuống quýt đứng dậy từ trên ghế sofa, trong nháy mắt sắc mặt cũng chuyển biến, một mảnh nghiêm túc, câu nói, mà nhiều hơn là cuồng nhiệt.

"Quân chủ! Chuyện này là tôi không xử lý tốt." Sở An Tu, một trong những thủ hạ phát triển thế lực của AN Nhiên, đang hiệu Cô Lang, thế lực trong tay trải rộng cả Ngân Dục, có thể nói, cô nắm trong tay cả Ngân Dục.

"Quân chủ, là chúng tôi làm việc thất bại, chuyện này, cùng Bộ trưởng không.... .." Trong đó một gã trợ lý học sinh cần môi muốn giải thích.

"Câm miệng! Nơi này không đến phiên cậu nói chuyện!" Khuôn mặt ôn nhuận của Sở An Tu kia, sau khi thu hồi nụ cười ở khóe môi, thật giống như Cô Lang, làm cho người gan góc, sợ.

Trợ lý lập tức không nói nữa, mà đầu càng thêm cúi thấp xuống.

An Nhiên cau mày nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở An Tu, cô không tin, bên trong dây chuyền của cô sẽ xuất hiện vấn đề, thi thể Kim Duy Hi tuyệt đối không thể lưu lạc ra ngoài vỏ xác.

Cũng ngay lúc cô đang tập trung suy nghĩ, điện thoại di động vang lên.

"Nói." An Nhiên đi tới trước cửa sổ, đặt tay lên trên cửa, con ngươi lạnh lùng nhìn cạnh cửa sổ.

Người gọi điện thoại tới là Lam Nhược Khê, cô ở đầu bên kia nói: "Quân chủ, chúng tôi đã đưa cô gái kia đến sông bạc ngầm ở Las Vegas, tên heo mập kia chúng tôi cũng đã xử lý."

Chân mày của An Nhiên càng cau chặt hơn.

"Xác định đã đưa đi?" An Nhiên xác nhận một lần nữa.

"Xác định." Không chút nào chần chừ, Lam Nhược Khê kiên định nói.

"Đêm qua, thi thể của Kim Duy Hi xuất hiện ở Ngân Dục." Tay đặt ở cửa sổ hơi nắm chặt, nếu như Lam Nhược Khê xác định người đã bị cô ấy đưa đi, như vậy hiện tại có hai khả năng.

Một là cỗ thi thể kia là giả.

Còn một khả năng khác là người của cô trên đường đưa Kim Duy Hi đi Las Vegas, bị người đánh tráo, sau đó giết, ném thi thể ở sân trường.

Hiện tại, chuyện này đã bị cảnh sát tham gia, cô ra mặt cũng không tốt, mà Phó gia lại càng không nên ra mặt.

Mà bây giờ, dường như tầm mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào cô, cô đã là nghi phạm số một.

Bên đầu điện thoại kia Lam Nhược Khê hơi giật mình, sắc mặt khẽ biến, "Quân chủ, thuộc hạ đi xác nhận chuyện này."

An Nhiên cúp điện thoại, quay người lại, Sở AN Tu và ba gã trợ lý kia vẫn đứng nghiêm ở đó, ánh mắt kính sợ (kính trọng+sợ hãi) nhìn cô.

"Trước tiên tận lực áp chế chuyện này xuống. Nháo lớn, các người cũng biết hậu quả như thế nào."

"Quân chủ, nếu như chuyện này dính liền đến trên người của người, thuộc hạ có thể....." Một gã trợ lý hơi lùn khác tiến lên từng bước, có chút lo lắng nói.

"Chuyện này không phải là việc cậu nên lo lắng, cố làm tốt chuyện của bản thân là tốt rồi." An Nhiên lạnh nhạt ném xuống những lời này, bước nhanh cửa.

Vậy mà, An Nhiên vừa mới đi ra khỏi nhà làm việc của hội học sinh, điện thoại di động lại vang lên lần nữa, mà lần này, người gọi điện tới là lão quản gia Trương Nhuệ.

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện!"

"Thế nào?" Hơi dừng bước chân lại.

"Thi thể của Long Tam bị ném ở cửa cục cảnh sát, tất cả những chứng cứ phạm tội, toàn bộ nhằm vào ông chủ!" Giọng nói của Lão quản gia ngưng trọng.

"Nhắm vào ai?" Giọng An Nhiên có chút chần chờ.

"Ông chủ, Phó Quân Hoàng."

Một câu nói, bỗng nhiên sắc mặt của An Nhiên chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tai Nạn Xe Cộ

Lão quản gia vừa mới cúp điện thoại, ngay sau đó điện thoại di động lại vang lên, là Lam Nhượng Khê gọi điện tới.

"Quân chủ, tìm được mấy anh em áp giải Kim Duy Hi kia, chỉ là bọn họ vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, không nguy hiểm tính mạng." Bên kia giọng nói của Lam Nhượng Khê dừng lại một chút, "Mới vừa nhận được tin tức, mấy anh em áp giải Long Tam, chết ở trên đường đi, xe hư người chết."

"Tra!" Tay nắm điện thoại di động đã trắng bệch, chưa từng có người, dám khiêu khích cô như thế!

Nội bộ Vô xá có vấn đề! Có tay trong!

An Nhiên cũng không trở về phòng học, xoay người liền đi ra khỏi trường, mà ở cửa trường học, về mặt Lãnh Hạo rét lạnh, đã chờ ở nơi đó.

Long Tam ở đề đồ không tính là nhân vật gì, người chết ở đề đồ cũng xem như không có gì hơn, nhưng cái người không tính là nhân vật gì chết ở trước cửa cục cảnh sát, như vậy, chuyện này liền lớn.

Trước khi phát hiện thi thể của Long Tam, đã có không ít kẻ giả đài truyền hình đưa tin tức, ngay cả tin tức cũng đã phát ra ngoài.

Còn có người phát biểu ngôn luận trên mạng, nói hẳn biết người chết, người chết kia chính là người năm đó bắt cóc tiểu thư Phó gia, án bắt cóc Phó gia năm đó, thế nhưng huyền nào không nhỏ.

Ở trong bài, ID kia được đặt tên là "Chân tướng chính là tôi", càng thêm to gan suy đoán, người sát hại Long Tam chính là người Phó gia, nếu không, tại sao Long Tam vừa mới trở về đề đồ được mấy ngày, liền bị sát hại rồi? Ai dám hoành hành ở đề đồ như thế? Trừ Phó gia có cừ oán với Long Tam, còn có thể là ai?

Một bài post rất bình thường nhưng trong nháy mắt trở thành đề tài nóng bỏng nhất, bài post này không ngừng bị người đăng lại, nhấn lại bình luận, trong thời gian ngắn ngủi chưa tới hai giờ, bài viết đã để lại hơn ngàn lời bình luận!

"Cho người không chế lại!" Nắm thật chặt điện thoại di động ở trong tay, An Nhiên trầm giọng nói với Lãnh Hạo đang ngồi kế bên tài xế.

Lãnh Hạo mặc một thân trang phục hưu nhân ừ một tiếng, lấy điện thoại di động ra, bấm mấy con số, để người bên kia bắt đầu tra địa chỉ ID "Chân tướng chính là tôi", sau khi tra được, trực tiếp cho người không chế lại.

"Xóa hết tất cả các bài trên internet, nửa giờ sau, tôi không muốn nhìn thấy bất kì bài nào liên quan đến đề tài này." An Nhiên có chút phiền muộn ray ray

mỉ tâm của mình.

Đây đối với Phó gia mà nói chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu như chuyện nhỏ này bị người có tâm tư lợi dụng, như vậy đối với Phó gia mà nói sẽ là một trận tai nạn lớn.

Lúc AN Nhiên trở lại Phó gia, cụ Phó đang ngồi trên ghế sofa, nhìn tin tức sự kiện của Long Tam trong tờ báo, vẻ mặt nghiêm túc.

Phó gia lúc này trừ cụ Phó và người giúp việc ở bên ngoài, còn lại đều không ở đây.

Thấy bóng dáng của An Nhiên, cụ ngừng đầu, giọng bình thản, "Con làm?"

"Không có ngu ngốc như vậy." An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế sofa bên cạnh ông cụ, có chút chán chờ nói, "Có thể ảnh hưởng không tốt đối với Phó gia hay không?"

Ông cụ thoải mái nhìn An Nhiên, cúi đầu lấy làm kỳ lạ, "Bé Nhiên, lúc này con mới bao nhiêu tuổi, mà đã bắt đầu suy nghĩ vì Phó gia? Trẻ con nên có dáng vẻ của trẻ con, học cái tên nhóc hồ đồ Quân Hoàng kia làm gì? Tôi đây, cười một tiếng cho cụ xem? Có thể cười hay không? Sẽ không cần ông già này dạy con chứ?"

Khỏe mặt An nhiên bắn thẳng tới, nếu như bây giờ cô mà là Tần gia, chắc chắn không chút lưu tình, rút súng bên hông ra, sẽ không chút do dự nhắm ngay mí mắt của ông cụ, một phát liền kết liễu mạng sống của Lão Ngoan Đồng này!

"Không cười coi như xong, còn dùng ánh mắt dọa người như vậy trừng ta, con không biết bản thân như vậy sẽ dọa những tâm linh yếu ớt như chúng ta sao, không chịu nổi một kích, cần... .."

"Cụ!" An Nhiên cũng không cách nào nhịn được nữa, "Đã là lúc nào, người còn có thể không phối hợp như vậy?"

Trên mặt ông cụ không nén được cười, nhưng nhìn đến khuôn mặt khó chịu của Phó AN Nhiên, ông cũng không thể không biết đủ mà tiếp tục trêu chọc, "Nếu như chuyện này mà muốn dịch chuyển được Phó gia ta, vậy có phải Phó gia ta không chịu nổi một kích hay không? Đừng nói chuyện này không phải là con làm, coi như là con làm, chuyện như vậy cũng không tính là gì!"

Lạnh lẽo trên mặt cô nhóc này mới giảm bớt, thật đúng là còn dọa người hơn so với thằng nhóc kia.

"Nếu như chuyện này mà chỉ hướng con thì dễ, hiện tại tất cả mọi chứng cứ bất lợi đều chỉ hướng lão soái ca." Đây mới là bất lợi nhất.

Bây giờ Phó Quân Hoàng là cấp bậc thiếu tướng, hai mươi sáu tuổi, thiếu tướng.

Bằng chừng ấy tuổi, cấp bậc như thế, còn có Phó gia cường đại như vậy làm chỗ dựa phía sau, không tránh khỏi phát sinh chút nghị luận.

"Ông già này tin tưởng, con sẽ giải quyết tốt chuyện này." Ông cụ rất là nhận thức vỗ vỗ bả vai An Nhiên.

"Được rồi, chuyện này, người đừng nhúng tay."

"Thật ra thì con đến tìm ta chính là để nói những lời này ỉ?" Ông cụ khiêu mi.

"Đừng khiêu mi, quá già rồi, rất khó coi." An Nhiên hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới nét mặt già nua của ông cụ đã hoàn toàn bị ghen hông, bước nhanh rời đi.

Nhìn cô nhóc rời đi, trên mặt ông cụ hơn hờ cười.

Đứa nhỏ này rất tốt, chẳng qua là một câu hỏi mà thôi, còn tự mình chạy tới để tỏ lòng tôn kính, thật là đứa nhỏ tốt hiếm có.

Mới vừa lên xe, Lãnh Hạo vẫn ngồi ở vị trí kế bên tài xế quay lại... nói, "Quân chủ, người đã bị khống chế lại, tất cả nghị luận trên internet cũng đã bị thủ tiêu và khống chế, chỉ là truyền thông bên kia còn cần chút thời gian."

"Hiện tại người đang ở đâu?"

"Vẫn còn ở hẻm. Bây giờ chị cả đang ở bên kia khống chế." Chị cả chính là Lam Nhưộc Khê.

"Trực tiếp qua đó."

Chính chủ của "Chân tướng chính là tôi" là một người đàn ông, tên là Hà Thiên, ở trong một phòng cũ kĩ, thời điểm Lam Nhưộc Khê đến, hẻm còn đang lấy làm vinh dự trong bài post nóng hổi đó.

Hà Thiên không nghĩ tới hẻm sẽ bị bắt nhanh như vậy, hẻm muốn lớn tiếng kêu la, lấy chiêu này để hàng xóm xung quanh chú ý tới, vậy mà lúc hẻm vừa định há mồm, hẻm súng đen ngòm, đối diện mí mắt của hẻm, nhất thời toàn bộ chức năng của cơ thể như mất đi hiệu lực, hẻm tê liệt ngồi trên ghế, sắc mặt hoảng sợ nhìn Lam Nhưộc Khê.

Người đi theo phía sau Lam Nhưộc Khê đã bắt đầu khám xét nhà hẻm một lần, sau khi không phát hiện được cái gì giá trị, mới đứng nghiêm ở sau lưng

Lam Nhựt Khê.

"Nói, người nào chỉ điểm người làm, hử?"

Hà Thiên đã bị dọa sợ đến choáng váng, hắn chưa từng thấy qua trường hợp như vậy, vẻ mặt hắn hoảng sợ nhìn Lam Nhựt Khê.

"A? Còn là một người rất kiên cường à, không nói đúng không? OK, như vậy, chúng ta cứ tiếp tục chờ, mỗi phút trôi qua, tao sẽ cho mày một viên đạn, mày nói, mày có thể sống sót được bao lâu? Hử?" Về mặt Lam Nhựt Khê vô hại cười, "A, đúng rồi, tôi giương như chưa nói cho mày biết, bây giờ mày không nói cho tôi, chờ lát nữa chủ tử của tôi tới, mày muốn nói, cũng muộn rồi."

Nghe tiếng súng lục, lạnh lẽo lan khắp toàn thân người đàn ông nhào từ trên ghế ngã xuống đất, "Tôi... Tôi không biết....."

"Đoàng....."

Đạn chuẩn xác bắn vào bắp chân Hà Thiên!

Hà Thiên Đón kêu thảm thiết một hồi, hắn ôm lấy bắp chân, co rúc trên mặt đất, tiếng thét đau đớn vang lên.

Thôi thôi hòng súng, Lam Nhựt Khê giống như một nữ vương đứng ở nơi đó, từ trên cao nhìn xuống Hà Thiên đang lăn lộn trên mặt đất, "Một phút đã qua." Trước khi quân chủ tới đây cô nhất định phải hỏi rõ chuyện.

"Khoảng cách phát súng thứ hai còn 47 giây." Giọng ngày càng lạnh nhạt.

Hà Thiên Đón cả người lạnh lẽo, "Tôi không biết, tôi không biết là người nào, hắn chỉ liên lạc với tôi qua điện thoại, cái gì tôi cũng không biết, đừng giết tôi, đừng giết tôi." Hắn đã đau đến cả người đều là mồ hôi.

"Đưa người đến chỗ Bùi Thanh Đạt." Giọng nói trong trẻo không chút nhiệt độ rõ ràng vang lên bên trong gian phòng không lớn này.

Đột nhiên Lam Nhựt Khê xoay người, bóng dáng lạnh lùng kia chẳng biết từ lúc nào đã đứng phía sau cô, trong cặp mắt đen nhánh không chút nhiệt độ, đợi lúc cô nhìn lại, cô đã xoay người, bước nhanh rời đi.

Đưa đến chỗ Bùi Thanh Đạt..... Vừa nghĩ tới cái tên ẻo lả đó, cả người liền khó chịu.

An Nhiên ngồi ở trong xe, không ngừng suy nghĩ tình trạng của đề đô hiện nay, hiện tại cũng không có đến thời điểm hoán đổi, như vậy đại bộ phận các gia tộc lớn có thể loại bỏ, người dám công khai hãm hại Phó gia, như vậy....

"Rầm.... .."

Suốt xe một trận rung động mạnh, ngay sau đó xe lay động một hồi, qua một lát mới từ từ ngừng lại.

"Quân chủ! Người không sao chứ!" Lãnh Hạo vội vàng xoay người lại, vội vàng nhìn về phía An Nhiên ngồi phía sau.

An Nhiên cau mày, lắc đầu.

Mà lúc này, chiếc xe đụng vào xe bọn họ, tài xế đang mở cửa lạnh trên trán chờ người đàn ông phía sau chỉ thị.

"Môn chủ, xin trách phạt, tôi.... .."

Người đàn ông vẫn còn xử lý văn kiện trên tay, trên tay đeo một cái bao tay màu trắng, giọng nói âm trầm chậm rãi vang lên bên trong xe: "Nói xin lỗi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Phó Thiếu Tướng Đến

Xe của An Nhiên là một chiếc Mercedes-benz khiêm tốn, tính năng an toàn cực kì tốt, chỉ là, người trong xe không có chuyện gì, không biết xe thế nào, chính là không phát hỏa.

"Quân chủ, chờ thuộc hạ, tôi liền gọi xe tới đây, tôi.... .."

Hiện tại AN Nhiên làm gì có thời gian hao tốn ở chỗ này? Mở cửa xe, quả quyết xuống xe.

Lãnh Hạo thấy vậy, cũng vội vàng xuống xe theo, vòng qua xe, theo sát phía sau cô.

Em trai tài xế nhỏ cũng bị dọa sợ cho một thân mồ hôi lạnh, hiện tại hắn bị dọa sợ đến không làm chủ được tinh thần, cho nên hawnsnowr ra quân chủ ra khỏi tai nạn xe cô, hắn sẽ bị đưa vào vô xá, sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này.... ..

"A, vị tiểu thư này, thật sự rất xin lỗi, đều tại tôi lúc lái xe không chú ý, đụng vào xe cô, cô xe.... ...." Tài xế gây tai nạn không nghĩ tới mình vừa mới xuống xe, liền thấy người bị hắn đụng vào xuống xe, xem ra, mọi người không hề bị thương, nghĩ tới đây, giọng nói của hắn cũng lớn hơn.

Chỉ là hắn vẫn chưa hoàn toàn thờ phào, một ánh mắt lạnh lẽo liền nhìn vào trên người hắn, nhất thời tài xế kinh hãi trước thế lực không tầm thường.

Ánh mắt của cậu con trai này thật dọa người.

"Xe này còn có thể dùng không?" An Nhiên kéo Lãnh Hạo đang muốn tiến lên phía trước, trên khuôn mặt lạnh nhạt không để lộ bất kỳ biểu cảm gì.

Tài xế không hiểu nhìn về phía An Nhiên.

An Nhiên cau mày, "Xe của anh."

Ở chỗ này, trên con đường này rất khó gọi được xe.

"Khuông có..... Chuyện." Hắn là không sao? Xe kia là xe môn chủ ngồi, nếu như va chạm như vậy mà xảy ra chuyện, như vậy không biết môn chủ đã chết mấy trăm lần.

An Nhiên không nói hai lời, xài bước đi tới Cayenne cách mình khoảng trăm mét.

Lãnh Hạo vội vàng đi theo phía sau cô, vẻ mặt vẫn bất động như cũ.

Tài xế có chút không hiểu hàng động của An Nhiên, lúc nhìn lên cô càng ngày càng gần xe của môn chủ, nhất thời hắn bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh.

Cái cô gái và cậu con trai kia thoát nhìn không phải người hiền lành gì, nếu như bọn họ đột nhiên làm ra chuyện bất lợi gì trước mặt môn chủ, hắn có tự sát cũng không thể tạ tội!

Hắn vội vàng chạy tới, thời điểm mắt thấy AN Nhiên muốn kéo cửa xe, đột nhiên An Nhiên dừng lại.

Trước đó cô không chú ý tới trong xe có người, nhưng đến gần, cô mơ hồ thấy một bóng dáng ngồi ở bên trong.

là một người đàn ông.

"Tiểu thư, chúng ta....." Ở trước mặt người ngoài, lãnh Hạo vẫn luôn gọi cô là "tiểu thư", tất cả nhân viên Vô xá đều như thế, không được tiết lộ một chút tin tức liên quan đến Vô xá ở trước mặt người ngoài.

Vị tiểu thư này, chúng tôi có thể trả phí sửa xe cho cô, cô xem, chuyện này chúng ta nên xử lý thế nào?" Tài xế chạy tới, có chút lấy lòng nhìn An Nhiên.

Chân mày nhíu lại, An Nhiên đang mở miệng trong con ngươi xoẹt qua một tia kinh ngạc, tầm mắt của cô, nghiêng đón một chiếc xe Jeep quân dụng.

Lãnh Hạo cũng nhìn thấy chiếc xe Jeep kia, hắn lặng lẽ rời đi, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hắn vẫn chưa thể xuất hiện trước mặt Phó Quân Hoàng.

Một tiếng thắng gấp phá vỡ sự trầm tĩnh nơi này, bóng dáng thẳng tắp bước xuống từ trên xe, trên người Phó Quân Hoàng còn mặc đồng phục huấn luyện, trên mặt vẫn còn thuốc màu, hiển nhiên là mới trở về từ sân huấn luyện.

Trong lòng tài xế có chút kinh ngạc, trên người còn có hơi thở vương giả, là ai?

Trong lòng thở dài một hơi, An Nhiên còn chưa di chuyển chút nào, người đàn ông đã đi về phía trước, một tay kéo cô vào trong ngực của mình, anh ôm cô vô cùng chặt, giọng khô khốc:

"Hù chết anh."

Anh vừa mới dẫn người trở về từ sân huấn luyện, cảnh vệ Viên Tiểu Thôi của anh đã chạy tới, nói cho anh biết An Nhiên xảy ra tai nạn xe cô, anh cái gì cũng không đổi, liền khởi động Jeep chạy về phía này.

Thật may, bảo bối của anh không sao.

"Lão soái ca của chúng ta, từ lúc nào thì lá gan nhỏ như vậy?" AN Nhiên cũng không giỡn giỡa khỏi ngực anh.

Trong nháy mắt Phó Quân Hoàng xuất hiện, trong lòng phiền não khoogn chịu nổi dường như lập tức bình tĩnh lại.

Cô dựa vào trong ngực anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, khoe mỗi cong lên một độ cong không quá rõ ràng.

"Cẩn thận." Phó Quân Hoàng ôm cô, đi về phía chiếc xe Jeep, bỏ lại nhân viên cảnh vệ của mình, xử lý trận "Tai nạn xe cộ" này.

"Được."

Vốn ngồi bên trong xe, người đàn ông nhìn văn kiện trong tay, lúc nghe giọng nói của An Nhiên, văn kiện cầm trong tay hơi dừng lại một chút, hần đợi chờ, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, lại không nghe được ngữ điệu làm hần quen thuộc đến tận xương kia, hần tự giễu nhếch khoe môi.

Người đàn ông có chút mệt mỏi để văn kiện trong tay xuống, ngửa đầu, nhéo sống mũi của bản thân.

"Sau này, chú ý lái xe. Lúc lái xe cho ông chủ thì càng phải chú ý." giọng nói lạnh nhạt không chút pháp phòng dao động nào tiếp tục vang lên.

Đây không phải là ảo giác!

Người đàn ông nhanh chóng nhấn nút kéo cửa xe xuống, hần cũng không thấy bóng dáng làm hần quen thuộc, chỉ thấy được một bóng lưng, chỉ là bóng lưng kia, cùng hần khám tận xương tủy, giống nhau làm sao.

Mở cửa xe, bỗng nhiên đứng dậy, vừa muốn chạy về phía trước, rõ ràng người đàn ông dừng lại, nhìn xe Jeep khởi động, nhìn nói biến mất không thấy khỏi tầm mắt của mình.

Người đàn ông tự giễu ngồi trở lại trong xe, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của tài xế, đóng cửa lại, ngửa đầu dựa vào chỗ ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Tử, mày đừng ngây thơ.

"Xem tin tức rồi sao?" Sau khi lên xe, thắt chặt dây an toàn, An Nhiên mở miệng hỏi.

Phó Quân Hoàng có chút nghi ngờ nhìn về phía An Nhiên, "Cái gì?"

AN Nhiên cười, "Không có gì." Trước khi anh biết, sẽ giải quyết xong.

"Một môi, dựa vào." Giọng nói của Phó Quân Hoàng không cứng rắn lạnh lẽo giống vừa rồi, dịu dàng hơn nhiều.

"Biết." Cô cũng không hỏi anh sao lại biết cô xảy ra chuyện, khi có anh ở bên người cô, anh ở bên cạnh cô, giống như có người, anh không nói, cô không nói, coi như không biết đi.

Như vậy cũng tốt, có một số việc, không cần thiết phải nói trắng ra.

"Chúng ta muốn đi nơi nào?" Đường đi dường như có chút không đúng.

"Bệnh viện." Phó Quân Hoàng không dừng lại chút nào, tỉ mỉ nhìn An Nhiên một lần, lần nữa thu hồi tầm mắt lại, "Tốt hơn hết là nên đi kiểm tra."

"Em không sao. Lão soái ca, bây giờ em còn có việc cần hoàn thành, anh trở về bộ đội tiếp tục huấn luyện đi, mấy ngày này đừng trở lại." Chỉ khi anh ở trong bộ đội mới không bị những kí gĩa kia quấy rầy.

"Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Phó Quân Hoàng đột nhiên căng thẳng.

"Em sẽ xử lý tốt. Chỉ cần anh nghe lời ở trong bộ đội, huấn luyện thật tốt, là được rồi." Chỉ khi đảm bảo anh không bị thương tổn, cô mới có thể buông tay ra, xử lý chuyện hiện nay.

Chân mày Phó Quân Hoàng cau lại, lúc anh đang muốn nói điều gì, xe đã đến trung tâm bệnh viện.

"Phải kiểm tra."

An Nhiên bất đắc dĩ, vì để cho anh yên tâm, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Ở trong bệnh viện, tất cả lớn nhỏ đều kiểm tra một lần, , sau khi xác định thân thể của cô không có vấn đề gì, lúc này Phó Quân Hoàng mới an tâm.

Vậy mà bọn họ vừa bước ra bệnh viện, mấy tên mặc đồng phục cảnh sát liền bước lại gần Phó An Nhiên, một tên cảnh sát trong đó đi tới trước mặt An Nhiên, có nề nếp nói:

"Xin hỏi là Phó An Nhiên phải không? Chúng tôi là cục cảnh sát, theo điều tra cô có liên quan tới cái chết của Kim Duy Hi, mời đi theo chúng tôi một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Là Tàn Gia

Chân mày An Nhiên căng thẳng, lúc cô vừa muốn tiến lên trước nói chuyện, một cánh tay vòng bên hông cô, ngay sau đó kéo cô đến sau lưng, che chắn cô ở sau lưng rộng rãi mà bền chắc.

Mấy tên cảnh sát nhìn hành động như thế của Phó Quân Hoàng, vẻ mặt cũng sùng sốt.

Thuốc màu trên mặt Phó Quân Hoàng còn chưa lau đi, phù hiệu gì đó dường như anh chưa bao giờ mang, vì vậy, mắt tên cảnh sát này xem xét, người đàn ông trước mắt này lạnh khí (khí lạnh) bức người, chính là bộ đội đặc chủng.

"Vị đồng chí này, xin đừng cản trở chúng tôi thi hành nhiệm vụ, nếu không.... .." Lời của hắn vẫn chưa nói hết, điện thoại của hắn đã vang lên, hắn vội vàng nhận, mà lúc nghe được chỉ thị bên trong điện thoại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, "Hung thủ đã bắt được? Được, tôi trở về ngay."

Tên cảnh sát kia cúp điện thoại, áy náy nhìn Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng cười nói, "Xin lỗi, chúng tôi đã bắt được hung thủ, thật xin lỗi, ngày sau tôi sẽ tới của xin lỗi." nói xong người nọ liền dẫn người của bản thân rời đi.

Đám người ban đầu vây xung quanh xem náo nhiệt cũng giải tán.

Phó Quân Hoàng quay người lại, con ngươi thâm thúy yên lặng nhìn trên người AN Nhiên.

An Nhiên thờ dãi, hai tay kéo cánh tay anh, "Lão soái ca, chúng ta vừa đi vừa nói đi."

An Nhiên nói qua loa chuyện của Kim Duy Hi cho Phó Quân Hoàng, sau đó lại nói chuyện của Long Tam.

"Lão soái ca, chuyện này anh không cần lo lắng, em sẽ xử lý tốt, anh trở về bộ đội, huấn luyện thật tốt là được rồi."

Chân mày nhú lại, đưa tay nắm tay AN Nhiê, mắt anh nhìn phía trước, vầng vàng lái xe, "Được, nghe lời em."

Lúc này An Nhiên mới cười, chỉ cần lão soái ca không xuất hiện trong tầm mắt mọi người, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ dễ dàng rất nhiều.

Long Tam chết, không thể có chút liên lụy đến Phó gia.

Kim Duy Hi chết Long Tam cũng chết, không có chỗ nào là không phải nhằm vào Phó gia.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đưa Phó An Nhiên về Phó gia, trước khi AN Nhiên xuống xe, Phó Quân Hoàng kéo cô lại, cặp mắt đen nháy bình tĩnh nhìn cô.

"Hử? Sao vậy?" An Nhiên có

chút mời mị hỏi.

Phó Quân Hoàng vẫn nhìn cô như cũ, chỉ là trên mặt anh từ trước đến nay đều là lạnh lùng, giống như hiện lên một chút ửng đỏ, àm cổ họng vẫn còn hơi chuyển động, mà ánh mắt của anh, như có như không nhìn vào đôi môi hồng nhuận của cô.

"Hôn anh." Anh nói như chuyện đương nhiên, chỉ là hai chữ này nói rất khàn khàn.

An Nhiên ngẩn ra, ngay sau đó trong lòng buồn cười một hồi, tay buông cửa xe ra, đến gần anh, một cái hôn khẽ rơi vào trên môi anh.

Vốn cô chỉ tính toán hôn nhẹ một cái thôi, nhưng người nào đó không muốn, cô vừa muốn rời đi, một cánh tay đã quàng lên hông của cô, dán chặt cô lên ngực anh, hành động đột ngột của anh làm cô thờ nhẹ ra, anh thừa dịp tiến vào, dễ dàng ôm cô, cùng nhau đẩy dữa.

Anh hôn rất nghiêm túc, anh vội vàng làm cô có chút khó khăn đáp lại.

Nhiệt độ bên trong xe từ từ ấm lên.

Hơi thở nặng nề, môi và môi phát ra âm thanh mập mờ không ngừng vang lên bên trong xe.

Lúc hơi thở càng dồn dập, bỗng dưng Phó Quân Hoàng buông An Nhiên ra, anh ôm chặt cô, nặng nề thở hổn hển.

Đỉnh vào trong ngực của anh, lỗ tai nghe nhịp tim trầm ổn áp lực của anh, chỉ là lần này, nhịp đập so với trước đây tăng lên rất nhiều.

Sau một lúc, Phó Quân Hoàng mới buông An Nhiên ra, trên khuôn mặt tuần mỹ mang theo vẻ mặt hiếm thấy, "Anh sẽ nhớ em"

An Nhiên khẽ cười gật đầu, cô xuống xe, mới vừa đóng kỹ cửa, Jeep liền trực tiếp lao đi.

Cho đến khi biến mất không thấy, vui vẻ trong mắt An Nhiên vẫn chưa rút đi.

Nên vừa rồi cô nhìn không lầm, mới vừa rồi lão soái ca đỏ mặt .....

Phó Quân Hoàng vừa mới đi, một chiếc xe Mercedes– benz khiêm tốn dừng ở trước người An Nhiên, lúc nhìn đến Lãnh Hạo ngồi kế bên tài xế, An Nhiên dần dần che dấu vui vẻ trong mắt, mở cửa xe, trực tiếp lên xe.

“Chuyện của Kim Duy Hi là ai giải quyết?” Cú điện thoại kia tới thật kịp thời, nếu không, cô khó có thể đảm bảo, Phó Quân Hoàng có thể rút súng bắn mấy tên nhân viên chấp pháp tại chỗ hay không.

Ở trong mắt Phó Quân Hoàng, không thể nói lễ thường, cô có thể khẳng định, người tổn thương cô, anh nhất định sẽ giết.

“Giải quyết? Bên này tôi chưa nhận được tin tức.” Sắc mặt Lãnh Hạo khẽ biến, có chút chần chờ nói.

Lập tức An Nhiên sững sốt, cảnh sát kia nói đã bắt được hung thủ, tất nhiên là có người động tay động chân, nếu như người gian lận không phải là người của cô, vậy sẽ là ai?

“Chuyện Long Tam tra thế nào rồi?” Vấn đề không ra trước đề một bên.

An Nhiên vừa mới lên xe, Lãnh Hạo liền giao bút điện trong tay cho cô, “Cái này là chị cả vừa gửi tới, địa chỉ người gửi tiền cho Hà Thiên đã tra được, đã có người qua bên đó, tạm thời còn chưa có tin tức.”

An Nhiên nhìn địa chỉ hiện lên trên máy vì tính một chút, con người khẽ biến.

“Trực tiếp đi Phúc Mãn Lâu.” Giọng nói vừa trong trẻo lạnh lùng vừa nguy hiểm nhàn nhạt vang lên bên trong xe.

Phúc Mãn Lâu, quán rượu năm sao cao cấp nhất ở đế đô. Bề ngoài nói là một quán rượu sang trọng, trên thực tế, dưới đất là một sòng bạc cực lớn, ở dưới quán rượu đó, tầng bảy dưới đất là nơi đánh bạc, mà những thứ này, toàn bộ từng thuộc sở hữu của Tần gia.

Sau khi tiến vào Phúc Mãn Lâu, An Nhiên mang theo Lãnh Hạo trực tiếp ngồi thang máy xuống tầng chót nhất, tầng hai mươi tám.

Thang máy đình một tiếng mở ra, An Nhiên quen cửa quen nẻo, một đường đi tới trước cửa làm việc của tổng giám đốc, không chút khách khí một cước đá văng cửa, bí thư vẫn còn đang ở bên trong tán tỉnh người đàn ông lập tức đứng dậy, thịt toàn thân vẫn còn rung động, sắc mặt khó coi nhìn An Nhiên.

“Các người là người nào? Dám giương oai ở chỗ của tôi?”

“không muốn chết thì câm miệng cho tôi!” Hiện tại An Nhiên không có thời gian dây dưa với những người này, bỏ dờ một chút, đại biểu với việc lão soái ca của cô sẽ gặp phải nguy cơ bị cách chức, ý nghĩa trước khi cô gặp mặt Phó gia chút phiền toái không cần thiết.

Tổng giám đốc Phúc Mãn Lâu là một bàn tử (*Người béo mập*) yêu tiền như mạng, một trong những tiểu chất tử (chất) của Tần Lam năm đó, đầu óc người này chỉ là một Tiểu Bàn Đôn (*Đầu óc đơn giản*). Vẫn luôn cố gắng làm cô vui, vì vậy ngay từ lúc Tiểu Bàn Đôn chỉ có mười sáu tuổi, cô liền gia cho Phúc Mãn Lâu này.

Chỉ là không nghĩ tới, qua mười một năm, Tiểu Bàn Đôn đã trở nên mập mạp, đơn giản không có cách nào nhìn thẳng.

“cô xem nơi này là chỗ nào? Cút ra ngoài! Nếu không tôi .....

“Mẹ kiếp! Bàn Đôn, gan người thật lớn à, gia gia ngay trước mặt cậu dám bảo gia gia cút xéo? Muốn chết sao!” An Nhiên bây giờ một bụng lửa, nh2in thấy người cháu khó có thể không chế tâm tình của mình, hoàn toàn bộc phát.

Tần Vũ Triết lập tức ngây ngẩn cả người, hần giống như bị điểm huyệt, không nhúc nhích nhìn An Nhiên, cặp mắt nhỏ kia tràn đầy không thể tin.

“Tần ....Gia? cô là Tần gia?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Bàn Gia Tần Vũ Triết

Tần Vũ Triết lảng lảng nhìn Phó AN Nhiên ngồi vò trên ghế làm việc của mình, thao tác thuần thục khởi động máy tính, đầu óc khôn khéo từ trước đến nay bây giờ cũng một mảnh hỗn loạn.

không đúng, mười một năm trước Tần gia bởi vì máy bay gặp rủi ro mà qua đời, mặc dù bọn họ không có tin tức tìm được hài thi thể Tần gia, nhưng máy bay nổ tung trên không trung, làm sao có thể có người còn sống mà xuống dưới?

Cho dù Tần gia phúc lớn mạng lớn không chết, như vậy hiện tại Tần gia cũng phải là một bà già 50 tuổi, cũng không thể là cô nhóc trước mắt này.

Bộ mặt dữ tợn của Tần Vũ Triết lập tức thay đổi, đang muốn tiến lên phía trước túm lấy người đang thao tác máy tính, trong giọng nói lạnh nhạt mang theo vài phần nghiêm nghị nói:

"Bàn Đôn, nếu ngươi còn dám bước lên một bước, cẩn thận gia băm ngươi băm thành thịt Diêm Viên ược thảo hương!"

Chân đề ở giữa không chung cứng rắn rùng lại, vẻ mặt của hắn càng thêm phong phú hơn.

Giọng điệu này, , hắn chỉ nghe qua từ trong miệng Tần gia, mà "Bàn Đôn" là nữ danh Tần gia đặt cho hắn, mỗi khi cô phiền não, cô sẽ đe dọa hắn nói, chặt lại hàm thịt của hắn ăn.....

Cả người chấn động, đôi mắt nhỏ của Bàn gia lập tức trở nên ươn ướt, dang hai tay muốn nhào về phía Phó An Nhiên.....!

"Tiểu Tứ, chặn người lại cho tôi!" cô cũng không có thời gian lần qua lần lại với đồng thất kia.

Lãnh Hạo rõ ràng vẫn đứng cách AN Nhiên năm bước tiến lên trước, một tay ngăn cản cả người Tần Vũ Triết!

Tần Vũ Triết có chút kiêng kỵ với AN Nhiên, nhưng đối với Lãnh Hạo một chút cũng không có, Bàn gia thể hiện khí phách nên có của Bàn gia, đôi mắt tím hí ướt át còn nhũn lại, mi vừa nhấc, tay chắc giống như móng heo mập mập chỉ một cái:

"Tiểu bắt điểm (đưa nhỏ không rõ lai lịch) ngươi tránh ra cho Bàn gia!"

Sắc mặt Lãnh Hạo không có biểu hiện gì, cũng không làm.

Trái tim pha lê của Tần Vũ Triết lập tức bể, bị Lãnh Hạo ngăn cách, hắn liền bắt đầu khóc lóc than thở:

"Gia, sao mấy năm không thấy người, người lập tức biến thành cái đức hạnh này? Gia, tại sao người không tới tìm tôi? Gia, tôi biết người đã chán ghét Tần gia, nhưng gia, người chán ghét thì giao mọi chuyện ra là tốt rồi, tại sao phải chơi trò giả chết? Gia, người muốn chơi đùa thì chơi đùa, nhưng trước khi chơi đùa người nói cho Bàn Đôn tôi cũng được mà, người có biết những năm này ta đổi mặt thế nào không? Gia.... .."

Trong mấy vi tính của Tần Vũ Triết có cả thông tin gian phòng ở Phúc Mãn Lâu, Lam Nhượng Khê tra được địa chỉ IP đó là giả, nếu như cô nhớ không lầm, cái địa chỉ IP đó thuộc về Phúc Mãn Lâu.

"Gia, người không biết, kể từ khi người đi, cái đồ chó Nhật Diêm Từ Diệp đó, làm bao nhiêu chuyện thất đức, hắn...."

Bàn Đôn cầu nhàu trực tiếp ngồi vào trên ghế sa lon khi hắn tội nghiệp nhìn An Nhiên không biết đang tra cái gì trong máy tính, tiếp tục nói liên miên cùng nhần chuyện mười một năm qua.

đang lúc Bàn

Đôn còn muốn tiếp tục nói chuyện đầu đầu, ánh mắt An Nhiên đột nhiên rơi trên người Bàn Đôn, giọng rét lạnh, "Đem tài liệu người ở gian phòng 603 hôm nay đến đây cho tôi."

Bàn gia tiếp tục ngốc hề hề nhìn An Nhiên, nhìn một chút, đây chính là vẻ mặt gia nhân hắn nên có, giọng nên có, tư thái nên có!

Tần gia trở lại, chơi đùa chết Diêm Từ Diệp hắn! không phả hắn ta còn muốn chiếm đoạt Tần gia, muốn chết!

"Tần Vũ Triết!" An Nhiên rõ ràng cất giọng hô.

Bàn gia chột cả kinh, vội vàng lấy điện thoại di động ra, liên lạc nhân viên phía dưới làm việc, đưa tài liệu khách hàng phòng 603 hôm nay tới.

Phúc Mãn Lâu trong mắt người bình thường là quán rượu cao cấp, trong mắt tầng lớp trên là thánh địa đánh bạc, mà trong mắt An Nhiên, nơi này là toà nhà tình báo an toàn nhất.

không ai biết Tần Vũ Triết còn có một thân phận là ám bộ Tần Môn chuyên trộm thông tin đường chủ, chuyện này, năm đó trừ Tần Lam, không ai biết.

Vốn trong lòng Tần Triết có chút nghi ngờ nghe đến đó xem như hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ.

hắn sẽ không hỏi tại sao Tần Lam thay đổi đáng vẻ, cũng sẽ không hỏi mười một năm này Tần Lam sống như thế nào, hắn chỉ biết một chuyện, thiếu nữ trước mắt này chính là người hắn cần trung thành cả đời, là được rồi.

"Tổng giám đốc....." Bên trong gian phòng cô bí thư vẫn bị coi nhẹ nhút nhát nhìn Tần Vũ Triết, cô ta không biết bây giờ bản thân nên đi hay ở lại.

Đôi mắt ti hí của Tần Vũ Triết rơi vào trên người bí thư, rồi sau đó đứng dậy, đi tới trước mặt bí thư điềm lệ, ở dung nhan mỉm cười của cô, Tần Vũ Triết rút súng bên hông, không chút do dự để ở trên ngực của cô, ngay sau đó lúc về mặt cô đang kinh ngạc, nổ súng.

Có lẽ cho đến lúc bí thư chết, cô ta cũng không biết tại sao bản thân lại bị chết.

Về mặt của An Nhiên vẫn như cũ không chút biến hoá, cô nhanh chóng lật dở tài liệu vừa mới đưa tới, lúc lật tới tài liệu khách hàng phòng 603, khoe môi gọi lên một độ cong nguy hiểm. Xem ra, đối thủ lần này không đơn giản. Ngay cả bước này hẳn cũng nghĩ đến.

Nhưng mà muốn chơi trò gài tang vật hãm hại sao? Như vậy bọn họ sẽ chơi một cuộc lớn!

“Dẫn theo người, đi canh giữ vùng đất hai nhà Hoàng – Lý cho tôi!” An Nhiên hướng về phía Lãnh Hạo nói.

Hai nhà Hoàng – Lý theo thứ tự là hai nhà Hoàng Thắng Thiên và Lý Quốc Đồng, thế lực của hai nhà ở đề độ cũng coi như là không nhỏ, hai phe thường phát sinh xung đột vì chuyện đất đai, mà vừa vặn bọn họ cũng từng làm việc cùng thủ hạ của Long Tam.

Lãnh Hạo có chút chần chờ nhìn về mặt kích động của Tần Vũ Triết rồi sau đó nhìn An Nhiên một chút, dường như có chút không yên lòng.

“Phải biết rõ cái gì bản thân nên nói, cái gì không nên nói.” Lúc nói lời này, tầm mắt của An Nhiên rơi vào trên thi thể bí thư.

Sống lưng Lãnh Hạo rõ ràng cứng lại, “Thuộc hạ hiểu.” nói xong, Lãnh Hạo nhanh chóng biến mất khỏi bên trong phòng làm việc.

Bàn gia thấy bên trong cũng không có người ngoài, mắt ti hí tràn đầy sao nhìn An Nhiên, rồi sau đó, một khối thịt béo với tốc độ không đồng đều xông thẳng tới chỗ An Nhiên, không để ý ánh mắt ghét bỏ của An Nhiên, một tay ôm lấy bắp đùi An Nhiên, lại bắt đầu than thở khóc lóc:

“Gia, cuối cùng người cũng trở lại, gia, người nhanh về dọn dẹp tên khốn Diêm Tử Diệp một chút đi! Người không biết, hần giày vò Tần gia thành cái dạng gì, Gia.....”

Nhắc chân không chút khách khí đập người đang dính trên người bản thân đi, về mặt ghét bỏ:

“Tần môn bây giờ không có quan hệ với tôi, hiện tại bây giờ tôi gọi là Phó An Nhiên, cậu nhớ kỹ tên cho tôi!”

trên khuôn mặt dữ tợn của Vũ Triết kia chứa đầy khó hiểu, “Phó An Nhiên? Tiểu thư bảo bối của Phó gia? Gia, lúc nào thì người lui về rồi? Rút khỏi công việc huấn luyện?”

Ánh mắt lạnh nhạt rơi ào trên người Tần Vũ Triết.

trên người run lên, hần không chịu nổi ánh mắt của Tần gia nhất, “Biết biết, nhất định tôi sẽ không nói cho ai!”

“Tung ra tin tức, nói hai nhà Hoàng – Lý vì tranh đoạt đất đai, phát sinh cãi vã, cuối cùng hai hổ cắn nhau, Long tam là do Lý Quốc Đồng giết.”

Tần Vũ Triết cái gì cũng không hỏi, chỉ thú vị gật đầu. Thi thể Long Tam xuất hiện ở cửa cục cảnh sát, hần nghe nói, chuyện Long Tam chết không có liên quan gì tới gia đi?

“Gia, chuyện như vậy có dính dáng đến Phó gia? Khụ, được xem như tôi chưa nói gì, tôi phải đi làm đây.” Vừa nói, Tần Vũ Triết vừa vui vẻ đi xử lý chuyện, chỉ là hần vừa mới đến bên cạnh cửa, đột nhiên xoay người, chỉ là trên khuôn mặt mập đầy thịt nở một nụ cười chết người không đền mạng:

“Gia, nghe khẩu khí của người, thứ nhất tôi biết khi người còn sống, đây không phải chứng minh người ngái tín nhiệm nhất là tôi sao?”

Mắt ti hí tràn đầy sao.

“Nhanh chút!” cô thật sự là bại não mới có thể tìm đến cái tên nhóc chết tiệt này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cứu Tôi!

Trong một đêm Hoàng gia và Lý gia, hai đại bang phái ở nơi này, bị huyết tẩy.

Thời điểm cảnh sát chạy tới, trong hai nhà không còn một ai sống sót, theo được biết, người huyết tẩy hai bên này chính là người của Long Tam, chỉ vì để báo thù cho Long Tam.

Trong nháy mắt, tất cả dư luận và tin tức đều phát triển theo hướng ân ân oán oán trong hắc đạo, ngay cả ban đầu truyền thông có nói bóng nói gió người sát hại Long Tam là người Phó gia, cũng đều đứng ra nói xin lỗi, mà các trang web lớn cũng đều đưa tin cái chết "chân chính" của Long Tam.

Vậy mà, internet và một ít truyền thông vẫn nói chuyện này quá kì quặc, trong một buổi tối hai nhà Hoàng Lý đều bị giết hết, nghĩ thế nào cũng thấy khả nghi.

Nhưng, ở đế đô, có nhân vật nào có thể huyết tẩy hai nhà Hoàng, Lý mà không kinh động bất kì kẻ nào? Mọi người không nghĩ ra được, cũng chỉ có thể nghĩ đến ban đầu Long Tam làm lão đại hai nhà.

Trong thời gian sáu năm Long Tam biến mất, rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, không ai biết. Nhưng hai nhà Hoàng, Lý sợ Long Tam trở về sẽ tranh đoạt địa bàn với bọn họ, dĩ nhiên là không muốn, vì vậy hợp mưu giết người phòng giải hậu họa. Chăng qua, tại sao thi thể của hắn lại xuất hiện ở cực cảnh sát, điều này thật đúng là không ai biết.

An Nhiên thờ ơ nhìn lướt qua nội dung tờ báo, nhìn tờ báo một lượt, sau khi xác định không còn truyền thông nào nhắm thẳng vào nói Phó gia là hung thủ, mới bỏ tờ báo cứng nhắc trong tay xuống, dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần (nghỉ ngơi).

Long Tam chết, cuối cùng là một bí mật.

Thi thể Kim Duy Hi đã bị cảnh sát mang đi, cô cũng không tiện đi thăm dò, cô ta chết cũng vô cùng kì lạ.

Trong tài liệu lấy được từ chỗ Tần Vũ Triết, tài liệu về người bên trong phòng 603 kia đều là giả, bất quá một người có thể nguy trang chạy ra khỏi thế lực của Phúc Mãn Lâu, cô thật đúng là không thể không ca ngợi.

Tất cả tin tức, đều bị cắt đứt tại đây.

Loại cảm giác bị người để mất tới này thật đúng là khó chịu!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chậm đột nhiên phá vỡ yên tĩnh trong thư phòng, An Nhiên cầm điện thoại di động đặt ở trên mặt bàn lên, lúc nhìn đến tên hiển thị phía trên, mắt của cô hưng phấn nảy lên mấy cái.

"Gia, nhớ tôi không? Gia, cũng đã qua mấy ngày, người cũng không gọi điện thoại cho tôi à..... Giá, người ta vẫn luôn đợi điện thoại của người, chẳng lẽ gia không định tiếp tục cưng chiều tôi sao? Thịt trên người tôi rất nhiều, nhưng sờ vào rất rất thoải mái, giá....."

Trực tiếp cúp điện thoại.

Trong mấy ngày này, cô không chỉ một lần mắng bản thân nào tàn, nói chuyện bản thân còn sống với khối thịt kia

Tiếng chuông điện thoại di động nhẹ nhàng chậm chậm vang lên lần nữa.

Lần này, An Nhiên cũng không lập tức nhận, lúc tiếng chuông đến gần hồi cuối mới chậm rãi nhận điện thoại: "Nói."

"Gia a, sao người có thể cúp điện thoại của tôi chứ? Gia, chẳng lẽ ngài không muốn nghe giọng nói duyên dáng của tôi sao? Gia,....."

"Muốn chết cứ tiếp tục."

Bên kia trong nháy mắt im lặng.

"Gia, cái kia, tôi là có chuyện quan trọng muốn nói với gia."

"Nói."

"Cái kia, tôi nói ngài đừng tức giận, cái kia, Diêm Từ Diệp hình như đang điều tra ngài, nguyên nhân cụ thể tôi còn không rõ ràng."

An Nhiên sùng sốt, Diêm Từ Diệp điều tra cô?

"Sau này không có chuyện gì đừng gọi điện thoại cho tôi, tránh gây phiền toái cho tôi." Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại Bàn gia lẳng lẳng nhìn điện thoại bị cúp ngắt người, nhưng trong lòng như có vô số con ngựa đang phi nhanh.

Gì chứ! Đây là gia đang muốn giết hắn sao? Đã nói cho hắn biết chuyện cô còn sống, mà không cho hắn liên lạc với gia, đây là muốn mạng của Bàn gia hắn mà!

Một tay An Nhiên chống đầu, con ngươi nhìn vào trong không trung, vẻ mặt cũng một mảnh lạnh lùng.

Xem ra, Diêm Từ Diệp đã nhận ra chút gì, sau này cô vẫn phải chú ý nhiều hơn mới được.

Mấy ngày gần đây, bởi vì Long Tam chết, Phó Quân Hoàng cực kì nghe lời của An Nhiên, chưa hề trở về Phó gia, vẫn luôn ở trong bộ đội thao luyện

lính của mình.

Vốn muốn gọi điện thoại cho anh một chút, sau khi suy nghĩ tính toán một chút, trực tiếp đứng dậy, cầm điện thoại di động, ra cửa.

Cô vẫn nên trực tiếp đến bộ đội tìm anh đi.

Bên trong mật thất mờ tối, một bóng dáng co rúc ở trong góc, thân thể không khổng chế được run rẩy.

Tóc dài xốc xếch che lấp khuôn mặt của người kia, từ bóng dáng bên ngoài có thể thấy được đó là một người phụ nữ, còn lại không nhìn ra những thứ khác.

Bên trong mật thất bài biện cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái bàn làm việc và một cái ghế.

Một hồi tiếng áp súc với không khí vang lên, của mật thất vốn đóng chặt đột nhiên mở ra, một bóng dáng đi vào, trong ánh sáng mờ tối, cũng không thấy rõ khuôn mặt của bóng dáng kia, nhưng bóng dáng kia lại tản ra hơi thở làm người ta sợ hãi.

"BOSS, đó chính là người ngài muốn." Một bóng dáng đi theo sau cung kính nói.

Người đàn ông sải bước về phía trước, hơi thở vừa lạnh lẽo vừa nguy hiểmlam bóng dáng co rúc trong góc run rẩy lợi hại, "Không muốn. . . . . Đừng có giết tôi, tôi, tôi. . . . ."

Giọng nói khàn khàn lại sợ hãi vang lên trong mật thất.

Mà giọng nói này, vội vàng cẩn thận nghe, chính là giọng nói của Kim Duy Hi đã chết kia!

Nhìn kĩ lại lần nữa, người này không phải Kim Duy Hi thì là ai!

Con người băng hàn bắn thẳng đến trên người Kim Duy Hi, lạnh lùng ném xuống hai chữ:

"Sẽ không."

Hai chữ đơn giản làm Kim Duy Hi đang co rúc đột nhiên ngẩng đầu, cô ta mong đợi nhìn về phía người đàn ông, cô ta vội vàng nằm trên mặt đất, bò đến trước chân người đàn ông, đưa tay ra, muốn ôm chân người đàn ông. Vậy mà, lúc cô ta đưa tay tới, người đàn ông này không chút do dự nhấc chân lên liên đâm lên cánh tay của cô ta.

Răng rắc!

Thanh âm xương gãy lia vang lên trong mật thất.

"A ——" Kim Duy Hi thống khổ thét lên, cô ta ôm cánh tay của bản thân, rất nhanh liền kiềm chế tiếng quát tháo thống khổ của mình, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông, con người thống khổ đột nhiên ngẩng ra.

Mặt nạ, người đàn ông đeo một chiếc mặt nạ.

Đây là hy vọng duy nhất của cô, cô không thể sinh khí, không thể!

Cô phải báo thù! Phó An Nhiên phá huỷ cả nhà cô! Cô muốn cho Phó An Nhiên chết không có chỗ chôn!

"Cứu tôi, cái gì tôi cũng cho anh, cái gì cũng có thể cho anh, van cầu anh, cứu tôi....." Kim Duy Hi muốn đưa tay túm lấy chân người đàn ông, nhưng nghĩ đến cánh tay vẫn còn đau đớn kịch liệt cô lại từ bỏ.

"Được." Người đàn ông ngồi xổm xuống, con người lạnh băng lộ ra ngoài mặt nạ. "Nhớ, mạng của cô, không còn là của cô."

Cả người Kim Duy Hi đau đớn toát ra lạnh lẽo, ngay khi cô nghe được lời nói của người đàn ông này, đáy lòng của cô không kìm được sôi trào.

"Phải. . . . . Mạng của tôi là thuộc về. . . . . Chủ nhân anh, tôi. . . . ."

Người đàn ông giống như không muốn nghe tiếp, nói với người đàn ông đi theo sau hăm: "Tốt tốt, rất biết điều."

Bình đầu nam cúi đầu, mặt cung kính, "Dạ!"

đến khi người đàn ông niễn mất khỏi mật thất, Bình Đầu Nam mới đi đến trước mặt Kim Duy Hi, trong con người không che dấu được một tia lạnh lẽo cùng một chút đùa cợt.

"Sau này gọi tôi là anh Lô, nhớ, mạng của cô đã không còn là của cô."

Kim Duy Hi ngược mắt, trong con người là một mảnh tịch mịch âm lãnh.

"Dạ, anh Lộ." người nợ cô, nhất định cô sẽ hoàn trả lại toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Phó An Nhiên Khí Phách.

An Nhiên được một gã binh quen biết cô dẫn vào bộ đội, hai năm trước An Nhiên thường xuyên cùng Phó Quân Hoàng tới nơi này huấn luyện, phần lớn binh lính trong này vẫn coi là quen thuộc.

Bộ đội đặc chủng U Linh bộ đội đặc chủng, một chi nhánh bộ đội bí mật ở Hạ Hoa, mà huấn luyện viên trực thuộc chi đội này là Phó Quân Hoàng.

Sân huấn luyện bộ đội đặc chủng U Linh không giống với những nơi bộ đội khác, nơi này có rừng rậm cao phẳng, Vực sâu cùng với núi cao, gò cát vân vân, mà diện tích nơi này chừng mười sân đá banh, nhiệt độ cũng không giống nhau

Sân huấn luyện nhìn như bình thường, nhưng chỉ cần chúng ta lơ lửng một chút, không chừng mạng nhỏ sẽ lưu lại trên sân huấn luyện này

Mà những thứ thiết kế này, toàn bộ đều xuất phát từ một tay Phó Quân Hoàng.

Lúc An Nhiên tới sân huấn luyện, mỉm cười trong con ngươi hơi kinh ngạc.

Trong sân duy nhất một mảnh trống không, không có một người, chung quanh cực kỳ an tĩnh, an tĩnh gần như quỷ dị, tĩnh mạch giống như không có sinh vật sống.

Trong gió mang theo một cổ nguy hiểm lưu chuyển ngút trời.

Khéo môi hiện lên nụ cười vui vẻ, xem ra đây là đang chơi trò kháng chiến, lão soái ca thường chơi trò này, mặc dù mỗi lần chơi xong, binh lính dưới tay anh đều phải chết một lần.

Độ cong khéo môi An Nhiên càng lúc càng lớn, mà bóng dáng của cô cũng dần dần bí ẩn trong rừng trúc.....

Bước chân An Nhiên rất nhẹ, gió nhẹ và lá trúc phát ra tiếng vang ào ào, con ngươi đen nhánh dò xét đôi mắt lá trúc trên mặt đất, ở lúc cô nhìn thấy một nơi, đôi mắt hơi sáng lên.

An Nhiên len lén sờ lên, thuận tay lượm cây trúc nhỏ trên mặt đất, nắm trong tay, cô an tĩnh ẩn núp, ngay cả hô hấp cũng đều dừng lại . . . . .

Đột nhiên, cô nhảy lên, một tay nhanh chóng đè xuống đất, gậy trúc trong tay cũng tag tà cắm vào thật sâu trong lá trúc!

"Đồng chí, cậu đã hy sinh." tay An Nhiên chôn sâu ở trong lá trúc, cây trúc tinh tế tà tà cũng bị cô cầm ở trong tay, tầm mắt của cô rơi vào đôi mắt lá trúc trên mặt đất.

Đống lá trúc kia đột nhiên động đậy, tay An Nhiên chợt buộc chặt, thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi cử động một cái nữa, ngươi sẽ thật sự đi gặp diêm vương."

"Tôi nhận thua." Đột nhiên giọng nói vang lên từ dưới lá trúc, theo giọng nói vang lên, chỉ thấy một thân chiến phục màu vàng khô (trang phục chiến đấu), vẻ mặt sáng trên mặt binh lính lộ ra từ dưới lá trúc, mà cây gậy trúc tinh tế đang vô cùng chuẩn xác nhắm ngay động mạch trên cổ của hắn.

Người binh lính từ trong một cái túi vệt sáng nhảy ra, khi trên mặt hắn nhìn thấy bóng dáng kia, mới vừa rồi đưa tay liền buông ra, ngay sau đó binh lính bắn súng tia lên, hướng về phía binh lính ngốc lăng cười cười, cất bước bỏ chạy.

Cho đến bóng dáng An Nhiên biến mất không thấy, binh lính cũng chưa hồi thần lại.

Má ơi! Mới vừa rồi kia là ai! Hắn là bị ai làm rơi! Bên trong bộ đội của bọn họ lúc nào thì có phụ nữ!

Một mặt khác, đội trưởng Hồng bí ẩn ở trong bóng tối không ngừng nhận được tin đội biên của mình bị giết chết, về mặt phải nói là rất thối, cuộc kháng chiến lúc này vừa mới bắt đầu chưa được nửa giờ, hắn đã tổn thất hơn phân nửa nhân viên! Đây là ai làm!

Lúc đội trưởng Lam nhận được tin tức này, về mặt phải nói là rất đặc ý, nhìn có chút hả hê, thông qua ống nghe điện thoại, hắn hỏi thành viên của mình, là ai làm rớt những người đó, thế nhưng đều không biết.

Kỳ quái, chẳng lẽ đội Hồng có nội chiến? Minh lên người mình tới?

Mà lúc này, người bên trong phòng giám sát cũng loạn thành một đoàn.

Video bên trong phòng giám sát dường như có thể giám sát được mỗi một góc, ngay cả chỗ các thành viên ẩn nấp cũng có thể thấy toc ràng người ra vào, nhưng từ sau thành viên thứ nhất tử trận, chuyện lạ vẫn phát sinh, bọn họ không thấy được hình ảnh người nọ.

Bên trong phòng giám sát cửa bị đẩy ra, Phó Quân Hoàng mặc một thân huấn luyện xoải bước tiến vào, Ngân Lang cũng mặc một thân huấn luyện giống anh đi theo phía sau.

"Huấn luyện viên!" Toàn bộ người bên trong phòng giám sát đứng lên.

"Tình huống." Phó Quân Hoàng đi tới trước ảnh lớn nhất, giọng trầm thấp mà lại đông lạnh.

"Hết thấy bình thường." Một gã binh lính mang mắt kính báo cáo, "Chỉ là ngày hôm nay đội Hồng tổn thất vô cùng thảm, hơn nữa chúng tôi không bắt được bất kì hình ảnh nào của người nọ."

Ngân Lang hơi ngần ra.

Không bắt được bất kỳ hình ảnh nào?

Chỗ này cứ cách một trăm mét là lại có một mắt theo dõi, làm sao có thể ngay cả bóng dáng một người cũng không thu được?

"Biết là ai sao?" Tròng mắt sâu như cổ đàm an tĩnh rơi vào trên màn ảnh, Phó Quân Hoàng ngưng giọng hỏi.

Viên mắt kiếng chần chờ lắc đầu một cái.

"Tiếp tục giám sát."

Phó Quân Hoàng trực tiếp ngồi xuống trên ghế ngồi, tầm mắt nhanh chóng xem toàn bộ trên màn ảnh, khi anh thấy một cái máy thu được một bóng dáng thoáng qua, con người thâm thúy xoẹt qua một tia kinh ngạc.

"Huấn luyện viên, toàn bộ đội Hồng tử trận." Viên mắt kiếng lúc này kinh hãi, đây rốt cuộc đều là chuyện gì xảy ra a, Ngốc Ứng hẳn ở đây làm cái gì a!

"Đội Lam tiếp tục."

Sau khi binh lính đeo mắt kiếng ngần ra, bắt đầu nhận nhủ lệnh của Phó Quân Hoàng.

Lúc đội trưởng đội Lam Liệp Báo nhận được lệnh, cũng là một bữa, sắc mặt không tốt đứng lên.

Đội Hồng bị diệt toàn bộ, nhưng không có một người là người của hắn làm....

Có kẻ thứ ba!

"Tất cả đều kẹp chặt cái miệng cho tôi! Nếu ai làm tôi mềm nhũn, huấn luyện kết thúc tôi, tôi lấy không chết!" Liệp Báo ở trong ống nói điện thoại đe dọa đội viên của mình.

Liệp Báo nghĩ tới có kẻ thứ ba, thành viên còn lại tự nhiên cũng đều nghĩ tới.

Đồng thời mỗi thành viên tận lực ẩn nấp bản thân, vẫn còn tìm kiếm người nguy hiểm đang ẩn nấp trong bóng tối.

Mà nhân viên đội Hồng mới trở về từ sân huấn luyện, về mặt đen phải nói là rất đẹp mắt.

"Cô gái đó rốt cuộc từ đâu tới!" Người đầu tiên bị giết chết rốt cục gầm thét lên tiếng.

toàn bộ người ở đây vốn đang sửa sang lại trạng bị cũng ngừng lại, ánh mắt đồng loạt nhất trí rơi vào trên người nhân viên vừa gầm thét kia, nhất trí nói:

"Cậu mới vừa nói cái gì? ! Cô gái nào?"

Người nọ nói tiếp, "Giết chết tôi là một cô gái, nếu như không sai, tôi là người đầu tiên bị cô ấy giết chết. Tôi cũng không hiểu, tôi che giấu tốt như vậy, sao cô ấy có thể phát hiện ra tôi được?"

Cô gái? !

Về mặt của mọi người càng thêm đặc sắc.

Lúc bọn họ chết căn bản đến bóng dáng đối phương cũng chưa nhìn thấy đã bị người giết!

"Súng đâu?" Về mặt Ngốc Ứng cực kỳ khó coi.

"Bị người nọ cầm đi, anh không biết, lúc ấy cô gái đó dùng một cây gậy để ở trên cổ của tôi, về mặt kia giọng nói kia! Mọi người cũng thật biết quá đi!

Má ơi, cô gái kia ở nơi nào, đơn giản chính là có thể so với huấn luyện viên!"

Rất tốt, xem ra nếu không phải bởi vì người họ không có súng, không chừng tiểu tử ngốc này cũng không biết là ai làm bản thân tốt.

Mà một mặt khác, nhìn thành viên đội Lam cũng bị giết chết giống như đội Hồng, khoẻ môi Phó Quân Hoang ngoắc ngoắc không nhận ra, đứng dậy, từ bên hông Ngân Lang rút ra một cây súng lục, ngay sau đó bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kịch Tình Nhỏ

Tương tự cảnh tượng trong hoang mạc, một trận gió phất qua, cuốn cát mịn trên mặt đất lên trên.

Nhiệt khí nóng hổi bốc hơi trong không khí, nhiệt độ trên mặt đất đủ để nướng chín trứng gà.

Phó Quân Hoàng mặc trang phục huấn luyện trên đầu đội cái mũ, trong tay đeo đôi bao tay, nắm một cây súng lục àu đen.

Anh đứng ở trên đất bằng phẳng đó, con người giống như chim ưng không ngừng dò xét trên mặt đất tại chỗ, vững vàng mà lại mạnh mẽ, không nhìn ra chút cảm giác khẩn trương nào.

Trong tai nghe không ngừng truyền đến tin tức đội viên đội Lam hi sinh, khoẻ môi kéo ra một độ cong không thể nhận ra.

Bảo bối của anh, thật sự là càng ngày càng lợi hại.

Mà lúc này, các đội viên ở bên trong phòng giám sát, từng người một cũng hưng phấn tới cực điểm, bọn họ đã thật lâu chưa từng thấy qua huấn luyện viên tự mình động thủ, lần này là cơ hội khó có được.

Nhìn người đàn ông trên màn ảnh lớn bình tĩnh tự nhiên, bọn họ không chỉ một lần cảm thán, thật không hổ là người đàn ông bọn họ theo đuổi.

Trong màn ảnh người xuất hiện càng ngày càng nhiều, mà trong tai nghe truyền ra ngoài nhân số tử trận cũng càng ngày càng tăng.

"Dựa vào đâu! Hấn chỗ nào là con gái, đây chính là quái vật có được hay không!" Một tay Ngốc Ứng lấy cái mũ của mình xuống, cho hat giận.

Hiện tại cả bộ đội U Linh, có người binh lính nào là không chọn lọc trong cả một trăm người? Người nào không phải là nhân tài mũi nhọn trong mũi nhọn? Nhưng nhóm người mũi nhọn bọn họ và nhân tài đều bị một người diệt, này con mẹ nó là chuyện gì!

"Có thể chết ở trên tay của cô ấy, là phúc phận của các cậu." Vẫn đứng một bên trầm mặc không nói đột nhiên Ngân Lang lên tiếng, con người vốn bình tĩnh không sóng gió, lúc này lại thâm đầy cuồng nhiệt.

Đã một thời gian khá dài tiểu thư chưa tới U Linh, lần này còn luyện tập đối kháng, binh lính giữ cửa cũng không tới đây, một nhóm người này cũng hai năm gần đây mới chọn lựa lên, dĩ nhiên bọn họ không biết tiểu thư. i

"Ngân Lang, cậu biết quái vật kia?" Ánh mắt Ngốc Ứng lập tức liền sáng, "Cô gái kia có phải bắp thịt nữ hay không, đáng đặc biệt. . . . ." Được rồi, lời phía sau hẳn không nói được, ánh mắt Ngân Lang quá dọa người .

"Nhớ, cấp trên đang dạy trước mặt, tận lực câm miệng." Nếu không, đại khái ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Ngốc Ứng bị nói có chút không giải thích được, cũng ngay khi hắn còn đang nghi ngờ, chung quanh truyền đến một trận tiếng quát khê, ngay sau đó là một trận tiếng hút không khí!

Ngốc Ứng vội vàng nhìn lại về phía màn ảnh, trong màn ảnh đã không còn bóng dáng bất luận kẻ nào, trừ thành viên đội Lam lục tục xuống từ sân huấn luyện trên đất, cho nên hắn không tìm được bóng dáng huấn luyện viên!

"Chuyện gì xảy ra?" Ngốc Ứng vội kéo lính quèn gần hắn nhất hỏi.

"Quá tà rồi! Mới vừa rồi huấn luyện viên còn đứng ở tại chỗ này, liền hoảng hốt, bóng dáng huấn luyện viên đã không thấy tăm hơi, tất cả máy theo dõi cũng xoay vòng vo ba trăm sáu mươi độ một lần, vẫn không tìm được bóng dáng huấn luyện viên." Quá dọa người , cái này giống như biến mất trắng không khí vậy.

Tầm mắt vẫn luôn quan sát trên màn ảnh, về mặt cũng kích động lên.

Mà ở một chỗ khác, chỗ cây cối phi thường tốt, có một ngăn che nguy trang đơn giản mà ở dưới kia, An Nhiên đang thích ý nằm ở chỗ này, về mặt nhìn

như có chút nhàm chán.

Thật không nghĩ tới, người trong bộ đội của lão soái ca không lịch sự như vậy, chân chính lag một nhóm không bằng một nhóm à.

Răng rắc ——

Tiếng bước chân khe khẽ, phản xạ có điều kiện, An Nhiên nắm súng bắn tia muốn chống lại, vậy mà đối phương còn nhanh hơn cô từng bước đặt ở trên người của cô, tháo súng trong tay cô xuống!

Hơi thở lạnh lùng, mùi hương quen thuộc.

Thân kinh toàn thân vốn căng thẳng lập tức liền thư giãn, An Nhiên cũng không quay đầu, khoé môi giương lên một nụ cười, "Sao lại tìm tới đây? Không ra em khi dễ đám nhóc kia?

Ném súng qua một bên, tháo bao tay da xuống, con người người đàn ông thâm thúy, tay hơi lạnh quay mặt cô về phía mình, trước ánh mắt nghi hoặc của cô, hôn lên môi của cô.

Sau chốc lát kinh ngạc, tròn mắt An Nhiên khép hờ, từ từ đáp lại anh vội vàng hôn.

An Nhiên là nằm trên mặt đất, cô nghiêng đầu cùng anh hôn, tư thế cũng không hơn gì, chân mày của cô mới vừa nhú lên, một cánh tay liền choàng bên hông, lần một vòng, vị trí hai người đã điên đảo.

Cô nằm trên người của anh, mà tay của anh, hoàn ở hông của cô, một tay khác khẽ vuốt mặt của cô.

Môi của cô có chút sưng đỏ, hầu kết của Phó Quân Hoàng không tự chủ được chuyển động mấy cái, "Bảo bối, em rất lợi hại."

An Nhiên thì nằm ở trên người của anh, mà cách bọn họ ba thước cây cao, một máy theo dõi đang chuyển động phía trên, chẳng qua máy theo dõi kia, chỉ có thể thấy một mảnh lục ảm, bóng dáng của hai người cũng không thấy được.

"Em là do chính anh dạy dỗ đấy." Cô không có kỳ gì, cả người dính vào trên người của anh, anh nằm trên mặt đất, con người dịu dàng nhìn thiếu nữ đặt cằm trên ngực mình.

Kể từ sau chuyện sáu năm trước, bảo bối của anh bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở bộ đội, cô giống như một chiến sĩ trời sinh, năng lực học tập còn tốt hơn anh lúc nhỏ, phản điều tra năng lực xứng làm anh thần phục không thôi.

Anh đã thật lâu không ôm cô giống như vậy, thời điểm lần đầu tiên kinh nguyệt của cô tới, n phòng ngủ với anh, mặc dù anh đối với chuyện đó rất không hài lòng, nhưng sợ cô không vui, anh cũng chỉ có thể thỏa hiệp, mà cũng từ đó trở đi, bọn họ rất ít giống như bây giờ.

Chung quanh là gió thổi động lá cây phát ra tiếng ào ào.

"Lão Soái ca, anh nói, nếu đám người thủ hạ kia của anh thấy dáng vẻ anh bây giờ, bọn họ có thể đâm mù mắt bản thân hay không?" Ngón tay trắng nõn vẽ vòng tròn trên vòm ngực bẽn lẽn, cười nhạt.

Trên ngực tê dại làm về mặt Phó Quân Hoàng có chút cứng ngắc, một tay cầm tay An Nhiên trong lòng bàn tay mình, giọng nói có hơi trầm thấp:

"Đừng làm rộn."

An Nhiên cười vui vẻ hơn, "Lão Soái ca, hiện tại em đặc biệt muốn hôn anh, làm sao bây giờ?"

Con người thâm thúy hơi giật mình, ngay sau đó một tay trực tiếp đè xuống đầu của cô, anh tiến lên đón, ngậm múi môi mềm mại kia vào trong, Phó Quân Hoàng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Cứ như vậy là tốt rồi, cả đời này anh muốn không nhiều lắm, chỉ cần một mình cô là tốt rồi.

Có một người là cô, là đủ.

Anh giống như thường ngày, hôn rất nghiêm túc, tay đang hoàng đặt ở hông của cô, chẳng qua trừu hình thoáng mà sát bên ngoài, cũng không có động tác khác.

Lỗ chân lông toàn thân cũng thư giãn ra, trên người là cảm giác từ trước tới nay anh chưa từng cảm nhận qua, là hoàn toàn xa lạ.

An Nhiên chỉ cảm thấy nhiệt độ phía dưới bản thân càng ngày càng cao, mà người của cô giống như có cái gì nóng áp lên, cô nhanh chóng đứng dậy, trong nháy mắt đứng sang một bên, khi anh ánh mắt nghi hoặc ho nhẹ lên tiếng.

"cái kia, lão Soái ca, hay là trước anh cảm giữ thật tốt."

Phó Quân Hoàng không tiếp tục nhìn cô.

An Nhiên có loại xúc động muốn đỡ trán, khi ánh mắt của cô nhìn xuống phía dưới bụng anh, "Lão Soái ca, nãy không trước tiên giải quyết một chút? Nếu như bây giờ không được, nếu không, em giúp anh một chút?"

Vốn nghi ngờ con người ngọt ngào tỏa sáng, anh cứ như vậy cực kỳ tinh khiết nhìn cô, cười, "Được. Em giúp anh."

Một câu nói, Nụ cười trên mặt An Nhiên cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Phó Thiếu Tướng Lòng Dạ Hẹp Hòi

Ánh mắt mọi người bên trong phòng theo dõi nhanh chóng trùng lại màn hình, cũng không nhìn được bóng dáng một người.

"Chẳng lẽ sân thượng còn mật thất mà chúng ta không biết?" Mỗ tiểu binh chăm chọc.

"Mật đạo? Tôi thấy không kém hắc động là mấy!" Ngốc Ứng không chút khách khí tát một cái trên đầu người lính kia, nhân tiện liếc mắt.

"Ngu ngốc." Liệp Báo sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào để chế giễu Ngốc Ứng.

Chẳng qua thần kỳ chính là, lần này một chút phản ứng Ngốc Ứng cũng không có, ánh mắt vẫn luôn rơi vào trên màn ảnh.

Hắn hiện tại cũng không có thời gian để ý tới nhân viên không quan hệ.

Ba ——

Cửa bị một cước đá văng.

Mọi người bỗng nhiên xoay người, người nào có lá gan lớn như vậy, dám đập cửa lớn phòng giám sát U Linh? Tính đến trước mắt, cho dù là ông cụ nơi này của bọn họ cũng không có lá gan như vậy.

Một tay An Nhiên giữ súng bắn tia đoạt được, mặt lạnh, tầm mắt quét đám người trong phòng một lần, sau khi nhìn thấy người thứ nhất bị cô loại bỏ đó, trực tiếp ném súng lên người người nọ.

Trên người của cô còn mang theo mùi bụi đất, thậm chí còn có chút hương thảo mát mẻ.

Giết chết bọn họ là cô gái nhỏ này sao? Một cô bé tuổi vị thành niên?

Không, không thể nào, cô chỉ là tới đây đổi súng thôi?

"Súng có chút vấn đề nhỏ, đã điều chỉnh lại cho anh, chính anh xem một chút." Sau khi An Nhiên hướng về phía tên lính quèn kia nói xong lời này, dư quang xoẹt qua tay của bản thân, tầm mắt dừng lại trong chốc lát.

Cô điên rồi mới có thể nói ra lời kia! Cũng thật sự điên rồi mới làm cho hắn! Cô.....

Nghiến trước trong lòng bàn tay nóng rực cảm cùng với chất lỏng dính nị kia, đáy lòng cô một trận kinh hãi, cô quả thực càng sống càng lùi về.

Nghe được giọng nói của An Nhiên, vốn nhân viên kỹ thuật ngồi ở chỗ mình làm việc đột nhiên quay đầu, lúc nhìn đến khuôn mặt quen thuộc như tờ kia, vốn vẻ mặt nghi ngờ trong nháy mắt chuyển thành sáng tỏ, ngay sau đó chính là vui mừng.

"Nhóc con hiện tại lớn như vậy rồi sao." Nhân viên kỹ thuật A.

"Hai năm qua cũng không có thấy tiểu quái vật em tới chơi, một ngày không đụng những thứ đó, tâm của em cũng không ngứa ngáy sao?" Nhân viên kỹ thuật B.

"Thật là càng ngày càng nhìn được, so nhà với lão Soái ca nhà em đã thấy nhiều." Một nhân viên kỹ thuật C lâu năm.

"Hai năm trước vội vàng đi học, khôn có thời gian tới đây." An nhiên trả lời, cô biết những người này thật tâm là nhân viên tốt của lão Soái ca, tự nhiên cô sẽ đối tốt với bọn họ.

"A. . . . ." Nhân viên kỹ thuật A ngọt ngào vỗ đầu, tình ngộ nói: "Mới vừa rồi những thứ kia đều là cô nhóc em làm đi?"

Tầm mắt An Nhiên quét qua tất cả mọi người, cười nhạt nói, "Thật lâu không chơi, trùng hợp tới lúc mọi người đang đùa mà, cho nên.... .."

"Cho nên một mình bỏ đi chơi?" Nhân viên kỹ thuật C cười trêu nói.

An Nhiên cười, không trả lời.

"Nằm cái rãnh! Đặc biệt huỷ diệt tôi xem được không! Đừng nói như cô nhóc vị thành niên này là người đã tiêu diệt toàn bộ chúng ta! Có để cho người ta sống nổi hay không.... .." Ngốc Ưng gầm thét.

"Mới tới mới tới, bỏ qua cho bỏ qua cho." Nhân viên kỹ thuật B không chút khách khí đạp một cước lên bắp chân Ngốc Ưng, hướng về phía An Nhiên cười ha ha không ngừng.

Con người lạnh nhạt đảo qua khuôn mặt Ngốc Ưng, người này thật đúng là đủ sung sướng.

"Loã Soái ca nhà em không đi tìm em sao?" Nhân viên kỹ thuật C tiếp tục Bát Quái.

Về mặt An Nhiên có chút cứng nhắc, lúc cô chưa trả lời, Phó Quân Hoàng môth thân quân hàm thần thanh khí sáng đứng ở cửa, về mặt được gọi là dịu dàng!

Vâng vâng, Dịu dàng?

Tầm mắt của tập thể mọi người điều chỉnh đến nét mặt của Phó Quân Hoàng, nét mặt ngàn năm không đổi, chỉ là tại sao bọn họ cảm nhận được một con gió xuân thổi qua đây!

Phó Quân Hoàng xoay bước đi tới trước mặt An Nhiên, tầm mắt an tĩnh rơi vào trên người của cô, khóe môi vẽ ra một độ cong khó có thể nhận thấy, chỉ là tại sao anh muốn ngăn cả người cô ở trước mặt của bản thân? Tại sao muốn cố ý ngăn trở tầm mắt của những người đó?

Đột nhiên trong lòng An Nhiên dâng lên một trận buồn cười, lão Soái ca nhà cô, khi nào thì nhỏ mọn như thế?

Các vị nhân viên kỹ thuật hết sức tự giác chuyển dời tầm mắt, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, nên làm gì thì làm đi.

Buồn cười, thế nhưng huấn luyện viên nổi danh nhỏ mọn! Chỉ cần nhìn cô lâu một chút, huấn luyện viên cũng sẽ cảm thấy cô nhóc kia bị chiếm tiện nghi, nếu nhìn nhiều hơn mấy lần nữa, cuộc sống sau này a. . . . . Ha hả, bạn cũng đừng nghĩ tốt hơn!

Nhưng những chuyện này, những người mới nhưng một chút cũng không rõ ràng, tầm mắt của bọn họ liên tiếp nhìn trên người Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng, hận không thể nhìn ra cái động.

Ngân Lang tự động biến mất cùng với chúng nhân viên kỹ thuật.

Bầy ngu ngốc này, không thấy quanh thân trên dưới huấn luyện viên phát ra hơi thở màu đen sao? Không có chuyện gì cũng đừng tiến lên tham gia náo nhiệt, sẽ chết người, không biết sao?

"Huấn luyện viên, cô ấy là ngài. . . . .?" Liệp Báo thanh thanh cổ họng, ôm ba phần nghi vấn ba phần Bát Quái cùng một phần tò mò, cẩn thận hỏi.

Con người thâm thúy bắn thẳng đến trên người Liệp Báo, con người lạnh như băng mà lại Cô Hân làm bước chân Liệp Báo không tự chủ lui về phía sau từng bước.

Liệp Báo không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, hần hỏi cái gì sai sao?

"Đó là Phó tiểu thư, thiên kim Phó gia, con gái trên danh nghĩa của huấn luyện viên." Ngân Lang ở một bên chen miệng, còn cố ý đặc biệt nhấn mạnh hai chữ danh nghĩa.

Hi vọng mấy người này có thể hiểu.

"Huấn luyện viên, ngài bao nhiêu tuổi thì có con vậy? Thật không hồ là huấn luyện viên của chúng ta, làm chuyện gì cũng chạy trước chúng ta." Ngốc ưng cười ngu hề hề, đáng vẻ rất ngây thơ.

Ngốc Ưng còn chưa có cười khúc khích xong, Liệp Báo không chút khách khí đánh một cái vào ót hần, tiếp theo quay đầu lại lấy lòng Phó Quân Hoàng mặt đông lạnh cười cười:

"Huấn luyện viên, đứa nhỏ này hôm nay lúc đi ra chưa uống thuốc, tinh thần có vấn đề."

"Thỏ Báo tử, cậu dám đánh vào đầu ông nội của cậu, cậu không muốn sống!" ột trận hôn mê qua đi ngốc ưng giận chỉ Liệp Báo.

Đơn giản chính là hai hàng bả trạ! Còn đây là tiếng lòng của mọi người!

"Những người binh lính này không chỉ có yếu, chơi còn rất khá." An nhiên ở sau lưng Phó Quân Hoàng thò đầu ra, con người lạnh nhạt mang theo ý cười

nhân nhát.

Yếu. . . . .

Bọn họ bị một cô bé nói yếu!

Bọn họ lại bị một cô bé nói yếu!

"Muốn mạng sống sẽ phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, không mạnh, là chết." An nhiên đã từ sau lưng Phó Quân Hoàng đi ra, chỉ là cô vẫn chưa đi ra hoàn toàn hông của cô đã bị một cánh tay hơi choàng lên, cô vô ý cố ý tiếp tục nói, "Bộ đội đặc chủng U Linh, thành lập mười một năm trước, ở nơi này trong mười một năm có bao nhiêu thành viên tôi nghĩ mọi người cũng biết, như vậy, ở nơi này trong mười một năm, bao nhiêu người hy sinh mọi người biết không?"

"Biết! Là ba người!" Tiểu binh lính bị An Nhiên giết chết đầu tiên kích động mở miệng!

Ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người tiểu binh lính kích động, khoé môi An Nhiên hiện lên một độ cong giễu cợt, tầm mắt của cô trở về trên người Phó Quân Hoàng, chậm chạp nói:

"Ba người? Đây chính câu trả lời?"

Sắc mặt Phó Quân Hoàng nhìn cũng không tốt, mòng môi mím chặt, tầm mắt nhưng không có bất kỳ né tránh tiến lên đón ánh mắt của cô.

Rõ ràng hô hấp của Ngân Lang căng thẳng, quân mạo tòng tay đã bị hấn cầm thay đổi hình.

Tất cả mọi người một trận nghi ngờ, cô là có ý gì? Cô biết chuyện gì bọn họ không biết sao?

"Bảy người. Trong mười một năm ở nơi này, bộ đội đặc chủng U Linh, tổng cộng hy sinh bảy người." Lúc An Nhiên nói những lời này, vẻ mặt của cô lạnh nhạt như nước, chẳng qua là cặp kia thùy tại bên người tay cũng là nắm chặt ở chung một chỗ, "Tôi nói, không mạnh, là chết. Ý là, cậu không cường đại đứng lên, không chỉ có là chính cậu phải chết, kể cả đồng bạn đi theo cậu cũng phải chết."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Từng Người Một Lên Đấu

Lời nói của An Nhiên giống như một đạo sét đánh, trong đám người yên tĩnh đột nhiên nổ tung.

Cô gái nhỏ này thoát nhìn chỉ có mười mấy tuổi, so với nhận thức của bọn hắn còn sâu sắc hơn, còn muốn... Tàn khốc.

Bọn họ trải qua một năm huấn luyện gần như địa ngục, cuối cùng ở trong hơn một nghìn nhân viên trở hết tài năng, lưu lại bộ đội đặc chủng U Linh.

Bọn họ mới vừa ra nhập U Linh, bọn họ tâm cao khí thịnh ra sao, kiêu ngạo tự kiêu ra sao, nhưng tự khoe năng lực siêu cường như thế này, không người có thể địch lại bọn họ, lại trong thời gian không đến một giờ, bị một cô gái nhỏ diệt toàn bộ.

Khi bọn họ biết được cô nhóc này là đứa nhỏ của huấn luyện viên, bỗng chốc bọn họ liền trở lại bình thường, huấn luyện viên biến thái như vậy đứa nhỏ làm sao có thể bình thường?

Nhưng phương diện này đến cùng có bao nhiêu thành phần vì bản thân biện minh, trong lòng mọi người cũng đều minh bạch.

Nhưng, khi từ trong miệng cô gái nhỏ nghe được, "Không mạnh, sẽ chết", rốt cuộc bọn họ không tìm thấy lý do biện minh cho bản thân.

Vậy mà bọn họ ngay cả một cô gái nhỏ cũng không bằng.

"Phó tiểu thư, tôi muốn thỉnh giáo bản lĩnh của cô." Binh lính ôm súng ngắm vừa bị An Nhiên điều chỉnh thử mặt kính ý nhìn cô, hẳn là người vào bộ đội đặc chủng U Linh muộn nhất, danh hiệu hầu tử.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng hơi ngưng, đang muốn dùng ánh mắt giết chết hầu tử, một tay An Nhiên nắm tay anh, cô lạnh nhạt nhìn binh lính nói:

"Được."

Sân hai người đối chiến được quy định ở trong rừng trúc, mọi người còn lại đứng ở trên bãi đất trống suy nhất trước rừng trúc đợi.

Hai người dùng thời gian ba phút để tìm chỗ ẩn nấp, tận lực che giấu bản thân, nháy mắt âm thanh xung quanh hầu như biến mất không còn.

Ghé vào bên trong rừng trúc, tầm mắt hầu tử không hề chớp nhìn nhăm kích, chung quanh yên tĩnh cực kỳ, hẳn không nghe được chút tiếng vang nào, ngay cả tiếng động của lá trúc cũng biến mất không nghe thấy.

Đột nhiên, hầu tử luôn luôn chau mày ánh mắt đột nhiên sáng ngời, trong phạm vi tầm mắt của hắn, ở một chỗ trong sân giường như có chút mất tự nhiên so với trước đó.

Bọn họ đối với cảnh vật nơi này rất rõ ràng, thậm chí ở đầu góc xó có cái gì có mấy cây, lớn lên trông thế nào, trên cây có mấy chi tiết, bọn họ đều rất rõ ràng.

Hầu tử nhắm sủng ngay vị trí kia, khoé môi gợi lên một độ cong, nhưng không đến mười phút, "Đúng là vẫn còn không thành thực, chúng ta nơi này đã nói, bái bái."

Độ cong khoé môi càng lúc càng lớn, chỉ cần hắn nhẹ nhàng động tay, liền GAMEOVER.

Bỗng nhiên, cả người hầu tử cứng đờ, nguyên bản con người tràn đầy ý cười khó có thể tin.

Trên huyết thái dương để một cây sủng, tiếng nói lạnh nhạt vang lên trên đỉnh đầu hắn:

"GAMEOVER."

Đột nhiên tay nắm chặt sủng lục nói lỏng ra, hầu tử có chút hư không ngã vào trong lá trúc vàng khô.

Đúng là vẫn còn thua.

An Nhiên đứng ở phía sau hầu tử thu hồi sủng lục, mày nhíu lại, "Tập kích rất cứng nhắc, cơ hội chết sẽ nhanh hơn." Không thay đổi thông sẽ không động não, luôn luôn thủ ở một chỗ, hẳn không chết thì ai chết?

Đầu óc hầu tử trống rỗng, cứng nhắc, linh hoạt như hắn, lần đầu tiên bị người nói là cứng nhắc nhắc.

"Muốn biết khi nào thì tôi đến phía sau cậu không?" Xoay tròn sủng lục trong tay, An Nhiên lạnh nhạt nói, "So với cậu sớm đến nơi đây không đến ba mươi giây, cậu nhắm "mục tiêu" là tôi trong vòng bố trí trong sân một phút đồng hồ, ở một phần ba mươi giây, ở trong này bố trí tự tập tốt nhất, hai phần bốn mươi giây bố trí xong, mà tôi..."

"Sẽ chờ tôi sa lưới?" Hầu tử xoay người ngồi dậy, gương mặt nhỏ gầy mang theo đầy tự giễu.

"Sức quan sát quá kém, năng lực phân tích kém, không đủ bình tĩnh, thật không rõ, hiện tại tiêu chuẩn chọn lựa là cái gì."

Hầu tử muốn phản bác, nhưng há miệng thở dốc, hẳn một câu nói cũng đều không nói ra được.

An Nhiên mày nhíu lại, biểu cảm thập phần nghiêm túc, cô cũng không nổ sủng về phía hắn, mà xoay tròn sủng lục trong tay, xoay người bước đi.

Hầu tử hơi giật mình, nhìn quần áo trên người không tổn hao một chút gì, trong con người xoẹt qua một tia sáng nhạt, một tay nhanh chóng rút sủng từ giữa hai chân ra, nhắm bóng lưng An Nhiên vọt tới.....

"Tuyệt đối không nên tự cho là thông minh." An Nhiên cũng không xoay người sang chỗ khác, tiếng nói chậm rì rì chứa một chút hừ lạnh.

An Nhiên vừa dứt lời, phía sau hầu tử bỗng vang lên âm thanh!

Hầu tử cả kinh, mà áo giáp của hắn đã toát ra một làn khói nhẹ.

"Nhớ kỹ, Phó An Nhiên tôi, từ trước tới giờ không mềm lòng với ai." Thời điểm An Nhiên đang nói những lời này, sẽ xoay người, nói xong từng chữ một với hầu tử còn đang giật mình tại chỗ.

Con người của cô băng hàn như đông lạnh, bắn thẳng đến trên người hắn, thấy lạnh cả người từ đáy lòng hắn chạy thẳng lên đầu.

An Nhiên cầm sủng từ trong rừng trúc đi ra, nhưng hồng hết mọi người tính toán xe kích vui.

Bọn họ đã xuyên thấu qua màn hình quan sát hai người đối chiến, bọn họ không nghe thấy hai người nói gì, nhưng bọn họ cũng rõ ràng thấy ở trong mắt An Nhiên ánh sáng làm bọn họ sợ hãi.

Không đến mười phút, cô đã xử lý tốt hầu tử tập kích tốt nhất trong số bọn họ.

Bọn họ thấy được trận địa cô nguy trang bản thân qua màn hình, cô gần như bố trí hoàn mỹ đến từng điểm, nhìn hầu tử chui đầu vào lưới ghé vào địa điểm An Nhiên bố trí, mà hắn không biết An Nhiên ở ngay sau chỗ hắn không đến hai mét, yên lặng nhìn hắn.

Phó Quân Hoàng bước nhanh về phía trước, một tay lấy súng trong tay An Nhiên cầm trong tay bản thân, con người thâm thúy quét quanh bốn phía.

"Có phải em rất lợi hại không?" An Nhiên cười với anh.

"Phải." Vĩnh viễn đều là tuyệt nhất.

Ngân sói nhìn An Nhiên con người càng nóng lên, hấn xem nhẹ không yên trong lòng giẫm chặn tại chỗ về phía trước, cao giọng nói:

"Phó tiểu thư, xin hỏi, có không nhận khiêu chiến của tôi không?"

Đôi mắt tối đen xoẹt qua một chút đông lạnh, An Nhiên nhĩ về phía Ngân Lang một mặt khăn trương, "A? Cái gì?"

"Gần người chiến đấu."

Nguyên bản mọi người yên lặng tới cực điểm nhất thời ngạc nhiên nhìn về phía Ngân Lang.

Ngân Lang là người chiến đấu có tiếng trong quân khu bọn, ngoại trừ huấn luyện viên ra, nếu hấn dám xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất.

Cầm thú như Ngân Lang, vậy mà khiêu chiến với một cô nhóc? Bị ma nhập rồi! Có xấu hổ hay không!

Hiển nhiên, bọn họ đã sớm bình tĩnh lại từ việc khiếp sợ An Nhiên xử lý hầu tử, hiện tại bọn họ chính là đang bệnh vực kẻ yếu là An Nhiên.

Nhưng mà, khi bọn họ còn chưa kịp hướng về phía Ngân Lang khi dễ, tiếng nói lạnh nhạt không chút dao động vang lên:

"Được." Để cô xem trong mấy năm nay hấn có tiến bộ hay không.

Phó Quân Hoàng chưa mảy lại, về mặt anh bắt mắt nhìn An Nhiên.

An Nhiên trấn an mỉm cười với anh, "Không quan hệ, thật lâu rồi em cũng không có chơi."

Phó Quân Hoàng thì nhìn cô như vậy, đôi mắt thâm thúy phát ra ánh sáng làm người ta xem không hiểu.

"Không cần quá mệt."

Đám người này từ lúc vào bộ đội đặc chủng U Linh thì chưa từng thất bại, lòng dạ bọn họ rất cao, quá mức tự phụ, mà bảo bối cần phải làm là hủy diệt tất cả tự tin của bọn họ.

Cô vì anh, trả giá nhiều lắm.

Là sợ anh bị thương.

Cho nên, cô đi tới nơi này, nói một chuỗi lời nói dài, không ngại lần lượt tỷ thí cùng đám người kia, chỉ vì muốn để bọn họ biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Bảo bối dè dặt cẩn trọng bảo hộ anh như thế, làm sao anh có thể không yêu tha thiết?

Ánh mắt đám người Ngân Lang đều dừng trên người hai người, Phó Quân Hoàng đưa lưng về phía bọn họ, che chắn cả người An Nhiên ở trước ngực anh, bọn họ không nhìn thấy một chút biểu cảm gì trên mặt hai người, nhưng bọn họ lại thần kỳ cảm thấy, giữa hai người này hài hoà làm sao, dữ dội làm sao cho bọn họ muốn lộ ra mỉm cười.

Đột nhiên, bọn họ nhớ tới một câu nói:

Đó là một người cứu vớt cả đời tồn tại của Phó Quân Hoàng.

Không lý do, bọn họ đem cái kia "Tồn tại" đặt ở cái kia cường hấn đến làm cho bọn họ học máu thiếu nữ trên người.

Nàng, chính là huấn luyện viên duy nhất cứu lại đi.

"Nếu mệt, liền..."

"Yên tâm, rất nhanh sẽ hội xong việc." An Nhiên đối với Phó Quân Hoàng vẫy vẫy tay, sải bước hướng tới nơi sân trung gian bước đi đi.

Mà ngân sói, đã bỏ đi trên người bản thân dư thừa trời buộc, thẳng tắp đứng ở giữa sân, cùng đội An Nhiên nghênh chiến!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mọi Người Quá Yếu!

Ngốc Ưng và đám người báo đông ngồi xếp bằng dưới đất, vây chung quanh một cái vòng nhỏ, mà An Nhiên và Ngân Lang ngay tại trong cái vòng nhỏ ấy, mặt đối mặt.

Một lần nữa An Nhiên quần tóc dài lên, đơn giản buộc lại phía sau, lạnh nhạt nhìn Ngân Lang nói: "Bắt đầu?"

Trong mắt Ngân Lang nóng rực càng thêm cuồng nhiệt, "Được!"

An Nhiên lạnh nhạt đứng ở nơi đó, nhẹ giọng ừ một tiếng, liền ra tay với Ngân Lang.

Thoạt nhìn hai bên đều đang đợi cơ hội, sẽ không dễ dàng động thủ.

Giữa hai người bầu không khí khẩn trương mọi người xung quanh xem diễn không tự chủ được nuốt nước miếng.

Phó Quân Hoàng đứng thẳng tắp ở bên ngoài vòng tròn, tầm mắt không hề chớp dừng ở trên gương mặt lạnh nhạt kia.

Khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, cô cũng có vẻ mặt như thế.

Khi thi thể đầy máu và vết máu khắp nơi, những đứa trẻ như vậy chỉ biết khóc, chỉ biết trốn, chỉ có cô vẻ mặt lạnh nhạt nhìn anh giết người, con người, một mảnh thanh tĩnh.

Vào lúc ấy, lúc anh còn chưa phản ứng, anh đã ôm đứa bé kia, bước ra cái nơi tràn đầy chết chóc kia.

Tê -- (tiếng hít khí lạnh)

Trong lúc đó, mọi người xung quanh hít một ngụm khí lạnh.

Người triển khai thể công trước đương nhiên là Ngân Lang, lực đạo của hắn không chút giảm bớt, mỗi quyền đều thẳng về phía cô gái nhỏ nhìn như mềm mại nhu nhược kia!

Với tốc độ và lực lượng của hắn như thế, trong bộ đội giương như không ai có thể trốn tránh qua!

Đây là hắn muốn huỷ An Nhiên sao!

Khi bọn họ còn chưa hít khí lạnh, hannah ảnh bé nhỏ kia đã nhanh chóng tránh qua một bên, theo đó đá lại một cái!

Ngân Lang nhanh chóng biến quyền, nhắc tay bỏ về phía đùi cô!

Khi mọi người đều cho rằng cái chân nhỏ kia sẽ gãy, không nghĩ tới tốc độ cái chân kia còn nhanh hơn! Khi bàn tay Ngân Lang đánh xuống phía trước, An Nhiên đã đá vào trên ngực Ngân Lang một cú!

Tê --

Mọi người xung quanh lại hít một ngụm khí lạnh.

Quá nhanh !

Giống như mỗi lần Ngân Lang tập kích phía trước, cô sẽ tính kế sơ hở trong động tác của anh, cô sẽ dễ dàng phá giải động tác của hắn, mà khi hắn phá giải động tác của cô, cô lại có thể nhanh hơn một bước hoàn thành, mặc dù hắn biết bước tiếp theo cô sẽ có động tác gì, chỉ cần tốc độ của hắn không theo kịp, hết thấy đều không được.

Thái độ của bọn họ đối với An Nhiên đánh thắng người chiến đầu vẫn luôn bán tín bán nghi, một người đầu sủng với một bộ cục hoàn hảo, nếu cô chiến thắng người đầu tiên làm bọn họ thấy xấu hổ, bọn họ làm sao có thể làm xong việc?

Nhìn cô gái kia động tác nhanh nhẹn giống như năng lực phản ứng của dã thú thông thường, nhìn ánh mắt Ngân Lang càng ngày càng hưng phấn và chiêu thức càng lúc càng nhanh, tự tin trong cảm nhận của bọn họ tan rã từng chút một.

Bọn họ luôn luôn lấy thân phận thành viên "U Linh" làm niềm tự hào, không chỉ đại biểu vinh quang tuyệt đối, nhiều hơn nữa là tượng trưng cho thực lực.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ so ra lại không bằng một cô gái mười lăm tuổi.

Cô không chỉ diệt đoàn đối kháng của bọn họ, trong cuộc chiến một chọi một chiến thắng hầu từ tốt nhất của bọn họ, còn có thể chiến đấu với Ngân Lang trong một thời gian dài như vậy, trong bộ đội đối chiến với Ngân Lang thời gian dài nhất cũng chỉ có 37 phút, đương nhiên huấn luyện viên là ngoại lệ.

Mà hiện tại thiếu nữ trong sân kia đã giao chiến với Ngân Lang về vẹn 30 phút.

Cô bình tĩnh, thông dong, mà bọn hấn lại không có.

Thế lực của An Nhiên tiêu hao cực nhanh, trong vài năm nay tuy rằng cô luôn luôn rèn luyện, nhưng so với bộ đội đặc chủng Ngân Lang, chung quy vẫn yếu đi vài phần.

Thế lực đã không thể chiếm ưu thế, như vậy cũng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Mọi người xung quanh rất rõ ràng thế lực của Ngân Lang, mà sắc mặt của An Nhiên dĩ nhiên không giống lúc ban đầu lạnh nhạt như vậy, cái trán của cô đã rịn ra một tầng mồ hôi, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Tuy rằng cô lợi hại, nhưng suy cho cùng cô cũng không phải là đối thủ của Ngân Lang.

Đây là nhận thức chung của mọi người.

Tốc độ ra tay của Ngân Lang càng lực càng nhanh, lực đạo cũng ngoan lệ hơn, hấn muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng trong lúc cũng An Nhiên quyết đấu hấn không thể khinh thường.

Từ đầu tới cuối, An Nhiên đều chỉ bị vây ở trạng thái chỉ thủ chứ không tấn công, có người nghĩ khi nào thì cô làm khó dễ, sau khi cô tránh thoát một quyền tấn công của Ngân Lang, bỗng nhiên cô bứt mạnh ra, vùng quyền về phía Ngân Lang!

Ngân Lang cấp tốc né tránh ra, mà nắm đấm của An Nhiên cũng không dừng lại, nắm đấm liên hoàn mà lại cấp tốc hướng về phía Ngân Lang, Ngân Lang lui về phía sau từng bước một, hấn không ngừng hoá giải nắm đấm của cô, lúc hấn hoá diệu chiêu thức cuối cùng của cô, nắm đấm của cô biến ảo, thẳng hướng cổ hấn.....!

Ngân Lang đột nhiên cả kinh, người hấn nghiêng về phía sau, lúc hấn vừa mới nghĩ là may mắn, đùi của hấn liền truyền đến một cơn đau đớn, một chân quỳ xuống đất, mà cái tay kia đã để ở trên cổ hấn!

Xôn xao --

Mọi người vây xem phát ra một trận tiếng kinh hô .

"Không thể tin được!" Có binh lính không khống chế được nội tâm kích động của bản thân, trực tiếp nhảy dựng lên, rất phẫn hận một câu, mà nhiều hơn là khó tin.

Cái cô bé kia xử lý Ngân Lang!

Đây là chuyện khó tin cỡ nào!

Hô hấp của An Nhiên có chút dồn dập, cô kịch liệt thở hào hển, ở bên tai Ngân Lang nói câu gì đó, gương mặt Ngân Lang đột nhiên cứng đờ, tuy rằng che giấu rất nhanh, nhưng vẫn bị Phó Quân Hoàng đứng ở ngoài sân luôn chú ý hai người phát hiện ra."

"Tôi thua." Ngân Lang dè dặt âm thanh, không chút kinh hãi.

Từ lúc hấn bắt đầu khiêu chiến, đã biết trước kết cục của bản thân, chỉ là hấn muốn biết, đến cùng hấn có thể đấu với tiểu thư trong thời gian bao lâu.

48 phút, so với lần trước dài hơn 15 phút, hấn rất vui vẻ.

"Biến mạnh hơn, sau đó đánh bại tôi." An Nhiên nói lỏng tay trên cổ hấn ra, không có chút phật phùng nói.

Con người âm thầm bỗng chốc sáng ngời, Ngân Lang đứng dậy, thẳng tắp cúi chào với An Nhiên, nói: "Dạ! Tôi nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực, sau đó đánh bại ngài!"

An Nhiên cười đậm, đứng lên nói với mọi người "Còn có ai, muốn một mình đấu sao?"

Xung quanh cực kì yên tĩnh.

Không ai tiến lên, bọn họ biết rõ ràng trình độ của bản thân, bọn họ không phải là đối thủ của Phó tiểu thư.

Phó Quân Hoàng thì đứng tại chỗ, ánh mắt vĩnh viễn đều nhìn vào bóng dáng phía trên kia.

"Tốt lắm, xem ra mọi người đều rõ ràng vị trí củ bản thân." An Nhiên cười nhạt, "Một đám các người, tôi thấy là một đám U Linh kém cỏi nhất! Từ khi

nhóm đầu tiên tiên U Linh thành lập, tôi đã đứng ở hiện trường. Các người là nhóm thành viên thứ ba của U Linh, cũng là nhóm tôi thấy yếu nhất!"

Lời nói của An Nhiên không hề có tình cảm đánh vào trên mặt mọi người, , một ít binh lính trẻ tuổi khí thịnh muốn tiến lên phía trước, lại bị Ngốc Ưng tóm lại.

Đương nhiên An Nhiên cũng thấy được hành động của binh lính kia, khoé môi gọi lên một chút độ cong, "Không phục? Cậu không phục là do tôi nói sai rồi sao, cậu cảm thấy có thể ánh mắt không thể giết chết tôi?"

Nháy mắt hô hấp của mọi người xung quanh căng thẳng.

"A, không dám có phải phải? Không dám vậy cậu không phục cái gì? Người phục dịch bao nhiêu năm? Giết bao nhiêu nhân? Hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ? Không có? Tôi nói cho cậu! Phó An Nhiên tôi dưới tình huống cấp trên đồng ý, đã đưa tiền mười bảy người, tự tay." Không trái qua cấp trên như vậy, đương nhiên chính là xem nhẹ tất cả.

Phó An Nhiên, nhân viên ngoài biên chế của bộ đội U Linh đặc chủng, cũng là nhóm lão thành viên đầu tiên.

Nhưng còn có một người cô không muốn người đó biết thân phận của cô, đó là Phó đội trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi của bộ đội đặc chủng U Linh.

Mà này, trừ bỏ Phó Quân Hoàng ra, mọi người đều biết.

"Người quá yếu, U Linh không cần thiết!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lam Nhược Khê

Chuyện của Long Tam và nhà họ Kim tạm thời đã lắng xuống một thời gian, hiện tại trừ bỏ một số trang quảng cáo nhỏ đăng chuyện của Long Tam và nhà họ Kim, sẽ không còn nhìn thấy bóng dáng của họ ở bất kì chỗ nào.

An Nhiên như trước ngồi ở vị trí bên trên cửa sổ, trong tay cầm một quyển (truyện cổ Grimm), biểu cảm lạnh nhạt thần kỳ.

Từ ngày cô trở về từ bộ đội U Linh đến nay cũng đã gần một tuần, mà trong một tuần này, Phó Quân Hoàng cũng là bận tới mảy tới mẩy, toàn bộ U Linh cũng đồng dạng không có cơ hội thở dốc, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, thời điểm khi An Nhiên rời đi, xử lý cô ta!

Bỗng nhiên, bên trong phòng học nhân phát ra một hồi tiếng kinh hô, lập tức chỉ thấy bóng dáng một nữ sinh cực kì nóng bỏng nhảy vào phòng học, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng kia đã nhắm về phía An Nhiên!

Khi người đó còn chưa hoàn toàn tiếp cận, An Nhiên đã buông mạnh thư trong thư, phản xạ có điều kiện muốn đá về phía người kia --

Mà khi cô nhìn đến bóng dáng nhắm về phía bản thân kia, tất cả động tác trên người đều ngừng lại.

-- phanh!

Người nọ gục trong lòng An Nhiên, đầu chôn sâu ở trong lòng xô, hai tay gắt gao vòng ở bên hông của cô, âm thanh nghẹn ngào khóc đè nén vang lên ở trong lòng An Nhiên.

Đôi tay để ở giữa không trung cuối cùng vẫn hạ xuống, An Nhiên tùy ý người nọ ôm chặt bản thân, tùy ý cô ấy lấy dính chất lỏng loạn thất bát nháo lên quần áo của cô, biểu cảm có chút không vui.

Xem ra là không có cách nào khác đọc sách , chỉ có thể chơi điện thoại.

Qua thật lâu, rốt cuộc cô gái ở trong lòng khóc đến không kịp thở rốt cuộc dừng lại.

"Nói đi, sao lại thế này." An Nhiên cảm thấy mỹ mãn đưa điện thoại di động thả lại vào trong túi bản thân, bên môi vậy mà mang theo một chút độ cong hiếm thấy.

A... Đêm nay trở về không những có thể kể lại chuyện cũ cho Lão Soái ca, còn có thể khoe tiến độ chơi trò chơi của bản thân.

Lam Nhược Khê tùy tay chà lau nước mắt trên mặt bản thân, chính là khi cô ấy nhìn thấy một vũng nước trong lòng An Nhiên kia, biểu cảm có chút hơi cứng ngắc, "Chủ... Khụ, không có gì, cảm ơn quân... Khụ, cảm ơn An Nhiên, còn có quần áo..."

"Đi thôi." Hiện tại tâm tình tốt, không so đo.

Lam Nhựt Khê đứng dậy, khi cô xoay người đi về phía trước, cô cúi người nhẹ nhàng ôm ấp An Nhiên, cô thấp giọng nói ở bên tai An Nhiên:

"Quân chủ, Ngài vĩnh viễn đều là chủ tử của tôi. Vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi."

Nói xong, Lam Nhựt Khê giống như một nữ vương thông thường, dưới ánh mắt kinh ngạc bước ra phòng học ban bấy.

Một chút độ cong khóe môi biến mất, hôm nay cô nhóc kia là như thế nào vậy?

Lam Nhựt Khê vừa mới bước ra khỏi phòng học, một đám nam sinh như ong vỡ tổ toàn bộ vây xung quanh An Nhiên, bắt đầu hỏi thăm chuyện của Lam Nhựt Khê.

Mây An Nhiên nhú lại, tau để lên bên tai, nơi đó đang gắn một cái tai nghe nho nhỏ, giọng nói lạnh nhạt nói: "Tra."

Bên kia không khác gì bình thường, nhưng trong lòng cũng cực kì phức tạp, không người có thể phát hiện, cô chỉ là phát lệnh này cho Tần Vũ Triết .

Luôn luôn đợi lệnh của An Nhiên, Tần Vũ Triết hưng phấn muốn chết, hắn ở bên kia nói một đồng lời, thế cho nên khi hắn chưa tưởng niệm xong toàn bộ lời nói của An Nhiên, An Nhiên đã cắt đứt liên lạc, lưu lại một mình Bàn Tử đối diện với điện thoại yên lặng rơi lệ.

Gia a, đến khi nào ngài đủ tài năng minh bạch trong lòng Bàn gia tôi tưởng niệm ngài a!

"Phó An Nhiên, người có ý tứ gì? Người không muốn nói còn chưa tính, làm chi mắng chửi người?" Một nam sinh đeo cái mắt kính rất nặng cực kì bất mãn nhìn An Nhiên.

Mắng chửi người? Khi nào?

"Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: An Nhiên Có Phải Tần Gia Không!

Sau khi tan học, An Nhiên luôn luôn ngồi ở chỗ của mình, trên tay cầm một quyển (truyện cổ Grimm) như trước, nhưng mà chính như thế, thẳng đến một bài giảng bắt đầu, nam sinh thư ngốc cũng không tiến lên một bước hỏi cô một câu.

An Nhiên liếc qua thân hình gầy yếu của nam sinh thư ngốc, lai lịch của hắn chỉ sợ cần phải tra xét.

Hình như nam sinh thư ngốc đã nhận ra cô đang quan sát hắn, lưng thẳng tắp, thậm chí biểu cảm còn thập phần khản trương.

Hắn như vậy, thật đúng là làm cho cô cảm thấy, hắn và "Người kia" có quan hệ gì đó.

Thẳng đến tan học, nam sinh thư ngốc cũng không hề rời khỏi chỗ ngồi của bản thân, thi thoảng hắn sẽ khản trương nhìn về phía An Nhiên, tóc mái dài che lấp đôi mắt của hắn, cô cũng không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Cuối cùng hắn vẫn thiếu kiên nhẫn.

Một tay An Nhiên cầm 《 truyện cổ Grimm 》 đứng dậy đi ra khỏi phòng học, nam sinh thư ngốc nhìn bóng lưng cô muốn nói lại thôi.

"Ha ha, Tô Vô Sầu, không phải là cậu có ý với Phó An Nhiên đấy chứ? Tôi thấy hôm nay cậu cứ nhìn cô ấy chăm chăm." Nam sinh thư ngốc ngồi cùng bàn ghì chặt cổ của hắn, cười gian nói, "Tôi khuyên cậu, nên tập trung vào học thật tốt đi, cái loại người lạnh lùng cao ngạo như Phó An Nhiên này không có khả năng thích cậu đâu."

Tô Vô Sầu cắn môi dưới, bị Lưu Khải Nhân bịt tai mồm nhú lại, con ngươi bị kính đen che xẹt qua một tia sáng nhạt nóng lòng muốn thử.

Hắn giống như tìm được nhân vật gì rất khá.

An Nhiên mới ra cổng trường, một chiếc xe khiên tốn chạy băng băng dừng ở trước người cô.

Mở cửa xe, lên xe.

Mà khi An Nhiên ngồi lên xe nhìn thấy người đàn ông đó, đôi mắt dừng lại lập tức xẹt qua một chút vui mừng.

"Lão Suất Ca, sao anh lại rảnh rồi trở về đây?" An Nhiên đóng cửa lại, trong giọng nói chứa nòng đậm ý cười.

Ban đầu toàn thân người đàn ông lạnh lẽo, trong nháy mắt về mặt biến chuyển, ngay cả khí tức trên người cũng càng lúc càng dịu dàng hơn.

Một tay anh ôm An Nhiên vào trong lòng bản thân, đặt cằm trên đỉnh đầu của cô, gần từng chữ nói: "Nhớ em."

Độ cong khoẻ mỗi càng lúc càng hiện ra rõ ràng, đôi tay của An Nhiên vòng bên hông gầy hờ của anh, "Uhm."

Hôm nay Lão Suất Ca, giống như có chuyện gì phiền não, trên người anh có hơi thở phiền não khó có thể phát hiện, tuy anh không biểu hiện ra ngoài, nhưng cô biết, hiện tại tinh thần của anh không yên.

"Có chuyện gì muốn nói không, trước giải toả một chút, đợi đến giờ mọi chuyện tự nhiên sẽ rõ ràng." An Nhiên dựa vào trong lòng anh, khẽ nói, "Nếu thật sự không giải quyết được, nói cho em nghe một chút đi."

"Được." Tay vòng bên hông An Nhiên từ từ siết chặt, cảm rời khỏi đỉnh đầu của cô, anh nhìn đôi môi kiều diễm ướt át của cô, giọng nói khàn khàn:

"Anh nghĩ muốn hôn em."

Bỗng nhiên trên mặt An Nhiên hiện lên hai đoá hồng khả nghi, cô xoay người một cái, hai chân dặng ra ngồi trên chân anh, một tay vòng trên cổ của anh, bàn tay còn lại nhẹ vỗ về chơi đùa môi mỏng của anh.

Con người thâm thúy lại an tĩnh như mực nhìn cô, chỉ là hô hấp thoáng tập dôn dập hơn so với bình thường một chút.

An Nhiên vừa mới cúi đầu muốn hôn người đàn ông dưới thân, người đàn ông lại nhanh hơn cô một bước, một tay chế trụ cái ót của cô, hôn đôi môi hồng nhuận của cô.

Mỗi một lần hôn, anh luôn hôn cực kỳ dịu dàng, chỉ là bây giờ, anh hôn giống như rất vội vàng, giống như anh đang có áp lực gì đó, nụ hôn của anh làm cô cảm thấy anh đang sợ hãi và khủng hoảng.

Một tay Phó Quân Hoàng trượt ở trên cổ cô, cô trấn an sự bất an vạt khủng hoảng trong lòng anh.

Người đàn ông buông mạnh An Nhiên ra, ôm chặt cô vào trong lòng bản thân, giống như muốn nguên nát cô nhét vào trong sương tuyết của mình, giọng nói của anh khàn khàn, gần từng chữ bên tai cô nói:

"Bảo bối của anh, anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ bảo vệ em."

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

An Nhiên nghĩ muốn hỏi nhưng cuối cùng lại trầm mặc, đôi tay của cô vòng bên eo của anh, khuôn mặt trắng trong thuần khiết áp vào trong ngực anh, bên tai vang lên nhịp tim đập có lực mà trầm ổn của anh, cô nghe thấy chính mình nói:

"Em biết, em không sợ hãi, không lo lắng, bởi vì có anh vẫn che chở em."

Khí tức trên người Phó Quân Hoàng dần dần khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là anh cũng không buông cô ra.

Lúc xuống xe, Phó Quân Hoàng trực tiếp coi như không thấy An Nhiên kháng nghị, dưới ánh mắt kinh ngạc của lão quân gia, ngồi chỗ cuối cùng ôm lấy An Nhiên, ôm kiều ôm công chúa thẳng đường đi vào trong phòng của mình.

Phó lão gia từ ở sau tường mắt xì mũi, nếu không phải nhìn thấy ánh mắt cô nhóc kia trừng lên tròn tròn, ông còn tưởng rằng cô nhóc nhà mình gặp phải chuyện gì.

Chỉ là, tên nhóc xấu xa kia ôm nó vào trong lòng bản thân, là chuyện gì xảy ra a!

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên, một tay khoá trái cửa phòng lại, sau đó đi đến trước giường rộng rãi của chính mình, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, anh cứ như vậy ghé vào trên người cô,, con người thâm thúy an tĩnh như hồ nước sâu nhìn cơ thể cô.

"Anh muốn ngủ."

An Nhiên buông anh ra, mỉm cười với anh.

"Được, lúc ăn cơm tối, em gọi anh."

Phó Quân Hoàng xoay người lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của An Nhiên, một tay ôm cô nhập vào trong lòng mình, đôi tay giữ chặt eo của cô, cằm của anh để trên đỉnh đầu cô, đôi mắt khép hờ, hô hấp vững vàng.

Anh mệt muốn chết rồi.

Anh ôm cô.

Cô ôm lại anh.

Hai người ôm nhau ngủ, một phòng ấm áp.

*

Phúc Mãn Lâu, trong văn phòng của Tổng Kinh Lý.

Tần Vũ Triết ngồi trên ghế làm việc, trong đôi mắt nhỏ tí hí tràn đầy kinh thường, đối với người đàn ông ngồi trước mắt chặc chặc ra tiếng, "A, tôi nói Diêm Tử Diệp, đây là phong là phong thư trứng thối gì a, mày lại thổi cái tai hoạ này đến chỗ của tao."

"Tần Vũ Triết, nên tự biết thân phận của bản thân." Kiều Tử Du tiến lên, giờ súng nhắm thẳng ngay mi tâm của hắn!

Tần Vũ Triết đến liếc cũng không thèm liếc Kiều Tử Du, hoàn toàn dựa vào trên ghế ngồi, chân thô mập mập trực tiếp để lên chiếc bàn làm việc xa xỉ, trong giọng nói chứa đầy trào phúng, "Cáo lông đò, cô có tư cách gì mà nói chuyện với Bàn gia tôi? Không muốn chết, thì cút sang một bên đi!"

"Tần Vũ Triết, anh - - "

"Lui ra." Người đàn ông cầm Bạch Thủ Sáo lạnh nhạt mở miệng.

Kiều Tử Du nhìn về phía Diêm Tử Diệp, "Môn chủ, hần đây là..."

Diêm Tử Diệp không khách khí lặp lại câu mình vừa nói, đôi mắt bình tĩnh không dao động, đôi mắt gần như nhìn trên người Kiều Tử Du.

Bỗng nhiên Kiều Tử Du buông tay xuống, thu hồi súng lục, rồi sau đó thành thật đứng ở phía sau Diêm Tử Diệp.

"Súc sinh chính là súc sinh, sao có thể bồi dưỡng, đều là súc sinh, không thành người được." Trong đôi mắt hí của Tần Vũ Triết tràn đầy trào phúng, "Anh nói, Bàn gia tôi nói đúng hay không, môn chủ Diêm?"

Diêm Tử Diệp cũng không tức giận, hần bình tĩnh nhìn Tần Vũ Triết, trên gương mặt kia hiện lên một chút trắng xanh không dễ phát hiện.

"Cô ấy ở nơi nào?" Diêm Tử Diệp nhìn Tần Vũ Triết, thậm chí giọng nói có chút khàn khàn.

Tần Vũ Triết nhìn hần giống như nhìn người ngu ngốc, "Cô nào? A, chẳng lẽ bạn lâu năn của Diêm Tử Diệp mày trốn thoát rồi à? Tìm không thấy hả? Vậy mày phải hỏi chính mày có phải giết hết người của gia cho cá ăn rồi không, chạy tới nơi này của tao hỏi làm gì?"

Bàn gia hần cố ý khôn cho Diêm Tử Diệp dễ chịu, may mà Tần gia trọng sinh, nếu không Bàn gia hần sẽ rất khổ sở.

Con người như sói trắng, tóm lại không quen.

Trong nháy mắt sắc mặt Diêm Tử Diệp thối lui, chuyển thành tái mét, hần nhìn về phía Tần Vũ Triết, gần từng chữ nói:

"Cô ấy ở nơi nào?"

"Cút đi! Không có chuyện gì làm trò ở chỗ Bàn gia tao làm gì, Bàn gia tao nhìn thấy mày thì đã muốn nổi nóng rồi! Nếu không phải hiện tại nhà họ Tần cần mày, Bàn gia tao đã sớm lôi mày cùng đồng quy vu tận rồi! Con mẹ nó, dám ở chỗ Bàn gia tao khóc tang! Người mày muốn tìm, tám trăm năm trước đã sớm bị mày chính chết rồi, con mẹ nó, mày đến nơi này của Bàn gia tao tìm cái gì! Cút!" Béo gia này hoàn toàn biểu lộ tâm tình thật, chỉ cần nghĩ đến năm đó nghe được tin tức tử nạn của Tần gia, hần hận không thể giờ súng lên, bắn cho Diêm Tử Diệp mấy phát rồi.

Sắc mặt Diêm Tử Diệp càng lúc càng tái mét, nhưng hần vẫn gắt gao nhìn về phía Tần Vũ Triết như cũ, hần nói:

"Phó An Nhiên, có phải Tần gia không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Xem Diễn Trò Đi

Tần Vũ Triết xuy cười ra tiếng, "Diêm Tử Diệp, đầu óc mày bị bệnh rồi phải không?" Cảm thấy căng thẳng, nếu Diêm Tử Diệp này không nắm chắc hần ta sẽ không chạy tới hỏi hần, xem ra, hần phải báo cho gia chú ý mới được.

"Cô ấy là Tần gia, đúng hay không?" Đôi mắt đào hoa chứa một chút ngoan độc, "Tần Vũ Triết nói cho tao biết, có phải hay không! "

Tần Vũ Triết vui vẻ, "Tao nói này Diêm Tử Diệp, mày động kinh cũng không cần đến nơi này của tao độn kinh, Bàn gia tao không hầu hạ!"

"Tần Vũ Triết !"

"Con mẹ nó mày không có tư cách gọi tên Bàn gia tao! Tìm Tần gia! Biệt con mẹ nó gọi người béo gia tên! Mẹ nó còn không có này tư cách! Tần gia tìm con mẹ nó mười mấy năm trước không phải bị người làm rớt sao! Mẹ nó hiện tại đến người ông nội nơi này của ta tới hỏi phó bình yên có phải hay không Tần gia? Một cái mười mấy tuổi đại đích nữ oa oa? Diêm tử diệp, thiếu con mẹ nó đến chỗ ta nơi này khóc tang, người ông nội ta thấy không quen của người này bức dạng!"

Hai người giương cung bạt kiếm, đề Kiều Tử Du đứng sau Diêm Tử Diệp sắc mặt tái mét.

Tần gia...

Cũng đã qua mười một năm, vì sao môn chủ vẫn không bỏ xuống được, vì sao vẫn đi tìm Tần gia.....

"Mày cùng cô ấy có liên lạc." Diêm Tử Diệp nhìn Tần Vũ Triết, tiếng nói rõ ràng thấp hơn.

Đáy lòng hơi hồi hộp, nhưng trên mặt chứa đầy trào phúng "Xem ra Diêm Tử Diệp mày sắp xếp không ít người bên cạnh tao."

"Mày và cô ấy trong lúc đó..."

"Giữa Bàn gia tao và cô ấy có quan hệ gì cũng không tới phiên mày quan tâm! Nhanh dẫn người của mày đi cho tao, nếu không một người tìm đến tao giết một người!" Bề ngoài nhìn Tần Vũ Triết như là một Bàn Tử bình thường, cũng chỉ là năm đó Tần gia hiện tại là An Nhiên, ở trước mặt người ngoài, từ trước đến nay đều làm người ta sợ Bàn gia nhà họ Tần.

Sắc mặt Diêm Tử Diệp đã rất khó coi, nếu không phải bởi vì Bàn Tử là một trong những đứa trẻ mà Tần gia thích nhất, hắn đã sớm để cho hắn đi bồi gia rồi.

Tầm mắt của Tần Vũ Triết bỗng chuyển qua trên người Kiều Tử Du, đôi mắt ti hí đầy cười nhạo, "Kiều Tử Du, cô nói xem súc sinh thì liệu có trung thành không, hừm?"

"Tần Vũ Triết, anh dám - - "

"Cáo lỏng đó! Đừng tưởng rằng Bàn gia tôi không dám giết chết cô!" Nhanh chóng rút khẩu súng từ bên hông ra, nhắm ngay Kiều Tử Du, "Nhà họ Tần có một người khác họ lần qua lần lại là đủ rồi, con sói trắng như cô cũng muốn lần qua lần lại, cô không có tư cách này cũng không có năng lực này. Muốn giết chết cô, quá đơn giản, không cần chúng tôi ban ân để cô khoe khoang ở đây, cô thật đúng là không đủ tư cách! Năm đó gia chết như thế nào, cô nghĩ rằng tôi không điều tra ra được chút gì sao, ừm?"

Trong nháy mắt máu trên mặt rút hết, khuôn mặt tái mét nhất thời căng thẳng, "Anh...." Tay theo phản xạ có điều kiện duỗi về phía eo bản thân.

"Diêm Tử Diệp, nếu ngày nào đó Bàn gia tao chết, không phải mày làm thì là cô gái bên cạnh mày làm, nhớ kỹ, nếu là cô ta làm, vậy Tần gia chính là do cô ta giết! Nếu là mày làm, vậy, Tần gia vẫn là do cô ta giết, mày nhớ thật rõ cho tao." Lời nói của Tần Vũ Triết xoay chuyển, trực tiếp ném súng lục lên bàn, khuôn mặt tràn đầy châm chọc.

Tầm mắt của Diêm Tử Diệp bỗng rơi vào trên người Kiều Tử Du khuôn mặt tái mét, trong đôi mắt yên lặng hàm chứa sự lạnh lẽo làm toàn thân Kiều Tử Du phát lạnh.

Cô ta theo bản năng lắc đầu, "Môn chủ, tôi...."

Diêm Tử Diệp không tiếp tục nghe, hắn đứng dậy, dưới ánh mắt châm chọc của Bàn gia, kéo cửa ban công, sai bước đi ra ngoài.

Sắc mặt Kiều Tử Du càng ngày càng trắng xám, bỗng nhiên cô ta xoay người, nghiêng ngả lão đảo chạy theo sau, cô ta há mồm muốn nói gì đó, nhưng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Mà lúc này Tần Vũ Triết ngồi trong phòng làm việc nhưng vẻ mặt suy ngẫm lại ánh mắt trước khi rời đi của Kiều Tử Du, trong ánh mắt kia chứa âm ngoan và độc ác, cô gái kia, còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Xem ra, hắn phải đẩy nhanh tiến độ hơn rồi.

Tần Vũ Triết vẫn không nói chuyện Diêm Tử Diệp bắt đầu hoài nghi cô cho cô biết, đầu tiên hắn cảm thấy chuyện này không cần thiết, thứ hai hắn cảm thấy trên đời này không có mấy người có thể mượn xác hoàn hồn.

Cho nên, hai ngày tiếp theo An Nhiên vẫn không hề biết gì.

Mà lúc này, cô đan chỉnh trang lại quần áo trên người Phó Quân Hoàng, cẩn thận cài khuy áo ở tay áo cho anh, biểu tình dịu dàng làm khoe môi Phó Quân Hoàng nở nụ cười nhẹ.

Sau khi chỉnh lý xong toàn bộ, An Nhiên dùng ánh mắt xem xét kỹ lưỡng người đàn ông cao lớn trước mắt, vóc dáng cao 187m, cơ thể không có một vết sẹo, ngũ quan tinh xảo giống như được điêu khắc, cộng thêm cả người khí chất lạnh lùng, không tránh khỏi việc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Lão Suất Ca, ở trong yến hội không cho phép thông đồng loạn với những người khác." Sau khi An Nhiên nói xong những lời này, nét mặt đỏ lên, cô thật là càng lúc càng giống cô gái nhỏ, cô đang nói cái gì vậy.

Tiệc từ thiện tối nay là do một thương nhân họ Chu tổ chức, tên là Chu Tân Quốc, nghe nói là khai trương siêu thị, tại vùng đất phương nam có danh tiếng rất lớn, người này vừa mới đến Đế Đô, đương nhiên là muốn chào hỏi mọi người ở đây, mà tất nhiên thiệp mời cũng được gửi đến nhà họ Phó.

Ban đầu cô còn đang nghĩ có nên nói Bàn Đôn đưa cô một tấm thiệp mời, xem ra bây giờ không cần nữa rồi.

Hai tay Phó Quân Hoàng ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng của An Nhiên, giọng nói trầm ổn tự nhiên vang lên, "Được, chỉ nhìn mình em đến khi kết thúc bữa tiệc."

An Nhiên vẫn mặc mặc như cũ, là một chiếc váy dài liền màu trắng gạo, tóc dài đơn giản búi lên, nhìn đơn giản mà lại trang trọng, hơn nữa không cân phần lót, ngũ quan xinh xắn, cực kì hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hôm nay trên môi An Nhiên tô thêm son nước, thập phần mê người, làm Phó Quân Hoàng nhìn không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

An Nhiên lập tức buông Phó Quân Hoàng ra, che môi của bản thân lại, đôi mắt to lộ ra bên ngoài đầy cảnh cáo, "Không thể!"

Gần đây Phó Quân Hoàng giống như đứa bé được ăn đường, mỗi lần lúc anh hôn môi của cô, luôn dùng ánh mắt cún con nhìn cô, làm trái tim lạnh lẽo của cô nháy mắt mềm mại.

Đúng là bây giờ không được.

Con người của Phó Quân Hoàng trầm ngâm, tay của anh gỡ tay đang che môi của cô xuống, nắm trong tay khẽ vuốt phẳng, "Được, không hôn."

Lúc này An Nhiên mới nhẹ nhàng thở ra.

"Trở về hôn." Tiếng nói khoan thai tiếp tục vang lên.

Nhất thời, có giống như một hòn kim nén tại đáy lòng cô.

Anh có cần chấp nhất như vậy không a!

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, sau khi chào hỏi lão gia tử, lên xe đi đến trước cửa Phúc Mãn Lâu.

Yến hội được cử hành ở lầu ba, khi An Nhiên nhìn thấy mọi người đi lại nơi đó, con người xoẹt qua một chút ánh sáng.

Xem ra, Chu Tân Quốc này thật đúng là mời không ít người đến.

Chỉ là bên trong này tới cùng có bao nhiêu người là thật tâm, có bao nhiêu người là bạn bè, lại có bao nhiêu người tới để tìm hiểu tin tức, cũng không thể biết được.

Nhìn khoé môi Phó An Nhiên gọi lên độ cong, giọng nói trầm thấp của Phó Quân Hoàng dán bên tai cô vang lên.

"Vừa muốn làm chuyện xấu."

Bên tai nhất thời một ngứa, An Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, "Lão Suất Ca, lời này của anh không thể đổi sao, hôm nay em tới, đúng là làm cho anh mang tiếng dẫn con tới." Con người sâu thẳm rơi vào trên người đàn ông trung niên đang bận tới mặt tiếp đãi tân khách.

Con người của Phó Quân Hoàng dừng một chút.

"Lát nữa chủ cần nhìn là được, không cần mở miệng, biết không?" Tay An Nhiên khoác lên tay anh, cười tí mắt nhìn anh.

"Được."

"Như thế đi thôi, em dẫn anh tới nơi này cùng xem một màn kịch vui."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bị Coi Như Không Có

An Nhiên kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, tao nhã đưa thiệp mời cho đứa bé giữ cửa, lạnh nhạt đi vào đại sảnh yến hội.

Chu Đồng Quốc còn đang tiếp đón khách mặt đỏ ửng cười nói với mọi người, ông ta cũng không nghĩ tới, yến tiệc của ông lại có nhiều người tới như vậy, hầu như tất cả những người được phát thiệp mời đều đã đến đây.

Chu Tân Quốc, là Đồng sự trưởng của siêu thị Thánh Đạt, thân cao 1m7, nhìn như thật thà phúc hậu, kì thực tâm tư ngoan độc.

Đối với An Nhiên và Phó Quân Hoàng, Chu Tân Quốc cũng không biết, ông ta đưa thiệp mời cho nhà họ Phó, nhưng bản thân hẳn không nghĩ gì, cho nên sau khi ông ta nói vài câu đơn giản khách sáo với Phó Quân Hoàng, nhân tiện muốn xoay người đi.

"Đồng Sự Trưởng Chu, sao lại không thấy Quý Thiên Kim a?" An Nhiên làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn tựa vào trên cánh tay Phó Quân Hoàng, lạnh nhạt nhìn sắc mặt Chu Tân Quốc khẽ biến.

Chu Tân Quốc ngập ngừng một chút, "Tôi không rõ ý của cô."

"Không phải tập đoàn Khánh Đạt có một thiên kim à? Nếu tôi nhớ không lầm, cô ấy hẳn là hơn tôi mấy tuổi. Em nhớ không lầm chứ, Lão Suất Ca?" An Nhiên nghiêng đầu, nói với Phó Quân Hoàng.

Mặc dù Phó Quân Hoàng không biết trong hồ lô của An Nhiên bán thuốc gì, nhưng anh cũng cực kỳ phối hợp lắc đầu, bày tỏ không sai.

An Nhiên nở nụ cười, sắc mặt Chu Tân Quốc trở nên khó coi.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên mặc trang phục lộng lẫy đi về phía An Nhiên, bà ta mặc một bộ váy dài Milan màu đỏ kiểu dáng mới nhất năm nay, tóc dài uốn lượn, trang dung nồng hậu, có một đôi môi đỏ chót.

Chắc chắn, toàn thân từ đầu đến chân đều đỏ a.

"Thân ái, sao anh lại ở trong này a, bên ngoài vẫn còn rất nhiều vị khách quan trọng đang chờ anh đó. Đi nhanh, lát nữa bên nhà họ Phó sẽ có người tới." Nói xong, cũng không chào hỏi An Nhiên và Phó Quân Hoàng, lời kéo cánh tay của Chu Tân Quốc xoay người rời đi.

Tô Mạt Như, người phụ nữ của Chu Tân Quốc. Một người phụ nữ cực kì có thể lực.

"Lão Suất Ca, bị người coi như không có cảm giác như thế nào?" An Nhiên buồn cười nhìn về mặt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cau mày lại, vẻ mặt nhìn như không hồn giận.

Độ cong khoé môi hơi cứng, "A, Lão Suất Ca, anh không thực sự tức giận với hắn đấy chứ?"

Phó Quân Hoàng mới không nói cho cô biết, hiện tại việc anh muốn làm nhất chính là giấu cô vào trong túi áo của bản thân, sau đó dẫn cô đi, nếu không cô nhóc sẽ tức giận.

Những ánh mắt như có như không luôn liếc về bên này, làm anh muốn giết người.

"Giấu em vào trong." Giọng điệu hơi bất mãn tràn ngập tính trẻ con làm An Nhiên dờ khóc dờ cười, rốt cuộc Lão Suất Ca muốn náo cái gì a?

"Đừng nháo, chuyện còn chưa được giải quyết." An Nhiên giữ tay anh, "Trò hay còn chưa bắt đầu làm sao có thể đi?"

Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như đều đã đứng ở cửa tiếp đãi khách, bọn họ nhận được tin tức bên nhà họ Phó cũng có người tới.

Hiện tại có thể nói nhà họ Phó là gia đình giàu có nhất ở Đế Đô, nếu ông ta có thể dựa vào cây đại thụ là nhà họ Phó này, như vậy tương lai sau này của Chu Tân Quốc, quả thật không có gì có thể cản trở.

"Thân ái, lát nữa bên nhà họ Phó đến cũng đừng để mặt quá, mặc dù chúng ta là muốn nịnh bợ nhưng cũng không thể làm quá mức." Tô Mạt Như kéo cánh tay Chu Tân Quốc, môi bất động ghé vào lỗ tai ông ta dặn dò.

"Tôi biết rồi phu nhân, nhất định tôi sẽ chú ý nhiều hơn."

Mặc dù Tô Mạt Như là hạng người nữ thượng lưu, nhưng rất nhiều quyết sách của Thánh Đạt đều là xuất phát từ bà ta, nếu bên người Chu Tân Quốc không có Tô Mạt Như, ông ta cũng chẳng thể có chút tiếng tăm như vậy rồi.

Bọn họ đợi hồi lâu, cũng không thấy người nhà họ Phó tới, biểu cảm cực kì lo lắng, bọn họ đều đã nói với mọi người là bên nhà họ Phó sẽ có người đến, nếu người bên kia không đến, đến lúc đó ông ta sẽ rất khó coi.

Nhưng mà lúc này trong đại sảnh yến tiệc.

Người có thể tiến vào trong đại sảnh, tất cả đều là những người có tiếng ở Đê Đô.

Người nơi này cơ hồ không có ai là chưa từng nghe qua nhà họ Phó, mà đại danh của Phó Quân Hoàng càng như sấm bên tai, tuy nhiên có rất nhiều người chưa từng nhìn thấy Phó Quân Hoàng, nhưng trong đám người ở đây, vẫn có một bộ phận nhận ra Phó Quân Hoàng tới.

"Quân Hoàng, sao hôm nay lại rảnh đến tham gia yến hội vậy?" Một ông già tóc bạc chống拐杖 đi đến phía sau, khi tầm mắt của ông rơi vào bóng dáng bên cạnh Phó Quân Hoàng, tươi cười trên mặt càng đậm, "A, đây không phải Tiểu Hồ Ly của chúng ta sao? Tiểu Hồ Ly đây là con đẻ Lão Suất Ca bồi bồi con đi chơi sao?"

Khi nhìn thấy ông cụ nháy mắt, nhất thời An Nhiên ngẩn ra.

Hình như cái tên Tiểu Hồ Ly này chỉ có duy nhất một người gọi cô như vậy...., nhìn người trước mắt rõ ràng già dặn ông lão, nhất thời trong lòng An Nhiên hơi hồi hộp.

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Quân Hoàng chuyển biến, sắc mặt anh căng thẳng, phản xạ có điều kiện anh muốn cúi chào ông cụ, ông cụ tóc trắng lập tức xua tay:

"Đừng, đừng, đây là chỗ nào cháu còn làm như vậy, thật sự vẫn ngoan cố hơn so với ông già như ông!"

An Nhiên buồn cười nhìn Phó Quân Hoàng, tầm mắt lập tức rơi vào trên người ông cụ, có chút nghi hoặc, "Cố gia gia, sao người cũng tới đây vậy?"

Cố lão gia từ Cố Trường Thanh, và Phó lão gia từ là cùng một cấp bậc lão thủ trưởng, ông và Phó lão gia từ là anh em kết nghĩa, cho nên quan hệ hai nhà vẫn luôn rất tốt.

Nếu nói nhà họ Phó là đệ nhất Đê Đô, vậy nhà họ Vô sẽ xếp thứ hai ở Đê Đô, nhà họ Phó cầm binh, nhà họ Cố cầm quyền, theo như cổ đại thì chính là một văn một võ.

Nhớ năm đó, lần đầu tiên ông Cố nhìn thấy An Nhiên, thì muốn cướp cô làm cháu dâu của bản thân, đúng là làm cụ Phó lo lắng, may mắn Phó Quân Hoàng trực tiếp ôm An Nhiên đi, nếu không, hai ông cụ sẽ trực tiếp đánh nhau.

"Không có chuyện gì nên ra ngoài đi bộ." Cụ Cố kéo An Nhiên đến trước mặt bản thân, hoàn toàn coi như không nhìn thấy khí lạnh trên người Phó Quân Hoàng, lại nói lời thăm thía với An Nhiên, "Tiểu Hồ Ly, con nói cái cọc gỗ này có cái gì tốt? Cháu nên lui tới với vợ con ông nhiều hơn, tốt xấu gì vợ con ông cũng không có toả khí lạnh như vậy đúng không? Thôi nhiều khí lạnh sẽ sinh bệnh."

Nhìn vẻ mặt không chút sóng gió của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cười ra tiếng, "Khụ, cái gì ạ, lạnh cháu sẽ mặc thêm áo, cảm ơn ông."

Cụ Cố chắc chắc ra tiếng, "Chưa gì đã biết che chở Lão Suất Ca nhà cháu rồi hả?"

"Trước giờ vẫn luôn che chở." Mắt An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, lập tức hướng về phía Cụ Cố gần từng chữ.

Mà mọi người chung quanh vẫn đứng thẳng lỗ tai nghe, khi nghe đến cụ Cố gọi danh xưng của Phó Quân Hoàng, bọn họ cũng rất kinh ngạc.

Cụ Cố cải trang đơn giản vì vậy dường như không ai nhận ra ông tới.

Mà sau khi cụ Cố kêu lên như vậy, lúc đầu mọi người còn đang hoài nghi thân phận của Phó Quân Hoàng nhất thời như ông vỗ tổ vậy trước người Phó Quân Hoàng, nói những lời lấy lòng nịnh bợ.

"Đây là thiên kim nhà họ Phó phải không? Thật không hổ là đời sau của nhà tướng tương lai nhất định làm không nhỏ."

Trong lòng An Nhiên cười nhạo, nhưng hiển nhiên Phó Quân Hoàng cực kì thích chiêu này.

Phát hiện ra điểm này tất cả mọi người sắp khen ngợi An Nhiên lên trời, ngay cả An Nhiên cũng cảm thấy bọn họ nói không phải là bản thân.

Mà lúc này, Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như còn đang ở cửa chờ người nhà họ Phó khi nghe Phó tướng quân đã ở đại sảnh yến tiệc, vội vàng trở lại trong yến sảnh, nhưng khi bọn họ nhìn đến bóng dáng bị vây quanh, nhất thời hai người như bị sét đánh!

Bọn họ chính là người nhà họ Phó? Thượng Đế, vừa rồi bọn họ đã làm cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Diêm Tử Diệp Tới

Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như về mặt nịnh hót tiêu sái đi đến chỗ Phó Quân Hoàng, trong lòng Chu Tân Quốc đang không ngừng tìm kiếm từ ngữ, ông cười về nịnh hót, “Ngài chính là thiếu tướng Phó? Quả thật là đại thủy trùng liễu long vương miếu*, tôi...”

*đại thủy trùng liễu long vương miếu: ý nói người trong một nhà không thừa nhận quan hệ hoặc vì không nhận ra nhau mà phát sinh hiểu lầm hay xung đột.

“Đây là chủ tịch Chu đang tiếp đãi khách quý trở lại?” An Nhiên mỉm cười cắt đứt lời nói của Chu Tân Quốc, giọng nói ung dung nhàn nhạt vang lên.

Cố Trường Thanh nhìn thấy vẻ mặt An Nhiên tươi cười như hồ ly, một nụ cười khôn khéo xẹt qua trong mắt, lạnh lẽo biến mất trong đám người.

Mọi người xung quanh có không ít người đã nhìn thấy thái độ đối đãi Phó Quân Hoàng hôm trước, giờ lại nhìn thấy hành động như vậy của Chu Tân Quốc, trong lòng chê cười không dứt.

Cũng không biết đầu óc Chu Tân Quốc này làm từ cái gì, nếu là người cảm thiệp tiến vào, thân phận thế nào cũng cao hơn so với người vừa mới đến Đế Đô như ông, vậy mà ông vẫn bỏ rơi sắc mặt của Phó Quân Hoàng?

Chu Tân Quốc lau tăng mồ hôi rịn trên trán, “Mới vừa rồi thật xin lỗi, tiếp đón hai người không được chu đáo, tôi liền nhận lỗi với hai vị, tôi...”

“Chủ tịch Chu, lời này của ngài nhưng không đúng, chậm trễ hay không tôi không biết, chẳng qua tôi không hiểu, vì sao chủ tịch Chu không hề đề cập đến thiên kim tiểu thư của ngài đây?” Đôi mắt đen nhàn nhạt nhìn Chu Tân Quốc, “Chẳng lẽ, quý thiên kim đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?”

Về tươi cười trên mặt Tô Mạt Như đã không duy trì được nữa, “Phó tiểu thư, thực không dám giấu giếm, từ nhiều năm trước tiểu thư nhà ta, đã mất tích không tìm thấy.”

Về mặt Chu Tân Quốc thật không tốt nhìn, “Phó tiểu thư, xin không cần ở...”

“Vậy à, mất tích không thấy sao? Đó chính là không tìm trở về à.” An Nhiên hoàn toàn không để ý về mặt Chu Tân Quốc đã hoàn toàn đen kịt, nghiêng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, “Lão soái ca, tại sao tin tức bọn họ nói không giống những gì chúng ta lấy được vậy?”

“Nói láo.” Phó Quân Hoàng phối hợp nói.

An Nhiên chợt, “Ừ, tất nhiên là có người nói dối.” Cô cười híp mắt nhìn về phía vợ chồng Chu thị về mặt đã không thể dùng màu đen để hình dung, “Hai người đều là cha mẹ cô ấy, dĩ nhiên sẽ không nói láo, xem ra là tôi đã bị người khác lừa.”

“...” Chu Tân Quốc hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, nếu như không phải vì người họ Phó này, ông sớm đã đem người ném ra ngoài.

An Nhiên cười lạnh nhạt, cô kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, “Lão soái ca, chúng ta sang bên kia xem một chút cảnh tượng nhà giàu có đi.” Vừa nói, vừa trực tiếp lôi kéo Phó Quân Hoàng hướng đến chỗ ít người đi tới.

Hiển nhiên, An Nhiên không thêm đề ý vợ chồng Chu thị.

Phó An Nhiên, tầng lớp thượng lưu của Đế Đô có ai không biết? Cô là báu vật trong lòng cả nhà Phó gia, là người trong lòng của Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên chỉ cần nói một, tuyệt đối anh sẽ không nói hai, giờ đang lưu hành một câu nói như thế này, thà đắc tội Phó Quân Hoàng, cũng không thể đắc tội với Phó An Nhiên.

Thấy Phó An Nhiên đối đãi với vợ chồng Chu thị như thế, tự nhiên người sáng suốt cũng sẽ chèn ép vợ chồng Chu thị.

Buồn cười, sở dĩ Phó gia ở trên Cố gia, không chỉ bởi vì Phó gia trên phương diện quân sự và chính trị, nhiều hơn nhà sui gia Phó gia, mà thậm chí còn có cả tập đoàn lớn nhất Hoa Hạ – Hoàng Trụ, mà chủ tịch đương nhiệm của Hoàng Trụ chính là mẹ Phó Quân Hoàng, Từ Tĩnh Ngưng.

Thế cục trở nên như vậy khiến cho Chu Tân Quốc gấp đến độ gợn chân, nhưng lúc này yến hội lập tức sẽ bắt đầu, ông không có thời gian đi giải thích với Phó Quân Hoàng, chỉ có thể nhắm mắt đi lên sân khấu, khuôn mặt tươi cười, bắt đầu mấy câu dạo đầu nhạt nhẽo.

Nói đây là dạ hội từ thiện chẳng qua là mỗi người mang đến một món đồ của mình bán đấu giá, được bao nhiêu tiền toàn bộ quyên góp hết cho miền núi nghèo khổ, trợ giúp bọn nhỏ.

“Chúng ta không có gì.” Phó Quân Hoàng cau mày, anh không muốn đề cho bảo bối của mình khó chịu ở nơi này.

Đôi mắt đen nhánh xẹt qua một tia thâm ý, cô ngửa đầu nhìn về phía Phó Quân Hoàng, vỗ nhẹ tay anh, chậm chậm nói, “Có, không cần lo lắng.”

Đồ bán đấu giá rất nhanh được đưa lên, người chủ trì chính là Tô Mạt Như, thân cô ta một màu đỏ rực cộng với đôi môi đỏ thắm, lấp lánh phát sáng trên sân khấu.

Chỉ cần một bước tới nay hoàn hảo, sau này cô ta sẽ trong nhóm bà chủ giàu có của Đế Đô, ngày sau cuộc sống sẽ càng thêm tốt đẹp, càng thêm xa xỉ.

Tô Mạt Như tự nhận cử chỉ bán đấu giá đều rất khéo léo, mà không biết rằng nụ cười trên mặt cô ta có bao nhiêu lắng lo, lần này người đến hầu như đều mang theo người yêu, nhìn cử chỉ của Tô Mạt Như lúc này, đáy lòng đều cực kỳ khinh thường.

Thời điểm bán đấu giá được một nửa, một gã người hầu chạy chậm đến chỗ Tô Mạt Như, sau một lúc rỉ tai cô ta, liền đi xuống.

Về mặt Tô Mạt Như cực kỳ vui vẻ, “Tôi vừa mới nhận được tin tức, có vật phẩm Phó tiểu thư vừa mang đến bán đấu giá, chúng ta tới xem một chút, xem đồ Phó tiểu thư đưa tới là cái gì.”

Vừa nói, bốn người đàn ông mặc tây trang cường tráng khiêng một cái hộp cực lớn đi lên sân khấu, sau khi bốn người đem cái hộp nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, sắc mặt lạnh băng đi xuống khỏi sân khấu.

Đây là đồ vật bán đấu giá lớn nhất cho đến bây giờ.

“Không biết bên trong rương có vật phẩm quý trọng ra sao, hiện tại chúng ta bắt đầu hủy niêm phong.” Tô Mạt Như mỉm cười để cho người hầu đứng bên cạnh mình đem cái rương mở ra.

Sau khi người hầu mở cái rương ra, rõ ràng bên trong phòng khách bộc phát một trận hút khí, ánh mắt mọi người đều không tin quay ra nhìn An Nhiên

Bên trong rương chứa một người!

Vẫn luôn nghe nói Phó An Nhiên gan lớn, nhưng cũng chưa từng nghĩ qua, vậy mà trong trường hợp này cô định bán đấu giá người!

Lần trốn trong đám người ánh mắt Cố Trường Thanh lại sáng lên, anh cũng biết chỉ cần có tiểu hồ ly ở đâu, nhất định sẽ phát sinh chuyện thú vị ở đấy.

“Mọi người an tâm một chút chớ nóng, tôi muốn giải thích chuyện này một chút.” An Nhiên mặt không đổi sắc tiến lên đón ánh mắt chất vấn của mọi người, về mặt vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, cô thấp giọng nói với Phó Quân Hoàng, “Anh ở đây chờ em.”

Nói xong, An Nhiên buông cánh tay Phó Quân Hoàng ra, bước nhanh lên sân khấu.

Ánh mắt mọi người theo sát An Nhiên, cho đến khi An Nhiên bước lên đài, nhận lấy mic trong tay của Tô Mạt Như về mặt đã biến đổi lớn, xoay người nói: “Thật ra thì lễ vật này tôi tính toán đưa cho chủ tịch Chu.”

Xôn xao ____

Tặng nữ nhân?

Từ lúc mở rương ra, sau khi khuôn mặt người bên trong phơi bày ra ngoài, tầm mắt Chu Tân Quốc vẫn chăm chú nhìn vào người nọ, đôi mắt có chút kích động, mà nhiều hơn, là không thể tin.

“Chủ tịch Chu từng có một thiên kim, mới vừa rồi mọi người đều đã nghe được, nhưng nhiều năm trước đã mất tích không tìm thấy. Mọi người đoán không sai, cô gái này chính là thiên kim tập đoàn Thánh Đạt, Tôn Hiểu Lâm.”

Tôn Hiểu Lâm? Con gái Chu Tân Quốc sao lại họ Tôn?

Người biết chút ít nội tình Thánh Đạt dĩ nhiên là hiểu vì sao, Chu Tân Quốc cũng không phải là người thừa kế Thánh Đạt, Thánh Đạt là do một tay ông cụ Tôn xây dựng lên, mà Chu Tân Quốc chẳng qua là ở rể Tôn gia, tự nhiên con gái cũng theo họ Tôn.

Sau khi ông cụ Tôn qua đời, liền đem tài sản cho con gái của mình là Tôn Văn Mộng, nhưng Tôn Văn Mộng cũng có nhiều bệnh nên cũng không sống được bao lâu, ông cụ Tôn vừa mới qua đời được không lâu, bà cũng đi theo.

Sau đó không ai chú ý xem Thánh Đạt thế nào, chờ đến lúc có người chú ý, mới phát hiện, Thánh Đạt đã đổi chủ, thành Chu Tân Quốc.

Tô Mạt Như như bị sét đánh, cô ta bỗng nhiên nghiêng đầu, gắt gao nhìn về phía Tôn Hiểu Lâm, con mắt thâm đầy vẻ không tin.

“Thế nào, chủ tịch Chu đối với lễ vật của tôi, cảm thấy ngoài ý muốn sao? Hay là không cách nào tiếp nhận?” An Nhiên đứng ở trên sân khấu, mỉm cười nhìn Chu Tân Quốc.

Tôn Hiểu Lâm mặc một thân quần áo màu trắng xám đơn giản mộc mạc thoải mái, nhìn như đã từng được xử lý qua một phen, cô ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn thấy Chu Tân Quốc, nước mắt soạt một cái liền rơi xuống ____

“Ba ba, ba ba, con rốt cuộc tìm được ba ba rồi...”

“Gọi bậy cái gì!” Tô Mạt Như bất ngờ lên tiếng, một tay cô ta níu lại Tôn Hiểu Lâm đang muốn chạy xuống, mặt âm ngoan nhìn Tôn Hiểu Lâm nói, “Đừng tưởng rằng người tùy tiện đều có thể tiến vào cửa lớn Chu gia!”

Thế mới nói, não tàn là bệnh không thể cứu.

Phó An Nhiên đã nói như thế, mà vẫn còn dám quát lên? Đây rõ ràng chính là đang đánh vào mặt Phó gia!

“Đây là kết quả báo cáo DNA.” Một giọng nói bất thình lình vang lên, chỉ thấy một người đàn ông vóc người nhỏ gầy cầm một phần báo cáo đi vào.

Mọi người xoay người, chỉ thấy mấy người đàn ông mặc tây trang bảo hộ một người đàn ông âm nhu bước vào tiệc rượu.

Người đàn ông trên tay đeo bao tay màu trắng, mặc một thân tây trang màu trắng, áo sơ mi trắng, ngay cả giày da cũng là màu trắng.

Mà tầm mắt của hắn sau khi tiến vào tiệc rượu, lại gắt gao nhìn An Nhiên, chưa từng dời đi một chút nào.

Mà khi An Nhiên nhìn thấy hắn, đáy lòng chợt lộ bộp một tiếng, sắc mặt bất động.

Hắn, sao lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ta Dẫn Người Về Nhà.

Diêm Từ Diệp.

Hiện là người đứng đầu Tần gia, lòng dạ độc ác, tâm tình không ổn định.

Ở Đế Đô, thậm chí là cả Hoa Hạ, trong tầng lớp thượng lưu không có ai không biết Diêm Từ Diệp, Tần gia, không phải là người mà người bình thường có thể đắc tội được.

Chẳng qua là từ bao giờ Phó gia lại dính dáng đến Tần gia?

Tại thời điểm mọi người đang nghi ngờ, chỉ thấy An Nhiên lạnh nhạt rút ra phần báo cáo xét nghiệm kia, nhìn kết quả giám định cuối cùng, cô không khỏi khiêu mi, ngược lại mỉm cười nhìn về phía Tô Mạt Như:

“Chu phu nhân, tôi chắc là phần báo cáo này không bị làm giả chứ?”

Vừa nói, An Nhiên đem báo cáo xét nghiệm đưa cho Tô Mạt Như.

Cho dù Tô Mạt Như không có đầu óc, nhưng ở tình thế bây giờ, cũng không thể ở trước mặt mọi người mà xé báo cáo.

Tô Mạt Như mặt lạnh trực tiếp lật tới kết quả xét nghiệm cuối cùng, phía trên viết con số 98%, nhất thời thấy hoa mắt.

Không thể nào, nhất định đã có sai lầm.

Con tiện nhân kia làm sao có thể còn sống? Cô ta rõ ràng... rõ ràng đã cho người ta đem đi xử rồi!

Diêm Từ Diệp vẫn đứng nguyên tại chỗ, chưa từng di chuyển chút nào, hắn giống như đang đợi cái gì đó, ngay cả tầm mắt cũng không di động.

Trong nháy mắt nhìn thấy Diêm Từ Diệp, đáy lòng Phó Quân Hoàng theo bản năng bài xích hắn, anh hơi cau mày, anh không thích ánh mắt người đàn ông kia nhìn báo bối, rất có tính chiếm hữu!

Vẫn đứng ở dưới Chu Tân Quốc bước nhanh lên sân khấu, một tay đoạt lấy tờ báo cáo trong tay Tô Mạt Như, sau khi nhìn một lần, thân thể ông khẽ run, kích động trong mắt không từ ngữ nào diễn tả được.

“Lâm Lâm, con là Lâm Lâm...” Kết quả xét nghiệm rơi trên mặt đất, về mặt Chu Tân Quốc kích động nhìn Tôn Hiểu Lâm đang yên lặng rơi lệ sau lưng An Nhiên.

“Cha... Tại sao lâu như vậy, cha không tới cứu con...” Tôn Hiểu Lâm cắn chặt môi dưới, đứng tại chỗ, đôi mắt rung rung gắt gao nhìn Chu Tân Quốc.

Thấy Tôn Hiểu Lâm như thế, thân thể An Nhiên không khỏi run lên.

Con cáo chín đuôi này, thực sự có thể tham gia cuộc thi ảnh hậu rồi đây.

Chu Tân Quốc chưa kịp nói một lời giải thích nào, Tôn Hiểu Lâm đã nhào tới, ôm lấy Chu Tân Quốc, nhỏ giọng nức nở, “Nhưng mà may quá, thật may là ba ba còn tới tìm con, con rất vui, rất vui...”

Thấy hai người ôm nhau khóc, trong phòng, nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Chúc mừng Chu đồng đã tìm lại được quý thiên kim.”

“Chu Đồng ngài phải cảm tạ Phó tiểu thư đấy.”

“...”

Trong khoảng thời gian ngắn, cái gì cũng được nói ra.

Tôn Hiểu Lâm được Tô Mạt Như mang ra ngoài thay quần áo, An Nhiên từ đầu đến cuối không nói một câu, trước khi Tôn Hiểu Lâm rời đi, đã ra dấu tay với An Nhiên, ngay sau đó liền cẩn thận đi theo sau Tô Mạt Như, rời đi.

Thấy dấu tay của Tôn Hiểu Lâm trước khi rời đi, An Nhiên khiêu mi.

Hy vọng cô ấy sẽ không giết chết Tô Mạt Như thật.

An Nhiên từ sân khấu đi xuống, trong tầm mắt Diêm Từ Diệp, nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, cô ngửa đầu hướng về phía Phó Quân Hoàng cười, cô hướng về phía anh nhỏ giọng nói gì đó, Diêm Từ Diệp không nghe được, nhưng vẻ mặt của cô như vậy đối với hắn mà nói, rất quen thuộc.

Đó là từ nhiều năm trước, khi gia vẫn đang cầm Tần gia trong tay, cô hay đứng ở cửa sổ sát đất, trên khóe môi mang nụ cười thản nhiên, giọng nói vô cùng êm ái, khi đó hắn nghe thấy cô nói:

“Ngươi xem, đây chính là thế giới trong tay ta.”

Thời điểm đó, rõ ràng hắn nghe thấy trong lòng mình có một giọng nói đang nói: Vĩnh viễn đi theo cô, sau đó lấy cô!

Khi đó vẻ mặt của gia có phải cũng như vẻ mặt An Nhiên bây giờ?

Trên cõi đời này không ai có thể bắt chước được bộ dạng gia, hắn tìm suốt mười một năm cũng không tìm được một ai tương tự, nhưng khi An Nhiên giờ tay nhắc chân cũng đều thắm đầy hơi thở gia.

Hắn sai bước hướng đến, hoa đào trong mắt không hề nén nổi cuồng nhiệt, chỉ có khi đối mặt với Tần gia, hắn mới có thể lộ ra ánh mắt như thế, mặc dù đến cuối cùng hắn đều che giấu tốt.

“Lão soái ca, xong chuyện rồi, chúng ta trở về đi?” An Nhiên nhìn thấu Phó Quân Hoàng không vui, trong nháy mắt Diêm Từ Diệp xuất hiện, toàn thân Phó Quân Hoàng toát ra hơi thở khẩn trương.

“Được.” Phó Quân Hoàng dặt tay cô muốn đi.

“Hai vị muốn rời đi sao?” Giọng nói âm nhu chậm rãi vang lên, không biết từ lúc nào Diêm Từ Diệp đã đứng sau lưng hai người.

Đáy lòng An Nhiên thoáng qua vẻ chán ghét.

Diêm Từ Diệp là cô một tay nuôi lớn, cuối cùng hắn còn giết chết cô, bất kể cô rộng lượng thế nào, lạnh nhạt thế nào, cô liền hận không thể đánh chết người này.

“Ừ.” Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên thật chặt, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Diêm Từ Diệp.

Khuôn mặt Diêm Từ Diệp mang ngũ quan tinh tế như nữ nhân và một nụ cười thản nhiên, “Thiếu tướng Phó...”

“Có lời thì nói, có rắm mau thả.” Hiên nhiên An Nhiên không có kiên nhẫn chào hỏi với hắn, gọn gàng dứt khoát.

Có ai không biết Phó An Nhiên tính tình quý đi? Cô cũng không sợ vị những lời này mà bị người mượn có nói.

Đáy mắt Diêm Từ Diệp say mê càng đậm, vô tình hay cố ý dưới tầm mắt mọi người, hắn tháo bao tay màu trắng xuống, vươn tay hướng về phía An Nhiên, mỉm cười nhìn An Nhiên, gần từng chữ một:

“Gia, ta tới đón ngài về nhà.”

Trong nháy mắt hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng trở nên nguy hiểm.

An Nhiên nhanh chóng kéo Phó Quân Hoàng, trên mặt cô mang vẻ châm chọc, “Diêm môn chủ, đầu óc có bệnh thì phải trị.”

Về mặt Diêm Từ Diệp không thay đổi, “Gia, ta tìm ngài mười một năm rồi.”

“Tôi không có cháu lớn như anh.” Giọng An Nhiên nhàn nhạt, “Tôi cũng không nhớ rõ, tôi ở Phó gia, cùng Tần gia anh có quan hệ như nào?”

Về mặt Diêm Từ Diệp không thay đổi, nhưng bọn cận vệ đi theo Diêm Từ Diệp đã không chịu nổi, Tần gia môn chủ bọn hắn bị đả ngộ như thế khi nào?

“Gia...”

“Gia cái đầu mày ỷ! Diêm Tử Diệp, con mẹ nó đầu óc mày bị cánh cửa kẹp vào, chạy đến đây của Bàn gia phát điên cái gì?” Một giọng nói tức giận tự nhiên vang lên, chỉ thấy Tần Vũ Triết mặt áo choàng tấm chân kéo lê tấm bảng, xuyên qua mọi người, hiển nhiên là bị chọc tức, mặt đỏ bừng nhìn Diêm Tử Diệp.

Đương gia Phúc Mãn Lâu Tần Vũ Triết, người ta gọi là Bàn gia.

Không nghĩ tới, Bàn gia sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Tần Vũ Triết bước nhanh tới bên người Diêm Tử Diệp, mặt tức giận, “Diêm Tử Diệp, chớ có nói Bàn gia tao không nói trước với mày, gia nhà tao ngay từ tám trăm năm trước liền con mẹ nó bị mày giết chết! Con mẹ nó mày ở đây giả bộ cái gì! Mau rút xéo khỏi đây! Phúc Mãn Lâu không hoan nghênh mày!”

Tất cả nhất thời một mảnh xôn xao.

Vẫn luôn có lời đồn đãi nói nội bộ bên trong Tần gia bất hòa, không nghĩ tới là thật.

Diêm Tử Diệp bất vi sở động nhìn An Nhiên, nóng bỏng trong con mắt như cũ không giảm, hần mỉm cười nhìn An Nhiên, dưới tầm mắt của Phó Quân Hoàng, gần từng chữ một:

“Gia, ta chờ ngài ở Tần gia.”

Gia của hần...

Tần gia của hần, làm sao hần có thể nhầm lẫn được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Phó Thiếu Tướng Muốn Nghe Nói.

An Nhiên cười như không cười nhìn về phía Diêm Tử Diệp, khi cô vừa muốn mở miệng, đột nhiên một cánh tay quàng lên bên hông, con ngươi sâu thẳm của Phó Quân Hoàng rơi vào trên người Diêm Tử Diệp, trong nháy mắt toàn bộ khí tức nghiêm nghị tỏa ra, tiếng nói lạnh lùng sâu xa vang lên:

"Của tôi."

An Nhiên nhú mày, đối với ham muốn chiếm hữu của Phó Quân Hoàng cô sớm đã luyện thành thói quen, chỉ là thường thường lúc anh phát giận, tình tình trẻ con làm cô muốn cười.

Tầm mắt của Diêm Tử Diệp rơi vào cánh tay quàng bên hông An Nhiên, con ngươi u ám, lúc này ánh mắt trên người Phó Quân Hoàng

"Phải không?"

"Diêm Tử Diệp, mày điên cũng điên đủ rồi, có phải nên rút đi rồi không?" Tần Vũ Triết đứng lúc chen vào nói.

Hiện tại Tần Vũ Triết kêu xoắn xít một tiếng, làm sao kẻ điên họ Diêm kia lại biết thân phận của An Nhiên? Sao hần đã tìm tới cửa?

Nhìn ánh mắt Gia như có như không rơi vào trên người bản thân, Tần Vũ Triết đã nghĩ muốn chết.

Thực không phải hần nói! Gia, ngài phải tin tưởng bản tử nhà ngài!

Chu Tân Quốc từ lúc Diêm Tử Diệp và An Nhiên nói câu đầu tiên, mồ hôi trên trán ông ta đã không ngừng rơi. Mặc kệ là Phó An Nhiên hay là Diêm Tử Diệp, người nào ông ta cũng không thể đắc tội, mà Phó An Nhiên còn giúp ông ta tìm con gái, ông...

"Tần Vũ Triết, chú ý thân phận của mình!" tiếng nói lạnh lùng vang lên rõ ràng chứa đầy tức giận, kiêu từ Du lạnh lùng âm hiểm nhìn Tần Vũ Triết.

An Nhiên nhú mày, mới đầu kiêu Từ Du ở trong đám người, cô cũng không phát hiện sự tồn tại của cô ta, không nghĩ tới, hiện tại Kiêu Từ Du đã là người của Diêm Tử Diệp.

Mà Chu Tân Quốc vốn đứng ở một bên nháy mắt nhìn thấy Kiêu Từ Du, sắc mặt biến đổi mạnh.

Không nghĩ tới, cô lại là người Tần môn, như thế..... Năm đó, chuyện năm đó ông vẫn canh cánh trong lòng, lập tức bình thường trở lại, không nghĩ đến lúc này ông ta cũng đã cùng Tần Môn nhắc lên quan hệ, như vậy, như vậy có phải ngày sau ông ta phát triển ở Đế Đô, sẽ nhận được sự bảo hộ của Tần

Môn?

Nghĩ vậy, trong lòng Chu Tân Quốc vui vẻ, vốn cảm xúc khản trương trong nháy mắt cũng tiêu tan không thấy, tâm tràn đầy kích động.

"Diêm Tử Diệp, mày nói năm đó Gia nuôi một con sói trắng như thế nào?" Tần Vũ Triết cười nhạo nhìn về phía Diêm Tử Diệp, con người tràn đầy ý cười trào phúng.

Đầu ông mày An Nhiên nhú lại, đây là Bàn Tử đang khiêu khích cô?

"Lui ra." Diêm Tử Diệp cũng không nhìn Kiều Tử Du, vẻ mặt hẩn buộc chặt, nhưng tầm mắt gắt gao nhìn trên người An Nhiên, trong con người cuồng nhiệt mang theo lo âu, "Gia, tôi chỉ cần ngai tin tôi."

Sắc mặt Kiều Tử Du hơi trắng bệch, một giây trước khi lui ra, tầm mắt của cô ta nhìn AN Nhiên chăm chú, con người âm ngoan chỉ làm AN Nhiên cảm thấy buồn cười.

Một tay Phó Quân Hoàng kéo AN Nhiên đến phía sau bản thân, hành động trẻ con làm AN Nhiên dán sau lưng anh bật cười, Lỗ Suất Ca nhà cô vĩnh viễn đều đáng yêu như vậy.

"Một vừa hai phải." Tiếng nói lạnh lùng ngang ngạnh chứa đầy quyền thế.

Trong nháy mắt biểu tình lo âu của Diêm Tử Diệp thu hồi, con người không chút cảm xúc nhìn Phó Quân Hoàng, "Không phải của anh cuối cùng cũng sẽ rời khỏi anh."

Ánh mắt Phó Quân Hoàng dừng một chút, người kia khí thế kinh người làm mọi người xung quanh đều không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước, đây không phải là loại người bình thường như bọn họ có thể chịu đựng được.

"Đồng dạng nói, tặng cho anh."

Trong đại sảnh yến tiệc, ngoại trừ âm nhạc nhẹ nhàng, không còn bất kì âm thanh nào khác.

Trong không khí lơ lửng tràn đầy căng thẳng.

Phó Quân Hoàng và Diêm Tử Diệp, ai cũng không nhường ai, không khí giữa hai người khản trương làm thần kinh của mọi người đều buộc chặt cao độ, sợ không chú ý một chút, sẽ làm bùng nổ bầu không khí giữa hai người.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.....

Cao dép lê giẫm lên trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tầm mắt của mọi người đều đã tập trung vào nơi phát ra tiếng bước chân kia, chỉ thấy toàn thân Tôn Hiểu Lâm mặc một bộ váy dài màu đen, tóc dài mềm mại xoa vai, thẹn thùng e lệ đi theo sau Tô Mạt Như, ngay cả đi đường cũng rất cẩn thận.

Nhưng mà khi mọi người nhìn thấy gương mặt đeo trang sức trang nhã đó, toàn bộ đều đã kinh diễm, không nghĩ tới, người phụ nữ của Chu Tân Quốc lại có tư sắc như vậy.

Chỉ là, Vẻ mặt của Tô Mạt Như nhìn như không tốt lắm, sắc mặt hơi trắng xanh, thần sắc hơi sợ hãi.

Dù thế nào thì Tô Mạt Như cũng là người phụ nữ mà Chu Tân Quốc cưới về, hiện tại tuy trên danh nghĩa Chu Tân Quốc là Đồng Sự Trưởng của Thánh Đạt, nhưng mọi người đều biết, người thừa kế Thánh Đạt chỉ có thể họ Tôn, hiện tại Tôn Hiểu Lâm trở lại, vậy hiện tại Tô Mạt Như không là cái gì nữa rồi.

Nhìn Tôn Hiểu Lâm lên sân khấu, Chu Tân Quốc giống như nhìn thấy rom rã cứu mạng, vội vàng lôi kéo Tôn Hiểu Lâm đi tới trước đám người An Nhiên, ông ta ở một bên chà lau mồ hôi hột trên trán, vừa nói với Diêm Tử Diệp:

"Môn chủ Diêm, đây là con gái tôi, năm nay mười chín tuổi. Lâm Lâm, mau chào môn chủ Diêm."

Tôn Hiểu Lâm gục đầu xuống, giọng nói đầy khiếp sợ, "Môn chủ Diêm." chỉ là trong đôi mắt sụp xuống tràn đầy chán ghét.

Chẳng biết lúc nào, Diêm Tử Diệp đã nhìn cái bao tay đang đeo, biểu tình lạnh lùng nhìn không ra chút cảm xúc nào.

"Chu Đồng, lễ vật tôi cũng đã đưa đến, không có gì chuyện gì thì tôi đi trước." An Nhiên đứng phía sau Phó Quân Hoàng, một tay khoách lên cánh tay anh, mỉm cười nhìn Chu Tân Quốc.

"A....." Trong khoảng thời gian ngắn Chu Tân Quốc không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tần Vũ Triết vội vàng nhảy đến một bên, miễn cho đến lúc đó gặp tai ương.

Cũng không chờ Chu Tân Quốc phản ứng, Phó Quân Hoàng trực tiếp nắm tay An Nhiên, trước tầm mắt của mọi người, sải bước đi ra khỏi đại sảnh yến

tiệc.

Đáy lòng An Nhiên một trận buồn cười, ngay lúc cô muốn giữ chặt Phó Quân Hoàng, một câu nói của Chu Tân Quốc làm cô phải dừng bước.

"Kiều tiểu thư, không biết cô còn nhớ tôi không? Sáu năm trước tôi còn may mắn được hợp tác với Kiều tiểu thư."

Phó Quân Hoàng nghi hoặc, con người sâu thẳm nhìn trên người cô, "Làm sao vậy?"

Ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, con người âm ngoan dần dần rõ ràng, cô cười với anh, "Không có việc gì, chúng ta về nhà."

"Uh' m, về nhà."

Phó Quân Hoàng thích cái chữ "Nhà" này, về nhà, về nhà, cô và anh cùng một nhà.

Đêm đã khuya, mặc dù bây giờ đã là mùa hè, nhưng chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm vẫn rất lớn, bên ngoài nhiệt độ tương đối thấp.

Phó Quân Hoàng cởi áo khoác, gắt gao bọc AN Nhiên trong tây trang của bản thân, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, mày cau chặt, "Về sau không được mặc ít như vậy."

Khóe miệng AN Nhiên mỉm cười ngọt ngào, "Được, tất cả nghe theo anh."

"Không được đi cùng người khác."

"Được."

"Về sau phải nghe lời." Phó Quân Hoàng nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu như vậy.

An Nhiên ngạc nhiên nhú mày, cười hỏi: "Lão Suất Ca, trước kia em đã từng không nghe lời sao?"

Phó Quân Hoàng mày nhú lại, biểu tình có chút xoắn xuýt, sau khi ngẫm lại, thanh tuyến nháy mắt thấp xuống, "Nghe lời." Hơi hơi chăm chú nhìn An Nhiên một lát sau, tiếp tục nói, "Về sau tiếp tục nghe lời."

Anh chán ghét cái người đàn ông màu trắng kia.

Cực kỳ chán ghét.

AN Nhiên cười cực kỳ vui vẻ, cô giữ chặt cạp váy của Phó Quân Hoàng, anh khom lưng, cô đi cà nhắc, một cái hôn khẽ rơi vào trên môi anh, "Lão Suất Ca, anh thật đáng yêu."

Con người của Phó Quân Hoàng âm thầm, anh cảm bàn tay hơi lạnh của cô ở trong tay.

Cửa xe đã được mở ra, sau khi AN Nhiên lên xe, Phó Quân Hoàng mới đóng chặt cửa xe, vòng sang bên ghế lái, mở cửa, lên xe.

Mãi đến sau khi xe rời khỏi đây, một bóng dáng mới từ cửa trước của Phúc Mãn Lâu đi ra, hắn mặc một bộ áo trắng dưới ánh trăng có vẻ cực kì chói mắt.

"Môn chủ, gia đã sớm....." Kiều Tử Du đứng ở phía sau Diêm Tử Diệp, muốn nói lại thôi.

"Ngậm miệng. Nếu cô còn dám nói ba chữ kia, cô sẽ biến mất vĩnh viễn."

Tần gia của hắn, làm sao có thể chết?

Làm sao có thể chết?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tin Tức Kinh Bạo!

Sắp đến ngày kỉ niệm mười năm thành lập trường Ngân Dực, tất cả quy hoạch và an bài đều được giao cho Hội học sinh.

Ngân Dực được thành lập 11 năm trở lại đây, vốn ngày kỉ niệm thành lập trường phải được tổ chức một năm trước, nhưng do đủ loại nguyên nhân, ngày kỉ niệm thành lập trường bị kéo dài mãi, mãi đến tuần tháng mười năm nay, thời gian còn thừa tới một tháng.

Học sinh học viện Ngân Dục, có bảy phần học sinh Ngân Dục đều là con nhà giàu có, bởi vậy bọn họ không hề lo lắng vấn đề tài chính .

Hội học sinh quy định, mỗi lớp ít nhất chuẩn bị một tiết mục, đây là quy định.

Mà tiết mục của ban bảy, vô duyên vô cơ rơi vào trên đầu AN Nhiên.

AN Nhiên mới vừa vừa bước vào phòng học, một Mã Nhu tết tóc đuôi ngựa cầm quyền quy định của hội học sinh, trực tiếp ném lên trên bàn học của AN Nhiên, kiều căng nhìn AN Nhiên, vênh vào tự đắc:

"Phó AN Nhiên, cô mau xem đi, miễn đến lúc đó làm lớp chúng ta mất mặt."

AN Nhiên chút mặc danh kỳ diệu, nhìn nội dung viết trên tờ giấy màu lam kia, con ngươi lạnh nhạt nhìn trên người Mã Nhu, cười như không cười:

"Để cho tôi phụ trách tiết mục này?"

"Cho cô phụ trách là để mất đến cô." Mã Nhu hừ lạnh, nếu không phải bởi vì phía trên có người lên tiếng muốn cô ta phụ trách tiết mục, làm sao lớp bảy các cô có thể để cô ta là náo loạn?

"Không cần." Đẩy quyền sách sang một bên, tiếp tục lật quyển truyện cổ Grimm, xem lại, buổi tối cô còn phải về kể chuyện xưa với Lão Suất Ca, không có thời gian lẩn quẩn lại với cô gái đang trong kì trưởng thành này.

Bốp ——!

Mã Nhu như đập bàn một cái, sắc mặt khó coi nhìn AN Nhiên, "Phó AN Nhiên, đừng thấy tôi cho cô chút mặt mũi mà lên mặt, tôi....."

"Có. Không nên muốn nhiều. Cảm ơn." AN Nhiên nhìn tình tiết cô bé quàng khăn đi, không tâm trạng phản bác Mã Nhu.

Vốn mọi người vây quanh một bên vui vẻ xem diễn trò, không nghĩ tới Phó AN Nhiên vẫn luôn thờ ơ cũng có lúc kinh bạo như vậy.

"Phó AN Nhiên, cô phải biết rằng, đây là cô đại diện cho lớp bảy chúng ta, đến lúc đó lớp bảy chúng ta mà không có tiết mục, xem cô bị đuổi ra ngoài như thế nào."

《 Truyện cổ Grimm 》trong tay bị AN Nhiên ném lên bàn bốp một cái, sắc mặt không hề lạnh nhạt như vừa rồi, con ngươi đen nhánh nhìn trên người Mã Nhu, gần từng chữ:

"Cô tính làm cái gì?"

"..... Cái..... Cái gì?" Mã Nhu Như không tự chủ được lui về phía sau một bước.

"Cô có tư cách gì để đuổi tôi?" AN Nhiên ghét nhất là bị người khác uy hiếp, con ngươi tối đen tràn đầy rét lạnh.

"Tôi là trưởng ban lớp bảy!" Mã Nhu Như rõ ràng cao giọng nói, "Còn là nòng cốt của Hội Học Sinh! Cô....."

Khi con ngươi khiếp người của AN Nhiên quét qua, Mã Nhu Như không nói được nữa.

Cô ta rõ ràng nhớ tới, những thứ làm bản thân cô ta kiều ngạo này, tất cả đều là vì Phó AN Nhiên từ bỏ, mới rơi vào trên người cô ta.

"Thình biến mất khỏi trước mắt tôi." Một lần nữa tiếp tục cầm quyền đồng thoại lên, bắt đầu xem

Nhìn ánh mắt chế giễu của bạn học xung quanh, nhất thờ Mã Nhu Như chỉ cảm thấy một trận huyết khí dâng trào, cô ta chưa bao giờ phải chịu nhục như vậy, Mã Nhu Như cô ta vẫn luôn là bé ngoan trong mắt giáo sư, học sinh xuất sắc, là đối tượng hâm mộ trong mắt bạn học, nhưng Phó AN Nhiên dựa vào cái gì mà đều mạnh hơn cô

"Phó AN Nhiên, tôi ở đây nói cho cô, tiết mục này cô không muốn cũng phải làm, không làm cũng phải làm!" Mã Nhu Như bỗng nhiên lên trước, hai tay chống đỡ trên bàn, lạnh lùng nhìn AN Nhiên.

AN Nhiên tiếp tục đọc sách.

"Phó AN Nhiên, đừng tưởng rằng tôi không biết nhà cô làm cái gì!" Mã Nhu Như ngọt ngào gần sát AN Nhiên, thấp giọng nói.

"A...?" AN Nhiên cảm thấy cực kỳ hứng thú nhìn về phía Mã Nhu Như.

"Cô nói, nếu tôi nói chuyện nhà cô thu phế phẩm cho mọi người biết, cô còn có thể ở lại Ngân Dục sao?"

"....." Thu phế phẩm? Đứa nhỏ này mơ mộng quá mức rồi?

Nhìn biểu tình ngu ngơ của AN Nhiên, nhất thờ Mã Nhu Như cảm thấy đáy lòng thoải mái hơn, "Nhớ kỹ, tiết mục dự tuyển vào 28 tháng 9, đừng quên

chuẩn bị."

Nói xong, Mã Nhu Như mới cần ngăn rời khỏi chỗ của An nhiên.

Vốn nam sinh thư ngọc Tô Vô Lo vẫn để ý nhất cử nhất động của An nhiên nhìn Mã Nhu Như rời đi, lập tức ném cho An Nhiên một tờ giấy.

An Nhiên dờ tờ giấy ra, khi nhìn đến mặt chữ lưu loát đo, bỗng nhiên cảm thấy một trận buồn cười.

Cái người Mã Nhu Như này có phải quá mức kì quái rồi không?

Tiện tay vò tờ giấy lại, ném vào trong ngăn kéo.

Nhìn hành động của cô như vậy lúc này Tô Vô Lo mới quay đầu lại, cúi đầu xuống, đôi mắt bị kính đen che lấp xoẹt qua một tia tinh quang, mà khoé môi lại vẽ ra một độ cong khó hiểu.

"Gia, Gia thân ái, khi nào thì ngài đã lưu lạc đến nông nổi như thế này? Lại bị một bé gái quở trách, ha ha ha, khụ khụ, kia cái gì, vừa rồi tôi chỉ là động kinh, thuận tiện nhìn xem chính mình có thể cười ra tiếng hay không, Gia ngài đừng nóng giận." Vành tai An Nhiên đeo một bông tai màu lam đang chớp chớp lên, so với dĩ vãng thì sáng hơn một chút.

Biểu tình An Nhiên bất biến lật trang sách, "Nói."

Tần Vũ Triết đang ngồi trong phòng làm việc tận lực che miệng, cố gắng không để chính mình cười ra tiếng, nhưng tiếng hít không khí đang làm An Nhiên mất kiên nhẫn.

"Không nói thì đi chết đi."

Bỗng nhiên Tần Vũ Triết ho khan một tiếng, "Gia, gần đây tôi quay người luôn được tốt, thống cảm, giờ tôi bắt đầu báo cáo. Sáu năm trước quả thật Chu Tân Quốc có quan hệ lui tới với Kiều Từ Du, nhưng mà chỉ hợp tác một thời gian ngắn. Sáu năm trước chuyện phát sinh ở nhà họ Phó, quả thật Chu Tân Quốc có tham gia, nhưng hẳn vừa vặn chỉ là người ngoài biên chế nhân viên. Người phía trên Chu Tân Quốc là Cáo Long Đồ, nhưng người phía trên Cáo Long Đồ, tạm thời tôi còn chưa tra được."

"Không phải Bạch Nhân Lang?" Bạch Nhân Lang, biệt danh của Diêm Tử Diệp.

Tần Vũ Triết rõ ràng nói là, "Không phải."

"Biết rõ." Nói xong, An Nhiên trực tiếp cắt đứt liên lạc với bên kia.

"Wase —— Phó An Nhiên, không nghĩ tới cô lại kinh bạo như vậy!" Đột nhiên, một vị nam sinh cầm một phần hiệu báo vọt tới bên người An Nhiên, một tay lấy hiệu báo lắc tại trên bàn của cô, về mặt ngạc nhiên nhìn cô, "Thật không nghĩ tới, cô cũng có một mặt như vậy."

Theo tiếng nói nhất thời toàn bộ học sinh đều vây quanh lại, khi nhìn đến tờ báo màu sắc rực rỡ kia, con người kinh ngạc và không thể tin.

"Trời ạ, Phó An Nhiên, người trong này là cô thật sao?"

"Không nghĩ tới của cô lại nóng bỏng như vậy."

"Phó An Nhiên, đây là chỗ nào a, nói cho chúng tôi biết, đến lúc đó chúng tôi sẽ đi cổ động cho cô."

"....."

Mắt An Nhiên đảo một cái, con người tràn đầy âm ngoan.

——Học sinh xuất sắc của Ngân Dục, đúng là thoát y vũ nữ! Thẻ diện của Ngân Dục ở đâu, chỗ nào!

Ảnh chụp trên tờ báo là ở trong một sân nhảy, cô gái đang làm động tác cực kì nóng bỏng, trong ảnh chụp mắt người kia đánh Mosaic, người trong hình rõ ràng là Phó An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phó An Nhiên, Cút Khỏi Ngân Dục

Học sinh xuất sắc nhất lớp bảy Phó An Nhiên đúng là vũ nữ thoát y!

Tin tức nóng hổi như vậy, nhất thời lan ra toàn trường Ngân Dục.

Phó An Nhiên, trong trường học Ngân Dục, tuy cô là bình dân, nhưng khí chất của cô lạnh nhạt, thành tích vượt trội, không khỏi là nữ thần trong cảm nhận của nam sinh, lại càng bị rất nhiều nữ sinh hâm mộ ghen tỵ.

Nhưng mà, điều này làm cho người vùng trộm thầm mến đồng thời hâm mộ ghen ghét hận Phó An Nhiên đúng là vũ nữ thoát y dễ tiện! Điều này làm cho rất nhiều người biến trắng thành đen, bắt đầu oanh tạc Phó An Nhiên, mắng cô là Bạch Liên hoa tiêu chuẩn, âm thanh càng thèn gào thét, muốn Phó An Nhiên rời khỏi Ngân Dục.

Còn có người đồn đại mỗi ngày Phó An Nhiên ngồi xe đi học, là chiếc xe có rèm che số lượng có hạn trên thị trường không mua được, mặt ngoài nhìn như khiêm tốn, không đề mắt, nhưng thực tế limousine.

Một vũ nữ thoát y làm sao có thể có điều kiện như vậy? Nếu không bị bao dưỡng, thì thực sự nghĩ không ra.

—— Phó An Nhiên, cút ra khỏi Ngân Dục!

—— Bạch Liên hoa, cối hết ra khỏi Ngân Dục!

—— Đừng ở trước mặt tôi vờ thuần khiết, gà mái!

.....

Nội dung mấy tiêu đề nóng trên tờ báo tất cả đều xoay quanh Phó An Nhiên, càng không ít người đứng ra làm chứng, trong nhà Phó An Nhiên rất nghèo khó, cha mẹ buồn phế phảm, thậm chí còn nói chính mắt thấy Phó An Nhiên cùng nói cùng cười cùng đi về nhà với một ông già thu lại phế phẩm.

Mỗi tờ báo đều nói đạo lý rõ ràng, để những người phía dưới vậy xem bắt đầu nhỏ nước miếng, mà hiện tại Phó An Nhiên đã bị mọi người đổi thành Bạch Liên hoa.

"Các người làm ăn kiểu gì không biết!" Sở An Tu trong phòng làm việc dậm chân, tờ báo bị hất quăng lên bàn làm việc, "Rốt cuộc đầu óc của các cô làm bằng gì? Ảnh chụp như vậy cũng dám đăng lên? Mẹ nó quả thật không muốn sống!"

Hầu như Sở An Tu chưa bao giờ nói tục, vậy mà không hề duy trì hình tượng quý công tử xưa nay của hắn, khó thờ mắng to.

Chủ biên phụ trách báo về mặt khó coi cúi thấp đầu, cô đã tiếp nhận tập san của trường hai năm, trong hai năm này, nàng Mưa Giang Nam phát triển đến như vậy, bất quá cô chỉ là đăng một phần ảnh chụp cực kì bình thường thôi.

Theo ý cô, trong trường học Ngân Dục không nên tồn tại loại học sinh giống Phó An Nhiên, đây quả thực là vũ nhục đối với Ngân Dục bọn họ.

Mưa Giang Nam ngẩng đầu, một đầu lạnh lẽo tóc ngắn, ngũ quan rõ ràng, con ngươi thông minh lạnh lợi Cô nhún mi nhìn Sở An tu, cười nhạt:

"Hội trường, tôi không rõ rốt cuộc tôi làm sai cái gì! Liên tục hai lần, Anh bởi vì chuyện của Phó An Nhiên mà vỗ bàn với tôi. Tập san của trường là cái gì? Ước nguyện ban đầu khởi đầu tập san của chúng ta là cái gì? Không phải chúng ta muốn các học sinh càng biết thêm sự thật bị vùi lấp đằng sau sao?"

"Chân thật? Bị vùi lấp?" Chỉ vào tấm hình trên tờ báo kia, ánh mắt âm ngoan nhìn Mưa Giang Nam, "Lần trước các ngươi ngấm ngấm hại người nói Phó An Nhiên là hung thủ, kết quả là cái gì? Nếu bây giờ chuyện lại vẫn là bị người một tay đạo diễn, vậy mặt mũi tập san ở trường để đâu, chỗ nào? Uy nghiêm của hội trường hội học sinh như tôi ở đâu, ở đâu! Chẳng lẽ đến lúc đó bị người nói thành tập san của trường truyền bá lời đồn đại bịa đặt sao?"

Mưa Giang Nam hơi giật mình.

"Còn có, nếu phó bình yên truy cứu trách nhiệm đến đây, cô nên làm cái gì bây giờ?" Một tay Sở An Tu lấy tờ báo quăng phất trên mặt đất, ngồi ở trên ghế sofa, đôi mắt nhạt màu râm nắng nhìn trên người Lý Giang Nam, giọng nói từ từ thấp dần xuống, "Cô ứng phó nổi sao?"

Con ngươi của Lý Giang Nam xoẹt qua một tia châm chọc, "Là cô ta?" Một vũ nữ thoát y, cô ta có thể làm gì?

Sở An Tu không nói thêm gì, chỉ là nhếch ... Khoé môi, hất lại khôi phục hình tượng quý công tử, tiếng nói tao nhã chậm rãi vang lên:

"Lý Giang Nam, núi cao còn có núi cao hơn, những lời này, cô nhớ cho kĩ."

Vốn Lý Giang Nam còn muốn nói cái gì bỗng vang lên gia thế bối cảnh của Sở An Tu, sắc mặt của cô ta khẽ biến, Sở An Tu, là đứa cháu trai được sủng ái nhất của nhà họ Sở, hắn, không phải là người cô ta có thể đắc tội được.

"Về sau lúc làm việc chú ý đúng mực, nếu cô vẫn còn muốn giữ chức chủ biên này." Sở An Tu biết, chuyện này cũng đã đăng ra ngoài, muốn thu hồi lại là rất khó, chỉ có thể xem chủ biên kia giải quyết thế nào.

Mà mặt khác, trong phòng học cao nhất ban bấy.

Cao nhất bấy ban đã bị triệt để vây quanh, thậm chí không hề thiếu nam sinh tiến vào ồn ào, lớn tiếng kêu hô tên An Nhiên, dùng các loại từ ngữ không

chịu nổi, mà từ đầu đến cuối An Nhiên đều chỉ ngồi trên ghế, cực kì nhập tâm nhìn đồng thoại trong tay.

Đối với cô mà nói, toàn bộ truyện phát sinh này, giống như không hề có chút liên quan đến cô.

Bốp ——

Một chồng ông Mao thật dày ném lên bàn học của An Nhiên, con trai phú gia cấp cao thú vị nhìn Phó An Nhiên, tầm mắt liếc nhìn thân thể của cô, lưu manh nói:

"Phó An Nhiên, tôi chú ý cô thật lâu, sớm biết rằng cô làm nghề này, tôi đã không nhẫn lâu như vậy, thế nào, chỉ cần cô chơi với tôi một ngày, một vạn trên bàn này sẽ là của cô."

Lớp bảy đều biết con nhà giàu có này, Trương Hào, con trai nhà giàu mới nổi, vừa chuyển tới Ngân Dục chưa tới một năm, nhưng số nữ sinh bị hắn chơi nhiều vô kể.

Cô bé quảng khăn đỏ còn chưa đọc hết, cũng đã sắp tan học, nếu đọc không hết, buổi tối trở về cô sẽ không thể kể chuyện cho Lão Suất Ca.

An Nhiên kẹp bút vào cuốn Đồng Thoại, sắc mặt bất động nhìn một nam sinh gần cô nhất, lạnh nhạt nói: "Tôi cho cậu mười vạn, chơi hắn, cậu có làm hay không?"

Người nam sinh đột nhiên ngẩn ra, rồi sau đó vẻ mặt không thể tin nhìn về phía An Nhiên.

Sắc mặt Trương Hào trắng xanh liền lạnh xuống, "Phó An Nhiên, con mẹ nó nê mặt cô không biết xấu hổ, lão tử cho cô tiền bạc, để cô cời cho chúng tôi xem, là xem lợi cho cô!"

"Tôi trả thù lao làm cho người ta chơi cậu, là chướng mắt cậu." Biểu tình của An Nhiên bất biến, bộ dạng ngẩng cao đầu kia làm mọi người không thể không vỗ tay vì An Nhiên.

Bất quá cô là vì đến trường mà thôi, vũ nữ thoát y bất quá là bán nhục, cũng không phải bán thân, ông trời lại không có biện pháp, không giết cả nhà người, làm gì phải ngoan độc như vậy?

Hiển nhiên Trương Hào không bình tĩnh như An Nhiên, hắn giơ tay lên muốn tát An Nhiên.....

Bốp ——!

Một quả đấm rơi xuống đất, tiếp theo một bóng dáng bay ra ngoài ngay trước mắt mọi người.

Ầm ——!

Tiếng Trương Hào rơi trên mặt đất.

Rộ lên ——

Người đột nhiên xuất hiện này là ai? Người này cũng quá cường đại rồi? Một đấm đã đánh bay một nam sinh cao 1m75 ra ngoài, này dùng nao nhiêu lực a!

Tầm mắt An Nhiên nhìn bóng lưng kia, hơi hơi nghi hoặc, con người xoẹt qua tia buồn cười.

Không nghĩ tới, người này vậy mà trở lại, xem ra, chuyện bên kia đã được thu xếp.

Người nọ cao 1m8, ngũ quan thâm thúy có vài phần hương vị hổ huyết, hắn xoa xoa cổ tay, môi mỏng khẽ mở, khuôn mặt Trương Dương kia mở một độ cung tà mị:

"Gây chuyện trên địa bàn của tôi, muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Âm Bộ Hắc Y

"Mẹ nó muốn chết a!" Trương Hào bụng lấy gò má đau đớn, trong mắt sưng huyết nhìn nam sinh toàn thân mặc trang phục màu đen kia.

Nam sinh chỉnh trang lại quần áo của mình, mọi người chung quanh đều chú ý nhìn thật kĩ, lúc này mới phát hiện trang phục màu đen kia cùng một phong

cách với đồng phục của bọn họ, nhưng màu sắc bất đồng.

Đồng phục của thành viên hội học sinh thống nhất là màu trắng có sọc đen, còn lại các học sinh bình thường là màu xanh dương, nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy đồng phục đen.

Nam sinh xoay bước lên trước, tay nắm lấy áo Trương Hào, gần hơn, con ngươi dài nhỏ nheo lại, uy hiếp nói:

"Miệng không sạch sẽ, tao có thể giúp mày rửa."

"... Mày, mày dám! Mày có biết ba tao là ai không! Tao..."

- - ầm!

Nhắc tay ném người ra!

Đám người bỗng nhiên tản ra, sợ trêu chọc đến cái người đàn ông mặt lạnh giống như Tu La này, khi nào thì Ngân Dục có một người như vậy rồi hả?

Trương Hào đau toàn thân giật giật, khi hắn còn chưa kịp bò lên, nam sinh đã bước nhanh tiến lên, một chân đạp trên lồng ngực của hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn:

"Dám gây sự ở Ngân Dục, muốn chết!"

Âm thanh giống như từ trong địa ngục truyền tới, ánh mắt nam sinh hơi hơi phiến hồng, khí tức nổi giận trên người hắn không che giấu chút nào, nếu không phải bởi vì xung quanh có nhiều người nhìn như vậy, có thể Trương Hào đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Đồng phục màu đen có sọc trắng, ở trên áo, có một hình bạch kim phiền phức, nhìn không rõ lắm, lại làm người ta cảm thấy mỹ lệ khác thường.

"Ám bộ hắc y!" Bỗng nhiên, một giọng nói kinh ngạc đột ngột vang lên.

Ám bộ hắc y, thế lực âm thầm tồn tại ở Ngân Dục.

Học sinh học viện Ngân Dục có thể nói là rong cá hỗn hợp, đều âm thầm có một bang phái nhỏ, nghe nói năm thứ nhất thành lập Ngân Dục, thường xuyên xuất hiện các trận bạo lực, nhưng sang năm thứ hai, tất cả phân tử bạo lực đều bị tiêu diệt.

Không ai biết đây là chuyện gì, nhưng là riêng về dưới lý, lại có một cái tên lưu truyền ra - - ám bộ hắc y.

Ám bộ hắc y, pháp luật tồn tại ở Ngân Dục.

Ám bộ hắc y tồn tại, sở dĩ vượt qua hiệu trưởng, trực tiếp giải quyết hết chuyện học sinh gây chuyện, nó tồn tại, so một phương diện nào đấy, thì càng có lực uy hiếp hơn so với hội học sinh.

Nhưng, ám bộ hắc y, cũng chỉ tồn tại giống như một truyền thuyết, cũng chưa từng có ai gặp qua người của Ám bộ, bọn họ chỉ nghe đến ám hiệu của thành viên Ám bộ.... Vương niệm bạch kim, hình thù trên áo nam sinh kia, là vương niệm bạch kim!

Khi Trương Hào nghe đến bốn chữ Ám bộ hắc y đó, hắn đột nhiên hất chân nam sinh kia ra, lao đảo bỏ từ trên mặt đất đứng lên, hắn nhìn nam sinh trước mắt, hung tợn nhìn hắn, giọng nói ngoan độc:

"Ám bộ hắc y? Nếu hiện tại mày không quỳ xuống trước mặt tao nói xin lỗi, hiện tại lão tử gọi điện thoại cho người đến xử mày!"

An Nhiên hơi hơi nhíu mày, buông cuốn đồng thoại trong tay ra, cô cảm thấy hứng thú nhìn về phía Trương Hào, "A...? Cậu có năng lực này?"

"Ám bộ hắc y, bộ trưởng Độc Cô Uyên Ảnh, là người của tôi." Trương Hào lấy tấm ảnh đã ố vàng ra, trên mặt cười to, tuy nhiên sau cùng lại kết thúc bằng cái nhe răng trợn mắt, "Phó An Nhiên, một vũ nữ thoát y không cần giả vờ thanh cao, hiện tại nếu cô không đi theo tôi, đến lúc đó tôi - - "

Câu nói phía sau của Trương Hào đã tự động cách âm, bởi vì quả đấm của nam sinh hung hăng đâm vào bụng hắn, lực đạo cực mạnh, sau khi kêu lên đau đớn thân thể không tự chủ được ngã trên mặt đất.

Đám người vây xem phát ra một trận kinh hô.

Vị nam sinh kia không muốn sống nữa sao! Không nghe Trương Hào noia rất quen thuộc với bộ trưởng của bọn hắn à?

Hắn sao lại vẫn dám ra tay như vậy?

Ám bộ hắc y, Độc Cô Uyên Ảnh.

Có một truyền kỳ, nghe nói lúc mới thành lập Ngân Dục, Độc Cô Uyên Ảnh đã tồn tại, mà hắn cũng là bộ trưởng của Ám bộ hắc y thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trương Hào là nhà giàu mới nổi mà lại quen được nhân vật truyền kì như vậy, thật sự là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Con người lạnh nhạt nhìn Trương Hào quỳ rạp trên mặt đất không dậy nổi, khoé môi gợi lên độ cong rất nhỏ, ánh mắt trời âm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trên người cô có một tầng kim quang nhan nhạt, thêm nữa khoé môi cô có một độ cung nhẹ, nhất thời mọi người chú ý tới cô khề há miệng kinh ngạc.

Đẹp quá.

"Mày biết Độc Cô Uyên Ảnh?" Cả người mặc trang phục màu đen, chân không chút lưu tình dẫm lên người Trương Hào, thân thể hơi ngời chồm hồm, đáng vẻ nguy hiểm, con người dài nhỏ chứa một tia kinh ngạc, tiếng nói đang trong thời kì đổi giọng vang lên kèm theo một tiếng cười nhẹ.

Bụng đau đớn đã làm Trương Hào không coa cách nào nói chuyên, hần khăn trương ôm bụng, thống khổ rên rì.

"Sao tôi lại không biết, tao khi nào thì có quen biết mày?" Giọng nói đột nhiên biến đổi, giọng noia băng hàn làm mọi người khòh tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

Nằm mơ! Hần lại chính là Độc Uyên Cô Ảnh!

Ở đây có bao nhiêu người trong lòng kinh hô như vậy, có bao nhiêu người trong nháy mắt trở nên nhiệt huyết sôi trào?

Nhìn thấy rõ ràng là người phải hay không!

Độc Cô Uyên Ảnh nghiêm mặt đứng dậy, con người không có tí ti nhiệt độ liếc về phía mỗi người ở đây, tiếng nói lạnh băng làm người ta không khỏi rùng mình một chút.

"Nhớ kỹ, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nếu không..." Tầm mắt thoáng nhìn qua Trương Hào co rút nằm cuộn tròn trên mặt đất, mà khoé môi hơi gợi lên, hần cười nhưng lại làm cho người ta cảm giác như bị đóng băng.

"Phó An Nhiên là vũ nữ thoát y, đây là chuyện mọi người đều biết, chẳng lẽ chúng tôi đều không thể nói sao?"

"Đúng vậy, nếu Phó An Nhiên không bị bao dưỡng, cô ta lấy đâu ra tiền mua xe tốt như vậy?"

"Chắc không phải cậu bị Bạch Liên Hoa Phó An Nhiên trong ngoài bấy đồng này mê hoặc chứ? Cậu chắc không biết, Phó An Nhiên cô ta cũng không phải là người bình thường, nếu không, làm sao có thể biểu diễn hai tính cách cùng một lúc tốt như vậy? Cô gái như vậy cũng không biết bị bao nhiêu người chơi qua."

Sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh càng lúc càng lạnh xuống, lúc hần định có động tác đột nhiên An Nhiên đứng dậy, đi đến trong đám người, con người lạnh nhạt chứa đầy thú vị.

Vốn bước chân bước đi ra An Nhiên yên lặng dừng bước, đáy lòng Độc Cô Uyên Ảnh quay cuồng từng trận lửa giận, hần chỉ là đi ra ngoài ba tháng, sao vừa trở về thì gặp được chuyện này rồi? Tên hỗn đản An Tu kia làm ăn kiểu gì không biết!

Vốn đám người còn đang nghị luận đột nhiên im lặng, mỗi người mỗi biểu tình khác nhau nhìn An nhiên.

An Nhiên đứng vững trước nữ sinh kêu gào nói cô là Bạch Liên Hoa, con người đen nhánh nhìn nữ sinh sắc mặt đỏ bừng kia, giọng nói loãng như lúc ban đầu:

"Cô thấy tôi bị người ta chơi rồi hả?"

"Cô.... Cô thật không biết xấu hổ!" Sắc mặt nữ sinh kia trở nên khó coi.

"Trước khi mắng người khác không biết xấu hổ, nhìn lại bản thân mình một chút xem có xấu mặt hay không." An Nhiên hừ lạnh, con người trong veo mà lạnh lùng đảo qua mỗi người ở đây, "Trong nhà Phó An Nhiên tôi làm cái gì không đến phiên các người bình luận, bản thân Phó An Nhiên tôi làm cái gì cũng không tới phiên các người đến bình luận! Cho dù tôi cởi quần áo nhảy, cũng không tới phiên các người đến giảng đạo lý, ít nhất vũ nữ thoát y cũng kiếm tiền dựa vào chính bản thân, tự mình nuôi sống bản thân mình."

An Nhiên giống như một cái tát, hung hăng tát vào trên mặt mỗi người.

"Nhà họ Phó, nhà họ Phó giàu có nhất... Tôi nhớ ra rồi, tiểu thư nhà họ Phó học lớp chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiểu Thư Nhà Họ Phó.

Tiểu thư nhà họ Phó? Là nhà họ Phó giàu có nhất kia?

Làm sao có thể! Lớp bọn họ đúng là lớp bình dân, còn là lớp nghèo khó nhất, một thiên kim đại tiểu thư làm sao có thể học cùng lớp với bọn họ?

Độc Cô Uyên Ảnh đột nhiên nhìn người nam sinh kinh hô ra tiếng, rốt cuộc Sở An Tu kia làm công tác giữ bí mật như thế nào! Mẹ trứng thối, lát nữa trở về sẽ cho hắn chết!

Ân trong đám người con ngơ của Tô Vô Lo bỗng nhiên phát sáng.

Tiểu thư nhà họ Phó, Phó An Nhiên....

Hắn làm sao cũng không ngờ, không nghĩ tới, thân phận của cô lại là như vậy.

Trương Hào nằm trên mặt đất rõ ràng không đứng dậy, tiếp tục giả chết.

Tuy nhà hắn là nhà giàu mới nổi, nhưng khi nhà hắn vừa mới chuyển đến Đế Đô, đã được thông tin, trong Đế Đô tồn tại mấy đại thế lực, mà nhà họ Phó là nhà cầm đầu.

Nếu Phó An Nhiên thật là tiểu thư nhà họ Phó, như thế.... Như thế hắn nhất định sẽ hại chết ba hắn.

"Phó An Nhiên nhà tiểu thư nhà họ Phó?" Tiếng cười nhạt không chút khách khí vang lên, "Một vũ nữ thoát y chính là tiểu thư nhà họ Phó? Các người muốn đùa giỡn cái gì?" Một nữ sinh hai tay vòng trước ngực từ trong đám đông đi ra.

An Nhiên nhận ra người nữ sinh này, trước kia cô ta xưng một hội với Kim Duy Hi, tay cô ta suýt chút nữa bị cô vịn gãy, chẳng qua, hiện tại tóc của cô ta dài hơn một chút.

Mọi người cũng đều biết nữ sinh kia, lớp 11 ban bốn, đã từng giống như chị em sinh đôi của Kim Duy Hi, chỉ là từ sau khi Kim Duy Hi chết, cô ta gia nhập đoàn thể mới. Không ai biết nhà cô ta làm cái gì, chỉ biết là nhà cô ta rất nhiều tiền.

An Tuyết cười nhạt tiêu sái bước đến trước người Phó An Nhiên, tay vuốt ve tóc xoăn của bản thân, cười nhạt nói: "Phó An Nhiên, cô tưởng mình họ Phó thì trở thành tiểu thư nhà họ Phó thật rồi hả? Dựa vào một kĩ nữ bán nhục để sinh tồn, ở tr ở ng này lập đền thờ gì!"

Độc Cô Uyên Ảnh trực tiếp ngồi lên chiếc bàn gần mình nhất, mặt mày sụp xuống, không ai thấy băng hàn sâu trong đáy mắt hắn.

Muốn chết thật đúng là một người tiếp một người.

"Rốt cuộc tiểu thư nhà họ Phó kia có ở trong lớp chúng ta hay không? Có người không nhận được tờ mờ lớn tiếng hỏi lên.

Bây giờ bọn họ hoàn toàn không có hứng thú với việc An Nhiên có phải vũ nữ thoát y hay không, bọn họ nghĩ muốn biết, nhà giàu coa nhất ẩn giấu trong lớp họ lâu như vậy rốt cuộc là ai.

"Ồ đây, như thế nào không có thấy a." An Tuyết chắc chắn ra tiếng, "Chích là người nhà muốn tránh phiền toái, cho nên sửa lại họ."

"Là người nào?"

"Là người nào a?" An Tuyết bước đến trước người An Nhiên một bước, trong cặp mắt hồ mị kia thoáng ánh lên châm chọc, "Phó An Nhiên, cô nói tiểu thư nhà họ Phó là cô sao? A, đúng rồi, ở đây tôi muốn nhắc nhở cô một câu, đừng giả bộ thanh cao, trước tốt nhất nghĩ muốn gì, có phải cô có nẹp tuyết hướng tới bình y có phải cô có siêu năng lực giả bộ thanh cao.cao không?"

Hai tay của Độc Cô Uyên Ảnh chống trên mặt bàn, biểu tình của hắn nhàn nhạt, trong lòng lại tràn đầy hờn phẫn.

Hắn đã lâu không gặp qua loại nhị hoá này, trên thế giới này sao còn có loại kì hoa nhị hoá này a? Nói bọn họ thành như vậy, chắc chắn quân chủ sẽ giết bọn họ.

"Xem ra, cô biết ai là tiểu thư nhà họ Phó rồi hả?" Biểu tình của An Nhiên vẫn lạnh nhạt như cũ, giọng nói không chút biến đổi.

Trái lại cô rất tò mò, tiểu thư nhà họ Phó này tới cùng là ai.

"Nghĩ muốn biết cô ấy là ai? Đáng tiếc, tuy tôi rất muốn nói cho cô, nhưng cô ấy thích khiêm tốn, không giống một số người, vũ nữ thoát y nhảy đến trên báo của trường rồi."

"Cô nài nài! Mẹ nó cái gì cũng không biết, ở trong này mạnh miệng nói lung tung cái gì, cút đi." Một giọng nam bỗng nhiên vang lên.

"Phải, nói một hồi lâu, ngay cả quả cũng không có, thô lỗ."

"Ân Tuyết, muốn giả bộ thanh cao thì đến chỗ khác đi, chạy tới nơi này giả bộ cái gì."

...

Không biết là hiệu ứng gì, sau khi nam sinh đầu tiên mở miệng mắng to, tiếp đến mọi người không đắn đo mở miệng liên tiếp mắng Ân Tuyết tới tấp, trong đó càng thêm nhiều nữ sinh hợp lại mắng.

Bọn họ đã nhìn Ân Tuyết không vừa mắt từ lâu, vừa lúc này mượn cơ hội để mắng cô ta, làm bọn họ sáng khoái.

Đối với tình hình như vậy, đáy lòng An Nhiên hơi khinh thường, cô thật không ngờ, vào thời điểm này, sẽ có người bắt đầu chửi ầm lên.

Biểu tình của Ân Tuyết cực kì khó coi, đối với tình huống như vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của cô ta, trong phòng học mọi người đều hô mắng cô ta, về mặt cô ta đỏ bừng, hai tay buông xuống bên người đã run nhè nhẹ.

"Im hết đi!" Một tiếng quát tháo đột nhiên vang lên, tất cả mọi người không tự chủ được nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Chỉ thấy Mã Nhu Như mặc đồng phục học sinh đứng ở cửa phòng học, sắc mặt lạnh lùng đi đến.

Tuy Mã Nhu Như không được lòng người trong lớp, nhưng dù sao cô ta cũng là trưởng ban, lời của cô ta vẫn phải nghe một chút.

Chỉ là làm cho bọn họ thật sự chấn kinh, từ trước đến nay mắt Ân Tuyết cao hơn đỉnh vậy mà giờ lại chủ động đi tới trước người Mã Nhu Như,, khi toàn thân cô ta run rẩy nói cái gì đó với Mã Nhu Như, tay Mã Nhu Như giữ bả vai cô ta lại:

"Ân Tuyết, không cần che giấu giúp tôi."

A? Đây là tuồng mới ra gì vậy? Giấu điểm cái gì?

Khoé môi An Nhiên gọi lên một độ cong, cô nhàn nhạt dựa vào trên bàn học, con ngươi tràn đầy thú vị nhìn Mã Nhu Như.

Cô rất tò mò, kế tiếp cô ta sẽ nói cái gì?

Mã Nhu Như vẫn lôi kéo tay Ân Tuyết, đi đến trong đám người, cô ngao nghể đối với mọi người, giọng nói lạnh lùng nói:

"Tôi chính là tiểu thư nhà họ Phó! Các người là có vấn đề gì sao?"

Àm - -

Âm thanh có người từ trên bàn rơi xuống.

Độc Cô Uyên Ảnh bình tĩnh đứng dậy, ho nhẹ một tiếng sau đó trực tiếp đứng một bên bên cạnh An Nhiên, bất động rồi.

Mẹ nó, trước mặt chính chủ hô bẩm thân là cô nhóc nhà giàu, hần thật đúng là lần đầu tiên gặp, chân chính gặp lần đầu.

Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó?

Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó?

Nằm mơ! Tiểu thư nhà giàu có nhất... Tổ chất kia? Mẹ nó bọn họ tình nguyện tin tưởng Phó An Nhiên là tiểu thư nhà họ Phó có được hay không?

Tay Độc Cô Uyên Ảnh tùy ý phát một cái, mấy người cùng mặc đồng phục màu đen sọc trắng xuất hiện từ trong đám người lách người đi ra,, trực tiếp khiêng Trương Hào nằm ngay đơ trên đất đi, mà từ đầu đến cuối, Độc Cô Uyên Ảnh không hề liếc mắt nhìn Mã Nhu Như một cái.

An Nhiên ngồi ở chỗ của bản thân, mở cuốn đồng thoại trước mắt ra lật đến một tờ kia, chăm chú xem.

Cô thật đúng là không có thời gian bồi nhóm người này diễn kịch.

Vốn đám người vây xem dần dần tản ra, Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó trong truyền thuyết? Có họ có phần không tiếp thu nổi, còn cần thò gian tiêu hoá.

Về mặt Ân Tuyết tiêu sái đi đến trước mặt An Nhiên, hai tay chống lên bàn học An Nhiên, uy hiếp nói: "Phó An Nhiên, Trước Mã Nhu Như nhường nhịn cô, không so đo với cô, nhưng hiện tại tôi muốn nhắc nhở cô, về sau nếu cô còn không biết xấu hổ, tôi sẽ là người đầu tiên giết chết cô!"

"Ân Tuyết, thôi, tôi không nghĩ muốn làm lớn chuyện." Mã Nhu Như giữ bả vai Ân Tuyết, hơi hơi nhiu mi.

Đối với Phó An Nhiên, trong lòng cô ta vẫn có chút kiêng kỵ, Phó An Nhiên người này cất giữ rất nhiều bí mật, vài thứ kia, các cô không dụng chạm tới được

"Sợ cái gì? Cậu đúng là tiểu thư nhà họ Phó." Về mặt Ân Tuyết bất mãn, "Nhu Như, cậu quá thiện lương, nếu là tôi, tôi đã sớm giết chết cô ya rồi."

Trong nháy mắt phòng học yên tĩnh trở lại.

Một câu sau cùng của Ân Tuyết hầu như mọi người trong phòng học đều nghe rõ ràng.

Trong phòng học quá an tĩnh làm Ân Tuyết ngẩng đầu, sau khi nhìn xung quanh phòng học một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng ở cửa phòng học chỗ bóng dáng trong veo mà lạnh lùng đang đứng.

Người nọ có một khuôn mặt xinh đẹp không thua kém phụ nữ, âm nhu, nhưng không nữ khí, trên tay hắn có bao tay àu trắng cực kì dễ thấy, cặp mắt kia sâu không thấy đáy, con ngươi không có tí ti cảm xúc.

Nhưng chỉ là nhìn hắn như vậy, đám người đều không tự chủ được chủ động tránh ra.

Người đàn ông này, rất nguy hiểm.

Chỉ thấy người đàn ông kia mắt nhìn không chớp tiêu sái bước đến trước mặt An Nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi ngồi xổm người xuống, tháo bao tay trên tay xuống, quỳ một gối xuống đất, tay phủ lên tay An Nhiên, giọng nói cực kì mềm nhẹ vang lên:

"Gia, tôi tới đón ngài về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kẻ Diên Diêm Tử Diệp

Giống như một tiếng sét đánh xuống vùng đất bằng phẳng.

Một người đàn ông đẹp như tranh vẽ vậy mà quỳ xuống trước mặt Phó An Nhiên!

Dù người đàn ông mặc quần áo đơn giản, nhưng chỉ cần là người sáng suốt vừa nhìn cũng có thể nhìn ra giá trị của bộ quần áo kia, huống chi trên người người đàn ông này còn mang khí tức băng hàn, làm người ta không tự chủ được nhục bộ lui binh.

Nhưng mà, bọn họ không nghĩ tới, khi ánh mắt người đàn ông này nhìn An Nhiên, con ngươi băng hàn trong nháy mắt trở nên cuồng nhiệt, nhiệt độ cực nóng làm mọi người xung quanh không nhận được run sợ.

Người đàn ông bức này vừa nhìn thấy đã biết là nhân sĩ thượng lưu, chỉ là hắn vì sao phải quỳ trước mặt Phó An Nhiên, lại còn gọi cô là Gia?

Một người đàn ông gọi một người phụ nữ là Gia? Nằm mơ, cái này là kịch gì a!

Trong phòng học, không ít ánh mắt nam sinh nhìn An Nhiên đã thay đổi, đáy lòng bọn họ không tự chủ được hiện lên một từ.... Người yêu.

Khi mọi người còn chưa hết kinh ngạc, người đàn ông cao to mặc tây trang màu nâu bước vào phòng học, sắc mặt bọn họ đông lạnh, khi bọn họ nhìn người đàn ông quỳ trong đám người đó, nhất thời toàn bộ đều thở phào nhẹ nhõm, mà cũng tại cùng một thời gian, nhóm người đàn ông cường tráng đuổi hết toàn bộ những người dư thừa ra ngoài.

Khi người đàn ông cường tráng muốn đẩy Mã Nhu Như, Ân Tuyết đẩy bả vai cường tráng của người đó ra, lớn tiếng mắng chửi: "Anh có biết cô ấy là ai không! Người của nhà họ Phó mà cũng dám động?"

"Ân Tuyết, thôi." Mã Nhu Như giữ chặt bả vai Ân Tuyết, người đàn ông cường tráng vô duyên vô cớ lôi kéo Ân Tuyết muốn đi.

Ân Tuyết tránh thoát khỏi tay Mã Nhu Như, "Nhu Như, cậu làm sao phải sợ những người này? Cậu đúng là tiểu thư nhà họ Phó! Cậu còn tiếp tục che giấu, những người mắt chó nhìn người này sẽ khi dễ cô đó."

Trong phòng học những học sinh khác đã tự động ra khỏi phòng, mấy người đàn ông cường tráng cũng không phải là người để nói chuyện.

Vài người đàn ông cường tráng còn lại cũng xông tới, con ngươi không có tí ti tình cảm nhìn trên người Ân Tuyết.

Người có thể đi theo bên người Diên Tử Diệp, có mấy người dễ chọc? Lúc Ân Tuyết còn chưa kêu to ra tiếng, một người đàn ông cường tráng trong đó trực tiếp một tay xách cô ta lên, xài bước đi về phía cửa phòng học.

Mã Nhu Như thấy vậy, vội vàng đuổi theo, trong miệng không ngừng hô, "Các người thả cô ấy xuống! Cận thận đến lúc đó tôi kiện các người!"

Vẫn đi tới cửa, người đàn ông cường tráng trực tiếp buông tay, Ân Tuyết trực tiếp bị quăng ngã trên mặt đất.

Lúc Ân Tuyết vừa mới đứng lên, muốn lớn tiếng hô mắng của phòng học phịch một tiếng đóng lại, trước cửa có rất nhiều đại hán đứng thẳng tắp ở đó, không chớp mắt nhìn về phía trước, ngay cả cửa sổ phòng học trên hành lang, cũng đều để một loạt người đàn ông cường tráng mặc quần áo màu đen ngăn chặn.

Mà lúc này, trong phòng học.

Diêm Từ Diệp vẫn quỳ một gối xuống đất bất động như cũ, vẻ mặt hần trần đầy chờ mong nhìn An Nhiên, khóe môi mang theo ý cười.

Trong An Nhiên cầm cuốn đồng thoại cải lại trên mặt bàn, nhéo nhéo mũi, tựa vào trên ghế ngồi, lúc này mới rời ánh mắt lên người Diêm Từ Diệp, đôi mắt trong veo mà lạnh nhạt kia, làm trái tim Diêm Từ Diệp bùm bùm nhảy loạn.

Gia, Gia của hần .

Không có sai, cô là Gia của hần, Gia của hần....

"Môn chủ Diêm, tôi nhớ rõ tôi đã từng nói với anh, tôi không có cháu trai lớn như vậy? "

"Gia, tôi là chính trang trong nhà thật tốt." Diêm Từ Diệp giống như không nghe được lời An Nhiên nói, giọng nói của hần cực kì nhu hoà, tình tế nói xong, "Gia ngài thích nhất xích đu làm từ gỗ còn đang đặt ở chỗ cũ, tấm thảm người cực kì thích vẫn đang còn nguyên vẹn, đứng rồi còn có bộ ẩm pha trà mà người thích nhất cũng đang còn...."

An Nhiên vẫn luôn cảm thấy Diêm Từ Diệp này có bệnh, chỉ là không nghĩ tới, bệnh của Diêm Từ Diệp này lại nghiêm trọng đến vậy.

Chẳng lẽ hần nghe không hiểu ý của cô sao?

"Môn chủ Diêm...."

"Gia, hậu viện kia ngài tự tay gieo Anh Hoa đã nở hoa rồi, rất đẹp, là màu trắng." Thời điểm Diêm Từ Diệp nói, ánh mắt luôn luôn cuồng nhiệt, "Gia, ngài đã đi một mình mười một năm, mười một năm này, tôi không nghe được giọng nói của ngài, không được nhìn ngài, ngay cả hương vị trong phòng ta cũng tiêu tán hầu như không còn rồi. Gia, tôi không thể lại mất đi ngài. Ngài xem, ngài không tới tìm tôi, tôi tới tìm ngài." Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp chữa lại, "Không, không, Gia, tôi là tới đón ngài, đưa ngài trở về."

"Môn chủ Diêm! Ngài nghe không hiểu lời tôi nói sao! Người đàn ông này đã triệt để điên rồi, nếu không bởi vì Ngân Dục, cô đã sớm đặc biệt quát chết hần rồi.

Diêm Từ Diệp nở nụ cười, biểu tình hần mê luyến nhìn cô.

Cô và Tần gia một điểm cũng không giống, khuôn mặt không có chỗ nào là giống nhau, nhưng cô lại cho hần cảm giác quá quen thuộc, ngay cả khí tức của cô cũng làm cho hần quen thuộc đến tận xương.

Sao cô có thể không phải là Gia của hần?

"Gia, đi, tôi dẫn ngài về nhà." Diêm Từ Diệp luôn quỳ một gối xuống đất chậm rãi đứng lên, hần giống một nhân sĩ vườn bàn tay thon dài kia ra, ánh mắt chờ đợi nhìn An Nhiên.

Bỗng nhiên An Nhiên đứng dậy, cô lạnh lùng nhìn Diêm Từ Diệp, "Môn chủ Diêm Phó An Nhiên tôi có tài gì đức gì, có thể làm gia của ngài?"

"Gia, không cần nháo, chúng ta về nhà, về nhà, thì tốt rồi." Chỗ nào không có gua chỗ đó chỉ là một nơi vắng vẻ mà lạnh lùng, nơi đó không thể xưng là nhà.

"Môn chủ Diêm." An Nhiên hít một hơi thật sâu, cô nhìn hần, gần từng chữ nói: "Tôi gọi là Phó An Nhiên." ý ở ngoài lời là không có quan hệ gì với gia nhà hần.

Biểu tình của Diêm Từ Diệp hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Khuôn mặt âm nhu hiện lên một tia cười hiếm thấy, hần nói: "Tôi biết hiện tại ngài là Phó An Nhiên, mười lăm tuổi. Gia thân phận này của ngài quả thực là cực kì hoàn mỹ, nhưng tôi làm sao có thể nhận sai người được? Gia, không cần nháo, chúng ta về nhà. Tôi không thích dùng phương thức ngài không thích mang ngài về nhà."

"A...? Xem ra, anh vốn sinh trước tầm mắt của nhiều người như vậy, trối tôi kéo đi?" An Nhiên nhún mày.

Diêm Từ Diệp không nói, chỉ là nhìn An Nhiên.

Hiện tại trong lòng An Nhiên một trận lửa giận, Diêm Từ Diệp thật sự đáng giận, "Môn chủ Diêm, anh phải biết rằng, nhà họ Tần và nhà họ Phó đối chọi, cũng không phải là chuyện gì..."

"Nhà họ Tần và tôi có quan hệ gì đâu?" Diêm Từ Diệp trực tiếp ngắt lời cô, "Gia, Tần môn bây giờ còn tồn tại, chính là vì, muốn lưu lại gì đó của ngài."

Kẻ điên!

Cô không thể ở lại cùng kẻ điên này, cô vượt qua hắn, muốn bước đi, nhưng mà khi cô vừa mới bước qua người hắn, đáy lòng cô hô lên một tiếng hồng hét, lúc cô còn chưa đi được vài bước, đầu mê muội tay chân vô lực làm cô không thể chống đỡ thân thể của mình.

Diêm Tử Diệp bước nhanh lên trước, tiếp được bóng dáng đang ngã về phía sau, khi bóng dáng quen thuộc rơi vào trong ngực hắn, rốt cuộc trên mặt Diêm Tử Diệp cũng lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh, hắn con người lom lom nhìn người trong lòng mình, ôn nhu nói:

"Gia, ngủ đi, tỉnh ngủ, chúng ta đã về đến nhà rồi."

An Nhiên muốn cố gắng mở to mắt, không cho chính mình mất đi ý thức, nhưng mà, cô cũng không chống chọi được bao lâu, trước mắt, từ từ trở nên tối sầm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Người Nhà Họ Phó Tối.

Mở quân khu, cảnh vệ đứng đầu về mặt hơi nghiêm trọng chạy về phía văn phòng cao ốc.

Cảnh vệ kí túc xá biết tên binh lính kia, hắn chính là phó tướng quân cảnh vệ viên, tên Tiểu Thôi. Thấy về mặt hắn kích động như vậy, xem ra là gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi.

Tiểu Thôi chạy thẳng đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, cửa cũng không gõ, báo cáo cũng không đánh, liền như thế trực tiếp vọt vào.

"Thủ trưởng! Tiểu thư đã xảy ra chuyện!"

Bảy chữ đơn giản là người đàn ông đứng ở cửa sổ bỗng nhiên xoay người lại, khuôn mặt băng lãnh chứa đầy cường quyền và áp lực, đôi mắt giống như băng hàn bắn thẳng đến trên người Tiểu Thôi.

"Vừa mới nhận được tin tức, Diêm Tử Diệp dẫn theo người của hắn đến Ngân Dục trực tiếp dẫn người đi rồi."

Diêm Tử Diệp.

Trong đầu rõ ràng hiện lên một gương mặt âm nhu, anh biết hắn, môn chủ đương nhiệm Tần môn, một người đàn ông kiên cường lại cực kì cực đoan.

Lúc Phó Quân Hoàng chính lí lại thông tin về Diêm Tử Diệp trong đầu, anh cũng đã thần tốc khởi hành, đi ra khỏi cửa quân khu.

Cùng một thời gian khi Tiểu Thôi đẩy cửa văn phòng của Phó Quân Hoàng ra, Diêm Tử Diệp đang ôm An Nhiên từ trên xe bước xuống, bước vào cửa lớn nhà họ Tần.

Tuy Tần môn có lịch sử mấy trăm năm, nhưng nhà chính của nhà họ Tần cũng không mang phong cách cổ xưa như trong tưởng tượng của mọi người, ngược lại lộ ra một hơi thở thời thượng.

Hai tay ở sau lưng, nhóm người bảo vệ đứng ở cửa khi nhìn đến trong lòng Diêm Tử Diệp ôm một thiếu nữ, nhất thời sợ ngây người.

Diêm Tử Diệp có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, chuyện này mọi người đều biết.

Bọn hắn nghe nói, môn chủ Diêm ngoại trừ đứng trước môn chủ Tần Lam trước đó là không mang bao tay, còn lại bất luận lúc nào cũng luôn đeo bao tay, hắn không cho phép bất luận kẻ nào đụng vào chính mình, Kiều đường chủ luôn đi bên cạnh hắn cũng rất khó đến gần người hắn.

Đúng là vừa rồi bọn hắn nhìn thấy gì? Bọn hắn vậy mà nhìn thấy môn chủ không đeo bao tay ôm một thiếu nữ xa lạ xuống xe? Chuyện này nếu bị Kiều đường chủ biết, hậu quả thật đáng sợ...

"Môn chủ, người trở lại." Giọng nói mềm nhẹ chứa một tia quyến rũ, hôm nay cả người Kiều Từ Du mặc váy dài màu đen, hiển nhiên là vừa mới từ yến hội nào đó trở về, sau khi cô ta nghe nói Diêm Tử Diệp trở về, trang điểm trên mặt còn chưa kịp tẩy trang, liền trực tiếp chạy tới.

Nhưng mà khi cô ta chạy tới nhìn thấy Diêm Tử Diệp ôm An Nhiên trong lòng, sắc mặt nhất thời cứng đờ, liền ngay cả ý cười trên mặt cũng đều không thấy nữa.

"Ai cho phép cô vào?" Diêm Tử Diệp ôm theo An Nhiên trong lòng mình con người đào hoa hàm chứa đầy lửa giận, "Cút ra đi."

Sắc mặt Kiều Từ Du trắng bệch, khi cô còn chưa kịp nói chuyện, một câu của Diêm Từ Diệp cơ hồ đánh cô rớt xuống địa ngục.

"Những người hôm nay trực, tự động đến Hình đường." Âm lạc, Diêm Từ Diệp vẫn ôm An Nhiên sai bước rời đi.

Vài thủ hạ đang trực nghe đến hình đường, sắc mặt cũng căng thẳng, trong lòng từng hồi kêu khổ."

Nhà chính là cấm địa của môn chủ, người có thể bước vào nơi này cũng đều là lão nhân năm đó, từ sau khi Tần gia chết, chủ trạch liên bị phong toả, ngoại trừ môn chủ Diêm, không cho phép bất luận một người nào bước vào tào nhà này một bước.

Hôm nay lúc Kiều đường chủ tới, bọn họ cũng ngăn cản, chỉ là tính tình Kiều đường chủ, bọn họ làm sao có thể ngăn cản nổi? Xem ra trận da thịt khổ này, bọn họ không tránh được rồi.

Kiều Từ Du nâng bước chân muốn theo Diêm Từ Diệp bước vào toà nhà, một lần nữa người đàn ông cường tráng được thay thế tiến lên ngăn cản đường đi của Kiều Từ Du, mặc dù trên mặt hiện lên ý lấy lòng, nhưng trong con ngươi hiện lên một mảnh đông lạnh:

"Kiều Đường chủ, đừng làm chúng tôi khó xử."

Kiều Từ Du oán hận nhìn người đàn ông cường tráng chắn ở trước mặt mình, con ngươi xoẹt qua một tia âm ngoan.

Vì cái gì một Tần Lam vừa mới đi, một Phó An Nhiên lại đến! Không ai có thể cướp đi môn chủ của cô, không ai!

Kiều Từ Du bỗng nhiên xoay người, chỉ là ánh mắt lưu lại kia, làm toan thân người đàn ông cường tráng phát lạnh.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi, trên giường quả thật trải tấm thảm bạc cô đã từng quen thuộc nhất, chỉ là khi cô nhìn thấy bóng dáng nằm úp sấp bên giường kia, về mặt An Nhiên đột nhiên biến đổi!

"Anh muốn làm gì tôi?" Con ngươi sắc bén bắn thẳng đến trên người Diêm Từ Diệp, tiếng nói rét lạnh như bảqng thần hoá.

Bí hiểm, một loại được vật bốc hơi vô sắc vô vị Tần môn nghiêm cứu ra, có thể làm người ta hôn mê trong năm giây ngắn ngủi, không có bất luận tác dụng phụ gì, chỉ như thuốc đông y, tay chân nhũn ra, toàn thân vô lực.

Ttong nháy mắt An Nhiên bước qua Diêm Từ Diệp, cô biết có chuyện xấu, quả nhiên rời khỏi nhà họ Tần mười một năm, rất nhiều chuyện đều đã quên.

Diêm Từ Diệp cầm một ly trà xanh mới pha từ trên bàn lên, hẩn nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó giờ lên trước người An Nhiên, hẩn cực kỳ an tĩnh nhìn An Nhiên, con ngươi đào hoa mang theo một tia âm áp, trầm nhẹ nói:

"Gia, đây là mao tiêm nhi mà người thích nhất, vừa mới căng mềm, ngài ném thử, có phải hương vị năm đó ngài thích hay không."

Cổ họng An Nhiên khô khốc lợi hại, cô cũng không quản nhiều, tiếp nhận nước trà trong tay Diêm Từ Diệp, nhiệt độ vừa vặn, ngửa đầu uống vào, làm gì có nửa điểm phong phạm của Tần Lam năm đó?

Diêm Từ Diệp cũng không giận, tiếp nhận chén trong tay cô, đặt xuống, lập tức rút mấy tờ khăn giấy, cẩn thận lau sạch sẽ môi của cô, giọng nói của hẩn vẫn trầm nhẹ như cũ:

"Gia, ngài xem, nơi này so với trước khi ngài rời đi có gì bất đồng không? Diêm Từ Diệp vẫn quỳ trên thảm trải sàn như cũ, nhìn An Nhiên.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, đã cảm thấy khung cảnh trước mắt rất quen thuộc, lại thêm Diêm Từ Diệp nói, cô liền có thể xác định, phòng này đã từng là phòng ngủ của cô.

Bài trí bên trong giống y như mười một năm trước.

Trong lòng An Nhiên bật lên một tiếng cười lạnh, Diêm Từ Diệp, từ mười một năm trước cô đã bị hẩn giết chết, hẩn ở đây diễn kịch cho ai xem.

"Môn chủ Diêm, tôi khuyên anh tốt nhất hiện tại đưa tôi trở về." Nếu không, sẽ cho hẩn dễ chịu.

Cô không nói câu kế tiếp, nhưng không có nghĩa là hẩn nghe không hiểu.

Mặc kệ trong mắt hẩn Phó An Nhiên cô có thân phận gì, hiện tại cô là tiểu thư nhà họ Phó, bảo bối trên dưới nhà họ Phó.

Sở dĩ Tần môn có thể tồn tại mấy trăm năm, không chỉ bởi vì bọn họ có thể lực cường đại khó gỡ khắp toàn cầu, còn là vì Tầm môn không đối nghịch với quan viên Hạ Hoa.

Nhưng hiện tại Diêm Từ Diệp hành động như vậy, không thể không nói chính là công khai khiêu khích quyền thế của nhà họ Phó.

"Gia, ngài đây là đang lo lắng cho tôi sao?" Con ngươi cuồng nhiệt của Diêm Từ Diệp làm An Nhiên quả thật muốn đánh hẩn, nhưng mà thân thể lại vô lực, mặc dù bàn tay đã cử động được nhưng không có lực.

Khoé môi An Nhiên hiện lên một độ cong băng hàn, "Môn chủ Diêm..."

An Nhiên nói còn chưa nói xong, một tiếng nói vang lên:

"Môn chủ, người nhà họ Phó tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bảo Bối Của Tôi!

Người nhà họ Phó tới rồi!

Năm chữ đơn giản làm độ cong khoẻ mồm của Diêm Tử Diệp càng lúc càng rõ ràng, màu quang của hấn làm An Nhiên nhủ mi, "Gia, ngài xem, cạng ngài luôn luôn có nhiều người gây phiền toái cho ngài như vậy. Ngài nghỉ ngơi trước một lata, tôi lập tức trở lại."

"Diêm Tử Diệp, mẹ nó anh có bệnh à." Cô sao lại nuôi dưỡng ra một kẻ điên như vậy? Năm đó cô nên để cho hắn đồng chết ở Wall Street!

Bước chân chạy ra ngoài của Diêm Tử Diệp dừng một chút, hấn xoay người lại, cầm tay An Nhiên, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn trên mu bàn tay của cô.

"Gia, tôi có bệnh, bệnh cực kỳ nghiêm trọng." Nội tâm đau nghiêm trọng.

Diêm Tử Diệp không dừng lại nửa bước, xoải bước đi ra ngoài.

An Nhiên nghe được tiếng cửa bị khoá lại, cô suyt chút nữa nở nụ cười.

Diêm Tử Diệp, thật tốt cho một cái Diêm Tử Diệp!

Bàn tay hướng về phía ngọc xanh trên vành tai, vừa kết nối thông, bên kia truyền đến giọng nói cấp bách của Tần Vũ Triết.

"Gia, hiện tại ngài đang ở đâu? Sao tôi lại nghe nói ngài bị kẻ điên Siêm Tử Diệp bắt đi rồi hả? Nằm mơ, năm đó tôi đã nói, kẻ điên họ Diêm này không thể lưu lại, phải nhanh giải quyết một chút, gia ngài lại không nghe, hiện tại thì tốt rồi? Không chỉ giết Tần gia năm đó, bây giờ còn có tâm tư động đến trên đầu ngài, tôi nói..."

"Bàn Đôn! Dẫn người vây quanh nhà chính cho tôi!" An Nhiên ngắt lời chứa đầy lửa giận của Tần Vũ Triết bên kia, bình tĩnh nói.

Cô không biết người bên nhà họ Phó tới là ai, có lẽ trong lòng cô đã sớm có đáp án, nhưng hiện tại cô càng sợ người tới là Phó Quân Hoàng.

Hiện tại nhà họ Phó đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào nhà họ Phó, chờ nhà họ Phó bên này có chút tình huống, bọn họ sẽ làm một bản tố cáo. Nếu như Phó Quân Hoàng xử lý chuyện này không tốt, vậy nhà họ Phó nhất định sẽ bị chỉ trích.

Tần Vũ Triết sừng sốt, lập tức vui vẻ nói, "Gia! Rốt cuộc ngài cũng giác ngộ rồi! Ngài biết không, Bàn Đôn tôi đã đợi lời này biết bao nhiêu năm! Xem Bàn Đôn tôi làm sao thu phục hấn! Đề cho hấn lên mặt! Từ mười một năm trước, trong tang lễ của Tần Lam, khi đó nếu không có người khác kịp ngăn trở, hấn đã một phát giết chết Diêm Tử Diệp rồi."

Nghĩ đến, tang lễ mười một năm trước, thật đúng là giống như một hồi gió tanh mưa máu, tử thương vô số.

Tự nhiên, chuyện đó hấn sẽ không nổ với An Nhiên, chuyện xảy ra lâu như vậy, lại nhắc tới, có thể không còn ý nghĩa gì rồi.

"Chỉ là để cậu dẫn người vây quanh bên này, không cho phép bắt luận kẻ nào tiếp cận." Chuyện còn lại, chờ cô ra ngoài lại nói.

Nhất thời, tất cả tình cảm mãnh liệt của Tần Vũ Triết đều không thấy nữa.

"Được, tôi lập tức nghĩ cách cứu viện ngài! Gia, ngài cần phải chịu đựng!" Tut, Tần Vũ Triết tắt máy nghe, gọi điện thoại, gọi người thẳng đến nhà chính nhà họ Tần.

Tâm tư Diêm Tử Diệp đối với Tần gia, trong đó có Tần môn, không ai không biết? Trước đó mấy năm, bên người gia không hề thiếu đàn ông ái mộ, nhưng những người đàn ông đó đều vô có mắt tích, rồi vô có chết thảm, cuối cùng bên người gia cũng chỉ còn lại một mình Diêm Tử Diệp.

Năm đó, đúng là Diêm Tử Diệp đối với hấn định ý sâu đậm, chỉ vì gia đi gần hấn.

Thời điểm kia hấn không chỉ một lần nói với Tần gia, chuyện giết Diêm Tử Diệp, lại đều bị gia bác bỏ.

Ở trong mắt Tần Lam, tuy Diêm Tử Diệp có chút điên cuồng, thủ đoạn có chút ngoan độc, nhưng năng lực của hắn biểu hiện ra ngoài, đối với Tần môn mà nói, Diêm Tử Diệp tồn tại là một trung tâm. Ít nhất hắn khôn làm ra chuyện gây bất lợi cho Tần môn.

Khi An Nhiên vừa bị Diêm Tử Diệp mang ra khỏi Ngân Dục, Sở An Tu có được tin tức, hắn lập tức truyền tin xuống, cũng trong cùng một thời gian, tất cả thành viên Âm Bộ xuất động, tính cả người bên Vô Xá kia, cũng cùng chung xuất động rồi.

Tần môn, lai giả bất thiện. Tiểu thư bọn họ làm sao có thể coa quan hệ với môn chủ Tần môn? Không kịp ngẫm nghĩ nữa, hiện tại bọn họ phải làm, chính là muốn đưa tiểu thư nhà mình bình an trở về.

Cùng cùng một thời điểm Tần Vũ Triết lên xe, khiêm tốn chạy băng băng chậm rãi dừng lại ở nhà chính nhà họ Tần, một đám người mặc tây trang màu đen từ trên xe bước xuống, tất cả bọn họ đều đứng thẳng tắp, con ngươi sắc bén, vừa thấy cũng biết, chủ nhân là người không dễ chọc.

Trước hết một người đàn ông toàn thân cô lãnh từ trên xe bước xuống, con ngươi sâu như cổ đàm vô ý quét qua người khác, sẽ chỉ làm người khác cảm thấy toàn thân rét lạnh, toàn thân hắn cũng mặc tây trang màu đen, chỉ là khí tức so với những người phía sau hắn mà nói, càng thêm lạnh.

"Gác trước cổng nhà họ Tần, người không liên quan, không được đi vào." Bốn người trông coi giữ cửa như lâm vào đại địch, nhóm người này bọn họ cũng chưa từng gặp qua, nhưng bọn họ vừa mới nhận được tin nói, những người này là người bên nhà họ Phó, chỉ là bọn họ không rõ, từ trước đến nay Tần môn họ không qua lại với quan viên, chứ đừng nói là nhà họ Phó đứng đầu quan viên.

"Chúng tôi là tới đón người." Một cô gái tóc ngắn đi ra, gương mặt bình thường mang theo nụ cười thân thiện, nhưng trong cặp mắt sắc bén chứa đầy âm hàn.

Đám đông đến bảo bối của lão đại bọn họ, động đến tiểu thư của bọn họ, quả thực muốn chết.

"Có thiệp mời không?" Nếu không có môn chủ lên tiếng, bọn họ không dám tùy tiện để người khác đi vào.

Ngay tại vừa mới không bao lâu trước, kiều Đường chủ tự tiện tiến vào chủ tịch đều đã chịu trừng phạt, muốn bọn họ lại cho người đi vào đó chính là muốn tìm đường chết.

"Thiệp mời a? Có, đương nhiên là có." Cô gái mỉm cười, lúc cô thò tay vào túi mò mẫm, tay cô mạnh mẽ lên trước, một quyền đánh vào trên người hắn, lập tức hắn quỵ xuống đất, quỳ gối nhấc chân đẩy mạnh một cái. Trong nháy mắt người đàn ông mất đi ý thức, ngất đi.

Còn lại ba người cũng không kịp trở tay, bọn họ cũng đã bị người của Phó Quân Hoàng giải quyết rồi.

Phó Quân Hoàng cứ như vậy dẫn theo người, công khai bước vào nhà chính nhà họ Tần mà trong vòng mười một năm qua chưa từng có người lại nào bước vào.

"A, trong nhà này, thật đúng là một người cũng không có a." Đứng ở phía sau Phó Quân Hoàng một người đàn ông chắc chắn nói, "Diêm Tử Diệp này thật đúng là yên tâm, không sợ người khác ném quả bom vào nổ chết hắn."

"Nhưng mà cơ quan trong nhà này, thật đúng là không ít a." Giọng nói của cô gái lạnh lùng vang lên phía sau người đàn ông, tầm mắt của cô ta lạc vào trong sân mọi khắp ngõ ngách, những góc sáng sửa che kín các cơ quan muốn mạng người, chỉ cần hơi chút không chú ý, đạp xuống, mạng này sợ sẽ không còn.

Bọn họ đã thật lâu không cùng lão đại r ngoài làm việc, không nghĩ tới bây giờ thật ra cứu người, lại còn xông thẳng vào Tần Môn, chuyện này, thật đúng là làm không sai.

Cô gái này và người đàn ông kia là lúc trước cùng trốn từ trong động kia ra, sau khi trốn ra, bọn họ vẫn đi theo bên cạnh Phó Quân Hoàng, chỉ là bọn họ vẫn chưa gia nhập vào bộ đội, mà chính mình thành lập một đoàn lính đánh thuê không lớn.

"Phó thiếu, các người không mời mà đến như vậy, không tốt đi?" Giọng nói âm nhu từ từ vang lên, mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy người đàn ông đeo bao tay màu trắng đứng ở trong đại sảnh, thờ ơ nhìn bọn họ.

"Tôi tới đón thứ của tôi, bảo bối." Tầm mắt băng hàn của Phó Quân Hoàng bắn thẳng đến trên người Diêm Tử Diệp, "Của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Muốn Chết!

Về mặt Diêm Tử Diệp chưa từng có chút thay đổi, hắn bước đi tao nhã đi tới, cặp mắt trong veo mà con ngươi lạnh lùng kia, chứa đầy sát ý quét qua.

Một lần nữa đeo bao tay lên, ánh mắt chuyên chú nhìn bao tay, giọng nói của hắn trong veo mà lạnh lùng mà lại nguy hiểm:

"Tôi nghĩ Phó thiếu tìm sai chỗ rồi, nơi này không có thứ thuộc về ngài, mời trở về đi."

Mấy người theo Phó Quân Hoàng vào mây đồng thời căng thẳng, năng lực trọn mắt nói lời bịa đặt của Diêm Từ Diệp, quả nhiên tuyệt đối lợi hại.

"Môn chủ Diêm, chúng tôi biết tiểu thư nhà chúng tôi là bị ngài mang đi làm khách, đúng là thật không khéo, hôm nay lão gia tử có việc gấp tìm tiểu thư, ngài nói..." Đem Vô Danh, cũng là cô gái trên mặt ang theo tươi cười lúc trước, dịu đi nói, chỉ là lời của cô còn chưa nói hết, Diêm Từ Diệp đã trực tiếp ngắt lời của cô.

"Tiểu thư các người?" Ánh mắt Diêm Từ Diệp bất biến, tiếp tục cẩn thận quan sát bao tay của mình, gia có bệnh thích sạch sẽ, cái bao tay không thể bị ô uế, nếu không gia sẽ mất hứng, "Phó tướng quân, ngài mang theo người xông vào nhà của ta, không sợ tôi kiện ngài tội tự xông vào nhà dân?"

Tất cả những người quấy rầy hấn và gia, đều đáng chết!

Con người của Phó Quân Hoàng chứa đầy băng hàn đủ để giết người.

"Giao ra đây." Giọng nói của Phó Quân Hoàng máy móc mà băng lãnh, "Thả người."

Chỉ cần giao bảo bối của anh ra, anh có thể suy nghĩ cho hấn một con đường sống, chỉ cần bảo bối của anh không có việc gì.

"Phó Quân Hoàng, hình như ngài đã quên, hiện tại ngài đang ở trên địa bàn của tôi." Thế cục bây giờ với anh mà nói là hoàn toàn bất lực, anh tựa không hề lo lắng chuyện này, "Tôi sợ dĩ không so đo những năm gần đây ngài chiếm lấy người của tôi, cũng là vì tôi cảm tạ ngài những năm gần đây chăm sóc người của tôi, hiện tại ngài lạ ít."

Người của tôi.

Ba chữ đơn giản làm toàn thân Phó Quân Hoàng đột nhiên lạnh lùng.

Vốn Đem Vô Danh đứng ở bên người anh cùng hợp tác với cô lui về phía sau một bước, cùng một thời gian về mặt căng thẳng.

Lão Đại đang nổi giận, lửa giận của anh, không người có thể phá.

"Của tôi!" Giọng nói khô khốc chứa vô tận băng hàn, con người thâm thúy không hề chớp mắt nhìn trên người Diêm Từ Diệp, "Nhớ kỹ, Phó An Nhiên, là của tôi! Mặc kệ trước đây hay là hiện tại, cô ấy, đều đã là của tôi!"

"Làm sao có thể a? Ngài không biết, cô ấy..."

Lời của hấn còn chưa nói xong, Phó Quân Hoàng đã thần tốc lắt mình, dưới ánh mắt kinh ngạc của Đem Vô Danh, lắt mình đến trước người Diêm Từ Diệp, một tay kẹp cổ Diêm Từ Diệp, trên gương mặt cương nghị, hàm chứa vô tận sát ý:

"Muốn chết!" Cô chỉ có thể là của anh, không ai có thể cướp đoạt với anh!

Biểu tình của Diêm Từ Diệp cực kì khó coi, cảm giác hít thở không thông làm sắc mặt hấn nháy mắt đỏ lên, đúng là mặc dù là như vậy, nhưng con người của hấn không có tí ti e ngại, hấn nhìn Phó Quân Hoàng như thế, khả khả cười lớn.

"Anh... Đang sợ hãi... Sợ hãi... Liên đại biểu, anh có biết đại biểu, cô ấy, không phải là của anh..."

Đem Vô Danh có chút lo lắng muốn lên trước, cô sợ hãi lão Đại một phút tức giận, trực tiếp giải quyết Diêm Từ Diệp. diêm từ diệp.

Diêm Từ Diệp chết mà nói, hắc đạo sẽ đại loạn, đến lúc đó phía trên trách tội xuống, không chừng là lão Đại chịu tội, ngay cả nhà họ Phó cũng phải chịu liên lụy, Diêm Từ Diệp, bây giờ còn chưa thể chết được, ít nhất, không thể chết ở trong tay lão đại.

Đem Vô Danh còn chưa tiến lên, đã bị người đàn ông bên cạnh ngăn cản, lão Đại làm việc, từ trước đến nay đều đã có chừng mực.

Trong lòng Phó Quân Hoàng xẹt qua một tia cảm giác quái dị, loại cảm giác này làm anh bỗng nhiên buông tay, một tay ném Diêm Từ Diệp văng ra xa, Diêm Từ Diệp vẫn chưa té lăn trên đất, hấn mượn lực chống đỡ thân thể chính mình, hấn chỉ là nhẹ nhàng sờ sờ cổ của mình, sau khi ho khan vài tiếng, hấn cười càng lúc càng quái dị.

"Anh xem, anh đang sợ hãi."

Quả đấm của Phó Quân Hoàng đột nhiên nắm chặt, cũng ngay lúc anh muốn vung quả đấm, một giọng nói rõ ràng vang lên - -

"Sợ hãi đại gia này!" Chỉ thấy Tần Vũ Triết tay cầm hai súng, thẳng hướng tiến vào, hấn về mặt dữ tợn đi vào.

Giờ súng lên, lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, hai súng trực tiếp nhắm vào mi tâm và trái tim Diêm Từ Diệp, chỉ thấy Tần Vũ Triết nổi giận nói:

"Diêm Từ Diệp, giả điên cũng không cần kéo Tần môn xuống nước cùng! Con mẹ nó, tại người Bàn gia gia người xằng bậy? Như thế nào? Sau khi giết chết Tần gia, còn muốn cho người san bằng nhà họ Tần hả? Diêm Từ Diệp, hiện tại Bàn gia tao sẽ nói cho mày biết, nếu mày dám phá hoại nơi này một

chút nào, ông nội Bàn đây sẽ giết chết mày!"

Hồ hấp của Tần Vũ Triết hơi chút nặng nề, đang người của hắn tuy so với người bình thường thì lớn hơn nhiều, nhưng bước chân của hắn lại thập phần nhẹ nhàng, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, đây là người luyện võ.

Tần Vũ Triết dẫn theo người đuổi tới bên này, nhìn ngoài cửa lớn nhà họ Tần và những người đứng bên ngoài đó, trong lòng hắn nhất thời hồi hộp một chút, hiển nhiên, người bên nhà họ Phó nhanh hơn hắn một bước.

Chỉ là kỳ quái, những người đó vẫn chưa ngăn cản hắn, sau khi để người còn lại trực tiếp vây quanh nhà họ Tần, hắn dẫn theo vài người anh em, trực tiếp liền vọt vào.

Trong con ngói của Diêm Tử Diệp xoẹt qua ý cười không thể nhận ra, "Bàn Đôn, mày vẫn đến đây." Đúng rồi, gia ở trong này, hắn đương nhiên là muốn tới nơi này.

Chỉ là vì cái gì, vì cái gì gia tình nguyện nhận Tần Vũ Triết, cũng không nói cho hắn, cô còn sống à?

Tần Vũ Triết thần tình dữ tợn trực tiếp kéo lại bảo hiểm, "Diêm Tử Diệp, con mẹ nó ở trong này chơi chiêu này, lão tử nhận được tin tức nói người nhà họ Phó vây quanh nhà chính nhà họ Tần, lão tử liền biết là bạch nhãn lang mày làm! Mẹ nó còn không bỏ bớt tâm? Gia đã chết mười một năm, mày...."

"Ngậm miệng!" Giọng nói trầm thấp chứa đầy uy hiếp, vô tình con ngói chứa đầy giận dữ, "Nếu mày còn dám nói chữ kia, tao sẽ giết mày."

Phó Quân Hoàng về mặt lạnh lẽo nhìn Tần Vũ Triết, cũng không ở lại bao lâu, nhân cơ hội rời đi.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng vẫn ở trạng thái buộc chặt, sau khi anh liếc mắt ra hiệu với hai người bên cạnh, lặng yên rời khỏi đại sảnh.

"Như thế nào? Chuyện năm đó mày quên rồi sao?" Tần Vũ Triết trực tiếp đề sủng trên trán Diêm Tử Diệp, hắn thấp hơn Diêm Tử Diệp nửa cái đầu, nhưng khí thế cũng không thua một phân, "Mười một năm trước, là mày giết gia đúng chứ? A, ở trước mặt lão tử già bộ làm người tốt, con bà nó, nếu không bởi vì gia, người sớm con mẹ nó đông chết, nhưng mà mày hỏi bảo gia cái gì? Mẹ nó để cho gia chết ngay cả tử thi cũng không còn."

Vốn Tần Vũ Triết chỉ muốn diễn trò, nhưng khi nói đến chuyện mười một năm trước, tất cả cảm xúc đã bay tới thò gian kia, trong mắt rung rung, cảm xúc kích động, ngay cả đề trên cò súng cũng đã run run.

Con ngói của Diêm Tử Diệp nhìn trên người Tần Vũ Triết, con ngói của hắn không có tí ti dao động, chỉ khi Tần Vũ Triết hỏi hắn có phải giết Tần Gia không, con ngói của hắn hơi hơi dao động.

Oanh - -

Một tiếng nổ mạnh đột nhiên truyền đến.

Diêm Tử Diệp và Tần Vũ Triết đồng thời sững sờ.

Gia!

Trong nháy mắt con ngói của Diêm Tử Diệp trở nên cuồng nhiệt! Thêm vào đó, chính là nguy hiểm!

Lúc Tần Vũ Triết còn chưa phản ứng kịp, Diêm Tử Diệp đã lắc mình một cái, chân cực kì có tính kĩ xảo đạp lên đùi Tần Vũ Triết một cái, Tần Vũ Triết lao đảo một cái, Ngay sau đó nửa quỳ ở trên mặt đất!

Ngay lúc Tần Vũ Triết té xuống, thân thể Diêm Tử Diệp đã chạy ra ngoài....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không Sợ, Anh Ở Đây

Đêm Vô Danh thấy vậy, vội vàng lắc mình, nhưng mà cô ta vẫn chưa kịp ngăn Diêm Tử Diệp lại, trong nháy mắt khi cô muốn ngăn cản Diêm Tử Diệp lại, một cây súng chuẩn xác nhắm ngay mi tâm của cô ta!

Đêm Vô Danh nhất thời cả kinh, vội vàng lắc mình!

Cũng trong nháy mắt lắc mình, đạn xoẹt qua trên mặt của cô ta! Tức khắc, trên gương mặt cô ta truyền đến một trận nóng bỏng đau đớn.

Mà cũng trong giây lát đó, Diêm Tử Diệp đã biến mất trong tầm mắt của bọn họ! !

Mặt khác một bên, khi Tần Vũ Triết dùng súng chỉ vào Diêm Tử Diệp, Phó Quân Hoàng đã tới lâu ba biệt thự, anh cũng không có quá nhiều thời gia, rất nhanh đã tìm được phòng của An Nhiên.

An Nhiên toàn thân vô lực nằm ở trên giường, trong phòng cách âm hiệu quả vô cùng tốt, cô không nghe được âm thanh bên ngoài, cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ là xuyên thấu qua tai nghe, cô biết Bàn Đôn đã đến đây, chỉ là Phó Quân Hoàng đã đến chưa, cô không biết.

Tần Vũ Triết tới, nhưng hắn không có bất kì lý do gì để dẫn cô đi, thậm chí, cách làm của hắn sẽ chỉ làm kẻ điên Diêm Tử Diệp hoài nghi thân phận của cô.

Đột nhiên, một tiếng gõ cửa vang lên, đáy lòng An Nhiên hồi hộp, trong lòng nảy lên cổ cảm giác lạ, thúc đại não của cô còn chưa kịp phản ứng, cô đã hô lên:

"Lão Suất Ca, có phải anh không?"

"Không sợ." Tiếng nói của Phó Quân Hoàng từ ngoài cửa truyền vào, tiếng nói của anh khô khốc mà buộc chặt, giống như đang cực kì nhẫn nại cái gì.

Lòng An Nhiên lập tức bình lặng.

Cô chưa từng ý lại vào người khác như vậy?

Cô làm Tần Lam, sống 35 năm. Trong vòng ba mươi lăm năm cô chưa từng một ngày ý lại vào người khác, thậm chí một người tín nhiệm bên cạnh cũng không có. Cô một mình một người gánh vác 35 năm, chưa có lúc nào thử qua cảm giác ý lại người khác, cô không hề biết, trong vòng 35 năm kia, cuộc sống có bao nhiêu một mới.

Trong mười một năm cô trọng sinh, bên người luôn luôn có một người che chở đầy đủ cho cô, luôn có một người làm trước cô một bước chuẩn bị tốt mọi chuyện cho cô, luôn luôn có một người ở bên người cô yên lặng trả giá, anh ở bên cạnh cô cảm giác rất tốt, có thể, đây chính là thích trọng miệng mọi người vẫn nói.

Cô thích người đàn ông ngoài cửa kia.

Tâm, ở trong khoảnh khắc yên tĩnh trở lại.

Chỉ cần có người đàn ông kia ở bên người cô, cô chỉ cần yên lặng chờ đợi là được. Cô, tin anh.

An Nhiên biết cửa phòng ngủ này khó mở như thế nào, cho dù để cho thợ mở khoá giỏi nhất trên thế giới này mở, cũng chưa nhất định có thể mở ra, ổ khoá này là năm đó Diêm Tử Diệp làm để nhốt cô, cô ý làm ra phòng ngừa cô chạy trốn, là có một không hai trên thế giới.

Chỉ cần cô cho Phó Quân Hoàng thời gian, Phó Quân Hoàng có năng lực mở cửa, nhưng anh không muốn lãng phí nhiều thời gian ở trong này, từ trong lòng ngực lấy ra một thứ giống kẹo cao su, anh thuận thực dính nó trên cánh cửa,, sau khi để An Nhiên rời xa cửa, anh nghiêng người bịt tai.

Cũng ngay lúc Phó Quân Hoàng lắc mình, một tiếng ầm ầm phá huỷ vang lên!

"Kẹo cao su" kia là loại bom chuyên môn dùng cho phá hoại nhỏ, nhìn như nhỏ, nhưng là uy lực lại lớn kinh người.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đá văng cánh cửa kia, cửa mở ra, xoay bước lên trước, khi anh nhìn thấy cô gái vô lực nằm trên giường, nhất thời con người hiện ra một mảnh sát ý nồng đậm.

"Lão Suất Ca." An Nhiên muốn cười với Phó Quân Hoàng, những sắc mặt Phó Quân Hoàng quá dọa người, bất giác ý cười trên môi cô cũng không duy chỉ được rồi.

Phó Quân Hoàng không nói gì, cúi người xuống, một tay ôm An Nhiên vào lòng mình, lập tức ôm kiểu ôn công chứa pom cô ra ngoài.

An Nhiên không biết tình huống bên ngoài, nhưng nếu Phó Quân Hoàng có thể công khai tiến vào ôm cô ra ngoài, như vậy hẳn là đã khống chế được Diêm Tử Diệp.

Nhưng mà, khi Phó Quân Hoàng vừa mới ôm An Nhiên đi tới cửa, một tiếng súng đột nhiên vang lên....

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên nhanh chóng lắc mình, khăn trương che chở cô ở trước ngực, đạn cũng liên tục bay qua đầu Phó Quân Hoàng!

"Thả cô ấy xuống." Con người Diêm Tử Diệp lạnh lẽo, tay đeo bao tay trắng nắm một cái súng lục đen nhánh" Cô ấy không thuộc về mày."

Phó Quân Hoàng vẫn chưa nhìn về phía Diêm Tử Diệp, anh tỉnh tể kiểm tra An Nhiên ở trong lòng mình, con người chứa đầy lo lắng.

An Nhiên cười nhạt, có chút cật lực dơ tay xoa đôi má lãnh ngạnh của anh, "Em không sao, không cần lo lắng."

- - àm!

Ngay sau đó lại là một tiếng súng vang lên!

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên lắc mình đến phía sau cửa, khí tức có chút trầm trọng.

"Phó thiếu, đừng để tôi phải nói lại lần nữa." Giọng nói của Diêm Tử Diệp chứa một chút điên cuồng, "Cô ấy là của tôi, Phó Quân Hoàng anh nhớ kỹ, người anh ôm trong lòng, là người phụ nữ của tôi!"

Nháy mắt Phó Quân Hoàng nổi giận, tay ôm An Nhiên bỗng nhiên nắm chặt, lúc An Nhiên còn chưa phản ứng kịp, Phó Quân Hoàng đã ôm cô thân tốc lắc mình, lập tức anh rút từ bên hông ra một cây súng, thân tốc hướng về phía Diêm Tử Diệp nã một phát súng!

Cùng thời gian lúc Phó Quân Hoàng nổ súng vào Diêm Tử Diệp, Diêm Tử Diệp cũng đồng dạng nổ súng về phía Phó Quân Hoàng!

Hai tiếng súng đồng thời vang lên!

Diêm Tử Diệp lắc mình đứng lúc, hấn kẻ sát trên mặt tường, con ngươi điên cuồng không giảm trái lại còn tăng, hấn hướng về phía Phó Quân Hoàng đang ôm An nhiên né tránh cuồng nộ hô lên:

"Gia, ngài vì cái gì luôn luôn muốn rời khỏi bên cạnh tôi? Tôi ngoan ngoãn phục tùng ngài, tôi chỉ muốn ngài dừng lại nghỉ ngơi một chút, vì sao ngài liên biến mất? Gia, ngài có gì bất mãn đối với tôi! Tôi có thể thay đổi, vì cái gì ngài luôn muốn rời khỏi bên cạnh tôi!"

Trong tiếng nói phẫn nộ chứa đầy hận ý cing thótkng khổ khôn nói thành lời, hấn giờ súng về phía bọn họ, hấn lớn tiếng gầm thét:

"Vì cái gì vì cái gì vì cái gì!"

Bang bang àm - -

Phó Quân Hoàng trực tiếp che chở Cho An Nhiên trước ngực bản thân, hô hấp của anh không chút hổ động, con ngươi của anh chỉ tồn tại một mình An Nhiên, tay anh lần lượt trấn an cô, giọng nói của anh máy móc mà lại ôn nhu, anh ở bên tai cô nói nhỏ:

"Không sợ, không sợ, anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em."

Bên tai truyền đến từng đợt tiếng súng, nhưng trong lòng An Nhiên lại một mảnh yên lặng, cô ở trong lòng anh rụt rụt thân thể, khoe môi mưng theo độ cong nhàn nhạt, hai tay quàng trên eo của anh, nói nhỏ:

"Em biết. Em không sợ."

"Ôm chặt anh." Phó Quân Hoàng nói nhỏ bên tai cô, An Nhiên làm theo anh nói, ôm chặt anh.

Cũng ngay lúc cô ôm chặt anh, Phó Quân Hoàng đứng dậy, hống súng chuẩn xác nhắm ngay mi tâm Diêm Tử Diệp!

Đang chuẩn bị đối đạn Diêm Tử Diệp hơi ngừng lại, gương mặt âm nhu lập tức chứa một tia tươi cười quái dị, "Phó Quân Hoàng, anh không giết được tôi."

Bằng - -

Đạn ghim vào vai Diêm Tử Diệp!

Bước chân Diêm Tử Diệp lui lại mấy bước, đau đớn làm sắc mặt hấn hơi trắng, nhưng ý cười trên mặt biến mất, lúc hấn còn muốn nói gì đó, một tiếng chuông điện thoại di động nhẹ nhàng bỗng nhiên vang lên, mà phối hợp tiếng chuông điện thoại di động vang lên, là một giọng nói trong veo mà lạnh lùng: Diêm Tử Diệp, cút.

An Nhiên đột nhiên cả kinh, giọng nói kia cô hấn không nghe lầm, đó là giọng nói của cô.

Diêm Tử Diệp cũng không để ý tới đau đớn trên vai, hấn nhận điện thoại, sau khi nghe người ở đầu bên kia nói vài câu, sắc mặt của hấn nhất thời trở nên tái mét!

Hấn không liếc mắt nhìn An Nhiên một cái, băng bó bả vai, sắc mặt trắng bệch chạy ra ngoài.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hoảng Sợ Của Anh

Phó Quân Hoàng cũng không dẫn An Nhiên về nhà chính nhà họ Phó, mà anh ôm cô đến một nhà trọ bên ngoài của anh.

Trong nhà trọ bài trí cực kỳ ngăn gọn, nhưng là sắc điệu ấm áp hiếm có.

Ngẫu nhiên An Nhiên và Phó Quân có đến chỗ này ở một thời gian ngắn, trong nhà trọ chỉ có mùi vị của hai người, không có người thứ ba.

Phó Quân Hoàng cẩn thận đặt An Nhiên lên trên giường, sắc mặt anh đông lạnh, từ khi rời khỏi nhà họ Tần, một câu anh cũng không nói với cô, cứ như thể ôn cô thẳng đến đây.

Tay An Nhiên muốn giữ chặt anh, nhưng Phó Quân Hoàng đứng dậy quá nhanh, cô vẫn chưa kịp chạm vào anh, anh cũng đã đi ra cửa rồi.

Nháy mắt khi cửa bị đóng, An Nhiên cảm thấy tâm mình vang lên một tiếng hồi hộp.

An Nhiên liền nằm ở trên giường, tầm mắt lạc trên cánh cửa phòng đóng chặt kia, giống như cô đang chờ đợi cái gì, ngay lúc cô đang muốn bỏ cuộc, của bị người bên ngoài đẩy ra, trong tay Phó Quân Hoàng cầm một ly nước trắng.

Anh để ly nước lên trên bàn cạnh đầu giường, anh nâng cô dậy, để cô dựa vào tòng lòng anh, trong tay cầm một viên thuốc bỏ vào trong miệng cô, lại cho cô uống nước, nán lại cho tới khi cô ửngng xong, anh lại đặt cô xuống, để cô nằm xuống.

An Nhiên nhận ra viên thuốc kia, là giải dược chế ra nhằm vào bí hiểm của nhà họ Tần, cô không hỏi anh vì sao biết cô bị hạ dược gì, trong tay còn có giải dược, cô không nghĩ muốn hỏi nhiều, cô chỉ muốn biết, khi nào thì anh mới không tức giận nữa.

Khoảng cách anh tức giận cô, thật sự đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.

Đó là chuyện từ tám năm trước, khi anh hôn mê tỉnh lại, anh không ôm cô an ủi cô, anh chỉ yên lặng nhìn cô.

Khi đó anh một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn, cho đến cuối cùng, cô nhìn anh cười, cô nói cho anh, cô không có việc gì, anh bảo vệ cô, đôi mắt an tĩnh mới hơi buông lỏng.

Anh đang tự trách.

Cô biết.

Phó Quân Hoàng ngồi an vị trên giường, con ngươi thâm thúy nhìn sắc mặt trắng xanh của An Nhiên, tay để ở trên đùi nắm chặt thành quyền, khí tức toàn thân chuyển lạnh.

"Em không sao, chỉ là thân thể có chút vô lực mà thôi." Tay An Nhiên nắm tay Phó Quân Hoàng, nhưng cô còn chuea chạm đến anh, anh đã rời tay đi.

An Nhiên cật lực ngồi dậy tới, cô nhích lại gần người Phó Quân Hoàng, nhưng sau khi uống thuốc, cơ thể càng vô lực, cô cười khổ với anh:

"Lão Suất Ca..."

Con ngươi sâu thẳm xẹt qua một tia cảm xúc, cơ thể cứng ngắc dựa vào cô, nháy mắt khi anh dán vào cô, An Nhiên rúc cổ người vào trong lòng anh, chôn đầu của mình trên ngực anh, thờ dài.

"Lão Suất Ca, anh xem, em không sao, em rất tốt, anh không cần im lặng với em, em..." Em sợ hãi.

Nhiều buồn cười, năm đó Tần gia uy hiếp tám phương bây giờ lại vì một người không nói lời nào mà cảm thấy sợ hãi.

Cô lo lắng, anh sẽ giống như năm đó, đi vào ngõ cụt không ra được.

Hai tay vòng trên người cô hơi buộc chặt, gương mặt Phó Quân Hoàng vẫn lạnh nganh, lúc này mới hơi hơi có chút buông lỏng, anh vùi mặt mình trên cổ của cô, hô hấp nóng bỏng phun trên da thịt trần trụi của cô, giọng nói của anh khàn khàn mà khô khốc:

"Về sau từ bỏ."

"Uh ờ, hẳn không rồi." An Nhiên cười nhạt trong lòng anh, "Lão Suất Ca, cùng em ngủ một lát đi, em mệt mỏi." Toàn thân vô lực làm cô một câu cũng không muốn nói.

"Được." Anh lại đặt cô xuống, sau khi cởi áo khoác, anh lên giường, ôm cô vào trong ngực mình, kê sát cô trên lồng ngực mình, cầm tuần đặt để trên đỉnh đầu của cô, con ngươi khép hờ, hô hấp trầm ổn.

Trời chiều quang huy xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, ánh sáng màu cam chiếu vào hai người đang ôm nhau ngủ trên giường lớn, có vẻ đặc biệt ấm áp.

Mặt khác một bên.

Tần Vũ Triết đang ngồi ở trong xe, về mặt âm trầm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe.

Tại nhà họ Tần, Sau khi nhìn về mặt trắng bệch của Diêm Tử Diệp chạy đến, hần hai lời chưa nói, cầm giải được trong tay ném cho cô gái trúng đạn, cầm theo súng chạy đi.

Người ngoài cửa không dám ngăn cản Diêm Tử Diệp, đến lúc đuổi theo hần, Diêm Tử Diệp đã chạy xa một đoạn đường, hần chưa nói hai lời, trực tiếp lái xe đuổi theo.

Nhưng là, hần đúng là vẫn cho truy tìm rồi.

Diêm Tử Diệp nơi đó, có quý.

Vùng ngoại thành Đế Đô, trong một thôn xóm, có một tòa biệt thự ba tầng, không ai biết chủ nhân biệt thự kia là ai, cư dân nơi này chỉ có thể ngẫu nhiên thấy có người từ nơi này ra ngoài, nhưng cũng chưa từng thấy qua chủ nhân toà biệt thự này

Một chiếc xe cao cấp có rèm che thẳng hướng quá lại, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người dừng trước cửa toà biệt thự, chỉ thấy người đàn ông tuấn mĩ cả người mặc tây trang màu đen, tay đeo bao tay màu trắng về mặt bằng hàn từ trên xe bước xuống, cửa xe cũng đã đóng, người cũng đã tiến vào biệt thự rồi.

Kẻ có tiền cũng không sợ người khác trộm xe đi.

Nhóm người thôn dân nhìn nhin không được bữu môi.

Diêm Tử Diệp mới vừa tiến vào cửa chính, vài người đàn ông ngoại quốc mặt áo dài trắng đã đi tới, trong đó còn có người phụ nữ trung niên sắc mặt lo lắng.

"Môn chủ, vừa rồi cơ năng thân thể MH7 đột nhiên bắt đầu giảm xuống, khí quan bắt đầu khô kiệt, nhưng chúng tôi..." Người phụ nữ trung niên cầm báo cáo trong tay, về mặt ngưng trọng nhìn Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp cũng không để ý người phụ nữ trung niên, hần bước nhanh đi lên lầu, khi hần đẩy cánh cửa phòng trên lầu ba ra, trong nháy mắt về mặt nhu hoà xuống, hần chạy đến chiếc giường lớn, sau đó hài đầu gối chậm rãi quỳ trên tấm thảm mềm mại.

Giường lớn không hề giống như trong tưởng tượng của chúng ta, tấm chăn che lại dụng cụ đang hoạt động.

Ở trên giường kia, Chất lỏng màu đỏ cùng với dòng nước màu xanh chảy xuống, mà ngay trên "giường", một cô gái đang nằm, cô nhắm chặt mắt, nếu không phải trên người cô cắm đầy các ống dụng cụ, nhìn cô sẽ giống như một người ngủ say.

Phòng bày đầy đủ các loại dụng cụ, nơi này hoàn toàn không giống phòng ngủ thông thường, mà giống như phòng bệnh.

Dụng cụ nơi này có thể nói là tiên tiến nhất trên thế giới, không có dụng cụ hoàn hảo nào có thể đánh đồng với nơi này.

Tầm mắt của Diêm Tử Diệp ở trên người cô gái bởi hồi chuyển động qua lại, cuối cùng tầm mắt của hần dừng trên khuôn mặt quen thuộc đến tận xương, tay hần có chút run rẩy vỗ về gương mặt được ngăn cách bởi tấm thủy tinh, con ngươi của hần cuộn kĩ dịu dàng, hần dán lên thủy tinh không biết đang nói gì đó, chỉ có thể mơ hồ nghe được:

"... Không cho phép... Anh làm sao có thể..... Để em rời đi..."

"Môn chủ, hiện tại tất cả đều đã ổn định, thật xin lỗi, lúc ấy chúng tôi quá kinh hoàng, cho nên mới kêu người gọi điện thoại cho ngài." người phụ nữ trung niên báo cáo, đứng ở ngoài cửa, về mặt áy náy nhìn Diêm Tử Diệp quỳ trên sàn nhà.

Hai tay Diêm Tử Duệp khoác lên thủy tinh, con ngươi dịu dàng, "Không có việc gì là tốt rồi."

Người phụ nữ trung niên có chút lo lắng liếc mắt nhìn Diêm Tử Diệp một cái, sau cùng, vẫn là lựa chọn ra ngoài.

Lúc này, vẫn lại là không cần quấy rầy môn chủ là tốt.

Sau khi cửa bị đóng lại, Diêm Tử Diệp an tĩnh nhìn cô gái nhắm chặt hai tròng mắt nằm trên giường, giọng nói của hần chứa đầy điên cuồng: "Gia, chờ một chút, chờ một chút, anh có thể để cho em tỉnh lại rồi...."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Người Là Của Ta

Trong mấy ngày kế tiếp, Phó Quân Hoàng và An Nhiên đều không trở lại nhà cũ của nhà họ Phó, lấy cớ với lão gia tử là muốn ở bên ngoài một thời gian ngắn.

Trước đây, trong một năm An Nhiên và Phó Quân có sẽ có mấy tháng trụ ở nơi đó, lão gia tử cũng không có nghĩ nhiều, cũng liền đồng ý.

Được tính bí hiểm rất lớn, mặc dù An Nhiên đã uống giải được, cơ thể vẫn bần rần hai ngày, đến ngày thứ ba, mới có thể xuống giường đi lại.

Lúc Phó Quân Hoàng đẩy cửa đi vào, trong tay còn bưng một chén cháo nóng, xem ra cực kì hấp dẫn, có vẻ ăn rất ngon.

Đề chén cháo nhỏ lên bàn trà, nhìn An Nhiên muốn xuống giường, mày nhíu lại, anh bước nhanh lên trước, lập tức một tay ôm lấy cô vào trong lòng mình, ôm cô lên, xoay người, chính mình ngồi trên giường, mà cô ngồi ở trên chân mình.

An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Phó Quân Hoàng, nhưng khi tầm mắt của cô nhìn thấy lỗ tai đỏ ửng kia, trong lòng tràn ra một tiếng cười cuồng giả.

Trong mấy ngày nay, Phó Quân Hoàng không đến bộ đội, vẫn ở trong nhà trọ chiều có cô, mặc kệ cô nói cái gì, anh đều kiên nhẫn nghe, nhưng anh cũng chủ nghe mà thôi, như nghe như không, An Nhiên cũng không biết.

Nghe được tiếng cười, tay bưng cháo hơi dừng lại, Phó Quân Hoàng điều chỉnh lại dáng ngồi của An Nhiên, thuận tiện để cô ngồi thoải mái chút, lập tức thối chén cháo ấm áp đưa tới môi cô, con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm cô.

An Nhiên cười nhẹ, tay muốn tiếp nhận bát cháo, "Lão Suất Ca, hiện tại em đã mười lăm tuổi, không phải năm tuổi, không cần thiết..."

Lời của cô còn chưa nói hết, thìa ở bên môi lại tiến sát môi cô hơn, An Nhiên thờ dài, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Phó Quân Hoàng kiên trì muốn uy cô.

Anh giống như một đứa trẻ chờ đợi được khen ngợi, có chút thẹn thùng lại có chút đáng yêu.

An Nhiên mở miệng, miếng cháo hoà tan trong miệng, sền sệt mà lại thơm ngát, uống rất ngon.

"Ăn rất ngon." Giọng nói của An Nhiên cực kì dịu dàng, đến ngay cả con ngươi cũng dần mềm mại.

Về mặt vẫn căng thẳng của Phó Quân Hoàng lập tức dần ra, tuy đây không phải là lần đầu tiên hàm cháo cho bảo bối của anh, nhưng anh vẫn khàn trương muốn chết.

Anh uy, cô ăn.

Hai người phối hợp cực kỳ tốt.

Khí Phó An Nhiên nuốt miếng cháo cuối cùng vào trong miệng, tầm mắt của Phó Quân Hoàng dừng trên đôi môi hồng nhuận của cô, hầu hết hơi hơi bắt đầu chuyển động.

Tầm mắt nóng bỏng của Phó Quân Hoàng làm An Nhiên hơi giật mình, "Lão Soái..." Còn chưa nói dứt lời, đã bị Phó Quân Hoàng hoá thân thành sói hoàn toàn ăn vằm trong miệng.

Nụ hôn của anh trước sau như một không có bất kì kì sảo, vội vàng mà điên cuồng, nhưng mặc dù là như vậy, lực đạo của anh không chế vô cùng tốt, anh không có tưởng qua cô, nhưng nụ hôn lại điên cuồng hạ xuống.

Sau khi An Nhiên hết giật mình, hai tay cô quàng lên cổ Phó Quân Hoàng, cô tiếp nhận nụ hôn của anh, trong nụ hôn của hắn để lộ của hắn vội vàng xao động cùng bất an, của nàng nụ hôn lần lượt kiên nhẫn trấn an hắn.

Mãi đến hai người đều đã thở hồng hộc hậu, anh mới buông cô ra, gắt gao ôm cô vào trong ngực, cầm đề trên đỉnh đầu cô, trầm trọng thờ hào hển.

"Em là của anh." Bỗng nhiên trong lúc đó, Phó Quân Hoàng ở trên đỉnh đầu cô, nặng nề nói ra những lời này.

An Nhiên hơi kinh ngạc, ngẩng đầu.

Trong mấy ngày nay, mặc dù Phó Quân Hoàng cẩn thận chiều cố cô, nhưng anh rất ít nói chuyện với cô, cô biết anh vẫn đang có chút áp lực gì đó, cô không hỏi, anh cũng không nói.

Không nghĩ tới, sự tình này kìm nén năm ngày, anh mới rầu rĩ nói ra.

Anh bởi vì những lời nói của Diệp Từ Diệp mà tức giận.

Thấy An Nhiên không trả lời, chỉ nhìn anh, mày của Phó Quân Hoàng càng nhíu lại, anh ôm cô thật chặt, con ngươi gắt gao nhìn cô, gần từng chữ nói:

"Phó An Nhiên, em là của anh, là của Phó Quân Hoàng anh!"

Tiếng nói của anh không ôn nhu giống trước đây, có khi bá đạo tuyên thệ, anh đây không phải là nói với cô, mà đang thông báo cho cô, cô chỉ có thể là của Phó Quân Hoàng anh, mặc kệ cô là ai, đều chỉ có thể là của anh.

Cô là bảo bối anh nhất về, là bảo bối anh nuôi lớn, toàn thân trên dưới của cô đều là của anh, không ai có thể cướp đi.

"Lão Suất Ca, thật khờ." An Nhiên vui đầu vò trong lòng anh, rầu rĩ cười, có thể là cười quá lợi hại, tầm mắt của cô bắt đầu có chút mơ hồ, "Đứa ngốc."

Lông nay Phó Quân Hoàng càng nhúu chặt, hai tay anh nâng đầu cô lên, "Em..." Toàn bộ lời nói đều nghẹn lại cổ họng, về mặt anh lập tức căng thẳng thậm chí con ngươi thâm thúy chứa một chút bối rối.

"Bảo bối, bảo bối không khóc, anh..." Phó Quân Hoàng không biết nên an ủi bảo bối đột nhiên khóc trong lòng này như thế nào, chân tay anh bắt đầu luống cuống, vốn không biết cách nói giờ lại càng lắp bắp, anh chỉ có thể ôm cô, hai tay vỗ về sau lưng cô, "Bảo bối, bảo bối, không khóc không khóc, anh ở đây, có anh ở đây."

Cô xem, cô thật may mắn mới gặp được anh.

An Nhiên rúc cả người vào trong lòng anh, nước mắt giống như vòi nước không kìm được, không ngừng rơi xuống.

Nếu cô không chết, nếu cô không có Trùng sinh, như thế có phải cả đời này, cô cũng đã không gặp được người đàn ông như vậy rồi? Hiện tại thậm chí cô có chút cảm ơn Diêm Tử Diệp, nếu không phải hắn, cô sẽ không gặp được anh, cũng sẽ không cảm giác được tư vị hạnh phúc thực sự.

An Nhiên vòng tay bên hông Phó Quân Hoàng, lực đạo an ủi trên lưng dịu dàng, lộ ra một hương vị thái cẩn thận, khó miệng An Nhiên hiện ra một độ cong, nhưng đáy lòng xoẹt qua một tia tự giễu.

Đường đường Tần gia, vậy mà cũng có lúc cảm tính như vậy, thật sự là rất khó tưởng tượng.

"Quân Hoàng, cảm ơn anh." Cảm ơn anh, vẫn luôn ở bên cạnh em.

"Không được cảm ơn." sau khi Phó Quân Hoàng giật mình, giọng nói khô khốc đầy rầu rĩ.

"Được, không cảm ơn." An Nhiên trực tiếp cọ sát trong lòng anh, ánh mắt hồng hồng chứa ý cười âm áp, "Lão Suất Ca, về sau phải luôn ở bên cạnh em, vị trí bên người chỉ có thể là em, biết không?"

Phó Quân Hoàng ngưng nhìn ánh mắt hồng hồng của cô, Phó Quân Hoàng hơi chút ngốc nói, "Có chiếm hữu."

"Đây không tính là chiếm hữu." An Nhiên có chút đau đầu giằng giãi.

"Ừm..." Phó Quân Hoàng cúi đầu nghĩ, lập tức hôn lên trán của cô, khoé môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Ừm, chỉ có em."

An Nhiên nở nụ cười, hôn khẽ một cái lên trên mặt anh.

Chỉ cần ở bên cạnh anh, cái gì cũng được.

Buổi chiều, trong suốt năm ngày không ra khỏi nhà trọ Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên ra ngoài, cơ thể An Nhiên đã không có chuyện gì, nhưng Phó Quân Hoàng vẫn lo lắng như cũ muốn dẫn An Nhiên đến bệnh viện kiểm tra lại.

Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên đến quần khu bệnh viện của Đế Đô, Phó Quân Hoàng bắt An Nhiên kiểm tra từ đầu đến chân mấy lần rồi, sau khi xác định không có chuyện gì, lúc này tâm tình mới thoáng buông lỏng.

"Lão Suất Ca, chúng ta hiện tại đi nơi nào?" Cô cũng không nghĩ muốn trực tiếp trở về nhà trọ.

Phó Quân nhúu mày ngừng lại, khi anh còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói kinh ngạc vang lên:

"Quân Hoàng, mấy ngày nay anh không nghe điện thoại của em, là bởi vì con nhỏ này?"

An Nhiên hơi ngạc nhiên, tầm mắt nhìn về phía cô gái mặc trang phục quân trang kia, cô nhận ra cô ta, Tô Lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nợ Máu Trả Bằng Máu

Hiện tại Tô Lạnh đã quên An Nhiên, nhưng An Nhiên nhớ rất rõ cô ta.

Vào mấy tháng trước, Phó Quân Hoàng vì cứu cô ta, bản thân bị thương.

Khoé mắt thâm thúy nhếch lên, dưới ánh mắt của Tô Lạnh tựa vào người Phó Quân Hoàng, con người trong veo mà lạnh lùng nhìn Tô Lạnh.

Tô Lạnh không thích ánh mắt của cô gái nhỏ trước mắt, trong ánh mắt của cô có sự khinh miệt và trào phúng.

Tô Lạnh rời tầm mắt khỏi người An Nhiên, một lần nữa nhìn Phó Quân Hoàng "Quân hoàng, cô ấy là...?"

Phó Quân Hoàng mày nhíu càng chặt, tầm mắt của anh tạm dừng trên mặt Tô Lạnh một lát, tiện đà nhìn xuống An Nhiên, "Người quen?"

Sau khi An Nhiên hơi giật mình, suýt nữa bật cười. An Nhiên rất không dễ dàng không chế tốt cảm xúc của bản thân, tiếng nói thản nhiên nói:

"Đây là người quen của anh." Không phải người quen của cô.

Sắc mặt Tô Lạnh hơi cứng lại, ngay cả độ cong của môi cô ta cũng không duy trì được rồi.

Phó Quân Hoàng đây là có ý gì? Không biết cô ta? Hay là có ý để cô ta khó chịu?

"Quân Hoàng, chẳng lẽ anh quên, anh đã cứu em..."

"Uh'm, nhiệm vụ." Phó Quân Hoàng nghĩ tới, cô ta là một lần nhiệm vụ của anh, cứu cô ta, "Có việc?"

Lần này, rốt cuộc ý cười trên mặt Tô Lạnh không duy trì được, nhưng mặc dù như vậy, cô ta cũng không thể trở mặt trong này, "Quân Hoàng, em....."

"Phó Quân Hoàng." Phó Quân Hoàng trực tiếp cắt ngang lời của cô ta, anh không thích cô ta gọi tên của anh, là lạ, vẫn là bảo bối kêu dễ nghe.

Nghĩ như vậy, tay ôm bên hông An Nhiên nắm thật chặt.

Uh'm, không thể để bảo bối rời khỏi anh. Bảo bối rất tốt, cực kỳ ngoan, lại rất nghe lời, anh thích bảo bối nghe lời lại ngoan.

"Uh'm?" Tô Lạnh có chút không rõ nhìn Phó Quân Hoàng.

"Tô tiểu thư, ý của Lão Anh đẹp trai nhà tôi là cô vẫn nên xưng hô giống mọi người khác, anh ấy và cô còn chưa thân thuộc." An Nhiên miễn cưỡng nói xong, giống như sợ Tô Lạnh không tin, cô ngira đầu hỏi Phó Quân Hoàng, "Lão Suất Ca, có phải anh coa ý này hay không?"

"Uh'm." Phó Quân Hoàng do dự, lờ lắt nói.

"..." Tô Lạnh khẽ cắn môi dưới, trong con người chứa chút hơi nước, "Phó thiếu, em là đến cảm ơn lúc trước anh đã cứu em."

"Uh'm."

Tô Lạnh, tuy cô ta là tiểu thư nhà họ Tô, nhưng không có một chút dáng vẻ kệt cớm của tiểu thư, ngược lại có một khí chất ngoan độc, thành tích tại bộ đội của cô ta rất tốt, nếu không, lúc trước chọn người đi nằm vùng, cũng sẽ không tuyển cô ta.

Tô Lạnh không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, giao tiếp lại tốt, trong bộ đội nhân duyên của cô vô cùng tốt, cũng không ít thiếu gia nhà giàu theo đuổi cô ta, nhưng toàn bộ đều bị cô cự tuyệt, Tô Lạnh cô muốn tìm đàn ông, sao có thể là hạng người bình thường?

Ngay khi Phó Quân Hoàng ôm cô ta ra khỏi căn phòng nổ tung đó, lòng của cô ta đã rơi vào tay giặc rồi.

Cô ta cảm thấy được, người đàn ông có thể ở bên cạnh cô ta, chỉ có anh thôi.

Về sau sau khi cô ta nghe ngóng, mới biết được, anh là người nhà họ Phó, quân giới sùng nhi, tuổi còn trẻ đã là thiếu tướng quân hàm rồi. Cô ta hỏi thăm càng nhiều, càng dễ dàng chiếm được tâm của Phó Quân Hoàng hơn.

Cô ta dùng mọi cách khó khăn lắm mới lấy được số điện thoại của Phó Quân Hoàng, thường thường gọi đến đều ở trạng thái không có người tiếp, đang lúc cô ta cảm thấy mất mát, cô ta không nghĩ tới sẽ đụng mặt Phó Quân Hoàng ở bệnh viện quân khu, vốn còn chưa kịp vui sướng, khi nhìn đến nữ sinh bên cạnh anh, nháy mắt biến mất sạch sẽ.

"Phó thiếu, em..."

"Tô tiểu thư, thật sự xin lỗi, chúng tôi còn có chuyện phải làm, chúng tôi đi trước." Giọng nói hanh thanh lãnh lãnh khách khách khí khí, khoé môi An Nhiên vẫn mang theo một độ cong nhàn nhạt, mặc dù vậy Tô Lạnh cũng không tìm ra được An Nhiên không hề phép chút nào.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng bất động, phù hợp, "Uh`m, có việc."

Tô Lạnh cười có chút cứng ngắc, "Được, vậy không quá rầy rầy nữa, hai người đi trước đi, tôi cũng phải đi đưa văn kiện rồi."

"Như thế, hẹn gặp lại."

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu với Tô Lạnh, lập tức thật cẩn thận che chở An Nhiên rời khỏi bệnh viện.

Mãi đến khi bóng dáng hai người triệt để biến mất trong đại sảnh bệnh viện, cô ta khẽ cắn môi, sắc mặt có chút lạnh xuống.

Trên xe, Phó Quân Hoàng vì An Nhiên thắt chặt dây an toàn, xong mới thắt cho chính mình.

Sau khi tự lên xe, tầm mắt của An Nhiên liền rơi vào trên người Phó Quân Hoàng, con người tràn đầy thú vị.

"Uh`m?" Phó Quân Hoàng khởi động xe, con người đảo qua trên người An Nhiên.

Anh biết, cô có chuyện muốn hỏi.

An Nhiên nở nụ cười, cô nghĩ nghĩ, vẫn nói ra kìm nén dưới đáy lòng, "Lão Suất Ca, anh cảm thấy Tô Lạnh đẹp sao?"

"Người nào?" Cho xe chạy vững vàng, trong con người xoẹt qua một tia nghĩ hoặc.

"Thì là Tô tiểu thư vừa rồi." Lúc này An Nhiên cực kì có kiên nhẫn.

Phó Quân Hoàng mày nhíu lại, anh nghĩ nghĩ, lông mày càng nhíu lại, "Úm... Không biết."

"Không biết?" Đây là câu trả lời gì?

"Nghĩ không ra bộ dáng của cô ta." Phó Quân Hoàng thật sự trả lời.

An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Phó Quân Hoàng, "Vừa rồi..."

"Không thấy." Trong mắt anh chỉ có nhiệm vụ, người nhà, huynh đệ sinh tử và An Nhiên, nhưng người còn lại, anh không có để tâm.

An Nhiên nhíu mày, vậy vừa rồi anh đã nhìn cái gì?

"Lão Suất Ca cảm thấy em đẹp sao?" An Nhiên đột nhiên hỏi ra câu như vậy, sau khi thốt ra câu hỏi đó, An Nhiên muốn chụp chết bản thân.

Phó An Nhiên a Phó An Nhiên, thêm kiếp trước nữa, cô cũng đã sống được năm mươi năm, vậy mà lại vẫn ngây thơ như vậy!

"Đẹp." Phó Quân Hoàng không chút suy nghĩ, lưu loát nói. Ở trong lòng anh, bảo bối vĩnh viễn đều là tốt nhất.

Tâm trạng còn đang chán nản của An Nhiên lập tức tốt lên, bất giác độ cong môi của cô ngày càng rõ ràng, ngay cả con người cũng sáng lên rất nhiều.

Kéo tay An Nhiên qua, anh một tay lái xe, một tay nắm tay của cô, gương mặt không biểu tình của Phó Quân Hoàng, hiện tại nhu hòa rất nhiều.

"Lão Suất Ca anh là như thế nào nhận định?" An Nhiên tò mò.

"Ánh mắt." Ánh mắt của mỗi người đều không đồng dạng như vậy, mặt có thể dịch dung nhưng ánh mắt không có cách nào biến đổi.

"A... Vậy em che ánh mắt anh lại, anh..."

"Che ánh mắt của anh, anh cũng có thể tìm được bảo bối." Giọng nói của Phó Quân Hoàng cực kì nhẹ, nhưng giọng nói nhẹ như vậy, lại làm trong lòng An Nhiên tràn đầy ấm áp.

"Lão Suất Ca, chúng ta đi dạo phố có được hay không?" Bọn họ dường như đã thật lâu không cùng đi dạo phố, quần áo trên người Lão Suất Ca cũng nên thay đổi rồi.

"Được." Bảo bối cũng nên mua quần áo rồi.

Đem xe vào bãi đỗ xe, Phó Quân Hoàng xuống xe, mở cửa xe, nắm An Nhiên xuống xe.

Mà bọn họ cũng không biết, khi bọn họ vừa mới bước vào cửa hàng quần áo, hai bóng dáng theo sát phía sau bọn họ, con người chứa đầy âm lãnh cừu hận.

"Bọn họ đi vào."

"Phải, chỉ có hai người bọn họ."

"Yên tâm, hôm nay chúng ta nhất định lấy mạng bọn họ, ở tại chỗ này! Ta muốn để bọn họ, nợ máu trả bằng máu!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Mày Đi Chết Cho Tao!

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, thẳng đến thương trường lầu 4, khu độc quyền về trần phục phái nữ.

Xem Phó Quân Hoàng quen thuộc tiêu sái xuyên qua thẳng đến chỗ bán quần áo cô thường mặc, con người thâm thúy nhìn An Nhiên, bên môi mang theo nụ cười không thể nhận ra.

"Bảo bối, mua quần áo." Giọng nói của Phó Quân Hoàng rất thấp, đầu của anh hơi hơi cúi xuống, gần như dán bên tai An Nhiên nói.

Hơi thở ấm áp làm đáy lòng An Nhiên nảy lên một cỗ cảm giác quái dị, cô hơi hơi lui về phía sau một bước, đáy mắt Phó Quân Hoàng xoẹt qua một tia hơi giật mình.

Bên tai An Nhiên ứng đồ, cô ho nhẹ một tiếng, bước về phía trước một bước, khoác lên cánh tay Phó Quân Hoàng. "Lão Soái Ca, chọn quần áo chọn quần áo."

"Được."

Quần áo của An Nhiên ngoại trừ làm theo yêu cầu thì hầu như đều là Phó Quân Hoàng tự mình chọn lựa.

Phó Quân Hoàng chọn áo khoác cho An Nhiên đều là màu trắng, An Nhiên mặc ở trên người, người bán hàng ở một bên không ngừng khen bộ dạng An Nhiên xinh đẹp, mặc quần áo xong càng thêm hấp dẫn.

"Quần áo này là hàng mới về, bộ này chỉ còn lại một cái cuối cùng, tiên sinh ngài xem...?" Người bán hàng trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười thoả đáng.

"Lão soái ca, đẹp mắt sao?" An Nhiên đứng ở đối diện Phó Quân Hoàng, cười với anh.

"Đẹp mắt." Phó Quân Hoàng cười, lập tức nghiêng đầu nói với người bán hàng: "Gói lại."

"Được, xin chờ một chút." Người bán hàng mỉm cười rời đi, đóng gói lại.

Kế tiếp Phó Quân Hoàng lại vì An Nhiên chọn lựa mấy bộ quần áo, khi người bán hàng mang danh sách đến giao cho Phó Quân Hoàng, nói cho anh biết nơi thanh toán, anh liền để An Nhiên chờ ở trong này, liền cầm đi trả tiền.

Vốn An Nhiên muốn đi theo nhưng bởi vì đột nhiên chuông di động của cô vang lên nên dừng bước.

Chỉ là một tin nhắn, tin nhắn thật ngắn gọn, lại làm sắc mặt An Nhiên trong nháy mắt lạnh đi.

Người bán hàng đóng gói tốt quần áo, muốn đi lên bắt chuyện với An Nhiên khi nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên, trong nháy mắt bước chân dừng lại.

Cô gái nhỏ kia, rất dọa người.

Người bán hàng buồn tha, lại quay lại chỗ của bản thân đứng thẳng.

Thanh toán tiền xong trở về, từ rất xa tầm mắt của Phó Quân Hoàng đã nhìn An Nhiên.

An Nhiên cúi đầu xuống, anh không thấy rõ biểu cảm của cô, nhưng anh lại có thể cảm giác được lúc này tâm tình của cô cực kì không tốt.

Xoái bước về phía trước, tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía anh.

Chỉ thấy người đàn ông nhìn như lạnh lùng kia xoái bước về phía trước, một tay ôm thiếu nữ vào trong lòng, vẻ mặt của anh vẫn lãnh ngạnh như trước, lại làm cho người ta cảm thấy dị thường ảm áp.

"Sao vậy?"

Đột nhiên bị Phó Quân Hoàng ôm vào trong ngực, con người băng hàn đột nhiên nhắm lại, cô dựa vào trong lòng Phó Quân Hoàng, đầu ngón tay nắm điện thoại di động, dĩ nhiên một mảnh trắng xanh.

An Nhiên không nói, Phó Quân Hoàng một lần lại một lần vỗ về lên lưng cô, anh không biết nói cái gì, chỉ có thể không ngừng lặp lại một động tác như thế.

"Không có việc gì." An Nhiên thật vất vả quyết tâm bình ổn cảm xúc, cô ngẩng đầu, biểu cảm đã thay đổi tốt, môi cô mang theo ý cười, "Không có việc gì."

Phó Quân Hoàng hơi hơi nhú mày, cô đã không muốn nói cho anh, như vậy anh sẽ không hỏi.

Cầm theo vài túi được đóng gói tinh xảo, An Nhiên tóm Phó Quân Hoàng đến tầng năm khu bán trang phục nam.

"Lão soái ca, chúng ta không thể chỉ mặc quân trang, tuy rằng lúc Lão Soái Ca mặc quân trang rất là tuần tú." Tay An Nhiên luôn luôn đặt ở tròn túi áo khoác, niết nhanh đi động, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Mày Phó Quân Hoàng nhú lại, "Không thoải mái, phải nói cho anh."

"Không có không thoải mái, Lão Soái Ca anh suy nghĩ nhiều, mau mau, chúng ta đi chọn quần áo." An Nhiên một tay lôi kéo Phó Quân Hoàng liền muốn đi thang máy.

"Lần sau." Anh xem ra trong lòng bảo bối có việc.

"Chúng ta cũng đã đến đây."

"Bảo bối có chuyện gạt anh." Phó Quân Hoàng như trước mặt không biểu cảm, chỉ là trong con ngươi thâm thúy chứa một tia bi thương không dễ phát hiện.

An Nhiên thờ dãi, không để ý ánh mắt của mọi người, cô trực tiếp đứng trước mặt Phó Quân Hoàng, ôm lấy, cúi đầu nói:

"Lão soái ca, em không thích anh xảy ra chuyện."

Phó Quân Hoàng hơi giật mình, lập tức một tay ôm cô, "Sẽ không." Cô là đang lo lắng cho anh sao? Lo lắng cũng không thể đạo phó? "Chuyện bảo bối lo lắng là không cần thiết."

Nhớ tới nội dung tin nhắn trong đi động kia, hiện tại An Nhiên đã muốn cầm dao đi giết người.

Hạ mắt xuống giấu đi một chút tâm tình, "Ừm, dư thừa. Anh là Lão Suất Ca của em mà."

Phó Quân Hoàng mỉm cười, anh thích câu nói phía sau của cô.

Anh là của cô.

Cô buông anh ra, ngửa đầu cười với anh, "Đi thôi Lão Suất Ca, chúng ta tiếp tục dạo phố." Cô có nhiều thời gian đi giết chết đám người kia, hiện tại, cô chỉ cần cùng Lão Suất Ca nhà cô là được rồi.

"Được." Phó Quân Hoàng nhìn thấy ý cười tràn đầy trong mắt An Nhiên, thế này mới nắm tay cô, đi về phía thang máy.

"A --!" Một tiếng thét chói tai rõ ràng vang lên!

Thân là quân nhân trước tiên Phó Quân Hoàng dừng ánh mắt trên người phát ra tiếng thét kia!

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên vẻ mặt bất lực đứng ở trong đám người, thân thể của bà ta run run, biểu cảm cực kì tái nhợt.

"Cứu tôi, cứu cứu tôi." Người phụ nữ trung niên ngay cả nói cũng không rõ.

Tất cả mọi người không hiểu nhìn bà ta, lúc có người muốn tiến lên trước hỏi bà ta, tiếng thét chói tai của bà ta làm trong lòng mọi người hoang mang lo lắng!

"Không cần lại đây! Có... Có bom, trên người tôi có bom!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng kêu to, nước mắt hoảng sợ nhịn không được rơi xuống.

Ô ô....!

Nhất thời, mọi người chung quanh đều hoảng sợ nhìn người phụ nữ bất lực! Cũng có người trực tiếp đáp thang máy xuống lầu, muốn rời khỏi nơi này.

Chung quanh bỗng chốc rối loạn, thét chói tai chạy loạn, tò mò đứng ở một bên xem diễn, cũng có người cho rằng, đây là hoạt động thường hay chơi.

Nhưng trong nháy mắt người phụ nữ trung niên thét chói tai, Phó Quân Hoàng theo bản năng kéo AN Nhiên về phía sau lưng mình, biểu cảm lạnh lùng.

"Ở sau lưng anh." Phó Quân Hoàng nói rất nhẹ, lại làm An Nhiên dị thường an tâm.

"Được." An Nhiên cười, năm đó có bao nhiêu sóng to gió lớn nào cô không trải qua?

Trường hợp như vậy, thật sự không tính cái gì.

Phó Quân Hoàng vốn định dẫn An Nhiên ra khỏi đây trước, nhưng mà người phụ nữ trung niên đột nhiên nói một câu, làm An Nhiên dừng bước chân.

"Ai... Ai là Phó Quân Hoàng, nơi này, ai... Là Phó Quân Hoàng! Phó Quân Hoàng, cứu cứu tôi, bọn họ nói chỉ có anh có thể cứu tôi, cứu cứu tôi...!"

An Nhiên xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía người phụ nữ trung niên, tầm đây băng lăng, một lát sau, tầm mắt của cô quét nhìn trong đám người.

Có người giám sát người phụ nữ trung niên kia.

Phó Quân Hoàng vẫn chưa tránh né, thân là quân nhân, trong lúc này anh không thể né tránh, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, kéo AN Nhiên về phía sau lưng bản thân, từng bước một đi về phía người phụ nữ trung niên.

Nhưng mà, cũng ngay lúc Phó Quân Hoàng tiếp cận người phụ nữ trung niên, trong tay người phụ nữ trung niên bỗng nhiên hơn một khẩu súng.

Súng lục nhắm ngay Phó Quân Hoàng, bà ta điên cuồng hô --

"Mày đi chết cho tao!"

Cò súng, chụp động!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cùng Chết Đi!

Phanh --

Tiếng súng đột nhiên vang lên!

"A --!"

Nháy mắt tiếng thét chói tai của mọi người vang lên trong cả toà lầu.

"Giết người -- giết người -- "

Nguyên bản mọi người chờ ở một bên xem náo nhiệt toàn bộ đều hoảng sợ, bọn họ hoảng sợ bất an lớn tiếng kêu to, hoảng loạn không chịu nổi chạy về phía thang máy, bọn họ phải rời khỏi nơi này, bọn họ không muốn chết ở chỗ này!

Tầng lầu còn lại mọi người nghe thấy tiếng súng vang lên, tưởng chỗ nào nổ mạnh, nhất thời hoảng loạn không thôi, một đám toàn bộ đều chạy ra khỏi toà lầu!

Cũng có người nhát gan choáng váng ngất tại hiện trường.

Trong nháy mắt bọn họ xoay người chạy trốn, bọn họ nhớ được người đàn ông bị súng chỉ vào ngay tại tiwếng súng vang lên cũng đã ngã xuống!

Đã chết người!

Bang bang phanh --!

Điên cuồng trên mặt người phụ nữ trung niên vẫn chưa biến mất, bà ta giờ súng, chỉ lên trời liên tục nổ súng, đám người bỗng chốc yên tĩnh lại, bọn họ toàn bộ đều ngồi xổm tại chỗ, hai tay ôm đầu, thân thể run run, nhìn không được lớn tiếng hét ầm lên.

"Tất cả đều không cho chạy, bằng không tôi cho các người toàn bộ đều chết ở chỗ này!" Người phụ nữ trung niên điều chỉnh lại sắc mặt đã bắt đầu vận vẹo.

"Bà và tôi có thù hận gì?" Một tiếng nổ lạnh nhạt rõ ràng vang lên trong tiếng thét chói tai và tiếng la khóc, chỉ thấy thiếu nữ vốn té trên mặt đất đã đứng lên, mà người đàn ông vốn nên trúng đạn bỏ mình cũng đứng lên bên cạnh thiếu nữ, về mặt lạnh lùng.

Phó Quân Hoàng vẫn chưa bị thương, từ lúc người phụ nữ trung niên giờ súng lên, anh cũng đã phát hiện không đúng, ôm An Nhiên vào trong lòng, che chở cô ngã về một bên! Nhìn ở trong mắt người khác, là dáng vẻ trúng đạn ngã xuống đất.

An Nhiên bị Phó Quân Hoàng áp ở dưới thân, mặc dù là đột nhiên, cô cũng không bị một chút thương tổn, lúc anh ngã xuống, hai tay của anh làm đệm cho cô, cô không hề ngã đau.

"Mày không chết!" Người phụ nữ trung niên vẻ mặt độc ác, "Mày vậy mà không chết! A, không quan hệ, không quan hệ, chúng ta có thể đồng quy vu tận (cùng nhau chết), tôi muốn cho các người chôn cùng người nhà của tôi!" Nói xong, người phụ nữ trung niên kéo áo khoác của bản thân ra, chỉ thấy trên người bà ta gắn rất nhiều bom, trong tay bà ta túm một ngòi dẫn nổ.

"Phu nhân, tôi nghĩ bà chỉ muốn mạng của chúng tôi, làm gì kéo theo người vô tội?"

Mặc dù An Nhiên không phải người tốt gì, cô cũng không muốn làm người tốt, nhưng là chuyện này sau đó nhất định sẽ không ít truyền thông nói lại, nếu như bọn họ mặc kệ nhóm người này, tự mình rời đi, toàn bộ dư luận sẽ chia về phía Phó Quân Hoàng, đến lúc đó toàn bộ người nhà họ Phó đều sẽ chịu liên lụy.

An Nhiên sẽ không để chuyện như vậy phát sinh, cô không cho phép có bất luận kẻ nào đến quấy rầy nhân cách sống hiện tại của nhà họ Phó.

"Cô cho tôi là đồ ngọc sao? Tôi thả bọn họ đi, các người sẽ bỏ qua tôi sao? Năng lực của Phó Quân Hoàng có bao nhiêu lợi hại, cô cho là tôi không biết sao?" Về mặt người phụ nữ trung niên cực kì kích động, "Nhà họ Kim chúng tôi làm gì treu chọc đến các người? Vì sao các người lại đuổi tận giết tuyệt chúng ta? Tiểu Hi nhà tôi cũng chỉ mới mười sáu tuổi, mới mười sáu tuổi a!"

Người nhà họ Kim?

Đáy lòng An Nhiên trăm chuyển ngàn hồi, sau khi cô nhận được tin tức, mẹ của Kim Duy Hi không phải là người phụ nữ ôn nhu dịu dàng sao? Rất ít quần chuyện nhà họ Kim, hơn nữa cô làm việc cẩn thận, không người nào biết người nhà họ Kim bị giết có quan hệ với cô.

Người phụ nữ này hiển nhiên là chỉ mũi về phía Lão Suất Ca..

Sau lưng bà ta có người, có người dẫn đường cho bà ta.

"Phu nhân, tôi nghĩ nhất định là bà hiểu lầm rồi, chúng tôi..." An Nhiên không muốn làm lớn chuyện, muốn giết chết người phụ nữ này đối với cô mà nói là chuyện dễ dàng, nhưng ở trước mắt bao người, cô không thể làm ra cái gì khác người.

"Là hần! Người trên ảnh chụp là hần! Tôi sẽ không nhận sai, Phó Quân Hoàng, tao muốn mày nợ máu trả bằng máu!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng nói, bà ta kêu to khàn cả giọng, những người này sẽ không biết lúc bà ta biết được chồng và con gái lần lượt tử vong, bà làm sao vượt qua.

Người nhà của bà làm sao có thể vô duyên vô cớ chết? Nhưng cục cảnh sát cho bà ta đáp án là cái gì? Sự cố ngoài ý muốn?

Sự cố ngoài ý muốn? Bà ta làm sao có thể chấp nhận giải thích như vậy?

Thăng đến bà ta ở nơi đó nhận được tin tức của người khác, bà ta triệt để biết người nào ra tay giết chết người nhà bà ta, cả người bà ta đều tê liệt.

Nhà họ Phó, bà ta chỉ là một người phụ nữ, làm sao có thể đấu được với hào môn ở Đế Đô nhà họ Phó? Đã đấu không lại, như vậy thì đồng quy vu tận đi!

Ảnh chụp?

An Nhiên nhú mày lại, tay đặt bên hông cô hơi buộc chặt.

Quả nhiên, chuyện xảy ra gần đây, đều có người giật dây?

"Tôi nghĩ chúng ta..."

Phanh --

Viên đạn suýt qua sát người An Nhiên!

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng đột nhiên căng thẳng, đồng tử buộc chặt!

Anh nhìn về phía người phụ nữ trung niên con người chứa đầy băng hàn khiếp người!

"Câm miệng câm miệng!" Người phụ nữ trung niên điên cuồng hô, người quá độ phần nộ, tay cũng run run, không cẩn thận bóp cò súng, viên đạn bay ra, tiến vào thân thể người vô tội!

Người phụ nữ trung niên cũng không muốn thương hại người khác, nhưng nháy mắt viên đạn tiến vào thân thể người khác, đáy lòng bà ta xoẹt qua một tia khoái cảm, chết đi chết đi, toàn bộ đều chết đi!

Toàn bộ chôn cùng chồng và con gái bà!

Nháy mắt, trong cửa hàng lại vang lên tiếng thét chói tai của mọi người.

Người qua đường chúng đạn kia ôm bả vai của bản thân thống khổ kêu thảm, "Cứu tôi, cứu tôi, tôi trúng đạn, tôi trúng đạn -- "

Nhóm người chung quanh thét chói tai khóc nháo khiến mây An Nhiên nhú lại càng nhanh, những người này sẽ chỉ làm người nọ càng thêm điên cuồng.

"Tôi không có giết." Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng mở miệng, con người băng hàn của anh nhìn người phụ nữ trung niên, một chữ một chữ nói, "Tôi không có giết."

"Người quả nhiên nói như vậy, người nọ nói không sai, người sẽ biện giải!" Người phụ nữ trung niên giống như nghĩ tới cái gì, bà ta đột nhiên dõng dục sang hướng khác, nhắm ngay vào bom cột trên người bản thân, điên cuồng cười, "Hiện tại, hiện tại mày chết ở trước mặt tao, tao sẽ bỏ qua cho những người này, bằng không, chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận đi, cùng chết đi!"

Phó Quân Hoàng muốn tiến lên trước, An Nhiên nhanh tay ngăn anh lại, tay túm cánh tay anh, con người màu đen phát ra ánh sáng làm người ta nhìn không hiểu.

"Bà làm như vậy, căn bản sẽ không tìm được hung thủ thực sự sát hại người nhà bà." Kim Duy Hi không phải cô giết, Kim Trần cũng không phải cô giết, hung thủ, tự nhiên là người khác.

Người phụ nữ trung niên ngăn ra, lập tức trên mặt của bà ta hiện lên một chút tươi cười quý dị, "Mặc kệ là ai, tôi đều sẽ lôi kéo bọn họ chôn cùng! Phó Quân Hoàng, chết đi, hiện tại sẽ chết!"

"Van cầu anh mau cứu cứu chúng tôi, chúng tôi không muốn chết, không muốn chết a." Trong đám người một người đàn ông rõ ràng lớn tiếng khóc kêu lên.

Người đàn ông kia kêu to, lập tức giọng một người khác cũng vang lên.

"Là anh liên lụy đến chúng tôi, chúng tôi không muốn chết."

"Cứu cứu chúng tôi đi, Bà ta muốn anh."

...

Nháy mắt, mọi người ở cả tầng lầu đều kêu to, muốn Phó Quân Hoàng chấp nhận đề nghị của người phụ nữ trung niên.

Biểu cảm của An Nhiên đột nhiên lạnh lùng, cô gắt gao nắm tay lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng.

Cậu xem, đây là cậu hăng hái chiến đấu đảm bảo bảo vệ nhân dân.

Bọn họ là người của xã hội đen, là nhân dân dơ bẩn.

"Vì bảo toàn mạng của các người mà muốn lấy mạng của người khác đổi?" An Nhiên dựa vào trên người Phó Quân Hoàng, con người đảo qua mỗi một người ở đây, mà giọng điệu lạnh nhạt không mang theo chút tình cảm lại làm nhiều người vì vậy mà phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dần Dần Trời Lên Mặt Nước

Bên ngoài cửa hàng vây đầy người.

Cả toà nhà đều bị cảnh sát bao vây, tiếng xe cảnh sát liên tục vang lên.

Sau khi cục cảnh sát nhận được tin báo nguy, biết được con tim bị kìm kẹp bên trong có người nhà họ Phó, xem chút nữa là cục trưởng ngắt xi.

Chương Hải ông là một cảnh sát nhỏ ở thành phố C, từng bước một đi lên vị trí bây giờ, chuyện này nếu xử lý không tốt, đến lúc đó chức cục trưởng này của ông có thể thực sự đi tong!

Không chút suy nghĩ, Chương Hải liền dẫn theo người chạy đến đây.

Nhưng khi biết được tình hình bên trong, cả người Chương Hải đều hoảng.

Đây là toàn bộ mọi người ở tầng lầu đều có nguy hiểm a. Còn khách hàng ở những tầng lầu khác đều đã nhanh chóng chạy ra ngoài, bên ngoài lầu 4 cũng

đã đáp thang máy xuống lầu, hiện tại chỉ có khách hàng lầu 4 còn bị vây ở trong cửa hàng.

Cũng ngay tại lúc cục trưởng sút đầu mẻ trán, một tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên.

"Tình huống thế nào?"

Chương Hải vừa quay lại nhìn, nhìn thấy ông lão chống gậy trong tay, Chương Hải hơi giật mình, vẻ mặt nhanh chóng biến đổi!

"Thủ trưởng!" Tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, lão chủ tịch sao lại tự mình đến nơi này !

Phó lão gia từ mặc một thân màu đen, phía sau ông có hai gã bảo vệ đi theo, cặp mắt cũng không đục ngầu nhưng hàm chứa uy nghiêm khiến Chương Hải không dám nhìn thẳng.

"Làm cái gì." Phó lão gia từ xua tay, "Hiện tại tình huống bên trong thế nào?"

Chương Hải lau mồ hôi trên trán, "Người ở lầu 4 toàn bộ bị bắt cóc, chỉ có một người phụ nữ, nhưng trên người bà ta có mang theo bom, nếu không chú ý một chút, đến lúc đó..." Ông ta còn chưa nói dứt lời, nhưng mọi người ở đây cũng đã hiểu rõ.

"Sẽ không có chuyện gì." Phó lão gia từ nói từng chữ một.

Ông tin tưởng hai đứa nhỏ kia, bọn họ cũng không phải là người bình thường. Chỉ một người phụ nữ, bọn họ sẽ không có chuyện gì.

Sợ là sợ, trong đám người đó còn có những người khác.

Ông đúng là vẫn còn lo lắng a, ở nhà xem tin tức rất là rộn lòng, ngồi không yên, ông không để ý mọi người phản đối, dẫn hai gã bảo vệ liền chạy tới đây.

Chương Hải nghĩ một chút, "Lão gia từ, trước tiên ngài lên xe ngồi một chút, chúng tôi...."

"Các người thành thật chút, đừng đi vào gây áp lực, bọn họ sẽ giải quyết, sẽ không xảy ra chuyện. Giám sát tốt chung quanh là được rồi, chuyện bên trong, không cần quản." Hôm nay nếu thêm phiền toái gì thì sẽ không tốt lắm.

Chương Hải ngăn ra, ông ta có chút luống cuống nhìn về phía người bảo vệ bên cạnh Phó lão gia từ, bảo vệ hoàn toàn làm như không phát hiện, che chở lão gia từ lên xe .

Mặc kệ chuyện bên trong? Kia... Kia đến lúc đó bên trong xảy ra chuyện, ai tới gánh vác?

Về mặt Chương Hải thay đổi liên tục, nhưng lão chủ tịch đã lên tiếng, ông ta..ông ta làm sao dám vi phạm? Hi vọng, hi vọng bên trong sẽ không xảy ra chuyện gì?

Mà lúc này trong cửa hàng.

Trong cửa hàng, vẫn vang vọng âm nhạc và ca khúc bất đồng như trước, chính là cả toà nhà đều tràn ngập không khí khẩn trương, người ở lầu 4 đều đã bị người phụ nữ trung niên tụ tập lại một chỗ, ngoại trừ An Nhiên và Phó Quân Hoàng ở bên ngoài, tất cả mọi người hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất.

Người phụ nữ trung niên cười quỷ dị, khi bà ta nhìn về phía An Nhiên biểu cảm mang theo tia đùa cợt, "Không hổ là người nhà họ Phó, tâm ngoan thủ lạt lãnh huyết lãnh tâm quả nhiên không sai." (ý nói tâm địa ngoan độc, không máu không nước mắt)

"Khách khí." An Nhiên xem đây như là lời ca ngợi.

Phó Quân Hoàng lời kéo An Nhiên, tầm mắt dừng trên người phụ nữ trung niên, cặp mắt tối đen làm người phụ nữ trung niên cảm thấy sợ.

"Không được nhìn tôi!" Người phụ nữ trung niên cảm sùng nhắm ngay Phó Quân Hoàng, đe dọa, "Không được nhìn tôi, dời ánh mắt sang chỗ khác!"

"Bà nghĩ muốn cái gì?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng chậm rãi vang lên.

"Mạng của mày!" Người phụ nữ trung niên liếc mạng nói, "Tao chỉ muốn mạng của mày!"

"Tôi cho bà, bà sẽ thả bọn họ, phải không?" Phó Quân Hoàng không để ý ánh mắt của An Nhiên, tiếp tục nói.

Người phụ nữ trung niên nghĩ một chút, biểu cảm quái dị nhìn Phó Quân Hoàng, "Chỉ cần mày chết, chỉ cần mày chết tao liền thả bọn họ, bọn họ không có quan hệ gì với tôi."

"Chúng tôi không giết người nhà của bà, bà buông tha chúng tôi đi." Một tiếng la khóc vang lên.

"A di, người này trúng đạn rồi, hần cần kịp thời trị liệu, bằng không hần sẽ chết ." Lại một giọng nói tiếp tục vang lên.

"Chúng tôi và bà không cừu không oán, bà tìm người có cừu oán với bà, bà giết anh ta thì tốt rồi, tìm chúng tôi..." Lời người nọ mới nói được một nửa, liền không nói được nữa.

Chỉ thấy An Nhiên đã thoát khỏi trong lòng Phó Quân Hoàng, đi đến trước mặt người đàn ông thất kinh kêu to, một đôi mắt ngoan lệ nhìn trên người người đàn ông kia, khóe môi gợi lên một ý cười đùa cợt.

"Chính là anh sao?" Âm thanh lạnh lẽo giống như từ địa ngục truyền đến làm người đàn ông kia nhìn không được run lên.

Khi hắn còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, đầu của hắn rõ ràng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt đau đớn, lập tức hắn liền bị người chính đến chân đều muốn gãy!

An Nhiên dưới tầm mắt kính ngạc của mọi người, đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên, khóe môi luôn luôn mang theo một độ cong tựa tiểu phi tiểu, tầm mắt của cô vẫn dừng trên người người đàn ông còn đang ôm đầu kêu đau, nhìn người phụ nữ trung niên, giọng nói lạnh lùng:

"Tôi sẽ cho bà một lời giải thích."

Người phụ nữ trung niên mặc dù là bị kích thích mất đi lý trí, nhưng vừa nghe đến hai chữ giải thích, cặp mắt đỏ đậm hiện lên một chút sáng tỏ, khi bà ta nhìn đến người đang hô đau kia, biểu cảm cũng biến đổi.

Cũng ngay tại lúc An Nhiên ném tên đàn ông kia xuống đất, đồng thời Phó Quân Hoàng cũng ra tay, mặc khác túm một gã đàn ông vóc người nhỏ nhắn đang muốn lui khỏi đám người ra, lúc người kia còn chưa kịp gãy dựa, Phó Quân Hoàng cũng đã đá gãy hai cánh tay của hắn.

Phanh...

Người đàn ông vóc người nhỏ kia cùng với tên đàn ông kia đồng thời bị ném xuống trước mặt người phụ nữ trung niên.

"Nhìn biểu cảm của bà, hai người này bà đều biết đi?" Một lần nữa An Nhiên đứng phía trước Phó Quân Hoàng, cô dựa vào trên người anh, về mặt nhân nhật nhìn người phụ nữ trung niên, "Tôi không nghĩ bà bị người ta mượn dao giết người còn không biết. Nhà họ Phó tôi với nhà bà không cừu không oán, vì sao phải sát hại người nhà bà? Phụ nhân, tôi nghĩ muốn báo thù là đúng, nhưng là, thù này, bà cũng phải tìm cho rõ. Nếu bà cứ như vậy chết đi, vậy hung thủ chân chính kia chẳng phải là nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?"

"Đừng tưởng rằng, cô đem hai người này đến, tôi sẽ..."

"A? Không tin?" An Nhiên trực tiếp đánh gãy lời nói của người phụ nữ trung niên, "Như vậy, tôi sẽ để cho bọn họ mở miệng nói chuyện."

An Nhiên không để ý người phụ nữ trung niên chỉ sững vào bản thân, cô trực tiếp ngồi xổm xuống trước mặt người đàn ông bị cô đá gãy chân, con người không chút độ âm thầm nhìn người nọ:

"Người sau lưng anh là ai, hử? Không muốn nói? Không quan hệ, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau chết ở chỗ này, đến lúc đó, có khi nào anh cũng chết không rõ lý do, không minh bạch. Có lẽ, đến lúc đó người nhà của anh và con anh cả đời đều phải bị quy vào tội người nhà của kẻ giết người và con của tội phạm giết người."

"Tôi... Tôi không biết cô đang nói cái gì, tôi..."

"Không không, chúng tôi không biết là ai, chính là một người đàn ông cho chúng tôi rất nhiều tiền, hắn kêu chúng tôi đi theo người phụ nữ kia, sau đó kích thích bà ta, thẳng đến bà ta giết chết người, chúng tôi sẽ..." Người đàn ông bị Phó Quân Hoàng đá gãy hai tay thống khổ nói ra, "Chúng tôi không muốn giết người, hắn muốn chúng tôi ở trong đám người kia trợ giúp...."

"Người đàn ông kia là ai?" Con người An Nhiên ngọt ngào lạnh lùng.

"Hắn là..."

Phanh --

Tiếng sùng đột nhiên vang lên!

Chỗ mi tâm của người đàn ông xuất hiện viên đạn! Mà hắn còn chưa nói xong, mọi người ở đây tiếng hét chói tai, thẳng tắp ngã xuống --

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Ôm Ôm Ấp Ấp

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên bảo hộ trong ngực, con người dày đặc quét về phía viên đạn bay ra!

Nơi đó trừ bỏ một đám người nổi loạn vô thố thét chói tai, thì tìm thấy người kia.

Không hề thiếu người nhát gan ở nhìn thấy người bị bắn, triệt để hôn mê.

Người phụ nữ trung niên sắc mặt thập phần khó coi, tầm mắt của bà ta gắt gao nhìn người té trên mặt đất, ánh mắt nhìn trên người người đàn ông chết không nhắm mắt.

Trong nháy mắt sự việc chuyển biến...!

Bang bang phanh --

Tiếng súng liên tục vang lên, tiếng kêu gào điên cuồng, "Gạt người, gạt người! Toàn bộ đều chết, đều chết hết đi!"

Người phụ nữ trung niên triệt để điên rồi, bà ta đã không còn bận tâm gì, hiện tại cho dù bà ta thả bọn họ, bà ta cũng sẽ bị bắt lại, cũng sẽ ngồi tù.

Nếu bà ta đi vào, như vậy cừu của người nhà bà ta ai báo? Đã báo không xong, như vậy đều chết hết đi!

Bắn một viên đạn ra ngoài.

"A -- "

"Mẹ --" Một tiếng nói vang dội của trẻ con như một thanh kiếm lợi hại, đâm thẳng đến màng tai của người phụ nữ trung niên.

Bên trong đám người, một cô bé năm sáu tuổi ngồi bên trong đám người, vừa bắt lực vừa hoảng sợ khóc lên, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

"Mẹ --" Cô bé chỉ biết lớn tiếng khóc, chỉ có khóc mới có thể giải quyết sợ hãi và bất an trong đáy lòng cô bé.

Cũng trong nháy mắt người phụ nữ trung niên giật mình, An Nhiên và Phó Quân Hoàng đồng thời ra tay, đánh người phụ nữ trung niên ngã xuống đất, Phó Quân Hoàng cấp tốc đoạt cây súng trong tay bà ta, An Nhiên kỹ xảo cởi bỏ bom trên người bà ta xuống, hai người phối hợp ăn ý đến nỗi mọi người xung quanh còn ngây ra nhìn.

"Buông tôi ra, buông tôi ra! Các người đều chết đi, đều đi chết đi! Tôi muốn để các người chôn cùng!" Người phụ nữ trung niên bị Phó Quân Hoàng ấn trên mặt đất, giam cầm thân thể của bà ta, quanh thân cao thấp tản ra hơi thở chói đến gần.

An Nhiên nhìn trái bom trong tay, trong con người lạnh nhạt xẹt qua một tia lạnh lùng, cô đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên đã sớm điên cuồng, ngồi xổm xuống, giọng nói rất mềm nhẹ:

"Nói với tôi, là ai nói cho bà?"

"Đều chết đi, đều chết đi."

Hiện tại việc An Nhiên muốn làm nhất chính là nhét thuốc nổ vào trong miệng bà ta, trực tiếp cho nổ tung!

Trước tiên Phó Quân Hoàng ngăn người phụ nữ trung niên lại, liền gọi điện thoại, thông báo cho những người vẫn luôn đợi ở bên ngoài, nguy hiểm bài trừ, có thể vào được.

Nháy mắt khi người phụ nữ trung niên bị kìm kẹp, vốn còn đang run run, mọi người nỗ lực lui mình lại cùng nhau đứng lên, bọn họ điên cuồng chạy về phía thang máy, người xô người, có không ít người xuyt chút nữa trực tiếp ngã từ thang máy xuống lầu.

"Các người vì sao không sớm ra tay!" Đột nhiên, một giọng nói phẫn nộ vang lên, "Các người đã lợi hại như vậy, vì sao còn không sớm ra tay cứu chúng tôi!"

"Vì sao không sớm ra tay!" Không ngừng có tiếng phối hợp vang lên, khi hoảng sợ qua đi, trong lòng mọi người toàn bộ ổn định lại, cũng có người vốn không khóc không kêu luôn trầm mặc cũng bắt đầu lên tiếng.

Tầm mắt An Nhiên lạnh lùng nhìn người đàn ông lúc ban đầu kêu to kia, "Anh là đàn ông sao? Cứu anh? Dựa vào cái gì thì người lợi hại phải đi chịu chết?"

Người nọ muốn phản bác chút gì đó, nhưng mà dưới ánh mắt uy hiếp của An Nhiên, đáy lòng nảy lên một cảm giác lạnh lẽo, âm thanh giống như mắc trong cổ họng, làm hần muốn phát ra tiếng nhưng lại nói không được.

"Bà ta vốn là đến vì các người, vì sao các người muốn liên lụy đến chúng tôi!"

"Các người thật ích kỉ!"

"Chờ tôi ra ngoài, tôi sẽ nói cho người khác biết tình huống thật sự ở đây!"

An Nhiên khinh miệt nhìn một đám người hiện tại lòng đầy căm phẫn, con người tràn đầy căm phẫn.

Người xem, nhân tính xấu xí cỡ nào?

Đây là người đáng ghê tởm, đây là hồi báo sau khi cứu bọn họ.

An Nhiên giờ giờ trái bom trong tay lên, còn chưa mở miệng, nguyên một đám người lòng đầy căm phẫn nhất thời dọa cho sắc mặt trắng bệch, xoay người bỏ chạy.

Người phụ nữ trung niên bị Phó Quân Hoàng đánh một quyền trực tiếp hôn mê, trong tay anh còn cầm súng của người phụ nữ trung niên, khi đặc công vũ trang hạng nặng chạy vào, trên cả tòa tầng lầu, chỉ còn lại có An Nhiên và Phó Quân Hoàng, cùng người phụ nữ trung niên đã ngất đi.

Đặc công cầm đầu chào kiểu quân lễ với Phó Quân Hoàng, lập tức chỉ huy người nâng người phụ nữ trung niên đi, An Nhiên cũng giao thuốc nổ trong tay cho đặc công kia.

"Thủ trưởng bị sợ hãi!" Sau khi đặc công chào hỏi với Phó Quân Hoàng, tiếp tục nói, "Hiện tại Lão chủ tịch đang ở bên ngoài chờ ngài, ngài xem...."

"Được, cảm ơn, chúng tôi lập tức đi xuống." An Nhiên nắm tay lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, nhàn nhạt nói với đặc công kia.

Hiện trường đã bị phong tỏa.

Hiện tại trong cửa hàng ngoại trừ cảnh sát, lại không có người kia.

Hai người hộ pháp cũng không vội, An Nhiên lôi kéo Phó Quân Hoàng, sắc mặt của Phó Quân Hoàng từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn mặt không biểu cảm, sâu thẳm trong con người thâm thúy, hàm chứa ẩn ý là An Nhiên nhìn không hiểu.

An Nhiên không nói chuyện, cô cứ như vậy nắm tay anh, lôi kéo anh đi về phía trước.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, anh bình tĩnh nhìn cô, ấm áp trong tay kia là anh cần bảo hộ cả đời, cũng là anh muốn giữ lại.

.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày như vậy, anh sẽ để cho bảo bối thân ái như mạng bởi vì anh mà chịu liên lụy.

Con người, chìm xuống một chút.

Lực đạo ở tay bắt giác tăng thêm.

"Lão soái..." An Nhiên còn chưa nói xong, trên cánh tay truyền đến một sức kéo, lập tức cô liền rơi vào một cái ôm hơi lạnh, đáy lòng An Nhiên hơi hơi thờ dãi, lập tức tựa vào trong lòng anh, đôi mắt khẽ nhắm.

"Sợ." Anh sợ, sợ lại trở lại tám năm trước, trở lại cái kia làm cho anh bất lực, chỉ có thể nhìn bảo bối bị thương.

Hai tay An Nhiên ôm người đàn ông đang tự chán ghét bản thân, giọng nói của cô dịu dàng, trấn an anh nói, "Lão soái ca, chúng ta hiện tại đều lớn, đã trưởng thành, chúng ta sẽ không lặp lại chuyện tám năm trước, anh xem, chúng ta có thể xử lý tốt mọi chuyện. Bên cạnh anh có em, bên cạnh em có anh, chúng ta dựa vào lẫn nhau, vì sao còn sợ hơn?"

Bọn họ dựa vào lẫn nhau.

"Lão soái ca, em sẽ không để anh gặp chuyện." Phó Quân Hoàng là cảm địa của cô, bất luận kẻ nào, cũng không được đụng chạm!

"Trước mặt mọi người, ôm ôm ấp ấp, còn giống cái gì!" Giọng nói hùng hậu chứa đầy khiên trách.

Phó lão gia từ vốn chờ trên xe, thẳng đến người trong cửa hàng chạy ra ngoài, ông vẫn bình tĩnh chờ ở bên trong, nhưng bọn người chạy xong, người hiềm nghi cũng bị mang ra, ông vẫn không nhìn thấy hai đứa nhỏ nhà mình, xem thế này, lão gia từ cũng ngồi không yên, kéo mở cửa xe, tiếp đó không nói một lời, trực tiếp đi vào trong cửa hàng.

Ông vừa đi, nhưng là kinh động không ít, vốn mọi người rất loạn nhất thời vây quanh phía sau lão gia từ, sợ chỗ nào đó lại nhảy ra một cây súng, đến lúc đó bọn họ có thể giương cổ, mang bản thân ra chém.

Phó lão gia từ không nghĩ tới, ông lo lắng vô ích cả ngày, ông vừa mới bước vào tròn, này rất tốt, còn chưa bắt đầu tìm người, liền nhìn thấy chính giữa hai người đang ôm nhau.

Bất an nơi đáy lòng trong nháy mắt hạ xuống, hòn đống bên trong cũng không nhìn thấy, nhưng Phó lão gia từ chung quy vẫn là Phó lão gia từ, ông có thể nói ra lời mềm mỏng sao?

Phó Quân Hoàng vẫn chưa buông An Nhiên ra, anh cứ như vậy ôm cô, khi nhìn về phía lão gia tử, con người khôi phục chút độ ấm

"Gia gia..."

"Không có việc gì thì theo ta trở về." Nói xong, lão gia tử xoay người bước đi, chính trong nháy mắt khi ông xoay người, trên gương mặt nghiêm túc của ông, hiện lên tươi cười.

Rất tốt, hai đứa nhỏ đều không có việc gì.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng cười, "Thật tốt." Thật tốt, có thể gặp được Phó Quân Hoàng, thật tốt, có thể trở thành người nhà họ Phó, thật tốt, cô có thể trọng sinh...

"Ân."

Hai người đi theo phía sau đại bộ đội, nhưng mà Phó lão gia tử vừa mới biến mất trước tầm mắt hai người, một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thì Ra Là Hắn

Ôn Tuệ Tâm đã chết!

Ôn Tuệ Tâm đó là người phụ nữ trung niên kia, bà ta vừa mới bị cảnh sát dẫn lên xe, bác sĩ và cảnh sát luôn chờ ở một bên bắt đầu bắt tay vào làm trị liệu cho Ôn Tuệ Tâm, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới vừa lên xe.

Nhưng mà, bác sĩ và cảnh sát vừa mới xuống xe, chiếc xe cảnh sát kia ầm ầm nổ mạnh....!

Ôn Tuệ Tâm đang trên xe bị nổ tung, những cảnh sát ở gần chiếc xe bị nổ bật ra, trong nháy mắt mất đi tính mạng, chung quanh cũng có không ít quần chúng bị đẩy bật ra, người bị thương vô số.

Nháy mắt khi An Nhiên và Phó Quân Hoàng nghe thấy tiếng nổ mạnh vang lên, nhấc chân liền chạy ra bên ngoài cửa hàng, Phó lão gia tử còn ở bên ngoài!

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng chạy đến, bên ngoài đã hoảng loạn thành một mảnh, Phó lão gia tử đã được người bảo hộ, hai người bảo vệ quét nhìn trong đám người, quan sát từng người khả nghi ở trong sân.

"Gia gia, lên xe." Biểu cảm của An Nhiên rất nghiêm nghị, cô không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một tay kéo Phó lão gia tử qua, trực tiếp đẩy vào trong xe, mày lo lắng, "Ngài nói ngài không có việc gì chạy lung tung làm cái gì?"

Phó lão gia tử hơi nhíu mày, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn hiện lên một tia cười nhàn nhạt.

Đứa trẻ nhà họ Phó đều kì quái như vậy?

Phó Quân Hoàng đã dung nhập vào trong đám người, đôi mắt như chim ưng khắp nơi đảo qua từng người một, nhưng mà nhìn quét một lát, tầm mắt của anh dừng trên chiếc xe đang bị thiêu cháy, hơi thở hơi bất ổn.

Tay buôn ở bên hông hơi nắm chặt, hơi thở chết chóc quanh thân nháy mắt tăng vọt, con người tối đen xoẹt qua một chút lãnh huyết.

Điểm máu chốt là già, chết.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng ngồi xe Phó lão gia tử trực tiếp trở về nhà cũ nhà họ Phó, dọc theo đường đi, sắc mặt Phó Quân Hoàng đều buộc chặt.

Sắc mặt Phó lão gia tử cũng không tốt, ở tại đế đô, ngay dưới mí mắt ông, người này trực tiếp khi dễ đến trên đầu người nhà họ Phó, ông còn có thể mặc kệ xem sao?

"Lão gia tử, sự việc này ông không cần lo lắng, chúng cháu có thể giải quyết." An Nhiên nhẹ nhàng kéo tay Phó lão gia tử, trấn an nói.

Đấy Phó lão gia tử hơi ngừng lại, lập tức ong bật cười, "Chuyện của các người tự các người giải quyết, còn nghĩ muốn ông già này ra mặt sao?"

An Nhiên cười, chính là ý cười trên khoé môi kia làm Phó lão gia tử cực kì không tự nhiên ho khan ra tiếng, tầm mắt dời đi chỗ khác.

Hiện tại nha đầu An Nhiên này, thật sự là càng ngày càng giống Cố lão đầu trong miệng tiểu hồ ly, sự tình gì cũng trốn không thoát ánh mắt cô.

Thôi thôi, hiện tại ông cũng già rồi, mọi chuyện cứ để bọn trẻ giải quyết đi.

Đêm, là có thể che giấu sự tồn tại của tội ác.

Trong vô xá, một tiếng quát tháo thảm thiết thống khổ chới tai truyền đến.

"Tôi không biết! Tôi không đúng không biết a -- "

"Giết tôi -- giết tôi đi!"

"A -- "

Chỉ thấy một gã đàn ông bị treo ngược ở giữa không trung, toàn thân hấn dính đầy máu, nhưng trên mặt hấn cũng không một chút tổn thương, này vừa đến gần, chính là người đàn ông đồng lõa với người đàn ông đã chết kẻ xướng người họa trong cửa hàng lúc chiều kia!

Lúc này hấn ngay cả khí lực kêu to cũng không có, đau đớn trên người làm cho hấn không có biện pháp mê man.

Hấn nghĩ không ra, vì sao hấn không bị đưa đến cục cảnh sát, mà lại bị đưa đến nơi còn muốn khủng bố hơn địa ngục.

Một hồi tiếng vang đề ép không khí vang lên.

An Nhiên một thân màu đen sắc mặt đông lạnh đi đến, mặt không biểu cảm

Còn những người đàn ông cường tráng kia đang dùng hình với tên kia khi nhìn thấy An Nhiên, rõ ràng đình chỉ toàn bộ động tác, bọn họ cung kính hạ thấp người với An Nhiên, biểu cảm cung kính mà lại cuồng nhiệt.

"Quân chủ." Giọng nói chính tề nhất trí.

An Nhiên xua tay, "Nói sao?"

"Không. Người này miệng thực cứng." Giọng nói của Phong Lượng nhàn nhạt vang lên, "Người này không có người nhà, tạm thời không tìm thấy nhược điểm của hấn."

"A?" An Nhiên nhếch khóe môi một cái, "Không có nhược điểm sao? Này dễ làm, liền đánh đi, đánh đến khi nào mềm mới thôi." Cô thích nhất chính là con người rần ròi, đàn ông vừa kéo xuống đánh mấy roi liền mềm nhũn, mới thăm vắn, có không còn hứng thú.

"Tôi... Tôi không biết... Tôi thật sự không biết các người hỏi cái gì... Tôi chỉ là... Chỉ là đi theo Ngô Đại Can, tôi cái gì cũng không biết, thật sự cái gì cũng không biết..." Người đàn ông suy yếu giọng nói đứt quãng vang lên.

"Không quan hệ, hiện tại không biết, sớm hay muộn sẽ nhớ tới." An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế nhựa Lãnh Hạo chuẩn bị cho cô, "Tôi có nhiều thời gian."

Lãnh Hạo nhìn người đàn ông, tầm mắt rất lạnh, hấn vừa mới từ nước Mỹ trở về, khi biết được buổi chiều hôm nay quân chủ bị bắt cóc suýt nữa xảy ra chuyện, biểu cảm bỗng chốc liền thay đổi.

Người đàn ông bị treo trước mặt này chính là đồng lõa đi? Hấn làm sao có thể để cho hấn ta dễ dàng dời khỏi nhân thế đây? Mặc kệ nói như thế nào, hấn còn chưa có để hấn ta hưởng thụ cực hạn thống khổ trên thế giới này đâu.

Lãnh Hạo tiếp nhận roi trong tay vệ sĩ, hấn đi đến phía trước người đàn ông kia, từ trên cao nhìn xuống hấn, chỗ sâu trong đáy mắt hàm chứa nồng đậm sát ý.

"Chúc tội." Âm thanh roi da quát mạnh vào vải, một tiếng quát thanh thúy đột nhiên truyền vào trong tai người.

Lãnh Hạo sử dụng roi rất tốt.

Chỉ cần hấn muốn cho bạn có vài phần đau, bạn sẽ gặp cảm nhận được vài phần, sẽ không để bạn đau thêm một chút nào, cũng sẽ không thể thiếu một phần, hấn muốn bạn chừng nào chết, bạn tuyệt sẽ không chết trước dù chỉ một phút.

"A --" Tiếng quát tháo thống khổ vang vọng khắp gian phòng thăm vắn.

Thanh âm tiếp tục quanh quẩn vang lên bên trong, tiếng quát tháo thống khổ của người đàn ông đã khàn khàn.

"Tôi không biết, tôi thật sự không biết, tôi van cầu các người, giết tôi đi, giết tôi đi."

"Làm sao có thể để cho người chết dễ dàng như vậy?" Lãnh Hạo bằng hàn tiếng nói xong, một trận tiếng quát tiếp tục vang lên.

An Nhiên luôn luôn lạnh lùng ngồi trên ghế tựa, tay vô ý thức nghịch di động của bản thân, ngẫu nhiên, trên di động truyền đến một tin nhắn, là Phó Quân

Hoàng gửi đến, vấn đề rất đơn giản, cính là hỏi cô xử lý mọi chuyện xong hay chưa.

Khoé môi An Nhiên gợn lên một độ cong, cô liếc mắt nhìn người đàn ông ngay cả tiếng quát tháo cũng đều biến thành hừ hừ, trực tiếp gửi lại.

-- nhanh. Nhớ anh.

An Nhiên nhú mày, cô nhìn di động, lúc này đây thời gian tin nhắn đến chậm hơn rất nhiều so với hai lần trước, ít nhất đến bây giờ còn chưa đến.

An Nhiên vừa mới tính toán bước di động, âm thanh tin nhắn di động lại vang lên.

Mở ra, cũng là hai chữ rất đơn giản.

....Nhớ em

Trong đầu An Nhiên bỗng hiện lên gương mặt chất phác của Phó Quân Hoàng, vốn tâm lạnh lùng liền mềm mại.

Nghĩ đến, hiện tại bên tai của anh đã hồng rồi?

Mà lúc này người đàn ông đang đứng trước cửa sổ sát đất, trong tay còn cầm điện thoại di động, tầm mắt kinh ngạc nhìn tin nhắn kia, bốn chữ đơn giản, lại làm cho trái tim của anh thật lâu không thể bình tĩnh.

Khoé môi gợi lên một tia độ cong, trên cửa sổ sát đất phản chiếu con người dịu dàng như nước.

Cô nghĩ đến anh.

"Nói với tôi, người sau lưng người là ai." Lãnh Hạo lần lượt hỏi vấn đề giống nhau.

"... Không biết..." Giọng nói của người đàn ông sớm đã suy yếu đến không thể nghe thấy, suy yếu vô cùng.

Tiếng roi liên tục quát lên người đàn ông, hiển nhiên còn có mùi thịt phi phồng quanh quẩn trong phòng thẩm vấn.

Vốn ánh mắt người đàn ông còn tức giận mờ to hai tròng mắt, cặp mắt vốn không có linh khí bị tơ máu cùng với thần sắc thống khổ che kín, hân giương miệng, lại không phát ra được chút thanh âm nào.

"Nói với tôi, người sau lưng người, là ai."

Lãnh Hạo lấy bàn ủi từ trên người hất ra, giọng nói lạnh lùng khô khốc hỏi.

"Tôi... Tôi... Nói, tôi không biết tên cụ thể của hân, tôi chỉ nghe qua... Nghe thấy người ta gọi hân là Chu đồng..."

An Nhiên nhú mày, Chu đồng?

Chu Tân Quốc?

A, này thật đúng là nhân vật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Học Sinh Chuyên Trường

Tin tức Ôn Tuệ Tâm bắt cóc ở trung tâm thương mại liên tục được xuất hiện, đặc biệt là trên các trang mạng internet.

Trong phòng âm u, chỉ có ánh sáng mỏng manh loé ra từ màn hình TV.

Một bóng dáng cuộn tròn trên sofa, tầm mắt nhìn trên màn hình, gương mặt đỏ ửng, trong phòng vang lên tiếng nói từ trong TV phát ra.

"..." Thân ảnh nỗ lực khống chế cảm xúc của bản thân, nhưng khi nghe tin tức phóng viên kia nói kết quả của người phụ nữ bị bắt, bóng dáng bỗng nhiên từ sofa đứng dậy, cầm chai bia trên mặt bàn lên, hung hăng đập về phía TV!

-- Bang .

Trong nháy mắt màn hình TV tối đen.

"Phó! An! Nhiên!"

"Hắt xì --" An Nhiên nhú mày néo néo lỗ mũi có chút ngứa, lập tức tầm mắt lại nhìn về phía quyển sách.

Đây là tiết tự học, trên lớp cũng không có giáo sư, các học sinh đều tập trung giác học tập.

An Nhiên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, suy nghĩ hơi mông lung, trời nhìn giống như muốn đổ mưa.

Từ lúc An Nhiên bị Diêm Tử Diệp mang đi đến khi cô trở lại trường học, cũng đã hơn nửa tháng. Trong nửa tháng này, không ai biết tin tức của cô, mà từ ngày đó cũng có lời đồn đại người đàn ông kia là kim chủ của An Nhiên, là người bao dưỡng cô.

Nhưng cũng có không ít người không tin, nếu người đàn ông kia thật sự là Kim Chủ của Phó An Nhiên, như vậy người đàn ông kia sao còn phải quỳ xuống trước mặt Phó An Nhiên, còn gọi cô là gia? Có bệnh?

Chuyện này quá khó hiểu đi, đây là ham thích tình thú của con người, cô mang theo kim chủ của mình đến trường học thị uy, không thấy từ sau khi An Nhiên trả lại trường học, càng kiêu ngạo hơn sao? Cô cho rằng cô là ai? Bất quá cũng chỉ là một vũ nữ thoát y thôi.

Đối với lời đồn đãi đó không phải An Nhiên không nghe được, cô chỉ cảm thấy không cần thiết phải phí tâm vào mấy chuyện này. Trên đường, Sở An Tu cũng đi tìm cô, hỏi cô có cần hội học sinh ra tay hay không, nhưng đều bị cô ngăn lại.

Mấy người tầm thường đó, không cần thiết phải so đo với họ?

Chính mà đối với "tiểu thư nhà họ Phó" Mã Tịnh Như này, cô có chút hứng thú, ở trên địa bàn nhà họ Phó giải mạo người nhà họ Phó, cô gái này là gan thật đúng là không phải lớn bình thường.

Sau khi An Nhiên trở lại trường học mới phát hiện, hiện tại lớp cao nhất đã thành dĩ vãng trong mắt các thiếu gia tiểu thư, bọn họ không có việc gì cũng thích chạy đến ban bầy nhìn, ngẫu nhiên có thể nói với Mã Tịnh Như mấy câu.

Mà tất cả chuyện này, Mã Tịnh Như đều ứng phó rất tốt, thậm chí có thể nói là, thuận buồm xuôi gió.

Tầm mắt của An Nhiên vừa dừng ở trên người Mã Tịnh Như, Mã Tịnh Như giống như có cảm giác bỗng nhiên quay đầu, sau khi nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên, vốn còn đang tươi cười biểu cảm bỗng nhiên lạnh xuống.

Ở trong mắt những thiếu gia tiểu thư kia, hiển nhiên Mã Tịnh Như đã trở thành đối tượng bọn họ cần nịnh bợ, nhưng ở lớp chúng, cô không không cần phải gặp làm gì, cũng không phải bởi vì cô giống như lời bọn họ nói, "bình dân" nhảy mắt phát lên, mà Mã Tịnh Như làm nhiều chuyện rất khiến người ta phiền.

Ngột nhiên, cửa phòng học luôn luôn khép chặt đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, chỉ thấy chủ nhiệm lớp Tổng Nhiệm Hoa đi đến, mà theo phía sau hắn có một gã học sinh, đầu cô ta cúi rất thấp, tầm mắt gắt dao nhìn mũi chân, một đầu mềm mại gần như che khuất gương mặt của cô ta.

Tổng Vệ Hoa là một giáo sư vừa tốt nghiệp không lâu, tích cánh của hắn rất tốt, các nam sinh trong lớp đều làm bạn với hắn, tóc hắn hơi có màu bạc, còn mang một chiếc mắt kính, thoạt nhìn rất là thanh tú.

"Đến, các học sinh chúng ta trước tiên đặt bút trong tay xuống." Tổng Vệ Hoa đi lên bực giảng, âm thanh hơi cao.

Tầm mắt của mọi người đã sớm nhìn bóng dáng câu nệ đứng bên cạnh bực giảng, tuy không thấy rõ diện mạo của người nọ, nhưng đáy lòng các nam sinh cũng hiện ra một tia hy vọng.

Chỉ là nhìn bóng dáng kia rất giống mỹ nữ, cũng không biết khuôn mặt kia lớn lên trông thế nào.

An Nhiên cũng không để ý, cô tiếp tục mở ra cuốn đồng thoại ra, tiếp tục tĩnh tế Xem.

"Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng ta, về sau mọi người phải giúp đỡ bạn học mới, biết không?" Tổng Vệ Hoa ở trên bực giảng rất hữu ái nói.

"Tổng ca thầy cứ yên tâm đi, chúng em luôn luôn rất yêu bạn học." Một học sinh lớn tiếng hô.

Tổng Vệ Hoa nở nụ cười, "Bạn học mới, em tự giới thiệu bản thân đi."

Nữ sinh mặc một bộ áo gió màu xám bạc, phù hợp với chiếc áo màu đen da lông, chiếc quần màu đen, đan ủng, tóc dài màu đen mềm mại, toàn bộ thoạt nhìn chính là một mỹ nữ nhu nhược.

Chỉ là hiện tại mỹ nữ này khăn trang cầm chặt góc áo bản thân, đầu vẫn cúi xuống như cũ, cô ta muốn ngẩng đầu nhìn nhưng chạm phải tầm mắt tò mò của mọi người, lại bất an cúi đầu xuống.

"Tôi..." Giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Tôi gọi..." Mọi người chăm chú nhìn làm nữ sinh khăn trang không biết nên nói cái gì, đầu của cô ta càng cúi thấp, mồ hôi khẽ lăn môi dưới, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

Trong phòng học đột nhiên vang lên một trận ồn ào, An Nhiên hơi hơi nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn về phía bực giảng.

"Bạn học không cần khẩn trương, chúng ta cứ từ từ, không cần nóng nảy." Lúc hiệu trưởng giao đưa nhỏ này cho hắn, hắn chỉ biết đưa nhỏ này không phải nội hướng bình thường, phải khai thông thật

"Tôi..."

An Nhiên bỗng nhiên đứng dậy, tầm mắt gắt gao nhìn bóng dáng kia, sau khi xác định bóng dáng kia chính là người trong lòng mình suy nghĩ, tiếng nói lạnh nhạt của An Nhiên đột nhiên vang lên trong phòng học an tĩnh: "Tô Nặc, sao cô lại đến đây?"

Vốn đầu nữ sinh kia còn cúi xuống đột nhiên ngẩng lên!

-- A!

Một đôi mắt trong suốt, gương mặt tinh xảo ngũ quan xinh đẹp!

Lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, vốn nữ sinh câu nệ đứng ở bên cạnh bực giảng đã chạy tới trước mặt An Nhiên, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, một tay ôm lấy An Nhiên, cô nhu thuận chà xát trong lòng An Nhiên, rồi sau đó mới nhỏ giọng trả lời vấn đề của An Nhiên:

"Đến tìm Tiểu Nhiên."

Giọng nói dịu dàng mềm nhẹ! Nằm mơ! Cô gái này sinh ra là nữ thần trong cảm nhận của nam sinh! Bộ dạng xinh đẹp không nói, thanh âm còn dễ nghe như vậy!

"Phó An Nhiên, em biết cô ấy?" Tổng Vệ Hoa có chút kinh ngạc, tất cả học sinh đều kinh ngạc.

"Uh, biết. Tô Nặc, giới thiệu bản thân." Đối với cô gái này An Nhiên rất có kiên nhẫn.

Tô Nặc buông An Nhiên ra, tuy vẫn cúi đầu như trước, nhưng không còn câu nệ như lúc trước.

"Chào cả nhà, tôi tên Tô Nặc, về sau thỉnh chiều cố nhiều hơn." Nói xong, Tô Nặc còn thập phần giống khuôn giống dạng cục nhất cung. (câu này mình cũng không hiểu)

"Được, nếu Tô Nặc và An Nhiên đã quen biết, vậy các em hãy ngồi cùng nhau, được chứ?"

Tô Nặc mãnh liệt gật đầu, không có gì dị nghị trực tiếp ngồi xuống ngay bên cạnh An Nhiên.

"Tiểu Nhiên, lâu rồi cũng không tới tìm tôi." Cô ấy bắt đầu chỉ trích cô.

"Cho nên cậu liền tới tìm tôi, phải không?" An Nhiên mỉm cười.

Tầm mắt của Mã Tịnh Như không tự chủ được nhìn An Nhiên, sau khi nhìn đến nụ cười đơn thuần của Tô Nặc, bên môi gọi lên một ý cười độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chán Ghét Cô Ta!

Sau khi tan học, gần như Tô Nặc dán cả người bên người An Nhiên, trong mắt đơn thuần tràn đầy ý cười.

"Tô Nặc, không nên nhìn ." An Nhiên nói, thế nào đã hơn một năm không thấy, Tô Nặc lại vậy như vậy?

Tô Nặc, cục cưng quý giá của nhà họ Tô.

Thế lực của nhà họ Tô chủ yếu ở phía Nam, Tô gia chủ yếu thế lực ở phía nam, các xí nghiệp trải rộng khắp các nước, chỉ là người nhà họ Tô không thích lộ diện, trong vòng luân quản của giới thượng lưu, có rất ít người biết người đứng đầu xí nghiệp Tô thị là ai.

Tô Nặc ghé vào trên bàn học, lông mi thật dài, "Tiểu Nhiên, đêm nay tôi đến nhà cậu được không được?"

An Nhiên ngẩn ra, trong đôi mắt đen như mực xoẹt qua một tia cảm xúc, khi nhìn thấy mắt bất an của mọi người, cô cười khẽ, "Được, đêm nay lão soái ca sẽ tới tiếp chúng ta."

"Thật vậy chẳng thật vậy chẳng? Tôi thật lâu rồi cũng chưa gặp anh Phó." Tô Nặc ngồi thẳng người dậy, con ngươi trong suốt lượng lượng nhìn An

Nhiên.

An Nhiên cười khẽ, nằng lạnh nhặt lấy di động ra, tìm kiếm một cái tên trong danh bạ điện thoại, vừa muốn gọi đi, người nọ vừa vịn gọi điện thoại đến.

"Tô Nặc trước tiên cậu cứ xem cái này, tôi đi nhận điện thoại." Cảm truyện cổ Grimm trong tay phóng tới trước bàn Tô Nặc, mỉm cười lấy di động đi ra ngoài cửa.

"Được." Trả lời An Nhiên là khuôn mặt tươi cười sáng lạng mà lại âm áp.

An Nhiên đi đến góc hành lang, vừa mới tiếp điện thoại, bên kia liền truyền đến một giọng nói trầm thấp gần như mỗi một:

"An Nhiên, Tô Nặc có liên lạc với cô không?"

An Nhiên nhú mày, "Xảy ra chuyện gì?"

Bên kia nhất thời thờ dài, "Hiện tại Tô Nặc có chuyện hiểu lầm tôi, phía tôi bên này còn có chuyện phải xử lý, trước hết xin nhờ cô chiếu cố Tô Nặc vài ngày."

"Tô Nặc chuyển trường, anh biết không?"

An Nhiên đi đến trước cửa sổ trên hành lang, từ xa nhìn cảnh tượng trong trường.

"..." Bên kia nhất thời yên tĩnh, "An Nhiên, cô cũng biết tình huống đặc thù của Tô Nặc, thời gian này..."

"Yên tâm đi." Giọng nói An Nhiên bình thản như trước, giọng nói của cô vừa chuyển "Tô Thiên Kinh, Tô Nặc là đứa bé đơn thuần, tôi hy vọng cô ấy có thể vĩnh viễn đơn thuần như vậy, anh hiểu lời của tôi chứ?"

Bên kia truyền đến một trận cười khò, "Yên tâm đi."

An Nhiên trực tiếp cúp điện thoại, lúc cô trở lại phòng học, phát hiện chỗ ngồi của cô hoàn toàn bị vây quanh.

Trên mặt Tô Nặc mang theo nụ cười chói lọi, ánh mắt của cô rất trong suốt, giống như trẻ con mới sinh.

"Không có a, Tiểu Nhiên tốt lắm, tôi thật thích Tiểu Nhiên." Giọng nói của Tô Nặc mềm yếu dịu dàng, vang lên bên tai nhóm người kia, "Cho nên, mọi người không cần nói nói bậy Tiểu Nhiên, bằng không, tôi sẽ tức giận."

An Nhiên lắc đầu cười khẽ, đứa nhỏ này mặc kệ khi nào cũng luôn thích bảo vệ cô.

"Tô Nặc, cô và Phó An Nhiên là quen biết như thế nào?"

"A... Quen biết thế nào à, tôi bị lạc, sau đó tiểu Nhiên nhặt được, sau đó chú nhỏ đến nhà Tiểu Nhiên tìm được tôi, sau đó chúng tôi liền quen biết." Chỉ cần lúc Tô Nặc nói đến An Nhiên, trên mặt ít nhiều sẽ mang theo chút tươi cười xán lạng.

"Bị lạc? Bị nhặt được?" Các nam sinh nghe mà thấy quái dị.

Này gọi là câu trả lời gì?

An Nhiên luôn luôn đứng bên ngoài đám người nghe.

Cô và Tô Nặc thật sự là quen biết như vậy, lúc cô bảy tuổi, ở khu náo nhiệt, nhìn thấy Tô Nặc ngồi xổm ở góc đường, lúc đó không biết xuất phát từ tâm tình gì, liền đi tới trước mặt cô ấy.

Khi đó tiểu Tô Nặc ngẩng đầu, khi nhìn thấy An Nhiên, không chút suy nghĩ, đứng dậy, lúc An Nhiên còn chưa phản ứng kịp, đã bỏ nhào vào trong lòng cô, ngoan ngoãn cọ cô.

"Làm lạc?"

"Tìm không thấy chú nhỏ." Giọng nói mềm yếu như nhurộc bỗng chốc khiến cho An Nhiên mềm mại.

Sau lại thế nào? A, sau cô liền trực tiếp dẫn tiểu Tô Nặc về nhà, chỉ là còn chưa tới ba giờ, chỉ thấy người đàn ông thần sắc sốt ruột tới bãi phóng, khi hần nhìn thấy Tô Nặc ngồi bên cạnh cô, hần một tay ôm Tiểu Tô Nặc vào trong ngực.

Khi đó An Nhiên rõ ràng thấy được người đàn ông sợ hãi và sống sót sau tai nạn.

Thân thể hần run run khó có thể nhận ra.

"Tiểu Nhiên! Nói chuyện điện thoại xong rồi sao?" Tô Nặc trước hết nhìn An Nhiên, cô hướng về phía An Nhiên vẫy tay.

Khi mọi người nhìn thấy An Nhiên đứng phía sau, nhất thời túa ra một trận mồ hôi lạnh, tuy rằng bọn họ không biết vì sao, nhưng là đối với Phó An Nhiên, từ đáy lòng bọn họ sinh ra sợ hãi.

Tuy rằng biểu cảm của cô luôn luôn nhàn nhạt, cả người cũng đều nhàn nhạt, nhưng bọn sợ cô, luôn cảm thấy cô cất giấu cái gì.

Nhìn thấy mọi người tản ra, lúc này An Nhiên mới ngồi vào chỗ của bản thân, "Thích bọn họ?" An Nhiên nhẹ giọng hỏi.

Tô Nặc mỉm cười lắc đầu, "Bọn họ đều không thích Tiểu Nhiên, cho nên tôi không thích bọn họ."

An Nhiên nhẹ nhàng vỗ đầu cô, "Không quan hệ."

Đơn thuần đưa nhô luôn có thể liếc mắt một cái nhìn ra ai đối ai là thật tâm, ai là giả trang.

"Bọn họ cũng không tốt." Tô Nặc nghiêm túc lắc đầu, "Không thích."

"Như vậy thì không thích đi." An Nhiên nhẹ vỗ về đầu của cô ấy.

Tô Nặc cọ cọ vào lòng bàn tay của An Nhiên, cười đơn thuần, "Tiểu Nhiên cô xem chuyện này chú nhô đã qua cho tôi, sao bây giờ mới bắt đầu xem a."

"Vây Nặc Nặc giảng cho tôi nghe một chút đi."

"Được được, tôi giảng cho cậu..."

Trong phòng hầu như toàn bộ ánh mắt các nam sinh đều nhìn hai người, một người lạnh nhạt, một người đơn thuần, hơn nữa hai người đều là mỹ nữ, hai người ngồi cùng nhau, hơn nữa ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, với bọn họ, quả thật là một bức hoạ.

Hơn nữa bọn họ phát hiện, hôm nay Phó An Nhiên với bình thường tiếp xúc với bọn họ không giống nhau.

Hôm nay Phó An Nhiên càng làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, hơn nữa càng thêm động lòng người, khuôn cách nữ thần.

Nhưng mà bức hoạ Phó An Nhiên đẹp đẽ bị một bóng dáng phá vỡ, chỉ thấy Mã Tĩnh Như cầm một cái ly thủy tinh, đi đến trước bàn Phó An Nhiên, có hương vị từ trên cao nhìn xuống.

"Tiểu Nhiên, cô ấy là ai vậy?" Vì sao thoạt nhìn thật hung dữ a?

An Nhiên nhẹ nhàng trấn an Tô Nặc đang bất an, tiện đà có chút ý trêu đùa hàm xúc nhìn Mã Tĩnh Như, "Cô ấy à, là lớp trưởng trong lớp, hơn nữa, còn là tiểu thư nhà họ Phó!"

Ánh mắt trong suốt tròng thật lớn, "Vây tiểu nhiên với cô ấy là...."

"Không phải." An Nhiên đánh gãy lời nói phía sau của Tô Nặc.

Tô Nặc có chút không rõ, nhưng nhìn đáng vẻ An Nhiên không muốn nhiều lời, cô ấy cũng không hỏi nhiều.

Tuy rằng đầu của cô có chút không thông minh, nhưng khi nào nên nói cái gì, cô vẫn rõ ràng.

"Tô Nặc, cô phải biết rằng, ở trong lớp này, cần phải bảo trì khoảng cách với Phó An Nhiên, bằng không đến lúc đó gặp phải một đồng chuyện phiền toái, như vậy không tốt." Mã Tĩnh Như trực tiếp không nhìn An Nhiên, trên mặt mang theo một tia cười nhàn nhạt, nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc nao nao, lập tức dùng ngón tay chỉ chóp mũi bản thân, "Cô đang nói chuyện với tôi?"

"Tô Nặc, đừng trách tôi không nói cho cô, Phó An Nhiên là cái loại bán thân, cô..."

"Tránh ra! Tôi không thích cô!" Tô Nặc biểu cảm chợt lạnh xuống, ngấm lại cảm thấy không đúng, một lần nữa tròng mắt Mã Tĩnh Như nói: "Cô mới là bán thân!"

Sắc mặt Mã Tĩnh Như không tốt, trong mắt người khác chính là càng thêm vận vẹo, "Tô Nặc, đến lúc đó chộc phải người không nên chộc cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô!" Nói xong, uống một ngụm nước, ngạo nghễ xoay người.

Cả người Tô Nặc đều bị chộc tức, cô thờ phỉ phỉ nhìn An Nhiên, "An Nhiên, tôi muốn tìm chú nhô đánh cô ta, cô ta hư."

"Không cần giận, trước hết chúng ta cứ nhường cô ta chơi đi." Làm cô ta chết nhanh như vậy, vậy sau đó, làm sao chơi được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Phó Thiếu Tướng Ghen

Sau khi tan học, Tô Nặc sớm đã dọn dẹp xong sách vở, ngoan ngoãn đứng một bên chờ An Nhiên, ngũ quan xinh xắn tràn đầy hưng phấn.

"Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, đêm nay tôi muốn ngủ cùng cậu."

"Được." An Nhiên xách theo ba lô, cười khê.

Tô Nặc theo dấu chân An Nhiên, đi gao đi theo sau lưng cô, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn mang theo tia cười nhà nhat.

Vừa mới ra khỏi cửa trường, một chiếc xe màu đen liền dừng phía trước bọn họ.

Cửa sổ xe hạ xuống, Tô Nặc nhìn thấy người đàn ông điều khiển xe, con người trong suốt bỗng nhiên sáng lên, "Chào anh Phó."

Toàn bộ cửa sổ xe hạ xuống, chỉ lộ ra nửa gương mặt của Phó Quân Hoàng.

An Nhiên trực tiếp kéo mở cửa xe, bất đắc dĩ cấp tốc nhét Tô Nặc còn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn vào trong xe.

An Nhiên từ lúc tan học liền cấp tốc nhắn tin cho Phó Quân Hoàng, nói cho anh biết chuyện của Tô Nặc, Phó Quân Hoàng vẫn chưa tỏ vẻ gì, chính là anh nhìn thấy đáng về Tô Nặc kê bên cạnh bảo bối nhà anh, làm cho anh nhìn không được hơi hơi nhú mảy.

Phó Quân Hoàng làm bộ muốn lấy điện thoại ra, lại bị một ánh mắt của An Nhiên cấp tốc ngăn lại.

"Anh Phó, chúng ta mau về nhà về nhà." Tô Nặc luôn luôn không quan tâm Phó Quân Hoàng, giống như cô thích gọi tên Tô Thiên Kinh vậy.

Sau khi hơi hơi nhú mảy, Phó Quân Hoàng cũng chưa kịp chạy lại bên bảo bối hôn một cái, chỉ có thể khởi động xe, chạy đi.

Mà An Nhiên không biết, cũng ngay lúc xe mới bắt đầu rời đi, mọi người luôn nhìn hành động của các xô, trên mặt lộ ra sắc mặt hèn mọn.

Phó An Nhiên thật đúng không phải lợi hại bình thường, mới một thời gian ngắn đã thay đổi một người đàn ông.

Vũ nữ thật đúng là không giống bình thường.

Dọc theo đường đi, giọng nói nhẹ nhàng mềm yếu của Tô Nặc không hề ngừng lại, hoàn toàn không giống vẻ ngoài hướng nội cẩn thận khi ở trong lớp, trên mặt cô ấy luôn mang theo một chút tươi cười xán lạn, xe vừa mới dừng lại trước cửa chính, cô nhóc bỏ chạy xuống xe, thẳng đến trong phòng, tìm Phó lão gia tử đi.

Nhìn bộ dạng Tô Nặc vội vàng, An Nhiên trong lòng xẹt qua một chút thờ dãi, đang muốn xuống xe, cô ngọt ngào bị Phó Quân Hoàng giữ chặt.

"Sao vậy?" An Nhiên có chút không rõ chân tướng.

Phó Quân Hoàng chính là nhìn cô, khuôn mặt không chút biểu cảm, chỉ là đôi mắt kia luôn gắt gao dừng trên...môi cô?

Đang nắm cửa xe, thu tay, An Nhiên có chút bất đắc dĩ, "Lão soái ca, đây là ở cửa nhà."

Phó Quân Hoàng bất động, tiếp tục lôi kéo cô.

"Lão soái ca, không thể ở trong này..."

Vẫn là bất động.

Anh đã có một khoảng thời gian thật dài không hôn qua môi bảo bối.

"Không thể lâu lắm." Cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, ở trước mặt lão soái ca, cô vĩnh viễn không thể cứng rắn với anh.

Con người thâm thúy bỗng chốc liền sáng.

Khóe môi gợi lên một độ cong không thể nhận ra, anh linh hoạt từ chỗ ghế lái nhảy sang ghế sau, trước ánh mắt mỉm cười của An Nhiên, nhẹ nhàng hôn trụ môi của cô, tay không tự chủ định trụ cái ót của cô, khê hôn dần dần càng sâu...

Trong xe nhiệt độ dần tăng lên, Phó Quân Hoàng hô hấp từng bước dồn dập.

Hai tay An Nhiên vòng trên cổ Phó Quân Hoàng, đáy lòng cũng suy nghĩ, kỹ thuật hôn của lão soái ca này càng ngày càng lợi hại.

"Ừm..." Phó Quân Hoàng vội vàng buông lỏng An Nhiên ra, lập tức một tay pom cô vào trong lòng mình, cầm để trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thở hào

hên, "Bảo bối, phải tin tưởng anh."

An Nhiên nhủ mảy, "Em không tin anh thì tin tưởng ai? Được rồi được rồi, chúng ta nhanh xuống xe đi, nếu không đi xuống, Nặc Nặc lại sốt ruột."

Hơi thở của Phó Quân Hoàng ngọt ngào biến đổi, ngay tại dưới ánh mắt nghi hoặc của An Nhiên, lấy đi động ra, trực tiếp nhấn một loạt dây số.

"Mang người đi." Điện thoại được chuyển, Phó Quân Hoàng trực tiếp mở miệng nói.

An Nhiên phồng má, lập tức đoạt lấy điện thoại đi động, "Không có việc gì, anh trước xử lý chuyện của anh đi." Tút tut, An Nhiên trực tiếp cúp điện thoại đi động.

"Lão soái ca, chỗ Nặc Nặc và Tô Kinh Thiên có chút chuyện, anh kông cần lộn xộn." Cô trừng anh.

Chỉ cần nghĩ đến có người luôn dính bên người bảo bối nhà mình, tâm tình anh liền không tốt.

"Không cần giờ tính trẻ con, đi mau."

An Nhiên xuống xe, Phó Quân Hoàng theo sát sau lưng cô xuống xe.

Hai người vừa mới tiến vào cửa, chợt nghe tiếng cười ha hả của Phó lão gia tử, còn có dáng vẻ xướng khúc của Tô Nặc.

"Gia gia, dễ nghe sao dễ nghe sao? Đây là Nặc Nặc mới học, chú nhỏ nói Nặc Nặc xướng rất em tai." Tô Nặc bộ dáng tranh công nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giọng nói nghe cũng có chút suyên.

Phó lão gia tử cười đến rơi nước mắt, hai tay ông để trên quai trượng, "Dễ nghe dễ nghe, Nặc nha đầu xướng tốt lắm, ông đã thật lâu không được nghe ca tốt như vật." tuy rằng ngữ âm hoàn toàn không đúng.

Nghe được đáp án của lão gia tử, Tô Nặc cười càng vui vẻ.

Cô thích người nhà họ Phó, chú nhỏ không có ba mẹ, cô cũng không có ba mẹ, cô chỉ có chú nhỏ.... Nhưng sau khi quen biết Tiểu Nhiên, cô còn có ông cụ Phó, anh Phó, và Tiểu Nhiên.

Bọn họ đều là thật tâm đối tốt với cô, không phải là bởi vì bọn họ biết chú nhỏ mới đối tốt với cô, cũng không phải bởi vì tiếp cận chú nhỏ mới giả vờ cười với cô.

"Nặc Nặc cô đang làm cái gì vậy?"

An Nhiên muốn buông tay Phó Quân Hoàng ra, nhưng cô còn chur bỏ ra, ngược lại Phó Quân Hoàng nắm càng chặt, mà cặp mắt thâm thúy gắt gao nhìn Tô Nặc.

"Anh Phó muốn nghe Nặc Nặc hát hay không?" Tô Nặc nghiêng đầu, ánh mắt trong suốt có chút nghi hoặc.

Lão gia tử ở một bên xem cười ha ha, xú tiểu tử này thật đúng là dám chua gì cũng ăn.

"Không."

Tô Nặc a một tiếng, rồi sau đó ánh mắt nhìn tay hai người đang nắm tay nhau, "Anh Phó, đêm nay Tiểu Nhiên muốn ngủ với em, anh không thể luôn nắm tay Tiểu Nhiên."

Hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng bỗng chốc thay đổi!

Anh đột nhiên buông tay An Nhiên ra, xoay người liền đi về phía sau viện, mà trong tay anh đã cầm điện thoại đi động, nếu An Nhiên không nhìn lầm, anh lại đi gọi điện thoại cho Tô Thiên Kinh đi.

Nhìn bóng dáng Phó Quân Hoàng rời đi, Tô Nặc không rõ chân tướng, "Tiểu Nhiên, tôi làm sai chuyện gì sao?"

An Nhiên nhần cười, chỉ là cô còn chưa trả lời, lão gia tử đã trả lời thay cô:

"Không có, Nặc nha đầu ngoan như vậy, không có làm sai việc gì."

Lão gia tử luôn rất thích Tô Nặc, không phải bởi vì bản thân không có cháu gái, mà là ông phát hiện đứa trẻ nhà họ Phó từ nhỏ đã trưởng thành sớm, hiện tại ngoại trừ nha đầu An Nhiên đầu võ mồm với ông, đứa trẻ còn lại luôn trầm mặc, không có một chút lặc thú.

Nhưng đứa nhỏ An Nhiên kia, tuy ngẫu nhiên sẽ đấu võ mồm với ông, nhưng cô một dáng vẻ lão già cũng làm cho ông liên tục thở dài, sao nhà họ Phó ông lại không có đứa trẻ bình thường đây?

Nhưng đứa bé Tô Nặc này, hoàn toàn phù hợp với hình tượng cháu gái trong cảm nhận của ông, vừa hoạt bát lại ngoan, còn có thể làm cho lão nhân gia ông vui vẻ, làm sao giống tiểu hồ ly kia cả ngày chỉ biết tính kế ông?

Mà lúc này Phó Quân Hoàng ở hậu hoa viên, sắc mặt rất khó nhìn nhìn bồn hoa trước mặt, nói:

"Tiếp đi!"

"Quân Hoàng, phía tôi bên này..."

"Tiếp đi!"

"Quân Hoàng! Phía tôi bên này tra được chút chuyện, tôi nghĩ, anh hẳn sẽ cảm thấy rất hứng thú."

"Tiếp đi!"

"Nghe không hiểu tiếng người a? Chuyện này có liên quan đến bảo bối nhà ngươi, có nghe hay không?"

"... Nói."

"..."

Bên kia chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, lại làm sắc mặt Phó Quân Hoàng thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Muốn Chết!

Vườn trường yên tĩnh vang lên tiếng đọc lanh lánh của các học sinh, trên sân thể dục các học sinh hoặc chạy hoặc nhảy, nhưng mà lúc này, ngay tại một góc trong vườn trường..

Tô Nặc đứng ở bên người An Nhiên, nghi hoặc nhìn vài nữ sinh trước mắt trước mắt rõ ràng không thân thiện lắm, tuy cơ lại chuyển ánh mắt sang người An Nhiên, kỳ quái nói:

"Tiểu Nhiên, sao các cô ấy đều trừng mắt nhìn chúng ta? Cũng muốn hỏi chúng ta đòi tiền sao?"

An Nhiên nhú mày, khỏe môi mang ý cười, "Ừm?"

"Trước kia, khi các bạn học khác trừng ta, đều là muốn đòi tiền ta, nhưng mà sau này đều bị chú nhỏ giáo huấn."

Mấy nữ sinh kia đều là "thiên kim quý tộc" mà nữ sinh đứng đầu khoanh hai tay trước ngực đứng là Ân Thiên Tuyết.

Lúc này con người Ân Thiên Tuyết như muốn phóng ra phi đao giết chết An Nhiên, cô ta ngạo nghễ nhú mày, hèn mọn nhìn An Nhiên, hừ lạnh:

"Phó An Nhiên, nhanh rút khỏi Ngân Dục cho tôi!"

Đôi mắt trong suốt của Tô Nặc trừng lớn, "Vì sao?" Ngân Dục là anh Phó thành lập vì Tiểu Nhiên, nếu Tiểu Nhiên không ở đây, như vậy khẳng định anh Phó sẽ gỡ bỏ trường này.

"Vũ nữ nên ở nơi của vũ nữ, chạy đến trường học làm gì?" Nữ sinh đứng phía sau Ân Thiên Tuyết nói, hèn mọn nhìn An Nhiên.

"Vũ nữ?" Tô Nặc ngọt ngào nhìn về phía An Nhiên, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn cô, "Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên cậu biết khiêu vũ sao? Sao tôi không biết a? Tiểu Nhiên chừng nào thì khiêu vũ cho tôi xem đây? Ngày đó lúc tôi xướng cho gia gia nghe, sao cậu không khiêu vũ cùng tôi?"

Nghe được vấn đề của Tô Nặc mọi người đều nhìn không được dùng ánh mắt si ngốc nhìn cô ấy.

"Nặc Nặc trước không cần nói chuyện." Trong lòng An Nhiên thở dài, biểu cảm cũng dịu dàng nhìn Tô Nặc, sau khi nhìn Tô Nặc gật đầu, mới vừa rồi lạnh nhạt xoay người sang chỗ khác, ánh mắt thanh lãnh nhìn Ân Thiên Tuyết: "Không có việc gì xin mời tránh ra."

Ân Thiên Tuyết đi đến phía trước An Nhiên, cười lạnh, lập tức phui tay đáng một cái tát!

Ba --!

Âm thanh bạt tai thanh thúy đột nhiên vang lên!

"Này --!" Tô Nặc nhảy dựng lên, sắc mặt hoảng loạn một tay đẩy Ân Thiên Tuyết ra, đầu lòng nhìn gò má An Nhiên nhanh chóng đỏ lên, "Tiểu Nhiên, có đau hay không? Ân? Có phải rất đau không? Không đau Nặc Nặc thôi thôi, thôi thôi sẽ không đau."

An Nhiên nhất thời bị đánh, trên má truyền đến đau đớn nóng bỏng, làm cô không thể không tin tưởng, mới vừa rồi cô bị người quăng bạt tai.

Vốn cô có thể tránh thoát cái tát này, nhưng nếu cô tránh ra, Tô Nặc sẽ gặp tao ương, cô không kịp lùi kéo Tô Nặc né tránh, chỉ có thể tiếp bạt tai kia.

Ân Thiên Tuyết bị Tô Nặc đẩy lui về sau mấy bước, sau khi ổn định thân thể, cô ta âm ngoan nhìn Tô Nặc.

Bình dân đệ tiện kia dám đẩy cô ta, một tay túm lấy Tô Nặc chưa kịp đau lòng cho An Nhiên, nâng tay chính là một cái bạt tai!

Bàn tay trùng trùng dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tô Nặc!

Tô Nặc nhất thời vô ý té ngã trên đất, trên má, đã có vài vết đỏ!

Hai tròng mắt đỏ đen nhất thời co rút nhanh!

Hai mắt An Nhiên trong nháy mắt đóng băng, lúc Ân Thiên Tuyết còn chưa lấy lại tinh thần, cô nhanh chóng vọt đến phía trước Ân Thiên Tuyết, lập tức, nhắc chân, hung hăng đá về phía bụng của cô ta....

"A --" Ân Thiên Tuyết nhất thời ôm bụng, thống khổ cuộn mình trên đất rên rỉ.

An Nhiên từ trên cao nhìn xuống Ân Thiên Tuyết, trong nháy mắt khí thế trên người toàn bộ tràn ra, mà cô như thế, vốn các nữ sinh muốn tiến lên giúp Ân Thiên Tuyết toàn bộ đều không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

Hiện tại Phó An Nhiên, thật đáng sợ.

Ánh mắt lạnh lạnh nhìn Ân Thiên Tuyết, giọng nói băng hàn không chút nhiệt độ nói từng chút một:

"Ân Thiên Tuyết, là cô tìm cái chết trước, đừng tránh tôi động thủ với cô!"

Ân Thiên Tuyết khổ sở ôm bụng, phẫn hận nhìn An Nhiên, "Cô, vũ nữ thoát y đệ tiện này....! Nếu chúng tôi không giáo huấn cô, cô thật đúng là không biết... Trời cao đất rộng!"

Vốn vẫn sợ sợ An Nhiên mấy nữ sinh nhất thời toàn bộ đánh về phía An Nhiên....

Văn phòng cao ốc của Hội học sinh.

Trước bàn hội nghị thật dài ngồi đầy người, mỗi người đều muốn rút đầu thật sâu vào bả vai, liền ngay cả hô hấp

Trước bàn hội nghị thật dài ngồi đầy người, mỗi người đều muốn rút đầu thật sâu vào bả vai, ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ nhàng, sợ kinh động đến chủ tịch đại nhân đang ngồi trên bàn.

Một tay Sở An Tu cầm phần tài liệu, ngoảnh trở ta bên kia thập phần có tiết tấu nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

"Ba!" Tài liệu bị ném lên bàn.

Một tiếng trầm đục làm mọi người cả kinh, hai tay nắm chặt, ngay cả thân thể cũng không nhìn được run run một chút.

"Đây là phương án mọi người bày ra?"

Thật lâu, giọng nói của Sở An Tu vang lên trong phòng học yên tĩnh làm tim mọi người đập nhanh.

"Mục Triết, cậu tới nói với ta, một tháng này mọi người đều làm cái gì!"

Mục Triết, phó hội trưởng hội học sinh, đồng thời cũng là bạn bè của Sở An Tu.

LThần kinh luôn luôn căng thẳng bỗng chốc bị chặt đứt, Mục Triết giống như được hai vị một đen một trắng đến đón (ý nói hắc bạch vô thường đây haha.). A, cái này nói cũng chết, không nói cũng chết, vẫn là... Nói đi!

Cũng ngay lúc Mục Triết tính toán chần bị tinh thần chết, cửa phòng hội học sinh phịch một tiếng trực tiếp bị đập văng!

Vốn một đám người thần kinh đều buộc chặt toàn bộ đều nhìn về phía cánh cửa bị đá văng

Khi mọi người thấy rõ là ai, không khỏi nhất thời hít khí lạnh.

Xem ra người này thật sự là không muốn sống, cửa phòng hội học sinh mà cô cũng dám đá!

Nhưng mà, khi Mục Triết thấy rõ người tới, hần không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Rất tốt rất tốt, không cần đi theo hai vị đại nhân kia rồi, tạm thời mạng nhỏ của hần được bảo toàn.

"Phó An Nhiên, cô đây là đang làm cái gì?" Một người trong hội học sinh hô lên nghi hoặc trong lòng mọi người.

Sau khi Sở An Tu nghe được cái tên kia, vốn hai tròng mắt đang khép hờ bỗng chốc mở ra, tầm mắt nhanh chóng nhìn trên người An Nhiên, khi nhìn thấy một bên má của cô sưng đỏ còn in dấu một bàn tay ánh vào mắt hần, hần tức khắc đứng dậy, đồng tử trong nháy mắt co rút nhanh, cấp tốc đi về phía An Nhiên đứng ở cửa.

Áp suất trong phòng họp làm đại đa số mọi người cảm thấy khó hô hấp.

"Đây là chuyện gì?" Giọng nói của Sở An Tu như trước không có gì phập phồng dao động, nhưng thật sâu trong đáy mắt hần là một mảnh giận giữ, rõ ràng mọi người đều biết cá tính của hần, này lớn lên rất ít phát giận, bây giờ giống như rất tức giận.

Chỉ là hội trưởng và Phó An Nhiên có quan hệ như thế nào? Không phải nói Phó An Nhiên là bị người bao dưỡng sao? Cô còn ở trong quán ba múa thoát ý? Thế nào cảm thấy đáng về của cô và hội trưởng rất quen thuộc? Chẳng lẽ ngay cả hội trưởng giữ mình trong sạch Phó An Nhiên cũng ngu cùng?

Ngoài suy đoán của mọi người, An Nhiên quay đầu đi, ngay cả một ánh mắt cô cũng không lưu lại cho Sở An Tu, đôi mắt băng hàn lạnh lẽo chuyển động một chút nhìn về phía Mã Tĩnh Như đang ngồi.

An Nhiên đẩy Sở An Tu ra, sai bước đi đến trước người Mã Tĩnh Như, từ trên cao mắt lạnh nhìn cô ta.

"Phó An Nhiên, cô..." Mã Tĩnh Như bị nhìn chột dạ, mở miệng muốn nói chuyện, nhưng mà --

"Ba --!" An Nhiên nâng tay, một cái bạt tai rơi xuống trên má tinh xảo của Mã Tĩnh Như!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vạch Trần!

Một cái tát của An Nhiên nhất thời làm gian phòng trở nên tĩnh mịch...!

Phó An Nhiên dám chạy đến phòng họp bạt tai Mã Tĩnh Như! Này có phải rất không để hội học sinh vào mắt hay không?

Tầm mắt không tự chủ được nhìn về bóng dáng phía sau Na Nhiên, nhìn đến sắc mặt không biểu cảm của Sở An Tu, những người khác trong hội học sinh đều lựa chọn trầm mặc.

Vũ Giang Nam an vị ở chỗ ngồi, tay bắt đầu chuyển động cây bút trong tay, đáy mắt chứa một tia châm chọc không thể nhận ra.

Khi nào thì Mã Tĩnh Như chịu qua đài ngộ như thế? Trên má nóng bừng đau đớn làm cô ta trong nháy mắt mất đi lý trí, cô ta đứng dậy, nâng tay muốn đánh An Nhiên...

"Phó An Nhiên!"

"Ba --" An Nhiên lại cho cô ta một bạt tai!

Lúc này đây, An Nhiên xuống tay rất nặng, khoe miệng Mã Tĩnh Như đã rướn máu, mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng in rất bàn tay rất nhạt.

Hít--

Học sinh hội nhìn không khỏi hít khí lạnh, ánh mắt lạnh lùng vừa rồi của An Nhiên làm bọn họ phát lạnh.

"Cái người đề tiện này--!" Mã Tĩnh Như một tay bịt gò má, còn chưa nói xong, chỉ thấy đôi mắt rừng mình của An Nhiên, một đập thẳng vào cằm chân Mã Tĩnh Như! Mã Tĩnh Như ngọt ngào quý rập xuống đất, về mặt thống khổ.

Có một số người rốt cuộc nhịn không nổi nữa, mặc kệ nói như thế nào, tốt xấu gì Mã Tĩnh Như cũng là tiểu thư nhà họ Phó, bọn họ cứ nhìn tiểu thư nhà họ Phó bị đánh như vậy, đến lúc đó chuyện này nếu truyền đến tai nhà họ Phó, nhà họ Phó truy cứu, bọn họ sẽ chịu liên lụy.

"Ai dám tiến lên một bước, tôi là người đầu tiên lần thịt người đó." Sở An Tu đứng sau lưng An Nhiên, ánh mắt vốn dịu dàng đã sớm bị một mảnh đông lạnh thay thế.

Nhất thời, biểu cảm của mọi người có chút khản trương! Ngay cả biểu cảm của Vũ Giang Nam cũng có chút quái dị.

Sở An Tu thực thích cái cô vũ nữ thoát y kia? Không phải nghe nói quan hệ của nhà họ Sở và nhà họ Phó rất tốt sao? Mặc kệ như thế nào, Sở An Tu hẳn là phải giúp Mã Tĩnh Như mới đúng, nhưng hẳn vậy mà một lần lại một lần giúp Phó An Nhiên? !

Mặc dù Sở An Tu thực thích Phó An Nhiên, cũng không có khả năng vì cô mà để hai nhà Sở, Phó đối đầu đi?

An Nhiên không để ý không khí quái dị trong phòng họp, cô thông thả bước đến trước người Mã Tĩnh Như đang thống khổ cuộn mình trên đất, ngồi xồm xuống, đôi mắt đen nhánh giống như đêm khuya nguy hiểm.

"Đề tiện?" Giọng nói của An Nhiên lạnh lùng mà nguy hiểm, khóe môi cũng cười nhàn nhạt, "Mã Tĩnh Như, cô là đang nói tôi sao, dạng người gì mới xứng với hai từ này đây?" Cô mặc dù cười lại làm mấy người gần đó không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Hiện tại Phó An Nhiên, rất nguy hiểm.

An Nhiên như thế, làm Mã Tĩnh Như ngay cả đau đớn trên người cũng đã quên, từ trong đáy lòng rét lạnh làm thân thể cô ta không tự chủ được run run, Phó An Nhiên như vậy làm cô ta thấy e ngại, nhưng vì sao cô ta phải sợ, cô ta làm sao có thể để một vũ nữ thoát ý dọa sợ?

Mã Tĩnh Như chặt vật bò dậy, sắc mặt khó coi nhìn mỗi người ở đây, cuối cùng tầm mắt của cô nhìn về phía Sở An Tu, gần như hô lên:

"Hội trưởng Sở, anh tùy ý để bình dân đề tiện này....!" Mã Tĩnh Như chột thu âm!

Sắc mặt An Nhiên chột lạnh lùng, đột nhiên một tay nắm chặt cổ Mã Tĩnh Như!

Hô hấp khó khăn làm sắc mặt Mã Tĩnh Như chột đỏ lên, tay muốn kéo An Nhiên lại bị một đá của An Nhiên làm cho quỵ trên mặt đất!

"Mã Tĩnh Như, cô nói cho tôi biết, cô là thân phận gì, hả?" Giọng nói của An Nhiên vẫn bình thản như trước, lại làm mọi người nghi hoặc.

Lời của Phó An Nhiên là có ý gì? Mã Tĩnh Như là thân phận gì? Cô ta không phải là tiểu thư nhà họ Phó sao?

Sắc mặt Mã Tĩnh Như ngày càng khó coi, hai tay vô lực của cô ta cầm lấy tay An Nhiên, nhưng sau khi nghe được vấn đề của, về mặt cô ta bỗng nhiên biến đổi!

-- Rầm!

An Nhiên phất tay ném Mã Tĩnh Như ra, nhất thời Mã Tĩnh Như mất đi chống đỡ té ngã trên mặt đất!

Mục Triết ở một bên xem, cặp mắt chứa đầy hưng phấn, tuy rằng hẳn sớm biết tiểu tử Sở An Tu này đối với Phó An Nhiên không bình thường, nhưng hiện tại thoát nhìn, giống như không phải chỉ đơn giản không bình thường như vậy.

Mã Tĩnh Như này là tiểu thư nhà họ Phó? A, cũng không biết ai đàn độn sẽ tin tưởng loại chuyện này, tiểu thư nhà họ Phó sẽ chỉ có loại chỉ số thông minh này sao? Nếu Mã Tĩnh Như thật sự là tiểu thư nhà họ Phó, Sở An Tu kia sẽ tùy ý để cô ta bị người khác đánh?

Mã Tĩnh Như muốn đứng dậy, nhưng mà cô ta vừa mới chống đỡ đứng lên, trên lưng ngọt nhiên xuất ra một lực đạo, lập tức cô ta lại té trên đất!

An Nhiên cứ như vậy dẫm nát trên lưng Mã Tĩnh Như, "Mã Tĩnh Như, người khác nói cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô liền thật cho rằng bản thân là tiểu thư nhà họ Phó?"

Rầm một tiếng sét đánh!

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Mã Tĩnh Như bị An Nhiên dẫm đạp trên đất, rồi sau đó tầm mắt trở lại nhìn An Nhiên, nữ sinh giống như tu la trong địa ngục kia thật là Phó An Nhiên bọn họ quen biết? Là Phó An Nhiên đối với bất kì cái gì cũng nhàn nhạt?

Mọi người trong phòng, chỉ có Vũ Giang Nam nhú mày, but đang chuyển động đột nhiên rút xuống, sau khi có chút không rõ cười cười, cô ta lấy di động ra, chụp một tấm hình An Nhiên, lập tức tìm một số trong danh bạ điện thoại, gửi tấm hình đi.

Không biết sau khi người nọ nhìn thấy ảnh chụp, sẽ có biểu cảm như thế nào?

"A đúng rồi, hiện tại hình như lưu hành một câu nói, gọi là gì ấy nhỉ? Không làm sẽ không chết?" An Nhiên cứ như vậy giẫm trên người cô ta, "Mã Tĩnh Như, tôi cho phép cô lấy danh hiệu tiểu thư nhà họ Phó tác oai tác quái ở Ngân Dục, tôi cho phép cô không ngừng khiêu khích, nhưng, cô không nên kích động kêu người khác tới gây khó dễ cho bạn của tôi!"

"Cô... Có ý gì?" Biểu cảm của Mã Tĩnh Như sớm thay đổi, sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau, cô ta mới tìm được âm thanh của bản thân.

"A, một người có mẹ là xe bàn công cộng, sao có thể là một công chúa cao quý?" Giọng nói lạnh lùng tiếp tục vang lên, "A, tôi nhớ ra rồi, hình như lúc mười một tuổi đã bị người bao dưỡng? Mười một tuổi a, tuổi này non nớt cỡ nào, đúng rồi, cái Tổng lão gia từ kia hương vị thật không sai đi?"

Đồng tử Mã Tĩnh Như nhảy mắt co rút nhanh!

"Tôi nhớ được mười hai tuổi cô vào Ngân Dục đi? Vì có thể nhanh chóng thoát khỏi những ngày bao dưỡng, cô nỗ lực học tập muốn dựa vào học tập để trở nên nổi bật.

"Thành tích học tập của cô ở Ngân Dục không sai biệt lắm, cô quen biết rất nhiều đứa trẻ con nhà thượng lưu, cô phát hiện cô không thể bước vào trong vòng luẩn quẩn của bọn họ, cô bắt đầu lo âu bắt đầu tự ti, à, nên làm cái gì bây giờ?" An Nhiên giương khóe môi, chút độ cong làm cả người An Nhiên phát lạnh.

"... Cảm miệng!" Mã Tịnh Nhumím môi, cô ta muốn hô to, nhưng mà, âm thanh giống như bị mắc trong cổ họng, cô ta không nói ra được.

"Cô ở Ngân Dục thật không sai, ít nhất cô trở thành lớp trưởng ban bảy, gia nhập hội học sinh, nhưng ai sẽ nghĩ đến, đứa bé vĩ đại như thế có thể bị người ta bao dưỡng? Nhưng là thực bất hạnh, Tổng lão gia từ mấy tháng trước qua đời, nên làm cái gì bây giờ? Như thế nào cho phải đây? Thiếu kim chủ cô làm sao có thể chi trả được học phí khổng lồ ở Ngân Dục? A, vô thấy được các tiểu thư thiếu gia nhà giàu, như thế nào mới có thể sống hoà bình với họ? Như vậy cần một thân phận, một thân phận làm cho bọn họ người trước vừa ngả, người sau tiến lên!"

Giọng nói của An Nhiên luôn rất nhạt, xem nhẹ biểu cảm trong lời nói của cô, sẽ cảm thấy đây là một khúc nhạc hoàn mỹ.

Tất cả mọi người lắng lắng nghe, nhưng, ở sâu trong nội tâm lại không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Phó An Nhiên đang nói cái gì? Mã Tịnh Như kỳ thực... Kỳ thực không phải tiểu thư nhà họ Phó? Như vậy, chẳng phải bọn họ bị cô gái này đùa bỡn sao?

Cảm nhận được ánh mắt chán ghét và phẫn nộ của mọi người, Mã Tịnh Như bỗng chốc liến rối loạn.

"Không, không tôi không có, các người phải tin tưởng tôi, tôi không có -- là Phó An Nhiên, là cô ta muốn hại tôi! Cô ta muốn -- "

Rầm--!

Cửa phòng họp bị đá văng!

Chỉ thấy người đàn ông mặc quân trang vẻ mặt âm lãnh đứng ở cửa phòng, mà đôi mắt sắc bén giống như chim ưng quét qua từng người!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Lễ Thượng Vãng Lai

Khi ánh mắt sắc bén của người đàn ông nhìn mọi người, mọi người không khỏi hít khí lạnh...

Người đàn ông giống như từ trên chiến trường đến, toàn thân tản ra sự nghiêm nghị làm người ta sợ, mà người sâu không thấy đáy nhìn bọn họ, bọn họ lại không tự chủ được gục đầu xuống, mà trên lưng cũng đầy mồ hôi lạnh.

Khi Sở An Tu nhìn thấy người đàn ông đến, biểu cảm nhất thời biến đổi.

Anh... Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Khi Vũ Giang Nam nhìn thấy người đàn ông, biểu cảm cũng đột nhiên biến đổi, Phó Quân Hoàng làm sao có thể tới nơi này? !

Đôi giày quân nhân đạp trên đất phát ra tiếng vang, tiếng vang kia, thanh âm không lớn nhưng lại làm mọi người căng thẳng theo!

Ở đây có rất ít người biết người đàn ông mặc quân trang kia, nhưng có một cái tên liên lên trong đầu họ, chỉ là bọn họ không ai dám hô lên.

Tầm mắt của Phó An Nhiên cũng không nhìn người đàn ông, cô bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá Mã Tịnh Như đang im lặng sang một bên, tiếng nói băng hàn tiếp tục vang lên:

"Cô có tư cách gì, để tôi phải hăm hại cô? Hà?"

Mã Tịnh Như sớm đau đớn nói không ra lời, mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán chảy xuống, nhưng tầm mắt của cô ta gắt gao nhìn người đàn ông.

Trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông, vốn sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt biến thành tỉnh mạch.

Xong rồi..

Xong rồi, xong hết rồi...

Cô ta từng gặp qua người đàn ông kia, anh là người quyền quý trẻ tuổi đáng chú ý nhất ở Đế Đô, anh đúng là người nhà họ Phó mà mọi người ngưỡng mộ.... Phó Quân Hoàng Hoàng!

Phó Quân Hoàng..

Người đàn ông này vì sao lại xuất hiện ở đây? Anh... Vì sao lại xuất hiện ở nơi này!

Tuy rằng hiện tại cả người Mã Tĩnh Như đều đau, nhưng đầu óc của cô ta cũng dị thường thanh tỉnh.

Phó Quân Hoàng..

Phó An Nhiên...

Sao cô ta lại không đoán ra? Ngay lúc có người nói tiểu thư nhà họ Phó ở ngay trong lớp, vì sao cô ta không nghĩ ra là Phó An Nhiên?

Rất buồn cười đi? Lúc nghe được cô (Mã Tĩnh Như) là tiểu thư nhà họ Phó, cô (Phó An Nhiên) hẳn là cười nhạo cô (Mã Tĩnh Như) đi?

Phó An Nhiên, thật thâm trầm a!

"Chú nhỏ, bọn họ khi dễ Nặc Nặc... Còn đánh Tiểu Nhiên, Ưm... Đau quá ..." Một tiếng nói mềm nhẹ uy khuất chợt phá tan sự tĩnh mịch trong phòng họp.

Tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía cửa, chỉ thấy người đàn ông tây trang trắng thốn trong ngực còn đang ôm một cô gái khóc nức nở, trên gương mặt anh tràn tràn đầy lạnh lùng, chỉ là tay vỗ lưng nữ sinh kia lại cực kì ôn nhu.

Không ai biết người đàn ông cả người tản ra hơi thở vương giả này là ai, nhưng ở đây ai không phải tình anh, mặc dù không biết thân phận người đàn ông kia, bọn họ cũng biết người nọ không phải là người bọn họ có thể chọc được.

Mới đầu, khi Tô Kinh Thiên nhận được điện thoại của bảo bối nhà mình, còn có chút kinh ngạc, nhưng vừa mới nghe, nghe được bên kia không ngừng truyền đến tiếng nức nở, Tô Kinh Thiên trực tiếp ném hộp đồng đang trao đổi xuống, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây.

Hắn đem một bên mặt sưng đỏ của cô áp vào lòng, lần này hắn không khỏi thấy may mắn, hắn đang làm việc ở Đế Đô, bằng không..

Hậu quả, hắn không dám nghĩ, chính là...

Đôi mắt âm lãnh nhìn nữ sinh đang cuộn mình trên đất một chút, sự vô tình trong mắt làm người ta cảm thấy khiếp sợ

Hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha người hại bảo bối của hắn?

Phó Quân Hoàng đến gần, An Nhiên mặt hơi quay đi, mảy lạnh nhạt nhủ lại, đáy mắt xẹt qua một tia ảo não.

"Sao lại thế này?" Phó Quân Hoàng đứng ở bên người An Nhiên, giọng nói gần như máy móc chứa đầy bất mãn và hơi tức giận khó nhận ra.

An Nhiên như trước không nhìn về phía Phó Quân Hoàng, chỉ là nhìn thoáng qua Mã Tĩnh Như, "Không có gì, em có thể giải quyết."

Phó Quân Hoàng bắt lấy cánh tay An Nhiên, cường thế quay mặt của cô lại, khi nhìn rõ ràng năm dấu ngón tay in trên má, đồng tử tối đen nhất thời co rút nhanh!"

"Ai làm !" Giọng nói đè nén tràn đầy lửa giận, trên người Phó Quân Hoàng phát ra không khí lạnh lẽo làm mọi người chung quanh không khỏi lùi về phía sau một bước.

Đáy lòng An Nhiên hung hăng mắng Ân Thiên Tuyết một lần, đánh nơi nào không đánh sao cứ phải đè mặt.

"Em có thể giải quyết." An Nhiên không biết vì sao bản thân không dám nhìn Phó Quân Hoàng, chỉ có thể lặp lại một câu nói này.

Tay vuốt ve trên má An Nhiên cũng có chút run run, đôi mắt đen tràn đầy hương vị khát máu.

"Quân Hoàng, cứ để người này lại cho tôi" Giọng nói của Tô Kinh Thiên từ từ vang lên, giọng nói tao nhã nhất thời khiến nữ sinh say lòng, thanh âm rất từ tính.

Phó Quân Hoàng xoay người, tầm mắt lơ đãng quét qua Sở An Tu, lại làm toàn thân Sở An Tu toát mồ hôi lạnh.

"Tùy tiện." Thuộc hạ giao người cho Tô Thiên Kinh, anh tin tưởng những ngày sau của nữ sinh này sẽ rất phong phú.

Phó Quân Hoàng nói xong, chỉ thấy hai người mặc tây trang bỗng nhiên tiến vài, bọn họ lập tức đi về phía Mã Tĩnh Như, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi

người, mang cô ta đi.

Bọn họ đây là bắt cóc công khai!

Tô Nặc còn rất đau đớn khóc giãy dựa khỏi người Tô Thiên Kinh, xoạch xoạch chạy đến trước người An Nhiên, dưới ánh mắt ân trầm của Phó Quân Hoàng, một tay ôm lấy An Nhiên.

"Tiểu Nhiên... Ô, mọi người nơi này thật xấu, đi nhà của tôi đi, bạn học ở đó của tôi đều rất tốt, bọn họ sẽ không đánh người ... Cái cô nữ sinh kia thật hung dữ, đánh người đáng thật đau ."

"Nặc Nặc..." An Nhiên có loại xúc động muốn ngất xỉu.

"Đến lúc đó Tiểu Nhiên có thể ngủ cùng tôi, tôi có thể để chú nhỏ đến phòng khác." Tô Nặc hít hít cái mũi của bản thân, không nhìn Tô Kinh Thiên nhàu mày, không nhìn Phó Quân Hoàng đen mặt, tiếp tục nói.

"Mang người của cậu đi." Mặt Phó Quân Hoàng lờn nhìn Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên một tay ôm lấy Tô Nặc còn muốn nói gì đó, lập tức trong tiếng kêu sợ hãi của Tô Nặc, sai bước đi ra phòng họp.

Trong phòng họp lại khôi phục sự tĩnh mịch như trước, âm thanh thờ dốc của mọi người cũng không quá lớn, bọn họ đều dè dặt cẩn trọng nhìn Phó Quân Hoàng.

"Chú nhỏ Phó." Sở An Tu hít một hơi thật sâu, sau khi trấn định, mới vừa rồi giẫm chặn tại chỗ đi về phía trước, hướng Phó Quân Hoàng chào hỏi.

Chú nhỏ Phó?

Có thể khiến Sở An Tu gọi một tiếng chú nhỏ Phó trừ vài vị nhà họ Phó kia, còn có thể có ai?

Mọi người nghĩ lại, nghĩ đến Sở An Tu đối với Phó An Nhiên rất đặc biệt, lại nghĩ đến phản ứng mới vừa rồi của hắn, nhất thời, sắc mặt mọi người đều biến đổi!

Phó An Nhiên mới chân chính là tiểu thư nhà họ Phó!

Phó An Nhiên lớp bảy, cái người bị đồn đãi là vũ nữ thoát y Phó An Nhiên đúng là tiểu thư nhà họ Phó!

Thượng đế! Như vậy trước bọn họ đã làm cái gì! Bọn họ sao có thể tin tưởng Mã Tịnh Như ngu ngốc kia là tiểu thư nhà họ Phó!

Một tay Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên vào lòng, đôi mắt như chim ưng kia quét qua mỗi người ở đây, giọng nói giống như truyền đến từ trong địa ngục:

"Tôi người nhà họ Phó, đều luôn có thù tất báo! Nhớ cho kĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Hãy Tin Tưởng Em

Trong phòng âm u, chỉ có màn hình máy tính vẫn phát ra ánh sáng mờ ảo, một bóng dáng ngồi ở chỗ kia, trước màn ảnh, một bóng dáng ngồi ở chỗ kia, tầm mắt người đàn ông nhìn thật lâu ảnh chụp trên màn hình.

Trên ảnh chụp là một nữ sinh mặc đồng phục, mặc chiếc áo choàng thật dài,, chỉ là sắc mặt của cô gái thật không đẹp mắt, một bên gò má cao cao, đầy mắt đầy rét lạnh, ngay cả nụ cười nhạt trên khoé môi cũng làm người ta cảm thấy sợ, người này đúng là -- Phó An Nhiên.

Vươn tay nhẹ nhàng đụng chạm gò má trên màn hình của Phó An Nhiên, ánh sáng mờ ảo không thấy rõ biểu cảm của người nọ, chỉ có thể biết đại khái người nọ là đàn ông.

"Hãy nhìn cho kĩ, đây là người về sao mày cần che chở và bảo vệ." Người đàn ông xuất thần nhìn Phó An Nhiên trên màn hình nói.

Trong phòng không có người đáp lại hắn, hắn trái lại tự tiếp tục nói, "Nhớ kĩ, mày có thể giết chết mọi người, duy nhất, cô ấy, không được."

Người đàn ông phía sau giống như vang lên động tĩnh gì, người đàn ông bỗng nhiên xoay tròn ghế dựa, thẳng tắp nhìn người đứng phía sau hắn, "Hiện tại cô ấy sống rất tốt, nhưng tôi muốn để cô ấy sống tốt hơn."

Đôi mắt người kia luôn nhìn khuôn mặt trên màn hình, lập tức, một tiếng trầm thấp vang lên trong phòng yên tĩnh: "Nhớ kỹ. Che chở cô ấy. Bảo hộ cô ấy."

"Nhớ kỹ là tốt rồi."

Người đàn ông tắt ảnh chụp kia đi, lập tức mở một file khác ra, mà trong đó đều là những bức ảnh của cùng một người, từ nhỏ đến lớn, đầy đủ mọi thứ.

Dưới ánh sáng mỏng manh, biểu cảm của người đàn ông thật nhu hoà, hần vuốt ve gò má trên màn hình của Phó An Nhiên gò má, nói nhỏ, "Chờ một chút, chờ một chút liền đón em về nhà."

"A --" trên má truyền đến đau đớn làm An Nhiên không khỏi kêu lên tiếng, nhưng rất nhanh, cô đã che miệng lại, môi hơi mím.

Phó Quân Hoàng nhất thời cả kinh, tay vẽ loạn thuốc mỡ còn khê run run.

Từ mười tuổi Phó Quân Hoàng bắt đầu giết người, khi lần đầu tiên anh giết người, tay cũng chưa từng run qua, biểu cảm chưa từng thay đổi, nhưng hiện tại vẻ mặt của anh dị thường khó coi, trên ngón tay run run làm An Nhiên xem rất là khó chịu.

"Lão soái ca, để em tự làm đi." Tay An Nhiên muốn nhận thuốc mỡ.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng luôn rất lạnh, từ sau khi anh mang cô trở về từ trường học, anh không nói với cô một câu, chỉ luôn trầm mặc.

Phó Quân Hoàng dời tay đi, tầm mắt vẫn nhìn gò má sưng đỏ của An Nhiên như cũ, dính chút thuốc mỡ, tiếp tục vẽ loạn trên má sưng đỏ kia.

Bác sĩ nói, thuốc mỡ cần thoa nhẹ, như vậy hiệu quả mới cao.

"Lão soái ca, anh có tính toán..."

"Không cần nói chuyện." Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng cắt lời An Nhiên.

Bên trong bỗng chốc liền yên tĩnh.

An Nhiên ngồi ở bên giường, Phó Quân Hoàng an vị ở bên cạnh cô, con ngươi thâm thúy tràn đầy đau lòng và ảm đạm tức giận không phát tác, An Nhiên thở dài, lão soái ca vẫn tức giận.

Sau khi bôi thuốc mỡ xong, Phó Quân Hoàng thu thập các thứ trên bàn trà, xoay người muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên anh bị An Nhiên ôm lấy từ phía sau.

Hai tay An Nhiên vòng bên hông Phó Quân Hoàng, dùng gò má chưa bị thương áp trên lưng anh, mí mắt sụp xuống, "Lão soái ca..."

Lưng Phó Quân Hoàng cứng đờ, anh muốn gỡ tay Na Nhiên ra, nhưng An Nhiên ôm rất chặt, Phó Quân Hoàng vẫn chưa gỡ hai tay bên hông ra.

"Bảo bối..." Phó Quân Hoàng thở dài.

"Quân Hoàng, không cần tự trách. Nếu chút chuyện ấy em còn xử lý không tốt, vậy về sau em phải làm sao bây giờ? Lão soái ca, em muốn anh học cách tin tưởng em, em có thể làm tốt, có thể xử lý tốt, em..."

Phó Quân Hoàng bỗng nhiên xoay người, Anh kĩ xảo tránh thoát tay An Nhiên, ôm cô vào trong lòng mình, trong nháy mắt biểu cảm biến chuyển, trên gương mặt kia hiện tại tràn đầy yếu ớt.

"Là anh không bảo vệ tốt cho em." Một lần nữa Phó Quân Hoàng lại lâm vào tự trách.

Trong con ngươi sâu thẳm vô vàn tình cảm, An Nhiên nhón chân, đặt một nụ hôn khê trên môi anh, cô nhẹ nhàng mà âu yếm anh, Giọng nói nhu hoà giống như nỉ non:

"Anh bảo vệ em rất tốt. Nếu không có anh, nói không chừng hiện tại em đã chết. Từ đó về sau mỗi một ngày, lão soái ca đều chiều cố em rất tốt, em thật hạnh phúc, này vừa đánh vừa nháo với những chiến hữu trong bộ đội, không là thật bình thường sao?"

Tay hoàn ở bên hông ôm thật chặt.

An Nhiên cọ cọ trên ngực anh, "Lão soái ca, anh rất dễ đặt can trọng đối đãi với em, dễ đặt can trọng bảo hộ em, dễ đặt can trọng che chở em... Anh luôn luôn dễ đặt can trọng như thế, thế cho nên quên, lão soái ca, hiện tại em mười lăm tuổi, trưởng thành, đã có thể tự bảo vệ mình."

Cổ họng Phó Quân Hoàng giống như bị cái gì vướng vào, tầm mắt gắt gao nhìn An Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, anh nhưng lại không biết nên trả lời như thế nào.

"Lão soái ca, em rất mạnh, chẳng lẽ anh quên sao? Em là phó đội trưởng đội U Linh a." An Nhiên ở trong lòng anh cười khê.

Chính là nụ cười kia của cô mất tự nhiên, hiện tại cô hơi động khoé môi một chút, sẽ động đến gò má sưng đỏ, cảm giác cũng đau đớn hơn.

Mặc kệ là Tần Lam đòi trước hay Phó An Nhiên hiện tại, cô cũng chưa từng chịu thương tổn gì, cũng rất ít khi cảm nhận được đau đớn.

Phó Quân Hoàng đau lòng hôn gò má của cô làm anh đau lòng, nơi đó có mùi thuốc mỡ nhàn nhạt, Phó Quân Hoàng vẫn chân chân thực thực hôn lên.

"Có thuốc mỡ." An Nhiên ngửa đầu, muốn tránh khỏi cái hôn của anh, nhưng Phó Quân Hoàng vẫn dán sát lên, hôn lên, mà vừa hôn, trên môi của anh toàn là thuốc mỡ.

May mắn, đây là thuốc mỡ điều chế từ thuốc bắc.

Một bên rút khăn giấy ra, chà lau thuốc mỡ dính trên miệng Phó Quân Hoàng, "Lão soái ca, em không muốn trở thành gánh nặng của anh."

Phó Quân Hoàng ngẩn ra, nghi hoặc nhìn An Nhiên.

"Hôm nay chỉ là vừa vụn xảy ra chút chuyện, anh liền trực tiếp đến trường học, anh là mới từ sân huấn luyện chạy đến?" Đáy lòng An Nhiên một mảnh mềm mại, "Nếu sự việc này bị người nào chộp đuôi, đến lúc đó sẽ bị cấp trên xử phạt." Đến lúc đó, cô sẽ trở thành uy hiếp của anh, sẽ bị mọi người nắm đuôi.

Sở dĩ ở Ngân Dục cô giấu diếm thân phận của mình, không chỉ vì bản thân ngại phiền toái, còn có một loại sợ hãi có một số người sẽ dùng cô để uy hiếp nhà họ Phó Chỉ có thể làm bản thân cường đại hơn, mà hiện tại thể lực của cô xa xa không đủ, cô càng cần cường đại thể lực!

"Sẽ không." Phó Quân Hoàng trực tiếp chặt đứt sự băn khoăn trong lòng An Nhiên.

An Nhiên thở dài, lão soái ca cũng không rõ ý của cô. Quên đi, như vậy cũng thế, cô sẽ xử lý mọi chuyện thật tốt. Chỉ cần, lão soái ca khoẻ mạnh, thì tốt rồi.

Nhưng mà An Nhiên về nhà cũng không biết, lúc này trong hội học sinh, sớm loạn thành một đoàn --

Toàn bộ học sinh sẽ bị một đám người xã hội đen vây quanh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Uy Hiếp

Trong không khí lưu động một phần khẩn trương.

Biểu cảm của mọi người trong phòng họp không tốt lắm, sau khi Phó Quân Hoàng mang An Nhiên đi, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, hội học sinh đã bị một đám người mặc áo đen vây quanh!

"Các người đây là muốn làm cái gì?" Một gã nam sinh cau mày, nhìn một gã mặc áo đen hỏi.

Không ai trả lời vấn đề của hắn, thậm chí không có một người nào nhìn hắn lấy một cái.

Sở An Tu ngồi trên ghế tựa, mày nhíu lại, những người này không phải là người của Âm Bộ, lại càng không phải người của Độc Cô Uyên Ảnh, hắn chưa thấy qua những người này.

Trên người những người này có một hơi thở sát phạt, những người này đều là những đứa trẻ.

"Trẻ con nên có bộ dáng của trẻ con, không có chuyện gì thì đừng làm loạn, bằng không chừng khi nào thì chuyện này rơi xuống trên người các người, cái này không tốt, các người nói đúng không?"

Tiếng thở dài từ từ vang lên trong đám người, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo màu đen đi ra, trong tay cô cầm một khẩu súng lục chơi đùa.

Người có thể tiến vào hội học sinh, người nào không phải là tinh anh của Ngân Dục? Nhà bọn họ cũng không tầm thường, có không ít của cải phong phú, bình thường tuy rằng bọn họ cao ngạo một chút, nhưng bọn họ khi nào thì gặp qua loại trường hợp này? Khi nào thì gặp qua súng đạn thật?

Nhưng mà hiện tại, còn có người cầm một cây súng đùa bỡn trong tay, âm trầm nhìn bọn họ.

"Cô là ai? Muốn làm cái gì?" Sở An Tu chưa thấy qua nữ sinh kia, nhưng có lẽ hắn biết người kia là ai.

Lam Nhược Khê chau chau mày, "A... Đúng rồi, tôi tới làm cái gì a?" Ý cười nguy hiểm trên khoé môi càng đậm, "Đương nhiên là đến bịt miệng." Âm

sắc, đột nhiên biến.

Biểu cảm của mọi người đột nhiên thay đổi!

Bọn họ vĩnh viễn đều nhớ ánh mắt trước khi rời đi của Phó Quân Hoàng, anh đã nói qua sẽ đáp lễ với bọn họ, tuy rằng bọn họ không làm gì với Phó An Nhiên, nhưng bọn họ cũng từng trợ giúp, bọn họ cũng từng vui sướng khi người gặp họa, bọn họ sợ không chịu nổi sự trả thù của nhà họ Phó.

Bịt miệng... Bọn họ đây là muốn giết người!

"Các người cho rằng đây là chỗ nào! Bịt miệng? Thật buồn cười!" Một gã của cái coi như phong phú, ở Đế Đô còn có thể là giàu có thứ hai hừ lạnh.

Lam Nhượng Khê nở nụ cười, nhìn xem, nơi này còn có người không sợ chết .

Lam Nhượng Khê nâng tay, lúc mọi người còn không biết cô muốn làm cái gì, chỉ thấy một người mặc trang phục màu đen mang một chồng tài liệu trình đến tay cô, cô cấp tốc lật xem tài liệu, lúc lật đến một tờ kia liền bật cười.

"Trời sao thiếu gia tập đoàn, Lí Tông con trai Lý Húc a." Lam Nhượng Khê chắc chắn hai tiếng, biểu cảm của người kia đột nhiên thay đổi.

"Cô điều tra chúng tôi!" Lí Tông lạnh lùng nói.

"Yên tâm, hiện tại chúng tôi chỉ điều tra các người, còn chưa muốn mạng của anh." Lam Nhượng Khê vỗ vỗ tư liệu trong tay, "Tôi chỉ là tới nói cho các người một câu, nên nói cái gì không nên nói cái gì, đều phải nhớ cho kỹ."

Mọi người không rõ chân tướng nhìn Lam Nhượng Khê.

Bọn họ có nói cái gì sao?

"Nếu tôi phát hiện, các người nói gì đó không nên nói, yên tâm, tôi sẽ làm cho người đó vĩnh viễn không mở miệng được ." Súng lục màu bạc hướng về phía không khí làm tư thế nổ súng, khoé môi Lam Nhượng Khê mỉm cười làm người ta run sợ, "Nếu không tin lời tôi, các người có thể thử xem."

Mục triết luôn luôn đều là hứng thú nhìn Lam Nhượng Khê, cô ấy thoát nhìn cũng không lớn, hơn nữa người này hình như vài ngày trước gặp nhau ở nhà họ Chu, tiểu thư nhà họ Chu sao? Vào lúc ấy, cô ấy rất ngoan hiền đấy.

Lam Nhượng Khê vẫy tay liền muốn dẫn người đi, tầm mắt của mọi người đều nhìn Lam Nhượng Khê, đang nhìn đến cô đi ra khỏi cửa, cô đột nhiên quay người lại, trên mặt mang theo một tia giết mình.

"A... Quên mang vài người đi ." Bóp bóp, vẫy tay.

Vài tên luôn luôn mặc tây trang màu đen chột ra tay, lúc mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần, mang vài người đi, trong đó có nam có nữ, khi có người nghĩ muốn lên tiếng ngăn lại, lại bị người bên cạnh kéo lại.

"Cái gì nên, cái gì không nên nói, nhớ kỹ. Bằng không, tự gánh lấy hậu quả a."

Vài tên bị mang đi kia sắc mặt đều cực kỳ sợ hãi, chỉ là bọn họ còn chưa kịp kêu to, cũng đã bị bưng kín miệng, cũng có người trực tiếp bị đánh hôn mê, khiêng trên vai mang đi.

Bọn họ làm như vậy sẽ không sợ bọn họ báo án sao!

Nhóm người này rất can đảm !

"Sự tình hôm nay, tốt nhất quên toàn bộ đi." Giọng nói tao nhã của Sở An Tu vang lên, "Sự việc này tôi sẽ phản ánh với cấp trên, nhưng nếu ai tự tiện nói ra hoặc là làm cái gì, hậu quả, tôi không phụ trách."

Mọi người cùng cả kinh.

Bọn họ không nghĩ tới, hội trưởng Sở vậy mà sẽ nói loại lời này, hần nhưng là thiếu gia nhà họ Sở!

"Hội trưởng anh có biết lai lịch của nhóm người này?" Mục Triết cười hi hi nhìn Sở An Tu.

Biểu cảm của Sở An Tu cũng không tốt, vừa rồi trước khi Lam Nhượng Khê rời đi, đáy mắt nhàn nhạt châm chọc làm lòng hần chột trầm xuống.

Cô ta quả nhiên là người của quân chủ.

"Là một đám người không thể trâu vào." Sở An Tu ném lại những lời này, đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Sở An Tu đi rồi, không hề ít người bỗng chốc liền xui xẻo trên đất, mới vừa rồi lúc Lam Nhượng Khê dùng súng chỉ vào không khí, bọn họ luôn có cảm giác phát súng kia là nhắm ngay bọn họ, phảng phất ngay tại giây tiếp theo, cô ta sẽ nổ súng.

Bọn họ phải báo cảnh sát, nhóm người này dám làm càn ở Đê Đô như vậy!

Chỉ là bọn hắn báo nguy, bên cảnh sát nói sẽ điều tra, chính là cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Khi bọn họ còn chưa tới kịp nói ra bọn họ của mình bị bắt cóc, bọn họ phải thu thập tin tức trong nhà phá sản, cũng có người, sau khi bọn họ về nhà, nhận được không ít đe dọa.

Khi bọn họ muốn nói ra Phó An Nhiên chính là tiểu thư nhà họ Phó, bọn họ cũng đã bị người hành hung một chút, rồi sau đó cũng không ai dám nói ra thân phận của Phó An Nhiên, cho nên ở Ngăn Dục cũng không có ai biết thân phận của Phó An Nhiên.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là nói sau.

Trong phòng âm u, chỉ có chính giữa có một ngọn đèn còn thoáng lay động, phát ra ánh sáng mờ mờ.

Chỉ thấy bên trong phòng, có hai thiếu nữ bị nhốt ở bên trong, các cô ấy cuộn mình lại, thân thể không nhịn được run run.

Lúc các cô bị ném vào phòng, dĩ nhiên đã chịu qua cực hình.

Trên mặt hai người không nhìn ra dấu vết bị thương, nhưng da thịt lở loét ra ngoài tràn đầy vết roi.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở yếu ớt của hai người, lại không có bất kỳ âm thanh nào khác.

"Bọn họ... Bọn họ vì sao... Muốn..." Tiếng nỉ non dần dần vang lên trong phòng, mà người nỉ non này đúng là Ân Thiên Tuyết.

Sau khi Ân Thiên Tuyết đánh Tô Nặc một bạt tai, cô ta đã bị An Nhiên đánh hôn mê bất tỉnh, sau đó cô ta là bị đau tỉnh, tỉnh lại, cô ta liền phát hiện bản thân đã ở trong phòng này, mà đứng ở phía trước cô ta là một đám đàn ông mặc quần áo màu đen.

Cô ta còn chưa kịp phản ứng đây là chuyện gì, cửa phòng luôn luôn khép chặt bị người đẩy ra, lập tức một người lại bị ném vào, thân thể của cô ta bất giác co rúm lại một chút, những người đó sau khi ném người vào, xoay người bước đi.

Ân Thiên Tuyết dè dặt cẩn trọng đi qua nhìn, người nọ đúng là Mã Tịnh Như! Tiểu thư nhà họ Phó!

Mã Tịnh Như giống như chịu đá kích lớn gì, sau khi cô ta bị ném vào, không nói qua một câu, chỉ cuộn người lại.

Không ai trả lời vấn đề của Ân Thiên Tuyết.

Cộp cộp cộp --

Đôi giày quân nhân đạp trên đất phát ra thanh âm, thần kinh Ân Thiên Tuyết căng thẳng, cơ thể Mã Tịnh Như cuộn mình trên đất cũng run càng lợi hại.

Kết --

Cửa Phòng bị đẩy ra, đập vào mí mắt các cô, là một đôi giày quân nhân màu đen, mà độ ẩm quanh thân bọn họ đã đột nhiên đóng băng.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Phó Thiếu Tướng Giận!

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Phó Quân Hoàng đỡ An Nhiên ngủ, sau khi xác định cô đã ngủ say, mới xoay người rời giường, mặc quần áo, đi giày, sải bước đi ra bên ngoài.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, luôn luôn chờ ở một bên bỗng nhiên đứng dậy, thần kinh căng thẳng, biểu cảm nghiêm túc.

Phó Quân Hoàng vẫn lạnh lùng như trước, mang giày xong, không chút độ ấm hỏi:

"Người đâu?"

"Người đã được Tô đồng đưa đến. Chỉ là người còn lại đã bị người khác mang đi." Người đàn ông có chút khó xử nói, lúc bọn họ dẫn người đến, đã có người đến trước bọn họ một bước, mang người đi.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng bất động, chỉ là hơi thở quanh thân so với vừa rồi còn lạnh hơn.

"Đi."

Nghĩ đến dấu ngón tay sưng đỏ trên má An Nhiên, đột nhiên độ ẩm trên người Phó Quân Hoàng hạ vài độ.

Chiếc xe màu đen gài thét trong bóng đêm.

Cuối cùng, xe dừng lại ở một nhà xưởng đã bỏ hoang.

Bên ngoài nhà xưởng đã có vài người đứng chờ ở đó, khi Phó Quân Hoàng xuống xe, biểu cảm của mấy người kia nghiêm túc mà lại khấn trương, Phó Quân Hoàng không liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái, đi thẳng tới nơi giam giữ người.

Người đàn ông đi phía trước dẫn đường cho Phó Quân Hoàng chính là chính là anh trai sinh đôi của Lãnh Vô Danh, Lãnh Vô Thương, hần và Lãnh Vô Danh đều là người đã chạy ra khỏi phòng thí nghiệm kia cùng với Phó Quân Hoàng và An Nhiên.

"Lão đại." Lãnh Vô Thương cung kính khom người.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, Lãnh Vô Thương đứng dậy, dẫn đường.

Khi Lãnh Vô Thương mở cánh cửa kia ra, hần cảm giác được rõ ràng, độ ẩm quanh thân lão đại nhà mình có bao nhiêu lạnh.

Hai người này, xem ra là chán sống rồi.

Trong quan niệm của lão đại, ngoại trừ bảo bối nhà anh, không có nam nữ nào khác .

Chỉ cần là người thương hại đến bảo bối của anh, ngoại trừ thống khổ thì cũng chỉ có thống khổ.

Hai cô gái trong phòng đều đang run run, Lãnh Vô Thương cười nhạo, dám can đảm đi khiêu khích thiếu chủ từ nhà hần? Quả thực là ngại bản thân sống quá lâu.

Tầm mắt Phó Quân Hoàng khẽ liếc qua, liền dừng trên người Ân Thiên Tuyết, "Chính là cô ta?"

"Phải, là cô ta." Sau khi Ân Thiên Tuyết bị đưa đến đây, bọn họ không động vào cô ta, lão đại đã nói muốn đích thân động thủ. Hần không thể bao biện làm thay.

Đôi giày quân nhân đạp trên mặt đất phát ra âm thanh giống như có người gõ lên người Ân Thiên Tuyết, cô ta cảm giác được ánh mắt người đàn ông kia nhìn bản thân có bao nhiêu sắc bén, cô ta muốn lớn tiếng hô lên, nhưng tiếng nói giống như mắc ở trong cổ họng, cho dù lớn lên cô ta rất nhiều lời, nhưng mở miệng ra cũng chỉ có tiếng thờ khỉ, lại không có gì khác.

"Thích đánh người?" Giọng nói hơi máy móc vang lên trong gian phòng gần như tĩnh mịch.

Ân Thiên Tuyết không ngừng lắc đầu, cô ta nỗ lực cuộn mình lại, sâu trong đôi mắt có vô tận sợ hãi.

Người đàn ông này, thật đáng sợ!

Cô ta... Cô ta vì sao sẽ trêu chọc đến người đàn ông như vậy?

Không... Không, cô ta có bùa hộ mệnh, cô ta có bùa hộ mệnh !

"Không.. Anh không thể..." Ân Thiên Tuyết gian nan hô lên, "Anh không thể giết tôi, tôi... Ba tôi sẽ tìm anh... Còn có, còn có... Cô ta, cô ta!"

Ân Thiên Tuyết không biết vì sao bản thân lại bối rối như vậy, thân thể cô ta chỉ không ngừng run rẩy, cô ta đi đến bên người Mã Tịnh Như, cô ta gắt gao cầm lấy cánh tay Mã Tịnh Như, gần như điên cuồng hô, "Cô ấy là tiểu thư nhà họ Phó! Các người không thể đụng đến chúng tôi, người nhà họ Phó sẽ tìm các người, nhà họ Phó sẽ giết các người!"

Đúng, cô ta có nhà họ Phó làm bùa hộ mệnh, bên người cô ta có Mã Tịnh Như làm ván gối cho bản thân, không ai có thể động đến cô ta, cô ta...

Nhưng vì sao, vì sao mặc dù là như vậy, thân thể của cô ta vẫn phát run, vì sao mặc dù là như vậy, cô ta vẫn sẽ sợ hãi người đàn ông lạnh lùng trước mắt này?

"Xuy --" Một tiếng cười nhạo đột nhiên vang lên, Lãnh Vô Thương trào phúng nhìn Ân Thiên Tuyết, "Tiểu thư nhà họ Phó? Chỉ bằng cô ta?"

Ân Thiên Tuyết sững sốt, tầm mắt nhìn Mã Tịnh Như cuộn mình trên đất một chút, cô lôi kéo cô ta, khẽ lay cô ta.

"Tịnh Như, cô mau đứng lên, cô mau... Đứng lên nói cho bọn họ, cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô là...." Ân Thiên Tuyết càng kêu càng tuyệt vọng, vô luận cô lay thế nào, Mã Tịnh Như vẫn cuộn người lại như cũ, cô bóng chốc trở nên thô bạo, cô ta đánh vào trên người Mã Tịnh Như từng chút một, "Cô gạt tôi! Cô gạt tôi!" Đôi mắt đã trở thành màu đỏ, mà càng ngày, càng càng tuyệt vọng.

Đáy lòng xẹt qua một ý niệm không tốt, những người này, là vì Phó An Nhiên mới đưa các cô đến đây.

Ân Thiên Tuyết không ngóc, tuy rằng cô ta thích khoe khoang chút, nhưng vẫn có chút đầu óc, chỉ là cô ta làm sao sẽ bị Mã Tịnh Như đùa giỡn đây!

Sao cô ta lại không nghĩ tới, Phó An Nhiên chính là tiểu thư nhà họ Phó, Phó An Nhiên mới chân chính là tiểu thư nhà họ Phó!

Ân Thiên Tuyết bỏ cánh tay Mã Tĩnh Như ra, cô ta quỳ trên mặt đất, nói với Phó Quân Hoàng, "Tôi... Tôi sai lầm rồi, đều là do cô ta, đều là do cô ta sai tôi làm, tôi... Tôi không nghĩ tới, đều là cô ta! Thà tôi đi, tôi... Tôi sẽ không nói cái gì, tôi..."

Phó Quân Hoàng ngồi trên ghế tựa Lãnh Vô Thương mang đến, hai chân bắt chéo, tựa vào ghế tựa, hai mắt âm trầm, hơi thở quanh thân làm Lãnh Vô Thương lùi về phía sau mấy bước.

Hiện tại lão đại, một chút cũng không thể nhiều lời, chỉ làm thì tốt rồi.

Nâng tay nhìn đồng hồ, anh không thể rời đi quá lâu, bằng không bảo bồi tinh lại sẽ không tìm thấy anh.

"Thà cô?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng trước sau như một không có chút độ ấm, "Ai tới buông tha bảo bồi của tôi?"

Lãnh Vô Thương đứng sau lưng anh nở nụ cười, hẳn chỉ biết lão đại nhất định sẽ nói lời này, nâng tay, làm động tác lôi người ra ngoài với người bên ngoài, hai người tiến vào, bọn họ trầm mặc lời Ân Thiên Tuyết điên cuồng kêu to đi ra ngoài.

"Không cần chết." Chơi thế nào đều được, chỉ cần không chết. Nếu chết, đối với cô ta mà nói là một loại giải thoát, anh làm sao có thể cho phép người thương hại bảo bồi của anh được giải thoát nhanh như vậy?

"Dạ!"

Ân Thiên Tuyết nghe nói như thế càng tuyệt vọng, đáy lòng sợ hãi làm cô ta không ngừng kêu to, cầu cứu, nhưng khi mọi người cởi quần áo của cô ta, những người đàn ông xa lạ kia không ngừng lấy tay vuốt ve thân thể cô ta, khi bàn tay lần lượt dừng trên gương mặt cô ta, cô ta mới chính thức biết, bản thân rơi vào một chỗ thế nào....

"Nên xử lý cô như thế nào đây?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng rất lạnh, Ân Thiên Tuyết bắt quá chi là đồng lõa, mà người trước mắt này mới là chủ mưu, anh đều rất rõ ràng.

Mã Tĩnh Như co rúm lại, trong mắt cô ta chứa đầy hoảng sợ, cùng với tuyệt vọng.

Đắc tội người nhà họ Phó, không ai sẽ có kết cục tốt!

Cô ta muốn tự cứu, cô ta...

Coi ta nhớ được cái lão già kia đã từng nói, không ai có thể chịu được sự mê hoặc của cô ta, mặc dù đáng về cô ta bình thường, nhưng cô ta sở hữu đáng người làm đàn ông hưng phấn, lão già kia nói với cô ta, chỉ cần cô ta coi hết, mặc kệ là dạng người gì, đều sẽ muốn áp đảo cô ta, ăn cô ta!

Nghĩ như thế, Mã Tĩnh Như run run bắt tay vào làm, cởi bỏ đồng phục của bản thân, rồi sau đó dưới ánh mắt nhú lại của Lãnh Vô Thương, vút áo đi, cởi quần lót xuống....

Trên người cô ta thoát gần như trần như nhộng, cô ta đi về phía Phó Quân Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Kết Cục Của Mã Tĩnh Như

Da thịt trắng nõn tràn đầy vết roi xanh tím, hiển nhiên đã bị dùng hình qua, chỉ là mặc dù là như thế, cơ thể kia dưới ánh sáng mỏng manh run nhè nhẹ cũng mê hoặc không biết bao nhiêu đàn ông.

Lãnh Vô Thương giấu sự trâm chọc dưới đáy mắt, vô cảm nhìn người phụ nữ lơ đãng đang không ngừng đi về phía Phó Quân Hoàng.

Lúc này, người phụ nữ này thật là chết ngàn vạn lần cũng không đủ.

Muốn quyến rũ lão đại? Hẳn không phải là lần đầu tiên gặp, nghĩ đây không thể là lần cuối cùng nhìn thấy, nhưng kết quả nhất định đều sẽ giống nhau.

Ngoài cửa truyền đến tiếng quát tháo tê tâm liệt phế của Ân Thiên Tuyết, mỗi một tiếng kêu to của cô ta giống như quát vào cơ thể Mã Tĩnh Như, nhưng thân thể của cô ta chỉ không ngừng run rẩy, đáy lòng ngày càng sợ hãi.

"Mã Tĩnh Như, cô không được chết từ tế! Tôi hận cô! Hận cô!" Tiếng quát tháo khàn khàn tràn đầy hận ý, nếu không phải bởi vì Mã Tĩnh Như, cô ta làm sao có thể lưu lạc đến bộ dạng như vậy!

Tay vươn ra hơi giật mình, cô ta hoảng sợ nhìn người đàn ông giống như vương giả trước mắt, anh thật làm cho người ta lòng say, mặc dù là dưới tình huống như vậy, trái tim cô ta đã không tự chủ được nhảy lên vì anh, nếu lúc trước lão già kia không bao dưỡng cô ta, mà là người đàn ông này, nếu về sau cô có thể đuổi kịp người đàn ông như vậy, như vậy....

Cô ta sẽ một đời không lo.

Nghĩ như thế, lá gan Mã Tịnh Như cũng lớn, cô ta nỗ lực làm ra động tác quyến rũ, mị nhân như tơ nói:

"Chủ nhân, ngài là tôi -- "

Rầm --

Đôi giày quân nhân không chút lưu tình đá văng người phụ nữ, sắc mặt Phó Quân Hoàng rất khó coi, một đế giày đen in lên người chính chỗ Mã Tịnh Như đang ôm bụng thống khổ không thôi, ánh mắt một mảnh lạnh lẽo.

"Cút ngay!" Trên người cô ta có mùi vị làm anh chán ghét, hương vị kia nếu lây dính lên người anh, đến lúc đó bảo bối ngửi thấy sẽ mất hứng.

Biểu cảm trên mặt Lãnh Vô Thương không thay đổi, chỉ là khoé môi lạnh lẽo động vài cái.

Lão đại làm việc, quả nhiên luôn chuyên chú mà độc nhất.

"Cô đã thích đàn ông như vậy, vậy tôi liền thoả mãn cô." Giọng nói trầm thấp đầy rét lạnh, nhưng lời nói lại làm Mã Tịnh Như mặt xám như tro tàn.

Không, sẽ không phải trong tưởng tượng của cô ta.

Lão già đó từng nói, không ai có thể cưỡng lại sự mê hoặc của cô ta, không ai!

"Chủ nhân, chẳng lẽ anh không muốn tôi sao? Tôi..." Cô ta chịu đựng đau đớn, cười quyến rũ với Phó Quân Hoàng.

Lãnh Vô Thương vỗ tay, ba bốn người đàn ông cường tráng mặc quần áo màu đen tùy tiện tiến vào.

Trong lòng Mã Tịnh Như nhảy lên, không, cô ta không nên bị đàn ông vũ nhục, cô ta... Mặc dù lúc còn nhỏ cô ta đã bị bao dưỡng, hầu hạ không ít người, cũng chơi qua mấy người, nhưng kia đâu là tuyệt bút báo thù

Cô ta giống như có thể nhìn thấy kết cục sau đó của bản thân, cô ta liền quỳ rạp trên mặt đất, cơ thể không ngừng lùi về phía sau, cô ta không ngừng lắc đầu, "Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi! Tha tôi đi, tôi sai rồi! Tôi về sau cũng không dám nữa, tha tôi đi!" Đây là lần đầu tiên Mã Tịnh Như nói tiếng xin lỗi từ sau khi tiến vào đây.

Lãnh Vô Thương liếc mắt nhìn Phó Quân Hoàng một cái, sau khi nhìn thấy phản ứng của anh, hắn nói với mấy tên kia:

"Cái cô gái này, thưởng cho mọi người."

Một câu nói này của Lãnh Vô Thương, giống như đánh Mã Tịnh Như vào địa ngục.

Vài tên đàn ông kia nhìn cơ thể đang không ngừng run run, sắc mặt như tro tàn của Mã Tịnh Như, đồng thời biểu cảm xoẹt qua một tia hưng phấn, mặc dù thoát nhìn cô gái này có chút kiêu cách, nhưng bọn họ đã cầm dục thật lâu, có thể có phụ nữ để phát tiết đã là tốt rồi.

Trên người Mã Tịnh Như đã cời không còn sót lại thứ gì, cũng miễn bọn họ phải xuống tay, việc bọn họ cần làm là trực tiếp thưởng cô ta!

Phó Quân Hoàng cũng không hề rời đi, anh an vị ở ghế tựa, cặp mắt thâm thúy không chút dao động, cứ như vậy nhìn một nhóm người áp đảo Mã Tịnh Như, lập tức trong tiếng hoảng sợ của cô ta, muốn cô ta.

Đang nhìn đến nhóm đàn ông cời dây lưng, nhìn bọn họ cường thế và hưng phấn....

Sau khi mấy người đàn ông thay nhau ra trận, một đám người thắt chặt dây lưng, trên mặt hưng phấn chứa đầy thoả mãn, lập tức kính cẩn rời đi.

Người phụ nữ này thật đúng là lợi hại, ở dưới tình huống như vậy mà còn có thể phát ra tiếng ngâm dâm đang, cô ta rất lẳng lơ.

Trên cơ thể xích lão kia tràn đầy dấu vết khả nghi, ngay cả trên gương mặt coi như hoàn hảo kia cũng lây dính không ít.

Sợi tóc hỗn độn dính vào trên mặt cô ta, sắc mặt cô ta tái nhợt mà vô lực, cô ta còn có thể cảm giác được rõ ràng, nơi nào đó trên thân thể cô ta còn có cái gì đó đang chảy ra ngoài.

Phó Quân Hoàng luôn nhíu mày, từ đầu đến cuối biểu cảm của anh không thay đổi, chỉ là mày càng ngày nhíu càng lợi hại.

Dĩ nhiên trong mắt Mã Tịnh Như không còn tâm cơ như vừa rồi, ngay cả một tia ánh sáng cũng không có, cô ta dặt ra nhìn tất cả trước mắt.

Cái người đàn ông kia, cái người đàn ông giống như vương giả kia, vì sao không phải của cô ta? Anh vì sao không thích cô ta? Vì sao lại thích Phó An Nhiên! Dựa vào cái gì cô luôn tốt hơn cô ta! Dựa vào cái gì!

Con người như tro tàn dần dần tràn đầy hận ý, Lãnh Vô Thương nhìn rất vui vẻ, người phụ nữ này thật đúng là có chút thú vị.

"Chưa đủ? Yên tâm, chúng tôi còn có rất nhiều tiết mục giải trí chờ anh." Lãnh Vô Thương vỗ tay, vài người đàn ông bụng khay tiến vào, những thứ trong khay này làm Mã Tịnh Như không ngừng lui về phía sau.

Cô ta co rúm người lại, không ngừng lắc đầu, khàn khàn hô, "Không, không... Tôi... Tôi sai rồi, tôi thật sự... Sai lắm rồi, không cần, không cần..."

Một hồi tiếng chuông di động dễ nghe vang lên, di động luôn được Phó Quân Hoàng nắm trong tay vang lên, mở di động ra, đã là một giờ sáng, nếu còn không quay về, bảo bối sẽ tỉnh.

Nhưng mà, Phó Quân Hoàng vừa mới đứng dậy, cửa đã bị đẩy ra, chỉ thấy Tô Kinh Thiên mặc bộ áo gió màu đen bình tĩnh đi đến.

Phó Quân Hoàng nhíu mày lại.

Sắc mặt Tô Kinh Thiên cũng khó coi, hiển nhiên hôm nay bảo bối bị dọa sợ, sau khi trở về, cô luôn rúc trong lòng hắn, chỗ nào cũng không đi, mặc dù đang ngủ cô ấy cũng kêu chú nhỏ cứu tôi.

Hắn phải bỏ thêm chút thuốc ngủ vào bữa tối của bảo bối, ôm cô ấy ngủ hồi lâu, hắn mới có thể ra ngoài.

"Nặc Nặc chỉ là bị dọa, không có chuyện gì lớn." Tô Kinh Thiên thở dài, hắn biết Phó Quân Hoàng ít nói, chủ động nói ra.

Phó Quân Hoàng gật đầu, "Đi trước."

Phó Quân Hoàng biết, chỉ cần người phụ nữ kia. Ở trong tay của hắn, tất nhiên là không có kết cục tốt, mặc dù không chết, cũng sẽ triệt để phế bỏ.

"Đi thôi, còn lại, để tôi là được rồi."

Tô Kinh Thiên đi đến chiếc ghế Phó Quân Hoàng ngồi trước đó, hắn không lạnh lùng giống như Phó Quân Hoàng, toàn thân đều tản ra hơi thở yêu nghiệt, chính là như thế lại làm Lãnh Vô Thương hơi hơi lùi về phía sau một bước.

Người đàn ông này điên cuồng đứng lên, nhưng còn dọa người hơn so với lão đại.

"A... Cô nói, tôi nên xử lý cô như thế nào mới tốt!" Tiếng nói chậm rãi chứa đầy lạnh giá.

Phó Quân Hoàng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cũng đoán được, sau này Lãnh Vô Thương nói cho anh, người phụ nữ kia điên rồi, tuy rằng không biết điên thật hay điên giả, nhưng đều không xong, bởi vì cô ta bị Tô Kinh Thiên mang đi, người bị hắn mang đi, làm sao có thể có kết cục tốt?

Lúc Phó Quân Hoàng về nhà, bé con an ổn ngủ trên giường, trong phòng yên tĩnh vang lên tiếng hít thở đều đều của cô.

Vốn muốn tiến lên chọt bước chân của Phó Quân Hoàng dừng một chút, anh cởi áo khoác, bay thẳng đến phòng tắm đứng dưới vòi sen qua, xác định trên người không còn mùi hương quái dị, anh cứ như vậy xích lô đi ra.

Nhẹ nhàng xúc chấn lên, lên giường, ôm cô bé đang ngủ an ổn vào trong lòng.

Vốn đang ngủ sau khi ngửi được mùi thơm quen thuộc, vô ý thức rúc vào nguồn nhiệt, khi tìm thấy vị trí thoải mái, lại nặng nề ngủ.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào phòng ngủ, toả ra sự ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Gia, Ngài Sẽ Là Của Tôi

Sáng sớm hôm sau, Tô Nặc đã màn theo khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang sung đỏ chạy tới, mà đi theo sau cô là vẻ mặt bất đắc dĩ của Tô Kinh Thiên.

Lúc Tô Nặc đến, An Nhiên còn đang dùng bữa sáng mặc dù Phó lão gia từ không hỏi An Nhiên gì nhiều, nhưng lúc dùng cơm, ánh mắt sẽ không tự chủ được nhìn về phía gò má của An Nhiên, nhìn đến trên gò má Tô Nặc cũng có dấu ngón tay như vậy, mày không khỏi nhíu lại.

Lão gia từ cũng không hỏi nhiều, tiếp tục ăn cháo của bản thân, ăn chút rau dưa.

Chuyện của bọn nhỏ vẫn nên để bọn nhỏ giải quyết đi.

Tô Nặc vừa thấy An Nhiên, liền bỏ nhào vào trong lòng cô, trong quá trình còn không quên chào hỏi Phó lão gia tử.

Mấy ngày này, ngoại trừ Phó Quân Hoàng và Phó lão gia tử, Phó Quân Nghị ở nội trú, Phó Văn Thắng và Từ Tĩnh Ngưng bị cấp trên điều đi làm việc, bằng không, bọn họ thấy vết thương trên mặt An Nhiên, còn không biết sẽ làm ra phản ứng gì đâu.

Nhà họ Phó có tiếng là bao giờ khuyết điểm.

"Còn đau hay không?" An Nhiên vỗ nhẹ cô gái vui trong lòng bàn tay, nhẹ giọng hỏi.

Tô Nặc ở trong lòng An Nhiên lắc đầu, "Ngày hôm qua chủ nhỏ đã xử lý qua, hiện tại không đau, ừm...ngày hôm qua vẫn có chút đau. Tiểu Nhiên, của cô có phải rất đau hay không, của cô thoát nhìn rất dọa người." Cô ấy không nói dối trước mặt An Nhiên. "Không đau." An Nhiên cười trấn an cô.

Sáng nay lúc thức dậy, Phó Quân Hoàng đau lòng hôn lên mặt cô, đẩy mất một mảnh đau lòng. Nghĩ tới cái này, trong lòng An Nhiên mềm mại. Phó Quân Hoàng nhủ thầm nhìn thanh âm trong lòng bảo bối, lập tức ánh mắt đông lạnh nhìn về phía Tô Kinh Thiên sắc mặt cũng khó coi giống mình.

Tô Kinh Thiên trừng lại, anh cho rằng hắn không ăn giấm chua sao? Cô gái lãnh huyết lại phúc hắc như vậy ai sẽ thích? Nhìn bảo bối Nặc Nặc nhà hắn, giọng nói dễ nghe, bảo bối nhà hắn thích cô gái lãnh huyết kia, xem như phúc phận của cô ấy.

Phó lão gia tử tiếp tục yên lặng ăn cơm của ông.

Thanh niên bây giờ thật một chút cũng không thú vị, thế nào một đám đầu thích nuôi dưỡng bảo bối vậy.

"Nặc Nặc, Tiểu Nhiên còn phải ăn cơm." Nói xong, Tô Kinh Thiên đã ôm Tô Nặc ra khỏi lòng An Nhiên, nhân tiện, còn trừng mắt liếc nhìn An Nhiên một cái.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, cặp mắt đen tối xoẹt qua một tia nguy hiểm.

Tô Kinh Thiên làm như không thấy, chào hỏi với Phó lão gia tử, sau đó ôm cô nhóc đi đến sofa phòng khách.

An Nhiên buồn cười, vừa muốn bóc trứng gà, một cái trứng gà đã bóc sẵn đưa đến trước mặt cô.

"Ăn."

An Nhiên nhận trứng gà trong tay Phó Quân Hoàng, chậm rãi nhắm nháp.

Cô hiện tại ăn cái gì cũng không thể ăn quá nhanh, bằng không sẽ đụng đến gò má, sẽ đau.

Lão quân gia đưa báo sáng nay tới, người nhà họ Phó đều có thói quen xem báo buổi sáng, Phó lão gia tử ăn uống no đủ, tiện tay với tờ báo, nhìn đến nội dung đăng trên đầu trang báo, mày không khỏi nhướng lên, tầm mắt có ý mà vô ý nhìn lướt qua An Nhiên.

An Nhiên nhíu mày, sáng hôm nay lão gia tử có chút kì quái.

An Nhiên không nghĩ nhiều, đứng dậy đi đến phía trước lão gia tử.

Khi cô nhìn thấy nội dung tờ báo, lòng cũng nao nao.

-- Xí nghiệp Tổng thị phá sản trong một đêm.

Người cầm quyền xí nghiệp Tổng thị đúng là ông Tống đã bao dưỡng Mã Tĩnh Như, Mã Tĩnh Như vừa mới xảy ra chuyện, xí nghiệp Tổng thị cũng theo đó xảy ra chuyện?

Sau khi An Nhiên nhận ánh mắt khác thường của Phó lão gia tử, cô nhún vai bất đắc dĩ, "Lão gia tử, không phải chuyện xấu đều là con làm, được hay không?" Tầm mắt An Nhiên nhìn trên người Phó Quân Hoàng, sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, tiếp tục bóc trứng gà.

Xem ra cũng không phải Phó Quân Hoàng, chẳng lẽ đây là trùng hợp?

Chuyện này đương nhiên không phải là trùng hợp.

Tập đoàn Tàn thị.

Tầng trên cùng, văn phòng tổng giám đốc.

Diêm Tử Diệp đang ngồi trên ghế xoay, xem biểu báo vừa được đưa tới sáng nay.

Trước bàn làm việc đứng những người lợi hại nhất cũng trẻ tuổi nhất, bọn họ báo cáo tiến độ từ chiều hôm qua tới sáng hôm nay cho Diêm Tử Diệp, tuy

rằng hiện tại chưa làm Tổng thị phá sản, nhưng nếu cho bọn họ một buổi sáng, xí nghiệp Tổng thị nhất định sẽ không còn.

Bọn họ không rõ, không có gì xung đột vì sao Tần thị lại động thủ với Tổng thị, nhưng cấp trên phát mệnh lệnh, bọn họ chỉ cần làm theo là được rồi, dù sao Tần thị luôn luôn vững mạnh, sau lưng còn có Tần môn làm hậu thuẫn.

Hơn nữa nghe nói, đêm qua Tần Môn bắt không ít người, tất cả còn đầu là người của trường Ngân Dục. Bọn họ không hiểu cũng không thể hỏi nhiều, ở Tần thị, biết càng ít, sống càng lâu.

"Mọi người đi xuống đi." Diêm Tử Diệp lật giờ báo cáo trong tay, mắt ch héch lên tràn đầy mệt mỏi.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Diêm Tử Diệp lục ra một tấm ảnh từ trong ngăn kéo, trên ảnh chụp là một người phụ nữ, ánh mắt của cô rất lạnh, đôi mắt đen nhìn không ra chút tình cảm nào.

Diêm Tử Diệp giống như mê muội nhìn cô gái trong ảnh chụp, ngón tay thon dài vuốt ve má cô gái, "Gia, chúng ta rất nhanh sẽ gặp nhau, ngài, rất nhanh sẽ về bên cạnh tôi."

Cốc cốc cốc....

Sau ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Kiều Tử Du đi vào, trong tay cô ta ôm một chồng văn kiện cơ mật, văn kiện cơ mật kia với quyền hạn của cô ta là không thể xem.

"Môn chủ, văn kiện này vừa được đưa tới, cần ngài phê duyệt." Kiều Tử Du cung kính đặt văn kiện trên bàn công tác, từ đầu tới cuối, biểu cảm của cô không một chút biến hoá, trong đôi mắt tràn đầy cuồng nhiệt khác thường.

Nhưng mà, khi cô ta nhìn thấy ảnh chụp Diêm Tử Diệp cầm trong tay, ánh mắt hơi hơi buồn bã, trong cảm nhận của môn chủ, Tần gia, vĩnh viễn đều không có biện pháp xoá bỏ.

"Đi ra ngoài đi." Ánh mắt Diêm Tử Diệp vẫn nhìn ảnh chụp, thẳng đến sau khi Kiều Tử Du rời đi, hần bỏ ảnh chụp hần xem như bảo bối vào ngăn kéo, thế này mới bắt đầu xem văn kiện.

Khi hần rút văn kiện ra, nhìn nội dung bên trong, trong nháy mắt ánh mắt Diêm Tử Diệp trở nên gọn sóng.

"Nhanh, lập tức cũng sắp."

Trong túi văn kiện là một tấm hình, trên ảnh chụp là một cô gái tóc dài, ngũ quan dịu dàng giống như đang ngủ, hoàn toàn không giống cô gái lạnh lùng trong ngăn kéo, cô, là hần duy nhất cứu lại.

Diêm Tử Diệp lấy ra di động, dường như mê muội nhìn thoáng qua cô gái trong ảnh chụp, hần cấp tốc soạn một tin nhắn, sau khi nhìn lại nội dung một lần nữa, nhấn nút gửi đi.

Mà lúc này di động của An Nhiên vang lên.

An Nhiên cũng không thấy, Phó Quân Hoàng thuận tay lục lợi, là một dãy số xa lạ, thoáng nghi ngờ, anh mở tin nhắn kia ra....

-- gia, ngài sẽ là của tôi. Một mình tôi.

Phanh --

Trong nháy mắt di động của An Nhiên bị văng ra xa, di động tốt nhất trong nháy mắt bị ngũ mã phanh thây.

Diêm Tử Diệp!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Giáo Huấn Cặn Bã

Chuyện An Nhiên là tiểu thư nhà họ Phó, cũng không công khai truyền khắp Ngân Dục, nên cảnh cáo đều đã cảnh cáo, nên uy hiếp cũng đều uy hiếp. Quá, hiện tại mọi người trong ban bảy thấy kì quái nhất là vì sao không thấy Mã Tịnh Như, trong trường học thái độ của các thiếu gia tiểu thư đối với An Nhiên cũng có chút quái dị.

Lần này số người "chuyển trường" khỏi Ngân Dục không ít, bọn họ đi đột nhiên, không có dự triệu gì, thậm chí ngay cả đồ trong kí túc xá cũng không chuyển đi.

Mã Tịnh Như và Ân Thiên Tuyết đồng thời cùng chuyển trường, có không ít người liên hệ chuyện này với Phó An Nhiên, giống như người đối đầu với Phó An Nhiên, đều không có kết cục tốt gì, không chết thì cũng biến mất.

Hơn nữa, thời gian Phó An Nhiên lên lớp cũng không nhiều, nhưng cũng không có ai hỏi Phó An Nhiên đã đi đâu, trong đó bao gồm chủ nhiệm lớp.

Giống như, bọn họ ăn ý không hỏi bất cứ chuyện gì của Phó An Nhiên.

Học viện Ngân Dục có tiếng là nghiêm cẩn, không có lý do gì đột nhiên mất tích, sẽ bị lệnh cưỡng chế thôi học.

Nhưng Phó An Nhiên hết lần này đến lần khác vi phạm nội quy nhà trường, trường học không chỉ không để ý, ngược lại có một số người báo cáo, bị nói hai ba câu đuổi trở về.

Trong học viện Ngân Dục, nhóm con nhà giàu tương đối linh hoạt, từ quen biết giáo sư nghe bóng nghe gió được thân phận của An Nhiên, nhưng giáo sư cũng không giải thích rõ thân phận của An Nhiên, chỉ biết cô là người bọn họ không thể chọc.

Trải qua những chuyện vừa rồi, nếu những người kia còn không biết thân phận bối cảnh của An Nhiên là gì, như vậy bọn họ liền thật sự chỉ có thể là kẻ ăn chơi trác táng.

Nhưng, trong nhóm người ở đây, chung quy vẫn có người không có mắt.

Ví dụ như, người trước đó bị trưởng phòng Âm Bộ Độc Cô Uyên Ảnh thu thập, Trương Hào, hẳn đối với Phó An Nhiên luôn canh cánh trong lòng, giống như từ sau lần hắn trêu chọc dân đen kia, không chỉ có hắn xảy ra không ít chuyện, ngay cả ba hắn cũng chịu tổn thất không nhỏ.

Phó An Nhiên giống như là sao chổi vậy.

Lần trước, hắn khuyên can mãi, chỉ kém chui dưới đũng quần Độc Cô Uyên Ảnh, người Âm Bộ mới thả hắn. Chỉ là từ đó về sau, hắn giống như không nhìn thấy Phó An Nhiên, hắn thề, chỉ cần hắn gặp lại Phó An Nhiên, hắn chắc chắn sẽ giết chết cô!

Vết thương trên má An Nhiên đã tan đi, khi cô đến trường, Tô Nặc còn lo lắng kiểm tra gò má An Nhiên.

Tuy rằng cô ấy rất muốn đi theo An Nhiên cùng lên lớp, nhưng Tô Thiên Kinh không nhường cô, nói chờ cô tất cả tốt lên.

Một ngày này An Nhiên cũng không để tài xế đưa đến cổng trường học, ở một nơi gần trường Ngân Dục, cô bước xuống xe.

Cô vừa xuống xe đã gặp sắc mặt khó coi của Trương Hào.

Phía sau Trương Hào còn có vài tên thanh niên lêu lổng cũng cả lơ phát phơ, tóc nhuộm đủ màu rất đa dạng, miệng còn nhai nhuốt kẹo cao su, thậm chí trong đó còn có một người huyt sáo với An Nhiên.

"Tiểu thư." Lái xe thấy vậy muốn xuống xe.

An Nhiên vẫy tay, kêu hắn rời đi, "Không cần kinh động người khác." Người khác này, đương nhiên là bất luận kẻ nào.

Sắc mặt tài xế có chút khó coi, nhưng không có biện pháp, tiểu thư lên tiếng, hắn không thể không nghe, năng lực của tiểu thư ở nhà họ Phó, không ai không biết.

Cầu cho đám người kia có thể có kết cục tốt.

Sau khi tài xế quay xe, khởi động xe rời đi.

An Nhiên cũng không muốn quan tâm bọn Trương Hào, liền muốn rời đi, nhưng mà cô vừa đi vài bước, hai gã lưu manh đã ngăn cô lại.

"Em gái nhỏ, nhìn cũng được đấy, cho mấy anh đây mượn chút tiền tiêu xài." Hai tay nhét vào túi, thổi kẹo cao su.

An Nhiên nhú mày, lạnh nhạt nhìn hắn.

Người nọ bị An Nhiên nhìn cả người sợ hãi, "Ông đây nói chuyện với cô đấy, mẹ nó cô căm điếc a!"

Chung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều tự giác tránh xa khỏi đó, xau đó yên lặng vây xem ở một bên.

Mọi người đều có một sở thích giống nhau, muốn vây xem, làm quần chúng.

"Phó An Nhiên, cô hiện tại thật thư thả a!" Giọng nói lưu manh của Trương Hào vang lên phía sau An Nhiên, mặt khác hắn đã dẫn theo vài thanh niên đi tới, miệng ngậm một điếu thuốc lá.

"A? Xem ra Trương thiếu biết cô gái này." Người thanh niên lúc trước nói chuyện với An Nhiên hỏi.

"Đầu chỉ biết, mẹ nó, tôi xem chút nữa là bị phé bởi kĩ nữ này!" Hiện tại Trương Hào nhìn An Nhiên chính là một bụng tức giận, nếu không thấy cô hơi vừa mắt, hiện tại hẳn hẳn không thể lột hết quần áo của kĩ nữ trước mắt này, trước mặt mọi người dè cô ta!

"Kỹ nữ?" Người chung quanh nghe được đều cảm thấy hứng thú, xem ra nữ sinh thoát nhìn thanh cao lạnh lùng này có cái gì không muốn để mọi người biết nha.

"Kỹ nữ này làm việc ở quán ba, còn không biết bị bao nhiêu người chơi qua đâu." Trương Hào lấy điều thuốc hít một hơi, tùy tiện ném xuống đất, dẫm mấy cái, tiếp tục nói, "Tôi cho cô tiền, đó là phúc khí của cô kỹ nữ này vậy mà còn dám ghét bỏ tôi! Liền mẹ nó giả thanh cao!"

Nháy mắt ánh mắt mọi người xung quanh liền thay đổi, ban đầu từ đồng tình hiền tại biến thành ghét bỏ.

An Nhiên không thêm để ý, chỉ là đôi mắt ngày càng lạnh, nếu như không phải hiện tại bên cạnh nhiều người, hiện tại nhất định Trương Hào đã đoạn tử tuyệt tôn.

"A, không nghĩ tới cô gái này không cho Trương thiếu mặt mũi như vậy, có muốn mấy anh em giúp đỡ một chút hay không, giúp anh làm cô gái này?" Ánh mắt người thanh niên đáng khinh di chuyển qua lại trên người An Nhiên, lập tức một mặt cười xấu xa nhìn về phía Trương Hào.

Trương Hào vừa nghe, này thật là tốt, trực tiếp mang kĩ nữ này đi, sau đó giết chết cô!

"Làm gì, tôi đi với các người, chỉ cần các người cung cấp tiền cho tôi." Giọng nói lạnh nhạt từ từ vang lên, An Nhiên nhẹ nhàng sửa sang lại chiếc dây ở cổ tay, đạ thanh nói.

Mẹ nó, không tìm nơi thanh tịnh, sao giết chết đám người này?

Ánh mắt mọi người xung quanh càng thêm quái dị.

Hiện tại các cô gái nhỏ đều như vậy sao, cô thoát nhìn cũng không lớn, sao có thể bắt đầu bán thân thể.

Trương Hào ngây ngẩn cả người, vài tên thanh niên kia cũng sững sốt.

"Chỉ cần cô hầu hạ tôi thoải mái, cô muốn bao nhiêu, tôi sẽ cho cô bấy nhiêu." Mặc dù Trương Hào hận An Nhiên nghiến răng, nhưng tưởng tượng có thể phạm cô gái này, tiêu lỗ nhĩ của hắn lại bắt đầu cứng rắn.

Tuy hiện tại Trương Hào mới mười bảy tuổi, nhưng người bị hắn chơi qua, thật đúng là không ít, nam nữ , không có người nào hắn không chơi qua.

"Tôi biết một chỗ, các người đi theo tôi đi."

An Nhiên xoay người bước đi.

Sau khi Trương Hào sững sốt vài giây, phát tay với mấy tên thanh niên, sau đó vội vàng đi theo sau lưng An Nhiên, để ngửa tiểu tiện nhân này trốn thoát.

Quả nhiên An Nhiên không chạy, cô dẫn theo mấy người quẹo trái rẽ phải, cuối cùng rẽ vào một ngõ hẻm yên tĩnh, nơi này thật yên tĩnh, yên tĩnh đến giương như không có ai đi lại.

"Hắc, Phó An Nhiên cô thật đúng là biết chọn chỗ, cô nói nơi này thật đúng là không sai." Còn chưa vào cửa đâu, nơi này yên tĩnh như vậy, nếu đi vào, chẳng phải càng không có người?

Nghĩ đến một lát có thể chơi cô gái nhìn như cao ngạo nhưng thực chất lại là kĩ nữ này, hạ thân Trương Hào lại cảm thấy hưng phấn.

An Nhiên cũng tiếp tục đi về phía trước, bước chân từ từ ngừng lại, cô xoay người lại, nở nụ cười nhàn nhạt với Trương Hào.

"Đúng là nơi này, không sai." Nhắc chân, một cước hung hăng đá vào gốc rễ của Trương Hào!

Nhất thời, một trận một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong ngõ nhỏ....

Mà ở một chỗ khác, cũng cùng lúc đó, một tiếng giống như dã thú bị thương, gầm nhẹ trong biệt thự....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: An Nhiên Mất Tích!

Phó An Nhiên không thấy !

Khi Phó Quân Hoàng nhận được tin tức này, An Nhiên đã biến mất sáu giờ.

Trong khoảng thời gian này, quân khu đều trong trạng thái chờ chiến đấu, anh không đi được, thời gian kết thúc buổi diễn luyện còn khoảng mấy giờ.

Một mình anh xoay quanh, lúc bộ đội U Linh nhận được tin tức này, cũng sững sốt.

Bọn họ không tưởng tượng được, tiểu quái vật kia sẽ xảy ra chuyện gì, người mạnh mẽ như vậy, không có khả năng dễ dàng biến mất .

Lúc này diễn tập mục đích chủ yếu là khảo sát tố chất và năng lực của tân binh mới, để bọn họ gia nhập tình anh trong tình anh, nhưng vì một số tình binh sợ hãi, cấp trên cũng đã lên tiếng, làm bọn họ phải thu liễm lại, không cần làm quá mức.

Đơn giản mà nói, bọn họ sẽ đến đây luyện tập.

Trong U Linh không có ai không biết tiểu quái vật kia đối với lão đại nhà mình mà nói có ý nghĩa gì, tuy rằng đối với bọn họ mà nói, chỉ sáu giờ không có tin tức mà thôi, nhưng người nhà họ Phó lại khác, nhà bọn họ có người nào không có nhân viên âm thầm bảo vệ? Đúng là như thế, biến mất sáu giờ rồi, tình huống khá nghiêm trọng.

"Lão đại, anh đi trước đi, đám cái trắng kia để chúng tôi giải quyết là được rồi." Ngốc Ứng sờ sờ đầu bóng loáng của mình, nói với Phó Quân Hoàng ở bên cạnh đang không ngừng phóng ra hàn khí nói.

Nếu lão đại liên tục phóng khí lạnh ở bên cạnh, bọn họ sẽ bị đông chết được không?

"Lão đại anh đi đi. Chúng tôi đánh yểm trợ cho anh." Báo Đốm luôn thích tranh luận cùng ngốc ứng, lần này vậy mà cực kì phối hợp với Ngốc Ứng.

Phó Quân Hoàng mày nhíu lại, đôi mắt đen làm người ta nhìn không hiểu, lúc mọi người ở đây đều căng thẳng, Phó Quân Hoàng đứng dậy, một tay cầm súng, đi rồi.

"Lão đại muốn đi chỗ nào?" Nét mặt Ngốc Ứng vào lúc này nhìn cực kì ngốc.

Hiện tại Báo Đốm còn có ý nghĩ muốn đem cái đầu hói kia ra ngoài chém, hẳn không thể suy nghĩ một chút, rốt cuộc làm sao mà có thể vào được U Linh.

Nửa giờ sau, trong radio vang lên chỉ lệnh kết thúc diễn tập.

Ngốc Ứng sững sốt, lập tức giơ chân, "Mẹ kiếp! Người của lão đại cũng dám mang đi!"

Đúng rồi, Phó Quân Hoàng một mình cầm súng đi, rất nhanh tìm được căn cứ đội Lam quân, sau đó không rõ lý do đánh bay căn cứ, sau đó trong đám nhân viên già chết, tìm được tư lệnh Lam quân, dưới tình huống khó coi của tư lệnh lam quân, trực tiếp tuyên bố tử vong.

Diễn tập kết thúc, trong phòng chỉ huy tư lệnh đội Lam quân tức đến giờ chân! Diễn tập vừa mới bắt đầu chưa đến một ngày, liền bị người ta đập đổ, này bảo bọn họ về sau làm sao gặp người!

Tư lệnh đội Hồng Quân Hồng Vũ Tranh mặc dù ở một bên cười làm lành, nhưng sâu trong đáy mắt đầy khoái trí, đừng tưởng rằng không có người thấy.

"Ông bạn già, ông cũng đừng nổi giận, hôm nay gặp đám tiểu tử tâm tình không tốt, nếu không về sau, chúng ta đợi tâm tình bọn họ tốt lên, lại đến luyện luyện?" Vu Tranh ha ha cười .

Tư lệnh đội Lam quân tức giận giờ chân, tâm tình không tốt thì diệt tân binh của bọn họ? Tâm tình không tốt thì không cho họ thời gian? Về sau bọn họ muốn đến luyện tập còn phải lựa chọn lúc tâm tình họ tốt? Bọn họ tâm tình tốt, thì có thể sống lâu chứ?

"Lão tránh sang một bên cho tôi đi, tôi muốn gặp đám binh kia!" Rất không biết tốt xấu !

"Ông nói cậu nhóc kia, trong nhà cậu nhóc kia xảy ra chút chuyện, tôi để nó đi rồi." Tuy một mặt Vũ Tranh cười meo meo, trong lòng không biết đã nghĩ Phó Quân Hoàng thành cái gì.

Khi ông biết được đội Lam quân bị diệt, chỉ biết sự việc này không dễ làm.

Nhưng càng nguy là, Phó Quân Hoàng mặt không biểu cảm, lúc vọt tới trước mặt ông, sau khi trực tiếp ném ra hai chữ xin phép, cũng không chờ ông phê chuẩn hay không, cõi vô trang của bản thân, lặc mình liền trốn chạy .

Càng làm cho ông tức giận là, đám nhóc xấu xa kia còn không ngay lúc ông còn chưa kịp phản ứng lại, liền chặn tầm mắt của ông, một đám cột nhà hướng ông cầu tình.

Tính khí ông thật đúng là tốt quá, để đám nhóc kia kị dễ quên rồi!! Bây giờ còn cười làm lành với ông bạn già thối râu trũng mắt trước mắt này, mẹ nó đây là chuyện gì a!

Ngày thứ hai Phó An Nhiên biến mất, toàn bộ người nhà họ Phó đều đã ngồi không yên.

Từ Tình Ngưng càng hoảng ở nhà đi qua đi lại, người nhà họ Từ có thể vận dụng, toàn bộ bà đều đã dùng.

Từ Tình Ngưng đối với người nhà mà nói, tuy rằng là người phụ nữ mềm lòng thích khóc, nhưng ở trong mắt người ngoài, bà cũng là mỗ nữ cường tiêu chuẩn, người phụ nữ có thể gả vào nhà họ Phó, làm sao có thể là người yếu đuối?

Hiện tại Phó Văn Thắng ở ngoài tỉnh, tạm thời không biết tin An Nhiên mất tích, chính miệng Phó lão gia từ gọi điện cho cục cảnh sát Để Đó.

Nhưng là hai mươi tư giờ trôi qua, An Nhiên giống như triệt để biến mất trên thế giới, không có chút tin tức của cô.

Sau khi An Nhiên biến mất, cái đầu tiên Phó Quân Hoàng nghĩ đến chính là Diêm Từ Diệp, nhưng người bên kia lại truyền đến tin tức, gần đây Diêm Từ Diệp không có động tĩnh gì, hơn nữa hôm đó An Nhiên xảy ra chuyện, cả một ngày hán đều ở trong Tần thị.

Mà lúc này toàn bộ Vô Xá cũng rơi vào rối loạn, lúc Phong Lượng nhận được tin tức, hán cũng không kinh hoàng, hán bình tĩnh truyền tin tức xuống, sau đó tuyên bố nhiệm vụ, tìm kiếm Phó An Nhiên.

Trước tiên Lãnh Hạo và Lam Nhược Khê bắt đầu phát động người đi tìm, hội học sinh Ngân Dục và người Âm Bộ đều nhận được mệnh lệnh.

Nhưng mà bọn họ không biết, còn có một thế lực, cũng đang âm thầm tìm kiếm tung tích của An Nhiên.

Phó Quân Hoàng luôn đợi, đột nhiên, anh giống như nghĩ đến cái gì, chiếc xe benz cấp tốc mạnh mẽ phóng trên đường, thẳng đến Phúc Mãn Lâu!

An Nhiên đã mất tích ba mươi sáu giờ !

Phó Quân Hoàng đưa chìa khoá xe cho người giữ cửa, sai bước bước qua trước sân khấu.

"Tìm Tần Vũ Triết, nói Phó Quân Hoàng tìm hán."

Có lẽ là toàn thân Phó Quân Hoàng phát ra khí lạnh, tiểu thư trước quầy bị dọa trắng mặt, tuy rằng trên mặt cô ta vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, tuy nhiên so với khóc cũng không khác lắm.

"Tổng giám đốc, có vị tiền sinh Phó Quân Hoàng tìm ngài, ngài xem..." Tiểu thư trước quầy còn chưa nói hết lời, điện thoại bên kia đã bị cúp.

Tiểu thư trước quầy lẳng lặng nhìn điện thoại, có chút khiếp sợ nhìn về phía Phó Quân Hoàng, cô ta không biết nên trả lời vị tiền sinh này như thế nào, cô ta rất muốn khóc.

Cũng ngay lúc tiểu thư trước quầy đang rối rắm, thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc vang lên đình một tiếng.

Tiểu thư trước quầy cả kinh, khi hán còn chưa phản ứng là chuyện gì xảy ra, Tần Vũ Triết đã vọt ra khỏi thang máy.

"Tôi biết Gia... Phó An Nhiên ở chỗ nào? Theo tôi đi!" Tần Vũ Triết vừa nói chuyện, vừa đi.

Phó Quân Hoàng không nghĩ nhiều, hiện tại anh thậm chí nghĩ tìm được bảo bối của anh.

"Diêm Từ Diệp hán thật là điên rồi!" Vừa lên xe, Tần Vũ Triết vỗ một cái lên chỗ ngồi, sau đó mới nói với Phó Quân Hoàng, "Phó thiếu tướng, trước tiên chúng ta phải nói rõ, chuyện này chỉ liên quan đến một mình Diêm Từ Diệp, không chút quan quan hệ tới Tần môn."

Phó Quân Hoàng không nói chuyện, chỉ là hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

Ở trong khoảng thời gian này, Tần Vũ Triết thu thập không ít tư liệu của Phó Quân Hoàng, anh là dạng người gì, sự tồn tại của Gia đối với anh mà nói có ý nghĩa gì, hán rất rõ ràng.

Người có thể được Gia xem như bảo bối, Phó Quân Hoàng vẫn là người đầu tiên.

Xe chạy thật lâu, chạy đến ngoại ô, cuối cùng tiến vào trong một thôn nhỏ.

Phía sau xe Tần Vũ Triết có mấy chiếc xe hơi đi theo, khi xe dừng trước một biệt thự duy nhất trong thôn, Phó Quân Hoàng lập tức nhảy xuống khỏi xe, đá văng cửa chạy thẳng vào trong nhà.

Bên trong biệt thự giống như không có mọi ai, Phó Quân Hoàng chạy vội tới lầu hai vẫn như trước không tìm được người, đột nhiên một tiếng cười quái dị truyền vào trong tay anh, lập tức vang lên tiếng nói cuồng loạn của Diêm Từ Diệp:

"Gia, Gia, ngài tỉnh lại , tôi thành công , Gia, ngài sẽ là của một mình tôi, haha, một mình tôi!"

Ồ lâu ba!

Phó Quân Hoàng chạy thẳng đến lầu ba, chạy về phía phát ra âm thanh!

Rầm--

Cửa bị đá văng

Đập vào mắt anh, là một bóng dáng nằm trên mặt đất, trên người còn đang chảy máu.

Phó Quân Hoàng giống như bị đông cứng tại chỗ, tầm mắt của anh gắt gao nhìn bóng dáng vẫn không nhúc nhích kia, cổ họng giống như có gì đó đang không ngừng cuộn cuộn lên.

Nghe được tiếng đập cửa, Diêm Tử Diệp cũng không hề động đậy, hần gắt gao ôm cô gái trong ngực mình, hần gắt gao ôm cô ấy, lần lượt nói:

"Gia, một mình tôi, Gia, ngài đã trở lại, Gia, ngài có biết tôi chờ ngài bao lâu sao? Gia..."

Tần Vũ Triết thật vất vả thở hổn hển leo lên đây, bước vào phòng trong, nhìn thấy An Nhiên nằm trong vũng máu, khuôn mặt mập mạp nhất thời đầy thô bạo.

"Diêm Tử --" Nháy mắt giọng nói như mắc ở cổ họng, nhìn đến cô gái trong lòng Diêm Tử Diệp, sức lực luôn được hần nắm trong tay ba một tiếng rơi xuống đất.

"Tần... Tần gia... ?" Tần Vũ Triết chính là không tin, kinh ngạc nói, "Tần gia!"

Mẹ nó! Không phải Tần gia đã chết rồi sao!

Mẹ nó người nào nói cho hần biết, cô gái trước mắt được Diêm Tử Diệp ôm vào trong ngực, cô gái vẻ mặt đông lạnh này là ai!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: An Nhiên Chết, Tần Lam Phục Sinh.

Thời gian quay lại ba mươi sáu giờ trước.

Trong con phố nhỏ, An Nhiên đùa giỡn mấy thanh niên toàn bộ nằm trên đất, Trương Hào ôm hạ thân thống khổ nhìn An Nhiên.

An Nhiên lắc lắc tay, không ngừng đi về phía Trương Hào đang lui sâu vào ngõ nhỏ, "Thế nào? Không nghĩ can tôi?"

Trương Hào gắt gao ôm gốc rễ của bản thân, có chút sợ sệt nhìn thoáng qua mấy người đang nằm trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra, chân cứng như nhũn ra.

Hiện hần làm sao còn có tâm tình suy nghĩ chuyện kia? Tiểu huynh đệ của hần hiện tại đau muốn chết, hần muốn chạy còn không kịp đâu, còn muốn cô ta?

"Phó An Nhiên, tôi cảnh cáo cô, cô.... Nếu cô dám đụng đến tôi, tôi tôi lập tức cho cả nhà cô đi tong!" Trừ bỏ uy hiếp, hần không biết bây giờ bản thân còn có thể nói cái gì.

"A?" An Nhiên nở nụ cười.

Trương Hào sợ hãi .

Thẳng đến Trương Hào không thể lui được nữa, thẳng đến trong phố nhỏ hét lên một tiếng thảm thiết, An Nhiên mới thoải mái lướt qua đám thanh niên, chỉ là cô vừa mới đi đến đầu con ngõ nhỏ, một giọng nói đột nhiên vang lên, lập tức mấy chiếc xe hơi màu đen xuất hiện trong tầm mắt An Nhiên, mấy chiếc xe hơi kia hoàn toàn chặn lại đường ra.

Sắc mặt An Nhiên không thay đổi, chỉ là nhóm thanh niên còn đang nằm trên mặt đất, còng nằm trên mặt đất nằm ngay đơ không dậy nổi .

Xe vừa mới dừng lại, vài người đàn ông cường tráng bước xuống khỏi xe, đứng thẳng tắp ở trước xe, đưa lưng về phía An Nhiên.

An Nhiên đứng im, cô cũng không có ý tiếp tục đi về phía trước, cô đang đợi.

Quả nhiên, một người đàn ông đi đến chiếc xe ở giữa, khom người cung kính mở cửa xe, con người của An Nhiên đột nhiên thay đổi.

Đáng chết, tay không làm sao đâu!

Diêm Tử Diệp hai tay vẫn đeo bao tay màu trắng như trước, hần giống như một quý công tử bước xuống khỏi xe, ngay từ đầu tầm mắt liền gắt gao nhìn An Nhiên, ánh mắt cuồng nhiệt kia làm An Nhiên rất muốn làm thịt hần.

"Gia, chúng ta về nhà." Diêm Tử Diệp nhìn An Nhiên, giọng nói đặc biệt dịu dàng.

"Môn chủ Diêm, ngài lại muốn chơi trò gì đây?" Đối với việc thời gian trước Diêm Tử Diệp nhấn tin cho cô, cô cũng biết rõ nội dung đó là gì, bằng không, cũng không thể là Lão Soái Ca tức giận như vậy.

Hai tay tự nhiên thả tại bên người, Diêm Tử Diệp giống như bước trên thảm đỏ tiêu sái bước đến trước An Nhiên, quỳ một gối xuống, chỗ sâu trong đáy mắt là sự cuồng nhiệt làm An Nhiên phản cảm.

"Gia, tôi nói rồi, tôi sẽ mang ngài về nhà." Diêm Tử Diệp ngẩng đầu lên, cười, "Gia, lần trước, tôi bên kia xảy ra chuta chuyện ngoài ý muốn, lần này sẽ không, lúc này đây, ngài sẽ vĩnh viễn ở bên người tôi."

Ánh mắt An Nhiên thanh lãnh nhìn Diêm Tử Diệp, "Cút đi."

An Nhiên trực tiếp hất hần ra, nhắc chân muốn đi.

Diêm Tử Diệp cũng không đứng dậy, thanh âm trầm trầm vang lên, "Gia, lúc này đây, taôi làm sao có thể để ngài rời đi?"

An Nhiên rõ ràng nghe được hần đang đè nén sự hưng phấn của bản thân, "Gia, lúc này đây, tôi sẽ cho người chân chính trở lại nhà họ Tần, sau đó tiếp tục làm Tần Gia của ngài, tiếp tục làm Tần Gia duy nhất của tôi."

An Nhiên nhếch môi, chỉ bằng những người này đã nghĩ muốn mang cô đi? Để phòng ngừa Diêm Tử Diệp làm kẻ sách giống lần trước, khi cô nói chuyện với Diêm Tử Diệp, cô luôn ngừng thờ.

An Nhiên vẫn chưa dừng bước lại, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là nguyên một đám đàn ông đang đưa lưng về phía cô đột nhiên xoay người lại, mặt không biểu cảm nhìn An Nhiên.

Bá --

Trong lúc nhất thời, hơn mười người trong tay cầm súng đồng nhất giơ lên, không ai ngoại lệ nhắm ngay An Nhiên.

Trương Hào cuộn mình trong con phố nhỏ khi nào thì gặp qua trường hợp như vậy? Cả người hần đều bị dọa sợ đến tè ra quần, ôm tiểu huynh đệ run run chôn trong góc tường bên cạnh, nỗ lực cuộn người lại để làm giảm sự tồn tại của bản thân.

"Thế nào? Ngài muốn giết tôi?" Giọng nói thanh lãnh vang lên trong phố nhỏ.

"Tôi làm sao bỏ được?" Diêm Tử Diệp chậm rãi đứng dậy, hần đứng sau lưng An Nhiên, dường như mê muội nhìn An Nhiên, "Gia ngài chưa bao giờ từng nghe lời của tôi, tôi đây chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Gia ngài yên tâm, trong súng không có đạn thật, chỉ là thuốc mê mà thôi, sẽ không xâm phạm tới ngài."

Đồ điên!

An Nhiên xoay người sang chỗ khác, mặt lạnh nhìn Diêm Tử Diệp, "Được, tôi đi theo anh." Thanh tỉnh bị mang đi, tốt hơn so với bị làm hôn mê rồi mang đi, ít ra cô còn biết, đến cùng là hần đưa cô đi chỗ nào.

Diêm Tử Diệp nở nụ cười, nụ cười này hiện trên mặt hần nhìn cực kì quái dị.

"Gia, lên xe." Diêm Tử Diệp tự tay kéo cửa ra, biểu cảm cung kính nhìn không chút khuyết điểm.

An Nhiên vẫn chưa nói thêm cái gì, chỉ là tầm mắt đảo qua đám thanh niên nằm bất tỉnh trên đất.

Quên đi, cô cũng không trông cậy vào những người này, những người này nhất định là sẽ biến mất ở trên thế giới này, thủ đoạn của Diêm Tử Diệp.... Làm sao cô có thể không rõ ràng đây?

Sau khi cô ngồi lên xe, hần mới lên xe, giống như lơ đãng lấy bông tay màu xanh ngọc trên tai An Nhiên xuống.

Dưới ánh mắt nhú lại của An Nhiê, Diêm Tử Diệp vút bông tai kia đi, "Gia, chuyện này nếu như bị người khác biết, thì có thể không tốt."

Tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ xe, hiện tại di động và truyền tin đều bị cầm đi, cô phải làm sao mới có thể liên lạc với Lão Soái Ca?

"Gia, tôi cho ngài thời gian." Hần không vội, về sau Gia đều sẽ là của hần, hần có rất nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 64.2

An Nhiên đoán đúng rồi, đám người Trương Hào toàn bộ bị người của Diêm Từ Diệp xử lý, im hơi lặng tiếng, thậm chí nhìn không ra chút dấu vết đánh nhau, nơi đó ngay cả một chút vết máu cũng không có.

Đầu tiên An Nhiên bị đưa về nhà cũ nhà họ Tần, An Nhiên mới từ trên xe bước xuống, liền nhìn thấy Kiều Từ Du đứng trước cửa, sau khi cô ta nhìn thấy An Nhiên, trong đôi mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, lập tức kinh ngạc bị thay thế bởi hận ý.

"Môn chủ! Vì sao ngài..."

Ánh mắt Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du một chút, tiếng nói vô tình mà lại lạnh như băng, "Chuyện của tôi, ít quan!"

Kiều Từ Du cắn chặt môi dưới, chỉ là khi nhìn đến An Nhiên, ánh mắt càng thêm tàn nhẫn.

Có một ý tưởng không ngừng xoay quanh trong đầu An Nhiên, Kiều Từ Du này thích Diêm Từ Diệp rõ ràng như vậy, sao đời trước cô không nhìn ra đây?

Đời trước về phương diện tình cảm cô lại kém như vậy?

"Gia, chúng ta đi bên này." Diêm Từ Diệp xoay người lại, một mặt ôn nhu với Phó An Nhiên.

Kiều Từ Du bỗng chốc liền điên rồi, "Môn chủ! Gia từ lúc mười một năm trước đã chết! Cô ấy đã bị mổ mạnh chết rồi!! Hiện tại ngay cả hài cốt cũng không tìm được! Rốt cuộc ngài muốn lừa mình dối người tới khi nào! Đây là Phó An Nhiên! Người nhà họ Phó!"

Ba --

Một cái tát không chút khách khí tát vào trên má Kiều Từ Du, ánh mắt Diêm Từ Diệp rất lạnh, "Tôi nói rồi, cô còn lặp lại câu nói kia, cô sẽ phải trả giá lớn!"

Kiều Từ Du bị tát mặt nghiêng qua một bên, đồng tử của cô ta trong nháy mắt mở lớn, rồi sau đó co rút nhanh, đáy mắt tràn đầy không thể tin.

"Anh Diêm..." Giọng nói thô ráp của Kiều Từ Du tràn đầy không hiểu, "Anh vậy mà vì một người nhà họ Phó mà đánh em! Từ nhỏ em đã cùng anh lớn lên! Em vì anh làm bao nhiêu chuyện, anh vì sao vì một người lại lịch không tở mà đánh em?"

"Gia, thực xin lỗi, cáo lỗi đồ gần đây có chút lúng cuống." Diêm Từ Diệp vẫn chưa nhìn Kiều Từ Du, mà là một mặt nhìn An Nhiên xin lỗi, "Là tôi không quản lý tốt Tần môn, không quản lý tốt người Tần môn."

An Nhiên vui vẻ, nhìn xem hiện tại đây là tình huống gì?

"Diêm Từ Diệp, Gia nhà ngài đã chết." An Nhiên không chút lưu tình cửa dao nhỏ lên người hắn, "Nghe nói, còn là bị ngài tự tay giết?"

Diêm Từ Diệp bình tĩnh nhìn An Nhiên, "Gia, không cần đùa, ngài hiện tại đang đứng ở bên người tôi, ngài không chết, ngài còn sống, tôi biết, ngay từ đầu tôi đã biết."

Biết cái P!

Đáy lòng An Nhiên đầy châm chọc, sắc mặt lại không có chút thay đổi.

Ánh mắt Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp hoàn toàn giống như đang nhìn người điên, anh Diêm của cô ta điem rồi.

Vì sao trong lòng anh Diêm vĩnh viễn chỉ có một mình Gia? Vì sao Gia đã đi rồi, còn có thể xuất hiện một Phó An Nhiên? Vì sao cô ta thiết kế nhiều việc như vậy, mà ngay cả Phó An Nhiên cũng chưa chết.

Sớm biết như thế, lúc đó cô ta nên tự mình xuống tay! Ngay lúc từ bên cạnh anh Diêm tra được cô gái này, cô ta nên xuống tay, giết cô!

"Gia, chúng ta về nhà." Nói xong, Diêm Từ Diệp liền muốn nắm tay An Nhiên, lại bị An Nhiên tránh đi.

Cô ung dung bước đến trước Kiều Từ Du khuôn mặt vắn vẹo, đậm thanh hỏi, "Nghe nói Tần Lam đã chết a."

Sắc mặt Diêm Từ Diệp khẽ biến.

Sắc mặt Kiều Từ Du càng thêm khó coi.

Cô ta biết, luôn luôn biết một điều, người sống vĩnh viễn luôn tốt hơn người chết, cô ta có thể hầu bên người anh Diêm, người chết lại không thể!

An Nhiên mặc kệ phản ứng của Kiều Từ Du tiếp tục nói, "Cô thật hi vọng cô ấy chết?"

Không biết vì sao, ánh mắt của Phó An Nhiên lúc này làm cô ta nghĩ tới Tần Gia, Tần Gia đã chết mười một năm!

"Cô ở đây nói hươu nói vượn cái gì!" Kiều Từ Du lớn tiếng hô.

Loại lời nói này là không thể nói lung tung, Tần Gia ở Tần môn có lực uy hiếp như thế nào, người người đều biết.

Mặc dù Tần Gia đã chết mười một năm, nhưng hiện tại chỉ cần nhắc đến Tần Gia, người trong Tần môn sẽ tự giác đứng thẳng người, mắt lộ ra tôn trọng Tần môn, sẽ không dễ dàng tha cho bất luận kẻ nào xúc phạm Tần Lam.

An Nhiên quái dị nhìn Kiều Từ Du liếc mắt một cái, chỉ là khi xoay người, trong nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Năm đó cô quả nhiên là mất mù thật rồi! Có thể nuôi dưỡng hai con Bạch nhãn lang! Một người đoạt quyền của cô, một người muốn mạng của cô, thật đúng là một đôi!

Ánh mắt Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du một chút, ánh mắt người kia giống như dò xét nhìn Kiều Từ Du làm sắc mặt cô ta toàn bộ đều thay đổi.

Anh... Có phải đã nhận ra cái gì hay không?

Kiều Từ Du bất an dời tầm mắt, cô ta nhìn nơi khác, trái tim tình thích nhảy lên.

Khi cô ta thật vất vả cố lấy dũng khí, ngẩng đầu, muốn nói cái gì đó, nhìn thấy cảnh tượng Diêm Từ Diệp dè dặt cẩn trọng đi theo phía sau An Nhiên.

Lòng của cô bỗng chốc như rơi vào đáy cốc.

Cô trong cảm nhận của hắn, vậy mà ngay cả một cô gái vừa quen cũng không bằng.

"Gia, ngài yêu nhất là trà Mao Tiêm Nhi." Diêm Từ Diệp sớm đã chuẩn bị tốt nước trà trên bàn rót vào trong ly thủy tinh, đặt trước mặt An Nhiên.

An Nhiên không nói chuyện, chính là sau khi bước vào nhà cũ, biểu cảm cũng rất lạnh.

Lần trước lúc cô bị trói vào, cũng không có tâm tình chú ý cách bày trí nơi này, hiện tại xem ra, nơi này không chỉ bày trí giống mười một năm trước, hơn nữa nếu cô đoán không sai, mỗi vật nơi này cũng đều là từ mười một năm trước, ngay cả vật bày trí cũng giống như đúc mười một năm trước.

Trong nhà, chỉ có hai người An Nhiên và Diêm Từ Diệp, nếu là đời trước, cô còn có thể xác định bản thân có thể thu phục Diêm Từ Diệp, nhưng hiện tại cô cũng không chắc chắn.

Mặc kệ hiện tại cô lợi hại bao nhiêu, nhưng chung quy cơ thể cô cũng chỉ là đứa trẻ mười một tuổi, sức lực đương nhiên không bằng Diêm Từ Diệp.

An Nhiên uống một ngụm trà, mới thanh đạm hỏi:

"Nói đi, anh dẫn tôi đến đây rốt cuộc là muốn làm gì." Cô cũng không cho rằng Diêm Từ Diệp đưa cô đi đến nơi này là để làm khách.

Diêm Từ Diệp quỳ gối trên thảm, một lần nữa hắt rót trà vào chén cho An Nhiên, vẻ mặt cung kính mà lại dịu dàng, "Gia, tôi tìm được cơ thể của ngài."

An Nhiên nở nụ cười, trong đó chứa đầy ý cười nhạo, "Diêm Từ Diệp, mẹ nó anh bị bệnh thần kinh hả?" Hiện tại An Nhiên hoàn toàn không tính toán lật bài với Diêm Từ Diệp, hắn đúng là một tên điên, nói chuyện với người điên, tất yếu không bình thường.

Ánh mắt Diêm Từ Diệp càng thêm cuồng nhiệt, hắn quỳ ghé vào bên chân An Nhiên, gần như thành kính nhìn tất cả trước mắt, hắn nói:

"Gia, tuy rằng tôi không biết vì sao ngài sẽ biến thành bộ dạng này, nhưng tôi biết, ngài là Tần Gia của tôi. Gia, ngài không chết tôi rất vui vẻ, ngài không biết trong mười một năm nay, ta làm thế nào vượt qua, may mắn ông trời đối đãi không tệ, ông ấy không có mang ngài đi, ông ấy trả ngài lại cho tôi."

Phanh --

Một cước không chút khách khí đá vào trên người Diêm Từ Diệp, "Cút đi! Tần Lam sớm đã chết! hiện tại tôi là Phó An Nhiên, là người nhà họ Phó! Diêm Từ Diệp anh nhớ rồi chứ, từ mười một năm trước, Gia Gia ta mẹ nó bị người nổ chết! Mẹ nó hiện tại anh lại chạy đến chỗ này khóc? Mẹ nó mười một năm trước anh đã đi chỗ nào?"

Hiện tại điều duy nhất An Nhiên nghĩ đến là có thể chút giận, không phải ai cũng có thể xem cái chết nhẹ như không, hơn nữa người giết chính mình còn là người do một tay mình bồi dưỡng.

Diêm Tử Diệp nhanh chóng từ trên đất đứng lên, hân hân gồng gối trước An Nhiên, chỉ là hân càng thêm cuồng nhiệt, ánh mắt nóng cháy của hân gắt gai nhìn An Nhiên, hân hưng phấn không biết nên nói cái gì.

Hân chỉ cười với An Nhiên, cười đến làm An Nhiên nhìn không được lại đập hân một cước.

"Gia, sẽ không, về sau..."

"Làm sao có thể? Anh đã sớm đoạt quyền trong tay tôi, tôi ở chỗ này còn có thể làm gì? Hiện tại toàn bộ Tần môn đều là của anh, anh còn muốn thế nào? Ân?" Đừng nói với cô, hân thật muốn cô làm bà xã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 64.3

Lúc hân nhốt cô, hân cùng lắm chỉ mới mười chính tuổi, khi đó hân thích cô? Buồn cười, chuyện muốn nhốt cô trong một năm rưỡi là có thể thiết kế tốt?

Diêm Tử Diệp giống như một con chó trung thành quỳ gối bên người An Nhiên, trung khuyển bàn quỳ gối An Nhiên bên "Tôi muốn nhất, chỉ có Gia."

"A?" An Nhiên nhíu mày, "Từ mấy tuổi bắt đầu kế hoạch?"

"Mười ba."

Mẹ kiếp!

Người này mẹ nó có bệnh!

An Nhiên nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn là không nhìn được, "Diêm Tử Diệp, anh cứ xa tôi một chút!" bịch, nhắc chân đá hân.

Lúc này Diêm Tử Diệp vẫn chưa bị An Nhiên gạt ngã, hân thẳng tắp quỳ trên mặt đất, "Gia, là tôi không đúng, tôi thực xin lỗi ngài, nếu mười một năm trước tôi cùng ngài lên đảo, như vậy Gia sẽ không đã xảy ra chuyện, cũng sẽ không thể..." Hân cũng sẽ không thể mất tin tức của Gia vèn vèn mười một năm.

Hiện tại An Nhiên lười quan tâm người điên này, rõ ràng trực tiếp nằm trên sofa nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ.

Mà cũng ngay lúc An Nhiên bị Diêm Tử Diệp "Thỉnh" về nhà uống trà, nhà họ Phó đã loạn thành một đoàn, đồng thời trong lúc đó, Tần Vũ Triết cũng triệt để rối loạn, hân phát hiện bản thân không liên hệ được với Phó An Nhiên, trên đường thông qua không ít thủ đoạn thăm dò, nhưng đều không có tin tức.

Cuối cùng, hân tìm được mấy thi thể còn chưa xử lý trong hình thất của Tần Môn, trong đó còn có một người mặc đồng phục Ngân Dực.

Người trong hình thất cũng không nói thêm gì, Tần Vũ Triết cũng biết bản thân không thể hỏi nhiều cái gì, hân chỉ có thể âm thầm phái người tìm An Nhiên.

Lúc hân đến nhà cũ nhà họ Tần, chỉ là lúc hân đến, nhà chính nhà họ Tần không có một ai, chỉ có vài người đứng gác.

"Diêm Tử Diệp đâu?"

Bảo vệ ở cửa lắc đầu không hiểu.

Tần Vũ Triết một quyền đâm vào bụng họ, giống như không hà giận lại nhắc chân đập một cái, "Mẹ nó, các người đứng nơi này để trang trí sao!" Xem ra cũng hỏi không ra cái gì sau, Tần Vũ Triết nổi giận dùng chân chạy đến Phúc Mãn Lâu.

Chuyện Phó An Nhiên là Tần Gia, chỉ có một mình hân biết, hân không thể giống trống khua chiêng tìm Phó An Nhiên. Bằng không chuyện này nếu như bị người có tâm tư biết, nhất định không để yên chuyện này.

Hiện tại hân cần phải làm là chờ.

Chờ Phó Quân Hoàng tìm đến hân.

An Nhiên không biết bản thân ngủ như thế nào, lúc cô tỉnh lại phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn trong căn phòng xa lạ.

Quanh quẩn trong phòng là mùi thuốc lá, An Nhiên nhíu mày, trong tầm mắt mờ mờ, một bóng dáng đưa lưng về phía cô, lúc này An Nhiên mới phát hiện,

cách chỗ cô không xa, còn có một chiếc giường, nói chính xác, đó là mô giường bệnh.

Nghe thấy động tĩnh, Diêm Từ Diệp xoay người, khi nhìn thấy An Nhiên ngồi dậy, hần sải bước đến trước bàn trà, rót một ly nước ấm, đi về phía An Nhiên.

"Gia." Đưa cốc nước trong tay cho cô.

Cổ họng An Nhiên có chút khô, cô cũng không nghĩ nhiều, sau khi uống một ngụm nước, nhìn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, không ngờ một mảnh tối đen.

Trong lòng An Nhiên lộp bộp một tiếng, đã trễ thế này, như vậy cô đã mất tích bao lâu? Hiện tại có phải Lão Soái Ca rất sốt ruột không? Nhất định nhà họ Phó đã rối loạn.

"Chỗ nào?" Cổ họng An Nhiên có chút khàn khàn, tiếng nói dĩ nhiên cũng lãnh trầm (lạnh lùng âm trầm).

Đã ngã bái, đương nhiên cũng không cần nguy trang.

"Đây là nơi làm ngài trọng sinh." Khi Diêm Từ Diệp trả lời An Nhiên, tầm mắt không tự chủ nhìn về chiếc giường cấm đầy ống dẫn kia, giường lớn bị một tấm thủy tinh thật lớn bao phủ, tầm mắt An Nhiên không nhìn được nhìn người nằm bên trong, nhưng đáy lòng cô xoẹt qua một cảm giác không tốt.

"Diêm Từ Diệp, anh chưa uống thuốc hả? Bệnh tăng thêm rồi?" Bằng không, thế nào càng ngày càng dần dần?

Sắc mặt Diêm Từ Diệp cũng không biến, còn gật đầu nói, "Bệnh rất nặng. Gia, tôi nói rồi, ngài không ở đây, tôi còn làm rất nhiều chuyện điên cuồng."

An Nhiên không có hứng thú đi tìm hiểu hần làm những gì, trong mười một năm nay, cô cố ý bỏ qua tất cả chuyện của Tần môn, bao gồm toàn bộ động thái của Tần thị, cô không ngừng nói cho chính mình, cô chính là tiểu thư nhà họ Phó, bảo bối của hó Quân Hoàng.

"Gia, đến xem thân thể tôi chuẩn bị cho ngài." Diêm Từ Diệp giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, hần ngọt nhiên đi đến trước mặt An Nhiên, cũng không nguyện ý An Nhiên có để ý hay không, hần hưng phấn túm lấy An Nhiên, đi về phía chiếc giường được phủ thủy tinh.

"Gia, người xem, có phải rất hoàn mỹ hay không?"

Hai mắt An Nhiên buộc chặt!

Cô không thể tin nhìn cô gái nằm trên giường, sau khi tỉ mỉ nhìn gương mặt kia thật lâu, phút chốc An Nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói:

"Anh mang người đi chinh dung..."

"Người khác làm sao có thể xứng với gương mặt ngài?" Diêm Từ Diệp trực tiếp cắt lời cô, hần buông cổ tay An Nhiên ra, gần như si mê nhìn người trên giường, "Gia, có phải rất hoàn mỹ không? Mỗi một tế bào trên cơ thể đều là ngài."

Bên trong thủy tinh một cô gái có khuôn mặt giống Tần Lam như đúc đang nằm, hai tay cô gái đặt trước ngực, biểu cảm của An Nhiên đậm đặc, nhưng nếu không phải dụng cụ bên người phát ra từng tiếng động, không có ai cho rằng người này còn sống.

Chẳng lẽ cô không chết? Chỉ là không cần thận linh hồn nhập vào cơ thể hiện tại, Nhưng thân thể của cô bị Diêm Từ Diệp tìm được, rồi tiến hành các loại cấp cứu, cuối cùng cứu về rồi?

An Nhiên ngừng lại cảm thấy cả người đều hoảng, mặc dù máy bay không nổ mạnh, nhưng ngã từ trên xuống, người có thể không chết sao, huống chi máy bay còn nổ mạnh, nếu cô nhớ không lầm, cô hần là rơi xuống đến xác cũng không còn.

An Nhiên có thể xác định, cô gái nằm trên giường kia là thân thể Tần Lam.

"Gia, tôi sẽ làm ngài trở lại trong cơ thể mình." Trong mắt Diêm Từ Diệp hiện lên quang mang làm trong lòng An Nhiên lộp bộp một tiếng.

Cô cười lạnh, "Trở về?"

"Gia, tin tưởng tôi, tôi từng tìm hiểu về tương quan, chỉ cần giết chết thân thể hiện tại của ngài, linh hồn của ngài sẽ trở về trong cơ thể."

"Anh còn muốn giết tôi thêm một lần?" An Nhiên tà tà tựa vào trên thủy tinh, cặp mắt đầy giễu cợt và lạnh lùng làm Diêm Từ Diệp đau lòng.

Trong lòng Diêm Từ Diệp hưng hăng run lên, hần không tự chủ được quỳ xuống trước mặt An Nhiên, bao tay màu trắng đã sớm cời xuống, hần có đôi tay rất đẹp, nhẹ nhàng ôm căng chân An Nhiên, rúc mặt vào.

"Gia, Gia, không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi."

"Cút ngay." An Nhiên muốn rút căng chân ra, nhưng Diêm Từ Diệp ôm rất chặt, rút cũng không được.

"Gia, tôi làm sao có thể bỏ được ngài đây?" Diêm Từ Diệp gất gao ôm căng chân của cô.

Trong cảm nhận của hần Gia là hoàn mỹ nhất , trên thế giới này cô chính là độc nhất vô nhị, không ai có thể siêu việt như Gia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 64.4

Diêm Từ Diệp có thể hạ chút thuốc vào trong này

An Nhiên không biết nơi này là đâu nhưng có thể chắc rằng đây không phải là trong thành phố. Trong thành phố thì không thể nào yên tĩnh đến mức này.

“Gia, tôi nói cho ngài, tôi hỏi bọn họ, bọn họ nói chỉ cần ngài chịu đau một chút, thì người sẽ trở lại cơ thể nguyên bản của mình”. Lúc Diêm Từ Diệp đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một khẩu súng lục mini, hần cần trọng ngồi xuống nhìn An Nhiên nằm trên giường kiên nhẫn giải thích

“Diêm Từ Diệp, nếu anh dám đụng vào tôi một chút, tôi sẽ giết chết anh”

Từ đêm qua đến bây giờ, An Nhiên luôn chờ, chờ Diêm Từ Diệp khi nào sẽ xuống tay với cô

Diêm Từ Diệp tuy là người điên, nhưng là hần không hạ thuốc vào thức ăn, nên cô mới không chút do dự ăn đồ ăn của hần đem vào

Nhưng vào lúc này, An Nhiên biết mình đã tính sai rồi

“Gia, ngài sẽ không đau, tôi đã cho người để thuốc tê, chỉ cần người chờ một lát, toàn thân cao thấp đều sẽ không có cảm giác”

An Nhiên nhìn nhìn, vào lúc này cửa đã bị khoá trái, xoay người hướng về phía trước mà chạy đi, nhưng cô chạy được vài bước, cả người ngã trên mặt đất

Đùi của cô không biết khi nào đã mềm nhũn

Không, không phải là mềm nhũn, mà là hai chân không còn cảm giác, thuốc tê đã phát đầu phát huy tác dụng

Diêm Từ Diệp nhìn thấy đau lòng nói : “Gia, ngài vì sao không nghe lời tôi nói?”

Bước nhanh đến trước An Nhiên, hần đem súng mini cầm trong tay, hần từng bước một tiến sát đến chỗ của An Nhiên, đem An Nhiên từ trên mặt đất ôm lấy,

“ Gia, tôi cho hai người gần một chút, như vậy thì mới nhanh chút trở lại thân thể của chính mình”

Ánh mắt của An Nhiên càng ngày càng lạnh, cô nhìn Diêm Từ Diệp cuồng nhiệt, nâng tay, hướng tới hần mà xua đi

Mặt khác

Phúc Mãn Lâu

Tần Vũ Triết vừa mới nhận được tin, Phó An Nhiên là bị Diêm Từ Diệp mang đi, hơn nữa bọn họ còn phát hiện, Diêm Từ Diệp ở ngoại ô thành phố, ở thôn Xóm Lì. Biết được tin tức này, Tần Vũ Triết đầu tiên nghĩ đến chính là Diêm Từ Diệp đã đem Phó An Nhiên đi đâu

Hần vừa mới chạy xuống lầu, thì Phó Quân Hoàng đã tìm đến đây

Tần Vũ Triết chưa giải thích gì với Phó Quân Hoàng, thì hần đã an vị trên xe, thẳng hướng bên này mà đến

Đừng ----

Diêm Từ Diệp dễ dàng đem An Nhiên ngăn lại, hần nhẹ nhàng đem tay của cô nắm trong tay, “ Gia, hiện tại ngài không thể cử động thân thể”

Đúng vậy, An Nhiên đối với thân thể của cô hoàn toàn không có cảm giác An Nhiên nắm tay hướng đến ánh mắt của Diêm Từ Diệp, cô cảm thấy bản thân là dùng hết khí lực của toàn thân, trên thực tế là không có chút lực nào

Diêm Từ Diệp ôm An Nhiên đi qua, thuận tay túm chiếc chăn ở giường ném xuống đất, trải ra tùy ý, sau đó đem An Nhiên đặt trên tấm chăn ở mặt đất

“Diêm Từ Diệp, anh xác định, là sau khi tôi chết, tôi sẽ trở về cái thân thể mà anh nói, mà không mất đi linh hồn hay sao!”. Hiện tại trong đầu của An Nhiên đều là nghĩ đến Phó Quân Hoàng, cô không nghĩ sẽ rời khỏi anh, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy luyến tiếc một người

“Không, sẽ không” biểu cảm của Diêm Từ Diệp có chút vận vẹo, “Gia, ngài yên tâm, bọn họ đã nói với tôi, ngài sẽ không có một chút nguy hiểm nào, người sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, mọi chuyện tôi đều đã chuẩn bị tốt, gia ngài yên tâm đi, tôi sẽ không làm cho ngài đau”

Điên rồi điên rồi, thật là điên rồi

“Diêm Từ Diệp, cứ”. Ánh mắt cùng biểu cảm của An Nhiên, Diêm Từ Diệp quen thuộc đến lạ lùng, mặc kệ ánh mắt của gia như thế nào thì hắn đều thờ ơ, chỉ cần trong mắt của gia có hắn, là tốt rồi.

“Gia, ngài không cần tức giận”. Diêm Từ Diệp lau tay rồi cầm súng, “Chờ ngài tỉnh lại, ngài giết tôi tôi không oán một câu”

Hiện tại hắn ghét Gia bất cứ thứ gì đều lấy Phó gia làm trọng, hắn điều tra gia, hắn biết rõ ràng, Phó Quân Hoàng đối với gia có bao nhiêu quan trọng, chính là rõ ràng như vậy, nên hắn mới có thể điên cuồng như thế

Gia chưa từng đem ai đặt vào trong lòng, bên người gia vĩnh viễn chỉ có mình hắn, mặc dù gia không thích hắn, nhưng bên người gia không có người nào có địa vị độc nhất

Nhưng, hiện tại gia đã thành tiểu thư Phó gia, biến thành Phó An Nhiên, nhưng bởi vì mọi hành động, ngôn ngữ, cử chỉ đều khảm sâu vào lòng hắn, hắn cố gắng không tin, trong thân thể của cô gái nhỏ, lại là linh hồn của Gia

Hắn muốn đem gia gạt bỏ ra thân thể của Phó An Nhiên.

Nhà họ Phó là người bao che khuyết điểm, nhưng họ Phó dù bao che khuyết điểm thế nào đi nữa, cũng không có khả năng biết được thói quen của Tần gia. Trừ hắn, không có người nào tin Phó An Nhiên chính là Tần Lam!

Chỉ cần gia về lại trong thân thể của mình, thì cô cùng họ Phó sẽ triệt để đoạt tuyệt

Chỉ cần cùng họ Phó cắt đứt quan hệ, gia sẽ không có chỗ đi, cô sẽ ở lại cùng hắn ở Tần trạch, mãi cho đến khi già đi. ...

Chỉ cần suy nghĩ như thế, toàn thân hắn đều sôi trào

“Gia, chỉ cần một chút, một chút nữa thôi, ngài sẽ vĩnh viễn thuộc về tôi”

“ Anh đã nằm mộng nói mơ” An Nhiên cười lạnh.

“Không, sẽ không, gia, tôi chờ ngài. Chỉ cần ngài nhìn một chút, chỉ cần nhìn nài một chút là tốt rồi”.

Súng mini màu trắng nằm ngay ngắn ở ngực của An Nhiên, “Gia, tôi yêu ngài. Tôi chờ ngài”

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, An Nhiên muốn tránh cũng không được!

Nháy mắt viên đạn gim ngay vào ngực, biểu cảm của An Nhiên không chút thay đổi, cô nhìn xem Diêm Từ Diệp, đáy mắt băng hàn nhìn Diêm Từ Diệp lần lượt nói:

“Gia, tôi chờ ngài”. Không ngừng lặp đi lặp lại câu nói đó

An Nhiên tưởng, nếu cô cả đời như vậy liền không xong, ông trời có thể trao cho cô cơ hội một lần nữa? Có phải làm cho cô một lần nữa rung động với một người đàn ông khác? Cô sợ, một súng này qua đi, đó là suốt đời của cô.

Cô luôn luôn không tin, tại thời điểm chết, sẽ sinh ra lưu luyến.

Ít nhất, kiếp trước tại thời điểm cô chết, chết thật bình tĩnh, mặc dù là tan xương nát thịt, nhưng cô không có gãy gục, đối với cô mà nói, chuyện đời trước, không có cái gì đáng cho cô lưu luyến.

Nhưng đối với đời này mà nói, đời này giống như lòng bị người ta trộm đi, cô quý người nhà của cô, có lão soái che chở, bọn họ sẽ không vì muốn lấy lòng người mà đối với người đó tươi cười, bọn họ đối với cô vui vẻ sẽ cười, tức giận sẽ mắng, bọn họ ở trước mặt cô, vĩnh viễn đều là chân thực nhất.

Cô không cần lo lắng những người này ở sau lưng cô sẽ đâm cô một nhát, không cần lo lắng khi nào mình sẽ bị ám sát, vĩnh viễn không cần lo lắng..

Chỉ cần cô nguyện ý, cô chỉ cần bản thân mình tốt là qua ngày rồi.

Cô tin anh, có thể bảo vệ An Nhiên suốt một đời

Trong ngực không biết có thứ gì cuộn cuộn đi ra, An Nhiên muốn nâng tay che ngực nhưng ý thức của cô đang dần mờ hồ..

“Gia, có phải rất đau hay không? Ân? Gia, ngài chờ một chút, một chút nữa thôi, ngài có thể vĩnh viễn thoát khỏi thống khổ, ngài có thể ngồi lại vị trí chủ môn”. Diêm Từ Diệp cơ hồ quỳ rạp xuống mặt đất, hắn nhìn mắt của An Nhiên từ từ nhắm lại, lớn tiếng kêu to.

An Nhiên đã hoàn toàn mất đi ý thức

Diêm Tử Diệp đưa tay dò xét hơi thở của An Nhiên, không có cảm giác là sinh mạng đó còn sống, hần đột nhiên đứng dậy, nhìn vào cửa kính, vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn người con gái từ từ nhắm mắt

Trong phòng vang lên âm thanh của dụng cụ, trong không khí dần dần hiện lên vị máu tươi

Ánh mắt của Diêm Tử Diệp không chớp nhìn biểu cảm người trên giường

Dần dần, người trên giường đôi mắt luôn khép chặt chậm rãi mở lên

Biểu cảm của Diêm Tử Diệp cực kì khản trương, hần không biết, lần này tỉnh lại, đến cùng có phải là gia...

. Trên giường tầm mắt của Tần Lam rơi xuống trên người Diêm Tử Diệp, cô nhìn thấy hần, trong nháy mắt ánh mắt trở nên băng hàn

Đáy lòng Diêm Tử Diệp nhất thời cả kinh, một trận vui mừng nổi lên.

Ấn cái nút bên cạnh cửa kính, cửa kính tự động mở ra, hần bước nhanh đến trước giường, có chút hưng phấn,, đồng thời có chút khó tin nhìn người đem ánh mắt lạnh lùng nhìn hần

“Gia, gia, ngài tỉnh lại, tôi đã thành công, gia, ngài và tôi sẽ là một người, ha ha, tôi cùng người sẽ hoà thành một!” Diêm Tử Diệp hưng phấn, cơ hồ thân mình đều phát run.

“Gia, ngài nhận ra tôi sao?”

“Diêm Tử Diệp, cứ” ánh mắt hàn băng, tiếng nói băng hàn vang lên Trong nháy mắt tơ máu trong mắt được che kín, tròng mắt uon ướn đứng lên, Diêm Tử Diệp không khống chế được, một tay ôm lấy Tần Lam vào ngực, gắt gao ôm

“Gia...”

“Ngoài phòng không ngừng vang lên tiếng cảnh cáo, âm thanh gần xa đều vang lên, thuộc hạ không ngừng gọi Diêm Tử Diệp, nhưng Diêm Tử Diệp không nghe được, hiện tại trong mắt tràn đầy là bóng hình của cô gái này, hần hưng phấn tột đỉnh.

Phanh-----

Cửa bị đã văng!

Diêm Tử Diệp dường như không nghe thấy, hần luôn ôm người con gái trong tay, cười

“Gia, ngài đã trở lại, gia, ngài có biết tôi chờ ngày này bao lâu rồi không? Gia...”

“Diêm Tử Diệp! Mẹ nó đã xảy ra chuyện gì!” Tần Vũ Triết không kiềm chế được lớn tiếng hỏi

Đó là khuôn mặt của Tần gia, đó là khuôn mặt của Tần gia... Đó là mặt của Tần gia!

Từ mười một năm trước Tần gia đã chết, xương cốt đã không còn! Hần không tin Diêm Tử Diệp ôm Tần Lam trong lòng, nếu như vậy thì Phó An Nhiên là ai? Như vậy người hần cho là Tần gia rốt cuộc là ai?

Diêm Tử Diệp nở nụ cười, hần liền ôm Tần Lam, quay đầu, gương mặt hiện lên chút dịu dàng quái dị nói “Bàn gia, này xem, tao thành công, đây là gia, đích thực là gia, các người, ai cũng đừng nghĩ đến cùng hưởng!”

Diêm Tử Diệp này đặc biệt là điên rồi

“Tôi nói Phó thiếu tướng, anh...”. Tần Vũ Triết mới nhớ tới, Phó Quân Hoàng hiện đang ở trong phòng, khi hần đem tầm mắt nhìn Phó Quân Hoàng, thì cả người Phó Quân Hoàng đứng im tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn người đang nằm trên vũng máu.

Tần Vũ Triết trong nháy mắt im miệng.

Hiện tại, Phó Quân Hoàng, là nguy hiểm

Cả người Phó Quân Hoàng đều yên tĩnh

Trừ bỏ cả người anh phát ra hàn khí, thì không ai có thể nhìn được cảm xúc của hần.

Tần Vũ Triết nhìn Tần Lam trong lòng Diêm Tử Diệp, lại nhìn Phó An Nhiên nằm trong vũng máu, cuối cùng hần sai bước về phía trước, muốn đem An Nhiên nằm trong vũng máu ôm lấy, nhưng hần chưa tiếp cận được với An Nhiên thì Phó Quân Hoàng đã đến trước một bước đẩy hần ra

“Mẹ kiếp!” Tần Vũ Triết cả người đều loạn cả lên, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! Phó Quân Hoàng như vừa tỉnh mộng, hình ảnh trước mắt không thay đổi, bất cứ thứ gì cũng vậy...Biến

Anh ngồi xổm xuống nơi của An Nhiên nằm, ánh mắt bên trong có chút từ khí có chút tán đi, anh đột nhiên đem An Nhiên ôm lấy, ánh mắt của Tần Vũ Triết khiếp sợ, ôm An Nhiên xông ra ngoài!

Mà lúc này Diêm Tử Diệp, ôm Tần Lam trong người ngây ngô cười.

Tầm mắt của Tần Vũ Triết có chút hoài nghi nhìn Tần Lam được Diêm Tử Diệp ôm vào trong người, trên mặt không có chút biểu cảm nào, ánh mắt lạnh như băng mà lại trào phúng.

Xuy, người đó là Tần gia? Là gia của hần?

Shit! Mẹ nó đừng cho rằng có một người có mặt giống mặt, liền cho là gia của hần!

Nhìn thấy biểu cảm của Phó Quân Hoàng, xem ra tạm thời Phó An Nhiên không chết, vậy, hần chỉ có thể chờ!

Hần phải biết rằng chuyện gì đã xảy ra

Đột nhiên lại xuất hiện một “Tần gia” lại là chuyện gì

Phó Quân Hoàng ôm có người An Nhiên đầy máu, lúc đi ra ngoài thì trời đã sập tối

Xe trong bóng tối mà lướt đi.

Trên đường, Phó Quân Hoàng gọi điện liên hệ cho bệnh viện quân khu tốt nhất

Âm thanh phanh xe vang lên chói tai, xé rách màn đêm

Phanh xe lại, theo quán tính xe lao thêm mấy thước nữa mới dừng lại

Phó Quân Hoàng vừa mới ôm An Nhiên xuống xe, bác sĩ cùng nhóm hộ lý đang chờ sẵn bỗng chốc đi tới, đem xe cáng đẩy lại, bọn họ nhìn thấy người An Nhiên đầy máu, biểu cảm nhất thời động lại

Người đàn ông trước mắt này, nhìn như tu la ở địa ngục, âm lãnh đứng trước xe, toàn thân tràn ngập sát khí

Phó Quân Hoàng như không nhìn thấy xe cáng, thân người cô lãnh (cô đơn và lạnh nhạt), anh ôm An Nhiên đứng thẳng tắp, bước chân không chút dừng lại bước thẳng đến phòng giải phẫu

Phòng giải phẫu đã chuẩn bị tốt

Phó Quân Hoàng gọi điện cho Phó lão gia, Phó lão gia trực tiếp gọi điện cho viện trưởng bệnh viện quân khu, ông cũng không coi chính mình có phải là lợi dụng tư quyền, cũng không coi đó là ích kỉ, nhưng cháu gái của ông là quan trọng nhất.

Đứa nhỏ Phó Quân Hoàng kia vào thời điểm điện thoại, tuy rằng trước sau đều lạnh như băng, nhưng ông là ông nội của đứa nhỏ đó, thì làm sao không thể không rõ trong lòng đứa nhỏ đó đầy thống khổ? Âm thanh nghẹn ngào bị đè nén, cũng làm cho lão già này hốc mắt bỗng chốc cũng đỏ lên

Thời điểm Từ Tinh Ngưng nhận được tin này, suýt nữa là ngất đi

Ở nhà đứng ngồi không yên, mọi người họ Phó đều đến bệnh viện chờ

Thời điểm bọn họ đến, Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên còn chưa tới, nhưng cũng làm kinh động tầng trên của bệnh viện quân khu, Phó lão chủ tịch cùng Phó tướng quân vậy mà đã khuya như vậy còn tới

Sắc mặt của Phó lão gia từ không tốt, Phó Văn Thắng hiện tại cũng không rảnh để quan tâm lời khen tặng của viện trưởng, Từ Tinh Ngưng ở nhà đã khóc, ở bên ngoài, bà là nữ chủ nhân của họ Phó, nhưng lại bất đồng là lúc này bà lui cả người vào Phó Văn Thắng, cắn chặt môi, nắm chặt cánh tay của Phó Văn Thắng

Bọn họ chưa từng rời khỏi, đều an vị trên băng ghế trước cửa phòng giải phẫu Tầng trên của bệnh viện, cả nhóm người đều chờ

Phó Quân Hoàng một thân cô lãnh ôm An Nhiên đến phòng giải phẫu, đây là trường hợp đầu tiên

Từ Tinh Ngưng bỗng nhiên đứng dậy, bà đến nhìn người trong lòng của Phó Quân Hoàng, bà lấy tay che miệng nói: “Trời a, tại sao có thể như vậy, trời a, cái này là ai làm .....!”

Bà đi đến trước mặt của Phó Quân Hoàng, vừa định chạm vào An Nhiên thì Phó Quân Hoàng lắc mình rời đi, trực tiếp bước vào phòng giải phẫu, bước chân không có chút dừng lại

Từ Tinh Ngưng đứng yên tại chỗ, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Một nhóm người ở phía sau lưng viện trưởng bỗng chốc hiểu ra, đêm nay nhất định phải cứu cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 64.5

Bọn họ không chờ Phó lão gia lên tiếng, tất cả đều chuẩn bị, toàn bộ bác sĩ đều sẵn sàng vào chỗ, bác sĩ tốt nhất tại bệnh viện quân khu đều có mặt trong phòng mổ.

Sau một trận ồn ào, trong hành lang khôi phục yên tĩnh.

Từ Tĩnh Ngưng còn đứng tại chỗ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Tĩnh Ngưng, bà...” Phó Văn Thắng một tay ôm lấy Từ Tĩnh Ngưng, thờ dài.

Phó lão gia luôn ngồi trên băng ghế lạnh lẽo, trong tay cầm cây gậy, biểu cảm bất động, nhưng tầm mắt luôn nhìn ở cửa phòng mổ.

“An Nhiên, trời a, An Nhiên của chúng ta tại sao có thể như vậy? Hôm qua con bé còn tốt lắm, đứa nhỏ tốt vậy mà, một đứa trẻ tốt như vậy, thì tại sao?” Từ Tĩnh Ngưng gất gao ôm Phó Văn Thắng, nước mắt rơi liên tục.

Phó Văn Thắng, ôm thật chặt người trong lòng khóc run dữ dội, ánh mắt âm trầm.

“An Nhiên không thể xảy ra chuyện gì, bằng không, Quân Hoàng nó sẽ như thế nào, con của chúng ta không biết sẽ như thế nào”. Vừa rồi, khi đứa nhỏ đó nhìn bà, bà rõ ràng nhìn thấy trong mắt của đứa nhỏ đó tinh mịch, đứa nhỏ, khôi phục lại bộ dáng khi mười ba tuổi.

Phó Quân Hoàng tự tay đem An Nhiên đặt trên bàn mổ, viện trưởng cảm nhận được sát khí của người đàn ông này, người trẻ tuổi nhất Hoa Hạ có hàm thiếu tướng, Phó Quân Hoàng!

Lúc này anh giống như một pho tượng tu la, ở bệnh viện quân khu này cái dạng gì chiến sĩ chưa từng thấy qua? Thậm chí, chiến sĩ từ trên chiến trường đi ra, binh lính bị thương đủ dạng, thế nhưng bọn họ đều không sợ.

Nhưng hiện tại, không có một lời nói, đứng bên cạnh người đàn ông này, làm cho họ cảm thấy run sợ.

Viện trưởng cẩn trọng, dè dặt, nhìn Phó Quân Hoàng nói: “Phó thiếu tướng, chúng tôi muốn bắt đầu phẫu thuật, ngài hiện tại...?”

Phó Quân Hoàng vậy mà phi thường phối hợp, anh nhìn sắc mặt không chút huyết sắc của An Nhiên, anh khom người, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh khẽ hôn lên trán cô một cái.

“Anh ở bên ngoài chờ em. Đợi em đi ra.”

Cửa phòng mổ lại mở ra, Phó Quân Hoàng đi từ bên trong ra.

Cửa ở sau lưng anh phịch một tiếng bị khép lại.

Phó Quân Hoàng đứng trước bức tượng kẻ cánh cửa, gương mặt tái nhợt dựa sát vào tường, đầu cúi xuống, mắt nhắm lại, không một ai có thể thấy được vẻ mặt của anh lúc này, cả người như một con dã thú đang rên rỉ vì bị thương.

Nghe được tiếng mở cửa từ phòng giải phẫu, Từ Tĩnh Ngưng đột nhiên ngẩn đầu, bà nhìn thấy Phó Quân Hoàng, bà buông Phó Văn Thắng đang ôm bà ra, chạy đến chỗ của Phó Quân Hoàng, dang tay ôm cả người Phó Quân Hoàng lạnh băng vào lòng.

“Đứa nhỏ, con trai của mẹ, nhất định mọi chuyện sẽ ổn, An Nhiên sẽ không có chuyện gì.” Từ Tĩnh Ngưng tuy là nói như vậy, nhưng nước mắt không ngừng rơi xuống, bà không khống chế được, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt không còn chút máu của An Nhiên, nước mắt ồ ạt rơi nhiều hơn.

Ánh mắt tối đen nhìn Từ Tĩnh Ngưng, nhìn thấy khuôn mặt của bà đầy nước mắt, ngón tay lạnh lẽo lau nước mắt trên mặt bà, khô ráp nói:

“Sẽ không có việc gì”. Lời này, không biết là anh nói với chính mình hay là an ủi bà.

Sẽ không có chuyện gì, anh biết cô sẽ không có chuyện. Mạch của cô còn đập, có mạch đập sẽ có hi vọng.

Từ Tĩnh Ngưng nước mắt chảy còn nhiều hơn.

“Ông nội!” Một tiếng nói của một thanh niên trẻ vang lên đầy sốt ruột, chỉ thấy Phó Quân Nghi một thân trang phục thể thao chạy đến, người đầy mồ hôi.

Phó lão gia từ nhìn thấy Phó Quân Nghị, mở miệng nói: “Đi xem anh trai của cháu”. Đứa nhỏ đó nắm chặt tay cơ hồ muốn làm gãy từng khớp xương

Đáy mắt Phó lão gia hiện lên đau xót, tay nắm gậy càng chặt hơn

Phó Văn Thắng đưa lưng về phía Phó Quân Nghị, Phó Quân Nghị đi ngang qua ông, thì nhìn thấy Phó Quân Hoàng toàn thân đều là máu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh trai toàn thân máu như vậy

Tuy rằng hiện tại nhiều người xung quanh anh như vậy, được mẹ ôm, nhưng lúc này anh giống như một con sói bị thương, không một ai có thể bước vào nội tâm của anh.

Hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên

Phó Quân Nghị từ nhỏ cho đến bây giờ đều sủng ái nhất là Phó Quân Hoàng, không có lúc nào là không nghe Từ Tĩnh Ngưng nói về những chiến công vĩ đại của Phó Quân Hoàng, từ lúc cậu chưa sinh ra thì đã bắt đầu nghe, nghe cho đến khi được năm tuổi, cho đến khi người anh trai này bị mất tích.

Năm đó, cậu còn nhỏ, nhưng có thể nhớ rõ được, trong ba năm mất tích của anh trai, mẹ chưa nói cho cậu biết nguyên nhân, thậm chí khi thức dậy cậu vô tình hỏi thì mẹ vĩnh viễn đều là khóc, rồi cậu cũng ôm mẹ khóc theo

Lúc ấy, cậu chưa hiểu chuyện nhiều, cậu ít khi thấy Phó Quân Hoàng, bởi vì trong trí nhớ của cậu, Phó Quân Hoàng không mất tích, mà chỉ là lâu không về nhà thôi

Cậu đem Phó Quân Hoàng là mục tiêu lớn nhất đời mình, muốn trở nhà người đàn ông lợi hại giống anh trai, muốn trở thành niềm kiêu ngạo của họ Phó.

Nhưng mà, trong nhận thức của cậu anh trai đều tồn tại như một vị thần, lúc này lại giống như một con sói cô đơn, thu mình lại, tự liếm láp vết thương của bản thân, giờ khắc này, cậu phát hiện, bản thân cậu không hiểu anh trai, không biết con người luôn luôn lạnh lùng này, trên thực tế cũng là một người anh trai trọng tình bình thường

Phó Quân Nghị đứng sau lưng Từ Tĩnh Ngưng, ôm lấy hai người, “Mẹ, đừng khóc, mọi chuyện sẽ ổn”

Từ Tĩnh Ngưng bỗng chịu không nổi nữa, vừa rồi Phó Quân Hoàng tự mình lau nước mắt cho bà, mặc dù là nói không có việc gì, nhưng đó là động tác máy móc của con trai bà, con người tinh mịch, như muốn nói cho bà biết, tình hình thật sự rất nghiêm trọng.

Y tá đi ra từ phòng phẫu thuật

Biểu cảm của những người đó không có chút lạc quan, mày luôn luôn nhíu lại, lúc cửa được mở ra, bọn họ nghe được tiếng của bác sĩ hô to mang đầy áp lực

Hai tay bên người nắm lại sớm đã trở nên trắng.

Anh liền dựa vào tường, không làm cái gì khác, chỉ có thể như vậy, mới có thể gần được với An Nhiên hơn

“Ba, người đi về trước đi”. Phó Văn Thắng nhìn thấy ba mẹ con ôm nhau, thờ dãi

Phó lão gia từ như rồng như đang kìm nén cảm xúc, như vậy là không được

Hai tay Phó lão gia nắm chặt gậy, dựa người vào bức tường lạnh lẽo phía sau, ở đây không ít người mời Phó lão gia vào phòng nghỉ, nhưng đều bị ông từ chối dứt khoát

Nhìn cháu gái bảo bối của mình chưa biết sống chết như thế nào thì làm sao nghỉ ngơi được.

“Đừng nói lời vô ích”. Phó lão gia tuy là nhắm mắt, nhưng đầu óc lại dị thường thanh tỉnh

Tầng trên của bệnh viện quân khu, một nhóm người không ngừng chạy qua bên này, sợ là chuẩn bị không tốt, sợ mọi người ở đó đói, họ nghĩ những người chờ ngoài phòng không thể chờ được lâu, sẽ trở về nhà, nhưng mà, cả một đêm, người họ Phó đều đứng trước cửa phòng mổ chờ đợi

Nhận được tin, sáng tinh mơ phóng viên liền chạy tới, nhưng bọn họ chưa tiếp cận được bệnh viện thì bị người ta cản lại

Lãnh Hạo cùng đám người Phong Lượng không dám đi vào trong bệnh viện chờ, sợ người họ Phó thấy được, vì thế chỉ có thể đứng ngoài bệnh viện mà chờ

Bọn họ không thể nghĩ ra, người lợi hại như quân chủ, thì làm sao lại xuất hiện nguy hiểm tính mạng

Từ khi thấy Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên vào bệnh viện, thì Lãnh Hạo hẳn liền phái người trông coi bệnh viện quân khu, khi nhìn thấy nhân vật khả nghi đều khống chế bọn họ

Hắn không nhìn bất cứ kẻ làm quấy rầy khi quân chủ trị liệu

Người biết tin này nhất định không ít, Phó lão gia không tính sẽ đem chuyện này giấu đi, mà sự việc này, Phó lão gia muốn tra rõ, cái này không cần ông lên tiếng mà sẽ có người chủ động thăm dò.

Phẫu thuật đã tiến hành được 12 tiếng, nhưng không có dấu hiệu dừng lại

Tư thế của Phó Quân Hoàng không thay đổi, Từ Tĩnh Ngưng được Phó Quân Nghị diu đến ghế ngồi, lúc này bà dựa vào người của Phó Văn Thắng, bà vẫn chưa chớp mắt, luôn nhìn cánh cửa lớn của phòng giải phẫu.

Trên hành lang cực kì yên tĩnh

Bữa sáng được mang đến, đều bị từ chối, hiện tại bọn họ không có tâm tình để ăn cơm

Phanh---

Cánh cửa phòng phẫu thuật được mở ra!

Phó Quân Hoàng luôn dựa trên tường đứng bất động, hai mắt sáng như đuốc nhìn bác sĩ mổ chính, biểu cảm buộc chặt, thân người thẳng tắp

Bác sĩ mổ chính là bác sĩ tốt nhất bệnh viện quân khu, là Phó viện trưởng – Thẩm Thanh, vẻ mặt của ông lộ ra một mỏi, ông tháo khẩu trang, ánh mắt mệt mỏi nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cùng ông đối diện nhau

Anh không nói một câu gì, yên tĩnh chờ, giống như đang chờ toà tuyên án, yên tĩnh mà chờ đợi

Dần dần, khoé môi của Thẩm Thanh cũng nổi lên một độ cong “Giải phẫu thành công, không có việc gì”.

Từ Tĩnh Ngưng bên này nghe được câu nói của Thẩm Thanh chạy tới, hỏi “Không có việc gì? An Nhiên nhà chúng tôi không có sao?”

“Vâng, Phó tiểu thư thật kiên cường. Trong lúc làm phẫu thuật tim bị ngừng đập một lần, nhưng con bé đã rất cố gắng, ý thức muốn sống của con bé rất mãnh liệt. Nhưng cần phải quan sát vài ngày, đầu tiên phải chuyển đến phòng ICU (Phòng chăm sóc đặc biệt), chỉ cần qua hôm nay mà không có chuyện gì phát sinh thì mọi chuyện sẽ ổn”

Đứa nhỏ mà ông gặp tối qua là một bệnh nhân kiên cường

Khi ông nhìn thấy cả người An Nhiên đầy máu trên bàn mổ, ông từng cho rằng, đứa nhỏ này sẽ không cứu được, máu trên người hầu như bị chảy ra hết, gần như thấy được xương trong người, xem ra không có chút cơ hội sống sót nào.

Nhưng lạ ở một chỗ, mạch vậy mà còn đập, nhịp tim tuy rằng rất yếu, nhưng ít nhất là tim con bé ấy còn đập

Trong quá trình phẫu thuật, bọn họ cảm thấy rất kì tích, đứa bé đó đã vượt qua mà chịu đựng

Ngực trúng đạn, ảnh hưởng đến trái tim, nhưng làm sao có thể kiên trì lâu được như vậy? Khi ông gấp viên đạn ra thì cũng biết được đáp án.

Trên thế giới, rất ít người có trái tim nằm ở bên phải, mà An Nhiên con bé đó lại nằm trong số đó

Vì vậy, mà con bé tránh được một nạn

Từ Tĩnh Ngưng không ngừng nói: “ Trên trời phù hộ, trên trời phù hộ”.

Người ở một bên luôn chờ, Phó Văn Thắng cũng thở ra một hơi dài, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!

Phó lão gia luôn ngồi bất động cuối cùng cũng động, được Phó Văn Thắng diu đứng dậy, đi đến trước mặt Thẩm Thanh, khom người, làm Thẩm Thanh hoảng sợ, ánh mắt trịnh trọng nói:

“Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn bác sĩ đã cứu cháu gái của tôi!”

“Đây là việc nên làm! Chủ... Phó lão tiên sinh, không còn làm như vậy, ông làm như vậy tôi không gánh nổi”. Thẩm Thanh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch

“Không, là bác sĩ nên nhận.” Phó Văn Thắng khẽ cười “Thật cảm ơn bác sĩ”

Nếu đứa nhỏ An Nhiên kia không cứu được, bọn họ không phải chỉ mất một đứa nhỏ

Từ Tĩnh Ngưng cùng Phó Quân Nghị đều đối với Thẩm Thanh cảm tạ, khi ông không biết phải làm như thế nào thì cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, An Nhiên được đưa ra ngoài

Từ trong phòng phẫu thuật đi ra, sắc mặt của An Nhiên càng thêm tái nhợt, trên mặt là cái chụp dưỡng khí to, cô giống như đang ngủ, ngủ thật an ổn.

An Nhiên được đẩy vào phòng ICU, không cho phép người nào bước vào.

Phó Quân Hoàng cách cái cửa thủy tinh, nhìn An Nhiên nằm trên giường bệnh

Khi bác sĩ nói cho anh biết, phẫu thuật thành công, anh mới cảm thấy được trái tim mình còn đập

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 64.6

Ở một bên khác, Tần Vũ Triết khi biết được An Nhiên đã được cứu về, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ Triết không hề rời khỏi nơi này, hần bước xuống lầu ngồi đợi.

Hần phải làm rõ ràng có chuyện gì đang xảy ra, nếu không biết được nguyên nhân hần sẽ không rời đi.

Hiện tại, Diêm Từ Diệp đối với Tần Lam kia tràn đầy che chở, tuy rằng người đó không ngừng lặp đi lặp lại: “Diêm Từ Diệp, cắt!”. Mặc dù là như thế nhưng Diêm Từ Diệp rất hưng phấn, hần giống như người điên.

Tần Vũ Triết không biết Diêm Từ Diệp như thế nào, nhưng khuôn mặt người phụ nữ đó giống gia như đúc, thậm chí đến ánh mắt cùng lời nói cũng giống, nhưng hần cảm thấy có chỗ không đúng.

Tựa như ánh mắt băng hàn đó, dường như luôn mang theo thứ gì đó làm người ta mờ mịt.

Nếu Phó An Nhiên không chết, như vậy Tần Lam này là ai? Nhưng mà, An Nhiên không chết đó còn có một thân phận khác?

Tần Lam đã có thể xuống giường, cô đi cực kì thông thả, đi theo bên người đều có Diêm Từ Diệp dìu

“Gia, ngài chậm một chút, cẩn thận bậc thềm”

Tần Vũ Triết an vị trên ghế sofa, nhìn Diêm Từ Diệp như người bệnh thần kinh, nếu người này thật sự là gia như hần (Diêm Từ Diệp) nói, thì gia sẽ không dùng ánh mắt nhìn người lạ nhìn hần? Diêm Từ Diệp này đúng là đầu óc bà đậu.

Chỉ cần không đem Tần môn này bán đi là tốt rồi, Tần môn, vĩnh viễn đều chỉ có thể là họ Tần, người phụ nữ không rõ lai lịch này, hần (Tần Vũ Triết) tuyệt đối sẽ không nhân nhượng mà tự tay giết chết.

Tần Lam đi đến phía trước Tần Vũ Triết mà ngồi xuống, Diêm Từ Diệp ân cần đặt một ly trà xanh trước mặt cô, ánh mắt ôn nhu đến nỗi Tần Vũ Triết muốn nôn.

“Gia, uống”

Tần Lam nhàu mày nhìn trước mặt một cô chất lỏng, ánh mắt thanh lãnh, con ngươi hiện lên nghi hoặc, lập tức ánh mắt nhìn xuống Diêm Từ Diệp

Theo bản năng Tần Lam đối với Diêm Từ Diệp đã có tín nhiệm, Diêm Từ Diệp phát cuồng, cơ thể nóng lên: “Gia, đây là trà Mao tiềm người thích nhất, cái này dùng để uống.”

Sau khi tỉnh lại, Tần gia không giống như trước, tuy rằng có điểm giống nhau như mắng hần, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn hần, nhưng, gia ngoại trừ đem hần để lại bên người còn mọi sự việc, mọi chuyện, mọi người đều quên hết, cô chỉ nhớ tên một mình hần.

Hần gọi điện hỏi người cố vấn, người đó giải thích với hần đó là hiện tượng bình thường, khi linh hồn trở về bản thân thì có chút khác thường, nhưng chỉ là mất trí nhớ.

Diêm Từ Diệp thoải mái, gia hiện tại đang ở đây, chỉ thấy hần, mặc dù trước kia chương mất tên Bản gia này, nhưng gia cũng không liếc hần một cái.

“Gia, cẩn thận, nóng.”

Tần Vũ Triết nhìn không nổi nữa, đêm qua hần đuổi theo Diêm Từ Diệp truy hỏi cả đêm, nhưng hần (Diêm Từ Diệp) không nói có hần (Tần Vũ Triết) biết chuyện gì đã xảy ra, xem ra hần (Tần Vũ Triết) phải tự mình đi điều tra.

Con người ngu ngốc này là Tần gia? Thật nực cười!

Tần Vũ Triết không ở lại nữa, bỗng nhiên đứng dậy, nhưng trước khi đi, Tần Vũ Triết lạnh lùng nói “Diêm Từ Diệp, tao mặc kệ, người này đến cùng có

phải là Gia hay không, nhưng Gia của tao đã chết không tay mảy, Bàn gia tao nhất định sẽ làm thịt mảy!”

Nói xong, Tần Vũ Triết kéo cửa bước đi ra ngoài.

Đang hầu hạ Tần Lam uống nước, biểu cảm của Diêm Từ Diệp khẽ biến, hần nhìn khuôn mặt luôn thanh lãnh của Tần Lam, “Gia, ngài vì sao có thể để cho Tần Vũ Triết nói thân phận của người như vậy, không phải là tôi? Tôi không phải được ngài luôn tín nhiệm hay sao? Tôi yêu ngài như vậy, tôi thích ngài như vậy, vậy ngài vì sao luôn chạy trốn khi bên cạnh tôi?”

Nguyên bản Tần Lam đau khổ uống thứ chất lỏng đó, thoáng nghĩ, vẻ mặt đột nhiên lạnh như băng nhìn Diêm Từ Diệp nói:

“Diêm Từ Diệp, cút!” Tiếng nói cứ như vậy không thay đổi, cử chỉ cũng không thay đổi.

Trong nháy mắt, Diêm Từ Diệp điên cuồng đứng lên, hần một tay cầm ly nước ngã trên sàn nhà, một tay nắm lấy Tần Lam trên sofa, đôi mắt hiện lên một mảnh màu đỏ, hần điên cuồng như vậy mà nhìn cô, tiếng nói gần như run run:

“Tần Lam! Cô phải nhớ cho kỹ, cô là của tôi! Tôi với cô là một!”

Nói xong, tay hần hướng về phía cổ áo của cô, đem quần áo của cô mà kéo xuống, thân của hần cũng đè lên. ....!

Bệnh viện quân khu.

Một ngày nay, chỉ cần là đi ngang qua phòng ICU mọi người đều có thể thấy, một người đứng thẳng tắp ở phía trước cửa sổ của phòng bệnh, ánh mắt không chút di động nhìn người đang nằm trong phòng bệnh

Anh một thân người dính máu, toàn thân tản ra một thân cô lãnh khí (cô độc, khí lạnh) làm cho người ta một tự chủ được cách xa ra, người này làm cho mọi người vừa cảm thấy xót xa vừa cảm thấy sợ hãi.

Phó lão gia tử đã được Phó Văn Thắng đưa trở về nhà nghỉ ngơi, Từ Tĩnh Ngưng vốn muốn ở lại trông coi, nhưng nghĩ lại, hiện tại bên người Phó Quân Hoàng không cần người an ủi, anh muốn ở lại nơi này chờ An Nhiên tỉnh lại, chờ ánh sáng của thế giới anh được sáng lên.

Vĩnh viễn Phó Quân Hoàng đều nhớ khi anh giết tên tiến sĩ đó, sau khi xoay người thì nhìn thấy một đứa trẻ có ánh mắt hàm chứa sự lạnh lùng

Lạnh như băng mà lại thờ ơ

Giống như, hết thấy sự chết chóc đó không liên quan đến cô.

Trong nháy mắt, tâm Phó Quân Hoàng không biết vì sao đáy lòng cuộn trào, lúc ấy, đáy lòng nói cho anh biết: Cô là của anh.

Sau đó, anh luôn coi cô như bảo bối duy nhất, che chở mọi mặt, mặc dù vậy nhưng cô một lần lại một lần bị thương, một lần lại một lần cùng thân chết đi sát nhau.

Âm thanh trong phòng ICU phát ra đơn điệu.

Ngoài cửa sổ có vài con chim bay ngang qua.

Phó Quân Hoàng ánh mắt nhìn dụng cụ rồi lại nhìn An Nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt mang ý cười nhìn anh, cả người anh cứng đờ!

Đầu anh ong ong vang vang, ánh mắt không dám nhìn đi chỗ khác, sợ đây chỉ là giấc mơ.

Tay nắm chặt ở mép cửa sổ, anh nỗ lực khắc chế bản thân, dời ánh mắt nhìn người nằm trên giường, cặp mắt tối nhưng lại trong vắt, mang theo y cười nhân nhật, tràn đầy nhu y.

Anh giật giật môi, anh muốn nói cái gì đó, nhưng âm thanh như nghẹn ở cổ họng không thoát ra được.

An Nhiên nằm ở trên giường suy yếu lác đác, cô cố gắng cười khi nhìn Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng muốn cười, nhưng toàn bộ cơ thể đều căng cứng, anh cười không nổi.

Anh nhìn thấy cô cười với mình, nhìn cô cười con mắt hơi híp lại, ngay lúc anh tốt cùng vui vẻ còn chưa kịp phát tiết thì ánh mắt mang ý cười nhắm lại, mọi động tác đều dừng lại, mà đầu vô lực nghiêng sang một bên.

Khi Phó Quân Hoàng còn đang nỗ lực cười, khóe môi trong nháy mắt cứng lại.

Trong nháy mắt đồng tử phóng đại, lập tức co rút nhanh!

Không! Không!

“Bác sĩ, bác sĩ!” Thật lâu sâu đó, Phó Quân Hoàng mới tìm được âm thanh, lớn tiếng hô to!

Chương 70: Chương 65. An Nhiên Thức Tỉnh, Máy Ghi Âm Bí Mật

An Nhiên lại bị đẩy vào phòng giải phẫu.

Vào lúc này, bên ngoài phòng giải phẫu, không có người nhà họ Phó mà chỉ có một mình Phó Quân Hoàng đứng chờ ở cửa phòng mổ.

Hai tay bên người nắm chặt thành quyền.

Trong phòng giải phẫu.

Tiếng dao kéo vang lên dồn dập, điện tâm đồ giám định khí thở tiếp tục vang.

Sắc mặt An Nhiên tái nhợt như tờ giấy, nhưng nhìn giống như là đang ngủ, cả người thoát nhìn cực kì yên tĩnh.

“Huyết áp 80 – 40!” Tiếng hô to của một y tá vang lên:

“70 -30!”

“50 – 20!”

“Huyết áp đang không ngừng giảm xuống!”

Không khí nhất thời đọng lại, tầm mắt tất cả mọi người đều nhìn trên người bác sĩ mổ chính.

Trợ lý không ngừng lau cái trán đầy mồ hôi của của bác sĩ chính, ánh mắt đầy lo lắng lộ ra bên ngoài khẩu trang.

“Đứa nhỏ, con cần phải cố gắng kiên trì! Ở bên ngoài còn có người nhà của con đang chờ đợi!” Ở tại thời điểm trước khi tiến vào phòng giải phẫu, ông cảm nhận được người đàn ông cô độc lạnh lùng kia toát nên sự nhớ thương và luyến tiếc.

Đứa nhỏ này có bao nhiêu quan trọng với người đàn ông bên ngoài, chỉ cần là người sáng mắt đều có thể nhìn ra.

Đứa nhỏ này nhất định sẽ vượt qua a!

An Nhiên biết, hiện tại mình thấy đều là giấc mơ.

Khi cô nhìn thấy khuôn mặt không có cảm xúc của Tần Lam lúc 3 tuổi, gần như không thể giữ bất cứ thứ gì, bàn tay nhỏ đang nắm chặt một khẩu súng nhỏ, nhưng họng súng đang chĩa vào nỗi sợ hãi mãnh liệt của một người đàn ông.

Người đàn ông đó bị trói và quỳ trên mặt đất, trên người đầy vết thương, hấn đau đớn nói “Môn chủ, tôi không phải là quý! Tôi không là quý! Môn chủ, người phải tin tưởng tôi, tôi không là quý!”.

Tay Tần Lam có chút run lên.

“Giết hắn” Một tiếng nói lạnh như băng vang lên

“Tiểu thư, tôi không phải là quý. Người phải tin tưởng tôi! Ta không phải là..”

Đùng---

Tiếng súng vang lên cắt ngang giọng nói của đàn ông.

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên máu toé ra nháy mắt che kín khuôn mặt nhỏ nhắn chính trương

“Không hổ danh là con gái trưởng của nhà họ Tần, rất tốt”. Giọng nói của một người đàn ông vang lên sau lưng An Nhiên.

Biểu cảm của Tần Lam không một chút buông lỏng, ánh mắt đều không có chút thay đổi, cô đứng tại chỗ, vô cùng tự nhiên để bảo mẫu lau má cho cô.

Người đàn ông đó chính là cha của Tần Lam, chuyện đầu tiên ông dạy cho cô đó chính là giết người.

Ông hiem khi dạy bảo cho cô cái này cái nọ, mà ông dạy cho cô chính là những kĩ năng để giết người.

Sau này, cô đã học được sự tàn nhẫn, biết được chặn trước, bởi vậy ông ấy còn chưa giết chết cô, cô đã trước ông một bước, giết chết ông ta.

Trong giấc mơ cô đơn độc, cô đơn và lạnh lùng.

Cô biết bản thân mình là Tần Lam, biết mình là môn chủ của Tần môn, nhưng cô còn một cái thân phận nữa, thân phận ấy là gì?

Cô mờ mịt tiếp tục bước đi trong giấc mộng.

Cô nghe được có người đang kêu cô, nhưng giọng nói nhỏ quá, hình dáng mơ hồ, cô không nhìn rõ được hình dáng lại không nghe thấy tiếng của người đó.

Cô một mình phiêu bạt trong thế giới trống rỗng này, trước đây cô chưa từng có tự do.

Cô có ý nghĩ, về sau cứ như vậy.

Ở trong này, không có giết hại, không có xung đột, không có hãm hại, không có ám sát, cái gì cũng không có, cuộc sống như vậy thật tốt.

Tại thời điểm cô tính toán ở trong thế giới này thì một âm thanh hoảng hốt bay vào trong ý thức của cô, tiếng nói ôn nhu này là của ai đây?

An Nhiên nhất thời nhớ không nổi ai chính là chủ nhân của tiếng nói đó.

Nghĩ mãi không ra, sẽ không nghĩ tới nữa.

An Nhiên bước vài bước, vào lúc cô nhắm mắt lại thì tiếng nói kia lại vang lên.

“Bảo bối, trở về, anh rất nhớ em!”

Anh là ai?

Bảo bối trong miệng của anh là ai?

An Nhiên bình tĩnh nhìn bóng dáng mơ hồ ấy, đầy nghi ngờ.

Cô là Tần Lam, cô là người họ Tần giết người không chớp mắt.

Cô không biết người đàn ông đó.

“Bảo bối, anh rất nhớ em, mau trở lại!”

Tiếng nói vội vàng, An Nhiên cảm giác được tim mình nhói đau.

Cuối cùng anh là ai?

Trong khoảnh khắc ấy, vô số hình ảnh cuộn cuộn tuôn ra.

Sau thời gian cô lui về ở ẩn, lá rụng về cội, hoa tươi cũng héo úa rồi cũng rời khỏi thân trở về với đất, bướm bướm phá kén để trở nên lộng lẫy, dòng sông chảy bình thản, mây cuốn mây trôi, cuối cùng thời gian cũng đến một ngày nào đó, đến một thời khắc mà có một người đi đến bên cô, đem cô ôm vào trong lòng, hơi thở lạnh như băng nhưng lại cho cô cái hương vị của an lòng.

“Của tôi!”. Con người tối đen, tóc anh cũng đen cả người anh giống như bị màn đêm dung hoà cùng một chỗ.

Phó Quân Hoàng!

Tim đau đớn kịch liệt giống như sắp nổ tung, An Nhiên bỗng nhiên mở mắt

“Tim khôì phục bình thường”

“Huyết áp khôì phục bình thường”

“...”

Bọn họ chưa bao giờ gặp quá trình tỉnh lại như vậy, Phó An Nhiên là người đầu tiên.

Thẩm Thanh nhìn ánh mắt mở to của An Nhiên, nhất thời thờ ra.

“Đứa nhỏ, kiên trì, tiếp tục kiên trì bên ngoài còn có người nhà của con chờ con”.

An Nhiên được đẩy ra ngoài phòng phẫu thuật, Thẩm Thanh mỉm cười, ông nhìn Phó Quân Hoàng, cười nói:

“Không có việc gì. Thời kì nguy hiểm đã qua”.

Phó Quân Hoàng giống như không nghe nói, khi An Nhiên được đẩy ra, anh liền nắm lấy tay cô, sắc mặt của cô thoát nhìn rất tái nhợt làm cho anh không dám nắm chặt.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng luôn đặt trên người An Nhiên, thẳng đến khi An Nhiên bị đẩy vào phòng ICU (Phòng chăm sóc đặc biệt), anh mới bị ngăn lại.

Không phải nói đã vượt qua thời kì nguy hiểm rồi sao? Sao lại tiếp tục theo dõi?

Đứng ở phía sau lưng Phó Quân Hoàng, Thẩm Thanh nói “Tuy là đã vượt qua thời kì nguy hiểm, nhưng phải quan sát một đêm, nếu đêm nay không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì có thể chuyển đến phòng bệnh thông thường”

“Cảm ơn”. Phó Quân Hoàng cúi đầu hướng đến Thẩm Thanh nói

Thẩm Thanh không tự chủ được lui về sau một bước, có phải hẳn là người duy nhất trong lịch sử của nhà họ Phó cúi đầu?

“Đây là trách nhiệm của tôi” Thẩm Thanh vốn định nói cái gì đó, nhưng ánh mắt của Phó Quân Hoàng đã dời đi, tiếp tục nhìn An Nhiên qua cửa kính phòng bệnh.

“Yên tâm đi, đứa nhỏ này thật kiên cường, trong quá trình phẫu thuật đã tỉnh qua một lần, có lẽ quá mệt nên là đang ngủ”

Phó Quân Hoàng luôn đứng thẳng tại vị trí, anh chú ý nhìn mỗi một biểu cảm của An Nhiên, anh thù thi với cô, luôn luôn thù thi với cô.

“Cậu cùng đứa nhỏ này tình cảm rất tốt”.

Thẩm Thanh cũng nghe không ít chuyện nhà họ Phó Phó An Nhiên, ông hôm nay cấp cứu đối tượng lại chính là Phó An Nhiên, thông tin truyền đi vì đứa nhỏ bảo bối này của họ Phó.

Con người của Phó Quân Hoàng nhu hoà một chút, nhìn đến chụp dưỡng khí của An Nhiên, anh cũng không nhìn thấy gương mặt của cô rõ ràng, hiện tại An Nhiên không phải hôn mê mà cô chỉ đơn thuần là ngủ.

“Tốt lắm”. Phó Quân Hoàng đáp lại thẩm Thanh

Thẩm Thanh không tiếp tục hỏi nữa, mà ông nhìn ra hiện tại, cậu ta không cần người làm bạn mà chính là thời gian.

Phó Quân Hoàng giống như một bức tượng điêu khắc, anh không nhúc nhích đứng ở phía ngoài phòng ICU, ánh mắt luôn luôn dừng lại ở một chỗ, nếu không phải mọi người nhìn thấy ở ngực phập phồng thì sẽ trực tiếp đưa anh đến phòng cấp cứu mắt.

Đột nhiên, Phó Quân Hoàng cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào tràn ngập khẩn trương.

Cô sắp tỉnh!

Trên giường biểu cảm An Nhiên khê biến, không lạnh nhạt như lúc trước, Phó Quân Hoàng thật khẩn trương đến nỗi không dám hô hấp.

Anh sợ bản thân không cẩn thận sẽ làm cho cô tức giận, sau đó sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Trên giường, cô dần dần nhúu mày lại, bộ dáng của cô thoát nhìn rất khó chịu, Phó Quân Hoàng cả người cơ hồ dán trên cửa kính, rất muốn hét lên, nhưng âm thanh giống như bị mắc tại yết hầu, cho dù cố gắng cách mấy vẫn không thể kêu lên một tiếng.

Mày của Phó Quân Hoàng nhúu càng chặt, anh cùng với cô trong lúc này chỉ cách nhau một cái cửa kính, anh trơ mắt nhìn cô trong lúc ngủ có bao nhiêu thống khổ mà anh lại không thể làm gì được.

Không khí xung quanh Phó Quân Hoàng ngày càng giảm, y tá cùng bệnh nhân đều có chút lo lắng nhìn Phó Quân Hoàng, người này thoát nhìn, chắc không có tình huống tốt.

“Vị tiên sinh này, ngài cần nghỉ ngơi” Một nữ y tá đứng cạnh Phó Quân Hoàng nhúu mày, nghiêm túc nói.

Người y tá này kêu mãi, kêu mãi

Cô là người phụ trách cho sức khỏe của Phó Quân Hoàng, nếu cô nhớ không nhầm thì vị tiên sinh này không nghỉ ngơi đã vượt qua 48 giờ.

Trên thực tế, Phó Quân Hoàng đâu phải chỉ không nghỉ ngơi trong 48 giờ mà anh đã vền vẹn 4 ngày chưa từng nghỉ ngơi.

Phó Quân Hoàng giống như không nghe thấy, ánh mắt của anh gắt gao nhìn An Nhiên nằm trên giường bệnh, nhìn thấy biểu cảm của cô không ngừng buồn lòng, nhìn thấy lông mi của cô hơi rung động.

Hồ hấp của Phó Quân Hoàng đột nhiên biến mất.

Lông mi rung động ngày càng lợi hại, biết là đôi mắt ấy khó chút khó mở, hơi thở của Phó Quân Hoàng đang chuyển biến từng chút một, lãnh khí quanh người dần dần biến mất, anh nhu hoà nhìn ánh mắt kia, nụ cười một lúc càng sâu.

Anh nhất định sẽ đem người ở phòng ICU xem trọng hơn.

An Nhiên tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, vô lực của cô thoát nhìn rất suy yếu, trên người cảm thấy ớn lạnh, hiện tại cô giống như một con búp bê dễ vỡ.

Ở ngoài Phó Quân Hoàng nhìn cô như vậy thật đau lòng, khí lạnh xung quanh cũng giảm không ít.

Chỉ cần bảo bối tỉnh lại, là tốt rồi

Tỉnh lại chỉ cần nhìn thấy Lão Soái Ca là người đầu tiên, cảm giác thật tốt.

“Chờ em”

Cô nhìn thấy khẩu hình của anh, nhìn thấy anh lần lượt lặp lại những động tác giống nhau, cô thật muốn đứng dậy, nhưng khi cô mới làm động tác, cũng khiến tâm trạng bên ngoài của Phó Quân Hoàng bị dọa sợ.

Rất mệt

An Nhiên không nghĩ đến sẽ tiếp tục ngủ, nhưng mí mắt quá nặng, cô lại khôi phục thể giới màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 65 (Tt)

Ở một nơi khác

Phanh -----

Tiếng roi vang lên:

“Sự việc lớn như vậy mà các người đều gạt tôi!” Tiếng nói đầy trách cứ và phẫn nộ vang lên! Lam Nhược Khê một thân là âu phục màu trắng, bên ngoài xem ra là một cô gái ngoan ngoãn mười phần, nhưng hiện tại biểu cảm của cô như gió dữ mưa to “Tiểu tử, anh có ý gì!”

Trong phòng họp nội bộ, Phong Lượng & một đám người đang đứng một bên biểu cảm cũng không tốt nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Không phải gạt cô, không có biện pháp để nói cho cô biết” Lãnh Hạo bình tĩnh nói

“Thế nào là không có biện pháp? Hà?” Lam Nhược Khê nở nụ cười, “Cũng là do nhóm của anh tự cho rằng Chu Tân Quốc là người đàn ông cùng tôi có quan hệ huyết thống, nên các người không ra tay?”.

Sắc mặt của Lãnh Hạo đột nhiên lạnh xuống.

“Lãnh Hạo! Chết tiệt! Đừng để lão nương khinh anh!”. Lam Nhược Khê cười nhạo, cô một tay xé váy của bản thân, loại âu phục thực nữ này chung quy đối với khí thế nữ vương không tương xứng, quần áo trên người so với nguyên bản đã thay đổi.

Trong phòng, đám anh em cũng nhanh chóng đem ánh mắt dời đi, bọn họ không muốn ăn roi của Lam tỷ.

Lãnh Hạo khẽ mím môi, không nói chuyện

Phanh-----

Lúc này, Lam Nhược Khê không chút khách khí một cước đá vào chân của Lãnh hạo! Lãnh Hạo nhất thời không chú ý, bất ngờ quỹ một gối xuống, biểu cảm không đối.

“Lãnh Hạo, anh nhớ cho kìa! Tôi Lam Nhựt Khê, vĩnh viễn chỉ biết quân chủ là chủ nhân! Quan hệ cùng Chu Tân Quốc đã sớm chết từ tám trăm năm trước rồi! Tôi hiện tại là Lam Nhựt Khê, vĩnh viễn cũng chỉ là Lam Nhựt Khê!”. Cô lập tức ngẩng cao đầu nhìn mọi người “Các người cũng nhớ rõ cho tôi!”

Biểu cảm của Phong Lượng nhất thời buông lỏng

Biểu cảm trên gương mặt của Lãnh Hạo một tia thoáng qua.

“Vì sao quân chủ xảy ra chuyện lớn như vậy các người cũng không nói với tôi!” Lam Nhựt Khê gần như học được bốn phần khí thế giống An Nhiên, nhưng cũng chính bốn phần này, làm mọi người ở đây kinh hãi một trận.

“Về sau, sẽ không”. Chuyện này là bọn họ xử lý không tốt.

Nhưng mà, chuyện này làm sao có thể lộ ra bên ngoài được! Cô làm sao biết An Nhiên bị thương nặng? Truyền thông bên kia bọn họ đã hoàn toàn chế hoàn toàn, mà cũng không có nơi nào dám truyền thông tin của nhà họ Phó ra bên ngoài.

Nhưng hôm nay, Lam Nhựt Khê tiến vào với bộ mặt lạnh lẽo, trong lúc bọn họ đang họp, người đến đều coi như tương đối giỏi.

Lam Nhựt Khê vừa đến, cái gì cũng chưa hỏi là trực tiếp cùng Lãnh Hạo đánh nhau, về phần Lãnh Hạo sẽ không ra tay thật sự với Lam Nhựt Khê, nhưng Lam Nhựt Khê ra chiêu nào chiêu nấy như muốn lấy mạng của Lãnh Hạo! Hiển nhiên, cô đối với việc bị lừa gạt là hết sức phẫn nộ.

“Chu Tân Quốc cũng tham gia vào chuyện này” Lam Nhựt Khê hít một hơi sâu, nói “Quân chủ xảy ra chuyện như vậy, là có một phần chủ ý của nhà họ Chu”

“Có ý gì?” Phong Lượng hỏi:

“Tôi cũng là lúc vô ý nghe được, là Tô Mạt Như trong lúc vô ý hỏi Chu Tân Quốc một câu, Phó An Nhiên đã chết chưa”.

Khi đó, bọn họ còn phải tham gia một yến tiệc vào buổi tối, cô lấy thân phận là con gái của Chu Tân Quốc không ngừng xuất hiện tại các cuộc xã giao trong buổi tiệc, thậm chí khi cũng xã giao cô còn gặp được người cùng cha khác mẹ với cô mà cô phải kêu bằng anh trai, Chu Minh Tuấn, hẳn đối với cô là cực điểm của giả dối.

Hiện tại, toàn bộ tập đoàn Tôn thị, tài sản đều nằm trong tay cô, bởi thế Chu Tân Quốc đối với cô không dám lớn tiếng mà là phục tùng, mặc kệ Tô Mạt Như không muốn thấy mặt cô bao nhiêu, nhưng bà ta sẽ đối với cô bằng khuôn mặt tươi cười chào đón, nếu không sau này con trai của bà ta không có khả năng nhận được lợi ích gì.

Lúc đó Lam Nhựt Khê nghe được câu nói kia, cả người run rẩy muốn lấy con dao nhỏ bên đùi, một dao giết chết Tô Mạt Như, nhưng cô lại nhin xuống, không muốn phá hủy bố trí của quân chủ.

Khi bước vào buổi tiệc một lần nữa, Lam Nhựt Khê thật sự là không thể chịu được nữa, cô trốn thoát ra khỏi bữa tiệc mà đến phòng họp nội bộ.

Nhưng mà không thể nghĩ tới, chuyện so với cô càng nghiêm trọng hơn! Quân chủ vậy mà còn ra tay giúp đỡ.

"Tôi chỉ nói thêm một câu, Chu Tân Quốc này, giữ lại cho tôi". Cô sẽ tự tay giết chết con người cặn bã đó. “Bây giờ tôi sẽ đi đến bệnh viện, tôi muốn thấy quân chủ, các người...”

“Không được!” Phong Lượng không chút do dự cự tuyệt Lam Nhựt Khê, “Bây giờ toàn bộ bệnh viện quân khu đều là người của Phó Quân Hoàng, bằng không, chúng ta sẽ không thể rút về được”.

“Cô ấy bị như thế nào! Tôi phải đi xem, như vậy đi tôi sẽ giả bệnh” Cô lo lắng, nếu quân chủ có việc gì cô sẽ chết mất, cô không thể dừng lại sự sợ hãi

Phong Lượng cùng Lãnh Hạo nhất thời sững sốt, bọn họ thế nào lại không nghĩ đến phương án này?

Một lát sau Lãnh Hạo bình tĩnh nói “Nhớ kìa, cô là tiểu thư của họ Tôn, cô bị bệnh, chúng ta đi thôi.....”

“Thật nhiều lời! Lão nương đây mà còn đợi anh giảng dạy?” Nói xong Lam Nhựt Khê quay người bỏ đi.

Tại nhà cũ của họ Tân.

Trong phòng Diêm tử Diệp, ngọn đèn le lói, nửa người hắc nằm trên giường, mà trong lòng hắc, một hình ảnh xuất hiện, mà thân hình kia ngủ rất trầm tĩnh, nếu không phải là hắc cảm giác được cô hô hấp, thì hẳn không biết sẽ như thế nào nữa.

Ở dưới ánh đèn, Diêm Tử Diệp nhìn cô gái đến xuất thần.

Ngón tay mềm nhẹ thon dài chạm vào gò má của cô gái, rồi sau đó nhẹ nhàng mon trón mỗi một phần trên khuôn mặt, con người cũng mỗi lúc một trầm.

Rõ ràng cô là họ Tân, mà vì sao trong lòng hắc xuất hiện một loại cảm giác quái dị?

Hắn không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, hắn cũng không đem cô đến phòng chính, lòng của hắn bài xích đến như vậy, cho nên hắn đem cô đến căn phòng của chính hắn.

Ở trong khu biệt thự, hắn cho rằng, bản thân sẽ thịnh nộ đến mức muốn cô.

Nhưng khi đem quần áo của cô cởi ra hết, hắn mới phát hiện bản thân chỉ muốn là Gia, hắn đòi hỏi không nhiều lắm chỉ muốn tâm của gia. Nhưng không phải một lòng hắn muốn tâm của cô, nếu đã như vậy thì 11 năm trước hắn sẽ đem gia trở thành nữ nhân của riêng hắn.

Nhưng mà, không có.

Cái gì cũng không.

Gia đã trở lại, cô một lần nữa đã trở về bên hắn, hắn còn nhiều thời gian.

Nhưng vì sao, gia rõ ràng là nằm trong lòng hắn, nhưng đáy lòng lại cảm thấy vắng vẻ, tựa như hắn bị mất cái gì đó rất quan trọng.

Đối với hắn mà nói, quan trọng nhất là gia, và cũng chỉ có gia.

Như vậy, cảm giác quái dị đó từ đâu mà đến?

Diêm Từ Diệp cũng không rõ.

Tần Gia trở lại ở ngôi nhà cũ của họ Tần, mây càng chiu chặt, cô đối với nhà cũ không có ấn tượng, cô theo hắn vào sau nhà, cô đối với hắn thật ý lại, sự ý lại đó nó dần dần lớn lên.

Mới đầu, hắn cảm nhận được cô ý lại hắn như vậy, đáy lòng của hắn thật cuồng nhiệt hưng phấn không thể nào có thể diễn tả được, hắn hưng phấn làm sao.

Bây giờ màn đêm thật dài, đáy lòng của hắn không thể tìm được cảm giác, tâm của hắn cảm thấy bản thân như một đứa trẻ bị vứt bỏ, không ngừng kêu to, gia.

Người ở trong lòng hơi có chút giật, cảm giác được có nguồn nhiệt lên tự động hướng đến đó.

Diêm Từ Diệp đem người trong lòng ôm thật chặt “Gia, Người là của tôi, của tôi”.

Ngọn đèn trong phòng cuối cùng được tắt sáng.

Ngôi nhà của họ Tần này, mới vừa được thay đổi gác cổng, người gác cổng về mặt rồi rảo xem Trứ Gia luôn đứng ở trước cổng, Kiều Từ Du không vào cũng không đi, đi sau môn chủ, cô luôn đứng tại nơi này, không biết đã qua bao lâu nhưng đường chủ đến cùng là cô muốn đứng bao lâu a?

Đèn trong phòng của Diêm Từ Diệp đã tắt.

Kiều Từ Du quật cường đứng ở cửa trước, đáy mắt đầy tức giận, bây giờ cô cũng không biết phải làm cái gì, cô không nhìn thấy rõ cô gái ở trong Tần trạch là ai, cô điều tra vẫn không có tin tức.

Phó An Nhiên còn sống hay đã chết, cô ta đang ở bệnh viện, môn chủ trong lòng hiển nhiên không phải là Phó An Nhiên.

Như vậy, trên thế giới này ngoại trừ Tần gia đã qua đời cùng Phó An Nhiên hiện tại, vậy thì ai có thể làm môn chủ lộ ra bộ mặt nhu hoà như vậy?.

Chẳng lẽ cô bị lừa gạt hay sao? Người trong lòng của môn chủ chân chính không phải là Tần gia, cũng không phải là Phó An Nhiên, mà là cô gái ở Tần trạch.

Sắc mặt của người gác cổng thật sầu khổ, tại sao không làm một cô gái xinh đẹp mà phải làm một người đàn bà ác độc.

Tại thời điểm bọn họ không biết phải xử lý như thế nào thì Kiều Từ Du xoay người, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống.

Diêm ca ca cùng cô gái kia... Đồng giường cộng chằm!

Đây là điều mà ở nhà họ Tần chưa từng có!

Mà cô không không chiếm được thứ gì, thì người khác cũng đừng mong là có!

Kiều Từ Du cả người lẫn vào màn đêm, người gác cổng mới dám thở mạnh

Thật dọa người, thật dọa người, vừa rồi bọn họ tưởng sẽ chết! Đây là xích huyết đường chủ, thật là dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 65.3

Vào lúc An Nhiên tỉnh lại, cô đã được chuyển đến phòng bệnh thường, trong phòng cô vừa mới động dậy một chút, đã có tiếng nói sột ruột vang lên:

“Không được động, không được động!”. Từ Tĩnh Ngưng đang cầm một bát cháo, đặt bát cháo trên bàn nhỏ, vội vàng chạy lại đỡ An Nhiên, “Con gái, trên ngực con có một lá lỗ lớn, con không thể lên xộn được”.

An Nhiên bĩu môi, mới phát hiện bản thân không thể nói ra tiếng, cổ họng thật khô

“Tiểu bảo bối của mẹ, hiện tại không cần phải nói gì cả, mẹ thấm ướt môi cho con, bác sĩ đã dặn là sau khi tỉnh lại không được uống nước, chỉ có thể thấm ướt môi”.

Từ Tĩnh Ngưng có chút luống cuống tay chân, bà là chủ tịch của tập đoàn lớn, chăm sóc người khác là chuyện bà ít khi làm tới, nhưng An Nhiên là con gái của bà, bà trực tiếp cho hoãn lại hội nghị.

Trời đất bao la, thân thể đứa nhỏ này là điều lớn nhất.

Vào sáng sớm hôm nay, Phó Lão gia từ cùng Phó Quân Nghị đều đã tới, Phó Quân Nghị có công việc, Phó lão gia từ cũng có cái hội nghị không thể không tới, chỉ đến nhìn thoáng qua, lo lắng thật nhiều, nếu không vài phút trước, Phó lão gia từ còn phải gọi điện hỏi tới hỏi lui về tình huống của An Nhiên.

An Nhiên tựa hồ luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, đang nhìn tới nhìn lui, thật là mệt mỏi nhưng lại không chịu ngủ.

“Đứa nhỏ kia thật sự là một sắp chết rồi, mẹ khuyên hết nửa ngày, mới chịu nằm xuống nghỉ một lát” Từ Tĩnh Ngưng thở dài, bà vừa nói xong, vừa dùng khăn ẩm thấm ướt môi cho An Nhiên.

Quần áo đến sáng nay mới thay, nếu bà không dùng An Nhiên uy hiếp cộng thêm sắc mặt lạnh, mới có thể làm đứa con trai này chịu đi.

Ánh mắt của An Nhiên xuất hiện một mảnh nhu hoà, lặng lẽ muốn rút tay mình ra, nhưng cô vừa mới có hành động thì Phó Quân Hoàng, cái người đang ngủ bỗng chốc tỉnh lại.

An Nhiên hơi giật mình.

Phó Quân Hoàng tỉnh bừng, tay có phản xạ tự nhiên nắm chặt lấy tay của An Nhiên, chính là anh đang nắm giữ, anh rõ ràng cảm giác được, nhưng ở đáy lòng thì có cái gì đó chuyển động không ngừng.

Phó Quân Hoàng ngẩng đầu nhìn về An Nhiên, trong nháy mắt cả người cứng lại.

An Nhiên chỉ có thể hướng về Phó Quân Hoàng mỉm cười, gương mặt tái nhợt tràn đầy ý cười, cũng là chạm đến tâm của Phó Quân Hoàng, nháy mắt nháy mắt tràn đầy ý cười.

Anh không có ôm cô, không có kích động, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi, anh nhường như đang chờ đợi cái gì, trong tay anh cầm nút gọi khẩn cấp.

Sắc mặt Từ Tĩnh Ngưng hơi nhú lại, bà đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, nhìn thấy tay của anh nắm chặt nút gọi khẩn cấp, bà trấn an nói:

“Quân Hoàng, An Nhiên không có việc gì, con không cần nắm chặt như vậy, bé con sẽ không bị đẩy vào phòng giải phẫu”

-----Lão soái ca

An Nhiên giương môi, cô không phát tiếng nhưng Phó Quân Hoàng trong nháy mắt xuất hiện động tác.

Anh dè dặt, cẩn trọng ôm lấy An Nhiên, anh tránh miệng vết thương của An Nhiên, anh đem tựa đầu vào gáy của cô, dần dần có một chất lỏng rơi xuống gáy của cô, làm cho cô cũng nóng lòng theo.

Ánh mắt đầy vẻ sột ruột, cô nhúc nhích không được nhưng không thể nói được chỉ có thể nhìn về phía Từ Tĩnh Ngưng.

Nhưng Từ Tĩnh Ngưng chỉ đứng một bên bật cười.

Như vậy là tốt rồi, có thể khóc ra một chút là tốt, bà sợ thằng bé khóc không được, đứa nhỏ này từ nhỏ tâm sự luôn để trong lòng, cũng không chia sẻ cho mọi người, không hiểu có thể giải quyết áp lực của bản thân như thế nào nữa, con của bà có một thói quen giữ kín tất cả, nguyện đem bản thân yếu

ót lộ trước mặt của An Nhiên, cô, thật sự là không thể thay thế.

Phó Quân Hoàng tựa vào đầu vai của An Nhiên thật lâu, lâu đến nỗi An Nhiên bắt đầu sốt ruột, cuối cùng bên tay nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng, tâm của An Nhiên mới buông lỏng.

Anh thật sự quá mệt rồi.

Từ Tĩnh Ngưng muốn cho thêm một cái giường cho Phó Quân Hoàng, nhưng bị An Nhiên từ chối, giường của cô nằm rất lớn, Phó Quân Hoàng ngủ bên phải cô.

Phó Quân Hoàng ngủ thật sự yên tĩnh, anh nghiêng người về phía An Nhiên, tay vẫn nắm chặt tay cô, đôi mày của anh luôn nhíu lại cũng đã từ từ dần ra.

Hai người trán đụng trán hướng về phía nhau, An Nhiên mỉm cười nhìn anh, nghỉ ngơi cùng anh.

Từ Tĩnh Ngưng ngồi trên sofa trong phòng nhìn thấy hốc mắt đã sưng ửng.

Hít một hơi thật sâu, không biết tại sao tầm mắt lại thoáng tia mơ hồ, bà lấy tài liệu từ công ty ra để xem ngay trong phòng bệnh.

Hai đứa nhỏ này, cứ như vậy, rất tốt.

Gần đây Đế Đô được bàn tán náo nhiệt.

Nhà họ Trương trong một đêm bị tiêu diệt, Xí nghiệp Trương thị cũng đóng cửa phá sản, thiếu gia của họ Trương đến bây giờ cũng không rõ.

Gần đây nhất là thảm án liên tiếp phát sinh, thời gian trước nhà họ Kim sau một đêm bị giết tất cả, còn náo loạn kiện cáo, vào lúc đó người đứng đầu chỉ thẳng vào nhà họ Phó, ở nhà họ Phó không có một ai đứng ra giải thích, lời đồn đó chấm dứt, có thể ở phía sau có màn ra tay độc ác!

Tuy rằng không biết người ra tay tàn nhẫn đó là ai, không một ai biết, nhưng sự việc này làm cho người ở Đế Đô lo sợ.

Chuyện đó còn chưa hoàn toàn lắng xuống thì nhà họ Trương lại bị tiêu diệt.

Cục cảnh sát ở Đế Đô gần đây bận tới mắt mỗi mảy, Tổng Vệ Hoa chạy đi khắp nơi, tóc bạc này càng nhiều.

Chuyện này nếu không xử lý tốt thì đừng mong thì chức của ông còn giữ được

Người dân đã bắt đầu phản ứng, trị an của Đế Đô ngày càng kém, bây giờ mặc kệ là ở trong nhà hay đi ra đường đều không an toàn, chẳng biết về sau họ nên đi nơi nào.

Hộp thư của thị trưởng cũng bị tắc thư, bưu kiện thì khắp nơi.

Thị trưởng không thoải mái, vậy ông là cục trưởng sao có thể thoải mái được.

Sự việc này quái lạ, không ai biết người họ Trương chết như thế nào, chỉ là bọn họ có chú ý đến một việc, có người nói đêm trước khi người của nhà họ Trương bị giết, có nhiều xe chạy đến tìm hân, đến đòi tiền, cả đám người đó lưu manh, thoát nhìn rất dọa người.

Hiện tại các phú thương (người buôn bán giàu có) hoặc là các nhà giàu mới nổi cũng không có khả năng đắc tội, như vậy họ Trương đắc tội với nhân vật nào?

Nhưng sự việc này chưa xong, Tần môn vậy mà nổi lên nội chiến, buổi tối lại đánh nhau, bắn nhau.

Ở đế đô, sự việc ác liệt như vậy! Nhất định phải nghiêm trị.

Tần môn có nội gián?

Thật là nội gián, Tần Vũ Triết mang theo người trực tiếp tiến vào Tần Trạch, không nhìn thấy bảo vệ gác cổng cảnh cáo, liền đánh què chân của hân.

“Ai dám ngăn cản tôi, tôi sẽ trực tiếp giết hân”. Tần Vũ Triết dù gì cũng cùng Tần Lam có huyết thống, tuy rằng diện mạo mập mạp một chút, thoát nhìn dễ gần một chút nhưng khi hân trầm mặt thoát nhìn cực kì khiếp sợ.

Tần Vũ Triết lại mang rất nhiều người đến bao vây cả Tần Trạch.

Lúc Tần Vũ Triết đi vào đại sảnh, Diêm Tử Diệp còn đang thử độ ấm của trà, hân nhìn Tần Vũ Triết một cái, rồi tiếp tục thử trà.

Tần Vũ Triết không chút do dự, đi đến trước mặt của Diêm Tử Diệp, hung hăng đá Diêm Tử Diệp một cước.

Diêm Tử Diệp kịp thời tránh né, trà bên trong chén một tràn ra ngoài một chút

“Gia, sẽ mất hứng” Diêm Tử Diệp mi mảy nhíu lại, nói lạnh như băng “Tần Vũ Triết, mảy đừng tưởng mọi chuyện tao sẽ nhịn mảy, sợ mảy!”

“Cút mẹ mày đi, gia sẽ mất hứng!” Tần Vũ Triết một thân béo lại hướng về phía Diêm Tử Diệp tránh đi, tay chân linh hoạt liền đối với hắn xuất quyền, “Diêm Tử Diệp, Bàn gia tao hôm nay không giết chết mày, Bàn gia tao liền không xứng là cháu của gia!”

Thân thủ của Diêm Tử Diệp là do một tay của Tần Lam dạy dỗ, ở Tần môn, Diêm Tử Diệp là người có thân thủ tốt nhất, không có người nào hay hơn, cho nên Bàn gia sẽ không uy hiếp được hắn.

Giữa hai người không biết đánh nhau bao lâu, nhưng trong phòng không có tổn thất nào hết.

Không bao lâu, Bàn gia thở hổn hển.

Bàn gia chung quy không muốn chịu thiệt. Lần đầu tiên, Bàn gia hối hận tại sao lúc trước mình ăn nhiều như vậy, hiện tại béo lên ngay cả Diêm Tử Diệp đều đánh không lại.

“Tần Vũ Triết, mày phát điên cái gì!” Diêm Tử Diệp đỡ lấy bình hoa, trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc “Mày nếu dám làm nơi này phát sinh vấn đề gì, mày nhất định sẽ phải đền mạng!”

Trong phòng này mỗi một vật, mỗi một thứ đều do Tần Lam bố trí, hắn không cho phép bất kì ai làm tổn hại đến nó.

“Đền mạng?” Tần Vũ Triết nở một nụ cười vặn vẹo. “Diêm Tử Diệp mày không xứng nói lời này!” Nói xong xuất ra một đòn hướng hắn đánh tới.

Tần Vũ Triết mặc dù béo, nhưng tốc độ của hắn cùng sức mạnh được xếp cao ở Tần môn, trong Tần môn không hề thiếu sát thủ xếp vị trí cao trên thế giới về sát thủ, mà trong đó Bàn gia có 1 vị trí.

Diêm Tử Diệp che chở bình hoa, tránh không kịp, nên bị một quyền.

Sắc mặt của Diêm Tử Diệp biến sắc, hắn xác định bình hoa đã để an toàn xuống đất, hắn đi ra chỗ khác để đứng.

“Diêm Tử Diệp, tao Tần Vũ Triết đứng tại chỗ này, bên trong nhà cũ của họ Tần, nói, từ nay về sau, Diêm Tử Diệp mày cùng tao Tần Vũ Triết không đội trời chung!”

Diêm Tử Diệp biết Tần Vũ Triết luôn muốn không thấy hắn.

Năm đó, tang lễ ở nhà họ Tần, Tần Vũ Triết suýt nữa đã giết chết hắn.

Vì để Tần môn cân bằng mà phát triển, nên Tần Vũ Triết luôn nhẫn nhịn dù bản thân tức giận đến cách mấy, giữa hai người rất ít lui tới, mặc dù không muốn gặp lẫn nhau nhưng ở trước công ty, bọn họ cũng hoà hợp lại thành một.

Nhưng hiện tại Tần Vũ Triết lại cật ngang, chuyện này đến cùng là có nguyên nhân gì!

“Tần Vũ Triết” Diêm Tử Diệp lạnh lùng nói, hắn cũng không muốn hỏi cái gì, một ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

Tần Vũ Triết chú ý đến Tần Lam, xuyt cười một tiếng, che kính ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Lam, hừ lạnh nói “Tốt là một Tần Lam”

Diêm Tử Diệp sắc mặt khế biến.

Hắn một phát đi đến Tần Vũ Triết “Lời mày nói là có ý gì!”

Phanh ----

Súng không chút do dự lấy ra.

Diêm Tử Diệp nhanh lắc lắc người.

Tần Vũ Triết thật không có ý tứ giết Diêm Tử Diệp, nếu hắn có ý định đó thì viên đạn sẽ nằm trên người Diêm Tử Diệp muốn tránh cũng không được.

Hiện tại, Diêm Tử Diệp không thể chết được.

Trước mắt hắn là trụ cột của Tần môn.

Hắn mà chết, Tần môn sẽ rối loạn.

Rối loạn, thì đến cả mấy quốc gia đều rối loạn.

“Tốt tốt nghe một chút” Tần Vũ Triết đi đến chỗ của Diêm Tử Diệp ném ra một máy ghi âm, sau đó mang theo người của mình rút lui.

Diêm Tử Diệp cảm thấy có chút kì lạ, không không biết lí do là sao.

Hắn nhìn máy ghi âm bị Tần Vũ Triết ném xuống đất, nhất thời hắn không dám nhặt lên

Đem nhặt máy ghi âm lên, chăm chú nhìn vào máy ghi âm, mày nhíu lại.

“Gia...” Tiếng nói của Diêm tử Diệp vẫn như thường, nhưng trong lúc đó không biết nói gì.

Tần Lam nhìn máy ghi âm trong tay, lại nhìn về mặt lo sợ của Diêm Tử Diệp, hơi nghi ngờ, nghiêng đầu, đưa thứ cầm trong tay đưa cho Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp nhìn thấy chiếc máy ghi âm phía trước bản thân “Gia”

Chiếc máy vẫn ở trước mặt hắn, không nhúc nhích.

Diêm Tử Diệp chần chờ đem máy tiếp nhận, không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, sau khi hắn tiếp nhận thì tâm tình của Tần Lam tựa hồ tốt lên rất nhiều.

“Gia, tôi đưa ngày về phòng” Diêm Tử Diệp đem máy ghi âm bỏ vào túi áo sau, rồi đỡ Tần Lam đi lên lầu.

Tần Lam gật đầu, toàn bộ cơ thể của cô cơ hồ đều dựa trên người Diêm Tử Diệp, nhìn phía sau của hai người, mọi người không thể không tin đây là một đôi yêu nhau cuồng nhiệt.

Vào lúc Diêm Tử Diệp cùng Diêm Tử Diệp đấu đá thì ở trong phòng bệnh tại bệnh viện quân khu Phó Quân Hoàng đã tỉnh

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 65.4

Anh mở mắt ra, trước mắt là một gương mặt tuy lạnh nhạt nhưng lại ôn hoà, cô vẫn đeo chụp dưỡng khí, lông mi dưới ánh đèn hơi động, đôi môi ở phía dưới của chụp dưỡng khí, tạo nên một độ cong ảm áp.

Vươn tay, nhẹ nhàng vén những sợi tóc trước trán của cô qua mang tai, lộ ra cái trán trơn bóng.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng dời thân, in xuống trán cô một nụ hôn khẽ.

Điện tâm đồ phát ra tiếng không ngừng, có tiết tấu âm thanh, Phó Quân Hoàng nhìn điện tâm đồ, lại nhìn mạch đập, xác định là không có vấn đề gì mới cẩn trọng đem thân thể của cô ôm lấy.

Anh không định sẽ ngủ tiếp, anh nằm trên giường, mở to mắt, nhìn khuôn mặt ảm áp đang ngủ.

Đột nhiên, ánh mắt của anh hiện lên một ánh mặt mỉm cười.

“Lão soái ca, nhìn lên là không tốt”. An Nhiên có chút cố sức để nói chuyện, cô nói mỗi một chữ sẽ ảnh hưởng đến ngực của cô, sau đó cảm thấy nhói đau.

Phó Quân Hoàng không thể nhận ra khoé môi mình hơi vặn vẹo một cái, nhưng nhìn đến biểu cảm của cô thì thật đau xót, bỗng chốc anh khản trương lên.

“Có phải đau nơi nào không? Ân? Nói với anh đau ở đâu?” Phó Quân Hoàng không khống chế được cả bàn tay đều run, cổ họng không biết như thế nào mà buộc chặt

Trong lòng An Nhiên có một tia ảm áp xẹt qua.

Cô mỉm cười lắc đầu nói “Không sao”

“Không nói chuyện, chúng ta không nói chuyện nữa” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ôm An Nhiên, ánh mắt đầy vẻ đau lòng “Anh nhìn, anh biết”

“Được” Cô thật có chút khó khăn khi nói chuyện, nhưng cô cũng muốn cùng lão soái ca nói chuyện thật nhiều

Phó Quân Hoàng cẩn trọng đem An Nhiên ôm sát vào người nói “Đau thì nói với anh”.

An Nhiên vâng một tiếng, là giọng mũi của cô phát ra.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng của điện tâm đồ, thì trong phòng thật ảm áp.

“Lão soái ca, thật là ờn” An Nhiên nghiêng người trong lòng Phó Quân Hoàng nói, đáy lòng cũng xuất hiện một mảnh mềm mại.

Phó Quân Hoàng sững sốt, anh nỗ lực trấn an trái tim mình không cho nó đập nhanh như vậy, âm thanh lại lớn như vậy.

“Anh không nói chuyện”. Tiếng nói của Phó Quân Hoàng có chút khô ráp, ôm lấy An Nhiên trong vòng tay.

An Nhiên nở nụ cười, quên đi, cô cũng không tính nói thêm cái gì nữa.

Khi cô ngủ, ở bên tai nghe được đều là tiếng nỉ non của Phó Quân Hoàng, anh lần lượt gọi cô, lần lượt làm cho cô quay về, cô còn có thể đi sao?

Tần trạch

Tần Lam đã ngủ, Diêm Tử Diệp một mình đi vào thư phòng.

Lấy máy ghi âm ra, đắn đo thật lâu mới mở máy ghi âm lên nghe.

“Tu.....” Đầu tiên là tiếng của máy điện sau đó là một trận âm thanh ồn ào

Diêm Tử Diệp ngồi trong thư phòng, thân mình thẳng tắp.

Đang lúc hẩn tỉnh tất máy ghi âm thì có một tiếng nói trầm thấp từ trong máy ghi âm vang lên.

“Diêm ca ca, anh không thể làm vậy, như vậy Tần gia sẽ chết!”

“Cô ấy phải chết, mới cùng tôi hoà thành một! Chỉ có chết, giúp tôi, làm cho cô ấy chết đi!”

Đùng----

Diêm Tử Diệp trên mặt không có còn chút màu, nháy mắt lui về sau!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 66. Quân Hoàng Tác Hôn, Chu Gia Bị Giết.

Chuyện Phó tiểu thư bị thương, đã bị truyền ra.

Mà Tổng Vệ Hoa ở cục cảnh sát bận tới mắt tới mũi, ông khẳng định cho nhà họ Phó một lời giải thích, Phó tiểu thư là được cứu về từ Tần môn, như vậy ông phải đến nơi đứng đầu của tổ chức hắc bang.

Ở Đế Đô ông là cục trưởng, nhưng làm sao có thể thu phục được môn chủ Diêm Tử Diệp của Tần môn?

Trong thời gian An Nhiên nằm viện, Phó Quân Hoàng giao trọng trách cho những người phía dưới, anh chăm sóc An Nhiên hết thấy, tất cả mọi việc đều do anh làm

Anh dè dặt mà thuần thực chăm sóc cô, ngẫu nhiên nhìn đến An Nhiên thì nhú mày lại, trái tim cảm thấy co rút vài phần.

Mẹ đến thăm, đề phàn nàn việc có nhiều mối quan hệ hỗn loạn, có nhiều người không quen mặt cũng đến phòng bệnh tặng hoa tươi, còn không thì cũng biếu ít trái cây cùng hộp quà tặng.

Phó Quân Hoàng không có thời gian, cũng không có chuyện để cười nói đối trá với đám người đó, An Nhiên thì càng không có sức, vì thế mà chuyện tiếp đãi này giao cho Từ Tĩnh Ngưng, hai ngày trôi qua, Từ Tĩnh Ngưng cự tuyệt đám người đến thăm với lý do con gái của bà phải tĩnh dưỡng.

“Nhìn xem những người này đều có tặng một ít đồ? Phải có chút hoa quả gì đó!” Từ Tĩnh Ngưng ghét bỏ nhìn vào hộp lễ vật hạng nhất của Trương phòng nào đó, bà liền hừ lạnh.

Phó Quân Hoàng không nói chuyện, chỉ nghiêm túc vào việc gọt táo cho An Nhiên.

Gọt hết vỏ táo, anh đem chúng cắt thành những khối nhỏ, anh đem chia thành hai phần, đầu tiên đem đặt trên bàn phía trước của Từ Tĩnh Ngưng, phần còn lại đem đặt ở bàn trà bên cạnh bản thân.

Bác sĩ nói có thể ăn quả có nước, nhưng không thể ăn nhiều.

Từ Tĩnh Ngưng có chút ngạc nhiên nhìn táo trên bàn, lại nhìn An Nhiên an tĩnh ăn táo mà Phó Quân Hoàng gọt cho, Từ Tĩnh Ngưng liền lấy một cây tăm, bà ăn thử một ít.

Rất ngọt, so với tưởng tượng của bà thì ngọt hơn một chút.

“Lão soái ca, anh không ăn sao?” hiện tại An Nhiên không thể nói chuyện nhiều, tuy rằng vẫn còn đau, nhưng nếu không phải rất đau thì cô sẽ không nhịu mảy.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, thấy cô nuốt xuống mới tiếp tục đút cô thêm một miếng nữa.

An Nhiên hé miệng ăn hết, ánh mắt mỉm cười.

“Nhìn xem, đến khi nào lão già tôi mới có đãi ngộ như thế này?” Một tiếng cười nói truyền đến.

Từ Tĩnh Ngưng đang nhìn thấy một ông lão đang đứng, hơi giật mình, lập tức đứng dậy, đi đến bên ông “Chú Cố, người như thế nào rồi mà còn đi lại?”.

Phó Quân Hoàng đứng dậy, nghiêm trang cúi chào.

An Nhiên cũng không nghĩ đến Cố Trường Thanh lại đi đến đây, nhà họ Cố cùng nhà họ Phó quan hệ từ trước đến nay đều rất tốt, nhưng cô lại là một vãn bối mà còn đang bị thương, Cố lão gia không cần phải tự mình đi đến đây à.

Địa vị của Cố Trường Thanh về chính trị của ông so với Phó lão gia không thua kém gì cả.

“Tiểu hồ ly nhà chú nằm viện, chú không đến coi, đến lúc không biết phải đợi tới khi nào nữa” Cố lão gia cười, nhưng trong giọng nói kia chứa ý tứ mà Từ Tĩnh Ngưng nghe hiểu.

“Chú Cố, không phải tại con muốn giấu người, nhưng chuyện này.....”

“Ý của các người chủ không nói thêm, nhưng yên tâm đi, chú đã chỉ thị cho bên dưới rồi, chú nghĩ Phó lão đầu cũng can thiệp thôi? Chuyện này, sẽ không dễ dàng qua” Cố Trường Thanh quay đầu nhìn An Nhiên, ánh mắt trầm thấp đã lâu không thấy “Nhìn tiểu hồ ly của chúng ta, chắc là bị thợ săn bắt trộm đi? Ông sẽ cho con thẻ điện”.

“Cố lão gia, ông trên con, ông về trước đi, hiện tại con không có có tinh lực để quan tâm ông” An Nhiên tròn tròn mắt nhìn Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh khẽ cười, hiện tại người dám nói vậy với ông chỉ có con tiểu hồ ly sắc mặt nhợt nhạt này thôi.

Ánh mắt của An Nhiên dời từ trên người của Cố Trường Thanh nhìn phía sau ông: “Quả bưởi nhỏ cũng đến rồi à”.

Phía sau Cố lão gia là một người thiếu niên Cố Hữu.

Cố Hữu nhỏ hơn An Nhiên một tuổi, mười bốn tuổi.

Cố Hữu mười bốn tuổi đã cao một mét sáu mươi lăm, là một thiếu niên có làn da trắng sáng người cao gầy, mắt lớn, cả người nhìn cực kì trắng.

Mà Quả bưởi nhỏ cùng An Nhiên là có cùng bên ngoại. Mới đầu Cố Hữu đối với chuyện này không hề thích, cậu làm sao mà có một chị họ mà chỉ lớn hơn mình một tuổi, nhưng cũng chỉ có thể tùy cô.

“Phó An Nhiên, có phải cô rất đau”. Cố Hữu cứ nghĩ sẽ không kêu An Nhiên là chị, lần đầu tiên thấy cô, liền kêu cô như vậy, cậu cùng An Nhiên có thể xem là thanh mai trúc mã.

“Để tôi cho cậu một phát súng thử xem?” An Nhiên nửa đùa nhìn Cố Hữu.

Trên mặt cậu hiện lên một tia đắn đo giống như câu suy xét thật lâu rồi nói “Không được”.

“Vì sao?” An Nhiên có chút buồn cười, mỗi lần đùa giỡn với Cố tiểu tử này thì cô sẽ nhớ đến một đứa trẻ béo.

Sắc mặt của chàng thiếu niên ấy nghiêm túc đứng lên nói “Tôi vừa rồi tính à, Phó An Nhiên ngực của cô bị trúng đạn, không chết, một ngàn người không nhất định sẽ có một người, vận khí của tôi xưa nay đều không tốt bằng cô, sẽ chết à”.

Cố lão gia từ không chút khách khí đánh vào sau gáy của cháu trai nhà mình.

“Tiểu tử ngốc, con nghe không hiểu à, tiểu hồ ly đang đùa với con”

Cố Hữu nghiến đầu, mặt không hiểu nhìn Cố lão gia từ.

“Đúng rồi tiểu hồ ly, ông muốn đem tiểu tử này chuyển đến Ngăn Dục, đến lúc đó con có thể chăm sóc tốt cho em trai của con”. Cố lão gia từ hoàn toàn quên An Nhiên là bệnh nhân, nên cùng An Nhiên bàn việc nhà.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, con người tối lại nhìn đảo qua Cố Hữu, mà trong tầm mắt của anh chạm vào cái đĩa trống không đặt ở trên bàn của Từ Tĩnh Ngưng, con người lại sâu thêm không ít.

Nếu vừa rồi anh nhìn không lầm thì tai của Cố Hữu đỏ lên.

Cố lão gia nói chuyện với An Nhiên thật lâu, phần lớn đều là Cố lão gia nói còn An Nhiên mỉm cười lắng nghe, Cố Hữu thỉnh thoảng phụ họa vài tiếng.

Từ đầu đến giờ Phó Quân Hoàng đều trầm mặc.

Từ Tĩnh Ngưng đã mệt mỏi, nhưng bà không quấy rầy bốn người đang hứng thú, bà vào phòng trong của phòng bệnh nghỉ ngơi.

“Xem ra tiểu hồ ly con đã mệt” Cố lão gia đứng dậy. “Tiểu hồ ly, con nghỉ ngơi cho tốt, lần sau ông sẽ đến thăm con”.

“Con xin người tốt nhất là đừng đến, người đến con liền sợ” An Nhiên không chút do dự, trực tiếp trả lời ông, nhưng ánh mắt của cô tràn đầy ý cười.

Cố Hữu có chút luyến tiếc, nhưng đối với mệnh lệnh của ông nội của cậu, cậu chưa bao giờ cãi lại.

“Phó An Nhiên, nếu cô cảm thấy đau thì nghĩ đến tôi, sẽ không đau” Cố Hữu nói xong chạy đến phía trước Cố lão gia, rồi chạy đi.

Cố lão gia nhíu mày nhìn thấy mặt đỏ bừng của cháu nội, “Cháu trai, con có phải thích tiểu hồ ly?”

Cố Hữu vừa bước ra khỏi bệnh viện, toàn bộ 2 bên tai đều đỏ cả lên nói “Cái kia, ông nội, chúng con. ....”

Bọn họ vừa mới đứng đợi thì nhân viên bảo vệ đã đem xe chạy đến.

Bảo vệ chạy xe đến, mở cửa xe, vào thời điểm Cố lão gia lên xe, giọng ông không chút độ ảm nói: “Tiểu hồ ly, con có thể thích”.

Cố Hữu ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy vui mừng.

“Nhưng là, loại thích này chính là người cùng nhà, cũng như giữa bạn bè với nhau”

Ánh mặt vui mừng nháy mắt trở nên cứng lại, ông nội rõ ràng thích An Nhiên, nhưng vì sao.

“Ông nội, vì sao?”

Cố Trường Thanh vẫn chưa nói cho cậu vì sao, mà dọc đường đi, đáng lẽ Cố Hữu rất vui vẻ nhưng lại rầu rĩ không thôi.

“Ông nội, con không nghĩ ra”. Trong xe cực kì yên tĩnh, tiếng nói của Cố Hữu rất thấp “An Nhiên rất tốt, ông rất thích cô ấy, ba mẹ con của thích, con cũng thích, cô ấy và con cùng nhau lớn lên, con. ....”

Từ đầu đến giờ Cố Trường Thanh vẫn nhắm mắt, bỗng ông nghiêng đầu tầm mắt nhìn Cố Hữu, “Không nghĩ tới, sẽ không cần tưởng”. Lúc này, giọng điệu của Cố Trường Thanh so với vừa rồi còn nghiêm khắc hơn.

Cố Hữu quật cường nhìn Cố Trường Thanh, nhưng tầm mắt của Cố Trường Thanh đã nhắm lại, cậu vẫn là người hạ mình trước, cậu đứng còn là quá nhỏ, cậu hiện tại, chỉ là bé trai dựa vào họ Cố để sinh tồn thôi.

Tay hai bên người nắm chặt thành quyền, gương mặt trắng nõn không chút biểu cảm, nhưng Cố Trường Thanh lại có thể cảm nhận được sự ảm nẫn của Cố Hữu.

Không tệ, ít nhất học được không chế cảm xúc.

Trong phòng bệnh.

Cố Trường Thanh cùng Cố Hữu vừa mới bước ra từ phòng bệnh, thì Phó Quân Hoàng đã đem An Nhiên toàn bộ tầm mắt ngăn trở.

“Lão soái ca?” An Nhiên có chút không hiểu.

Nhìn sắc mặt của anh có chút không tốt.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, nhìn An Nhiên một chút nói “Không cho nhớ”.

“Cái gì?”

“Không cho nhớ đến thằng nhóc đó!”

An Nhiên sùng sốt, lập tức nhớ đến Quả bưởi nhỏ đó, vừa rồi rời khỏi liền nói đến câu nói kia, Lão soái ca vậy mà cũng ăn dấm chua .

Thấy An Nhiên không nói chuyện, mà nhìn anh cười, đáy lòng Phó Quân Hoàng phiền chán (buồn phiền chán nản), anh cúi đầu xuống đối với môi cô liền trực tiếp tấn công.

An Nhiên cảm thấy đau, thấy cô không có đáp lại anh, anh tiếp tục há miệng cắn cô.

An Nhiên nâng môi, nghiêng đón môi của anh, đây là lần đầu tiên hôn môi lâu như vậy của hai người.

Dần dần, anh biến cắn thành hôn, khe hôn trở thành hôn sâu, cuối cùng cũng thay đổi hương vị của hôn, nhiệt độ phòng bệnh tăng lên cao.

Phó Quân Hoàng hạ thấp người, hai tay chống đỡ An Nhiên, anh hôn môi cô, cô đáp lại anh, dần dần anh không từ chủ dời tay, vuốt ve gò má, rồi sau đó xuống chiếc cổ trắng nõn, dời tay vào bên trong áo của An nhiên, cả người anh cứng lại

An Nhiên cũng hết hồn.

Hôn, như vậy đã xong.

Bàn tay của Phó Quân Hoàng còn ở nơi mềm mại của An nhiên mà còn làm ra vẻ.

Vào lúc An Nhiên không biết nói gì, thì một tiếng nói nghi hoặc, nhàn nhạt vang lên “Thế nào, lại lớn?”

An Nhiên nhất thời buồn cười, thế nào lại lớn? Cô nên trả lời vấn đề này như thế nào đây.

Trước khi An Nhiên mười tuổi, Phó Quân Hoàng là người tắm, vệ sinh cho cô, từ bốn tuổi tắm đến mười tuổi, vào thời điểm cô mười tuổi, cơ thể chưa phát dục hoàn toàn.

Thật không phải có thể nói ra, từng điểm trên người An Nhiên, Phó Quân Hoàng đều chạm qua, dù đó là nơi tư mật nhất.

“Kì quái sao?” An Nhiên cuối cùng cũng chỉ nói một câu.

Phó Quân Hoàng nhú mày, lắc đầu “Thật mềm, rất thích”. Thật là mềm, anh thật là thích.

An Nhiên vừa mở miệng để nói, Phó Quân Hoàng trực tiếp hạ môi, đem môi An Nhiên chặn lại, tiếp tục sự kiện đang dở vừa nãy.

Anh rất thích hôn bảo bối, loại cảm giác này anh thật sự rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 66.2

Tay của anh vẫn luôn để trên nơi mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong nửa phòng còn lại Từ Tĩnh Ngưng đứng ở phía sau lại nhẹ nhàng quan sát, bà đi đến giường một lần nữa, mới đầu bà thấy hơi kinh ngạc, nhưng dần dần nở nụ cười.

Bà muốn cười lớn nhưng sợ quấy rầy 2 người bên ngoài đang hôn, hai đứa hôn chẳng phân biệt được cái gì, bà chỉ có thể lấy gối để đầu che miệng cười to.

Nhưng cười xong, biểu cảm của bà dần nghiêm túc lên.

An Nhiên hiện tại mới mười lăm tuổi, Quân Hoàng đùa nhỏ này thật quá mức! Bà về sau muốn nói đùa nhỏ này sao đây.

Lam Nhưộc Khê một thân âu phục màu trắng, cười cực kì thoả mãn hướng đến vị thiếu gia đang vẫy tay với cô.

Sáng sớm hôm nay cô bị Tô Mạt Như đẩy đi tham gia nơi tụ hội của các thiếu gia, tiểu thư, chính là cái nơi tụ hội đáng chết này, một tên tiểu gia hoà này luôn luôn kè sát người cô, làm cho cô muốn đá thẳng nhóc này một cước.

“Hiểu Lâm, cô vào trước đi, tôi ở đây nhìn”. Mạt thiếu gia kia vẫn luôn mê luyện nhìn Lam Nhưộc Khê.

Khoé môi Lam Nhực Khê không tự chủ được co rúm lại, mỉm cười, bộ dạng phục tùng, “Được, Vương thiếu một lát nữa đi trên đường cẩn thận nha”. Nói xong, cả người cô nổi da gà rồi bản thân đi đến vào trong nhà.

Lam Nhực Khê vừa bước vào trong sân, biểu cảm khê đổi, cô nhìn tình huống xung quanh, vào lúc cô quay đầu phát hiện tên thiếu gia kia vẫn là bộ mặt si mê.

Lam Nhực Khê hướng về phía hần cười, rồi sau đó dè dặt từng bước, bước vào trong phòng.

Trong phòng trước sau thật sạch sẽ.

Lam Nhực Khê vừa muốn bước lên lầu, thì tiếng chuông di động vang lên, Lam Nhực Khê trả lời điện thoại, cười nói “Vương thiếu, còn chưa đi à? Có chuyện gì muốn nói sao? Cứ nói qua điện thoại là được rồi? Ok Ok, bây giờ sẽ đi ra ngoài”.

Lam Nhực Khê vừa nghe điện thoại, vừa bước nhanh ra ngoài.

Vừa mới chuẩn bị lên xe rồi đi thì vị thiếu gia nào đó quay lại nhìn thấy Lam Nhực Khê, trong mắt toát lên một tia sáng “Hiểu Lâm...”

“Vương thiếu, chúng ta đi thôi”. Lam Nhực Khê kéo tay của hần, sau đó không đợi hần kinh ngạc, mở cửa xe đẩy hần vào xe, sau đó ngồi lên xe chạy đi.

Hần ngạc nhiên nói “Hiểu Lâm, cô nói là không lái xe mà? Sao cô...”.

Lam Nhực Khê nhìn kính chiếu hậu, điều chỉnh hạ xuống, cô nghiêng người nói với hần “Gạt anh thôi”.

Ở chỗ xe phóng đi, trong biệt thự, có một nam nhân đang xoay tròn ở cầu thang đột nhiên ra tiếng nguyên rủa.

“Bị phát hiện rồi! Đem người chặn cô ta lại! Không thể để cô ta chạy thoát!”

Ở tại góc của cầu thang, có 2 thi thể nằm ở đó. Mà hai người này không ai khác chính là Chu Tân Quốc cùng Tô Mạt Như!

Lam Nhực Khê lái xe cực nhanh, buổi chiều ngay giờ cao điểm, đúng là dòng xe tốt, dưới tình huống cao điểm như vậy mặc dù là xe đạp thể thao cũng ít có khả năng chạy nhanh nhưng Lam Nhực Khê lại phát huy tốt đa.

Còn trong trạng thái kinh sợ Vương thiếu lúc này mới định thần lại, hần hưng phấn nhìn Lam Nhực Khê “Woa... thật đã... không ngờ cô xiếc xe hay như vậy Hiểu Lâm, chúng ta...”

“Năm sắp xuống!” Lam Nhực Khê đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vương thiếu vừa mới mở miệng, Lam Nhực Khê một phát chụp ngay trên đầu hần, ấn hần nằm xuống ghế ngồi!

Vào lúc Vương thiếu vừa nằm xuống thì viên đạn xé gió vang lên!

Phía bên đường đang nã súng

Mẹ nó!

Vương thiếu chưa kịp sợ hãi thì thân thể của hần hưng phấn cả lên, hần liền cảm thấy Tôn Hiểu Lâm này có nhiều vấn đề, hần chỉ biết sau này nếu đi theo cô thì nhất định sẽ có những chuyện thú vị xảy ra, xem xem, trong xã hội hiện tại, lúc đang đi trên đường mà lại xuất hiện bắn nhau.

Vì tránh né đạn, xe ở trên đường chạy thành chữ S, tạo ra không ít tai nạn giao thông.

“Uy, uy, cô là người như thế nào? cô nhất định rất lợi hại a, vậy mới có người đuổi giết cô” Cả người Vương thiếu đều lui vào bên trong, hần nhìn thấy trong ti vi, chỉ như thế mới an toàn nhất.

Khi bọn truy sát dần dần kéo gần khoảng cách, Lam Nhực Khê nhìn kính chiếu hậu thì thấy có hai chiếc xe chia ra chạy theo 2 đường, người bên trong xe vươn thân ra ngoài cửa sổ, trong tay của bọn chúng đều có súng giảm thanh.

Bên trong xe, tay lái liên tục xoay tròn, trên đường xe thể thao liên tục chạy tới.

Viên đạn xẹt qua bả vai của Lam Nhực Khê, Vương thiếu luôn cuộn mình ở trong xe, viên đạn trúng xe phát ra tiếng bang, bang, bang, lòng của hần cảm thấy hơi sợ, nhưng hưng phấn lên đến cực điểm.

Cuối cùng xe chạy đến ngõ cụt.

Lam Nhực Khê nghĩ đến sẽ đổ xe lại, vào thời điểm chạy ra thì phía sau chiếc xe đã bị phá hỏng!

Sau khi xe dừng lại, nhìn thấy bọn người đó đều cầm súng, Vương thiếu mới cảm thấy thật sợ, hần lại sát người Lam Nhực Khê, nhỏ giọng hỏi:

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tổng cộng có sáu người, mà trong tay chúng đều có súng, cô, sẽ là khó thoát khỏi chết sao?

Vào buổi chiều, ánh mặt trời thật tốt, Phó Quân Hoàng giúp An Nhiên ra ngoài phòng bệnh.

Vài ngày làm vật lý trị liệu, An Nhiên khôi phục tốt lắm, Thẩm Thanh bác sĩ điều trị chính của cô mỗi ngày đều đến thăm cô một lần, hỏi cô nhiều vấn đề, tuy nhiên những vấn đề này, đều là Phó Quân Hoàng giúp cô trả lời.

Ra ngoài phòng bệnh, Phó Quân Hoàng còn có ý chạy đến hỏi Thẩm Thanh về chuyện hồi phục của An Nhiên, Phó Quân Hoàng mới giúp An Nhiên đi ra ngoài.

Đã là mùa thu, trên mặt đất không ít lá Phong đỏ, một trận gió thổi qua, lá phong trên cây từ từ rơi xuống.

An Nhiên có chút thất thần nhìn lá phong trên mặt đất, khi cô lấy lại tinh thần thì Phó Quân Hoàng đem một quả hồng được đặt trong lá phong lại trước mặt cô.

“Tặng cho em..?”

“Àn”

An Nhiên cười nhìn Phó Quân Hoàng, tiếp nhận lấy quả hồng cùng lá phong “Em thật thích”.

“Àn”. Ánh mắt Phó Quân Hoàng nhìn qua chỗ khác, nhưng hai bên tai của anh hồng lên, có chút mất tự nhiên.

An Nhiên làm sao không thấy được, khoé môi của cô cười càng sâu.

Phó Quân Hoàng giúp An Nhiên trở lại phòng bệnh lúc đó cũng là 7 giờ đêm.

Trên đường anh mang cô đến một tiệm cháo mà bọn họ thường xuyên đến, ở trong tiệm thật lâu rồi mới trở về.

“A, Lão soái ca, di động của em hình như còn quên trong tiệm.” Vừa mới đi vào phòng bệnh, An Nhiên ảo não nhìn Phó Quân Hoàng.

“Anh đi lấy”

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên đến giường, đắp chăn cẩn thận, hôn lên trán cô một cái, rồi mới đi ra ngoài.

Phó Quân Hoàng vừa mới đi ra, khoé môi cười của An Nhiên khi này thu lại, “Đi ra”

Phanh ----

Hai thân người từ trong cánh cửa đi ra.

An Nhiên nhíu mày nhìn sắc mặt đau đớn mà vụn vụn của một thanh niên, mà ánh mắt của cô rơi xuống một người đang hôn mê, đồng tử buộc chặt lại!

Hai người này chính là Lam Nhượng Khê cùng Vương thiếu. “Sao lại thế này?”

Vương thiếu cảm thấy rất mệt, bã vai của hắn đã trúng một viên đạn, máu còn đang chảy, nhưng Lam Nhượng Khê so với hắn còn nặng hơn, trên người Lam Nhượng Khê trúng ít nhất cũng 3 viên đạn, tuy rằng đã tránh được những nơi quan trọng, nhưng nếu không cứu kịp thời, sẽ phải ảnh hưởng đến sinh mạng.

Vương thiếu tên thật là Vương Thế Kiệt là con trai của trùm bách hóa nhà họ Vương. Hắn sống 18 năm, chưa từng gặp loại chuyện như thế này, vậy mà còn tự mình trải qua chuyện bắn nhau! Hơn nữa vậy mà còn sống!

Hắn không nghĩ đến Tôn Hiểu Lâm thoát nhìn ôn nhu, nhu nhược vậy mà thật kinh người, cô ra tay ngoan độc, 5 tên sát thủ, có 4 tên là tự cô xử lý, còn một người là do hắn may mắn xử lý được.

Đây là lần đầu hắn giết người, thật không thể tin nổi.

Bọn họ muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, bàn tay nhuốm máu là chuyện thường tình.

Xử lý hết bọn người đó, hắn còn chưa kịp hưng phấn thì phát hiện ra cả người Hiểu Lâm toàn là máu.

Hắn còn chưa kịp hỏi sẽ làm gì tiếp tục thì cô liền trực tiếp dùng mệnh lệnh nói cho hắn địa chỉ cần đến rồi ngắt xi.

Trên bã vai của hắn chỉ thấy da, máu chảy ra cũng không nhiều.

Hắn sơ cứu đơn giản cho Lam Nhượng Khê rồi lái xe đến nơi này, lấy áo khoác của bản thân trùm lấy Lam Nhượng Khê rồi ôm cô đến phòng bệnh.

Trong lúc, trong phòng không có ai, hấn không dám kinh động người khác nên phải chờ đợi.

Nhưng không nghĩ đến, hấn cùng Lam Nhược Khê vừa tiến vào thì người cũng trở lại.

Nghe An Nhiên hỏi, Vương Thế Kiệt toàn thân nóng lên nhưng không đứng dậy mà nằm trên mặt đất “Tôi cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra, chúng tôi đang đi trên đường, thì đột nhiên có bắn nhau, sau đó cô ấy trúng đạn, nói đến nơi này tìm cô. Tôi liền đem cô ấy đến tìm cô.”

Lam Nhược Khê hô hấp rất yếu, miệng của cô giật giật, âm thanh rất nhỏ, Vương Thế Kiệt ghé sát tai vào miệng của cô, để nghe cô nói gì.

“Quân chủ.. Thật xin lỗi?” Tôi khinh, thời đại nào rồi mà còn quân chủ! Đột nhiên, Vương Thế Kiệt cảm thấy xung quanh không khí lạnh xuống.

Ngẩng đầu nhìn bệnh nhân đang nằm trên giường dùng ánh mắt lạnh nhìn hấn

Vương Thế Kiệt sùng sốt, nhất thời cả người run lên, nhưng hấn luôn cảm thấy, hấn đã gặp qua người này.

An Nhiên không chờ đợi, trực tiếp điện thoại cho Bùi Thanh Dật, để hấn chuẩn bị.

“Đem người đến văn phòng của bác sĩ Bùi ở lầu 3, đây là mệnh lệnh, nếu người của tôi mà vì sự chậm trễ của cậu xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ cho cậu biết hậu quả như thế nào”

Vương Thế Kiệt còn đang sùng sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm An Nhiên.

Hấn nghĩ không ra, hấn gặp cô ở nơi nào.

Không nghĩ nữa, Vương Thế Kiệt chịu đựng bả vai đang đau, xoay người ôm lấy Lam Nhược Khê , đứng dậy bước đi.

Nhưng mà, đi được 1 nửa đường thì Vương Thế Kiệt kinh ngạc nói “ Mẹ nó! Là Phó An Nhiên!”

Hấn đã nói mà, sao mà nhìn quen mắt đến thế, Phó An Nhiên, học ở Ngân Dục a!

Không phải nói cô là người nghèo sao? Mẹ nó! Người nghèo mà có thể ở phòng bệnh VIP bệnh viện quân khu! Người nghèo có thể có ánh mắt dọa người như vậy? Mẹ nó! Xem ra bọn người đó không biết tin quan trọng này a!

Thời điểm Phó Quân Hoàng trở về, An Nhiên ngồi ở đầu giường, trên đùi là cuốn thơ đồng thoại, trong tay còn cầm 1 cây bút vẽ tranh.

Vết máu trong phòng lẫn trong không khí đều không có.

Phó Quân Hoàng đi đến bên An Nhiên, ánh mắt không chút chuyển động

An Nhiên buông bút xuống, ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng cười, “Lão soái ca?”

“Không tìm thấy”. Mày của anh nhú lại, anh cơ hồ đã tìm hết cả tiệm cháo mỳ lần nhưng không tìm được.

“Lão soái ca, lại đây” An Nhiên vẫy tay kêu anh lại

Phó Quân Hoàng nhú mày, bước lại

“ Cúi thấp người xuống”

Phó Quân Hoàng nghe theo.

Anh vừa mới cúi người, An Nhiên liền ôm lấy cổ của anh, người anh hơi cứng lại, nhưng vì làm cho cô thoải mái một chút mà nỗ lực áp sát người của An Nhiên thêm một chút.

An Nhiên dán vào tai của Phó Quân Hoàng, khẽ nói “Lão soái ca, thực xin lỗi, em đã gạt anh”

“Ân”

Ân? Phản ứng ngay tức khắc.

An Nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh “Anh biết em gạt anh, mà anh còn đi tìm?”

“Em cần anh tránh mặt mà”. Anh nhìn con người của cô, khoé môi cong lên 1 cái

An Nhiên nở nụ cười, lập tức vỗ trán của mình, cô thế nào đã quên, Phó Quân Hoàng - người bên cạnh cô, vũ khí hình người Hoa Hạ, huấn luyện viên kiêm đội trưởng của U Linh, cô có thể cảm giác được trong phòng có điểm không đúng, anh làm sao không nhìn ra được.

“Ân, không có gì lớn hết” Nhược Khê được đưa đến phòng của Bùi Thanh Dật, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Có việc, muốn nói với anh không?” Tiếng nói vang lên giữa không trung, nhẹ nhẹ xen lẫn bất mãn.

Anh tuy biết bảo bối rất lợi hại, nhưng đôi khi, cũng có người lợi hại mà gặp nguy hiểm.

Bằng không, thì tại sao bảo bối của anh lại ở trên giường bệnh.

“Không có”. Bản thân có thể giải quyết được chuyện, thì cô sẽ không làm phiền đến Lão soái ca, trên người anh bị nhiều thứ đè nặng lắm rồi.

“Khụ khụ, tôi nói các người đừng ngọt đến phát ngấy đến người khác được hay không? Ở đây tốt xấu gì cũng là nơi công cộng a”. Âm thanh quái dị nhẹ nhàng vang lên, Phó Quân Nghị cầm theo hộp thức ăn đứng ở cửa phòng, mặt cười xấu xa nhìn hai người ôm nhau.

Phó Quân Hoàng một cái ánh mắt trực tiếp nhìn qua, An Nhiên cũng không quan tâm đến con sói hoang nhỏ này.

Phó Quân Nghị tiếp thu ánh mắt hình con dao đó, chắc ra tiếng, đem hộp thức ăn đặt trên bàn, cả người trực tiếp ngồi lên ghế sofa, một tay đặt sau đầu, nói:

“Hôm nay mẹ không tới được, nên tôi phải đưa cơm. Ông nội đêm nay có cái hội nghị không từ chối được, ba ba ông ấy ở tại Bộ đội, nghe nói là cơ mật quân sự, không thể tiết lộ, cho nên hôm nay tôi đến hầu hạ các người”

Phó Quân Nghị vừa hoàn thành việc học trong trường, vừa mới có thể nghỉ ngơi thì nhận được đoạt mệnh liên hoàn CALL của mẹ cậu, hạ lệnh đêm thức ăn khuya đưa đến cho An Nhiên.

“Thật là không cần” Cho cậu ấy đến hầu hạ cô? Không chừng ngày sau đứa nhỏ này tìm đủ chuyện để chèn ép cô a, vì để bản thân có thể yên ổn sống lâu dài, vẫn nên cho cậu ta mau chóng đi

Nghe nói như thế, Phó Quân Nghị mặc kệ: “Ta nói này cháu nhỏ, thật sự cháu không đúng, cháu có biết chú nhỏ tôi tìm chút thời gian rảnh để dành sao? Hiện tại, có thời gian liền chạy qua đây, cháu còn không muốn gặp chú?” Phó Quân Nghị đứng lên nói, “Cháu xem, anh trai của chú đã bị cháu cướp đi rồi, chú đối với cháu từ trước đến nay đều tốt như thế, vậy sao cháu không biết báo đáp ân tình?”

Ánh mắt An Nhiên tràn đầy trêu đùa nhìn Phó Quân Nghị, thật là một đứa nhỏ không có gì ngoài đầu vô mồm.

“Từ đâu đến, thì về chỗ đó”. Nhìn hộp đồ ăn, Phó Quân Hoàng một lần nữa đem nắp hộp đập lên trên, trực tiếp nói với Phó Quân Nghị còn đang khua môi.

Phó Quân Nghị suýt chút nữa bị sắc nước mà chết.

“Khụ khụ khụ...” Phó Quân Nghị ôm cổ mà ho liên tục.

An Nhiên coi đến vui vẻ, trong lòng nghĩ, thật đáng đời!

Phó Quân Hoàng thấy ánh mắt của An Nhiên luôn dừng ở chỗ Phó Quân Nghị, mày nhíu thật chặt, di động vị trí, tầm mắt của An Nhiên lúc nào cũng phải chỉ có mình anh.

Nhìn Phó Quân Hoàng như thế, Phó An Nhiên cười càng lớn.

Nghe được tiếng cười, Phó Quân Nghị nói “Phó An Nhiên! Tôi bị sắc muốn chết mà cô vui vẻ như vậy a? Tôi nói cho cô biết, dù tôi chết, anh trai tôi vẫn là anh trai của tôi, cô không thể độc chiếm được đâu!”

A đứa nhỏ này cũng thật hùng hồn quá đi.

An Nhiên cười không kịp thở, nhưng mà, cười thật sảng khoái, vì thế mà ảnh hưởng đến ngực đang bị thương, nhất thời, An Nhiên thờ nhẹ ra tiếng.

Phó Quân Hoàng vội vàng nhìn An Nhiên, con đau tạm thời qua đi, sắc mặt của An Nhiên so với ban nãy đã tái đi rất nhiều.

Phó Quân Nghị cũng khẩn trương khi nhìn thấy An Nhiên như vậy, cậu từ ghế sofa nhảy xuống, nhưng chưa đến giường bệnh đã bị Phó Quân Hoàng đuổi cậu ra ngoài phòng bệnh, dưới ánh mắt khiếp sợ của cậu mà đóng cửa lại.

An Nhiên muốn cười, nhưng bây giờ ngực còn hơi đau, cô lại không dám cười to, nếu không, lão soái ca sẽ tức giận.

“Khụ, Lão soái ca, em muốn ăn cháo”. Lời này chủ yếu để dời đi ánh mắt chăm chú của Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên.

Phó Quân Hoàng sai bước đến phía của An Nhiên, bình tĩnh nhìn cô một cái, anh cần môi của bản thân, thật muốn trừng phạt cô thật nặng.

Đứa nhỏ này, thật không dễ anh bớt lo chút nào, thật muốn trừng phạt cô!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 66.3

Lam Nhựt Khê mất máu quá nhiều, được Bùi Thanh Dật đưa đến phòng

phẫu thuật của bệnh viện, Vương Thế Kiệt luôn đi theo Lam Nhựt Khê. Hiện tại, cậu đối với Lam Nhựt Khê là sùng bái, thân phận của Phó An Nhiên thật có vấn đề, bác sĩ Bùi này cũng không phải là người tốt, trời sinh trong lòng mỗi người đều có một loại tò mò đối với những chuyện mà chưa biết, cậu cũng đã hiểu ra, Tôn Hiểu Lâm này đã làm những chuyện gì.

Nhưng mà, cậu hẳn chưa biết, lòng hiếu kì của bản thân lại có thể làm chết người.

Từ lúc cậu nhận thức tiểu thư nhà họ Tôn, thì thể giới của cậu đã xảy ra nhiều chuyện nghiêng trời lệch đất.

Mà chuyện đó, là sau này,

Vương Thế Kiệt cũng mặc đồ bảo hộ khi vào phòng phẫu thuật, đứng phía sau của Bùi Thanh Dật, cậu nhìn Bùi Thanh Dật nhanh nhẹn lấy đạn trong cơ thể của Lam Nhựt Khê ra ngoài, sau đó ánh mắt không tự chủ nhìn gương mặt tái nhợt của Lam Nhựt Khê.

Cái này, chắc đau lắm

Bùi Thanh Dật gấp viên đạn cuối cùng ra, tháo khẩu trang xuống, việc khâu vết thương, xử lý những việc còn lại đều có người làm.

“Theo tôi đi ra ngoài” Bùi Thanh Dật nhìn Vương Thế Kiệt, rồi sau đó xoay người bước ra ngoài.

Vương Thế Kiệt có chút không yên lòng, nhìn thoáng Lam Nhựt Khê còn đang bị hôn mê, đến khi nghe Bùi Thanh Dật gọi cậu, mới xoay người theo ra ngoài.

“Nói đi, chuyện gì đã xảy ra”. Lúc nhận được điện thoại của cô gái kia thì anh biết không có chuyện gì tốt.

“Bị người ta đuổi giết, còn có thể có chuyện gì?” Vương Thế Kiệt đối với lời nói mang theo hơi sùng này lại thần kì bình tĩnh.

“Không biết là ai sao?”.

“Bọn họ không phải muốn giết tôi, tôi làm sao mà biết được” Làm như vậy để làm gì? Khinh thường cậu? Khinh thường cậu là không thể giúp cô ấy (Lam Nhựt Khê) giết được người?

Giết, cậu giết người, đến lúc đó không biết lão già ở nhà giúp cậu dọn dẹp như thế nào.

Đột nhiên, có vài người bước vào trong phòng khám, đi đầu là một tên không phải là biểu cảm dành cho thiếu niên, hẳn ta nếu so với Vương Thế Kiệt nhỏ hơn một chút.

“Cô ấy thế nào?” Tên dẫn đầu đứng lại trước Bùi Thanh Dật, lạnh giọng hỏi

Bùi Thanh Dật dựa người trên tường, nhún mày nói “Yên tâm, không chết được”. Chỉ cần không đi lên cầu Nại Hà, thì anh có thể đem người cứu trở về

Ánh mắt của Lãnh Hạo nhìn thoáng qua Vương Thế Kiệt, một thân đầy lãnh sát bước vào phòng phẫu thuật.

Vương Thế Kiệt nhìn Lãnh Hạo.

Vừa rồi nếu cậu không nhìn nhầm, thì người đó (Lãnh Hạo) hẳn là muốn giết cậu a.

Người đi sau lưng của Lãnh Hạo đứng thẳng tắp ở cửa phòng mổ, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt của bọn họ không hề che giấu mà nhìn Vương Thế Kiệt, trong những ánh mắt đó đều là tức giận.

Thời điểm Lãnh Hạo bước vào phòng phẫu thuật, người đứng tại phòng giải phẫu đã chuẩn bị quần áo bộ hộ, Lãnh Hạo mặc quần áo vào, đứng trước ở đài thủ thuật.

May mắn, cô không có việc gì.

Khi hẳn nhận được tin, lúc Chu Tân Quốc cùng Tô Mạc Như chết, hẳn nghĩ đến Lam Nhựt Khê đầu tiên, hẳn hoài nghi chính là Lam Nhựt Khê đã làm.

Nhưng, khi nhận được tin ở ngoài đường có bắn nhau, thì hẳn biết hẳn đã đoán sai, Lam Nhựt Khê đang gặp nguy hiểm.

Hắn mang theo người tìm cô khắp nơi nhưng không tìm thấy.

Hắn không dám làm phiền quân chủ, thân thể của quân chủ hiện tại không được tốt, nếu như vì nóng vội mà quấy rầy, bị Phó Quân Hoàng phát hiện, quân chủ sẽ không do dự là giết chết hắn.

Vào lúc hắn đang sút đầu mẻ trán thì Bùi Thanh Dật điện thoại đến.

Nhà họ Chu bị giết, không phải Tần môn làm, cũng không phải Vô Xá, như vậy, người đứng phía sau là ai?

Ẩn ẩn bên trong, hình như có đôi mắt luôn chăm chú nhìn bọn họ, mọi hành động của bọn họ đều bị giám sát.

Thời điểm Lam Nhựt Khê tỉnh lại là ngày hôm sau.

“Quân chủ -----!” Lam Nhựt Khê bật ngồi dậy, sắc mặt của cô trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi.

Lam Nhựt Khê thở dồn dập, bộ ngực của cô phập phồng dồn dập.

Một cái khăn ướt lau mồ hôi trên trán của cô, Lam Nhựt Khê ngẩng đầu nhìn thấy Lãnh Hạo trưng bộ mặt than.

“Quân chủ lập tức đến”. Lãnh Hạo vừa lau mồ hôi cho cô, vừa nhíu mày nói

Lam Nhựt Khê cũng không đáp lời, cô nhìn Lãnh Hạo đang suy nghĩ xuất thần, cô nói “Tiểu Tứ, tôi nhìn thấy người đó, tôi nhìn thấy...”

“Tôi nói các người, đến khi nào thì thả tôi a?”. Âm thanh của Vương Thế Kiệt vang lên đánh gãy lời nói của Lam Nhựt Khê. “Hiện tại người cũng đã tỉnh, tôi không cần các người báo đáp, chỉ cần đưa tôi về nhà là được”.

Vương Thế Kiệt tuy là thiếu gia, nhưng là nói vài thứ trên đường, không phải cậu không biết chuyện gì.

Cái tổ chức có thể ngang nhiên trên đường bắn nhau, không kiên nhẫn gì mà giết Lam Nhựt Khê, thế lực phía sau của họ mạnh như thế nào, hẳn là không thể tưởng tượng, nhưng chuyện này, cậu nhất định không thể chạm vào.

Đêm qua, cậu bị nhốt tại phòng bệnh này cả một đêm, ăn nằm trên sàn, không thể làm gì khác hơn.

Lam Nhựt Khê nhìn một thân chật vật của Vương Thế Kiệt, đáy mắt xẹt qua một tia thông cảm.

“Mẹ nó, tôi nói Tôn Hiểu Lâm, tôi dù gì cũng là người đồng sinh cộng tử của cô, cô không thể không nói tình nghĩa, nhanh như vậy đã đem tôi quên đi?”.

Vương Thế Kiệt tức đến nổi chỉ hận không thể giơ chân.

Lam Nhựt Khê lúc này mới nhớ tới “Vương thiếu gia, Vương Thế Kiệt. Cậu ấy giúp tôi không ít, nếu không, tôi không thể đi đến nơi này”

Nghe nói thế, Vương Thế Kiệt yên tâm.

Ít nhất, cậu sẽ không chết.

Ngoài cửa, vang lên ba tiếng gõ cửa, Lãnh Hạo đứng dậy mở cửa, An Nhiên mặc đồ thường của bệnh nhân ngồi trên xe lăn, giúp cô đẩy xe là chủ quán cà phê Phong Lượng.

“Quân chủ”. Sắc mặt Lãnh Hạo nghiêm nghị, cung kính, không giống mặt than vừa nãy, ánh mắt có chút kích động cuồng nhiệt.

Vương Thế Kiệt nhìn người đến, kinh ngạc muốn giơ chân.

Phó An Nhiên là quân chủ? Quân chủ cái gì? Cô là người đứng đầu nhóm người này? Cô làm thế nào mà có 1 tổ chức như vậy? Tại sao trong Ngân Dục truyền nhau là Phó An Nhiên này cả người đều xấu xa, còn là vũ nữ thoát y?”

Nếu cậu đem tin này truyền đến Ngân Dục, TMD, có bao nhiêu đặc sắc, bao nhiêu kinh ngạc a.

Lam Nhựt Khê nhìn thấy An Nhiên, xoay người muốn rời giường, thì bị An Nhiên ngăn lại.

Phong Lượng đỡ An Nhiên đến bên giường, rồi sao đó chấp tay sau lưng, đứng phía sau An Nhiên.

“Thế nào rồi?”. Trước khi An Nhiên đi vào, cô đã hỏi Bùi Thanh Dật, cô tin năng lực của Bùi Thanh Dật, tỉnh lại rồi thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Lam Nhựt Khê lắc đầu, lập tức nói, “Quân chủ, Chu Tân Quốc, cùng Tô Mạc Như đã chết, không phải là tôi làm!”

“Tôi biết”

“Tôi không biết tại sao như vậy, tôi...”

An Nhiên phát tay, Phong Lượng hiểu ý, nhìn Lãnh Hạo phía sau, xoay người đi ra ngoài.

Lãnh Hạo đem người đang nhìn ngây người Vương Thế Kiệt mang đi, trong phòng bệnh, chỉ còn lại An Nhiên cùng Lam Nhượng Khê.

An Nhiên thở dài “Nói đi”

Lam Nhượng Khê cắn môi, “Quân chủ, tôi không biết tôi đối với Chu Tân Quốc là cái tâm tình gì, khi hắn còn sống, tôi hận không thể lập tức giết chết hắn, nhưng bây giờ hắn chết rồi, tôi cảm thấy khó chịu, quân chủ, tôi...”

Khi ấy, cô (Lam Nhượng Khê) vừa mới bước vào cửa lớn nhà họ Chu, thì cảm thấy có vấn đề

Trong phòng rất yên tĩnh, mà trong không khí tràn ngập mùi máu làm cho cô cảnh giác hơn. Lúc cô đi đến cầu thang thì nghe được tiếng hít thở lúc có lúc không, cô mở nhạc trong di động, tiếng nhạc vang lên, cô giả như nghe điện thoại, mới có thể tránh được một kiếp.

Nhưng không nghĩ đến, lá gan của bọn họ lại lớn như vậy, dám ở trên đường của Đế Đô mà công khai nổ súng!

“Cái này, không phải là lỗi của cô” An Nhiên trấn an cô. “Loại tình cảm này, không ai có thể hiểu được? Thật may mắn là cô không có chuyện gì xảy ra”

Lam Nhượng Khê cắn môi dưới, cô nhìn An Nhiên, có lời muốn nói. Nhưng rồi lại thôi, biểu cảm nhìn thật nghi hoặc.

“Cô còn muốn nói với tôi chuyện gì?” An Nhiên hỏi.

“Không có” Cô (Lam Nhượng Khê) cắn môi dưới, không tính nói.

“Không có? Không có mà cô bị trọng thương cũng mạo hiểm tính mạng đến phòng bệnh của tôi”

“Quân chủ...”

“Nói”

“Tôi có thể nhìn lắm, lúc đó tôi rất sốt ruột, tôi...”

“Cô đang nói đến ai?”. An Nhiên bắt được trọng điểm, tiếp tục hỏi.

Lam Nhượng Khê hít một hơi thật sâu, sắc mắt hơi cứng lại, “Quân chủ, trong đám người đuổi tôi, tôi nhìn thấy một người. Người đó không gia nhập đi vào, nhưng là hắn lệnh cho đám sát thủ đó”

“Người cô thấy là ai?” Đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một dự cảm bất an.

“Phó Quân Hoàng, người tôi thấy là, Phó Quân Hoàng!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 67: Tiềm Tại Uy Hiếp, Đản Độn Đột Kích

Trong phòng tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, An Nhiên tựa đầu vào giường, trên đùi là cuốn truyện cổ Grim được mở ra, bên cạnh còn có một bản tóc kí.

Cây viết dùng để ghi chú thêm trên bản tóc kí, nhưng lại viết viết vẽ vẽ vội vàng lên quyển sách, ngày càng lộn xộn hơn.

Rẹt ----

Trên trang giấy bị ngòi viết làm thủng một lỗ lớn, cây viết đã bị ném đi.

Tiếng va chạm của cây viết và vách tường vang lên một tiếng trầm đục, nháy mắt, cây viết đã bị chia năm xẻ bảy.

Tiếng thở dốc theo tiếng nhạc vang lên, An Nhiên nhìn bức họa trên đùi đã bị hư, ánh mắt lạnh xuống, là một mảnh ngưng trọng.

Nhìn thoáng qua cái di động ở đầu giường, con người chột sâu thêm.

An Nhiên cuối cùng cũng cảm lấy di động, mở khoá, tầm mắt nhìn tên trên điện thoại ---Lão soái ca, con người lại trầm xuống lần nữa, thờ dài, tựa lưng vào đầu giường, mày nhủ lại, cảm giác mệt mỏi tràn đầy.

Lão soái ca

Răng rắc ----

Cửa phòng bệnh bị người bên ngoài dè dặt đẩy ra, An Nhiên ngẩng đầu, nhìn đến cánh cửa thì thấy một người mặc trang phục huấn luyện, ánh mắt kinh ngạc nhẹ nhẹ.

“Lão soái ca, anh sao lại...?” Đã trở lại?

Đêm qua Phó Quân Hoàng vừa bồi cô ăn điểm tâm khuya, thì anh có điện thoại từ trong bộ đội, có việc cần anh trở về.

An Nhiên cho rằng lúc đó anh đi, thì ít nhất cũng hai ngày mới trở về, nhưng mới một ngày anh đã trở về.

Lúc này, Lão soái ca thoát nhìn rất mệt mỏi a.

Nghe được tiếng nói hơi kinh ngạc của An Nhiên, Phó Quân Hoàng mới ngẩng đầu nhìn An Nhiên, ánh mắt mệt mỏi xẹt qua một tia ấm áp.

Cởi áo khoác cùng giày, xoay người lên giường, đem trạng thái kinh ngạc của An Nhiên ôm vào lòng, cô chưa kịp hỏi gì thì Phó Quân Hoàng đã ngủ.

Phiền chán ở đây lòng cũng bị anh nhẹ nhàng vuốt trôi đi, khoé môi bắt đầu dần dần mỉm cười.

Tắt đèn ở đầu giường, tìm nơi thoải mái trong lòng anh, nhắm mắt lại và đi vào giấc ngủ.

Bên trong phòng phong cách châu Âu.

Có mấy người lưng đứng thẳng tắp, thời tiết hôm nay oi bức, nóng nực, tuy nhiên trong phòng mấy người đó lại cảm thấy lạnh lẽo, thân mình không tự chủ run lên

“Chủ nhân, nhiệm vụ thất bại”. Một người đàn ông cầm đầu lấy hết dũng khí bước lên một bước, nhìn người ngồi dựa vào sofa, toàn thân lộ ra hơi thở lười biếng.

Người đàn ông đó không nói gì, ánh mắt cũng chưa từng nhìn lên bọn họ một lần nào.

Hắn đang nghịch tấm ảnh trong tay, trong tấm ảnh là một người có nụ cười thật ấm áp, ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

“Chủ... nhân, chúng tôi, chúng tôi...” Vài người gặp một người đàn ông như thế, nhất thời bùm một tiếng, toàn bộ quỳ rạp xuống đất. “Chủ nhân, chủ nhân xin cho chúng tôi một cơ hội! Chúng tôi...”

Người đàn ông đó vẫy vẫy tay, một người da đen luôn đứng sau hắn từ trong bóng tối bước ra, mặt của hắn (tên da đen) không có biểu cảm, bước đến mấy người kia, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

“Không... không thể, chủ nhân, chúng tôi...” Những tên đàn ông quỳ trên mặt đất nhìn thấy bóng người đến, thì sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

“Trong từ điển của chủ nhân không tồn tại hai chữ giải thích”. Nhiệm vụ thất bại chính là thất bại, sau khi thất bại thì phải chết.

Gã da đen không cho bọn họ có cơ hội giải thích, mặt không biểu cảm, lấy súng ra, những người đàn ông kia hoảng sợ, đó là súng giám thanh.

Bọn người quỳ trên mặt đất hoảng sợ nhìn cự động của gã da đen, xác định là chủ nhân không thể bỏ qua cho bọn họ. bọn họ liếc nhìn lẫn nhau, đồng thời rút súng lục từ trong người, hướng vào người da đen mà bắn.

Bang bang bang ----

Tiếng súng trong phòng vang lên.

Chùng vai gầy sau, trong phòng lại trở về tĩnh mịch.

Mặc kệ là bọn người đó muốn chạy trốn hay muốn giết gã da đen thì toàn bộ đều nằm tại đây. Không một ai có thể chạy được ra sảnh.

Người đàn ông lười nhác đó thủy chung không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy hắn có một mái tóc dài màu bạch kim.

“Lại Tư, cậu rất bạo lực”. Một tiếng nói tao nhã có tia bất mãn vang lên, người đàn ông nằm trên sofa, hai chân đặt lên tay vịn của sofa, đầu gối dựa vào đệm lưng mềm mại, cả người thoát nhìn giống như một con báo lười biếng.

Chuẩn bị đem thi thể ra ngoài, gã da đen sừng sốt cúi đầu, mắt cúi xuống. “Chủ nhân, thật xin lỗi”

Người đàn ông đó cảm thấy không thú vị khoát tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn những thi thể còn dính máu, một lần nữa ánh mắt dời xuống bức ảnh trong tay. “Không thú vị”

Sắc mặt của gã da đen trước sau không chút biểu cảm, gọi người đến đem thi thể ra ngoài, người hầu luôn chờ bên ngoài vội vàng chạy vào, đem vết máu trên sàn quét sạch, tốc độ quả thật kinh người.

Người đàn ông đem tấm ảnh gấp lại, nhìn Lại Tư, miễn cưỡng nói “Lại Tư, cậu nói xem tôi có thể đoạt được cô ấy hay không?”

Ánh mắt của gã da đen rơi xuống tấm ảnh, trên ảnh là một người hắc đã gặp.

Khi hắc theo chủ nhân, hắc đã thu thập những tin tức liên quan đến cô gái đó.

“Tôi biết, cậu nhất định sẽ nói có thể, thật sự không chút thú vị”. Người đàn ông đó giờ tấm ảnh trong tay, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt tươi cười trong ảnh, ánh mắt lười nhác xẹt qua một tia tính toán.

“Lại Tư, tôi muốn có cô bé này, sau đó sẽ tự tay huỷ diệt cô ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 67.2

Một tuần sau, đầu An Nhiên có chút đau đầu khi nhìn thấy một người vừa bước vào cửa phòng, ánh mắt nhìn vào ngực của cô - Tô Nặc, ánh mắt đã đỏ bừng, còn bị sung hiển nhiên là đã khóc.

Tô Kinh Thiên an vị trên sofa, có chút bất đắc dĩ cùng sùng nịnh nhìn tiểu nha đầu đứng ở giường bệnh của An Nhiên.

Tiểu nha đầu này làm sao mà biết được An Nhiên bị thương, ở nhà khóc không kịp thở, cả người đều là nước mắt, cuối cùng không còn biện pháp nên mới đưa cô đến đây.

“Tô Nặc”. An Nhiên thở dài, có chút xúc động.

“Tiểu Nhiên, cậu sao mà luôn bị thương”. Âm thanh mềm yếu ôn nhu vang lên, “Phó ca ca không có chăm sóc tốt cho cậu a, Tiểu Nhiên cậu đến nhà của tớ đi, chú nhỏ chăm sóc tớ tốt a, không làm cho tớ bị thương”. Cô một mặt nhìn sắc mặt của An Nhiên, sau đó lại nhìn sắc mặt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng.

An Nhiên có chút buồn cười, cô còn chưa cười ra tiếng thì Tô Nặc đã đi đến trước mặt của Tô Kinh Thiên nói “Chú nhỏ, chúng ta mau mang Tiểu Nhiên đóng gói, sau đó đem về nhà chúng ta đi, nhường đi bảo mẫu chăm sóc An Nhiên, chúng ta cùng nhau chăm sóc của cậu ấy”.

Tô Kinh Thiên lấy tay ôm tiểu nha đầu hồn nhiên này vào lòng, hàn khí của Phó Quân Hoàng phát ra, nhìn anh cười nói “Đứa nhỏ này nói giỡn, nói giỡn thôi”. Trước mặt của Phó Quân Hoàng mà nói đem tiểu hồ ly kia mang đi? Anh thật không muốn chống đối lại Phó Quân Hoàng.

Vài ngày gần đây, Phó Quân Hoàng hầu như đều sinh hoạt trong bệnh viện, nhưng mà anh nghe thấy tin tức xảy ra ở Tàn môn.

Môn chủ Diêm Từ Diệp ở Tàn môn bị thương, mấy phe cánh của Tàn môn đều bị ảnh hưởng, nếu không bị đập phá đồ đạc thì cũng chặn đường mà đánh, tóm lại là vài ngày nay, mọi chuyện ở Tàn môn không chút yên tĩnh.

Những việc này, đừng nói là không có liên quan đến Phó Quân Hoàng a.

Ồ Để Đô, ai dám chống đối với Tàn môn Diêm Từ Diệp? Ai có thể dễ dàng làm bị thương Diêm Từ Diệp?

Tầm mắt của Tô Kinh Thiên nhìn Phó Quân Hoàng, sự tình chuyện này không phải ở trước mặt anh sao?

Tô Nặc nghe Tô Kinh Thiên nói, không thấy vừa ý, “Con mới không có nói giỡn, Phó ca ca không chăm sóc tốt cho An Nhiên, con muốn đem An Nhiên đi, con----” những lời chuẩn bị nói tiếp theo đều bị Tô Kinh Thiên nuốt hết vào bụng.

Ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, mắt mở to có chút không khống chế được, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên rặng mây đỏ.

Một lúc sau, Tô Kinh Thiên mới thả tiểu nha đầu mặt còn đỏ ra, mỉm cười nhìn tiểu bảo bối trở nên e lệ.

“Trời ạ, chú nhỏ sao chú có thể ở bên ngoài mà hôn con?”. Chú nhỏ nói, những chuyện hôn nhau thân mật này thì ở nhà mới có thể, nhưng hiện tại, hiện tại còn có Tiểu Nhiên đang nhìn a.

“Có thích chú nhỏ hôn con hay không?”. Tô Kinh Thiên không đáp lại nghi vấn, gương mặt anh làm cho người ta mê luyến.

Khuôn mặt của cô gái nhỏ này lại xuất hiện mảnh hồng hơn, cô nhìn đôi môi mê người của chú nhỏ, không thể không gật đầu “Thích”.

Khi trả lời xong mới ý thức được là xung quanh đây còn có người.

Tiểu nha đầu thẹn thùng nhìn An Nhiên trên giường bệnh, nhìn thấy trong mắt của cô mang theo ý cười, cô (Tô Nặc) thẹn thùng nép người vào trong lòng của Tô Kinh Thiên, hiển nhiên là muốn An Nhiên đem sự việc vừa nãy quên đi.

Cô gái kia, thật đúng là kẻ lừa đảo.

An Nhiên mệt mỏi thở dài.

Phó Quân Hoàng tầm mắt không tự chủ nhìn đôi môi hồng nhuận của An Nhiên, yết hầu không tự chủ nuốt một cái.

“Lão soái ca, có thể làm thủ tục xuất hiện hay không?” An Nhiên ho nhẹ, tính kéo tầm mắt của Phó Quân Hoàng về.

“Có thể”. Tầm mắt của Phó Quân Hoàng không di động, vẫn nhìn môi của An Nhiên.

Tô Kinh Thiên nhìn Tô Nặc trong lòng, hai tay bên người nắm chặt lại, con người thâm thúy, anh cười cười nhìn Phó Quân Hoàng, nói:

“Tôi có chút việc, cho nên đi trước.”

An Nhiên liếc Tô Kinh Thiên một cái, nhú mày, “Không thể không chế a.”

Tô Kinh Thiên không ngại ngừng đáp: “Chính là như vậy, chúng tôi đi trước.”

Nói xong, Tô Kinh Thiên không cho Tô Nặc có ý kiến, liền ôm cô ra khỏi phòng bệnh.

Khi Tô Kinh Thiên ôm tiểu nha đầu lên xe, tiểu nha đầu này mới phản ứng, khi chú nhỏ mang đi, tinh thần chưa hoàn lại.

“Không! Chú nhỏ, con muốn mang Tiểu Nhiên đi chung! Phó ca ca không chăm sóc tốt cho Tiểu Nhiên, con...”

Tô Kinh Thiên lại chặn cái miệng nhỏ đang lải nhải kia, cho đến khi cô gái nhỏ yếu ớt dựa vào lòng anh, Tô Kinh Thiên mới dán lên tai của cô, trầm giọng nói: “Bảo bối, nếu Tiểu Nhiên đi đến nhà chúng ta, về sau chúng ta không thể hôn nhau như thế này được.”

“Vì sao? Vừa rồi chúng ta...”. Hô hấp nóng rực phả lên người cô là cô hơi rụt cổ, lỗ tai rất ngứa a.

“Tiểu Nhiên không có ai để hôn, vậy Tiểu Nhiên nhìn thấy chúng ta hôn nhau như vậy, cô ấy sẽ cảm thấy như thế nào?” Anh tiếp tục tẩy não cô.

Tiểu nha đầu đau khổ suy nghĩ, suy nghĩ đi suy nghĩ lại rồi đưa ra kết luận: “Nói như vậy, thì Tiểu Nhiên thật đáng thương a.” Lúc đầu cô suy nghĩ, sẽ để chú nhỏ hôn Tiểu Nhiên, nhưng khi nghĩ đến có người khác với chú nhỏ thân mật, thì cô liền mất vui. Chú nhỏ nên vẫn chỉ thân mật với một mình cô thôi.

Tô Kinh Thiên không nói thêm gì nữa, trực tiếp ôm lấy cô, để cô ngồi trên đùi của mình, nhìn tiểu nha đầu ngượng ngùng, không tự chủ hôn cô.

Trong phòng bệnh.

“Tô Kinh Thiên dạy cho Tô Nặc cái gì không biết?”. Nghĩ đến Tô Nặc nói những lời này trước mặt cô, An Nhiên cảm thấy trong lòng mình thật quý dị.

Tuy biết rằng Tô Kinh Thiên cùng Tô Nặc không có chung huyết thống, cũng biết rằng Tô Kinh Thiên có cảm tình với Tô Nặc, nhưng chuyện vừa nãy phải chăng có chút quá.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy đôi môi đóng mở, coi người tối đen, anh đứng lên.

An Nhiên cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, lập tức, cái gáy bị nắm lại, môi của cô bị anh nuốt vào trong miệng.

Khi Từ Tĩnh Ngưng bước vào, thì nhìn thấy hình ảnh hai người hôn nhau.

Vừa hé cửa lại bị đóng phịch lại.

Phó lão gia nhú nháy, kinh ngạc nhìn Từ Tĩnh Ngưng, xoa cái cây gậy trong tay nói: “Con làm cái gì vậy?”

Từ Tĩnh Ngưng quay đầu nhìn Lão gia tử, cười nói: “Không có gì, nhất thời bị trượt tay.”

Phó lão gia tử nhú mày, tầm mắt nhìn trên tay nắm cửa, ông không nhìn ra được sao mà trượt.

Khi cửa vừa bị đẩy, An Nhiên đang ngồi trên giường thờ, Phó Quân Hoàng đứng bên người cô, bầu không khí giữa hai người có chút kì lạ.

Phó lão gia từ không nói gì, nhìn môi của An Nhiên sưng đỏ, sao đó nhìn phía sau, tầm mắt nhú lại, trách cứ Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng không động dậy khi Phó lão gia nhìn, tầm mắt nhìn xuống An Nhiên.

Phó lão gia nhú mày, cái này có phải là bọn nhỏ ghét bị quấy rầy không a.

“Ông”. Phó Quân Hoàng lên tiếng phá vỡ thế cục đang im lặng.

“Ông nội, sao lại đi đến đây?”. An Nhiên đứng dậy đi đến chỗ Phó lão gia từ, tìm tìm cười nhìn ông.

Phó lão gia từ hừ nhẹ, “Ông đến xem, có người không muốn lão gia này đến đây”. Nói xong ông nhìn Phó Quân Hoàng bằng con mắt viên đạn.

Phó Quân Hoàng làm như không thấy.

Từ Tĩnh Ngưng có chút ngạc nhiên đối với chuyện ba chồng mình biết chuyện của bọn nhỏ, bất quá khi nghĩ đến thì chuyện bình thường, ba chồng đã không nói gì, vậy thì từ con gái bà biến thành con dâu.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là con gái của mình thì yên tâm, Quân Hoàng lại yêu đứa nhỏ này như bảo bối, khi hai đứa ở cùng nhau thì vô cùng xứng đôi.

An Nhiên hôm nay được xuất viện, Từ Tĩnh Ngưng dẫn một phòng ăn của Khách sạn Đế Đô của bà một bàn thức ăn thật lớn, không có người ngoài, chỉ có người họ Phó.

Hôm nay, người họ Phó coi như đầy đủ, Phó Quân Nghị từ khi vào trong phòng thì luôn thuyên không ngừng, ngay lúc cậu nói thì Phó Quân Hoàng cho cậu một ánh mắt sắc bén.

Bữa tối toàn những món gia đình, khi người phục vụ gõ cửa tiến vào, nói là có người đến.

Mọi người ở đây đang nghĩ ai đến thì thấy Cố Trường Thanh lão gia cầm trong tay cái hộp rồi cười ha ha bước vào.

“Các người, Tiểu hồ li xuất viện cũng không nói với lão già tôi một tiếng, lão già này đến bệnh viện, mới biết được tiểu nha đầu này được xuất viện.”

Phó Văn Thắng, Phó Quân Hoàng cùng Phó Quân Nghị đứng dậy chào hỏi, Từ Tĩnh Ngưng cùng An Nhiên cũng đứng lên, duy chỉ có Phó lão gia vẫn ngồi im như núi, tiếp tục ăn đồ ăn cùng nhắm chút rượu.

Khi nghe Cố lão đầu kia nói, Phó Lão gia từ không đồng ý mới lên tiếng: “Đứa nhỏ nhà tôi xuất viện, còn cần ông cho phép?”. Phó lão gia hừ lạnh.

“Tôi nói này Phó lão đầu, đây là ông không đúng, tốt xấu gì, tiểu hồ li cũng là cháu của tôi? Tôi cũng nhìn đứa bé này lớn lên.”. Cố Trường Thanh cũng không thua kém đáp, ông đem lễ vật trên tay đặt trước mặt An Nhiên: “Tiểu hồ li, chúc mừng cháu xuất viện.”

An Nhiên không chút ngại ngùng mà nhận, từ nhỏ đến nay, cô không ít lần nhận đồ của Cố Trường Thanh.

Từ Tĩnh Ngưng, viết thêm mấy món ăn nữa, giữ Cố Trường Thanh lại, hai người Cố lão gia cùng Phó lão gia lại cãi nhau, hai vị lão nhân này đều đã uống nhiều, lúc gần đi, Phó lão gia còn muốn gọi Cố lão đầu đại chiến thêm 300 hiệp.

Đã nửa tháng An Nhiên không có ở nhà, khi về nhà liền tắm rửa rồi lên giường nằm, Phó Quân Hoàng liền dè lên người cô.

Hôm nay, Phó Quân Hoàng có uống chút rượu, tuy là hơn ngày thường một chút nhưng không đến mức là say.

Khi Phó Quân Hoàng mê mang nhìn An Nhiên, anh nhìn đôi mắt cô, nói: “Bảo bối...”. Âm thanh trầm ấm làm người ta không rõ tình huống xảy ra tiếp theo.

“Dạ”. Cách một lớp quần áo, An Nhiên có thể cảm nhận được con người đang áp lên cô có bao nhiêu nóng rực.

“Bảo bối...”, Phó Quân Hoàng bỗng chốc áp lên gáy của An Nhiên, anh vẫn không nên đụng đến An Nhiên, tuy rằng bác sĩ nói không sao nhưng anh vẫn luôn cẩn trọng.

“Thế nào?”. Trong lòng An Nhiên tràn đầy mềm mại, tay không biết lúc nào đã quấn quanh cổ của anh, sờ sờ mái tóc ngắn của anh, tiếng nói nhu hoà hỏi.

“Bảo bối...” Hô hấp nóng rực phun lên cổ cô, một cảm giác khác thường nhất thời xuất hiện khắp toàn thân, An Nhiên có chút không tự nhiên, vận vạt thân người, khi cô hơi động, đã bị Phó Quân Hoàng giữ lại, hô hấp của anh có chút gấp, “Bảo bối, không được nhúc nhích.”

Giữa hai chân cô cảm thấy có vật nóng rực, cứng cứng, An Nhiên bất động trở lại, thân thể không dám động nữa.

Lão soái ca này.... thật đúng là tình lực tràn đầy.

“Muốn em giúp anh hay không?” An Nhiên nói nhỏ bên tay của Phó Quân Hoàng.

Người áp trên cô rõ ràng đang hưng phấn, trong lòng xuất hiện một mảnh vui vẻ, môi dán trên cổ cô nóng bỏng trong nháy mắt, An Nhiên rõ ràng nghe được 1 tiếng nói:

“Được”

Anh nhớ được, bảo bối có giúp anh một lần, cái lần đó cho đến nay anh không thể nào quên được.

Nhưng từ đó về sau, bảo bối không có giúp anh, tuy rằng anh... Khụ rất muốn, nhưng nếu bảo bối không thích, hoặc cô không mở miệng thì không sẽ không chủ động bảo bối sờ chỗ đó của anh, sau đó cho anh...

Trái tim An Nhiên nhất thời nhảy liên hồi, chính cô không biết vì sau mà khẩn trương.

Quất sắc ngọn đèn.

Ấm áp phòng.

Ái muội tình tứ.

Ôm nhau hai người.

Tiếng thờ dốc trong phòng dần trở nên phóng đại, sự ái muội trong không khí càng lớn, cho đến khi, tiếng rên rỉ đau đớn phát ra, trong không khí tràn ngập một hương vị khó nói, trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 67.3

Tần Trạch

Diêm Tử Diệp sau khi cho Tần Lam ngủ xong, mới một thân vào thư phòng, tìm hộp cứu thương, cử chỉ có chút cứng, cởi áo khoát, lúc này, áo trong của hắn không phải là màu trắng nữa mà có ít màu đen trên đó.

Mang kéo trong hộp cứu thương ra, cắt vào tay áo trái.

Vết thương trên vai có chút đỏ sẫm, Diêm Tử Diệp dùng dao nhỏ cắt vào thịt, trên bờ vai rắn chắc, rõ ràng là đang bị thương, nơi đó máu thịt sẫm đã lẫn lộn.

Đây là chuyện ba ngày trước, có người xông tới Tần Trạch, hắn phản ứng không kịp, có người hướng súng vào ngực hắn nả một phát, hắn tránh kịp thời nhưng viên đạn vẫn găm vào vai của hắn, sau đó người đó lại nả thêm một phát súng, chính phát súng đó, xuyên qua xương bả vai của hắn.

Chuyện hắn bị thương, hắn không để ai biết, có thể vào Tần Trạch mà không ai biết thì trên đời này không nhiều lắm.

Người đó rời đi, cặp mắt cô lãnh, Diêm Tử Diệp nhận thức được.

Phó Quân Hoàng.

Diêm Tử Diệp đối với việc này đơn giản xử lý, đang lúc băng bó thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tần Lam mặc áo ngủ, mặt không chút biểu cảm đứng ở cửa, tầm mắt lạnh nhạt nhìn vết thương trên vai Diêm Tử Diệp, mày nhíu lại, quanh thân có chút lạnh.

Diêm Tử Diệp kinh ngạc, vài băng trong tay nhất thời rơi xuống đất: “Gia....”.

Tần Lam giật giật mi, đi đến phía trước Diêm Tử Diệp, tuy rằng vết thương đã đóng vảy nhưng miệng vết thương còn rỉ máu, hơi thở của Tần Lam bỗng chốc lạnh xuống.

“Đau?”. Tiếng nói trong trẻo có phần quái dị vang lên.

Thần kinh đang căng thẳng của Diêm Tử Diệp nhất thời được buông lỏng, đem Tần Lam ôm lại, đầu đặt trên bụng của cô, “Không đau, chỉ cần ngồi ở bên tôi, tôi liền không đau.”

Tần Lam nhìn người đang ôm mình, con ngươi tối đen xẹt qua một tia tình cảm khác thường, tay dừng lại trên không, cuối cùng mới nhẹ nhàng hạ xuống.

nhẹ nhàng sờ mái tóc của hắn, vỗ nhẹ trấn an.

Ánh mắt của cô nhìn đến vết thương trên vai của Diêm Từ Diệp, con người sâu thêm một ít.

Khi biết được An Nhiên đi học sớm nên sáng sớm Cố Hữu đã chạy đến nhà họ Phó chờ An Nhiên đi cùng.

Cậu là một thân sĩ nhỏ lý tưởng a, nên cậu muốn chăm sóc An Nhiên thật tốt.

Vào lúc Cố Hữu chuyển vào Ngân Dục, khi vào thi thầy giáo hỏi cậu muốn chọn ban mấy, cậu không chút do dự chọn ban Thất - ban của An Nhiên đang học.

Bản thân Cố Hữu cũng nhìn ra được, tuy rằng trên mặt là tiếp đón nhiệt tình, nhưng khi cậu chọn Thất ban thì biểu cảm của hiệu trưởng rất lạ.

Thế nào mà bây giờ, mọi người đều hướng đến Thất ban?

Cố Hữu là tiểu thiếu gia duy nhất của Cố gia, thường xuyên xuất hiện cùng Cố lão gia ở mọi trường hợp, ở nơi này đám tiểu thư cùng thiếu gia khác cũng biết cậu, nhưng khi cậu chọn Thất ban, mọi người đều có chút không hiểu.

Chính là, Cố Hữu đến Thất ban, không chỉ không hoan nghênh mà là ngược lại.

An Nhiên tưởng đứa nhỏ này rất đơn thuần, thân phận rõ ràng như vậy, còn muốn đến lớp bình dân như thế này, mọi người xa lánh thì là chuyện đương nhiên.

Nhưng Cố Hữu chưa từng đề ý đến chuyện đó.

An Nhiên không đến lớp vài ngày, Cố Hữu đến lớp sớm vài ngày đã cùng Tô Nặc quan hệ ngày càng thăng cấp.

Khi Cố Hữu và An Nhiên đến trường, Tô Nặc đang chờ ở cổng trường liền chạy đến ôm chặt lấy An Nhiên, giống như chó nhỏ nũng nịu.

“Tiểu Nhiên, sao bây giờ cậu mới đến a, tớ rất nhớ cậu.” Chú nhỏ thật xấu không cho cô đến tìm An Nhiên, thật xấu.

An Nhiên vỗ vỗ đầu cô. “Có chuyện muốn xử lý”. An Nhiên không thể đến được, Lão soái ca nói khi nào miệng vết thương của cô tốt mới cho cô ra khỏi cửa.

Tô Nặc bỏ An Nhiên ra, nhìn thấy một thiếu niên đang đứng cạnh An Nhiên, nghĩ nghĩ, đến ôm thiếu niên đó, làm cho cậu thiếu niên hơi giật mình, hơn nữa cô (Tô Nặc) còn vỗ nhẹ trên lưng của cậu nói:

“Cậu là bạn của Tiểu Nhiên a, nên tôi cho cậu một cái ôm.”

An Nhiên có chút muốn cười, tầm mắt dừng lại ở nơi cách bọn họ không xa thấy một chiếc xe hơi màu đen thời thượng, khoé môi cong lên càng nhiều.

Chắc là hiện tại người trong xe đang tức giận a.

Lúc này, người đàn ông đang ngồi trên xe ánh mắt chăm chú nhìn Cố Hữu, lái xe cảm nhận được không khí trong xe đang dần hạ xuống, lái xe không tự chủ nuốt nước bọt, cố gắng lấy dũng khí nói:

“Tô tổng, chúng ta về công ty sao?”

Thần sắc Tô Kinh Thiên lạnh như băng, rất dọa người, đừng tưởng rằng anh không nhìn thấy cử chỉ của tiểu hồ ly, thật đáng đánh!

“Đi công ty”

Cố Hữu cảm thấy bản thân hơi khó chịu, giương mắt nhìn Cố Hữu, ánh mắt theo dõi cậu.

Loại ánh mắt này từ nhỏ đến giờ đều có nhưng rất ngắn, nhưng lần này ánh mắt rất có tính uy hiếp, khi cậu dừng lại, nhìn xung quanh cũng không thấy có người nào khả nghi.

Hơi nhú mày lại.

“Quả bươi nhỏ, làm sao vậy”. An Nhiên trêu ghẹo Cố Hữu.

Mày của Cố Hữu nhú chặt, lắc đầu.

“Cố thiếu, hôm nay sao đến sớm vậy”. Bốn năm người cùng cấp nhưng ở ban Nhất, các công tử thiếu gia đi thành đoàn mà tới.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, An Nhiên nhún vai, tỏ vẻ không giúp đỡ.

Không có chuyện gì kiêu căng vậy đề làm gì a?

Người đi đầu nhìn An Nhiên, cười có chút bí hiểm “Không nghĩ tới, Cố thiếu cậu thích loại hình này a”. Bọn họ đã suy đoán, Cố thiếu gia làm sao có thể đi Thất ban, nguyên nhân là do coi trọng vũ nữ thoát y này a.

Thân phận của Phó An Nhiên như vậy, thì làm sao có thể bước qua cửa nhà họ Cố?

“Cái ánh mắt của bạn là gì a” Tô Nặc một bên tức muốn giơ chân, người kia nhìn An Nhiên với ánh mắt không tốt, cô không thích.

“A, chẳng lẽ cô muốn tôi nhìn cô?”. Tên thiếu gia đó nhìn thân người bé nhỏ của Tô Nặc, cười nhạo “Cô tốt nhất nên dậy thì vài năm đi, thiếu gia tôi đối với cô không có hứng thú.”

Ánh mắt Cố Hữu ngày càng lạnh, biểu cảm của An Nhiên cũng nhàn nhạt, nơi này đã loạn đủ, cô không cần để ý đến? Có người sẽ đến giải quyết.

Tức giận trong người của Tô Nặc vẫn còn, nước mắt rất nhanh đến rồi rơi xuống “Tiểu Nhiễm, người này thật xấu, tớ muốn nói cho chú nhỏ, nói chú nhỏ đánh hắn, còn phải nói cho Phó ca ca nữa, bọn họ đều là người xấu!”. Nói xong còn quay đầu trừng mắt với đám thiếu gia đang cười kia.

Cố Hữu nhìn An Nhiên rồi đi, nhú mày, nhắc chân muốn đuổi theo, lại bị tên thiếu gia kia cản đường.

“Cố thiếu, tôi nói cậu về sau cùng Phó An Nhiên kia nên không nên ở cùng nhau, bằng không, thanh danh của cậu sẽ bị ảnh hưởng, Phó An Nhiên này là người nổi danh ở Ngân Dục a”

Cố Hữu nhẹ phui phui nơi bị thiếu gia kia đụng qua, hơi thở phát ra nghiêm nghị lạ thường làm cho vị thiếu gia kia lùi một bước.

“Nói thêm những lời vô nghĩa này nữa thì cú”. Cố Hữu mặt không biến sắc, nói.

Khi Cố Hữu rời đi, đám người thiếu gia đó không vừa ý, người này tự coi mình là thiếu gia.

“Xuy.....” Một tiếng cười nhạo vang lên không chút khách khí.

Nhóm thiếu gia giận dữ quay đầu, nhìn thấy một thiếu niên đang khoát ba lô chậm rãi đi tới, phần nộ trên mặt thu lại, hiện lên bộ mặt cười cười.

“Vương thiếu, hôm nay sao lại đến trường học?”

“Ba lô của Vương thiếu nhìn thật có phong cách a”

“Lại đổi cái mới”

Vương Thế Kiệt lấy ba lô vung ra đằng sau, khi ba lô trong quá trình vung, lại trúng tên cầm đầu.

“Ồi...”. Tên thiếu gia một tay ôm lấy mắt, không chịu nổi đau kêu thành tiếng.

Vương Thế Kiệt mới phát giác ra là mình đánh trúng người. “Ai da, thật có lỗi, tôi không có chú ý”. Ánh mắt trầm xuống, lại không có chút nào xin lỗi.

Vị thiếu gia đó một bụng tức giận nhưng khi nghe Vương Thế Kiệt nói như vậy chỉ đem tức giận nuốt xuống.

Chịu đựng đau đớn, cười nói, “Không có sao, không có sao, làm Vương thiếu lo lắng.”

Vương Thế Kiệt cười lạnh, biểu cảm vừa rồi của tên kia cậu đều nhìn được.

Cố thiếu gia hạ mình đến Thất ban, cùng Phó An Nhiên đến trường, nhóm người này còn cho rằng An Nhiên là vũ nữ thoát y?

Hiện tại khi nghĩ đến, cái danh vũ nữ thoát y cũng là do người khác đặt cho, nếu tiểu thư họ Phó nhảy thoát y, còn bị người khác chụp được, người đó chắc sẽ bị họ Phó đìem chết nếu không sẽ thân tàn ma dại.

Họ Phó, chính là bao che khuyết điểm.

Bằng không Kim Duy Hi chết như thế nào? Kim gia làm sao mà xong đời? Mã Tịnh Như cùng Ân Thiên Tuyết vì sao mà đột nhiên biến mất? Mã Tịnh Như là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết đâu?

Vương Thế Kiệt cũng không để ý tới mấy tên hai mặt này, liền xách ba lô, chạy đến phòng học.

An Nhiên cũng Cố Hữu đến lớp học, trong chớp mắt phòng học trở nên an tĩnh lạ thường.

Tô Nặc đối với chuyện này đã không còn để ý đến, cô giờ này vẫn còn tức giận, đêm nay cô phải nói với chú nhỏ, để chú nhỏ xử lý đám người kia.

An Nhiên vừa mới ngồi xuống chỗ ngồi, đã có người cầm tờ báo đến dè dặt đặt trước bàn của An Nhiên, rồi sau đó Tô Nặc còn đang tức giận, cầm

trong tay tờ báo có hình của An Nhiên

Nhìn thấy tiêu đề trên báo, không khỏi nhủ mảy.

----- Thiếu nữ anh dũng cứu hơn trăm người vô tội.

Trên ảnh người con gái đứng là An Nhiên. Bối cảnh là toà nhà bách hoá, lần đó có vụ nổ mạnh, hình ảnh An Nhiên dũng cảm đoạt lại súng.

Thật có người dám đăng, chuyện này đã xảy ra bao lâu rồi?

Trong nội dung không có nói ra thân phận của An Nhiên, chỉ là giới thiệu cô gái nhỏ anh dũng thể nào, khí phách thể nào, làm sao mà đoạt lại con tin từ trong tay hung thủ, làm thể nào chế phục hai gã nhân viên, toàn bộ đều nói hết, như là đang ở hiện trường.

“Oa oa, Tiểu Nhiên này, người trong báo là cậu sao? Ôi thật là lợi hại”. Tô Nặc dính sát người An Nhiên, cô thật ngưỡng mộ An Nhiên.

An Nhiên vỗ vỗ đầu Tô Nặc, “Nhỏ tiếng một chút”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 67.4

Cố Hữu biết chuyện này, đó là khi cậu cùng ông nội nhìn thấy trên ti vi, thấy đưa tin là con tin bị bắt cóc nhưng không nghĩ đến An Nhiên lại ở đó.

“Thật là cậu” Người cầm tờ báo kinh ngạc ra tiếng, lập tức quay đầu lại nói : " Tôi nói chính là cô ấy, các người còn không tin ". Tiện thể quay đầu lại lần nữa, sùng bái An Nhiên, " Cô có học võ phải không ? Cô làm sao mà lợi hại như vậy ? "

An Nhiên cười nhạt, không lên tiếng.

Người ở Thất ban tuy rằng đều là những người bình dân, nhưng trong bọn họ đều có những tâm hồn thuần khiết, bọn họ sẽ không đi lấy lòng bất kì ai, đối với họ mà nói chỉ có nỗ lực học tập như vậy tài năng của bọn họ sẽ được công nhận. Đi hãm hại cùng ghen tị người khác sẽ không phát sinh. Lấy lòng tiểu thư, thiếu gia cũng vậy.

Bản thân họ đem những gì họ học được trong tay này để kiếm được tiền từ tay kia, đó mới là chân chất nhất.

Đối với An Nhiên có phải là vũ nữ thoát y hay không, thì bọn họ sẽ không đề cập đến, ít nhất là ở Thất ban là vậy. Ngày trước nếu không phải bởi vì Mã Tịnh Như hay đến đây để gây tiếng cũng như nói này nói nọ thì bọn họ thật sự cũng không để ý đến chuyện này.

Khi một người tự dựa vào bản thân của mình để có cơm ăn, ít nhất đó là sạch sẽ, ít nhất bọn họ sẽ không đòi tiền từ gia đình.

Ở mỗi thời điểm An Nhiên làm cho bọn họ thật khâm phục, cô có thể đứng vững trước những áp lực, cô sẽ không nhìn người khác khi người đó không có thiện ý, ví dụ như khi bọn người đó có nói gì đi nữa thì cô cũng lạnh mặt mà nhìn, chỉ nhìn bọn họ như một đám sừu nhi (trong convert dịch là tiểu sừu nên ta làm sừu nhi ☐) đang ở trong vòng luẩn quẩn trông như những đám sừu nhi thông thường tuy ý hồ to gọi nhỏ, mà cô vẫn chỉ lạnh lùng nhìn.

Đột nhiên, nhiều người vây lại trước bàn của An Nhiên, mà trong đó nam sinh chiếm đa số, đối với bọn họ mà nói thì Phó An Nhiên đang một thứ gì đó đặc thù, cô ở trong mắt bọn họ chính là tồn tại một cảm giác như nữ thần, mặc dù có sự việc nói cô là vũ nữ thoát y, hình tượng của cô đối với bọn họ hơi lung lay, nhưng lần này có sự việc là cô cứu người, hình tượng nữ thần không chỉ có khôi phục lại mà còn cao hơn một bậc.

Nội dung trên tờ báo này chỉ xuất hiện ở Thất ban không có lọt ra bên ngoài, ở khía cạnh nào đó có thể khẳng định rằng, Thất ban có một sự đoàn kết vững mạnh, các lớp khác không thể sánh bằng.

Có một số chuyện, chính bọn họ cũng biết nguyên nhân, có nhiều chuyện là tốt, nhưng nếu như bị một số người ác ý, không biết chừng từ chuyện tốt đó lại trở thành chuyện xấu mà hại đến bản thân.

" A, đúng rồi, các người có nghe nói gì chưa, năm nay Ngân Dục thực hiện việc trao đổi học sinh. " Có một người đứng trong hàng ngũ vây quanh An Nhiên lên tiếng nói.

" Học sinh trao đổi ? "

" Đúng vậy, nghe nói lần này trao đổi không giới hạn mọi vùng miền quốc gia, lần này có 4 quốc gia, Hoa Hạ, Nhật Bản, Hàn Quốc còn có Anh Quốc nữa. "

An Nhiên cũng biết chuyện này, lần này chắc hẳn là kì trao đổi lâu nhất của Ngân Dục, do Ngân Dục tổ chức.

Ngoại trừ Hoa Hạ, Nhật Hàn Anh là ba quốc gia được phân biệt theo cấp bậc, mỗi nước chọn ra 5 người đứng đầu đến Ngân Dục được gọi là trao đổi việc học, ở mức độ nào đó mà nói, khi trong quá trình học sẽ có tranh đấu để chứng minh thể diện của quốc gia họ.

Sự việc trao đổi đã được đưa tin rộng khắp.

Ngày mà ở Nhật, Hàn, Anh lựa chọn người thì ở Ngân Dục các học sinh cũng đang tất bật chuẩn bị.

Chuyện này Phó lão gia nói với An Nhiên, Phó lão gia còn lên tiếng, nếu có người không biết tốt xấu muốn thi đấu tài năng thì cứ nghênh đón, liền hạ gục bọn người đó, lão gia tử đã giết không ít quý Nhật Bản, ông đối với bọn lùn Nhật Bản này không có chút hảo cảm, mà đối với những người nói là thích hiểu biết về văn hoá của quốc gia khác thì chỉ biết cười nhạt.

Khi Phó lão gia tử lên tiếng, cô sẽ không thể làm như mọi thứ đều không biết.

Khi trong phòng học thảo luận, nhìn mọi người đang hứng trí mà bàn luận, An Nhiên nhìn thoáng qua Cố Hữu đang nhú mày, đáy lòng một trận buồn cười.

" Quả bưởi nhỏ, đang nghĩ gì ? "

Cố Hữu ngồi bên cạnh An Nhiên, phía bên kia là một cái hành lang.

" Ông nội nói, nếu tôi gặp đám người lùn kia, muốn dạy bảo họ thật tốt . " Cố Hữu nghĩ nghĩ, mày càng nhú chặt hơn.

Theo cậu suy xét, dạy bảo này là gì, nếu là dạy bảo dựa trên thân thể thì cậu thật không nắm chắc.

" Ân, dạy bảo cho tốt ". An Nhiên phụng phịu, tràn đầy đồng cảm mà gật đầu.

Cố Hữu nhú mày càng chặt hơn.

An Nhiên cũng nói vậy, vậy cậu phải chuẩn bị cho thật tốt, vì một tuần sau đã bắt đầu thực hiện trao đổi.

Nhìn Cố Hữu xuất hiện biểu cảm ngốc ngốc, An Nhiên nhất thời cười đến bụng bị đau.

Tô Nặc một mặt lo lắng nhìn An Nhiên không ngừng nhún vai, " Tiểu Nhiên, cậu bị đau bụng sao ? Chúng ta phải đi bệnh viện a ? "

An Nhiên cười càng lợi hại.

Thân thể của cô từ khi nào xuất hiện nhiều thứ như vậy a.

Một tuần sau, vào ngày thứ tư, cuộc trao đổi bắt đầu.

Lần trao đổi này khoảng một tháng, mà trong nửa tháng trước hội học sinh đều luôn khăn trương chuẩn bị.

Vốn là 15 người, lần này đến là 17 người, Nhật Bản cử đến đây 7 người, 5 nam 2 nữ, Hàn Quốc cùng Anh Quốc thì 5 người, đều là 3 nam 2 nữ, lần này còn có các giáo viên cùng các nhân viên khác, tổng cộng gồm 27 người.

Lần này đều trao đổi học thuật, tuổi dao động từ 14 đến 18.

Trong lúc đó.

Học sinh của Nhật Bản từ xe đi xuống, trên mặt hiện lên ngao khí, học sinh trao đổi của Hàn Quốc tuy trên mặt lộ vẻ mặt cười, nhưng trong đáy mắt hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, những người tinh anh của Ngân Dục đều nhìn ra được, duy chỉ có đoàn người đến từ Anh Quốc vẫn duy trì thái độ thân sĩ, nho nhã.

Trong nháy mắt, đoàn người đến từ Anh Quốc đã chiếm không ít hảo cảm từ Ngân Dục.

"Không nghĩ đến, ở Trung Quốc cũng có kiến trúc như vậy a". Trong đám người xuống xe, có một tiếng nói vang lên, người đó nói là Hàn ngữ, nhưng đây đều là học sinh tinh anh, không người nào mà không tinh thông 5 loại ngôn ngữ?

"Đây là trường học tốt nhất Hoa Hạ, nếu loại kiến trúc phổ thông này mà còn không có, thì Hoa Hạ thật là...". Tự cho là mọi người không hiểu Hàn ngữ, người đó tiếp tục nói.

"Chữ của Hoa Hạ, nhưng là Đại Hàn Dân Quốc tôi sáng tạo nên! Chúng tôi lần này đến, là cho bọn người đó thêm kiến thức, cái gì gọi là văn hoá chân chính."

Người Hàn Quốc kia kích động nói, âm thanh ngày càng dương cao.

Học sinh của Ngân Dục còn chưa rời đi, toàn bộ ánh mắt đều tập trung đến tên kia đang cật ta đây.

Người ở Hoa Hạ là người ẩn nhẫn, mặc dù là rất chán ghét nhưng vẫn nén xuống, cái này là bạn bè quốc tế a.

Không liên quan, ngày sau còn dài, bọn họ có thể từ từ là dạy bảo tốt cho bọn họ, cái gì mà văn hoá của bốn quốc, cái gì tên là chính sử, cái gì là bẻ cong sự thật!

Mà người luôn ngồi trong hội phòng học sinh – An Nhiên, nhìn video đang phát, theo dõi tên học sinh kia.

Con người dân tối đen đứng lên, cô muốn là gặp mặt tốt đẹp, nhưng đám người này làm cho kiến thức của bọn họ là do trộm mà có.

“Quan sát tốt lắm, mọi hành động khác thường đều được thông qua!” An Nhiên lạnh lùng nhìn đám người bên trong.

Cô sẽ chiếu cố tốt cho đám người “Bạn bè quốc tế”!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 68.1

Đêm đó, An Nhiên vừa trở về nhà đã bị Phó lão gia từ kêu vào thư phòng để tiến hành giáo dục tư tưởng.

Ông đem toàn bộ những ngày mà ông kháng chiến kể lại cho An Nhiên, nhân đó ông còn nói 8 nước quốc tế liên minh để tiêu diệt đám chủ nghĩa phát xít, nói đến các nước khác thường thức văn hoá của nước ta như thế nào, nói đến nước miếng tung bay, kích động không thôi.

“Nếu cháu mà bị đám người kia khinh thường hay chế giễu mà giấu ông, ông đây sẽ cho cháu biết, ông sẽ không tha cho cháu.” Lão gia từ hung hăng trừng mắt với An Nhiên.

“Con nói lão gia từ, ông muốn nói gì không phải chỉ tóm gọn ở câu cuối cùng hay sao? Ông nói thêm nhiều lời như vậy làm gì a?”

Phó lão gia từ mặt đỏ lên, nhưng không thể hạ mình xuống được: “Nha đầu cháu nhớ cho kĩ, chỗ nào nên ra tay thì ra tay, giết hết những bọn bất lưu! Thế hệ trước của bọn họ không được thì thế hệ sau này cũng vậy.”

An Nhiên đã nhìn ra được, Phó lão gia từ nhìn cái này như một trận chiến thật sự.

Đến khi An Nhiên bảo đảm cho Phó lão gia một lời hứa, chỉ cần nhóm người đó khiêu khích, cô nhất định sẽ giữ lại cho Ngân Dục mặt mũi, Phó lão gia mới an tâm để An Nhiên đi về phòng.

An Nhiên nhìn di động, mới phát hiện ra có một tin nhắn chưa đọc, khi nhìn đến là của lão soái ca gửi đến

-----Anh không quay về được. Nhớ em

An Nhiên đứng ngoài thư phòng, xem tin nhắn ngay người vài giây, sau đó trả lời lại hai chữ rồi cười tủm tủm quay về phòng.

Mà trong lúc này, trong một phòng nào đó vang lên tiếng kêu to thảm thiết, Phó Quân Hoàng nhìn di động của mình ngây người, con người tối đen xẹt qua một tia mềm mại, nhẹ nhàng tắt màn hình.

“BOSS, người đó khai”. Trên mặt là những vết son, trên thân là bộ quần áo nhiều màu sắc, người đàn ông đó đến trước mặt Phó Quân Hoàng cung kính nói.

Đem điện thoại bỏ vào túi, anh đứng dậy, đôi quần ủng ở trên bần phát ra âm thanh hữu lực.

Đẩy cánh cửa của gian phòng, thấy một người đàn ông trung niên, toàn thân chật vật, quỳ rạp xuống mặt đất, thân thể của ông ta hơi run, ngón út cùng ngón giữa của tay phải các khớp đều bị cắt đứt, khi hắn ta nhìn Phó Quân Hoàng bước vào thân người càng run dữ dội hơn.

“Tôi.. tôi nói, tôi cái gì nếu nói, không cần đánh, không cần đánh nữa...” Tay đứt, bụng đau, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Người này tên là Lưu Minh, là thầy coi bói, coi phong thủy, chuyên đoán mạng cùng xem phong thủy cho người khác, đã mấy ngày nay, tên thầy bói này hết ăn rồi lại uống ầm no, nhưng hiện tại hắn không có ở trong khu biệt thự, khi hắn nói chuyện thập phần là khoác lác cùng xán xức, được người xem phong thủy coi trọng nên người nọ cho hắn không ít tạ lễ.

Tên này cũng là do Diêm Từ Diệp mời tới, hắn nói cho Diêm Từ Diệp cái gì mà mụ xác hoàn hồn. Mấy năm nay, Diêm Từ Diệp vì “Đại kế” của hắn,

tên thầy bói này mới ăn ở như đang ở cung điện, khi đi ra ngoài có người của Tần môn bảo vệ, thuận buồm xuôi gió làm cho người ta hâm mộ đến liú lười.

Từ khi chuyện kia qua đi, tên thầy bói này đều trải qua những ngày ăn ngon mặc đẹp hết sức sung sướng, chính hắn cũng không nghĩ đến vào lúc này sẽ có người tìm đến hắn.

Nhiều người mặc những bộ quần áo đầy màu sắc đi vào phòng hắn, không nói tiếng nào mà đánh hắn, khi hắn đang khiếp sợ thì hỏi người đứng phía sau hắn là ai.

Lưu Minh nào biết nhóm người này đang làm gì a, hắn có chết cũng không nói, hắn nhớ được là khi đám người kia đến tìm hắn có bao nhiêu dọa người, nếu hắn đem người nọ nói ra, như vậy hiện tại hắn sẽ không chết nhưng cũng sống không bằng chết.

Nhưng mà, nhóm người này biết sự lựa chọn của hắn, khi hắn chưa mở miệng thì đã chặt đứt một ngón tay của hắn.

Bọn họ cũng không cho hắn thời gian, khi hắn đau đến hô ra tiếng, thì thấy ngón tay giữa cũng bị chặt đứt! Hắn lúc này mới thấy kinh hãi, nhóm người này thật là máu lạnh, bọn họ giống như một con dao sắc nhọn, chỉ chờ có dịp, còn lại, nói bất kỳ cái gì cũng đều không nghe.

Ngay khi ngón tay cái của hắn sắp bị chặt khi hắn nói vội lên tiếng: "Tôi nói, tôi nói..!"

Quả nhiên lời hắn vừa nói, một đám người máu lạnh mới nén hắn xuống đất, hắn quỳ rạp xuống mặt đất sau đó ôm lấy ngón tay máu chảy đầm đìa, cả người đau đến rút lại.

"Là ai?" Phó Quân Hoàng nhìn tên thầy bói với ánh mắt rất lạnh, như đang nhìn một người đã chết.

Lưu bói toán này bị đám người của Phó Quân Hoàng bắt lại đặt lên ghế.

Hắn ta nỗ lực ngồi an ổn trên ghế, mồ hôi lạnh ứa ra, trên người đau đớn làm cho hắn không ngừng rên rỉ, "Tôi cũng không biết, tôi không biết người đó tên gì, là một cô gái, là cô ta nói tôi phải làm như vậy, tôi lúc đó vì tiền, cũng không nghĩ nhiều, nên mới làm theo ý của cô ta. "

Tên thầy bói này nói rất nhanh, hắn sợ hắn nói chậm, các ngón tay của bản thân đều không còn.

"Mày ở đâu gặp được cô ta ? " Người đàn ông đứng bên cạnh Phó Quân Hoàng lên tiếng hỏi.

Gã thầy bói đau đến cả người đều cuộn mình : "Tôi.. tôi... Tần môn, tôi khi ở bên người Diêm Tử Diệp có gặp qua cô ta, tôi nghe thuộc hạ kêu cô ta là Đường chủ. "

Đường chủ ? Đường chủ của Tần môn, là nữ, như vậy chỉ có một người --- Kiều Tử Du!

"Vì sao là cô ta ? " Tiếng nói lạnh như băng từ trong phòng vang lên.

"Tôi cũng không biết vì sao là cô ta, khi mười năm trước cô ta đã tìm đến tôi, tôi... "

Chát ----

Một cái tát dán trên mặt của tên thầy bói, " Vì sao muốn gây sự với Phó An Nhiên ? " Người đàn ông với khuôn mặt sắc lạnh nói.

Vốn đã đau đến khắp người, bỗng chốc bị rơi xuống mặt đất, hắn thống khổ rên thành tiếng, " Là cô gái kia....bảo tôi làm vậy... " Tên thầy bói cả người đau đến nổi nói chuyện cũng khó khăn.

" Khi nào thì bắt đầu thực hiện.. ? "

" Hai năm trước. " Tên thầy bói mồm miệng bắt đầu nói chuyện không rõ.

Mọi người đang đứng xung quanh Phó Quân Hoàng đều lui ra, sắc mặt có chút trắng bệch nhìn anh.

Cái tên đang quỳ rạp trên mặt đất đang run thì lúc này càng dữ dội hơn, người đàn ông đó tản ra sát khí vô cùng lớn, toàn thân đều tản ra hơi lạnh kinh người, người đàn ông này, mặc dù là Diêm Tử Diệp đứng trước mặt hắn, hắn cũng không có loại khí thế bức người như thế này.

Đột nhiên, Lưu thầy bói này cảm giác được nguy hiểm đang gần kề, mặc dù là vậy, nhưng hắn không thể tránh khỏi, thân thể chịu một đá của Phó Quân Hoàng, đôi quần ủng cứng rắn hung hăng đá vào bụng của hắn, nhất thời thân thể của hắn văng ra xa.

Bịch... !

Phía sau lưng trúng mạnh vào vách tường !

Một ngụm máu tươi phun trên mặt đất !

" Xử lý. " Tiếng nói vang lên không chút độ ảm biểu thị cho kết cục của tên thầy bói, không ai có thể tổn thương bảo bối của anh mà còn có thể sống sót.

Người ở lại, cùng nhau xử lý tên thầy bói vô danh đó.

Tên thầy bói đau nhưng chưa đến nỗi ngất đi, khi nghe Phó Quân Hoàng nói ra câu nói kia thì không ngừng cầu xin tha thứ, sau đó nghe được câu trả lời, cũng là -----

Đùng-----

Tiếng súng nổ, viên đạn lạnh băng được bắn ra.

Vào lúc Phó Quân Hoàng về nhà, anh ở dưới lầu rửa mặt, tắm rửa xong, xác định trên người không có mùi gì khó chịu mới lên lầu đẩy cửa phòng ngủ của An Nhiên ra, nhìn thấy trên giường không có ai chột giật mình.

Đóng cửa phòng lại, bước nhanh đến phòng của bản thân, nương theo ánh trăng, nhìn thấy một người đang hô hấp đều đặn, thoáng chốc trong lòng cảm thấy đều mềm mại.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhẹ nhàng nằm lên giường, khi anh mới vừa nằm xuống thì người luôn nằm quay lưng về phía anh – An Nhiên đột nhiên hơi động thân, làm cho Phó Quân Hoàng sợ tới mức cứng đờ.

Khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc, An Nhiên hướng đến Phó Quân Hoàng nhích lại, khi kề sát với thân thể anh, cô mới nặng nề ngủ đi.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng in một nụ hôn xuống môi của Phó An Nhiên, đôi môi mềm mại của cô luôn gây nên sự hấp dẫn đối với anh, hôn đến khi lửa nhóm trên thân anh mới buông môi của cô ra.

Mặc dù là vậy, nhưng An Nhiên vẫn không có tỉnh. Trong tiềm thức của An Nhiên, Phó Quân Hoàng đối với cô là hoàn toàn tín nhiệm, bằng không, người luôn cảnh giác như cô tại sao vẫn chưa tỉnh lại?

Đem cô gái nhỏ bé bên người ôm vào trong lòng, làm cho cô càng thêm dính vào bản thân, anh mới an ổn mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 68.2

Trong ngày Hàn Anh Nhật tứ quốc đang có trao đổi học sinh, đều được chú ý trên các tạp chí cùng bạn bè trên mạng, các loại tạp chí đối với cái gọi là trao đổi việc học đều được tán dương, trên mạng mọi người đều có những ý kiến trái chiều, có người nói là tốt, còn có người nói không tốt... Tóm lại, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Nhưng, khi mọi người đang bàn luận sôi nổi trên mạng thì có một người làm cho toàn bộ người trên mạng đều phát hoả.

Nguyên nhân tức giận không có gì khác, chính là xem thường học sinh của Ngân Dực !

----- " Tự cho mình là cao thủ của cờ, nhưng trong nháy mắt lại bị thua thảm hại "

Cờ cũng là một loại văn hoá lớn của Hoa Hạ, toàn bộ thế giới đều biết đến, nhưng lại đến Ngân Dực là sĩ tử, còn bị cho là thấp kém, cái này nhất định là đang kiếm chuyện.

Mà sự việc cũng chỉ trải qua như vậy.

Học sinh ở Ngân Dực có độ tuổi từ 14 tới 18 đều là học sinh trung học, chọn ra 17 người, cùng ba quốc gia Hàn Anh Nhật trao đổi rồi gom một nhóm lại thành một lớp, ngày đầu tiên học cùng nhau đều bình thường, nhưng sáng sớm ngày thứ hai, mấy người đó không chịu ngồi yên.

Ở Ngân Dực có một số câu lạc bộ khá nổi tiếng, cái này hầu như là cả thế giới đều biết, mà mấy người ngoại quốc này không coi ai ra gì vào buổi sáng tỉnh mơ đã đi dạo nhìn thấy người khác chơi cờ vua, liền lên tiếng coi thường :

" Không nghĩ tới, cờ vua của Đại hàn dân quốc chúng tôi, mà ở Hoa Hạ cũng có. "

Cái người nói chuyện mà không xem ai ra gì này là Lí Cùng Huân, hần là hội trưởng của hội cờ ở đất nước hần, nghe nói kỹ thuật đánh cờ của hần rất cừ, những người ở độ tuổi ngang hần không ai là địch thủ, thậm chí, hần còn đánh bại không ít người có tiếng.

Khi hần học trung học ở quốc gia hần - Đại Hàn Dân Quốc, cờ vua là đại kì của Đại Hàn, hần muốn đem văn hoá của quốc gia hần phát triển ra bên ngoài.

Lí Cùnh Huân tuy nói ngôn ngữ của chính quốc, nhưng mọi người ở câu lạc bộ không ít người biết tiếng Hàn, nghe hắn nói như vậy, một cô gái đang chơi cờ trong câu lạc bộ tức giận, về mặt đồ búng, lưu loát nói tiếng Hàn mà trả lời lại :

" Cờ vua luôn luôn là của Hoa Hạ ! Cái gì mà cờ vua là của Đại Hàn, vậy mà Hoa Hạ cũng có ? Bạn có xấu hổ hay không ? "

Người đi cùng Lí Cùnh Huân, một cô gái cũng dùng tiếng Hàn để nói : " Người của Hoa Hạ có tố chất thật kém "

" Có ý gì ? " Bỗng nhiên, toàn bộ người của câu lạc bộ cờ vua đứng lên, trong đó mặc dù có nhiều người không hiểu tiếng Hàn nhưng theo ánh mắt cùng cử chỉ của cô gái đó, tất nhiên sẽ không có ý tốt.

Hàn Dạ Anh (tên cô gái người Hàn quốc) nhìn mọi người đang bùng lửa giận, " Chính là tố chất kém "

" Đoạt đồ của nước chúng tôi, ở đó mà còn lớn tiếng. " Lí Cùnh Huân chắc chắn lắc đầu. " Người của Hoa Hạ có tố chất kém thật. "

Có một nam sinh xông lên muốn đánh người, liền bị một người còn lý trí bước lên ngăn cản, " Không thể đánh, mình không thể ở trong này mà đánh, muốn đánh nhau cũng phải quang minh chính đại mà đánh nhau ! Bằng không người Hoa Hạ chúng ta nhận là người có tố chất kém ! " Người đó sử dụng Hán ngữ để nói, tên gây sự của Đại hàn cũng không rõ.

" Tôi muốn khiêu chiến các người ! " Lí Cùnh Huân cao ngạo nói, " Tôi muốn cho các người biết hiểu biết một ít, ăn cắp cùng chính gốc sẽ khác nhau như thế nào ! "

Mọi người ở đây đều tức đến mắt không chế rồi, đã gặp qua nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ cực điểm như vậy.

" Thế nào, các người không phải nói cờ vua là thuần túy từ quốc gia các người hay sao ? Các người đây là không thách đấu ? ". Lí Cùnh Huân cười nhạo, cùng giọng điệu châm chọc nói.

Hội trưởng của câu lạc bộ cờ không có ở đây, còn mấy người nòng cốt cũng không có, bọn họ đều là những người mới học qua bộ môn này, đối với Lí Cùnh Huân bọn họ có chút biết hân, khi hắn chưa đến gây sự, hội trưởng cũng nói với bọn họ nếu tên thích gây sự đó đến tìm mọi người khiêu khích, thì phải nhịn để chờ mọi người trở về.

Bọn họ không thể làm liều, bằng không, chỉ cổ vũ tên này sỉ vả bọn họ.

Nhưng nếu bọn họ tham gia, đến lúc đó không thắng mà thua, thì làm sao bọn họ ngẩng đầu lên được ? Ngay khi bọn họ muốn đi ra thì có một giọng nói thanh nhiên vang lên :

" Cờ vua vốn là của nước ta gì đó, chỉ cần là người có đầu óc thì sẽ biết. "

Chỉ thấy một thiếu nữ lạnh nhạt mặc đồng phục của Ngân Dục, con ngươi sâu thâm thẳm, làm cho người ta cảm thấy lạnh.

An Nhiên cầm trong tay quyển truyện cổ Grim đi tới, Tô Nặc người còn trong trạng thái mơ hồ, sau đó cùng Cố Hữu đi đến trước mặt Lí Huân, tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh vang lên không có chút kính sợ.

" Có người sẽ nói với cậu, cái của người khác mà nói là của bản thân ? Cái này nếu tốt nói là tự tin có thừa nhưng còn xấu chính là không biết liêm sỉ. "

Lí Cùnh Huân cùng Hàn Dạ Anh nghe nói vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, cực kì khó coi, lúc Hàn Dạ Anh muốn lên tiếng thì có giọng nói thanh lãnh lại tiếp tục :

" Cùng người của Hoa Hạ so tố chất ? Tôi hỏi cậu một câu, người của các cậu là người có tố chất sao ? Người có tố chất là mỗi ngày đi nhìn văn hoá, xem văn hoá của những người xưa, tôi hỏi các người, các người không có học lịch sử khi ở tại quốc hay sao ! Có phải toàn bộ trên thế giới này là của các người, các người sẽ im miệng, hừm ? " Nói ra một hơi, lời nói luôn nhát, biểu cảm không thay đổi.

Nhưng nhìn cô bình thản trong lời nói, mọi người xung quanh còn đang khần trương khi nghe xong thì nhiệt huyết tuôn trào.

" Bạn nói cái gì ? " Hàn Dạ Anh lớn tiếng nói, lớn tiếng chỉ trích An Nhiên.

Ánh mắt có mười phần uy hiếp, không chút khách khí nhìn Hàn Dạ Anh, " Muốn thi đấu về đánh cờ, tôi đây xin chỉ giáo. "

" Bạn là người của câu lạc bộ cờ ? " Sắc mặt của Lí Cùnh Huân mười phần khó coi, người Hoa Hạ này thật ngông cuồng !

" Trình độ của tôi, làm sao có thể được vào câu lạc bộ cờ của trường, bạn muốn cùng người đứng đầu câu lạc bộ này thi đấu, trước hết thắng tôi rồi nói tiếp. " An Nhiên không để ý đến Lí Cùnh Huân mà hướng đến bàn cờ, mọi người kinh ngạc nhưng cũng nhường một lối đi cho An Nhiên.

Cố Hữu cũng đi đến bên cạnh An Nhiên, không nói một lời.

Mọi người bên trong câu lạc bộ cờ, đã có người nhận ra An Nhiên.

Người nổi danh ở Thất ban Phó An Nhiên, nghe nói gia đình nghèo khó, trong nhà rách nát không thôi, còn kiếm tiền bằng cách nhảy thoát y. Cô có thể thắng Lí Cung Huân sao ?

Có người muốn lên kéo An Nhiên trở về, không cần cô ở trong này làm ảnh hưởng, tuy rằng nhiều lời An Nhiên nói ra mọi người cũng tán đồng, nhưng đây là thể diện của Hoa Hạ cũng như là Ngân Dục, nếu thua, không biết chừng bọn người đó sẽ nói những gì.

Nhưng mà, mọi người còn chưa đụng được An Nhiên, thì bị Cố Hữu cản lại.

Cố Hữu, Cố thiếu gia, không ai dám chạm vào tiểu tông này. Cũng vì điều này mà An Nhiên dẫn Cố Hữu theo bên người.

" Cùng Huân học trường, phải giáo huấn người con gái không biết tốt xấu này thật tốt. " Hàn Dạ Anh bị lời nói của An Nhiên tức đến muốn gào thét, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu như vậy.

Lí Cung Huân hừ lạnh, ngồi đối diện với An Nhiên, khi hắn lên cờ, dùng một cái quân vua cùng quân pháo của An Nhiên bị vây một chỗ.

" Thua, cũng không nên khóc. "

Biểu cảm của An Nhiên luôn nhạt, " Cứ tự nhiên, chưa biết ai sẽ thua, chỉ sợ có người thua đến không đứng dậy nổi. "

Lúc này, mọi người đứng ở trong câu lạc bộ, hận không thể đem toàn bộ chất xám cho An Nhiên mượn, chỉ cần cô thắng tên coi ai không ra gì đó, mọi người đều sẽ an tâm.

Đám nhà báo nhận được tin, mọi người đều chạy đến Ngân Dục, đám người có đội có mâu thuẫn về học thuật, nhưng ngày hôm qua mọi chuyện về trong trạng thái tĩnh, tĩnh đến nỗi làm cho mọi người không biết viết gì.

Khi nghe đến ở Đại Hàn có người là chủ tịch hội cờ, bọn họ (báo chí) liền bùng bùng ý chí, cầm máy ảnh cùng ghi chép đến trường học.

Bọn họ tưởng rằng, người cùng Lí Cung Huân kia thi đấu phải là hội trưởng của câu lạc bộ cờ hoặc là một thành viên nòng cốt nào đó, nhưng không hề nghĩ rằng, người ngồi đối diện Lí Cung Huân kia, là một học sinh luôn có bộ mặt lạnh nhạt thường xuyên xuất hiện ở trang đầu có tạp chí Phó An Nhiên.

Phó An Nhiên có thể cùng Lí Cung Huân người có trình độ quốc tế chơi cờ hay sao ? Trời a, chẳng lẽ họ muốn cùng Đại Hàn phòng thủ, liền muốn đem " cận bá " hi sinh sao ?

Tuy rằng, mọi người thực vội, rất muốn hét lên, nhưng trong trường hợp như vậy chỉ biết im lặng đứng nhìn.

Lí Cung Huân chơi cờ có điểm khi người, mỗi bước hắn đi, thời điểm hắn chuẩn bị ăn đối phương, quân cờ trên bàn phát ra một tiếng " kịch ", ánh mắt tràn đầy ý cười nhạo.

Mà An Nhiên thì ngược lại, biểu cảm của cô luôn lạnh nhạt như trước, cử chỉ của cô tao nhã khi đi mỗi quân cờ, phảng phất trong đó không phải là một trần đấu mà là đùa giỡn cùng một tên trẻ con.

Trên bàn cờ, ai là thợ săn, ai là con mồi, chỉ cần là những người chơi cờ lâu năm sẽ nhìn ra được.

Vương Thế Kiệt khi nghe được tin tức liền chạy tới, thời gian đã trôi qua được một nửa.

Tầm mắt của cậu không tự chủ nhìn trên gương mặt lạnh nhạt, trong đầu lại nhớ đến khi ở trong phòng bệnh, ánh mắt nguy hiểm của cô, cô gái này, thật đúng là không bình thường.

Đối với cờ vua, Vương Thế Kiệt có chút hiểu biết, ít nhất biết ngựa đi làm sao, tướng đi như thế nào, mà ông cụ nhà cậu coi như là cao siêu, chỉ thiếu một chút là có thể đi vào đội tuyển, khi nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên, trong lòng kinh sợ một trận.

Phó An Nhiên này có vài phần giống ông cụ nhà cậu, bất quá khi nhìn thấy khí thế trên mặt cô, xem ra ông cụ nhà cậu còn kém vài phần.

Lí Cung Huân sắc mặt bất động, nhưng đáy lòng lại vô cùng lo lắng.

Nhìn quân cờ trên bàn, dùng nói là thắng, chính là thua, nhất định là thua rất thê thảm.

Hắn dường như đã nhìn ra, cô chính là đang đùa giỡn với hắn, cô làm như không chút hiểu biết, cô không vội, cứ thông thả mà ăn xe của hắn, ăn pháo của hắn...

Cô giống như là có thể biết trước được bước kế hắn muốn đi như thế nào.

Mới đầu hắn cho là cô đi loạn, lại không nghĩ rằng, ngay từ đầu, cô liền bài trí bố cục, làm cho hắn tự mình nhảy vào. Cái này, có bao nhiêu tâm tư thâm trầm, cùng khả năng tính toán thế nào ?

An Nhiên không để ý đến tâm tư rối loạn của đối thủ, cô mỗi bước đi đều đậm mật, bình tĩnh ăn con ngựa còn sót lại trên bàn cờ của hắn, sau đó từng bước ăn hết chốt, sĩ... Cô từng bước, từng bước ăn, chỉ còn quân vua còn ở lại.

Người xung quanh hưng phấn nhìn, ở mỗi bọn họ đều áp chế bản thân không cho hưng phấn làm hại đến cảm xúc, nhưng mọi người ở trong câu lạc bộ không ngừng kích động.

Mẹ nó ! Phó An Nhiên cô gái này quá lợi hại, vậy là có thể hạ Lí Cùng Huân ! Nếu không phải mọi người nói Lí Cùng Huân là người đứng đầu về thi đấu cờ, bọn họ nhất định sẽ cho rằng, đó là danh hiệu giả.

Lí Cùng Huân rất tức giận, cô có thể sớm là hạ hắn, nhưng tại sao bây giờ không chịu chiêu tướng ? Hắn chỉ có thể cầm một con cờ còn lại (Quân vua) là di chuyển tới lui.

Khi An Nhiên đem quân xe về phía trước, mới nhẹ giọng nói " Chiêu tướng. "

Tiếng nói lạnh nhạt vừa vang lên, ngay sau đó là tiếng hoan hô của học sinh Ngân Dục.

Không đến nửa giờ ! Không đến nửa giờ Phó An Nhiên đã đánh lại Lí Cùng Huân, thần kì !

Người ngồi trong phòng chờ đợi kết quả - Hiệu trưởng, khi thấy được An Nhiên thắng, mới thở ra.

May mắn, may mắn là Ngân Dục thắng, bằng không thể diện của Ngân Dục không biết để vào đâu.

Sắc mặt khó coi cùng biểu cảm cực kì cứng nhắc, Lí Huân nói " Cảm ơn chỉ giáo. ", Bốn chữ này cơ hồ là hắn cắn răng nói ra.

Sắc mặt của An Nhiên như trước : " Lúc này biết được bản địa cùng ăn cắp khác nhau chỗ nào sao ? "

Phốc xuy.....

Tất cả học sinh Ngân Dục còn đang kích động, nghe được An Nhiên nói lời này, nhất thời toàn bộ đều cười cả lên.

Cái này Đại Hàn chữ bới Hoa Hạ, tự cao tự đại, xứng đáng bị cười.

" Trộm chung quy lại chính là mình, thật là nghiên cứu không ra. ". Mọi người xung quanh chột cao giọng nói.

" Nhớ kĩ, cô ấy không phải là thành viên của câu lạc bộ cờ. " Mẹ nó, tức chết hắn.

" Nếu còn không phục, chúng ta có thể thêm một trận nữa. " Người trong hội cờ hiện tại đang hưng phấn, la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bà Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 68.3

Hiện tại Lí Huân làm sao còn muốn ở nơi này để mọi người chế giễu, sắc mặt hắn cứng nhắc hướng về phía An Nhiên gật đầu chào, sao đó cùng Hàn Dạ Anh đi ra ngoài.

Khi bọn họ nghe được rất nhiều tiếng vỗ tay của học sinh ở Ngân Dục, các học sinh ở Ngân Dục vỗ tay giống như họ đấu thắng một trò chơi thông thường nào đó.

Nhưng bọn người đó đâu biết rằng, các học sinh vỗ tay với ý từ : " Chúc mừng đồ ngốc, chúc mừng các người bị thua! "

An Nhiên đã vô tình làm nên một chuyện, trong nháy mắt toàn bộ người của Ngân Dục đều truyền tai cho nhau, thậm chí khi mọi người nhìn thấy Lí Cùng Huân, đều sẽ nói một câu : " Bạn Lí Cùng Huân, bạn đánh cờ vua giỏi quá, mỗi lần như vậy ", sắc mặt của Lí Cùng Huân đỏ lên rồi lập tức biến thành đen.

Mặc kệ là nói thế nào, bọn họ là người Hoa Hạ, bọn họ thân nhau thì vẫn đáng yêu, mặc kệ là sao, cũng phải tại đây đòi những thứ vốn là của mình.

An Nhiên cùng Lí Cùng Huân đấu trận này, không hề thiếu những học sinh dùng di động chụp lại, quay lại, thậm chí còn đăng trên mạng với tiêu đề " Cờ vua của Đại Hàn là vô địch không có đối thủ, mà lại thất bại thảm hại " Nội dung bên trong được đăng kèm theo video clip.

An Nhiên trong nháy mắt đã nổi tiếng khắp các trang mạng.

Bài báo này rất có trình độ, thu hút không ít ánh mắt của truyền thông, khi bọn họ nhìn thấy trận đấu, có một ông lão danh thủ bí mật của quốc gia nói :

" Bàn cờ giống như chiến trường, chúng ta ở trên chiến trường phải giết người, chỉ có những người có tâm tư kín đáo, thì mới có thể đánh một quân cờ hay. Cô gái nhỏ này thật không đơn giản a, nếu là tôi, cũng không có nhiều khả năng để chiến thắng. "

Mọi bình luận đều hướng về phía An Nhiên, hội cờ vua ở Hoa Hạ rất nhiều, nhưng có thể đem cờ cho người tốt thì cũng không nhiều.

Ở Ngân Dục Phó An Nhiên là một người nổi tiếng, sau trận này, An Nhiên càng nổi tiếng hơn.

Khi biết được thân phận học sinh của An Nhiên thì hội thiếu gia vùng tiểu thư cũng đến xem, nhìn thấy cô thoải mái mà đánh bại cái tên không xem ai ra gì, trong lòng bọn họ dâng lên một dòng khí tự hào, vậy mà lúc trước trong mắt bọn họ chỉ nhìn cô khinh thường xem cô là một vũ nữ thoát y, làm sao mà bọn họ ngu ngốc mà có thể tin tưởng lời người khác nói.

Phó An Nhiên căn bản không có che giấu cô chính là người họ Phó nên có khí phách cùng nghiêm nghị, mà cô chỉ là ẩn thân mà thôi. Nếu không phải lần đó hội học sinh xảy ra chuyện, bọn họ nghĩ sẽ đi đến An Nhiên nói vài lời chúc mừng.

Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, nhìn cô gái luôn lạnh lùng, bọn họ có cảm giác hơi xấu hổ mà cười cười.

Bộ đội U Linh

Vừa mới hoàn thành buổi huấn luyện dành cho các thành viên của U Linh, một đám người đều ngã xuống mặt đất, bọn họ đã lâu không bị huấn luyện với cường độ cao như vậy.

" Ôi mẹ ơi ! tiểu Quái vật kia thật là yêu nghiệt ! " Đột nhiên, một tên còn đang nằm trên mặt đất - Ngốc Ứng đột nhiên nhảy dựng lên kinh hô một tiếng.

Phó Quân Hoàng đang ngồi mắt anh đang nhắm bỗng nhiên mở to ra, con ngươi tối đen nhìn người đang la lớn.

Tên khi vừa đen vừa óm ảm mới để ý được mọi người đang nhìn hắn, cuối cùng ngoan ngoãn giao nộp di động của bản thân lên cấp trên (huấn luyện viên), khụ khụ. Anh mặt nóng rục của huấn luyện viên làm cho hắn cảm thấy rất áp lực a.

Ở Bộ đội U Linh, không có trời buộc, một người nào đó khi đi vào U Linh, cái đầu tiên cần làm là đánh bại đám bộ đội do bọn hắn trấn thủ, thuộc hạ của Phó Quân Hoàng, không cần nghe mệnh lệnh, phải tự suy xét bản thân.

" Tiểu quái vật thật đúng là người văn võ song toàn a. Nhìn vị lão tiên sinh bình luận cho cô ấy, cô ấy lại là người quân sư chỉ đạo có tài năng a. " Ngốc Ứng lau lau cái đầu không có tóc của mình mà lên tiếng.

Phó Quân Hoàng đọc một dòng bình luận thật dài kia mà không bỏ sót một chữ, cuối cùng, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đậm mạc, ánh mắt anh dần dần chuyển sang ôn nhu,

Bảo bối của anh, vĩnh viễn là tuyệt nhất.

Mọi người hiện còn đang mệt mỏi khi nhìn thấy ánh mắt của Phó Quân Hoàng ôn nhu như nước, bọn họ không khỏi rung mình.

Mẹ nó, không nghĩ tới huấn luyện viên còn nghĩ tới tình yêu a ! Đã như vậy mà còn đặc biệt nghiêm trọng !

Cái kia... Nghe nói quái vật nhỏ đó con gái của huấn luyện viên a, tuy rằng hai người bọn họ tuổi tác kém nhau hơi lớn ? Ở trong lòng bọn họ, huấn luyện viên chính là người vạn năng.

" Tôi nói này lão đại, nếu như một ngày nào đó tiểu quái vật mà có bạn trai, thì anh sẽ làm sao bây giờ. " Ngốc Ứng không biết mình sẽ gặp đại họa, liền đem nghĩ vẩn trong lòng nói ra.

Bảo đốm không chút lưu tình đá một đá vào Ngốc Ứng, Ngốc Ứng xoay người đứng lên, bắt lấy Bảo đốm đánh trả.

Bảo đốm kịp thời tránh né, nhìn mặt của Phó Quân Hoàng trở nên lạnh xuống nhìn hai người đang diễn trò nói : " Lão đại, thằng này hôm nay chưa uống thuốc, anh không cần quan tâm hắn. "

" Thôi Bảo tử, cậu nói cái gì ! Lão tử không có bệnh ! Lão tử nói không đúng sao ? Tiểu quái vật hiện tại rất lợi hại a, cô lại nổi tiếng ở trên mạng như vậy, đến lúc đó có rất nhiều người theo đuổi, khi đó ..... "

Bịch, một đá không chút lưu tình mà đá vào bụng của hắn, tiện đà che miệng của tên Ngốc Ứng này lại, hướng về Phó Quân Hoàng người đang có sắc mặt rất khó coi mà cười.

Mọi người trong U Linh thấy vậy liền đến hỗ trợ, một đám người cười nói. " Huấn luyện viên, tên Ngốc Ứng này thường xuyên quên uống thuốc mà đi ra ngoài, ngài đại lão gia không nên chấp nhất. "

" Đúng vậy, đúng vậy. "

Ngốc Ứng đang bị che miệng mắt mờ lớn, trùng với đám người này, hắn rõ ràng là không bị bệnh.

Phó Quân Hoàng đứng dậy, đem điện thoại ném trả lại Ngốc Ứng, nhìn một đám đang cười cười là đi ra ngoài.

Khi Phó Quân Hoàng đã đi xa, Báo đốm mới buông tay cái tên Ngốc Ưng đang giẫy giụa này.

Đến khi được tự do, Ngốc Ưng la lớn, " Các người này tại sao mà lại ngăn tôi, bản thân tôi có bệnh hay không bản thân tôi tự biết ? Làm sao mà ngăn cản tôi không cho tôi nói chuyện, tôi nói... "

" Chúng tôi đang cứu cậu đấy người anh em à. " Khi ốm thờ dài vỗ vỗ về mặt đang tức giận của Ngốc Ưng.

Ngốc Ưng còn chưa hiểu, cứu tôi ? Lão tử không có bệnh, các người... "

" Ngu ngốc ". Báo đốm không chút khách khí quát ra hai tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nói " Nếu không cản cậu, cậu sẽ bị huấn luyện viên đem ra mà luyện đàn... "

Ngốc Ưng bỗng chốc im lặng, hần nghĩ lại trước khi huấn luyện viên rời đi, ánh mắt của anh nhìn về phía mình.

Mẹ nó ! Ánh mắt kia thật là lạnh như băng ! Thật là dọa người ! Làm sao mà đến giờ hần mới biết.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Phó Quân Hoàng, Ngốc Ưng mới hoảng sợ, hần trịnh trọng nói với các anh em :

" Anh em tốt. "

Một đám binh lính nhìn Ngốc Ưng đang kích động mà thờ dài, bọn họ thế nào mà làm như vậy, liền liếc hần một cái, bọn họ phải tốn bao nhiêu sức.

Mà lúc này, người mới đi ra – Phó Quân Hoàng, toàn thân đều lộ ra một thân lãnh khí.

Bạn trai...

Con người tối đen vụt qua một tia lãnh băng.

Chỉ cần khi nghĩ đến, một người đàn ông đứng bên cạnh của bảo bối, anh kìm nén lại tất cả xúc động

Khi Ngốc Ưng nói đến ba chữ đó, anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết chết tên đó (tên bạn trai của An Nhiên).

Nghĩ đến những dòng bình luận, đáy lòng của Phó Quân Hoàng xẹt qua một tia bất an, mà phiền chán lại nhiều hơn.

Bản thân anh biết, bảo bối có bao nhiêu tốt, luôn luôn biết, bảo bối của anh rất hấp dẫn ánh mắt của mọi người, anh...

Đáy lòng xẹt qua chút bất an.

Lấy di động ra, không chút do dự mà nhấn một tin, nhìn lại một lần nữa cái tin nhắn vừa gửi, Phó Quân Hoàng bình tĩnh nhìn đi động, chờ đợi tin nhắn được trả lời.

Đình----

Tin nhắn được trả lời

----- Lão soái ca, anh thật đáng yêu.

Hai bên tai của Phó Quân Hoàng không tự chủ được liền đỏ lên.

Anh thật là... Càng ngày càng lạ.

Vào lúc này, Tô Nặc nhìn người đang cười trước mặt mình – An Nhiên, " Tiểu Nhiên. "

An Nhiên xua xua tay, nhìn tin nhắn trên màn hình.

-----Không cho tìm bạn trai. Giết chết.

Lí Cùng Huân đang trong lớp học trao đổi, đầu tiên làm cho mọi người tức giận, hơn nữa sự tức giận này còn mạnh mẽ hơn nữa, hần không chỉ làm Ngân Dục tức giận, mà còn làm toàn bộ Hoa Hạ đều nóng giận.

Hần cùng Hàn Dạ Anh nói, làm cho nhiều nhóm thanh niên nhiệt huyết của Hoa Hạ phẫn nộ không ít, đã có người tuyên bố, nếu bọn họ thấy hai người này ra khỏi Ngân Dục, thì đừng trách bọn họ không khoan nhượng, bọn họ đã nói rõ, cái tên không coi ai ra gì mà còn ngu ngốc, bọn họ không đón tiếp.

Từ đầu đến thì cút về chỗ đó.

Người dẫn đầu của Đại Hàn là Lí Chính Tú con người đầu hung hãn, trong một tháng trao đổi, không nghĩ tới ngày thứ hai bọn họ đã trở thành những tám

bìa, hiện tại, chỉ cần bọn họ đi ra khuôn viên trường thì bọn họ luôn cảm thấy, mọi người xung quanh nhìn bọn họ với ánh mắt đầy tức giận.

Mặc dù ở Ngân Dực mọi người không muốn tiếp đãi bọn họ, nhưng mà toàn bộ giáo viên cùng học sinh ở Ngân Dực ánh mắt của họ đều rất kì lạ, dù trên mặt vẫn là cười cười nhưng lại xa lạ và khách khí, nhưng ở bên ngoài Ngân Dực thì không giống vậy, người của Hoa Hạ thấy bọn họ (đám người Đại Hàn) dường như muốn cắn xé.

"Một đám chó Hoa Hạ!". Một tên của Đại hàn lớn tiếng mắng.

"Lí Cung Huân, cậu điên rồi sao! Nơi này là Ngân Dực!". Lí Chính Tu lớn tiếng quát, " Hoa Hạ mặc dù không sánh kịp với Đại Hàn, nhưng trong bọn họ đều ẩn giấu nhiều ngoạ hồ tàng long, hiện tại bởi vì hành vi ngu xuẩn của cậu, đã làm cho bọn họ lên mặt, nếu sau này còn phát sinh chuyện như vậy, chúng ta phải nhận không ít trừng phạt. "

Lí Cung Huân nổi giận đùng đùng ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lẽo.

" Cờ vua của chúng ta đã bị thua bởi bọn họ, tôi không tin, bọn họ có thể thắng được về võ của chúng ta ! " Một tên cao lớn của Đại Hàn hừ lạnh, " Ngày mai, tôi muốn xem, bọn họ làm sao có thể thắng tôi. "

Mọi người nghe được lời của thiếu niên đó, sắc mặt tốt lên không ít.

" Như vậy, Kim Mẫn Tích, đến lúc đó sẽ tìm cậu. "

Kim Mẫn Tích, nổi danh là thiên tài võ thuật ở Đại Hàn, hẳn sẽ cho bọn họ (người ở Ngân Dực) coi các quyền của quốc gia họ sáng tạo, đến lúc đó bọn họ sẽ khiến một đám chó Hoa Hạ xem, thế nào là thực lực chân chính.

Bên Đại Hàn đang tính kế cho ngày mai, thì đoàn người Anh Quốc đều luôn hoà nhã, năm người trao đổi đang ở trong Ngân Dực đều có bộ dáng không chỉ đẹp mắt mà còn hoà ái, bọn họ đều khiến mọi người đều ưa thích.

Vào lúc này, trong phòng họp ở một nơi nọ, có một quốc gia tuyên bố là đất nước họ là đất nước mặt trời không bao giờ lặn - Nhật Bản, trong phòng họp của các học sinh trao đổi, năm tên học sinh nhìn tên học sinh của Đại Hàn và Ngân Dực cùng giao chiến, thì đưa ra một kết luận :

Người này là Phó An Nhiên, rất lợi hại.

" Nhớ kĩ, mục đích của chúng ta khi đến Ngân Dực. " Người ngồi ở vị trí trung tâm là một người đàn ông có ánh mắt hơi buồn nhưng lại đầy sức quyến rũ, lạnh lùng nói.

" Vâng ! "

" Đại Hàn muốn gây chuyện, để cho bọn họ gây chuyện, chúng ta không cần làm theo. "

" Vâng "

" Phó An Nhiên này nhìn cho kĩ, đến lúc đó.... "

Lời của người đứng đầu chưa nói hết, có ba tiếng gõ cửa vang lên, lập tức cách cửa phòng được đẩy ra, hai tên đàn ông mặc quần áo đen đi tới, bọn họ tháo mặt nạ xuống, hai người này cũng chính là hai người cùng đến trong đoàn trao đổi học sinh của Nhật Bản.

" Chúng tôi đã bị mất dấu. " Một thiếu niên mới vừa vào đã cầm ly trà lên uống hết.

" Đã mất dấu ? " Sắc mặt của Sơn Điền lạnh lùng nói. " Chỉ là một học sinh trung học, các người cũng có thể mất dấu, tập đoàn nuôi dưỡng các người để làm gì ! "

Một người với gương mặt bình tĩnh đang ngồi trên ghế cũng có sắc mặt hơi khó coi, từ ghế đứng dậy, câu nệ đứng dậy.

Hôm nay sau khi tan học, hẳn cũng Thiên Xuyên liền nhận được mệnh lệnh, theo dõi Phó An Nhiên, khi có tin tức của cô, nếu có thể thu phục của cô thì là tốt nhất, nhưng mà, không nghĩ tới, vừa mới đi ra khỏi trường không xa, thì bọn họ đã bị người đó (An Nhiên) bỏ xa.

" Cô ấy đã sớm phát hiện ra chúng ta. ". Thiên Xuyên sau khi nói câu đó xong liền hỏi hận, đã phát hiện đó không phải biểu hiện cho bọn họ đã không chịu nổi đã kích hay sao ?

Quả nhiên, người đàn ông với ánh mắt buồn đó sắc mặt càng khó coi, " Cô ta đã nhìn thấy mọi người rồi sao ? "

" Không có. ", Hai người đồng thời lắc đầu.

" Vài ngày nay phải thật tĩnh, chúng ta còn nhiều thời gian, không cần nóng nảy. ". Người đàn ông đó trầm giọng nói.

Khi Phó An Nhiên nghe người bên dưới truyền tin, trong lòng một trận cười lạnh.

Quả nhiên, đám người này không chịu yên.

Tướng là muốn cùng cô đùa giỡn ? Có thể, chỉ muốn là lúc đó có thể mà đùa giỡn không ảnh hưởng đến tính mạng là tốt nhất.

Ở một bên khác.

Tần trạch.

Trong phòng tối, cửa sổ sát đất đặt bên cạnh bàn học, một người mệt mỏi tựa trên ghế.

Khi hắn thấy được tin, Phó An Nhiên không chết, Phó An Nhiên còn thắng được tên kì thủ của Đại Hàn, ánh mắt nhìn ảnh chụp trên ti vi, gương mặt lạnh lùng, lại làm cho trái tim hắn nhảy lên.

Cái loại rung động này, đã bao lâu chưa xuất hiện.

Không phải nói, linh hồn đã đi thành công rồi sao? Không phải nói, gia của hắn đã trở lại rồi sao? Như vậy, Phó An Nhiên vì sao còn chưa chết! Vì sao cô còn làm cho trái tim hắn nhảy nhanh như vậy? Chỉ là ảnh chụp, chỉ là ảnh chụp mà thôi!

Có chút hoảng hốt, lấy di động ra gọi, nhưng lại không có người nghe.

Đáy lòng Diêm Từ Diệp xẹt qua một tia bất an, tựa như, có cái gì đó mà hắn không biết, đang diễn ra.

Hắn, hắn...

“Luru Minh hiện tại đang ở đâu!” Gọi điện thoại cho người “Bảo vệ” Luru Minh.

Người bên kia không ngờ lại nhận điện thoại của Diêm Từ Diệp sớm như vậy, đã sớm bị dọa choáng, lại nghe Diêm Từ Diệp hỏi đến Luru Minh, bọn họ bị dọa không ít.

“Luru Minh đang ở đâu?” Tiếng nói không chút kiêng nể, tức giận lên tiếng.

“Tôi không biết! Chúng tôi không biết! Lúc đó chúng tôi bị người ta đánh hôn mê, đợi đến khi đến nhà của Luru Minh, thì phát hiện hắn không có ở đó, chỉ thấy, chỉ thấy, nhà của hắn rất lộn xộn, có dấu vết đánh nhau, còn có không ít máu cùng ngón tay, chúng tôi nghĩ... nghĩ..., Luru Minh đã bị giết chết.”

Diêm Từ Diệp bỗng đứng đứng dậy, nhắc chân ra khỏi phòng.

Tần Lam vừa ngủ không bao lâu, thì bị, một trận sức đột ngột đem cô kéo dậy, nhất thời bị tùm, sau một hồi choáng váng, không chút lưu tình ném cô xuống đất.

Cô ngẩng đầu lên, lúc đó ánh mắt Diêm Từ Diệp đầy tơ máu đỏ nhìn cô, nói:

“Cô, thật sự là ai!”

--- ----- ----- Hậu trường (cái này trong phần convert. Nếu các pn không thích thì sau này nếu có ta sẽ bỏ quả...^^~)--- -----

Một ngày nào đó, An Nhiên cùng Phó thiếu tướng đang hôn nhau đến khó thở, ngay khi Phó thiếu tướng đang bị hoá dục khắp người thì Phó Quân Hoàng mới buông người trong lòng ra, quay mặt sang một bên, thờ dốc.

“Lão soái ca, hiện tại em chỉ mới 15 tuổi, anh muốn đợi đến khi nào?” An Nhiên dựa vào lòng anh, cười cười nói.

Phó Quân Hoàng nhú mày, nhìn An Nhiên đang cười như một tiểu hồ ly, há miệng, cắn vào môi cô. Nói

“Không đợi được, hửm?”

An Nhiên nhú mày

“Muốn làm liền làm!” Phó thiếu tướng khí phách nói

“A! Làm được?” An Nhiên cười.

Phó thiếu tướng nhú mày, nhìn nha đầu đang nằm trong lòng, mày càng nhú chặt, cuối cùng mới thở ra, “Không thành vấn đề, anh có thể”

CMN, cái gì mà có thể! Lời nói phải rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 69: Mày Muốn Chết Tao Liên Tiếp, Vô Xá Có Nội Gián.

Dưới ánh đèn, Diêm Từ Diệp giống như tu la, một thân hắc đầy sát khí đứng ở bên giường, nhúu mày nhìn Tần Lam.

Tần Lam cũng không đứng dậy, cô liền quỳ rạp trên mặt đất, thanh lãnh nhìn con giận của Diêm Từ Diệp, mà ánh mắt của cô sâu xuống, có một chút nghi ngờ.

Ánh mắt của Diêm Từ Diệp đều là hình ảnh của Tần Lam, hắc đi đến chỗ của Tần Lam, ngồi xổm xuống, “Nói với tôi, cô là ai? Hừm?”

Ánh mắt của hắc đầy khát vọng, tràn đầy sợ hãi, tay của Tần Lam muốn sờ lên gương mặt hắc, mới vừa đưa lên một nửa thì tay đã bị Diêm Từ Diệp túm lấy.

Mày nhúu lại, Tần Lam nhìn tay của bản thân đang nằm gọn trong tay hắc, nhìn thoáng qua ánh mắt nghi ngờ của Diêm Từ Diệp.

Hắc nắm tay của cô đau qua.

“Cô có phải là gia của tôi hay không?” Diêm Từ Diệp không biết vì sao lại hỏi như vậy, hắc hi vọng nghe được đáp án, muốn nghe được câu trả lời, hắc muốn nghe cô nói là “phải”.

Nhưng, cô nhìn hắc, thật lâu, cô vẫn nói một câu không thay đổi, “Diêm Từ Diệp, cút.”. Nhưng có khác biệt là, lúc này đây là mắng, không có như lúc đầu lạnh lùng và chán ghét.

Tâm của Diêm Từ Diệp bỗng chốc rơi vào đáy cốc.

Đột nhiên buông tay Tần Lam, hắc ngồi trên thảm, nhìn Tần Lam.

Khuôn mặt giống, ánh mắt cũng giống, thậm chí âm thanh cũng giống... Nhưng vì sao, cô không phải là gia của hắc?

Thân mình của Tần Lam giật giật, cô đứng dậy đi đến bên người của Diêm Từ Diệp, ánh mắt lạnh băng xẹt qua một tia lo lắng, muốn đi qua an ủi hắc, nhưng khi chạm đến ánh mắt của hắc, cô không tự chủ được lui về sau một bước.

“Gia, gia, gia...” Diêm Từ Diệp nhìn Tần Lam, nhìn nhìn, hắc bỗng nhiên đứng dậy, chạy thẳng ra khỏi phòng.

Phó An Nhiên không chết, như vậy, như vậy là gia vẫn còn trong cơ thể của cô (An Nhiên)? Gia, của hắc không chết.

Tần Lam ngồi sừng sờ trên mặt đất, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Diêm Từ Diệp chạy tới gara, đèn xe chiếu sáng, chiếc xe thể thao nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong lòng, xẹt qua một cảm giác quái dị truyền đến.

Hắc đi rồi.

Trong đầu đột nhiên hiện ra ba chữ, mà thân thể của Tần Lam sau khi Diêm Từ Diệp rời đi, không có chút động nào.

Cô chờ, chờ Diêm Từ Diệp của cô trở về, chờ hắc trở về.

Trong phòng truyền đến từng trận âm thanh ái muội, một người đàn ông đang thờ dục, trong đó, còn có âm thanh kiều mị của một người phụ nữ, nhưng khi, âm thanh của người đàn ông càng ngày càng lên cao, thì có một âm thanh gõ cửa vang lên.

Vào lúc khẩn của hai người, thì làm gì có thời gian mở cửa? Khi hai người đang tới cực hạn thì nghe một tiếng phịch, cánh cửa trong nháy mắt bị vỡ ra.

Hai người vốn còn đang kích tình bên trong, trong nháy mắt ngồi dậy, người đàn ông đó bị người phụ nữ không chút lưu tình đá xuống đất, đem chặn bên giường quần lại, vươn tới gối đằng sau đầu rút ra một khẩu súng, biểu cảm hết sức thận trọng.

Phòng ngủ bị người khác đẩy ra, người phụ nữ đó chột lắc mình, tay nắm chặt vào khẩu súng chĩa vào người đang bước vào!

Nhưng khi nhìn thấy người đang đứng ở cửa, biểu cảm của người phụ nữ đó hơi giật, nhưng, hòng súng vẫn nhắm vào mi tâm của người đó.

“Đường chủ, môn chủ muốn gặp ngài.”. Biểu cảm của người nọ không chút thay đổi, giống như không nhìn thấy người đàn ông phía sau của người phụ nữ đó, nói xong, xoay người muốn rời đi.

Người phụ nữ này chính là Kiều Từ Du, môn chủ muốn tìm cô?

Kiều Từ Du không dám lưu lại một giây nào, trực tiếp dùng drap giường lau lau người, tùy tiện mặc một bộ đồ, sau đó chuẩn bị thêm một chút rồi bước ra ngoài.

Nhưng mà, khi cô đến phòng khách, cả người đều sùng sốt.

“Anh Diêm... Môn Chủ!” Nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên sofa, Kiều Từ Du liền ngây ngẩn cả người, đáy lòng xẹt qua một tia mừng thầm, sau đó là ngẩn ra.

Diêm Từ Diệp một mình ngồi trên sofa, tầm mắt của anh dừng trên người của Kiều Từ Du, nhìn tay đang cầm súng lục màu trắng, ánh mắt trầm, làm cho người ta không biết hắn nghĩ gì.

“Từ Du, vừa rồi là người nào, tôi nói...” Người đàn ông trên người chỉ có cái khăn quấn quanh hông từ trong phòng ngủ bước ra, nhìn mặt tên này, có vài phần giống Diêm Từ Diệp.

Tiếng nói bỗng dưng bị ngưng lại, khi hắn nhìn Diêm Từ Diệp ngồi trong phòng khách, ánh mắt nhất thời trùng lớn.

Người đàn ông này hắn biết, Môn chủ của Tần môn, Diêm Từ Diệp.

Con người của Diêm Từ Diệp ngày càng sâu, Kiều Từ Du bước lên một bước, nhưng lại bị người đang đứng cạnh Diêm Từ Diệp cản lại.

“Môn chủ, ngài nghe tôi giải thích, tôi...” Vừa nhìn thấy ánh mắt băng hàn của Diêm Từ Diệp, cô cũng không biết phải nói thêm gì nữa.

Có giải thích hay không đều giống nhau, ở trong lòng môn chủ, đều không có cô, vĩnh viễn hắn chỉ nghĩ tới Tần Lam, Tần Lam, Tần Lam!

“Này, thân ái, ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông không hiểu rõ chân tướng nhìn Kiều Từ Du, ánh mắt của Kiều Từ Du trở nên lạnh xuống, cô nhìn người đàn ông đang cười quỷ dị, cuối cùng ----

Đùng một tiếng, tiếng súng vang lên, người đàn ông đó không thể tin được, hắn nhìn ngực của bản thân, có dòng máu tươi chảy ra.

“Vi... Cái gì?” Khi nói xong, người phịch một tiếng ngã xuống mặt đất, quỳ rạp xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Khi Kiều Từ Du rút súng ra, toàn bộ người đang đứng sau Diêm Từ Diệp trong nháy mắt toàn bộ đều bước tới, đem Diêm Từ Diệp bảo hộ sau lưng.

Kiều Từ Du nhìn súng trong tay, lại nhìn về mặt cứng nhắc của mọi người, trên mặt xẹt qua một tia bi thương, cuối cùng, ném súng xuống đất, Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp, nhẹ giọng nói:

“Môn chủ, đã trễ như vậy mà ngài còn tới đây, có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Bộ dáng không giống như lúc giết người.

“Lưu Minh”. Lạnh lùng phát ra hai tiếng, Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du, hắn quan sát mọi biểu cảm của cô.

Người đang cúi, biểu cảm nhất thời đông cứng, nhưng vẫn bình thản trả lời: “Môn chủ, tôi không biết người này.”

“Khi nào thì...” Diêm Từ Diệp mặt mày xoa xoa mi tâm, “Khi nào thì, cô cũng bắt đầu nói dối tôi?”

Chỉ một câu nói, đã đem mọi phòng bị của Kiều Từ Du đánh tan.

“Không, môn chủ, tôi chưa từng nói dối ngài, nếu là có, cũng bởi vì tôi có nguyên nhân.” Cô làm sao có thể lừa Diêm Từ Diệp, hắn chính là người thân duy nhất của cô, là duy nhất!

“Lưu Minh là ai?”. Lúc này, tiếng nói của Diêm Từ Diệp đầy uy hiếp, con người băng hàn ngưng trọng.

Kiều Từ Du đối với Diêm Từ Diệp rất quen thuộc, cô biết, chính lúc này phải nói thật.

Nhưng, cô cũng không rõ môn chủ đang nói gì.

"Tôi... tôi không biết, môn chủ, tôi không biết ngài đang nói gì!" Kiều Từ Du cũng không khỏi kinh hãi, "Môn chủ, ngài phải tin tôi, tôi có thể lừa gạt mọi người, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nói dối ngài, tuyệt đối sẽ không." Gia đã chết, hiện tại cô không thể để mất Diêm Từ Diệp, bằng không cô sẽ trở thành người chỉ có hai bàn tay trắng.

Diêm Từ Diệp dùng ánh mắt nhìn kỹ Kiều Từ Du, hắn ta không tin tưởng cô!

"Không, không, môn chủ, ngài phải tin tưởng tôi, tôi... Tôi không biết ai là Lưu Minh, tôi hiện tại phải tìm người đó, sau khi tìm được, tôi và hắn sẽ đối

chất với nhau, tôi... "

"Người đó đã chết, đã chết rồi. "

Chỉ một câu nói, mọi cử chỉ của Kiều Từ Du đều bất động.

Bịch một tiếng, Kiều Từ Du đột nhiên quỳ gối trên sàn, ánh mắt si mê, nhu hoà nhìn Diêm Từ Diệp, mà ở nơi sâu thẳm của đôi mắt, ẩn chứa sự tuyệt vọng.

"Môn chủ.. ". Cô không biết phải giải thích như thế nào, môn chủ không tin cô, cô chỉ biết, môn chủ có thể sẽ giết chết cô !

Mây của Diêm Từ Diệp ngày càng nhều chặt, cặp mắt sau không thấy đáy, làm cho người ta không hiểu hắn nghĩ gì, cuối cùng, Diêm Từ Diệp bỗng nhiên đứng dậy, không nói thêm câu nào nữa, đứng dậy, dẫn người rời đi.

Chỉ còn lại Kiều Từ Du đang quỳ trên mặt đất, giật mình nhìn nơi Diêm Từ Diệp rời đi.

Kiều Từ Du không nói sai.

Ra khỏi nơi ở của Kiều Từ Du, mây càng nhều chặt, vừa mới ngồi lên xe, có một âm thanh ồn ào vang lên.

Cửa sổ xe hạ xuống, Kiều Từ Du đứng ở bên ngoài, cô vội vàng nhìn Diêm Từ Diệp, "Diêm ca ca, chuyện này anh có thể tin em, trên thế giới này, anh chỉ có thể tin em. "

Diêm Từ Diệp không nói gì, chỉ nhìn Kiều Từ Du với ánh mắt sâu thẳm.

Kiều Từ Du chờ, cho đến khi, xe khởi động, thẳng đến khi xe chạy ra ngoài, Diêm Từ Diệp cũng không nói thêm câu nào.

Hắn không tin cô.

Hắn quả thực không tin cô.

Kiều Từ Du mất hồn quay trở lại phòng trọ, quả nhiên, trong phòng ngủ, người đàn ông đó không thấy, chỉ để lại một tờ giấy, trên tờ giấy viết:

"Cô nói không sai, tuy rằng không phải là món ăn của tôi, bất quả thời gian qua rất tốt."

Nắm ngón tay nắm chặt, tờ giấy bị cô nắm chặt trong tay.

Bị đùa giỡn! Bọn họ đều bị đùa bỡn, đùa bỡn!

Đêm nay, bên Diêm Từ Diệp có chuyện phát sinh, toàn bộ chuyện xảy ra đều được đưa đến tai An Nhiên.

An Nhiên nhìn thấy bưu kiện, biểu cảm lạnh nhạt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Cô biết Lưu Minh là ai, chính là người của cô đã trễ một bước, người không thấy, hiển nhiên là lãnh ít dữ nhiều.

Chính Lưu Minh nói, hắn là người của Kiều Từ Du, Kiều Từ Du nói hắn không biết hắn, ở đây chính là có một người đang nói dối, bằng không sự thật ở đâu.

Kiều Từ Du đối với Tàn Lam đã là nói dối, nhưng đối với Diêm Từ Diệp là không, cô ta có tình cảm với Diêm Từ Diệp, giống như Diêm Từ Diệp đối với Tàn Lam, thậm chí, có chút điên cuồng hơn.

Nghĩ đến Diêm Từ Diệp, con người của An Nhiên chợt lạnh lùng.

Tàn Vũ Triết không có tin tức của An Nhiên, còn nom nớp lo sợ cô có chút chuyện, trong đó nhiều nhất là, người đó đến cùng có phải là Tàn Lam hay không.

An Nhiên không khỏi trừng hắn.

Sau đó, An Nhiên nói ra không ít chuyện hồi nhỏ của Tàn Vũ Triết, hắn mới đầu hàng cô, thậm chí còn trấn an nói: "Gia, tuy rằng ngài hiện tại thoát nhìn là lạ, nhưng là tên Diêm đồ điên đó vẫn điên cuồng bên cạnh ngài."

Tàn Vũ Triết hiện đang cùng Tàn Môn quyết liệt, nhóm người trưởng lão của Tàn môn hiện tại đang chọn lựa nên theo ai, toàn bộ người Tàn môn đang sôi nổi.

An Nhiên không muốn quan tâm tư của bọn họ, nhóm người đó đối với cô mà nói có cũng được không có cũng được, nhưng Diêm Từ Diệp không biết đến lúc đó phải xử lý như thế nào. Sự tồn tại của hắn là sự uy hiếp rất lớn đối với cô.

Uy hiếp lớn, phải xử lý sớm, không thể giống như kiếp trước mà nhân từ với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 69.2

Hôm nay, các diễn đàn của Ngân Dục đều sôi sục, có một tiêu đề “Tôi muốn khiêu chiến võ thuật của các người, cho các người biết võ thuật như thế nào là chân chính” tiêu đề làm cho mọi người trở nên sôi nổi.

Tiêu đề này chính là một người của Đại Hàn đề cập, người nọ không thể tìm từ hay, Hoa Hạ cùng Đại Hàn lại tiến hành tranh đấu, hẳn lại đi khiêu chiến võ thuật của Ngân Dục, hơn nữa còn tỏ vẻ, hẳn muốn khiêu chiến Phó An Nhiên.

Tiêu đề này được truyền ra, chỉ trọn vẹn 2 giờ, đã có mấy ngàn bình luận trả lời.

Không ít bình luận thống nhất nói: SB, biết cái gì gọi là võ thuật sao?

Nhiều lời bình luận nhất quán như vậy, không có một ai bình luận thêm.

Bọn người này thật là cực phẩm, không biết xấu hổ mà trên diễn đàn công khai khiêu chiến một nữ sinh.

Phó An Nhiên? Tuy rằng nghệ thuật đánh cờ của cô rất lợi hại, nhưng đâu nghe tới cô là cao thủ võ thuật? Tên đó có mắt mà như mù hay sao?

Lãnh đạo của Ngân Dục nhìn thấy lời khiêu chiến này, đều nóng lên.

Trên tầng cao nhất, một đám lãnh đạo ngồi họp, thân phận của Phó An Nhiên hiện tại mà không biết thì xem như đã chết, một đám người bận đến không kịp thở, cuối cùng hiệu trưởng chỉ còn cách gọi điện thoại cho quản gia của Phó lão gia, hỏi xem nên xử lý thế nào.

Lão quản gia không cho ý kiến chính xác, nhưng bọn họ nhớ được, lão quản gia đã nói, để bọn họ tự nháo, đến lúc đó đều phé, sau đó sẽ tự yên.

Nghe được lời của lão quản gia, bọn họ đều yên tâm.

Hiên nhiên, cái tên này không phải là đối thủ của Phó tiểu thư. Một khi đã như vậy thì bọn họ không cần lo lắng.

“Nữ thần, cô nhìn cái tiêu đề này, làm cho người ta tức chết.”

An Nhiên vừa mới bước vào Thất ban, có người chạy đến chỗ An Nhiên, đem điện thoại có tin tức đang cầm đưa cho An Nhiên nhìn.

Khi An Nhiên không chút khách khí đối với bọn Đại Hàn, hơn nữa như nữ thần dường như lạnh lùng đối với lời của người khiêu chiến kia (tên Đại Hàn), hình tượng của An Nhiên trong lòng bọn họ đã cao thêm không ít, thậm chí, từ nữ thần đã xưng hô càng thuận miệng.

Người ở Thất ban rất có sự ăy ý, không phân biệt là nam hay nữ đều thống nhất gọi An Nhiên là nữ thần.

An Nhiên nhìn nội dung của tiêu đề, ai có thể nói cho cô biết từ khi nào Thái cực quyền lại trở thành môn võ của Đại Hàn?

“Woa, mọi bình luận ở phía dưới đều giống nhau?” Tô Nặc dựa vào trên người An Nhiên, xem bình luận mà tò mò hỏi.

Cố Hữu không nói chuyện, cậu đã chuẩn bị thật tốt để xử lý đám người kia.

An Nhiên nhìn một loạt bình luận giống nhau, khoé mắt cô hơi giật vài cái.

“Nữ thần, cô sẽ tiếp nhận sao?” Nam sinh kích động nhìn An Nhiên, trong cảm nhận của thất ban, mọi chuyện sẽ được An Nhiên giải quyết thuận lợi.

Mọi tầm mắt đều nhìn An Nhiên, lỗ tai toàn bộ dựng lên, bọn họ đang chờ An Nhiên trả lời.

An Nhiên nhìn tài khoản của người nam sinh kia, sau đó tự bình luận một dòng, dưới ánh mắt của mọi người cô lạnh lùng đi về chỗ ngồi.

Người nam sinh đó hơi nghi ngờ, nhìn thấy tin nhắn trả lời, người học sinh nam đó nhất thời hỗn độn.

-----SB, biết cái gì gọi là võ thuật sao?

Nhưng cái đáng nói là, ở đó còn thêm một câu: Phó An Nhiên, hãy nhớ.

Ni nha*! Đáng khinh!

*****

• Ni mã: một câu chữ tục của TQ, mình không biết edit ntn nên để nguyên văn.

*****

Mọi người đang chờ tên nam sinh hồi hồn, người nam sinh đen mặt đem điện thoại đưa cho người ở gần hần nhất, không nói gì chỉ ghen hòng.

Nhưng khi nhìn kia (tên nam sinh) đã hồi hồn, nhất thời mọi người trở nên hỗn loạn, Phó An Nhiên này có phải khí phách quá mức.

Nhưng mà, mẹ nó! Mọi chuyện của nữ thần làm chính là không giống với người thường, bọn họ vốn cho là sẽ nhìn thấy một trận tức giận, lại không nghĩ tới, chuyện vậy mà Phó An Nhiên lại trả lời bình luận?

Sau khi An Nhiên bình luận được vài phút, trong nháy mắt, toàn bộ người ở diễn đàn run sợ, Phó An Nhiên này không phải quá mức khí phách? Trực tiếp mắng tên đó?

Nhưng càng đùa giỡn, không biết là ai, dưới danh nghĩa của lời nói An Nhiên, tính cả tin của An Nhiên bình luận, lập tức, dưới cái bình luận của An Nhiên mọi người đều thống nhất.

Cho nên, người luôn luôn nhìn bình luận, nhìn thấy bình luận đồng loạt của Ngân Dục, bọn họ (người của Đại Hàn) liền tức đến học máu.

“Đám người Hoa Hạ này khinh người quá đáng!” Lí Cùng Huân đập tay vào bàn một cái, đứng dậy nhìn bình luận trên màn hình.

“Một đám người yếu thế.” Kim Mẫn Tích cười nhạt, “Bọn họ không dám ứng chiến.”

“Là Phó An Nhiên trả lời. " Hàn Dạ Anh đột nhiên nói.

Nhưng khí, bọn họ nhìn thấy bình luận đó, bọn họ muốn bình luận lại thì nhìn thấy đồng loạt bình luận, mặt bọn họ nhất thời tái lại.

" Đùa giỡn chúng ta ! " Bọn người Đại Hàn nhất thời nổi giận.

Mà khi đám người ngày nổi giận hậu quả sẽ là gì ? Một đám người dẫn đầu đi đến phòng học của An Nhiên, để tìm người.

Khi đám người kia tới Thất ban, mọi người đều hùng hực khí thế, tuy bọn họ muốn xem bắt quái, nhưng học sinh Ngân Dục đoàn kết nhất, vẫn là mọi người đoàn kết đứng lên, đồng loạt đối ngoại.

" Tôi muốn gặp Phó An Nhiên. " Lí Cùng Huân nói bập bẹ nói tiếng Hoa, hần hướng về người gần hần nhất mà nói.

Tên nam sinh đó chính là người đưa điện thoại cho An Nhiên, hần liếc Lí Cùng Huân một cái, sau đó cười cười, “Mọi người đến đây xem, đây là người có nghệ thuật đánh cờ rất lợi hại Lí Cùng Huân.”

“Lí Cùng Huân? Là cái người mà thua nữ thần của chúng ta ? " Có người hiếu kì nói.

" Ai da, thần tượng, ký tên, người mà nghệ thuật đánh cờ tốt như vậy, tôi chưa từng thấy qua. " Một người nữ sinh cầm một cuộn giấy, bên ngoài cười nhưng bên trong khi không đang nhìn Lí Cùng Huân.

Đám người này tự tiện tìm đến ban của bọn họ, đây không phải là tìm chết hay sao ? Không ép chết bọn họ, cũng làm cho bọn họ không có mặt mũi đi về.

Người không coi ai ra gì Lí Cùng Huân, khi nghe nói câu kế tiếp thì mặt đều đen.

Kim Mẫn Tích đứng dậy : " Thế nào, các người không dám nghênh chiến ? "

" Ai da, nhìn cái người này xem. " Người nữ sinh tay đang cầm cuộn giấy khoanh hai tay trước ngực chắc chắc hai tiếng, " Nhìn thấy nữ thần của chúng tôi có thân thể gầy gò... Chắc chắn, thật là chưa thấy qua người không biết xấu hổ đến vậy. "

" Thiển Thiển, cậu nói vậy là không đúng. Đó là văn hoá truyền thống, cậu không biết sao ? Bề cong sự thật, cường chế cướp người, còn tên người gỗ này đến tìm nữ thần của chúng ta mà luận võ, cậu còn bắt bình gì ? Không thể trách người ta biết không ? "

Mọi người đều bắt đầu diễn cùng.

An Nhiên không di chuyển, vẫn ngồi trên ghế, ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn người đứng ở cửa.

Nhóm người này (nhóm người Ngân Dục) ở mọi nơi mọi lúc đều rất dễ thương.

Kim Mẫn Tích đẩy người ở bên cách ra, sắc mặt giận dữ nhìn mọi người : " Tôi tìm Phó An Nhiên ! "

" Muốn làm gì ? " Người bị đẩy sấp ngã được người khác đỡ dậy, sắc mặt giận dữ nhìn Kim Mẫn Tích.

Hàn Dạ Anh trong lòng thầm kêu, Kim Mẫn Tích này có tính khí thô bạo, nếu động thủ trong này, như vậy...

" Kim Mẫn Tích, chúng ta... " Hàn Dạ Anh nói chậm, Kim Mẫn Tích đã đi vào bên trong, hấn dựa vào thân người cao lớn của bản thân, mà bước vào trong lớp.

Nhiều học sinh bị hấn đẩy ngã.

Kim Mẫn Tích đẩy người, phát ra nhiều tiếng thô bạo ; nhưng bọn họ không ra tay.

Bọn họ nếu chỉ phòng thủ, nếu bọn họ (người Ngân Dực) cùng tiến lên, thì bọn này (đám người Đại Hàn) không phải là đối thủ, nhưng đám người Đại Hàn này nếu đánh nhau với học sinh Ngân Dực, sẽ gây thương tổn hai bên.

Trên đường, không còn học sinh té ngã nữa, mọi người dùng máy ảnh chụp lại hình ảnh những học sinh đang nằm xuống đất, sau đó, nằm trên mặt đất giả chết tất cả.

Hàn Dạ Anh được coi là tương đối bình tĩnh, cô rõ ràng nhìn thấy Kim Mẫn Tích làm sao mà xông vào, nhưng hấn không dùng sức, làm sao mà đám người Hoa Hạ lại té trên mặt đất mà không đứng dậy !

Khi nhìn thấy bọn họ nằm trên mặt đất mà rên rĩ không thôi, lòng của cô nhất thời dao động.

Người Hoa Hạ thật ngoan độc !

Nhưng bọn họ nhìn cô với ánh mắt như vậy là sao ? Như thể là đang quang minh chính đại mà bị đám người bên cô ức hiếp.

Khi Kim Mẫn Tích đi tới chỗ của An Nhiên, hấn cao ngạo nhìn Phó An Nhiên, lạnh lùng nói :

" Tôi muốn khiêu chiến cô "

An Nhiên không nhìn.

Tô Nặc nhìn chăm chăm Kim Mẫn Tích, bĩu môi, người này có chút yếu, còn không bằng bảo vệ bên người của chú nhỏ.

Cố Hữu thấy An Nhiên không có phản ứng nào, chỉ thấy cô nhìn cuốn sách tài chính và kinh tế, tư thế của An Nhiên, cậu không thể hiểu An Nhiên, huống chi cái người kia quá đáng.

" Phó An Nhiên, mày (mình ko biết edit ntn nên xưng thế này) không biết, tao... "

Bịch ----- !

Cái người đang nói chuyện đột nhiên quỳ xuống đất !

Kim Mẫn Tích cao 190cm, ầm một cái quỳ xuống đất, như một tiếng nổ, mọi ánh mắt đều nhìn lên người An Nhiên.

Mọi người không thấy Kim Mẫn Tích làm sao mà quỳ xuống, nhưng khi hấn quỳ xuống, mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Người già chết, lấy di động ra cái gì nên chụp đều chụp lại hết, rồi sao đó tiếp tục giả chết.

Kim Mẫn Tích quỳ gối trước bàn của An Nhiên, sắc mặt vẫn vẹo.

Tô Nặc sùng bái nhìn An Nhiên, cô vừa nhìn thấy Tiểu Nhiên ra tay, tuy rằng rất nhanh, nhưng cô ở gần nhất nha, mọi hành động đều nhìn thấy hết.

" Ôi bạn, bạn đang làm gì vậy ? Còn chưa đến năm mới mà ". An Nhiên làm như kinh ngạc, ánh mắt cũng lạnh xuống vài phần.

" Tiểu Nhiên cậu thật hay, cho dù là mừng năm mới cũng không thể cho hấn hồng bao, hấn không phải còn con nít. "

Một câu nói của Tô Nặc, làm cả phòng đang yên lặng nhất thời phá lên một trận cười.

Khoé môi của Cố Hữu cũng run rẩy mấy cái.

An Nhiên cười nói, " Đúng vậy, hấn ta cũng không còn là con nít. "

Sắc mặt Kim Mẫn Tích vẫn vẹo, Li Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh nhanh chóng tiến lên, đỡ Kim Mẫn Tích đứng dậy, nhưng cả người Kim Mẫn Tích như đứng không vững, trán của hấn đổ đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút thống khổ.

" Phó An Nhiên, mày đây là vũ nhục ! " Lí Cùng Huân phẫn nộ nói.

" Vũ nhục ? " An Nhiên mới đem quyển sách từ trên tay bỏ xuống, cô từ từ đứng dậy, cô cao 162cm trong khi đó Lí Cùng Huân ở trước mặt cao 185cm, có vẻ cô nhỏ, nhưng khí thế trên người cũng làm cho mọi người chú ý vài lần.

" Các người biết cái gì tên là vũ nhục sao ? " Khoé môi An Nhiên nhàn nhạt cười.

Sắc mặt Lí Cùng Huân khó coi, Hàn Dạ Anh muốn đem Kim Mẫn Tích rời khỏi nơi này, nhưng khi cô còn chưa mở miệng nói chuyện thì Kim Mẫn Tích đã mở miệng:

" Phó An Nhiên, mày không dám cùng tao khiêu chiến ! Lũ Hoa Hạ các người là một đám nhu nhược ! Các người... "

Phịch----

Một quyển sách không chút khách khí dán trên mặt của Kim Mẫn Tích, chỉ thấy Cố Hữu không biết khi nào đã đến bên cạnh của An Nhiên, trên gương mặt sạch sẽ kia lộ ra vẻ mặt chán ghét.

" Vũ nhục người dân Hoa Hạ, mày dám. " Tiếng nói thanh nhã vang lên nồng đậm hàn ý.

Chẳng ai ngờ tới, vị thiếu niên thoát nhìn ôn nhu, vậy mà có sức mạnh như thế, ánh mắt băng hàn như muốn đem người khác đóng băng.

Cố Hữu, đời thứ ba của Cố gia, quả nhiên, không phải dễ chọc.

" Tôi muốn tố cáo các người ! " Ánh mắt của Hàn Dạ Anh giận đến đỏ, Đại hàn dân quốc, gia tộc của cô tồn tại đã rất lâu, chỉ cần mấy người này cung kính gọi cô là Hàn tiểu thư, nhưng khi cô đến Hoa Hạ, chỉ có vài ngày, mà nơi này không chào đón cô, bị người khác khinh thường, thậm chí là chán ghét.

Cô cũng không rõ, vì sao bọn người Hoa Hạ ăn trộm này, thế nào vô liêm sỉ như vậy ?

Nhưng hiện tại, bọn tự công khai mà ra tay

" Tốt, chúng ta cùng đi. " Một giọng nữ vang lên, người đó là tân lớp trưởng của Thất ban, tên là Hứa Anh Thiển, người này chính là bao che khuyết điểm, trong ban mọi người gọi cô là Thiển Thiển.

Hứa Anh Thiển vừa nói xong, mọi người đang xem kịch vui bỗng nhiên toàn bộ nằm trên mặt đất, bắt đầu rên rỉ.

Chúng ta làm như thế này, để mọi người cùng xem, xem sẽ tin ai !

Ở trên địa bàn của bọn họ mà muốn ra oai ? Không biết người của Hoa Hạ đều có cao thủ ẩn danh ? Chính là muốn chết !

" Đã muốn khiêu chiến, tôi liền tiếp. " An Nhiên đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của cô làm cho cả người Kim Mẫn Tích phát run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 69.3

Mọi người ở đây cũng đang suy nghĩ tại sao mà An Nhiên đáp ứng khiêu chiến, chỉ thấy An Nhiên đột nhiên ra tay, đoạt Kim Mẫn Tích từ trong tay của Lí Cùng Huân, tốc độ nhanh đến nỗi hẳn không nhìn thấy được gì, người còn đang đau đớn – Kim Mẫn Tích nhất thời không hiểu chuyện gì, cả người đứng thẳng lên.

An Nhiên vừa rồi không làm gì cả, nhưng Kim Mẫn Tích người hẳn lại đau khắp, các huyết của hẳn đau không tả nổi, cô chính là muốn xem, Kim Mẫn Tích có bao nhiêu lợi hại.

Động tác của An Nhiên thuần thực, nhanh gọn, lưu loát, sạch sẽ, những động tác ấy làm cho người ta thấy đẹp.

Chỉ cần là một người có nội công, sẽ thấy được tất cả.

Cái này chính là một người chuyên nghiệp !

Tò Nặc nằm chán ngời trên bàn học, cô thường xuyên thấy Tiểu Nhiên đánh đám bảo vệ, mỗi ngày đều thấy bọn họ (đám vệ sĩ) mặt mũi bầm dập, nếu cô nhớ không nhầm thì lúc đó Tiểu Nhiên chỉ mới 11 tuổi.

Học sinh của Thất ban nhất thời sôi nổi, nữ thần của bọn họ, không phải danh bất hư truyền.

"Bạn Kim Mẫn Tích, bạn nói, chúng ta ai là tốc chiến tốc thắng, tính ra là được bao nhiêu thời gian rồi ? " An Nhiên vỗ vỗ tay, khinh thường cô là không có võ, đối với đám người này, nên đánh cho chúng biết ! Khi bọn họ đang ở nơi cao nhất phải trong nháy mắt làm họ rơi xuống địa ngục.

Trong lòng Kim Mẫn Tích bắt đầu lo lắng.

Cao thủ trong lúc quyết đấu, chỉ cần nhìn đối phương, liền biết đối phương có bao nhiêu thực lực.

Vừa rồi hẳn chưa hiểu tình huống như thế nào, thì đã trúng một chiêu của Phó An Nhiên, võ thuật của cô là một tầng cao, tất nhiên sẽ không kém hẳn, hẳn cảm nhận được sự bồn chồn của bản thân.

"Bây giờ liền đánh, không ấy sẽ có người chạy không thấy bóng dáng." Lí Cùng Huân hừ lạnh.

Đối với võ thuật của Kim Mẫn Tích, hẳn mười phần tin tưởng, Phó An Nhiên có thể thắng hẳn (Lí Cùng Huân), nhưng không có nghĩ là cái nào cũng có thể thắng.

Sắc mặt Kim Mẫn Tích khó coi, nhưng cũng không cùng Lí Cùng Huân đôi co, hẳn không thể nói hết được, chỉ có thể kiên trì.

Mặc dù là thế, nhưng trong lòng hẳn không khỏi suy nghĩ, Phó An Nhiên chỉ có điểm huyết trong truyền thuyết, nói về sức lực thì sẽ không bằng hẳn.

Mọi người đang giả chết đều đứng dậy, đem bàn ghế trong phòng học dẹp sang một bên, chưa ra một khoảng trống, trong lúc này Phó An Nhiên cùng Kim Mẫn Tích đang ở trung tâm.

Biểu cảm của An Nhiên vẫn như trước không nặn không nhạt, con ngươi một mảnh đậm mạc, cô hướng về phía đối thủ mà đứng thẳng, trên người phát ra khí thế cùng nghiêm nghị cảnh giác, nhất thời Kim Mẫn Tích hô hấp khó khăn, đây chính là cao thủ.

Đáy lòng dần hiện lên tia bất an, mặc dù khi hẳn giao đấu cùng cha hẳn cũng không có cảm giác như vậy.

Trong lòng tràn đầy run sợ, nếu lúc này hẳn thua thì làm sao có thể quay về gặp cha hẳn.

Trong lòng An Nhiên cười lạnh, người này (Kim Mẫn Tích), tâm đã rối loạn.

"Xin mời." An Nhiên một tay để sau lưng, một tay làm ra tư thế mời, cả người cô làm cho người ta cảm thấy chính là một cao thủ võ lâm.

Mọi người ngừng thở, nhìn trận đấu.

Mặc kệ kết quả như thế nào, trong lòng bọn họ nữ thần đã vượt xa bất cứ kẻ nào, đừng khí cùng trí tuệ của cô, còn cái khí chất lạnh nhạt, đã triệt để chinh phục mọi người ở Thất ban.

Hết sức căng thẳng !

Kim Mẫn Tích đã nhịn hết nổi, hẳn vọt tới chỗ An Nhiên, tung quyền đánh vào An Nhiên, cú đấm dừng trên người An Nhiên !

Một số nữ sinh đã sợ hãi nhắm hai mắt lại, còn các nam sinh ánh mắt mở to không hề chớp mắt là nhìn chằm chằm.

Không ai nghĩ tới, An Nhiên có thể dễ dàng tránh né.

Cô nghiêng người, lấy hai tay nắm chặt quả đấm của Kim Mẫn Tích, mọi người kinh hô ra tiếng, An Nhiên lưu loát nhấc chân, đá vào bánh chè của Kim Mẫn Tích, chỉ nghe rắc một tiếng, lập tức An Nhiên nắm cổ tay của hẳn mà bóp mạnh, mọi người lại nghe tiếng xương vỡ, tiếp đó là tiếng kêu to thảm thiết của Kim Mẫn Tích.

Xương bánh chè của hẳn đã bị phé !

Khi mọi người nghe tiếng vỡ của xương, sắc mặt có chút giật mình, bọn họ nhìn sắc mặt lạnh băng của An Nhiên, đột nhiên phát hiện ra, nữ thần của bọn họ chính là " Nữ thần ác ma ", có thể không chế sinh tử của một con người, " Nữ thần ác ma. "

Sắc mặt Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bọn họ nghe được âm thanh đó là gì, Kim Mẫn Tích nếu bị phé thật sự, như vậy, Kim gia sẽ không bỏ qua cho họ, người họ Kim nổi tiếng là bao che khuyết điểm nổi tiếng ở Đại Hàn.

Hiện tại.. Nếu người họ Kim mà biết, Kim Mẫn Tích bị phé ở trước mặt bọn họ như vậy, như vậy...

" Mẹ nó, cô gái rất có khí thế ! "

" Nữ thần cô có thể làm hơn thế nữa không ? "

" Nữ thần, cô có thu đệ tử không ? Thu tôi đi ! "

Trong đó cũng có vài tiếng của một số giáo sư, nhưng nghe được nhiều nhất chính là :

"Đại Hàn rút đi."

"Lúc này đã biết cái gì là võ thuật chân chính rồi chưa?"

"Đi nhanh đi, nếu không đến lúc đó lại nói, bị người của chúng tôi đánh tàn phế." Hứa Anh Thiện đứng trên bục giảng mở miệng nói.

Mọi người sùng sốt.

Không phải chính bọn họ đánh người ta tàn phế hay sao?

Nhưng, bọn họ nhìn lẫn nhau, lại nhìn người té trên mặt đất không ngừng rên rỉ, nháy mắt, bọn họ đã hiểu hết.

"Đó chính là khi đi vào đột nhiên té ngã, lại nói chúng ta làm."

"Nghe nói năm nay, đi cũng có thể bị té, té đến nỗi gãy chân, vậy cùng đám người này (Đại Hàn) là chung nhà rồi."

"...."

Hàn Dạ Anh cùng Lí Cùng Huân cả người đều run lên, bọn họ chưa thấy người không biết xấu hổ lại vừa vô sỉ đến vậy! Bọn họ (người Ngân Dục) sao có thể vô sỉ đến vậy!

"Các người, các người..."

"Chúng tôi, chúng tôi luôn hoà ái dễ gần." Tô Nặc đột nhiên nói, "Không giống các người, luôn đi so đo với mọi người, còn lấy của người khác mà nói là của chính mình, hừ."

"Đưa tôi đi bệnh viện, đi bệnh viện." Kim Mẫn Tích lớn tiếng kêu, hắn không thể phé, hắn là thiên tài võ thuật của Đại Hàn, hắn không nghĩ tới hắn sẽ trở thành một người tàn tật.

Nghe được tiếng kêu của Kim Mẫn Tích, Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh mới nhất thời cả kinh, vội vàng đưa Kim Mẫn Tích đi, trước khi đi, Lí Cùng Huân nhìn An Nhiên, lạnh giọng nói:

"Phó An Nhiên, chúng tôi sẽ nhớ kỹ mặt cô."

"Đi thông thả, không tiễn." Cả người Tô Nặc dán vào An, hướng đến Lí Cùng Huân mà xua tay.

Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh mang người đang kêu thảm thiết Kim Mẫn Tích rời đi, trước khi bọn họ rời đi, mọi người ở Thất ban không khách khí mà cười, còn nói sao không chụp ảnh lưu niệm.

Xảy ra chuyện như vậy là không nhiều lắm.

Nhưng lúc này, trên diễn đàn của Ngân Dục, mọi người đều xem một tin tức ----

Hiện trường trực tiếp của Nữ Thần chiến đấu với Đại Hàn.

Với tốc độ nhanh nhất, bài đăng được chia sẻ, đăng lại, thế nhưng mọi người nói nữ thần đang tìm cách van nài (tất cả mọi người đang nói, nữ thần đi thông đồng câu hồ sơ - Nguyên văn là vậy có ai giúp ta edit đúng lại không vậy???)

Nhưng mà, có người luôn luôn chú ý đến mỗi cái bình luận, một người đàn ông mặc trang phục rằn ri, ánh mắt xẹt qua rét lạnh, anh cực kì không vừa ý, đem toàn bộ bài viết trên diễn đàn mà gỡ xuống.

Mọi người trên diễn đàn còn đang hân hoan xem thì đột nhiên nhìn thấy "Nội dung hiện không tồn tại", suýt chút nữa đã làm mọi người tức chết.

Khi bọn họ muốn chửi, thì thấy một tiêu đề hiện lên, cái tiêu đề thật là thiên kì bách quái, toàn bộ đều hiện: "Của tôi!"

Mẹ nó! Cái gì mà của hắn.

Tên hacker này hăng là điên rồi.

Khi An Nhiên biết được chuyện này thì hơi giật mình, mọi người ở Thất ban ngạc nhiên nhìn An Nhiên người cười ra tiếng.

Lão soái ca, anh thật là kiêu ngạo.

Cố Hữu khi nhìn thấy dòng tin thì cũng chau mày, Phó ca này thật nhanh, tốc độ còn nhanh hơn bình thường.

Ở một bên khác.

Ở quán cà phê "Thời gian lưu lại" hôm nay tạm dừng bán.

Lam Nhựt Khê ngồi trên sofa, cả người cực kì lười nhác, ngồi bên cạnh là Lãnh Hạo, mà đối diện hai người họ mà ba tên đang quỳ với sắc mặt sợ hãi.

“Nói, vì sao muốn phản bội?”. Lam Nhựt Khê đã xuất viện được một thời gian, tuy sắc mặt không tốt lắm nhưng khí thế nữ vương vẫn là mười phần.

Ba người kia thật không ngờ, khi bọn họ chuẩn bị chạy trốn thì lại bị bắt.

“Không nói? Không sao, ở Vô Xá có cái gì hăng các người đều biết, chúng ta có thể đi tới đó.” Cầm cốc cà phê, Lam Nhựt Khê lạnh nhạt nói.

Ba người kia hiển nhiên là đã bị đánh, trên mặt cùng trên người đều có vết thương, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Lam Nhựt Khê cùng Lãnh Hạo, thì chỉ biết bản thân không thể chạy thoát.

“Chúng tôi... Nếu chúng tôi mà nói, chúng tôi sẽ...”

“Tôi không muốn cùng các người nói điều kiện, ở Vô Xá, không cần điều kiện cũng có thể nói.” Tiếng Lãnh Hạo lạnh lùng vang lên, đánh gãy lời của bọn họ.

“Các người đừng quên, tư liệu của các người, chúng tôi có.” Lam Nhựt Khê quăng một quả bom (Không phải quăng bom nổ đâu nhe. ^^~), “Người đứng phía sau là ai?” Vô xá có nội gián, thật không tin.

Nhưng mà chỉ dựa vào ba người mà đem Vô Xá lật tung thì không có khả năng, sau lưng bọn họ nhất định có người.

“Chúng tôi nói, chúng tôi nói.” Trong đó có một người đàn ông có dáng người thấp đi ra, hấn hoảng sợ nhìn Lam Nhựt Khê, “Tôi... tôi cầu xin các người thả người nhà của tôi, bọn họ không biết cái gì hết, tôi...”

“Nói lời vô nghĩa nữa, tao sẽ bắn chết mày.” Biểu cảm của Lãnh Hạo không tốt, ở Vô Xá có nội gián, thì làm sao hắn có thể chịu được.

Sắc mặt hai người còn lại cũng trở nên trắng bệch.

Nếu bọn họ mà còn không khai, bị giành trước, vậy bọn họ chỉ còn một con đường chết? Nghĩ thế, hai người đồng loạt cướp lời.

Cuối cùng, Lam Nhựt Khê chỉ vào tên có vóc dáng thấp nói: “Mày nói.”

Khi tên có vóc dáng thấp nói ra cái tên, biểu của Lam Nhựt Khê cùng Lãnh Hạo nhất thời đông cứng.

Làm sao có thể, làm sao là hắn!

Lúc này, An Nhiên nhận được điện thoại của Lam Nhựt Khê

“Nói”

“Quân chủ, vô xá có nội gián, đã tìm được.” Bên kia Lam Nhựt Khê nói, bên đây An Nhiên mày nhíu lại.

“Là ai?”

“Ngân Lang!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chương 70: Mắt Điện Tử, Phía Sau Màn Độc Thủ

Lam Nhựt Khê tắt điện thoại, ánh mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Quân chủ nói gì?” Lãnh Hạo bước nhanh tới hỏi, khi nhìn thấy Lam Nhựt Khê có phản ứng lạ, mày càng nhíu chặt.

Lam Nhựt Khê lắc đầu, “Cô ấy chỉ nói, tra. Sau đó liền cúp điện thoại.”

Tra.

Một chữ này có nhiều ý nghĩa.

Quân chủ tin Ngân Lang là nội gián, bởi vậy mới bảo hấn đi điều tra nguyên nhân phản bội.

Mà còn cái khác, chính là quân chủ không tin Ngân Lang là nội gián ở vô xá, nhóm người đó phản bội.

Ngân Lang đi theo quân chủ khi Vô Xá còn chưa thành lập, lúc ấy, bọn họ không biết quân chủ, mà khi bọn họ gia nhập Vô Xá thì Ngân Lang được đưa đi bộ đội, sau đó thông qua các thử thách mới vào được U Linh, đi theo bảo vệ Phó Quân Hoàng.

Nghe nói, bên trong nhóm người thứ nhất quân chủ đưa thủ hạ mình vào bộ đội có tổng cộng tám người, toàn bộ đều được U Linh thông qua, nhưng chỉ trong mấy năm trong đám người đó chỉ còn lại Ngân Lang.

Nếu nói Ngân Lang là nội gián : chuyện này đối với quân chủ mà nói chính là một đả kích lớn?

Quân chủ đã bảo tra, như vậy, họ sẽ tra, tra cho rõ tường tận.

Bên này, sắc mặt của An Nhiên một mảnh đông lạnh.

Cô không tin Ngân Lang lại phản bội cô.

An Nhiên sẽ không bởi vì kiếp trước Diêm Từ Diệp phản bội mà lựa chọn không tin bất cứ kẻ nào, đời này, ánh mắt của cô có thêm phần độc ác, người luôn đi bên cô - Ngân Lang lại phản bội cô.

Cho nên, cô bảo Lam Nhược Khê đi thăm dò, tra rõ.

Đôi khi, tận mắt thấy chưa chắc đó là sự thật.

Nhóm người Đại Hàn lại chọc tức Hoa Hạ, mà Kim Mẫn Tích lại càng giận hơn, thậm chí so với Lí Cùng Huân còn hơn vài phần, từ những bình luận có thể nhìn ra.

Học sinh ở Thất ban đều rất nhiệt tình đưa ra bị ảnh bị “Đánh” tập thể đưa lên mạng, hơn nữa còn “Than thở khóc lóc”, “Phẫn hận không ngớt” “Lên án” Kim Mẫn Tích chính là người đánh bọn họ, đồng thời còn nói, trong thất ban có một nữ sinh mỏng manh bị Kim Mẫn Tích dọa đến nay còn sợ, cuối cùng còn để tấm ảnh của Tô Nặc với khuôn mặt sầu não.

Mọi người trên mạng đều nhìn hết, trong nháy mắt toàn bộ đều căm phẫn.

Nhóm người Đại Hàn không biết văn hoá cùng lịch sử ở bản quốc còn chưa tính, lại đến Hoa Hạ thi đấu đua cợt! Muốn đấu cái gì đều có thể, tại sao phải tìm một nữ sinh mà luận võ, mẹ nó!

Mọi người trên mạng đồng loạt phẫn nộ, đám người Hàn không biết làm sao.

Mà chuyện nổi giận này đã nghiêm trọng đến nỗi khiến các tạp chí lớn chú ý, ngay hôm đó, các tạp chí lớn nhỏ đều bắt đầu đưa tin, nhưng kì quái ở chỗ là mọi thông tin đưa lên báo đều không nhắc đến tên Phó An Nhiên, thậm chí đến ảnh cũng không có.

Mọi người đối với chuyện này đều có nghi vấn, học sinh trung học, mọi người không biết đưa tin tốt như thế nào, cũng sẽ không để ý đến.

Nhưng bọn họ đâu biết rằng, mọi tạp chí đều muốn một mình đến phỏng vấn Phó An Nhiên? Phó An Nhiên hiện tại là trung tâm của internet! Được coi là tâm phúc của mọi người!

Vậy ai mà không muốn phỏng vấn? Ai không muốn lấy tin độc quyền.

Nhưng! Nhưng! Mọi chuyện đều có cái nguyên nhân của chính nó!

Cấp trên đã nói, không được quấy rầy Phó An Nhiên, bạn học Phó An Nhiên cần chú tâm học tập, bạn học Phó An Nhiên thích yên tĩnh... Cấp trên nói thật dài dòng, bình thường lão đại của bọn họ có như vậy đâu, nói nhiều như vậy? Nhưng họ lại có cái hiểu cái không?

Phó An Nhiên là người không chạm vào được.

Người phía sau của cô, càng không đụng được!

Vì thế, mặc kệ tâm của bọn họ bùng cháy muốn đi, nhưng không thể nào can đảm đi được.

Chuyện này xảy ra quá lớn, người của Hoa Hạ cảm thấy việc trao đổi học sinh của trường là thất bại, người của Đại Hàn không nên đến trao đổi, cho đến hiện tại, trên mạng đều đồng loạt hô, Đại hàn, rút khỏi Hoa Hạ.

Nhóm người Đại Hàn cũng biết được tin này, sự tình không biết ra sao, ngày càng dữ dội, cuối cùng không biết ai dẫn đầu, ở diễn đàn của Ngân Dục, vậy mà có mấy người mắng Học viện Ngân Dục, học sinh cùng người Hoa Hạ cũng bình luận, ở đó có mọi người vũ nhục về cách cư xử của Đại Hàn, để cho đám người đó biết mọi người (Hoa Hạ) đã hết sức phẫn nộ rồi.

Học sinh ở Ngân Dực không chút khách khí mắng, đưa ra bằng chứng chứng minh, để bọn người (Đại Hàn) không còn đường nói.

Ngôn ngữ của Đại Hàn lại bắt đầu cuồng ngôn, có một số người tốt bụng dịch lại, cuối cùng bình luận lời phiên dịch, “Không cần thân” rồi đăng lên diễn đàn (Ở đoạn này ta đọc không hiểu convert... Đọc mà không hiểu đừng trách ta a.. * Cúi đầu*).

Trong nháy mắt lời bình luận đó trở thành đề tài sôi nổi.

Chuyện người Đại Hàn rời khỏi Hoa Hạ đã trở thành đề tài hấp dẫn.

Mà lúc này, Nhà ngoại giao của Đại Hàn đang ở trong Đại sứ quán của Hoa Hạ tức đến giờ chân, ai mà ngu ngốc đến nỗi đi đến địa bàn của người ta mà phát ngôn như vậy? Bọn họ muốn xoá bình luận đi để hạn chế người xem lại.

Hacker? Đừng cho rằng bọn họ chưa nghĩ đến? Nhưng bức tường lửa của Ngân Dực cùng cục An Toàn Mĩ Quốc là tương tự nhau không thể công phá, chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Khi biết được nhóm học sinh cùng nhân viên người Đại Hàn rời đi, các học sinh của Ngân Dực hội tụ lại rất đông, chuẩn bị buổi đưa tiễn vui vẻ.

Học sinh của Ngân Dực là tuyệt đối vui mừng.

Học sinh của Đại Hàn cảm thấy là sự sỉ nhục. Từ nhỏ cho đến bây giờ, chưa từng gặp qua sự sỉ nhục lớn như vậy. Bọn họ vừa đến Ngân Dực chưa được một tuần, đã đi về.

Sau khi trở về bọn họ nên nói như thế nào? Chất xám hơn người bình thường nên đẩy nhanh tốc độ trao đổi? Sự việc này lớn như vậy, ai mà chẳng biết bọn họ bị buộc trở về.

“Thật cảm ơn các người lần này đã đến đây trao đổi, đồng thời, chúng tôi cũng hiểu hơn quý quốc về học thuật cùng với nghệ thuật đánh cờ, nhưng, võ thuật của chúng tôi có vẻ mạnh hơn.” Sở An Tu thân là Hội trưởng hội học sinh, cậu vươn tay đến cùng người sắc mặt đã không tốt – Lí Cùng Huân bắt tay.

Sắc mặt Lí Cùng Huân khó coi, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ có thể mỉm cười đối mặt.

“A đúng rồi, phải nhớ cho kĩ, mặc kệ là võ thuật hay cờ vua, vĩnh viễn là của Hoa Hạ. Mặc kệ mà văn hoá của chúng tôi bị đoạt đi bao nhiêu, thì chúng đều của Hoa Hạ.” Gương mặt của Sở An Tu ôn hoà cười, làm cho mọi người không nắm được tia khuyết điểm nào.

Nhóm người Đại Hàn khi nghe Sở An Tu nói, biểu cảm đều thay đổi.

“Sở hội trưởng, cậu đây là có ý gì?” Lí Chính Tu lạnh mặt nhìn Sở An Tu nói.

Sở An Tu tiếp tục cười, cậu nhìn mọi người, tao nhã cất tiếng nói. "Cậu cảm thấy ý gì thì chính là ý đó. "Đừng cho rằng người ở Ngân Dực thì dễ khi dễ, họ vẫn cho rằng người Hoa Hạ dễ khi dễ a ? Hừ, Quân chủ đã ra tay, Sở An Tu cậu cần phải che giấu gì ?

Nhóm người Đại Hàn nhất thời đen mặt.

Kim Mẫn Tích bị nâng lên xe, hai chân của hắn đi gãy, đầu bó thạch cao, không biết là có khôi phục như lúc đầu hay không.

Mọi người trong Thất ban đều giữ kín tiếng, mặc dù còn những thành viên trong lớp, bọn họ đều không nói Kim Mẫn Tích bị Phó An Nhiên đánh đến như vậy.

Đại Hàn đi rồi, chỉ còn Nhật Bản cùng Anh quốc hai quốc gia trao đổi.

Vào ngày trao đổi sinh viên tuy rằng bọn họ (Nhật Bản) cũng lên mặt, nhưng đối với đám người Đại Hàn mà nói, họ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần bọn họ (Đại Hàn) không sinh sự ở Ngân Dực thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

Lúc này, trong phòng họp của nhóm người trao đổi Nhật Bản.

"Đám người Đại Hàn đã bị đưa về. "

"Người Hoa Hạ quả nhiên có chút thủ đoạn, chuyện hôm đó tôi cũng ở đó, nhưng lại không nghĩ đến, bọn họ có thể làm cho dư luận nghiêng về bọn họ, Phó An Nhiên quả nhiên không đơn giản. "

"Chúng ta hãy tiến hành thật sớm, thời gian còn lại của chúng ta không nhiều. " Sắc mặt Sơn Điền trở nên lạnh lùng. "Nếu lúc này, chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, thì có hậu quả gì chắc mọi người cũng biết. "

"Dạ ! " Sắc mặt mọi người đột nhiên nghiêm túc, đồng loạt đứng lên «Nhất định hoàn thành nhiệm vụ. "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 70.2

Không khí trong phòng họp của Vô Xá cực kì thấp.

Ánh mắt mọi người tập trung nhìn vào người đang ngồi ở ghế trung tâm, thân người thẳng tắp, không dám động đậy.

An Nhiên lạnh lùng nhìn hai thi thể quỳ trên mặt đất, lạnh lùng lên tiếng :

" Phát hiện khi nào ? "

" Vừa mới. " Lãnh Hạo đứng sau An Nhiên, gương mặt xẹt qua tia ngưng động.

Hai thi thể này chính là người đã nói Ngân Lang là nội gián.

" Tốt. " Nhân nhật lên tiếng, làm mọi người hô hấp dồn dập.

Quân chủ nói vậy là có ý gì ?

Là trách bọn họ hay sao ?

Phong Lượng luôn đứng bên ngoài cửa, sắc mặt cũng rất khó nhìn, hắn lấy tay đẩy kính lên, mí mắt sụp xuống.

Ai có năng lực lớn như vậy, có thể tránh được ánh mắt của bọn họ, tiến vào Vô Xá, sau đó giết hai người này ?

Vô Xá đã bại lộ sao ?

An Nhiên đứng trước hai thi thể kia không chút di động, chỉ lẳng lặng nhìn hai thi thể, trong đó có 1 thi thể mất mớ to, An Nhiên nhíu mày.

Mà lúc này, ở một phòng khác, có một người đang ngồi trong phòng giám sát, có 10 màn hình đang chiếu các hình ảnh ở mọi khía cạnh, nhưng chúng có cùng một hình ảnh chính là khuôn mặt lạnh lùng của An Nhiên.

Cô giống như đang đối diện với người này, người này đặt tay lên chuột thao tác, đem hình ảnh của An Nhiên phóng lớn, cả người tựa đầu vào ghế, khoé môi mang theo một chút ý cười.

Bỗng nhiên chỉ thấy An Nhiên ngồi xồm xuống, một chút lưu tình, lấy tay đặt trên mắt của tên thi thể đó, ra tay, móc mắt ra.

Xẹt xẹt -----

Màn hình bỗng nhiên tắt đen, cùng đó là tiếng âm thanh vang lên.

Ánh mắt của người đó bỗng nhiên hưng phấn, Phó An Nhiên, Phó An Nhiên.

Phó An Nhiên này quả nhiên là không thể xem thường, cô rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi hắn nghĩ phải có được cô, sau đó hủy diệt cô.

Mọi người trong Vô Xá cả kinh, mà nhiều hơn là kinh ngạc.

Bọn họ không hiểu, nguyên nhân mà quân chủ làm, những người đó không phải đã chết hay sao ?

Lam Nhược Khê cùng Lãnh hạo đồng thời bước lên, quan sát trên gương mặt máu thịt lẫn lộn kia, nhưng, khi bọn họ nhìn đến một bên mắt đã bị móc nhất thời ngớ ra.

Trong mắt của cỗ thi thể có một viên hình tròn nhỏ, người này đã bị chết rồi, nhưng họ lại không thể tưởng tượng được, thứ này sau có thể nhét vào trong mắt.

" Đây là cái gì ? " Lam Nhược Khê đem thứ trong tay giơ lên hỏi An Nhiên.

" Mắt điện tử. Là thứ tiên tiến nhất thế giới. Mắt điện tử. " An Nhiên hít một hơi thật sau nói.

Cái này là do Tần môn chế tạo, là loại mắt có thể khống chế một người nào đó, có làm là vũ khí là người điều khiển. Người bên trong Tần môn không thiếu những người có mắt điện tử này.

Mắt điện tử được xem là kĩ thuật tiên tiến nhất trên thế giới, nhưng có chỗ hạn chế chính là mặc kệ là đang ở chỗ nào đều sẽ bị tổng bộ theo dõi.

Thông qua mắt điện tử, người giám sát có thể thấy được tất cả.

Muốn khống chế thì phải khống chế những người có ý đồ phản bội, ví dụ như hai thi thể này.

Trong mắt điện tử có một loại độc tố, chỉ cần người giám sát nhẹ nhàng ấn một cái nút, thì người bị khống chế sẽ chết.

Hai người này chính là chết như vậy.

Người Vô Xá nghe vậy, rất kinh ngạc. Loại chuyện như thế này, trước kia bọn họ chưa từng nghe qua.

"Quản lý, đem cái này hủy đi." An Nhiên đột nhiên xoay người, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Phong Lượng nói.

"Dạ." Phong Lượng nói.

Lam Nhược Khê cùng Lãnh Hạo đối với mắt điện tử này cũng có chút biết, cũng biết cái này nó lợi hại như thế nào.

Hiển nhiên, Vô Xá đã bị phát hiện.

Nếu như Vô Xá vẫn làm căn cứ tại đây thì rất nguy hiểm đối với bọn họ.

Nhưng mà...

"Quản chủ, thân phận của ngài.." Lam Nhược Khê có chút lo lắng nhìn An Nhiên, cô (An Nhiên) cùng hai thi thể có tiếp xúc qua, vậy có chút mạo hiểm.

An Nhiên không nói chuyện ánh mắt nhìn mắt điện tử đã bị hỏng, mày không tự chủ nhíu lại.

Xem ra, có một số việc cô đã coi quá đơn giản.

"Chú ý an toàn bản thân." Ánh mắt của An Nhiên thu lại, "Tôi không nghĩ người của tôi sẽ bị mất mạng vô ích." Đôi khi, thuộc hạ của mình không cần lúc nào phải uy hiếp mà thỉnh thoảng phải quan tâm.

Quả nhiên, lời An Nhiên vừa nói ra, mọi người còn đang căng thẳng đột nhiên kiên định đứng lên.

"Dĩ nhiên, người của tôi, sẽ không để hấn chết vô ích." An Nhiên hít một hơi thật sâu, "An táng hai người này, cho gia đình bọn họ một ít tiền. Còn có, đem tin tức nói với Ngân Lang, đề hấn tự bảo vệ bản thân." Hai người này có thể nói ra tên của Ngân Lang, vậy Ngân Lang đã bị phát hiện.

Nói xong, An Nhiên lạnh lùng bước ra khỏi Vô Xá.

Khi cô bước ra khỏi Vô Xá, về mặt chợt biến đổi.

"Tra, người mua mắt điện tử của Tần môn là ai?" An Nhiên gọi điện thoại cho Tần Vũ Triết.

Khi mới nhận điện thoại của An Nhiên, Tần Vũ Triết không kịp vui mừng, thì An Nhiên lạnh lùng nói, Tần Vũ Triết nhất thời sùng sốt.

"Gia, vì sao ngài không giết Diêm Tử Diệp? Năm đó hấn giết --- ---"

"Bản tử, hiện tại hãy đi điều tra! Tôi muốn trong thời gian ngắn nhất phải biết kết quả." An Nhiên đánh gãy lời nói của Tần Vũ Triết.

"Gia..". Tiếng Tần Vũ Triết nghẹn ngào, "Gia, vì sao không giết tên phản bội đó? Kiếp trước ngài chết trong tay hấn, đời này chút nữa cũng chết trong tay hấn, ngài vì sao... Vì sao không giết hấn! Gia, chỉ cần ngài nói một câu, tôi lập tức đi giết tên đó!" Tần Vũ Triết rống lên, mà nhiều hơn đó chính là nghẹn ngào.

Không ai biết, khi hấn lấy được máy ghi âm đó, đáy lòng phẫn nộ, hấn đi đến Tần Trạch, hấn có thể san bằng Tần Trạch, giết chết tên phản bội đó.

"Bản tử, không cần giết hấn." An Nhiên ngồi trong xe, biểu cảm dị thường bình tĩnh, "Những vấn đề phía sau, không cần gấp. Hiện tại, cậu cùng Tần môn đã quyết liệt, nó cũng cần thiết để làm lung lay Tần môn."

Tần Vũ Triết sùng sốt, "Gia.." Có ý gì.

"Đến lúc đó sẽ có người đến tìm cậu, chờ đến lúc đó, xem cậu có muốn giết Diêm Tử Diệp hay không." Nhìn người đi đường, ánh mắt của An Nhiên ngày càng lạnh, "Hiện tại, lập tức điều tra nguồn ra của mắt điện tử, có thể tìm được bao nhiêu, tôi sẽ xem bấy nhiêu."

Tần Vũ Triết còn chưa kịp phản ứng, An Nhiên đã tắt điện thoại.

Mắt điện tử? Quyết liệt? Có người tìm mình? Gia có ý gì?

Tần Vũ Triết không dám chần chờ, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ, điều tra người mua mắt điện tử.

Hiện tại, tuy rằng Tần Vũ Triết cùng Tần Môn còn đang tranh chấp, nhưng Phúc Mãn Lâu đều là của hắn, ngay cả tổ điều tra tin tức cũng là của hắn, không có liên quan đến Tần môn.

Khi hắn thành lập tổ tin tức, chỉ muốn cung cấp tin tức cho Tần Lam, nhưng không nghĩ đến, tổ tin tức càng ngày càng lớn như vậy, thậm chí nếu so với tổ cung cấp tin của Tần môn đều như nhau.

Hiện tại, gia đã lên tiếng, ngay lúc hắn cùng Tần môn đang quyết liệt, vậy thì hắn phải làm cho tốt. Để không làm cho Gia thất vọng.

Cho nên, ngày hôm sau, trên báo đưa tin Tần Vũ Triết đang tuyển dụng đường chủ mới.

Đối với Tần Vũ Triết muốn làm gì, An Nhiên không quan tâm.

Bản tử không phải là người ngốc, hắn biết bản thân hắn muốn cái gì, muốn làm gì, nếu không lúc trước cô cũng sẽ không để Phúc Mãn Lâu cho hắn quản lí.

Phía sau Diêm Tử Diệp có người, có lẽ, đến bản thân của Diêm Tử Diệp cũng sẽ không biết, cũng có thể nói, chuyện năm đó cô cũng không biết sự việc ẩn trong đó. Chuyện này, bọn họ muốn chậm rãi điều tra, hiện tại nếu giết Diêm Tử Diệp, không chỉ làm ảnh hưởng đến người sau lưng hắn, mà còn có thể làm cả Tần môn náo động.

Hiện tại Tần môn đối với An Nhiên có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng nếu lúc này bị suy sụp sẽ ảnh hưởng nhiều đến Hoa Hạ, Hoa Hạ rối loạn, họ Phó sẽ an ổn sao? Cho nên, việc này không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 70.3

An Nhiên trở lại nhà họ Phó, nhìn thấy người ngồi ở đại sảnh, có chút ngoài ý muốn.

Mọi người họ Phó, trong đó còn có người vốn đang ở trường Phó Quân Nghị.

Gần đây Phó gia bận rộn nhiều việc, đã gần đến cuối năm, mọi chuyện cũng nhiều hơn, An Nhiên hiện tại đang nổi danh trên mạng, bởi vậy người họ Phó liền tụ lại.

Phó Quân Hoàng đứng lên, một thân quân phục, nhìn như là mới từ trong quân đội về. Anh đi về phía An Nhiên, một tay lấy ba lô của cô, một tay vòng qua An Nhiên, làm cho cô dựa vào người anh.

“Ôi, người hùng của chúng ta đã về.” Phó Quân Nghị mặc một bộ trang phục thể thao rộng rãi, nhìn An Nhiên, cười trừ ghẹo.

Phó lão gia cũng cười tủm tỉm, gần đây khi ông đi ra ngoài, mọi người đều khen bảo bối trong nhà ông, trong đó, Cố lão đầu càng đồ mắt.

Khi ông nhìn thấy ảnh chụp Kim Mẫn Tích quỳ xuống đất thì biết nha đầu nhà ông đã ra tay.

“Tốt lắm, không có thủ hạ lưu tình.” Phó lão gia nhìn An Nhiên cười tủm tỉm.

An Nhiên có chút mệt mỏi, nhưng ở trước mặt người nhà cũng không thể hiện quá rõ, cô đoan chính ngồi trên sofa, cười khẽ nhìn Phó lão gia, “Lão gia ngài đã lên tiếng, cháu muốn thủ hạ lưu tình, cửa nhà này, cháu còn có thể vào sao?”

“Cứ bước vào.” Một tiếng nói hữu lực vang lên.

Tầm mắt mọi người nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Phó Quân Hoàng, Phó Quân Nghị ngạc nhiên.

Người anh trai anh minh thần võ của cậu chỉ cần ở trước mặt của An Nhiên thì sẽ trở nên ngốc, điều này làm cho cậu sao chịu nổi? Anh trai là thần tượng từ nhỏ của cậu a! Nếu sau này cậu cũng đối với cô gái của cậu cũng như vậy.... Thượng đế a, hiện tại cậu suy nghĩ liền nổi hết da gà.

Phốc xuy -----

Từ Tĩnh Ngưng nở nụ cười, cuối cùng cười đến nổi ngã vào lòng của Phó Văn Thắng, “Mẹ nói này Quân Nghị, về sau đừng giống anh trai của con, phải tìm hiểu cho kĩ. Khụ khụ, cái gì mẹ cũng chưa nói, ha ha.”

Mặt của Phó Quân Nghị càng đen.

Mọi người ở đây đều đã hiểu ý của Từ Tĩnh Ngưng, nhưng hiện tại An Nhiên còn nhỏ, không áp đặt quá nhiều vào đứa nhỏ này, bọn họ (An Nhiên & Phó Quân Hoàng) sau này có thể cùng bước đi với nhau thì tiếp tục bước, nếu mà không được thì chính là có duyên không phận.

Biểu cảm của Phó lão gia buộc chặt, nhưng ánh mắt tràn đầy ý cười, “Tiểu tử, cháu che chở tiểu nha đầu này như vậy a! Nếu mà nha đầu này đối với đám người đó mà thủ hạ lưu tình, thì xem ông có cho con bé bước vào cửa không!”

Phó Quân Hoàng nhú mày, anh vỗ nhẹ An Nhiên, “Không có việc gì, cháu có thể mở cửa.”

“Ha ha ha, ha ha ha ha ..” Phó Quân Nghị thật sự là không nhịn được, ôm bụng mà cười.

Tha thứ cho cậu là đem mọi lễ nghi quên hết, hiện tại, cậu thật sự là không nhịn được, anh trai cậu thật sự là buồn cười, cậu chưa từng nhìn thấy tranh luận của anh trai cùng ông nội, mà việc tranh luận này có liên quan đến An Nhiên, nhưng lại có một chút ý đùa.

Đáy mắt An Nhiên tràn đầy ý cười, mà Phó lão gia cũng mặc kệ, ông là người đại nhân đại lượng không cùng tên này chấp nhất.

" Xú tiểu tử, con làm như sợ tiểu nha đầu kia chạy đi ? " Phó Văn Thắng ôm người đang cười Từ Tĩnh Ngưng, trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhú mày, anh nhìn An Nhiên, suy nghĩ hơi lâu, nói :

" Sợ. Nhiều người thích bảo bối. "

Nhất thời mọi người im bật.

Đây là ý gì ?

" Anh trai, ý của anh chính là, sợ mọi người đem cháu gái cướp đi ? " Vừa mới trở lại bình thường, Phó Quân Nghị chỉ kém chút nữa đã lăn lộn trên mặt đất mà ôm bụng cười, cậu chịu đựng bụng đau, chịu đựng ngừng cười để nói Phó Quân Hoàng.

An Nhiên cảm thấy rất tốt, cô mỉm cười nhìn Phó Quân Hoàng, cô nghĩ đến lời bình luận trên mạng của Lão soái ca, đáy mắt ý cười càng nhiều.

" Đúng vậy. " Phó Quân Hoàng không do dự mà trả lời.

Từ Tĩnh Ngưng đã triệt để nằm trong lòng Phó Văn Thắng cười không kịp thở, Phó Quân Nghị cũng nằm trên mặt đất mà lăn lộn.

Nhìn thấy bộ dạng của tên nhóc này (Phó Quân Hoàng), Phó lão gia cũng lắc đầu mà cười, hiện tại họ Phó rất vui vẻ, cứ duy trì như vậy là tốt rồi.

Hiện tại ông cũng đã già, không cầu thứ gì khác, chỉ cần mọi người trong gia đình đều bình an là tốt rồi, nếu có ai uy hiếp ông về sự an ổn của họ Phó, ông liền kiên quyết chiến đấu tới cùng, không cho người đó sống tốt.

" Các người bây giờ không ra bộ dạng gì nữa rồi. " Phó lão gia quát một tiếng, khoe môi của ông cũng gọi lên.

Lão gia từ lên tiếng, mặc dù trong tiếng nói không có độ mạnh yếu của giận dữ nhưng mọi người vẫn thu lại biểu tình quá trớn vừa rồi.

Phó Quân Nghị nằm trên mặt đất hồi lâu, cũng đứng lên, nhìn biểu cảm của Phó lão gia từ, rồi ngồi lên sofa, liếc nhìn Phó Quân Hoàng, khoe môi cũng không nhịn được.

Khi cậu tính cười thêm một trận nữa thì bị ánh mắt lạnh băng của An Nhiên dọa sợ.

" Đây cháu gái, tôi nói với cháu.. Nếu cháu dám, còn dám. . . "

" Nếu mà còn kêu tôi là cháu gái thì coi chừng hậu quả. " Khoé môi của An Nhiên mỉm cười, nhưng nụ cười này làm cho Phó Quân Nghị rét run.

" Tôi nói Phó An Nhiên cô, đừng tưởng có thể uy hiếp tôi, tôi sẽ thỏa hiệp ! ". Phó Quân Nghị phản bác.

An Nhiên nhú mày.

" Cô nhú mày là có ý gì ? Phó An Nhiên, cô đem lời này cho tôi biết. "

An Nhiên cũng lười quan tâm cậu.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đem Phó An Nhiên ôm vào lòng, lạnh mặt trừng với Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị cảm thấy mình bị uy khuất, cái này là gì a, không ngờ mọi người đều khi dễ một mình cậu ?

" Nháo cái gì ? Các người xem các người đã bao nhiêu tuổi, còn đùa giỡn như vậy. " Phó lão gia trừng mắt với bọn họ.

"A, lão gia tử, xem lời ông nói, ông cũng không phải rất vui vẻ hay sao?" An Nhiên dựa vào Phó Quân Hoàng, cười tủm tỉm nhìn Phó lão gia tử.

Phó lão gia tử trừng An Nhiên, An Nhiên cười ứng đối.

Lúc này điện thoại trong nhà vang lên.

Mọi người ở Phó gia không thể nào không nghe thấy, Từ Tĩnh Ngưng đứng dậy nghe điện thoại, nhưng khi bà nghe thì sắc mặt liền thay đổi, đến khi gác điện thoại biểu cảm cũng không tốt.

"Làm sao vậy?" Phó Văn Thắng lo lắng nhìn Từ Tĩnh Ngưng.

"Vừa rồi, ở công ty điện thoại tới, nói là con của một trưởng phòng trong công ty bị giết." Sắc mặt của Từ Tĩnh Ngưng rất khó coi, "Phần đầu của đứa nhỏ kia cũng bị người ta cắt chặt."

Một câu nói, làm trong phòng yên tĩnh.

"Hoang đường!" Phó lão gia đập bàn, "Phải điều tra cho kĩ! Chuyện này, không thể dễ như vậy!"

Mà trong lúc này, trên TV cũng đang tin nói về chuyện này, so với mọi người tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, bởi vì người bị hại chỉ là một đứa trẻ, trong TV có đưa tin phát hiện 4 xác chết, tuổi như nhau, kiểu chết cũng giống nhau, bọn họ đưa ra suy luận đó chính là vụ án liên hoàn.

Tin tức này, khi mọi người nhìn thấy những đứa trẻ lạnh như băng nằm trên mặt đất, thì người nhà của chúng khóc đến thảm thiết.

Phó Quân Hoàng nắm thật chặt An Nhiên trong ngực, khoé môi An Nhiên mỉm cười, cô dựa vào trên người Phó Quân Hoàng, ánh mắt là một mảng nhu hoà.

Trong phòng phong cách châu Âu.

Một âm thanh mở cửa vang lên, một cô gái tóc vàng tay cầm một túi văn kiện bước vào trong phòng, tiếng giày cao gót bước đi trên nền đá cẩm thạch đen, hướng về phía người đàn ông đang đưa lưng về bàn làm việc, cung kính nói:

"Chủ nhân, đây là thứ ngài muốn có."

Người đàn ông quay về phía cô, cô mê luyến nhìn người có mái tóc dài màu bạch kim, cô từng bước một bước về phía trước, đem túi văn kiện đặt trên bàn, cô cũng không lập tức xoay người rời đi, mà mê luyến nhìn người đàn ông đó.

"Alice, tôi đã nói rồi, không cần dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn tôi." Tiếng nói tao nhã có vài phần lười nhác vang lên, nhưng giọng điệu đó cũng khiến gương mặt cô gái đó trắng bệch.

Alice quỳ gối xuống, "Xin lỗi chủ nhân, là tôi đã vượt qua giới hạn."

"Tự đi chịu phạt đi." Tiếng nói tao nhã vang lên làm thân mình Alice nhè nhẹ run.

"Dạ". Alice hít một hơi thật sâu, cúi đầu, khoé môi gợi lên một tia cười khổ, vì để đi vào trong phòng này, cô đã mất biết bao công sức, mà chủ nhân từ đầu đến cuối vẫn không quay đầu nhìn cô.

Alice từng bước lui ra, ngay khi cô bước ra cửa thì giọng nói tao nhã kia lại vang lên.

"Alice, lại đây."

Người đàn ông tựa vào ghế, tay hần cầm túi văn kiện mà Alice đưa, túi văn kiện không chứa một thông tin gì, mà toàn bộ là ảnh chụp, trên ảnh chụp cũng là một người ----- Phó An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 70.4

Alice hơi giật mình, đáy lòng đột nhiên căng thẳng, cô nỗ lực không cho trái tim mình đập quá nhanh, khi đi đến bàn làm việc thì ngừng lại.

"Chủ nhân"

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, giờ túi văn kiện trong tay lên, "Mọi thứ trong đây, đã xem qua?" Tiếng nói thanh nhã vang lên hàm chứa một tia thán

nhien.

Alice lắc đầu “Chủ nhân, cái đó, tôi sao dám xem.” Xem văn kiện của chủ nhân, chết.

Một tiếng cười trầm thấp vang lên, “Cô xem, tôi thích những cô gái nghe lời.”

Trong lòng Alice vui vẻ.

“Tôi đây, tôi cho cô xem văn kiện bên trong.” Người đàn ông đưa lưng về phía Alice vẫy tay.

“Chủ nhân, chuyện này...”

“Không có gì, tôi cho phép cô bước vào cấm địa.”

Tiếng nói của người đàn ông này rất có mê lực, Alice đi đến bên cạnh người đàn ông, cô vẫn chưa ngẩng đầu, chủ nhân rất chán ghét người khác nhìn thấy gương mặt của hắn, bên trong tổ chức, chưa từng có người nào nhìn thấy bộ mặt của chủ nhân.

“Ngẩng đầu lên.” Tiếng nói mê hoặc lại vang lên.

Trái tim Alice nhảy bùm bùm hai tiếng, trong lòng cô suy nghĩ đủ loại khả năng của bản thân với chủ nhân, không nghĩ tới nó thuận lợi đến như vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy cô --- ---

Cô ngẩng đầu lên, có chút rụt rè nhìn về phía đàn ông.

Nhưng, khi cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy bản thân mình đang đối diện với họng súng, nháy mắt đồng tử phóng to!

“Chủ-----”

Đừng-----!

Tiếng súng vang lên, mi tâm của Alice nhất thời thủng một lỗ.

Mắt Alice trừng lớn, thân người thẳng tắp ngã xuống.

Trong tay người đàn ông cầm ảnh chụp đặt trên bàn, mở ngăn kéo ra lấy chiếc khăn tay bằng tơ tằm màu đen, lau lau họng súng, đối với Alice - người chết không nhắm mắt nói:

“Người của tôi, nên giữ phép tắc.”

Tầm mắt nhìn xuống ảnh chụp, ảnh đó chính là An Nhiên một thân nghiêm nghị đứng giữa sân trường, con người thanh lãnh như đang nhìn hắn, lạnh lùng mà làm người ta mê muội.

Buông súng trong tay ra, nhẹ nhàng vuốt gương mặt làm cho hắn mê luyến, “Người làm cho tôi mê luyến như thế này. Không nên gấp gáp, cô, sớm hay muộn đều sẽ là của tôi.”

Lúc Lại Tư tiến vào phòng, người đàn ông đã dùng bật lửa thiêu ảnh chụp, ánh mắt của hắn hơi điên cuồng nhú nhú mày, từ đầu tới lúc này hắn chưa nói câu nào, khuôn mặt không biểu cảm đem thi thể Alice đem đi, để lại tên đàn ông trong phòng đang điên cuồng cười.

Sáng sớm thứ hai, An Nhiên đến Ngân Dục, Tần Vũ Triết điện thoại cho cô.

“Gì, cái ngài muốn, tôi đã chuyển phát qua cho ngài, tên người mua cùng thông tin liên lạc đều có, còn có bối cảnh gia đình, người biết mất điện tử không nhiều, từ khi ngài đi, rất nhiều khách không mua mất điện tử ở Tần môn.”

An Nhiên bắt được trọng điểm, “Không mua? Bọn họ là không cần thiết mua?”

Không, không có khả năng.

Chỉ cần là người biết mất điện tử có lợi như thế nào, không thể nào không mua.

Bọn họ không mua, chỉ có một nguyên nhân, bọn họ đã tìm được người bán khác.

Vì sao cô không nghĩ đến điểm này!

“Bản tử, điều tra đám người đó, mua mất điện tử ở đâu, người cung ứng là ai.”

Tần Vũ Triết hơi giật mình, nháy mắt hiểu được lời nói của An Nhiên, “Tôi lập tức đi.”

Tần Vũ Triết không nhìn tới cái chuyển phát đó, người đó tự nhiên sẽ không lên danh sách.

“Phó An Nhiên, quả nhiên lợi hại.” Một tiếng nói có phần lưu manh vang lên.

An Nhiên đứng ở cửa cầu thang điện thoại, ở nơi này người đi qua lại rất ít, nhưng không nghĩ tới, có một người khác đã sớm ngồi ở cầu thang, khoé miệng hần cười xấu xa nhìn An Nhiên.

Tầm mắt An Nhiên nhìn người thiếu niên kia, ánh mắt lạnh như băng nhường như muốn đuổi hắn đi, “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, thật dọa người. Chúng ta đã từng gặp nhau, còn cứu Tôn Hiểu Lâm, ... Nhưng mà không biết Tôn Hiểu Lâm có phải là tên thật hay không.” Câu nói cuối cùng có âm thanh thật nhỏ nhưng An Nhiên đều nghe được.

Người này là Vương Thế Kiệt, người lúc trước cứu Lam Nhục Khê.

Sau khi cậu trở lại Ngân Dục, thì không có tiếp xúc với An Nhiên.

Nhưng sau này, cậu đã sử dụng nhiều phương pháp để tìm Tôn Hiểu Lâm, nhưng cô lại giống như biến mất trên thế giới này, cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, vậy mà không tìm ra được một cô gái.

Tập đoàn Tôn Thị giao cho người khác quản lý, Chu Tân Quốc cùng Tô Mặc Như đã bị giết, mọi người đều biết, nhưng vụ án này được giải quyết như thế nào thì không ai biết.

Vương Thế Kiệt cảm thấy sự việc của họ Tôn cùng An Nhiên có liên quan rất sâu, Tôn Hiểu Lâm gọi An Nhiên là quân chủ, một nữ sinh được tôn là quân chủ, hiển nhiên đã biết cô (An Nhiên) cường đại như thế nào. Mà trong thời gian này, Phó An Nhiên đã đánh bại bọn Đại Hàn, cậu nhìn cũng biết, An Nhiên có bao nhiêu lợi hại.

Tôn Hiểu Lâm có thể bắn nhau ở ngoài đường, An Nhiên là người họ Phó nhưng lại ở trong hắc đạo, chuyện này, thật quá bất thường.

“Tôi nói Phó An Nhiên, cô có phải không nhớ tôi là ai?” Vương Thế Kiệt thờ dài, cậu thấy bản thân của cậu không tệ, có chút đẹp trai, rất sáng sủa, thế nào mà An Nhiên nhìn thấy cậu như nhìn thấy người khác có khác gì nhau đâu?

“Chuyện gì?” An Nhiên nhớ được cậu.

Kỳ thực từ lúc cậu rời bệnh viện, tư liệu của cậu ta cũng đến được tay An Nhiên, mấy ngày nay thấy cậu ta cũng yên ổn, không trêu chọc ai, cô lại không làm người khác để ý cậu ta.

Nhưng lại không nghĩ tới, cậu ta thế nhưng lại tìm tới cửa.

“A kì thực cũng không có chuyện gì.” Vương Thế Kiệt cũng tò mò, rõ ràng là tiểu thư họ Phó, vì sao lại nguy trang là không phải, thậm chí thời gian trước bị người ta nói là vũ nữ thoát y, cô cũng không giải thích, tâm tư của người họ Phó, quả nhiên người thường không thể nào đoán được.

An Nhiên lạnh lùng nhìn Vương Thế Kiệt, lập tức xoay người muốn đi.

Nhưng lúc này, Vương Thế Kiệt lên tiếng, “Kia, kì thực, cũng không phải không có việc gì. Tôi muốn hỏi một chút, Tôn Hiểu Lâm, đã ổn rồi chứ.” Cậu cũng nhớ rõ được, lúc đó cô (Tôn Hiểu Lâm = Lam Nhục Khê) chảy biết bao nhiêu máu.

Tuy rằng trước khi cậu rời đi, Tôn Hiểu Lâm đã tỉnh lại, nhưng không có nghĩa là không có di chứng gì khác.

An Nhiên hơi giật mình, nếu cô nhớ không lầm, Vương Thế Kiệt này cùng Lam Nhục Khê, hai người họ là bèo nước gặp nhau.

Thấy An Nhiên hơi mất hồn, Vương Thế Kiệt đứng dậy, khoát tay “Cái kia, có lời khó nói thì không cần. Tôi biết, các người chung một nhóm, như vậy..”

“Cô ấy hiện tại không có việc gì, rất khoẻ mạnh.”

“Hả..”, Cứ tưởng bản thân muốn nói thêm gì đó Vương Thế Kiệt bỗng nhiên sững sốt, cậu không nghĩ tới, Phó An Nhiên lại mở miệng nói chuyện trả lời.

“Cảm ơn cậu đã quan tâm” An Nhiên cảm lời này là xuất phát từ đáy lòng, cô nhìn Vương Thế Kiệt, ánh mắt hạ xuống, hơi khom người, “Còn có, cảm ơn cậu đã cứu cô ấy.” Cô biết, nếu không có cậu ta, cố gắng, thì Lam Nhục Khê hiện tại sẽ không còn tồn tại.

“Cái kia... A, a không có gì, không có gì. Tôi đây cũng rất hưng phấn, tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng là... A, tôi không biết bản thân nói gì, nhưng mà, mẹ nó, tôi không thể tưởng tượng được An Nhiên người nhà họ Phó nói cảm ơn, tâm của tôi không có biện pháp không kích động.” Vương Thế Kiệt ôm ngực của bản thân, hai bên tai đỏ lên.

Mẹ nó! An Nhiên nói cảm ơn với cậu!

Mẹ nó! Quân chủ trong truyền thuyết lại cảm ơn cậu!

Không được rồi, trái tim đập thật nhanh rồi.

An Nhiên đăm đăm cười.

Thật đúng là một đứa nhỏ.

“Nhưng mà, tôi có thể hỏi một chút, muốn gia nhập tổ chức của cô cần có điều kiện gì không?”. Khi khiếp sợ qua đi, Vương Thế Kiệt có chút ngượng ngùng nhìn An Nhiên. Chuyện này cậu đã muốn hỏi từ lâu, từ sau lần bắn nhau đó, cậu không thể nào quên được, tuy rằng tìm được con đường sống từ chỗ chết, nhưng theo cậu, đàn ông nên như vậy mà sống!

An Nhiên nhú mày, gia nhập tổ chức của cô cần điều kiện gì?

Đúng lúc này, có một trận bước chân truyền đến, bước chân hỗn độn, cùng tiếng thở dốc, trong âm thanh đó tràn đầy hoảng sợ, tựa như còn có một người nữa.

An Nhiên bước nhanh về phía trước, vừa mới chạy lại chỗ góc, phịch một tiếng, một thân người chạy đến, đụng vào cô!

An Nhiên nhìn người đụng mình, nhất thời kinh ngạc.

Là một cô gái khoảng 15 16 tuổi, miệng còn bị băng dính băng lại, hai tay bị trói ra phía sau, trên vai đổ máu, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Mẹ nó, ban ngày cũng SM?” Vương Thế Kiệt không thấy trên bả vai của nữ sinh đó bị thương.

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, nhanh nhẹn gỡ miếng băng dính xuống, khi cô vừa kéo xuống, một âm thanh sợ hãi vang lên:

“Chạy, chạy mau! Chạy mau a! Hắn sẽ giết chúng ta ! Hắn đang tới đây ! ”

Cô gái đó muốn đứng lên, nhưng chân của cô đã hoàn toàn mềm nhũn, cô đứng không được, nước mắt đột nhiên rơi xuống, âm thanh rống ở đằng sau, cô không thể nào phát ra tiếng, chỉ có thể nhìn An Nhiên, không ngừng rơi lệ.

Cộp, cộp, cộp...

Tiếng giày bước trên hành lang vang lên ngày càng gần.

Nữ sinh đang nằm trong lòng An Nhiên bắt đầu run lên, bước chân ngày càng gần, thân mình nữ sinh ngày càng run lẩy bẩy, cô hướng đến An Nhiên, tiếng nói khô ráp vang lên :

" Chạy.. chạy.. Hắn đã đến, đã đến... "

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh.

Vương Thế Kiệt đối với bầu không khí này có chút khiếp sợ, cậu không từ chủ được đi ra phía sau An Nhiên, cậu vẫn tín nhiệm An Nhiên nhiều hơn.

Con người An Nhiên lạnh xuống, ánh mắt của cô nhìn cuối hành lang.

Ở nơi đó có một người đưa lưng về phía ánh sáng, mà trong tay người nọ có cầm một thanh kiếm, lưỡi kiếm đưa lên, còn có máu nhỏ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 71: Học Thuật! Trao Đổi

Tí tách, tí tách...

Máu nhỏ giọt trên mặt đất phát ra âm thanh giống như máu trên người nữ sinh kia, Vương Thế Kiệt phát hiện, mỗi giọt máu từ trên kiếm rơi xuống, thân thể của cô nữ sinh đó run rẩy kịch liệt.

Người nọ đến gần, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia băng hàn.

Người này, không phải là người Hoa Hạ.

Trên thân là bộ quần áo màu đen, giống như trang phục của Ninja ở Nhật Bản, mà kiếm kia...

“Mẹ nó, cái này chính là Ninja Nhật Bản?” Vương Thế Kiệt nhìn thấy rõ được người nọ, không khỏi hô ra tiếng.

An Nhiên đưa cô gái này cho Vương Thế Kiệt, “Mang cô ấy đi đi.”. Người này cô có thể đổi phó được.

Vương Thế Kiệt sững sờ, cậu nhìn An Nhiên, tầm mắt An Nhiên dừng trên người “Ninja Nhật Bản”, hít một hơi thật sâu, “Được rồi, chờ tôi tìm người đến cứu cô.”

Vương Thế Kiệt biết, bản thân mặc dù ở đây nhưng không giúp được An Nhiên việc gì, hiện tại việc cậu có thể làm đó chính là dựa theo lời An Nhiên nói mà làm.

“Ninja Nhật Bản” nhìn Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia muốn chạy đi, sắc mặt lạnh xuống, giờ kiếm hướng tới sau lưng Vương Thế Kiệt mà chém xuống!

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, lách người, thân thủ linh hoạt, ánh mắt của “Ninja Nhật Bản” hơi kinh ngạc, một tay An Nhiên nắm ở sống kiếm, sắc mặt lạnh băng.

“Người của Nhật Bản!” Tiếng nói không có chút tình cảm, lạnh lùng vang lên.

Con người người nọ xẹt qua tia giết mình, lập tức xẹt qua một tia sát ý, biết thân phận của bọn họ, đều phải chết!

“Chết!” Tiếng nói vang lên, một phi tiêu hướng tới An Nhiên mà ném---!

Đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia cười nhạt, ở trước mặt cô mà ném phi tiêu?

Muốn chết!

Lấy kiếm ngăn phi tiêu lại, An Nhiên hướng tới chỗ người Nhật chạy đi, vung kiếm chém xuống!

An Nhiên cầm kiếm chém xuống, nhanh, gọn, chính xác, làm người nọ phản ứng không kịp, dù tránh được tức thời nhưng cánh tay người nọ vẫn bị An Nhiên làm bị thương.

Người Nhật này không nghĩ tới An Nhiên như thế lại có thể ra tay ngoan độc như vậy, ánh mắt của hắn xẹt qua một tia băng lãnh. “Người Hoa Hạ vô sỉ, tôi sẽ cho cô biết thế nào là đại khai sát giới!” Tiếng trung bập bệ nói ra.

“Muốn chết!” Sắc mặt An Nhiên phát lạnh, hướng tới người nọ mà đánh.

Thân thủ người này cũng không tồi, thậm chí nếu so với An Nhiên có phần cao hơn, mặc dù vậy, cô cũng không để hắn chạy được!

Mà bên này, Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia chạy đi, chạy qua các dãy phòng học, nhất thời làm mọi người chú ý.

Giờ phút này, người bên trong vườn trường không thiếu.

Hiện tại, Vương Thế Kiệt không thể tin tưởng ai, thân phận của An Nhiên không thể nói, nghĩ nghĩ, cậu đem người nữ sinh trong lòng đưa cho một nam sinh gần hắn nhất nói.

“Mau đưa cô ấy tới phòng y tế, tôi còn có việc.” Nói xong, xoay người muốn chạy tới trong phòng học.

Nhưng cậu còn chưa chạy đi, đã bị người khác nắm lại.

“Mẹ nó, mạng người quan trọng, cậu...” câu nói kể chưa kịp nói, Vương Thế Kiệt sững sờ, “Hội trưởng?” Hội trưởng hội học sinh của Ngân Dục, làm sao xuất hiện ở đây?

Mà khi cậu nhìn thấy cô nữ sinh được bế bởi Sở An Tu, Vương Thế Kiệt mãnh liệt ôm đầu, cậu thế nào mà lại đưa cho người đó?

Sở An Tu đem người thiếu nữ trong ngực cho một cán sự của hội học sinh, bảo hắn đưa đến phòng y tế, rồi mới hỏi: “Sao lại thế này?”

Vương Thế Kiệt nhú mày, cậu cũng không biết, Sở An Tu này có thể tin được không.

“Hiện tại không có thời gian để nói chuyện gì xảy ra, mạng người quan trọng, tôi phải đi cứu người.”

Nói xong, Vương Thế Kiệt bỏ tay Sở An Tu ra, muốn chạy đi, nhưng cậu chạy được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, nhìn Sở An Tu nhú mày, lấy đi động ra, cậu (Vương Thế Kiệt) bấm một dây số, không chút do dự là gọi.

Người bên kia rất nhanh bắt điện thoại, nhưng chưa kịp lên tiếng, Vương Thế Kiệt đã nói: “Chu tử của cô hiện đang gặp nguy hiểm, tốt nhất chuẩn bị thuộc hạ, địa điểm Ngân Dục.” Nói xong, Vương Thế Kiệt tắt điện thoại hướng tới phía sau dãy phòng học mà chạy đi!

Người ở một bên luôn luôn lắng nghe, Sở An Tu sắc mặt cũng biến đổi, nhưng anh chưa chạy theo Vương Thế Kiệt, thì di động anh vang lên.

Là Lam Nhược Khê.

“Quân chủ đã xảy ra chuyện, tại Ngân Dực! Anh.. ”

" Tôi đã biết. " Người nọ, quả nhiên là quân chủ, làm cho anh nhìn chăm chăm Vương Thế Kiệt, " Tôi sẽ gọi cho ám bộ, yên tâm. "

Sở An Tu không dám lưu lại, anh cấp tốc gọi cho Độc Cô Uyển Ảnh, nói đơn giản tình huống, sau đó chạy tới phía sau dãy phòng học.

Mọi người xung quanh nhìn đến nỗi khó hiểu, có người muốn chạy theo, đột nhiên có một đám người màu đồng phục màu đen ngăn lại, trong nháy mắt mọi người bị cản lại, đồng thời thầm hô lên :

Ám bộ của Ngân Dực.

Những người này, bọn họ không đụng vào được.

Vương Thế Kiệt khi chạy đến nói đó, đã không còn người, trên đó chỉ còn một chuỗi ấn kí.

Trên lầu cũng không có bóng dáng của An Nhiên, Vương Thế Kiệt nóng nảy, cô ấy không phải xảy ra chuyện gì rồi ư ?

Vương Thế Kiệt không dám nghĩ nhiều, hướng về trên lầu tiếp tục chạy.

Không có !

Không có gì hết !

Lúc này, học sinh ở sân trường ngạc nhiên khi thấy trên đỉnh đầu là trực thăng, mà người lái trực thăng lái trực thăng trên đầu bọn họ, tiếng máy gầm rú làm mọi người không khỏi hoảng sợ.

Phi cơ bay ngang đỉnh đầu bọn họ, sau khi đến trên sân thượng của phòng học, trên máy bay liền ném cái gì đó xuống, máy bay bay thấp, mọi người nhìn rõ, đó là thang dây.

Lúc này, trên tầng thượng của toà nhà, An Nhiên lạnh lùng nhìn trên đùi cùng vai đều chảy máu của người đàn ông đó, nắm trong tay là lưỡi kiếm lạnh băng.

" Nói, mục đích của các người là gì "

Người đàn ông đó từng bước lui ra phía sau, khi nghe tiếng cánh quạt của máy bay, người đàn ông thở ra, cô gái này, khó đối phó thật.

" Không nói ? " An Nhiên nắm kiếm trong tay, “Không có gì, chúng ta còn nhiều thời gian. "

Người đàn ông lui đến lan can, mà học sinh dưới lầu nhìn lên, như là hắn ta muốn nhảy lầu tự tử !

" Không, cô đã không còn thời gian. " Người đàn ông kia cười, khi mọi người kinh hô, hắn từ tầng cao nhất mà nhảy xuống.

Nhiều nữ sinh nhất gan cũng nhìn, đã sợ hãi hét ra tiếng, nhưng nữ sinh còn đang hét chói tai thì âm thanh cánh quạt ngày càng lớn, cuối cùng sát trên đỉnh đầu bọn họ, máy bay bay thẳng qua, mà khi bọn họ giương mắt nhìn, người kia vốn nên ngã xuống đất, lúc này đang nắm thang dây.

Đó là loại người nào !

An Nhiên lạnh lùng nhìn người bị mang đi, gọi điện thoại, " Tra, gần đây ai đang sở hữu máy bay trực thăng tư nhân. " Ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng, đem điện thoại cúp đi.

Nhật Bản ! Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng đến đáng sợ.

Phanh----

Cửa ở sân thượng bị phá, Vương Thế Kiệt thờ hồn hèn đứng ở đó, nhìn thấy An Nhiên một mình đứng ở đó, nhất thời cậu thờ ra.

Cậu đi đến chỗ An Nhiên, ti mỉ nhìn cô, rồi nói “ Tôi mới vừa đi, tôi chỉ là đem cô gái đó đem xuống, thì cô và người đó sao lại đánh nhau tới nơi này.”

An Nhiên không để ý đến Vương Thế Kiệt, tầm mắt nhìn kiếm trên tay, trên kiếm không có bất kì kí hiệu nào riêng, tạm thời, cô không biết cây kiếm này được làm ra ở đâu.

Vương Thế Kiệt có chút run rẩy nhìn An Nhiên đang cầm thanh kiếm có máu trong tay, tuy rằng An Nhiên không phải là người bình thường nhưng tốt xấu gì, cô ấy cũng là một cô gái, nhưng mà cô gái sao mà hung hãn đến thế.

Vương Thế Kiệt muốn đi qua, nhưng An Nhiên cầm cây kiếm rồi đi.

“Này... Uy uy uy, dù gì tôi, cũng vì an toàn của cô mà chạy đến, tôi không có công lao cũng có khổ lao? Tôi nói.” Vương Thế Kiệt câu nói tiếp theo cũng không nói được bởi vì An Nhiên dừng lại.

Phó An Nhiên xoay người, ánh mắt lạnh như băng vẫn chưa tiêu tan, ánh mắt như vậy, Vương Thế Kiệt chịu không nổi.

“Tốt, Cái gì tôi cũng chưa nói, cái gì cũng không làm, tôi đi theo, chính là chỉ đi theo, không phải tốt lắm sao?” Vương Thế Kiệt nói lời này, cậu liền không ngừng mắng bản thân mình.

Cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, thế nào là lại sờ hã một người nữ sinh so ra còn nhỏ tuổi hơn mình?

Vương Thế Kiệt chậm một bước đuổi theo An Nhiên, có một màn làm cho cậu sợ hãi.

Sở An Tu đứng trước mặt của Phó An Nhiên!

Hội trưởng hội học sinh Ngân Dục Sở An Tu!

Vương Thế Kiệt không chút suy nghĩ, bước lên phía trước, ngăn cản Sở An Tu, lưu manh nhìn Sở An Tu, “Tôi nói này, cậu nhìn bạn học họ Phó như vậy, là có ý gì?”

Cậu sao dám khi dễ hã ta, nhìn một cô gái như vậy, cậu cùng Sở đại thiếu gia sao dám chống lại.

Có lẽ do cậu quá mức khấn trương, hoặc là có nguyên nhân gì khác, cậu cũng không chú ý tới ánh mắt của Sở An Tu xẹt qua một tia sát ý, cậu cảm thấy bản thân lạnh đi rất nhiều.

An Nhiên đứng sau lưng Vương Thế Kiệt nhui mày.

Đứa nhỏ này thật đúng là không có ý tứ.

Cặp mắt thanh nhã của Sở An Tu mang theo một tia không hiểu, “Tôi nghĩ, Vương Thế Kiệt cậu có chỗ hiểu lầm.”

Vương Thế Kiệt muốn phản bác, nhưng phái sau lưng cậu lên tiếng, làm cho tóc gáy của cậu cũng dựng lên.

“Tránh ra”

Vương Thế Kiệt tự giác tránh ra, mặc dù trong lòng có nghi hoặc.

Khi cậu nhìn thấy An Nhiên giao kiếm trong tay đưa cho Sở An Tu, ánh mắt cậu nhất thời trừng lớn.

“Tra lại lịch của nó.”

Trong lòng Vương Thế Kiệt đang rơi lệ, mẹ nó, thật là dọa người ! Sở An Tu này cũng là người của Phó An Nhiên !

Đáy lòng Sở An Tu có chút nghi ngờ, nhưng hiện tại không thể hỏi, chỉ có thể im lặng.

" Dạ. " Sở An Tu nhui mày nhìn Vương Thế Kiệt, " Người này.. " Xử lý thế nào ? Nhìn dáng vẻ của cậu ta nhất định là biết thân phận của quân chủ.

An Nhiên đem ánh mắt nhìn Vương Thế Kiệt, con người thanh lãnh nhìn Vương Thế Kiệt, cậu cảm thấy bản thân hiện giờ đang rất sợ.

" Muốn gia nhập ? "

Người đang mơ hồ Vương Thế Kiệt nghe nói câu đó, kinh hãi, " ..A ? Cái gì ? "

Gương mặt ôn nhu của Sở An Tu xẹt qua một tia kinh ngạc, bối cảnh của Vương Thế Kiệt kia không phải bình thường.

" Cậu không phải muốn gia nhập tổ chức của tôi sao ? Hiện tại tôi hỏi cậu, có muốn gia nhập hay không ? Điều kiện đầu tiên, sau khi gia nhập, mà tâm có ý khác, hậu quả, cậu cũng biết. "

" Gia nhập gia nhập ! Yên tâm, nhân phẩm của tôi rất tốt." Vương Thế Kiệt hưng phấn nói.

“Tốt, cậu về sau đi theo Sở An Tu, cậu ta sẽ nói cho cậu biết tình huống.” Hiện tại Vương Thế Kiệt có thể gia nhập Vô Xá hay không, đầu tiên, cậu ta không đủ tư cách, thân thủ của cậu ta không tốt.

Mặc dù, Độc Cô Uyên Ảnh cùng Sở An Tu không phải là người của Vô Xá, bọn họ chỉ là học sinh của Ngân Dục, nhưng có cái khác biệt, bọn họ vì An Nhiên mà làm việc.

“Quân chủ!” Một âm thanh vội vàng vang lên, lập tức, Vương Thế Kiệt phát hoảng.

Này, đang im lặng lại đột nhiên ỏ đâu ra nhiều người như vậy.

Một thân đồng phục màu đen Độc Cô Uyên Ảnh trầm mặt đi tới, khi cậu ta nhìn Vương Thế Kiệt, còn chưa rõ mọi chuyện thì 4 thiếu niên cùng đồng phục màu đen ở phía sau bước lên không chế Vương Thế Kiệt, khi Vương Thế Kiệt còn chưa phản ứng thì cậu đã bị áp ngã xuống đất.

Mọi chuyện đều phát triển quá nhanh, nhanh đến nỗi Vương Thế Kiệt chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Quân chủ, ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy vết máu trên người An Nhiên, sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh rất lạnh, khi cậu tới, liền xảy ra tình huống này.

Ở Ngân Dục xảy ra loại chuyện như thế này, cậu không biết: chuyện này đối với thủ lĩnh ám bộ mà nói, chính là một loại vũ nhục mà nhiều hơn chính là áy náy.

An Nhiên khoát tay, “Thả cậu ta ra”. An Nhiên là nói Vương Thế Kiệt cong đang gãy dựa trên mặt đất.

Hai người đệ Vương Thế Kiệt đứng dậy, Vương Thế Kiệt đứng dậy, liền muốn mắng to, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của An Nhiên.

Quên đi, người ở bên Phó An Nhiên quả nhiên không thể nào chọc được.

Không phải chứ, người trước mắt cậu là Độc Cô Uyên Ảnh? Nhóm người này là Ám bộ của Ngân Dục trong truyền thuyết? Mẹ nó, có phải thể lực của toàn bộ Ngân Dục này là của Phó An Nhiên? Hôm nay cậu biết được nhiều chuyện kinh thiên động địa a, có nhiều chuyện cậu cần có thời gian để tiêu hoá.

“Sao lại thế này? Chúng ta có nên hỏi người Nhật Bản đến đây một chút.” Nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Cô nữ sinh kia nói như thế nào?” An Nhiên hướng cầu thang đi xuống, hỏi.

“Cô ta hiện tại còn đang choáng, đại khái chính là có người muốn giết cô ta, người nọ giết cô gái đó, nhưng không biết nguyên nhân như thế nào, cô ta nói đó chính là lần đầu tiên cô ta gặp tên đó, không nghĩ tới dẫn đến việc như vậy. Tựa hồ, người đó muốn chặt đầu cô ta.”

An Nhiên dừng bước một chút.

“Đầu?”

“Dạ”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“17”

Trong đầu An Nhiên đột nhiên nhớ cái tin tức trong tivi.

17 tuổi sao? Xem ra, cái này gọi là vụ án liên hoàn a.

“Mang theo người, tìm đến người chỗ của người Nhật! Lúc này, chúng ta lần này đến đó nói là tìm hiểu thêm về học sinh trao đổi, trao đổi về võ thuật – nhu đạo của Nhật Bản! Nhớ, bọn người Nhật đều phải đến! Thiếu một người cũng không được!”

Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng làm cho Sở An Tu không tự chủ được run lên.

Người ở đây tựa hồ đã hiểu, “Nếu, bọn họ từ chối thì làm sao?”

“Yên tâm, nếu bọn họ là người thật, vậy, bọn họ nhất định sẽ đến.” Hơn nữa một người cũng sẽ không thiếu.

Sở An Tu đi làm nhiệm vụ, chính lúc anh đi, cũng mang theo Vương Thế Kiệt cùng đi.

“Quân chủ, muốn tôi làm gì?” Sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh nghiêm túc nhìn An Nhiên, 4 tên phía sau ngạc nhiên nhìn An Nhiên, đối với bọn họ mà nói, An Nhiên chính là một vị thần.

Bốn người này là tâm phúc của Độc Cô Uyên Ảnh, khi hẳn xác định bọn họ đáng tin mới đưa bọn họ đến gặp An Nhiên.

Mà lúc này, bốn người họ nhìn thấy lão đại chân chính của Ám bộ là Phó An Nhiên, biểu cảm nhất thời phản kích.

Phó An Nhiên, người nổi tiếng nhất Ngân Dục! Không phải nói, trong nhà nghèo đến không chịu nổi, không phải nói cô đi quán bar khiêu vũ để đóng học phí hay sao? Không phải nói, cô được người giàu bao dưỡng hay sao? Sao lại trở thành lão đại của bọn họ rồi?

Trong lòng khiếp sợ, nhưng đại BOSS ở trước mặt, bọn họ cũng không thể đem kinh ngạc này hiện ra ngoài mặt mà phải nuốt vào bụng.

“Nhanh chóng tìm những nữ sinh có độ tuổi từ 14 – 18, khi có bất kì tình huống nào phải báo cáo ngay. Còn có, để ý tới nhóm người của Anh quốc.”

“Dạ”

“Các người đi trước đi, tôi có chuyện muốn xử lí.” An Nhiên đứng ở cửa cầu thang, không có bước lên phía trước.

Độc Cô Uyên Ảnh không có nghi ngờ gì, trực tiếp mang người đi, hiện tại hần còn nhiều chuyện phải làm.

Khi Độc Cô Uyên Ảnh mang người đi rồi, An Nhiên dựa người vào tường, tiếng nói vang lên giữa không gian yên tĩnh, “Đến bây giờ rồi không còn đi ra?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 71.2

Không hề động tĩnh.

“Là bản thân tự đi ra, hay là, đến lúc đó...” An Nhiên nói còn chưa hết câu thì tầm mắt của cô xuất hiện một thiếu niên.

Trên người thiếu niên là bộ đồng phục của Ngân Dục, trên mặt có cái mắt kính lớn, tóc mái dài cơ hồ che khuất nửa mặt của cậu.

An Nhiên hơi nhú mồm, người này, tựa như cô đã gặp qua nơi nào, đột nhiên trong đầu xuất hiện ra một người.

“Tô Vô Ưu” Nếu An Nhiên nhớ không lầm thì tên của người này.

Thiếu niên kia không nghĩ tới An Nhiên biết tên của hần, hần ngẩng đầu, nhìn An Nhiên, ánh mắt mang theo tình tứ, An Nhiên nhìn không rõ.

Ngay từ đầu, chỉ biết Tô Vô Ưu này có vấn đề, nhưng hần không có hành động nào, cô cũng không quan tâm, nhưng lại không nghĩ tới, bị hần theo dõi.

Lúc đầu cô cũng không chú ý đến hần, khi cô cùng tên Ninja trong lúc đánh nhau, đột nhiên có một hạt tảo đỏ bay ra nhưng nó giúp cô không ít, bằng không người bị thương chính là cô.

“Muốn cái gì?” An Nhiên dứt khoát hỏi.

Tô Vô Ưu không nghĩ tới An Nhiên sẽ hỏi như vậy, biểu cảm hần có chút co quắp, không giống sự bình tĩnh vừa rồi, hần nắm nắm góc áo, rồi nói:

“Không, không nghĩ tới sẽ muốn gì.”

An Nhiên nhú mồm, “Vậy, ý cậu là muốn gì?”

Tô Vô Ưu càng ngày càng căng thẳng, hần không biết mở miệng nói với An Nhiên như thế nào.

Ngay từ đầu hần đã biết, Phó An Nhiên có thân phận không bình thường.

Hần bắt đầu điều tra cô, lúc hần biết thân phận thật của cô, nhất thời kinh ngạc một lúc, mà hôm nay khi hần nhìn thấy tất cả những chuyện này càng làm cho hần khiếp sợ hơn.

Phó An Nhiên thật lợi hại, giống như chị gái của hần.

“Tôi... tôi...”

“Đừng nói với tôi là cậu cũng muốn gia nhập.” Khoé miệng An Nhiên có chút run rẩy.

Tô Vô Ưu nói, “Không... không được sao? Tôi rất lợi hại, tôi có thể...”

“Có thể” Nếu cậu là người mà đứa nhỏ kia nói, tự nhiên là có thể, trong lòng An Nhiên nghĩ, “Chỉ cần có thể chịu khổ được.”

Ánh mắt Tô Vô Ưu bỗng chốc sáng lên, “Tôi có thể chịu khổ!”

Tầm mắt của An Nhiên vô tình lướt qua nhìn thấy bàn tay trắng nõn của Tô Vô Ưu, chịu khổ? Chuyện này, còn ở phía sau.

Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại nói cho Tô Vô Ưu biết, ba của hần chết trong tay cô hay sao? Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại tốt bụng nói cho hần biết, người mà ba của hần mắng chính là cô? A, tuy rằng, người đó mắng là Tần Lam, cùng với An Nhiên không có mối quan hệ nào.

Trên không trung tại Ngân Dục xuất hiện trực thăng cùng sự kiện nhảy lều đã lan truyền khắp toàn bộ, mọi người đều tò mò, sự kiện nhảy lều kia thật hư là như thế nào.

Nhưng Âm bộ của Ngân Dục đã ngăn cản sự tò mò của mọi người, không cho bọn họ đi đến chỗ đó.

Rất nhiều người đang ngồi chờ ở đây phòng học, ngoại trừ thấy học sinh của Ngân Dục cùng người của Âm bộ đi ra, thì không thấy người nào khác.

Mọi người cảm thấy không thú vị, nhưng vào ngày thứ hai, trên đầu trang báo có đăng “Nhảy lều” ảnh chụp của người nọ, khi mọi người nhìn thấy trang phức, không ít người nói: Cái này, có phải hẳn đang đóng vai Ninja Nhật Bản?

Sau bức ảnh chụp đó là cuộc phỏng vấn của cô gái bị thương, cô gái đó khóc lóc nói với mọi người, người đó muốn giết cô, muốn thực hiện giải phẫu cô, cô khóc như mưa, làm cho mọi người sinh lòng thương, lại đối với Ninja Nhật Bản đó sinh ra hứng thú nông hậu.

Chuyện này, người lớn của cô gái đó đã báo cho cảnh sát.

Bốp-----!

Một cái bạt tay vang lên, lập tức truyền đến tiếng mắng: “Phế vật!”

Một gã bị ngã xuống đất, nhanh chóng bò lên, tiếp tục quỳ, hai tay vẫn đặt trên đầu gối của bản thân, “Dạ!”

“Ngay cả một nữ sinh của không giải quyết được, lưu lại các người làm gì!” Sơn Điền tức giận nói, hần nhìn Cát Dã đang quỳ trên mặt đất.

“Chúng tôi nhận trừng phạt!” Cát Dã cúi đầu, miệng vết thương trên người của hần còn đang chảy máu.

“Các người cho rằng, chỉ nhận trừng phạt là được?. Tôi thấy các người có chết cũng sẽ không bỏ qua cho các người!” Nếu đến lúc đó người phía trên nếu truy cứu xuống, hần (Sơn Điền) không thoát khỏi quan hệ!

Sắc mặt Cát Dã trở nên trắng bệch.

“Phó An Nhiên không thấy được mặt của mày?”

Sắc mặt Cát Dã càng thêm khó coi.

Sơn Điền nhìn không được tát Cát Dã một cái nữa, “Phế vật! Mày giết không được người! Lại bị Phó An Nhiên thấy được, mày đây là muốn chúng ta chết hay sao!”

“Đại nhân, cứu tôi!” Hần không thể chết được, nếu như bên trên truy cứu, hần nhất định phải chết.

Sắc mặt Sơn Điền khó coi, “Cô ta đã thấy mặt của mày, nếu vậy, ngay lúc còn đang trong thời gian trao đổi, lúc mọi người không hay biết, giết chết cô ta!”

“Nhưng, cô ta biết chúng ta là người Nhật. ” Cát Dã nuốt nước miếng nói.

Sắc mặt Sơn Điền càng ngày càng khó coi, nhìn thấy người đang quỳ trước mặt mình, hần không thể nào không tức giận hơn, cuối cùng nhìn không được, lại đập hần mấy cái.

" Phế vật ! Hiện tại phải làm, tốc độ phải nhanh, đem người trong danh sách tìm ra toàn bộ ! Phải tìm được thứ chúng ta cần. "

" Đại nhân, vậy tôi... " Hần nên làm cái gì bây giờ ?

" Đến lúc đó, tôi tự có biện pháp, mấy ngày nay mày cứ ở trong này, mọi nơi đều không được đi. "

" Dạ "

Chuyện học sinh Ngân Dục bị thương đã bị truyền đi rất nhanh, gần đây Ngân Dục dường như xuất hiện trên mọi phương tiện truyền thông, mặc kệ đó là tích cực hay tiêu cực, Ngân Dục vẫn được đề cập đến.

Lúc này, ở Ngân Dục có tin tức mới, chính là học sinh của Ngân Dục cùng học sinh của Nhật Bản sẽ tiến hành trao đổi Nhu đạo (Judo).

Ở học viện Ngân Dục có câu lạc bộ Nhu đạo. Người Hoa Hạ tuy rằng rất ghét người Nhật, nhưng mọi người Hoa Hạ đều yêu thích những điểm mạnh của người khác.

Sở An Tu đi " Mời " học sinh của Nhật Bản, quả nhiên như An Nhiên đã đoán, bọn họ đã đồng ý ngay, nhưng khi anh xoay người rời đi, thì thấy trong phòng của bọn họ hình như thiếu vài người.

Sở An Tu làm như không thấy, ôn nhuận thông báo thời gian, địa điểm rồi xoay bước ra ngoài.

Ra người, anh lập tức thông báo với Độc Cô Uyên Ảnh, bảo hắn chú ý tới mấy người Nhật này.

Buổi chiều, khi nhìn thấy danh sách của trao đổi ở Ngân Dục, vậy mà lại thấy tên của Phó An Nhiên.

Sắp tới, Phó An Nhiên không chỉ nổi tiếng ở trên mạng mà còn ở Ngân Dục. Một nữ sinh không có bối cảnh, thì làm sao có thể đi đến nơi cao hơn.

Nghệ thuật đánh cờ của An Nhiên tốt, được sự khẳng định của các đại sư kì nghệ, nếu có người nói An Nhiên không hiểu cách chơi cờ thì chính là đã tát vào mặt bọn họ.

Nhưng nghệ thuật đánh cờ của cô tốt, không có nghĩ nhu đạo cũng tốt ! Phó An Nhiên này tuy rằng KO Kim Mẫn Tích, nhưng bọn họ chỉ nghe tin đồn thôi, sự thật trong đó họ không biết, nhưng, Phó An Nhiên này có nhiều thói quen xấu, không vì thói quen xấu này là ảnh hưởng đến bọn họ chứ.

Người không rõ tình huống rất nhiều, nhưng chuyện này : chuyện này đối với người Thất ban mà nói, rất nhiệt tình ủng hộ, trong cảm nhận của bọn họ nữ thần là hoàn mỹ không tì vết.

Trong ngày tĩ vớ, nhóm người Nhật Bản đến rất đúng giờ, bọn họ đến sớm hơn mười phút, ngồi bên trái của khán đài, hai bên nói chuyện vài câu rồi tự động ngồi tại vị trí của bản thân.

Có phải là An Nhiên cũng biết nhu đạo ? Cái này có trời biết.

Từ khi nhóm người Nhật tiến vào, tầm mắt An Nhiên đảo quanh nhóm người đó, bảy người này, không có người ngày hôm qua cô thấy, nhưng theo cô, trong bảy người chắc chắn có người mà cô muốn tìm.

Khi nhóm người Nhật Bản tiến vào nhìn thấy người ở câu lạc bộ nhu đạo của Ngân Dục, thấy có An Nhiên là thành viên đang ngồi ở đó, biểu cảm của bọn họ nhất thời hưng phấn.

Tốt, xem ra bọn họ không cần cố tình tìm thời gian giết cô ta nữa, đây là cô ta tự động đưa tới cửa .

Hội trưởng của câu lạc bộ nhu đạo là một thiếu niên cao ráo, cường tráng, là học sinh cao nhị tên Cao Vũ, hắn cùng người dẫn đầu nhóm người Nhật nói vài câu, rồi cùng đối phương bắt tay.

Người ở không ít, đều vây quanh bọn họ, mọi người nhường như ngừng thở, bọn họ luôn cảm thấy, có chuyện sắp phát sinh.

" Lúc này chỉ là trao đổi võ thuật, không nên tôn thương hoà khí. " Cao Vũ nhìn Tích Bộ nói.

Tích bộ gật đầu " Đúng vậy, chúng tôi rất thân thiện. "

Thân thiện ? Muốn gì đây ? Trong nhóm người coi, có người bắt đầu chăm chọc.

Năm đó, các người đối với người Hoa như thế nào, chính sách tam quang thế nào ?

Vậy mà không biết xấu hổ mà nói thân thiện ? Cút chó.

Cao Vũ cũng không nói thêm bất cứ câu gì.

Hai bên không nói gì thêm, hai bên đã bắt đầu ra quân, người đầu tiên bước lên cũng chính là Tích Bộ, Cao Vũ tự nhiên không chịu thua mà bước lên, hai người chào hỏi, rồi bắt đầu trận đấu.

An Nhiên ngồi ở bên trong, mày cô luôn luôn nhíu chặt, chăm chú nhìn bảy người Nhật bên kia.

Nhóm người này, đến cùng là tìm cái gì ?

Đêm qua khi trở lại nhà họ Phó, Phó lão gia từ nhìn thấy tin tức mà muốn giậm chân, lấy điện thoại trực tiếp gọi người phụ trách sự việc kia, ông đã mắng người đó không ít.

Trong tin tức có nói, người bị sát hại đã tăng lên, thủ đoạn càng ngày càng tàn nhẫn.

An Nhiên không nói cho lão gia từ chuyện mà cô đã đoán, hiện tại chỉ là cô đoán, không có chứng cứ xác thật, không thể đánh rắn động cỏ.

" Ô..Ô... " Tiếng kinh hô của mọi người vang lên.

Một trận kinh hô đem ý thức của An Nhiên kéo về, thấy chính giữa sân, Cao Vũ đã bị đá ra khỏi sân, An Nhiên không thấy quá trình nhưng nhìn thấy biểu cảm phẫn nộ của mọi người thì cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

" Trúng thôi ! Không phải chỉ nói trao đổi thôi sao ! "

" Chết tiệt, tôi không biết bọn Nhật này không thành thật như vậy ! "

" Mẹ nó ! Không biết cái gì gọi là trao đổi hay sao ! "

--- -----

Khán giả, học sinh của Ngân Dục phấn nộ rồi.

Cao Vũ cùng Tích Bộ có sự chênh lệch quá lớn, Tích Bộ không có chút thủ hạ lưu tình nào, hấn ra chiêu toàn là những chiêu trí mạng, Cao Vũ đã cố gắng hết sức nhưng không thể chống đỡ nổi, Tích Bộ đá một đá vào cẳng chân của Cao Vũ, cậu nhát thời chịu không nổi nên quỳ xuống !

Nhưng Tích Bộ không dừng lại, hấn liền đá một đá vào bụng của Cao Vũ ! Trực tiếp đá cậu và ngoài sân !

Tích bộ đá một đá đó có bao nhiêu độc, bọn họ đều thấy rõ, người trong câu lạc bộ nhu đạo đứng dậy, biểu cảm đồng loại tức giận.

Có người xông lên, Cao Vũ cố hết sức nâng tay, ngăn người đi lên.

Hiện tại, cậu chưa thua !

Đối với kết quả này, An Nhiên có thể đoán trước được, danh khí của bảy người Nhật này không nhỏ, nếu người trong câu lạc bộ nhu đạo có thể đấu lại được với bọn họ, vậy người Nhật này thật sự rất yếu.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay nhóm người Nhật này lại làm như vậy trước mặt bọn họ (An Nhiên và học sinh ở Ngân Dục)

Tốt lắm !

" Thật kém " Trên mặt Tích Bộ xẹt qua một tia châm chọc, hấn nhìn Cao Vũ với ánh mặt miệt thị, hừ nhẹ, " Còn ai muốn tiếp ? "

" Chết tiệt ! " Một người trong câu lạc bộ nhu đạo nhin không được, muốn bước lên.

Nhưng khi hấn chưa bước đi, thì có một bàn tay lạnh kéo hấn lại.

Hấn có chút ngạc nhiên nghiêng đầu, chỉ thấy khuôn mặt lạnh băng của An Nhiên, sắc mặt của cô không chút biểu cảm, đáy mắt lạnh lùng, làm cho hấn rét run.

Phó An Nhiên ? Hơi lạnh quanh thân, thật dọa người.

Ngay lúc hấn còn kinh ngạc, An Nhiên từ từ bước ra, cô nắm thật chặt đai lưng, ánh mắt sắc bén như dao, đi đến trước mặt của Tích Bộ.

" Tôi "

Mọi người lập tức yên tĩnh.

Tích bộ bật cười, trên mặt mang theo một tia trào phúng, " Tôi đây không đánh phụ nữ. "

An Nhiên cười cười, sửa sang lại quần áo, không chút để ý, ánh mắt lạnh lùng, " Không có gì, tao đánh mày là được... "

Lời An Nhiên chưa nói hết, Tích Bộ lắc mình, nâng tay hướng đến An Nhiên là đánh---- !

----- Hậu trường-----

Đoạn kịch nhỏ :

" Lão soái ca, anh nói vì sao mà con gái mới có đi cả này ? "

Một ngày nào đó, An Nhiên ôm túi nước ấm nằm trên giường có chút phiền chán nhìn Phó Quân Hoàng đang nghiêm túc.

Phó Quân Hoàng cũng rất rối rắm, sau đó bày ra bộ mặt ngốc ngốc nói : " Anh cũng có đi. "

An Nhiên thờ dãi, " Đi của anh có đồ máu ? Người đi này có làm anh muốn sống đi chết lại ? "

Mặt Phó Quân Hoàng vẫn ngốc ngốc lắc đầu

" Em có ! "

" Đi đó là ai ! Anh đi giết bà ta ! " Phó Quân Hoàng một mặt chính khí nói. ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 72: Giấy Sinh Tử

Hít --- -----

Mọi người nhất thời kinh ngạc, nếu cú đâm này dừng lại trên người Phó An Nhiên, Phó An Nhiên không chết thì cũng mất nửa cái mạng!

Mồ hôi đổ đầy trong tay của những người ở đó.

Tích Bộ đột nhiên đánh lén, An Nhiên đã sớm có phòng bị, người Nhật Bản cùng Đại Hàn có cùng một “Ưu điểm” đó chính là thích đánh người bất ngờ không để người đề phòng.

An Nhiên nhanh chóng lùi về sau, đứng xa ra nơi Tích Bộ đánh tới, thanh lãnh nhìn hấn, “Thật không hổ là người đứng đầu Nhật Bản.” Dù vô sỉ, đủ cường đại.

Lời An Nhiên nói mọi người nghe đều hiểu.

Tích Bộ không nghĩ tới, một nữ sinh gầy yếu thế này là có thể tránh được một cú đánh của hấn, hấn biết tên của cô là Phó An Nhiên, là đối tượng trong nhiệm vụ của bọn hấn.

Hấn muốn lợi dụng lần trao đổi này, làm như không cẩn thận mà giết chết cô.

Trong cuộc trao đổi, sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không phải sao?

Mắt của Tích Bộ xẹt qua một tia sát ý, mà sát ý này dễ dàng bị An Nhiên dễ dàng thấy được, Sở An Tu cùng Độc Cô Uyên Ảnh đang ngồi trên khán đài đồng thời nhíu mày.

Nhìn thấy An Nhiên không có chuyện gì, mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bọn họ tựa như chưa từng khẩn trương như thế.

“Đã chuẩn bị tốt?” Tiếng nói thanh lãnh của An Nhiên vang lên.

“Cái này phải là tôi hỏi cô.” Tích Bộ hừ lạnh.

Cao Vũ vẫn chưa đi vào trong, cậu kiên trì phải chờ đến trận đấu xong mới đi.

Khi Sở An Tu đưa An Nhiên đến mặt cậu nói là đưa cô gia nhập câu lạc bộ Nhu đạo, lúc ấy cậu kinh ngạc, nhưng cậu ấy (Sở An Tu) nói, cô (Phó An Nhiên) phải là thành viên chính trong lần trao đổi võ thuật, Cao Vũ cũng không nói gì thêm, nhưng cậu cũng hiểu một ít, chính là cuộc trao đổi võ thuật này không đơn giản.

Người Nhật Bản không giống như ngoài mặt của bọn họ, thoát nhìn họ tốt đẹp dễ gần, thân thủ của cậu nếu so với Tích Bộ kém một ít, nhưng không kém đến mức ngay lúc bắt đầu đã bị họ đo ván như thế.

Nhóm người này, ngay từ đầu không phải đem cuộc trao đổi này như trò chơi.

Phó An Nhiên, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

Nhưng, cậu không đi tìm Sở An Tu, thì đã bị Phó An Nhiên làm hù sợ, nghĩ đến, ở các câu lạc bộ của Ngân Dục, mặc kệ nó là Taekwondo, Thái Cực, Quyền Anh, thì ai có thể có động tác lưu loát như An Nhiên?

Phó An Nhiên, là một cao thủ.

Cao Vũ được sự giúp đỡ của các thành viên khác, được diu vào trong, chịu đựng đau đớn từ bụng, ánh mắt gắt gao nhìn ở sàn thi đấu.

Biểu của từ cười nhạo trào phúng của Tích Bộ giờ đã thành ngưng trọng.

Là hấn bất cần.

Phó An Nhiên công kích một cách tùy ý, không theo một phương pháp nào, thế nhưng đối với hấn mà nói, tiếp chiêu được là dị thường vất vả, hấn chỉ có thể tránh không thể nào phản công lại, nếu bị đá phải một nơi nào đó thì nơi đó nhất định sẽ bị phế.

Phó An Nhiên này thật không bình thường.

An Nhiên ra tay rất nhanh, cô làm cho Tích Bộ không có thời gian phản công cùng thời gian để thở, khi hấn không ngừng lui ra sau, An Nhiên sử dụng đầu gối, hướng về phía bánh chè của Tích Bộ đá vào, sau đó An Nhiên nắm cánh tay của Tích Bộ, kéo người hấn xuống xa!

Bịch -----

Tích Bộ bị ngã xuống đất!

“Hay-----!” Học sinh Ngân Dực đang ngồi ở khán đài không ngừng hô lên.

Biểu cảm của người Nhật nhất thời thay đổi.

An Nhiên không đi đến nơi là Tích Bộ bị ngã xuống, phản ứng của Tích Bộ cực kì nhanh, tuy rằng không bằng An Nhiên, chân của hắn tuy rằng đang ở mép sàn nhưng hắn đúng là còn ở trong sân.

Ánh mắt của An Nhiên ngày càng lạnh, người này không phải là hắn.

Đã như vậy thì không bằng tốc chiến tốc thắng.

Tích bộ chưa từng trải qua sự nhục nhã như vậy, người đá hắn ra ngoài sân thi đấu là một người Hoa Hạ gầy yếu, mỏng manh! Khi hắn bò đến chỗ của An Nhiên, đứng lên, hắn một tay nắm cổ áo của An Nhiên, biểu cảm của An Nhiên luôn nhàn nhạt, cô đột nhiên ghé sát hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, đột nhiên ra tay, đến lúc này cô chưa từng thủ hạ lưu tình, khi Tích Bộ cùng mọi người chưa biết chuyện gì xảy ra thì hắn đã bị văng ra ngoài, lúc này Tích Bộ bị té lăn, không còn đứng lên nổi.

Tích Bộ ôm bụng, thoát nhìn rất thống khổ.

Người của Nhật đồng loạt đứng dậy, bọn họ muốn nhìn thương thế của Tích Bộ, nhưng bị Sơn Điền ngăn lại, ở phương diện này Tích Bộ là người có kĩ thuật tốt nhất, thì làm sao có thể bị một nữ sinh đánh bại?

An Nhiên lạnh lùng nhìn Tích Bộ vẫn còn duy trì ngao khí của bản thân, An Nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, nói vào trọng tâm của đề tài, “Tao đã nói rồi, mày không phải đối thủ của tao.”

Con người An Nhiên rất lạnh, Tích Bộ dường như rơi vào một hầm băng.

“Phó An Nhiên! Mày (lúc này đối xưng hô nha, TB hiện đang tức) muốn làm gì ! ” Tích Bộ nhìn An Nhiên, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Toàn thân hắn mồ hôi lạnh ứa ra không ít, loại cảm giác này hắn chưa từng thấy qua, hắn sợ hãi mà không biết đó là cái gì.

An Nhiên nhún vai, " Tao cũng không làm gì mày, ở nơi này mọi người đều thấy được. "

Điền Bản biết, Tích Bộ thật sự đã thua, hắn có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tích Bộ đã thua trong tay của nữ sinh này, vậy ở chỗ hắn không ai có thể là đối thủ của cô ta.

Người Nhật mang Tích Bộ còn đang giãy dụa đi xuống, biểu cảm của bọn họ thoát nhìn rất phấn khích.

Mọi người ngồi xem không nghĩ tới gặp sự việc lớn như vậy, Phó An Nhiên này là người nào, cô là vạn năng hay sao ? Có phải gọi là văn võ song toàn không !

" Nữ thần ! Khá lắm ! " Trong đám người tuôn ra một trận cuồng hô hò hét.

" Nữ thần, chúng tôi sẽ vĩnh viễn ủng hộ cô ! "

" Nữ thần, đánh đám Tiểu Quý Tử chúng tôi bởi hoa lá ! Chúng chết, chúng tôi sẽ giải quyết hậu quả ! "

An Nhiên hướng tới đám người kêu to thì nhìn lại, lúc này không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người, một đám người ngồi đứng trên khán đài, bọn họ đang vui mừng nhảy nhót, người đứng đầu đang lôi kéo Tô Nặc, mà người đứng bên cạnh là Cố Hữu.

Là người của Thất ban.

Nhóm người này, càng ngày càng đáng yêu.

Nghe được người Thất ban kêu An Nhiên là nữ thần, nhất thời mọi người đều hứng trí, một người rồi hai người mở miệng kêu, sau đó là toàn bộ, tất cả mọi người đều kêu An Nhiên là nữ thần.

Trong lòng An Nhiên buồn cười, sau đó quay người, nhìn sắc mặt không tốt của Sơn Điền nói, " Quý quốc còn khiêu chiến không ? " Biểu cảm An Nhiên cùng biểu cảm của Tích Bộ không sai biệt, thậm chí còn nghiêm nghị hơn làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt của nhóm người Nhật đồng loạt biến đổi.

Phó An Nhiên đang trên cột họ !

" Không vấn đề, các người không khiêu chiến, vậy để tôi đến khiêu chiến các người. " Nếu cô không làm cho bọn họ xuất người thì sẽ không buông tay.

Cô có thể dẫn người đến bao vây, sau đó cho người cởi bỏ quần áo của bọn họ để xem trên người có vết thương hay không, nhưng cái này thật chất là quá mạo hiểm cũng không có tác dụng. Nếu bọn họ nói đến đó dễ cướp, đến lúc đó bọn họ sẽ không bỏ qua. Khi đó, bọn họ sẽ bắt lấy chuyện này không tha, có khi lên truyền thông là nói họ gặp đải ngộ như thế nào khi ở đất khách quê người.

An Nhiên không muốn bọn họ lấy cớ, cô phải làm cho bọn họ có nỗi khổ cũng không nói được.

An Nhiên vừa nói, mọi người còn đang la hét bỗng dưng yên tĩnh.

Nữ thần vừa nói cái gì ? Khiêu chiến người Nhật bản ? Cô ấy điên rồi ư ?

Lúc này thắng một trận, bọn họ có thể cho rằng đó là may mắn, nhưng nếu một nữ sinh may mắn thắng một lần mà đi khiêu chiến với người khác, bọn họ nhất thời tập trung vào người không cao lớn đó (An Nhiên).

" Vị bạn học này, cô có biết bản thân mình nói gì không ? " Điền Bản với gương mặt tròn tròn tuy rằng mang theo ý cười, nhưng đằng sau nụ cười là nét lạnh lùng như băng, lại bị An Nhiên nhìn thấy rõ ràng.

" Đương nhiên. "

" Được, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào... "

" Yên tâm, mọi chuyện tôi đều chịu. " An Nhiên đánh gãy lời Điền Bản, " Đương nhiên, nếu như các người còn lo lắng, chúng ta có thể lập giấy sinh tử. "

Giấy sinh tử là do hai bên cùng lập, bất kể là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không truy cứu, tức là, trong trận đấu, mặc dù người nọ mất đi tính mạng thì người kia cũng không phải đi tù.

Ánh mắt của Điền Bản xẹt qua một tia ám quang.

Phó An Nhiên này quả nhiên đã mắc câu.

Hắn còn không biết sử dụng phương pháp gì để đối phó với Phó An Nhiên, không ngờ được cô lại đưa mình tới cửa, cái này gọi là thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.

Điền Bản đã làm tư tưởng với bản thân, sau đó mới nhìn An Nhiên nói, " Cô đã nói vậy, vậy thì chúng ta sẽ lập một bản "

An Nhiên cũng không để ý, ánh mắt xẹt qua một tia băng hàn.

Sở An Tu soạn thảo xong, cuối cùng đưa giấy cho An Nhiên " Giấy sinh tử " để An Nhiên kí tên vào, rồi sau đó đưa cho sáu người của Nhật để bọn họ kí tên, cuối cùng, Sở An Tu còn để mọi người ấn tay.

Muốn lấy mạng của quân chủ, trước hết phải giữ mạng của bản thân cho cẩn thận.

Điền Bản cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao, bọn họ cũng muốn mạng của An Nhiên. Phó An Nhiên đã biết nhiều chuyện, bọn họ không để cô tiếp tục sống.

Mọi người nín thở nhìn bọn họ trao đổi " Giấy sinh tử ", có người thậm chí còn lo lắng, An Nhiên có phải đang lúc chờ thi đấu thì bị đám người đó ám sát, nghĩ tới nghĩ lui, bọn họ không thể nào an tâm.

Ngoài trừ Tô Nặc cùng Cố Hữu là hai người không lo lắng gì cả.

Theo Cố Hữu, nhóm người này đứng cùng không chỗ với An Nhiên, cơ hồ không thể nào so sánh được, cậu nhàn nhạt ngồi ở trên khán đài, không nói một câu nào mà chỉ xem.

Trong cảm nhận của Tô Nặc, An Nhiên vĩnh viễn là tuyệt nhất, đối với cô mà nói, An Nhiên không có gì là không làm được, mà đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến giấy sinh tử, cả người không thể không hưng phấn, mà An Nhiên trong cảm nhận của cô có thể so sánh được với chủ nô.

Giấy sinh tử do Sở An Tu giữ, An Nhiên sửa sang lại quần áo, cô chạy đến giữa sân, chờ người của Nhật tiến lên.

Lúc này, bên Nhật chỉ định một nữ sinh, An Nhiên biết ả ta, ả tên là Anh Chi, thoạt nhìn ả bé nhỏ nhưng sức lực cùng tốc độ của ả không nhỏ như người của ả.

An Nhiên không có thời gian cùng đám người này quan sát qua lại, Anh Chi mới ra tay được mấy đòn đã bị An Nhiên đánh ngã dưới sàn, cả người ả đều bị khoá lại, làm cho ả không cử động được.

Đối với nhu đạo, An Nhiên không thích, nhưng kiếp trước, cô có một người bạn là người Nhật Bản, thích vận động bằng nhu đạo, mỗi lần hắn luyện tập

đều mang cô theo, đi đâu cũng mang cô, dần dà, những quyền cước của nhu đạo liền thấm vào xương cốt của cô.

An Nhiên đem Anh Chi khoá lại rất căng, đến khi Anh phát ra khẩu hiệu thua, An Nhiên mới dừng tay.

Nhưng khi An Nhiên mới buông tay, Anh Chi đột nhiên đứng dậy, đánh tới An Nhiên !

An Nhiên nhanh chóng lắc thân, nhanh chóng tránh cánh tay đánh tới bản thân !

Bụp---- Âm thanh An Nhiên ngăn cản cánh tay Anh Chi.

Phịch----- An Nhiên phản công đem tay của Anh Chi nắm lấy! Trong tay của Anh Chi còn cảm thấy cái phi tiêu nhỏ.

Trong lòng An cười lạnh, ở trước mặt Phó An Nhiên cô là còn đùa cợt. Được vậy để coi ai sẽ lợi hại hơn.

Mặt Anh Chi xẹt qua một tia hoảng sợ, trên đầu của phi tiêu có độc, đó là loại độc tố thần kinh mới nhất! Ắ không muốn chết!

An Nhiên không cho ả cơ hội suy nghĩ, cô nắm lấy tay của ả, vẽ một vết thương trên người ả, sau đó xoay người, âm thanh của Anh Chi rít gào, không chút lưu tình đem phi tiêu ghim vào người ả.

Bịch----

An Nhiên trực tiếp đá Anh Chi ra khỏi sân đấu

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“ Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An nhủ may, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, ả hết sức bò tới chỗ của Điền Bàn, ả thật vất vả mới bò đến được, ả gất gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“ Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chương 72.2

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“ Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An nhủ may, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi

thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, à hết sức bò tới chỗ của Điền Bản, à thật vất vả mới bò đến được, à găt gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bịch----

Lại một người lại bị đánh ra sân.

Mọi người không nghĩ tới trận đấu kết thúc nhanh như vậy, tựa như mới thấy người nọ vào sân, thì bị An Nhiên không chút lưu tình, mà ném ra ngoài.

Lúc sau mọi chuyện càng thuận lợi, hoàn toàn đem An Nhiên trở thành người ưu tú.

Đến khi An Nhiên ném năm người Nhật ra khỏi sân, những người đó cơ hồ là nằm trên mặt đất, không ngừng rên to.

Sắc mặt Điền Bản rất khó coi, nhìn thấy mọi người đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, mặt hấn đều biến đen.

“Chắc vị cuối cùng là một cao thủ, tôi nói, chúng ta phải làm cho tốt, thế nào?”

Khoé môi An Nhiên nhàn nhạt cười, mặc dù là cười nhưng ai nhìn thấy đều sẽ dựng tóc gáy, cả người mơ hồ sợ hãi.

Điền Bản hít một hơi thật sâu, hấn nhìn Cát Dã đã dịch dung, ánh mắt trầm xuống, phải giết chết Phó An Nhiên!

Cát Dã hơi nhíu mày, mệnh lệnh của Điền Bản hấn không thể không tuân thủ, chỉ có thể nghe theo.

Cát Dã vừa bước vào sân, tầm mắt An Nhiên nhìn hấn, “Cảm thấy dễ chịu sao?”

Lời của An Nhiên vừa nói ra làm mọi người nhất thời sùng sốt, không ai nghĩ tới, An Nhiên hỏi câu này là sao, dễ chịu? Cô đang hỏi cái gì?

Nhưng biểu cảm nhất thời biến đổi, đáy mắt của hấn hiện lên vẻ khiếp sợ.

Cô đã nhìn ra!

An Nhiên không nói gì thêm nữa, cô đứng ở giữa sân đấu.

Sắc mặt của cô đã đỏ lên, hô hấp so với ban đầu đã dồn dập hơn rất nhiều, tuy rằng thân thủ của những người đó không là gì, nhưng những người đó đã làm lãng phí không ít thể lực của cô.

Mọi người lo lắng nhìn An Nhiên.

Đối với bọn họ, An Nhiên đã cho bọn họ nhiều kinh hi.

Bọn họ không nghĩ tới, Phó An Nhiên có thể chiến đấu tới bây giờ, một mình cô là đấu với 6 người Nhật, cô cũng không than, không nóng nảy, sắc mặt vẫn thản nhiên, đến cả ánh mắt cũng thanh lãnh cùng đạm mạc không có một tia bất biến nào.

Phó An Nhiên luôn luôn như vậy, ôn hoà, như cô bây giờ làm cho bọn họ yêu đến chết.

“Không cần đánh theo Nhu đạo, chúng ta có thể đánh cái nào là người đó thích, thế nào?” An Nhiên nói xong, đem trang phục nhu đạo trên người cởi bỏ, bên trong là trang phục bình thường.

Cát Dã không nghĩ tới chiêu thức này của An Nhiên, xác thực đối với Nhu đạo hấn không thể nào so sánh được với mấy người kia, nhưng, Phó An Nhiên này không phải tự tin quá mức.

Mọi người có chút không hiểu, nhưng nghe ý của An Nhiên, thì chính là hai người này trước kia có đánh với nhau rồi.

Điền Bản nghe Phó An Nhiên nói xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, Phó An Nhiên quả nhiên đã biết tất cả!

Cát Dã cùng An Nhiên không sử dụng nhu đạo để tỉ thí, trong mắt của mọi người thì thấy hai người đánh nhau tui bụi, giữa bọn họ có chút dị thường, giống như là đang luận võ trên TV, mọi người đều hưng phấn đồng thời còn vì An Nhiên cầu nguyện.

Tô Nặc ở một bên nhìn thấy rất rõ, cô cũng không lo lắng nhiều cho An Nhiên, nhưng cô không ngừng nắm chặt Cổ Hữu, không ngừng hò hét cổ vũ cho An Nhiên, toàn bộ khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng thoát nhìn cực kì đáng yêu.

Cát Dã cùng An Nhiên trong lúc tỉ thí, thoát nhìn là thể lực ngang nhau, nhưng thực tế cái khổ bên trong thì chỉ có Cát Dã cảm nhận được, mỗi một cú đánh của An Nhiên là nhắm tới vết thương ở bả vai của hắn, hắn vì tránh né nên cần nhiều tâm tư, nhưng hắn không thể nào tránh khỏi được, cú đánh tiếp theo của An Nhiên lại đến.

Bịch--- hung hăng đánh một quyền trên bả vai của hắn! Thân thể Cát Dã nhất thời lao đảo! An Nhiên chạy nhanh tới chỗ Cát Dã, nhắc chân, hung hăng đá vào bụng của hắn, con đau, trong nháy mắt truyền khắp cơ thể.

Trên quần áo của Cát Dã thấm vết máu, ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng.

Khi mọi người thấy Cát Dã bị đánh ngã xuống đất, thì thấy việc này đã xong rồi, học sinh Ngân Dực đứng lên đồng loạt hoan hô, tuy rằng được gọi là thi đấu hữu nghị, nhưng, mọi người Hoa Hạ có một truyền thống tốt đẹp, chỉ cần có người nước ngoài đến trao đổi, bọn họ sẽ vô điều kiện mà ủng hộ người Hoa Hạ.

Ngay lúc mọi người hoan hô, sắc mặt của Điền Bản đen đi không ít, An Nhiên cũng không buông Cát Dã ra, cô liền túm cổ áo của Cát Dã, khoé môi giương lên một nụ cười như ác ma:

“Giết người rất thú vị sao?” An Nhiên thanh lãnh nói một câu.

Cát Dã không biết bản thân Phó An Nhiên sẽ làm cái gì tiếp theo, toàn thân hắn lúc này rất đau, giống như có nhiều con sâu con đang ăn từng chút từng chút, toàn thân hắn đau đến khó nhịn.

Lời nói lạnh lẽo phát ra.

“Tôi.. tôi không hiểu cô đang nói gì.” Cát Dã chịu đựng đau đớn nói.

An Nhiên nói tay ra khỏi cổ áo, Cát Dã phịch một tiếng ngã xuống đất, An Nhiên vỗ vỗ tay, lạnh lùng nói:

“Không sao, chúng ta hiện tại còn nhiều thời gian, sẽ từ từ.”

Không biết An Nhiên là cố ý hay vô tình, ở nói tay ra khỏi Cát Dã, một cước dẫm trên bả vai của hắn, nháy mắt, trên bờ vai của hắn máu ra càng nhiều.

Cát Dã lăn ra, không hô lên tiếng nào, hắn cắn chặt môi dưới, gắt gao nhìn An Nhiên, ánh mắt đầy hận ý nhìn An Nhiên càng đậm.

Sở An Tu cuối cùng cũng biết An Nhiên vì sao mà muốn viết giấy sinh tử, trước mặt mọi người, muốn giết chết người này.

“Phó An Nhiên! Cô muốn làm gì ! ” Điền Bản đột ngột đứng dậy, gào lên với An Nhiên.

Mọi người nghe tiếng rống của Điền Bản, trong lòng không tránh khỏi nghi ngờ, An Nhiên là muốn làm gì ?

Nhưng rất nhanh bọn họ phản ứng lại, nữ thần của bọn họ lại bị tên Nhật Bản mập này rống lên !

Nháy mắt, mọi người tập trung lên người của tên bí đao kia.

" Làm gì ? Đương nhiên là tỉ thí. " An Nhiên trả lời không chệ vào đâu được.

" Hắn đã thua ! "

" Vậy sao ? Vậy hắn có nhận thua chưa ? " Con người An ngày càng lạnh, “ Người Nhật của các người đã nhận thua sao ? ”

Cát Dã vừa định lên tiếng nhận thua thì nghe được câu đó, nháy mắt cảm miệng, hắn không thể đại diện cho người Nhật.

Son Điền không biết phải nói gì, hắn đã nhìn ra, Phó An Nhiên chính là muốn giết Cát Dã.

" Thầy Son Điền, các người đã lập giấy sinh tử, nếu trong đó có một bên không đồng ý, thì bên khác không được kết thúc, các người đã kí tên cùng ấn dấu vân tay. " Sở An Tu đi ra, ánh mắt mang theo một tia không nói vào đâu được.

Đồng tử trong nháy mắt co rút nhanh!

Giấy sinh tử! Đáng chết!

Phó An Nhiên từ lúc bắt đầu đã biết kế hoạch của bọn hắn, ngay từ đầu cô đã tính kế bọn hắn, cô ....

“Không, không được! Các người không thể làm vậy!” Son Điền trừng Sở An Tu, tuy rằng khi bọn họ trở về Nhật Bản không chừng sẽ chết, nhưng nếu chết trong tay của Phó An Nhiên thì sẽ bị tổ chức xoá tên.

Chuyện này đối với bọn họ là một sự vũ nhục.

Son Điền còn muốn nói gì, thì không biết chỗ nào đi ra một người mặc đồ đen chế ngự hai tay của hắn.

“Các người muốn làm gì! Tôi có thể đi cáo trạng các người! Các người ở đây là vi phạm pháp luật!” Son Điền có chút hoảng.

Sở An Tu quơ quơ giấy trong tay “Giấy sinh tử”, “Không có sao, thầy đi được là tốt rồi.”

Người đang nằm trên đang rên rỉ, khi bọn họ nhìn thấy “Giấy sinh tử”, biểu cảm không tốt hơn.

Trong lúc này, An Nhiên ngồi xổm xuống chỗ Cát Dã, tiếng nói thanh u mà băng hàn:

“Nói hay không?”

Cát Dã không nhìn biểu cảm của An Nhiên.

An Nhiên nhủ mảy, “Không sai, mảy chính là một nam tử hán.” An Nhiên vẫy tay, “Đem người này mang đi.”

Nháy mắt, một đám người có trang phục màu đen đi đến chế phục hắn, bọn họ không chút biểu cảm, con người đang còn nửa cái mạng bị mang đi, học sinh Ngân Dục kinh ngạc.

Mà lúc này, người còn đang huấn luyện Phó Quân Hoàng cũng nhận được tin tức, cùng một đám người chạy đi -----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: 73: Bắt Được

Khi Phó Quân Hoàng đi đến, An Nhiên đang ngồi trên sofa, nhìn Độc Cô Uyên Ảnh đang thăm vấn đám người Nhật, trong phòng, ngoại trừ âm thanh của roi đánh thì không còn âm thanh gì khác.

Nhóm người này, rất có thể chống cự.

Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, đem cơ thể lạnh lùng ôm vào lòng.

An Nhiên vẫn chưa đem người Nhật vào Vô Xá, mà đem nhóm người này vào phòng Âm Bộ mà thăm vấn.

Khi xác định nhóm người này là người sát hại cô gái đó, An Nhiên đã nhắn tin cho Phó Quân Hoàng, mặc kệ là như thế nào, vào ngày mà người Nhật tiến vào Ngân Dục cũng được sự chú ý của truyền thông, mặc kệ là họ phạm vào chuyện gì, bọn họ (Ngân Dục) đều muốn đem bọn họ (Nhật Bản) chinh đến thế thâm rồi đuổi về. Nếu chuyện này mà xử lý không ổn thỏa thì sẽ biến thành sự tranh cãi của bạn bè quốc tế.

An Nhiên muốn tự bản thân giải quyết, nhưng nghĩ đến bản thân cô là người họ Phó, nên cố gắng nhẫn xuống.

Mặc kệ kiếp trước là Tần Lam hay kiếp này là Phó An Nhiên, cô đối với người Nhật không có ấn tượng tốt.

Khi Phó Quân Hoàng ôm cô vào lòng, thì hàn khí xung quanh người cũng giảm xuống, dựa vào bộ quân trang, cô đem người dán lên anh.

“Lão soái ca...”

“Không có chuyện gì, anh đã đến.” Nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của cô, tâm của anh liền mềm nhũn, còn có cảm giác đau lòng.

An Nhiên cười, lắc đầu, “Không có gì, rất nhanh sẽ giải quyết tốt.”

Phó Quân Hoàng không bắt ép cô, cô chính là bảo bối của anh.

Đừng----

Tiếng roi quất trên người Cát Dã, biểu cảm của Độc Cô Uyên Ảnh ngày càng lạnh, “Đến chết cũng không nói sao? Không sao, chúng tao còn rất nhiều cách.”

“Đây là các người phạm pháp! Tôi sẽ đi tố cáo các người, các người làm hại đến bạn bè quốc tế! Tố cáo các người tùy tiện mà nhốt người, hơn nữa còn...” Son Điền bị trói ở ghế, hắn là người duy nhất không bị tra tấn.

“Ô? Như vậy tôi không phải có thể nói các người giết hại người dân của nước tôi?” An Nhiên dựa người vào Phó Quân Hoàng, ánh mắt lạnh lùng, biểu cảm băng hàn làm cho người ta phát lạnh.

Son Điền nhất thời nghẹn lời, “ Các người vu khống để hãm hại chúng tôi!”

“ Vu hãm (vu khống + hãm hại) các người?” Trên mặt Độc Cô Uyên Ảnh hiện lên một tia lạnh lẽo, cậu đi đến phía trước mặt Cát Dã, với ánh mắt hung ác, trực tiếp tát vào mặt hắn (Cát Dã)! Chỉ thấy có một mặt nạ da người tróc ra! Mặt thật của Cát Dã hiện ra.

Mặt nạ da người rất dính vào mặt thật, bị mãnh liệt xé toạc ra làm Cát Dã nhất thời kinh hô ra tiếng, trên mặt nóng bừng đau đớn làm cho hắn kêu to không thôi.

“Cái này là cái gì?” Độc Cô Uyên Ảnh gỡ cái mặt giả kia, băng hàn nhìn Son Điền.

Son Điền biến sắc, nhưng hắn vẫn cố chống đỡ nói, " Cái này là cái gì ? Chúng tôi.. "

" Không sao, vào ngày hôm qua, ở Ngân Dục đã xảy ra một chuyện, tôi nghĩ thầy Son Điền nhất định biết. " Lúc này, một thân đồng thực Sở An Tu cầm một chồng ảnh chụp đi vào, khi cậu nhìn thấy Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, biểu cảm nhất thời kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã thu hồi.

" Tôi không biết các người nói gì. " Đáy lòng Son Điền bồn chồn, hắn không biết để lại dấu vết ở nơi nào, thành công đã đến gần nhưng ở đâu lại nhảy ra một Phó An Nhiên !

" Không sao, " thầy " nhìn vào ảnh chụp sẽ rõ. " Sở An Tu lấy ảnh chụp đặt trước mặt Son Điền, Son Điền thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi !

Người trên ảnh đúng là Cát Dã !

Đó là lúc Cát Dã cùng An Nhiên ở trên sân thượng đánh nhau, An Nhiên thừa dịp loạn mà chụp được, Cát Dã muốn cướp về, nhưng lúc đó hắn không phải là đối thủ của An Nhiên, bởi vậy không cướp về được.

Sự việc này, hắn chưa nói với Son Điền, bởi vì Cát Dã biết, nếu hắn đem chuyện này nói ra, hắn sẽ chết.

" Tại sao phải làm như vậy ? " An Nhiên lạnh nhạt nói.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng nắm tay lạnh của An Nhiên, bảo bối của anh hiện đang rất giận.

“Tôi không hiểu các người nói gì!” Không thể thừa nhận, nếu không, mọi chuyện sẽ kết thúc, bọn họ sẽ xong đời.

“ Không hiểu?” An Nhiên nở nụ cười, “ Không sao, các người thích lấy đầu người khác để chơi đùa? Tôi đây sẽ để các người tiếp tục chơi.”

An Nhiên vừa dứt lời, vài người thiếu niên mặc đồng phục màu đen đè Anh Chi xuống, tóc của ả hỗn độn, trên người còn mặc đồng phục nhu đạo, bước chân có chút kì quái, hiển nhiên đã hiểu quá trình vừa xảy ra.

Mấy người đó đem Anh Chi đặt trên bàn duy nhất trong phòng, bên cạnh bàn có một con dao đang phát sáng.

“Đây, cho các người cùng chơi.” Tiếng nói An Nhiên rất nhạt, những người đang ở đây đang ngăn người nhìn cô, trong đó người của Âm Bộ và Sở An Tu.

Sở An Tu có chút không hiểu An Nhiên, anh biết quân chủ là máu lạnh, trong mắt của cô, không có mềm lòng, nhưng có chỗ bất đồng, hiện tại Phó Quân Hoàng đang ở bên cạnh Phó An Nhiên, nếu anh (Phó Quân Hoàng) biết mặt tàn nhẫn này, vậy Phó Quân Hoàng có hay không...

Nhưng, khi anh (Sở An Tu) nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng, cả người đều ngây ngẩn.

Biểu cảm Phó Quân Hoàng không thay đổi, anh vẫn như trước mặt không thay đổi, cả người tản ra hơi thở người lạ chớ lại gần, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn vào một người, loại ánh mắt này anh (Sở An Tu) chưa từng thấy qua, thật ôn nhu, thật ấm áp, giống như mọi chuyện đang phát sinh không có liên quan gì đến anh (Phó Quân Hoàng), anh (Sở An Tu) có thể nhìn ra, anh (Phó Quân Hoàng) đang nhìn bảo bối trân quý nhất của anh (Phó Quân Hoàng).

Sở An Tu cảm thấy bản thân mình rất buồn cười, quân chủ là ai? Ngay cả Phó Quân Hoàng không thể tiếp thụ được, vậy quân chủ sao có thể ở bên cạnh anh (Phó Quân Hoàng) lâu như vậy? Làm sao có thể tin tưởng anh (Phó Quân Hoàng) như vậy?

Che giấu đáy lòng đang chua xót, ánh mắt nhìn xuống Son Điền, biểu cảm vẫn ôn hoà như trước.

“ Chúng tôi là được Nhật phái đến để trao đổi, các người không thể áp dụng hình phạt vậy với chúng tôi!” Son Điền đột nhiên như bắt được cái gì đó, bỗng nhiên đứng lên.

“ A, xem lời “thầy” nói, cái này đều là tự bản thân làm ra, thế nào mà nói hình phạt riêng? Ngay cả đầu của nữ sinh các người cũng chặt bỏ được, trên người các người có kiếm, thật sự không có liên quan!” Khoé môi An Nhiên cười rất lạnh.

Phó Quân Hoàng cực kì đồng ý gật đầu.

Từ đầu bọn họ đã chuẩn bị tất cả!

“Không, các người không thể giết tôi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!” Anh Chi đang bị kìm trên bàn la to, tay của ả ta đang vuốt ve cái gì đó trên bàn, đột nhiên, tay của ả đụng được một thanh dao lạnh lẽo, ả nắm chặt dao, hướng tới người bên cạnh chém----

Đùng -----

Tiếng súng vang lên

Thanh dao rơi xuống, thiếu niên đang ấn Anh Chi cũng bị dính một ít vết máu, mà hai bên tai hắn cũng nghe tiếng hét chói tai của Anh Chi.

Tay của ả bị đạn xuyên qua!

An Nhiên nhíu mày, Phó Quân Hoàng bình tĩnh đem súng trong tay đặt ở trên sofa, biểu cảm tự nhiên.

Đáy lòng của Độc Cô Uyên Ảnh trầm xuống, bọn họ ở trong này cũng nghe được, nói Phó Quân Hoàng sở hữu những kỉ tích như thế nào, nhưng Âm bộ của Ngân Dực lại phụ thuộc vào Vô Xá, Phó Quân Hoàng cũng không biết, người đứng đầu cũng như quan trọng nhất ở Vô Xá, Phó An Nhiên, anh (Phó Quân Hoàng) cũng không biết.

Cũng vì điều này, An Nhiên mới đem Phó Quân Hoàng tới Ngân Dực.

“Chỉ cần cô nói với tôi, cô sẽ không chết.” An Nhiên từ trong lòng Phó Quân Hoàng đi ra, đến trước người đang kêu to, nói.

Anh Chi sớm bị đau khắp toàn thân, “Cô... Không, tôi không muốn chết, không muốn chết..”

“Tôi biết, không có người nào muốn chết.” Khoé môi An Nhiên cười.

“Anh Chi! Nếu cô dám-----” nói còn chưa hết, mặt của hắn ta bị một con dao xẹt qua.

“Không cần tra tấn hắn, tôi nói! Tôi nói!” Một âm thanh bén nhọn lên tiếng, biểu cảm của Thiên Xuyên rất khó coi, thoát nhìn rất thống khổ, “Các người không cần đối với chúng tôi như vậy, chúng tôi nói, chúng ta, sẽ nói tất cả.”

“Thiên Xuyên! Cô có biết bản thân đang nói gì không!” Sơn Điền rống giận nói.

“Tôi biết! Tôi biết, làm sao tôi không biết được!” Thiên Xuyên la lớn đứng lên, “Chúng tôi chính là đến trao đổi, thật sự tôi cho rằng, chúng tôi chỉ đến trao đổi, nhưng vì sao lại muốn chúng tôi thực hiện nhiệm vụ khác? Chúng tôi không phải muốn đến giết người, mỗi lần giết người, tôi đều ngủ không yên, bọn họ đều là những đứa trẻ không biết gì cả, những đứa trẻ tốt, tốt như vậy...”

Lời nói của Thiên Xuyên vang lên làm cho cả phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

An Nhiên không mở miệng, cô đang đợi.

“Chúng tôi không muốn làm như vậy, nhưng nếu chúng tôi không giết người trong cái danh sách đó, chúng tôi sẽ chết.” Tích Bộ đang bị trói đằng sau lên tiếng, “Trên danh sách không biết có bao nhiêu người, chúng tôi chỉ cần một vài ngày là có thể, nhưng lại không nghĩ tới, Cát Dã bị thất thủ, đụng tới cô.”

Cát Dã nghe được Tích Bộ nói, gục đầu xuống, trên vai cùng bên hông của hắn đang đổ máu.

Thất thủ sao? Cát Dã hấn ra tay, làm sao có thể thất thủ? Nhưng khi đối mặt với một nữ sinh trong mắt hàm chứa ý cười, lần đầu tiên hắn bắt đầu hỏi tương, bọn họ làm như vậy là vì cái gì, bọn họ không phải là sát thủ, bọn họ chỉ là những học sinh trao đổi.

Sơn Điền đã giận đến nỗi không biết nói gì, đến khi hắn muốn nói, thì miệng hắn đã bị Độc Cô Uyên Ảnh băng lại.

“Danh sách? Danh sách gì?” An Nhiên chú ý tới từ này.

“Chúng tôi làm nhiệm vụ dựa vào danh sách này, người có tên trên danh sách chúng tôi đều phải trừ khử.” Tích Bộ cười, hấn cười nên ảnh hưởng tới ngực đang bị thương, từng cơn đau đột nhiên truyền khắp toàn thân.

“Chúng tôi không nghĩ tới, Sơn Điền nói với chúng tôi, nếu chúng tôi không làm theo thì trong tổ chức sẽ giết người nhà của chúng tôi, chúng tôi chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể như vậy!” Anh Chi đột nhiên la lớn.

“Tổ chức gì?”

“Không, tôi sẽ không nói cho các người biết, không nói được, tôi sẽ chết, tôi sẽ chết.” Anh Chi đột nhiên lầu bầu nói ra.

Mày của An Nhiên càng nhíu chặt, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cũng lạnh xuống.

Xem ra, chuyện này chưa xong.

“Tôi cũng thật thích học sinh của Ngân Dục, bọn họ tuy rằng đối với chúng tôi có một chút địch ý, nhưng họ luôn cười với chúng tôi, cười thật thân thiết.” Thiển Xuyên như nhớ lại cái gì đó, hẳn đã lâu không có gặp nụ cười đơn thuần như vậy, nụ cười không có âm mưu.

“Vì sao phải chặt bỏ đầu? Các người chỉ cần giết người trên danh sách không phải sao?” Sở An Tu hỏi.

Thiển Xuyên lắc đầu, “Tôi không biết, bởi vì chúng tôi phải nộp đầu lên trên.”

An Nhiên bắt đầu xác định, nhóm người này đang tìm cái gì, tuy rằng những thứ này, bọn họ cũng không biết chuyện gì.

“Chúng tôi sẽ tự thú” Cát Dã cuối cùng cũng lên tiếng, “Chúng tôi, sẽ tự thú.”

Lời Cát Dã vừa nói làm mọi người trầm mặc, Tích Bộ nở nụ cười, Thiển Xuyên không có biểu cảm gì, người còn lại cũng không có bất kì biểu cảm gì, chỉ là biểu cảm của bọn họ so với vừa rồi thoải mái hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Sơn Điền đột nhiên mở lớn.

Sở An Tu gọi điện thoại, kêu Âm Bộ mang đám người này rời đi, chỉ để lại một mình Sơn Điền.

Người bị mang đi, Độc Cô Uyên Ảnh gỡ băng dính trên miệng của Sơn Điền xuống, “Chúng ta có thể nói chuyện một cách tốt đẹp với nhau.”

“Các người..”

“Đừng nói là phạm pháp, đám người kia đã tự thú, ‘thầy’ nói bọn họ muốn tự thú, thì thầy sẽ thế nào?” Nói xong, Độc Cô Uyên Ảnh đá một đá vào bụng của Sơn Điền, “Học sinh ở Ngân Dục khi nào thì trêu chọc tới các người! Các người có thể cầm thú đến vậy!”

Khi Độc Cô Uyên Ảnh thấy được tin tức kia, thì cho người của Âm bộ tìm hiểu vấn đề, nhưng không nghĩ tới, những chuyện này lại dính tới người Nhật.

Thân là hội trưởng của Âm Bộ, cậu có nghĩ vụ phụ trách an toàn cho học sinh Ngân Dục, nhưng lúc này, cái vụ án này, đã chết tổng cộng 13 người, còn có 4 học sinh đang mất tích.

Sơn Điền từ ghế ngã xuống mặt đất, hẳn nhìn bản thân còn đang bị trói ở ghế không thể động đậy, vẻ mặt thoát nhìn rất thống khổ.

“Người sau lưng là ai, các người đang tìm cái gì, muốn cái gì, tính làm cái gì, chậm rãi nói ra hết.” An Nhiên ngồi xổm trước mặt Sơn Điền, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt trầm xuống.

“Hừ, tôi sẽ không nói cho các người! Dù các người có giết tôi, tôi cũng sẽ không nói!”

“Phải không?” An Nhiên cười cười “Nếu tôi nhớ không lầm, Sơn Điền ‘thầy’ có hai người phụ nữ? ‘Thầy’ nói, nếu tôi động vào con và vợ của ‘thầy’, ‘thầy’ sẽ thế nào?”

Sơn Điền cười nhạt, “Tùy cô”

An Nhiên nhíu mày, đẩy lồng Độc Cô Uyên Ảnh cười lạnh, hồ dừ không ăn thịt con, vậy mà hẳn không coi đứa nhỏ của hẳn quan trọng.

“Mẹ”. Âm thanh của Phó Quân Hoàng bỗng nhiên tiến gần, anh đem An Nhiên kéo vào lòng anh, ánh mắt không chút độ ấm nhìn Sơn Điền, “Giết bà ta”

Phó Quân Hoàng nói rất đơn giản, nhưng lời này cũng làm cho Sơn Điền kinh biến.

An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Phó Quân Hoàng, cô chỉ biết Sơn Điền có phụ nữ, không nghĩ tới hẳn có mẹ.

“Mẹ của tôi sẽ hiểu cho tôi.” Gương mặt Sơn Điền trắng bệch. “Bà ấy sẽ vì tôi mà tự hào, bà ấy..”

Bà ấy luôn là người mẹ tốt, bà sẽ hiểu cho hẳn! Sơn Điền tự an ủi bản thân.

Nhưng mà người đàn ông này làm sao mà biết hẳn có mẹ, hiện tại gia đình của hẳn, tuy rằng có vợ, nhưng để đánh lạc hướng người khác, hẳn duy nhất chỉ tôn trọng mẹ của hẳn, mẹ và hẳn sống nương tựa nhau.

Con người này có cuộc sống quái đản? Độc Cô Uyên Ảnh có chút ngạc nhiên nhìn vẻ mặt vận vẹo của Sơn Điền, trong lòng nghi hoặc.

“Như vậy, chúng tôi sẽ khiến bà ta, chết, thế nào? Nếu không chúng tôi sẽ đem bà ấy đến đây, sau đó chặt đầu bà ta, thế nào?” Mỗi lời nói của An Nhiên đối với chuyện đó rất bình thường, ngay cả biểu cảm cũng không chút biến hoá.

“Các người đến cùng là muốn gì?” Sơn Điền cao giọng nói, “Tôi sẽ không nói gì cả, không nói cho các người biết gì!”

“Tôi chỉ muốn biết, người đứng phía sau là ai.” An Nhiên không nhìn Sơn Điền mà lại đem ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng, “Không sao, nếu ông không nói tôi sẽ đi hỏi mẹ của ông, sau đó nói cho bà ấy biết ông hiện giờ ra sao, lão soái ca, anh thấy thế nào?”

Phó Quân Hoàng nắm tay cô, ánh mắt nhìn cô, “Được”. Làm sao cũng được.

Biểu cảm của Sơn Điền đã triệt để ngưng trọng.

Mẹ của hắn tuyệt đối không chịu nổi.

“Tôi nói cho các người! Nói cho các người!” Sơn Điền hít một hơi thật sâu, “Hành Hương”, các tổ chức đó gọi là Hành Hương. Tôi cũng không biết tổ chức đang tìm kiếm cái gì, bọn họ yêu cầu chúng tôi giết những người trên danh sách, sau đó chặt đầu của những người đó, rồi đưa về nước.”

“Hiện những cái đầu đó đang ở đâu?” Độc Cô Uyển Ảnh bóp cổ của Sơn Điền, cuồng nộ nói.

“Ở tù đông.” Trong tù đông ở phòng bọn họ, bọn họ tính khi nào về nước thì mạng chúng theo.

Bụng Độc Cô Uyển Ảnh nhất thời bốc hỏa, đánh mấy cái trên người Sơn Điền.

“Toàn bộ đều đông lại trong tù đông sao, có giải pháp qua chưa?” An Nhiên trầm giọng hỏi.

Sơn Điền chịu đau, lắc đầu, “Không có, chúng tôi chỉ theo mệnh lệnh mà làm.”

An Nhiên đi tới chỗ Sơn Điền nói, tìm được cái danh sách, trên danh sách có 20 người, đã giết được 13 người còn lại 7 người.

An Nhiên vẫy tay, bảo Độc Cô Uyển Ảnh mang người đi.

Phó Quân Hoàng mang An Nhiên lại ghế sofa ngồi xuống, chờ An Nhiên suy nghĩ.

Biểu cảm An Nhiên rất lạnh, cô hít một hơi thật sâu, đem bản thân chui rút vào người của Phó Quân Hoàng, “Lão soái ca.” Tiếng nói rầu rĩ vang lên, khi anh nghe được cũng rầu rĩ.

“Hả?” Anh ôm cô thật chặt.

“Trừ nhóm người mà Sơn Điền tìm, còn có người khác.”

“Vâng” Anh biết.

Bọn người Sơn Điền đem đầu bảo tồn, nhưng khi bọn họ tìm được thi thể thì đã bị giải phẫu qua, thậm chí cũng không che dấu vết gì cả, đầu đều ở đây, có hai nhóm người làm

“Làm sao bây giờ?”

“Không có gì, có anh ở đây.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vuốt tóc cô, con ngươi thâm thúy nhìn vách tường trắng, không nói gì.

An Nhiên dứt khoát dựa hẳn vào người Phó Quân Hoàng nhắm mắt lại, buổi trưa đánh nhau cô đã mệt không ít.

Phó Quân Hoàng để cô dựa vào lòng, một tay điện thoại chỉ đạo, sau khi mệnh lệnh xong đem đi động cát đi, rồi anh ôm cô rời khỏi, về nhà.

Một ngày nay, người ở Ngân Dục rất hưng phấn.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy cảnh sát Hoa Hạ mang người Nhật rời đi, mấy người đó có tư thế đi rất lạ, Sơn Điền thì bị người khác mang đi, bọn họ không biết người Nhật đã phạm tội gì, nhưng đối với học sinh Ngân Dục mà nói, đám người Nhật đó nên bị nhốt hết!

TV, trên mạng cùng các tạp chí lớn đều đưa tin đã phá được vụ án giết người liên hoàn, trong phòng ở của người Nhật đều tìm thấy đầu, những người đó cũng đã thú nhận việc bọn họ làm, nhưng họ lại không nói nguyên nhân vì sao lại làm vậy.

Ai cũng không nghĩ tới, người Nhật đến trao đổi lại giết người, lúc này, toàn bộ người Hoa Hạ đều phẫn nộ, bọn họ yêu cầu Nhật Bản đưa ra lời giải thích.

Lúc này, Hoa Hạ cũng đều gắng gượng, bọn họ đồng loạt yêu cầu quan chức Nhật Bản đưa ra lời giải thích thuyết phục.

Nhưng bọn họ đợi lâu, cũng không thấy bên Nhật có chút tin nào, đến khi có tin truyền đến nói, người Nhật bọn họ có nhận thức cao về Đại Hàn, tất cả người Hoa Hạ đều nổi giận!

Một ngày mới bắt đầu, đây cũng là lúc xem bên nào hay hơn bên nào, trăm điều áp lực, ngày Nhật bị thẩm tra công khai, ngày mà Nhật công khai đáp án thẩm tra, người Hoa Hạ cũng hồi phục lại bộ dáng vừa lòng, họ nói sẽ bồi thường gia đình của người bị hại xứng đáng, điều mà bọn họ có thể cam đoan đều đã cam đoan, lúc trước người Hoa Hạ đối với người Nhật Bản đã có chút không tin tưởng nay đã có phần tin tưởng.

Nhà họ Cố.

“Cái này có phải là tiểu hồ li làm?” Cô lão gia từ đem báo đặt trên bàn, ánh mắt nhìn cháu trai của mình, cười nói.

Biểu cảm của Cố Hữu hơi thất thần: “Dạ”, Tuy là cậu không biết sau khi mấy người đó (người Nhật) bị đem đi đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi An Nhiên sử dụng nhu đạo, cậu cũng biết An Nhiên đã phát hiện ra được một số chuyện, bằng không với tính cách của An Nhiên, sẽ không vô duyên vô cớ tham gia trận đấu nhu đạo.

“Không cam lòng?” Cố Trường Thanh cười tùm tùm nhìn Cố Hữu.

Cố Hữu lắc đầu, không có không cam lòng, cậu luôn biết An Nhiên thông minh hơn cậu, học thức của An Nhiên cao, cậu còn nhớ khi cậu còn nhỏ, An Nhiên có thể xem những cuốn sách nâng cao, nhưng khi ấy, cậu mới học được hai phép nhân chia hai số.

An Nhiên thật thông minh, nhưng cô không phải giống như các thần đồng mà học nhảy lớn, cô làm theo lộ trình học, cậu cũng theo sau lưng cô đi theo lộ trình.

Cậu nhớ được 1 câu mà cô nói, cô nói: Có thể có thời gian vô tư như vậy, thì tại sao đem bản thân đẩy nhanh tốc độ như vậy.

Nhưng lời này, là nói với cậu, cũng là lần đầu tiên cô nói với cậu dài như vậy.

Nhưng, câu nói kia vẫn xoay trong đầu cậu, khi đối mặt của ánh mắt nghi hoặc của người họ Cố, cậu xem như không nhìn thấy, cậu không đem bản thân không có thời gian, bản thân tự muốn đi từ từ, chính bản thân sẽ tự động làm việc mà cậu muốn, không vì người khác mà sống, không trở thành một người khác trong mắt người, mà đi làm chuyện mà bản thân không thích.

Cậu thích đi đến bên người An Nhiên, cho cậu thêm nỗ lực, vậy nên cậu mới đến bên người của Phó An Nhiên.

Nghĩ vậy, khoé môi Cố Hữu nâng lên một nụ cười.

Cố Trường Thanh thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, “Quả bười nhỏ, lời mà ông đã nói, cháu phải nhớ kĩ.”

Cố Hữu sững sốt, “Dạ?”

“Cháu có thể thích tiểu hồ li, nhưng là có thích của bạn bè cũng có thể là chị gái em trai, nhưng ông không cho phép cháu thích với nghĩa khác.”

“Vì sao!” Cố Hữu đứng dậy, “An Nhiên tốt lắm, vì sao không thể...”

“Các cháu không thích hợp với nhau.” Cố Trường Thanh thờ dãi nói, “Tiểu hồ li không thích cháu.”

“Cháu thích cô ấy là được rồi.” Nói xong, Cố Hữu không để ý tới sắc mặt của Cố Trường Thanh mà xoay người lên lầu.

Nhìn thấy Cố Hữu đã đi xa, con người của Cố Trường Thanh ngày càng trầm, cuối cùng ánh mắt nhìn trên nội dung của tờ báo, ánh mắt càng trầm.

Trong phòng phong cách châu Âu.

Một người đàn ông cầm tờ báo, ánh mắt mang ý cười rất lạnh, cuối cùng đem tờ báo châm, tờ báo trong tay lửa cháy lên, đến khi tờ báo bị ném xuống đất, người đàn ông này mới dời tầm mắt nhìn tấm ảnh trên máy vi tính.

“Phó An Nhiên”

Trong phòng ảm ảm vang lên giọng một người đàn ông trầm thấp dễ nghe, mà trong tiếng nói dễ nghe, mang theo tia lạnh lùng, làm cho người ta nghe xong không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: 74. Quân Huấn

Nhật Bản.

Tập đoàn “Hành Hương”

Một người mặc kimono ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng, ánh mắt lạnh nhìn một người đàn ông trung niên “Ông dựa vào cái gì mà muốn hợp tác cùng tôi?”

“Tiểu Dã Long, tôi nghe nói, chuyện gần đây của cậu bị người họ Phó ở Hoa Hạ làm cho rối tung? Hiện tại, người của cậu còn đang bị nhốt. Họ Phó rất

khó đối phó, cậu và tôi đều biết, chỉ cần chúng tôi hợp tác, sẽ...”

“Sẽ cùng đối phó họ Phó, tôi Tiểu Dã Long “cần” hợp tác với ông?” Tiểu Dã Long cười lạnh, “Kim Ân Thánh, đừng tưởng rằng tôi không biết ông muốn gì, con trai của ông bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế, trong lòng ông không vui, liền đi đến chỗ tôi muốn tìm sự giúp đỡ?”

Kim Ân Thánh, người có võ thuật lão luyện ở Đại hàn dân quốc, người họ Kim ở Đại Hàn có địa vị cực kì cao.

Nhưng, thời gian trước, ông ta nói ông ta có con trai là thiên tài võ thuật bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế! Về sau, hấn (con trai ông ta) chỉ có thể sống dựa vào xe lăn, tuy rằng là nói bảo vệ, nhưng đôi chân không còn cảm giác, hiện tại Kim Mẫn Tích cùng người tàn tật không khác nhau.

Kim Mẫn Tích, đúng là con của ông ta!

Ông ta đã truyền cho Kim Mẫn Tích không ít công phu, ông ta hi vọng con ông ta thành rồng, hi vọng con trai có thể làm cho bản thân siêu việt, nhưng người Hoa Hạ lại làm cho con trai ông ta trở thành người tàn phế.

Kim Ân Thánh sao có thể nuốt cái này xuống được ?

Khi ông ta biết người hại con trai bảo bối của ông ta chính là một học sinh trung học, ông ta suýt chút nữa bị ngắt, ông ta đã điều tra thân phận của Phó An Nhiên, mà điều tra cũng không tra được thân phận của Phó An Nhiên, ông ta càng nghi ngờ thân phận thật sự của Phó An Nhiên.

Thân phận của Phó An Nhiên quả nhiên không bình thường, cô là con cháu của họ Phó, ông không thể đụng tới, vậy cũng không được.

Khi ông ta biết được chuyện của Tập đoàn "Hành Hương" cũng bị Phó An Nhiên nhúng tay vào, chuyện đầu tiên ông ta làm đó chính là đi đến Nhật Bản tìm người đứng đầu của Hành Hương -----Tiểu Dã Long.

Nhưng lại không nghĩ tới, Tiểu Dã Long vậy mà không đồng ý cùng ông ta hợp tác.

"Bởi vì tôi biết, cậu cũng sẽ đối họ nhà họ Phó. " Kim Ân Thanh thẳng thắn nói, “Tiểu Dã Long, cậu có thể từ từ suy nghĩ lời của tôi nói, tôi đi trước. "

Con người Tiểu Dã Long hơi nheo lại, nhìn Kim Ân Thánh rời đi, đáy mắt càng ngày càng lạnh.

"Đại nhân, chúng ta có nên hay không... " Người đứng phía sau mặc trang phục võ sĩ đi đến bên Tiểu Dã Long, hấn dùng tay để trên cổ làm động tác diệt khẩu, ánh mắt nhìn hướng Kim Ân Thánh rời đi.

Tiểu Dã Long lắc đầu, "Người này, trước tiên nên lưu lại. " Không biết chừng sau này có thể còn sử dụng tới.

Một ngày nay, An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng không trở lại nhà lớn của họ Phó mà ở trong nhà trọ của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, An Nhiên ngồi trong thư phòng nghe Tần Vũ Triết báo cáo.

"Gia, ngài nói tư liệu của tổ chức Hành Hương không nhiều, tựa như thành lập không bao lâu, nhưng có quy mô không nhỏ, còn tư liệu cụ thể tôi sẽ trực tiếp gửi vào hộp thư của ngài. Còn chuyện mất điện tử, nhóm khách cũ không có mua lại điện tử mất, thuộc hạ của bọn họ, trừ những người ở bên ngoài, thuộc hạ không còn lại bao nhiêu người. "

Tần Vũ Triết ngồi trong phòng làm việc của bản thân, hai chân gác trên bàn làm việc, nhìn báo cáo rồi nói lại với An Nhiên.

An Nhiên nhíu mày, "Không tra được. " Không có chuyện là không có, nhất định là có lỗi nơi nào.

"Gia, ngài có thể vũ nhục nhân cách của tôi, nhưng không thể vũ nhục nhân cách của tôi ! " Bàn gia nói lớn.

"Tiếp tục tra ! Gia tăng điều tra ! "

Tần Vũ Triết không nói nữa, vừa rồi hấn nói lớn tiếng như vậy, cả người hấn lưu luyến nói " Gia "

"Tôi cho thời gian là ba ngày. ". Khi An Nhiên nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Vũ Triết nhìn điện thoại bị cúp, không biết nói gì, việc hấn có thể làm đó chính là tiếp tục thăm dò.

Gia đời này cũng như đời trước không có chút khác biệt nào.

An Nhiên mới vừa cúp điện thoại, Phó Quân Hoàng đang mặc tạp dề đẩy cửa bước vào.

Phó Quân Hoàng đã thay quân trang ra, trên người anh là bộ quần áo màu đen bằng tơ tằm, trang phục trên người rất thoải mái, nhưng khi nhìn đến cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ được mặc trên người anh, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức cúi đầu xuống bàn nờ nụ cười.

Cái tạp dề này chính là lần đi siêu thị đó, An Nhiên đột nhiên muốn mua, những năm gần đây, bọn họ chưa từng lấy ra sử dụng, khi thấy ở siêu thị An Nhiên thuận tay cầm lấy, nhưng lại không nghĩ tới, Lão soái ca lại mặc vào, nhưng không biết tại sao lại thấy .... Thích hợp ?

Ô, nhưng cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ vậy mà lại thích hợp với Lão soái ca.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi đi đến bên ngồi Phó An Nhiên, một tay ôm lấy Phó An Nhiên đang cười, sải bước tới phòng ăn.

An Nhiên thuận thế ôm cổ anh, trực tiếp nằm trong lòng anh cười lớn.

Đến khi Phó Quân Hoàng đặt An Nhiên vào ghế, An Nhiên không thể trở lại bình thường.

Phó Quân Hoàng nhú mày, " Buồn cười ? "

An Nhiên rất muốn ngừng cười, nhưng không hiểu tại sao nhìn thấy Phó Quân Hoàng với bộ mặt nghiêm túc với cái tạp dề, lại không thể ngừng cười được.

An Nhiên khoát tay, ý muốn là chờ cô cười xong.

Đáy mắt tối đen xẹt qua một tia nhân nhật cười, Phó Quân Hoàng đứng dậy, đi vào trong bếp xem hai chén chè hạt sen đã nấu chín, anh mới cởi tạp dề, rồi treo nó trong phòng bếp, rồi mới đi ra phòng bếp.

Khi anh nhìn thấy An Nhiên, cô đã không còn cười nhiều như lúc đầu, hai tay cô đặt chỉnh tề trên bàn ăn, cười tùm tùm nhìn anh.

" Lão soái ca, um. Có anh, thật là tốt. "

Sắc mặt dần đỏ lên, Phó Quân Hoàng ho nhẹ một tiếng, đặt đôi đũa bên cạnh tay An Nhiên, mới nhẹ nói, " Vâng. "

An Nhiên cảm thấy Phó Quân Hoàng như vậy là đáng yêu nhất, anh thoải mái dễ dàng, anh yêu cầu không nhiều lắm, có đôi khi cô chỉ nói một câu rất bình thường mà mặt anh cũng đỏ, có lẽ anh cho rằng bản thân mình giỏi che giấu, nhưng lão soái ca như vậy làm cho cô yêu thích đến nỗi không buông tay.

Một người đối với cô bằng lòng yêu thích đơn thuần nhất, thì cô có thể nào buông tay được ?

" Lão soái ca, bên chỗ người Nhật ra sao ? " An Nhiên không tính tiếp tục nháo nữa, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Phó Quân Hoàng gấp cho cô một ít khoai tây, " Còn đang giao thiệp. "

An Nhiên gật đầu, lúc này, người Hoa Hạ cũng không chịu nhượng bộ, mặc kệ là người Nhật muốn nói như thế nào, người Hoa Hạ chỉ cần người Nhật cho họ một cái công đạo, thậm chí yêu cầu người Nhật đem hung thủ giao cho Hoa Hạ, để cho Hoa Hạ xử lí.

An Nhiên biết, bối cảnh của những học sinh trao đổi Nhật Bản không nhỏ, nhưng cô lại không rõ, với cái gia thế không nhỏ đó của bọn họ, thì làm sao lại bị ép buộc tiến vào cái tổ chức " Hành Hương. "

" Có anh. " Nhìn An Nhiên nhú mày, mày của Phó Quân Hoàng hơi nhú lại, " Không cần suy nghĩ nhiều. "

Đáy lòng An Nhiên ấm áp, "Đã biết. "

" Một lát nữa anh đem cho em xem tư liệu. "

An Nhiên hơi kinh ngạc, " Tư liệu gì ? "

" Hành Hương. " mày Phó Quân Hoàng nhú càng lợi hại, gấp nhiều khoai tây đặt vào trong chén của Phó An Nhiên, " Ăn cơm, không nghĩ nữa. "

Nhìn khoai tây trong chén, An Nhiên không biết phải nói gì thêm, sự quan tâm của Lão soái ca thật sự rất... Khụ, rất đáng yêu.

Nhưng cô sao có thể quên, mạng lưới tình báo của Lão soái ca so với mạng lưới tình báo của cô hoàn thiện hơn, cô thế nào quên lão soái ca muốn biết gì cũng có thể ?

An Nhiên mỉm cười gật đầu, " Được không nghĩ nữa. "

Đáy lòng cô ấm áp ăn cơm, trong lúc đang ăn, khi cô muốn mở miệng hỏi thì bị Phó Quân Hoàng trừng mắt nên nuốt trở về.

Khi ăn xong, Phó Quân Hoàng tự động dọn dẹp chén đũa, đi vào phòng bếp, An Nhiên muốn đi theo nhưng bị Phó Quân Hoàng cản lại, mày nhú nhú, " Tư liệu nằm trong ngăn kéo thứ hai, cái bàn trong thư phòng, em tự đi xem đi. "

" Tư liệu có thể chậm rãi mà xem, em muốn cùng Lão soái ca dọn dẹp. "

" Xem tư liệu. " Ở phương diện này, Phó Quân Hoàng không chút nhượng bộ.

An Nhiên thoải hiệp, mỉm cười xoay người, đi tới thư phòng.

An Nhiên mặc kệ là đời trước hay đời này, cơ hồ là cô không có đi vào phòng bếp, khi cô cùng Phó Quân Hoàng bước vào nhà trọ, mọi chuyện đều do Phó Quân Hoàng xử lý, bao gồm việc giặt quần áo, dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm, anh không để cô nhúng tay vào, nếu không để cho cô bên cạnh nhìn, thì cũng để cô đi đầu đó.

Anh không cho cô tiếp xúc bất cứ chuyện gì, nguyên tắc của anh đều là vậy.

An Nhiên trở lại thư phòng, tìm đến tư liệu mà Phó Quân Hoàng nói, thấy một xấp tư liệu kia, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia khiếp sợ, ở trong hồ sơ điều tra ra được toàn bộ tổ chức của Hành Hương, thậm chí ngay cả Bàn tử không điều tra ra được Tiểu Dã Long này, nhưng tư liệu lại rành mạch đến vậy.

Mạng lưới tình báo của Lão soái ca này có bao nhiêu lợi hại ?

Khi Phó Quân Hoàng bước vào, thì An Nhiên đã xem xong tư liệu, trong xấp tư liệu đó có đề cập đến một người tên là Tá Đằng.

" Thế nào ? " Phó Quân Hoàng đi đến bên người của Phó An Nhiên, đặt li nước mật ong trên bàn, anh nhìn thấy cô đã đổi quần áo, trên người là áo ngủ màu đen.

Ánh mắt của An Nhiên luôn nhìn ảnh chụp của Tá Đằng, trên ảnh Tá Đằng mặc trang phục võ sĩ, bên hông là một cây kiếm Nhật Bản, ngũ quan thoát nhìn bình thường, nếu đứng trong một nhóm người thì hoàn toàn không nhận ra, nhưng một người như vậy, An Nhiên lại cảm thấy rất quý dị.

" Người này... "

" Em đã phát hiện ra ? " Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên, đem cô sát người, bản thân ngồi trên ghế dựa, " Tư liệu của hắn ta khá lộn xộn, việc điều tra trở nên chậm. "

An Nhiên gật đầu, " Tá Đằng này, không bình thường. "

" Đúng, " Tư liệu này anh đã xem qua, tự nhiên cũng biết đến, " Uống nước trước đi. "

An Nhiên liền nắm tay của Phó Quân Hoàng, uống hết nửa li, thấy cô uống không hết, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cực kì lạnh nhạt đem nửa li nước còn lại uống hết.

" A đúng rồi, lão soái ca, chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện vào mùa đông. " An Nhiên giống như vừa nghĩ đến cái gì đó, nhìn Phó Quân Hoàng nói.

Phó Quân Hoàng gật đầu.

Từ khi vào Ngân Dục học đến nay, trừ bỏ hai năm không đi huấn luyện dã ngoại, thì năm thứ ba đã bắt đầu, hằng năm có hai lần huấn luyện, một lần là tháng sáu, một lần là tháng mười hai, cách nhau sáu tháng, mỗi lần huấn luyện là mười lăm ngày.

Hằng năm, có thể nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của An Nhiên trương trương thồng thỏ, mà điều này là một trong những lạc thú của cô.

" Không biết người nào trong đội sẽ đến. " An Nhiên cười.

U Linh không có khả năng lãng phí thời gian đến Ngân Dục để cùng học sinh vui đùa, thời gian khi U Linh đến rất căng thẳng, mà cô là phó đội trưởng cũng quá nhân hạ, không quản chuyện gì hết, cho nên rất nhiều người không biết phó đội trưởng của U Linh, cũng không biết đội trưởng nhìn ra sao.

Phó Quân Hoàng không trả lời vấn đề của An Nhiên, mà sâu thẳm trong con người xẹt qua một tia khác thường, " Nghĩ ngơi. "

" Vâng. " Tư liệu không xem không khác biệt lắm, biết nên ra tay ở đâu rồi.

Phó Quân Hoàng lúc này đem An Nhiên vào phòng tắm, nước trong bồn đã được xả ấm, thậm chí quần áo ngủ đã được chuẩn bị sẵn đặt trong phòng, An Nhiên chỉ cần cởi áo của bản thân ra đi tắm là được.

Phó Quân Hoàng đã tắm rửa qua, sau đó tiến vào thư phòng, động tác của anh luôn nhanh chóng, tốc độ của An Nhiên không chậm, chờ lúc cô trong phòng tắm đi ra, Phó Quân Hoàng đứng ở cửa đem cái khăn lớn quấn An Nhiên lại, hiện tại nhiệt độ trong phòng không thấp, nhưng Phó Quân Hoàng cũng sợ An Nhiên lạnh.

Lấy máy sấy, chỉnh lượng nhiệt độ ở mức vừa phải, cứ chỉ nhẹ nhàng trên tóc An Nhiên, đến khi tóc đã khô, mới đem máy sấy tắt đi, ôm cô đặt trên giường, chỉnh máy điều hoà ở nhiệt độ thích hợp, đem cô ôm vào lòng, sau đó ngủ.

Đang lúc ngủ An Nhiên có tỉnh lại một lần, nương theo ánh trăng mà cô nhìn Phó Quân Hoàng giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, cô hơi rụt người, giấc ngủ của Phó Quân Hoàng rất nông, cô mới vừa động anh liền tỉnh lại.

Thấy An Nhiên không có chuyện gì, anh lại ôm cô chặt hơn, đến khi không còn một khe hở, anh gắt gao ôm chặt cô, an ổn ngủ, mà An Nhiên nằm trong lòng anh khoe môi nhếch lên, luôn luôn mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 74 (2)

Nhà cũ Tần gia.

Không gian tối tăm trong một căn phòng, có một cây đèn lớn, một người ngồi dựa lên giường, có chút suy tàn ngồi bệt dưới đất, nương theo ánh trăng có thể nhìn rõ người này, là Diêm Tử Diệp.

Chung quanh Diêm Tử Diệp đầy những bình rượu, chúng nó được đặt ngay ngắn, không ngã trái cũng không ngã phải, không có loạn lên, trong phòng ngoại trừ mùi rượu cũng không có mùi gì khác.

Đem giọt rượu cuối cùng của bình rượu uống hết, Diêm Tử Diệp đem bản thân nhào lên giường, hấn nằm trên giường hít một hơi thật sâu, nhưng không có mùi gì, không có mùi vị hấn muốn, không có mùi vị của một người hấn tâm niệm, cái gì cũng không có, đều không có...

Cánh tay hấn còn đang chảy máu, khi hấn hướng về phía Phó An Nhiên mà nổ súng, Tần Môn sẽ không xảy ra chuyện, mà vết thương trên người hấn cũng chưa tốt lên, người nọ không muốn mạng của hấn, nhưng người của hấn không ngừng chảy máu.

Diêm Tử Diệp vẫn không để ý tới cánh tay bị thương, hấn ngã nhào lên giường, hai tay ôm lấy bụng, dạ dày của hấn rất đau, cả khuôn mặt chôn ở gối làm cho người ta không thấy rõ về mặt của hấn, nhưng hấn lại run nhẹ, nhìn đáng vẻ cực kì thống khổ.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, một người xinh đẹp đang đứng ở cửa, người nọ tuy nóng vội nhưng lại sợ hãi nhìn người đang run trên giường, không biết nên làm cái gì.

Khi người nọ sử dụng tất cả can đảm đi tới thì một giọng trầm thấp như dã thú rống lên làm cho cô ta đứng yên tại chỗ:

“Cút! Đây không phải là nơi cô nên tới!”

Người đang mặc một bộ áo ngủ màu trắng “Tần Lam” có chút không biết làm sao đứng ở bên cửa, con ngươi thanh lãnh tản một tia khiếp sợ, mà sự sợ hãi nhiều hơn.

“Cút!” Diêm Tử Diệp không nghe được tiếng đóng cửa, hấn chịu đựng cơn đau, lạnh lùng nói.

Người nọ run run, sợ hãi đóng cửa lại, tay gắt gao nắm chặt tay nắm cửa, trên tay trắng nõn nổi gân xanh.

Cô nắm tay nắm cửa, sau đó ngồi bệt xuống đất, bản thân dán chặt lên cánh cửa, sau đó quỳ gối, hai tay ôm hai chân, đầu vùi ở giữa hai gối, trong bóng đêm, có chút run run.

Trong phòng, vì bụng đau nhức làm Diêm Tử Diệp đỏ mồ hôi đầy đầu, hấn ôm cái gối kê đầu, gắt gao ôm, hấn tựa hồ như nhỏ giọng nói cái gì, không người nào nghe rõ, chỉ có thể mơ hồ nghe được khi hấn nói một lần nữa:

“Gia, tôi sai rồi... Gia, tha thứ cho tôi, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi...”

Năm thứ hai của quân huấn bắt đầu, chuyện này đối với học sinh ở Ngân Dục là một tin dữ.

Tuy rằng hằng năm họ phải trải qua hai lần, hằng năm có mười lăm ngày học, không phân biệt nam nữ, như muốn lột hết da của bọn họ, mười lăm ngày này, không phân biệt ai là nam ai là nữ, không có kẻ yếu chỉ có người đào ngũ!

Một ngày này, An Nhiên mới bước vào Thất ban, chợt nghe âm thanh oán than đầy trời.

“Trời ạ, mười lăm ngày nay làm sao mà qua đây!” Người béo nhất Thất ban lớn tiếng hô, hấn một thân thịt nhưng không chỉ một lần bị huấn luyện viên xa lánh, hằng năm lại thế, hai lần.

Bất quá mọi người cũng hiểu kì, tên béo này khi bị quân huấn không thể để hấn ốm xuống, thịt trên người hấn tuyệt đối là chung tình với hấn a.

“Người anh em, yên tâm đi, bên cạnh cậu vẫn còn nhóm dự bị chúng tôi!” Một nam sinh trêu ghẹo nói.

“Đúng rồi, quên thông báo với mọi người, bởi vì chúng ta đã học cao hơn, cho nên thời gian quân huấn sẽ kéo dài.” Hứa Anh Thiển cầm tờ thông báo của Tổng Vệ Hoa, biểu cảm cực kì bình tĩnh nói.

“Mẹ nó! Trời không thương tôi rồi!” Béo ca này cả người ngã trên bàn.

“Tớ nói này lớp trưởng đại nhân, cậu có thể chậm một chút rồi thông báo được không.” Bọn họ chưa từng nghe qua quân huấn ở Ngân Dục có đãi ngộ,

năm rồi không phải là đủ học đại học đều không phải chỉ mười lăm ngày hay sao?

Hứa Anh Thiên nhìn mọi người, mọi người cũng nhìn nhau, duy chỉ có Phó An Nhiên cùng Cố Hữu không biểu hiện gì cả, xem ra hai người họ đã sớm biết.

“Tôi cũng không biết hiện tại là 30 ngày so với lúc trước 15 ngày, các người muốn kéo dài thời gian.” Hứa Anh Thiết cắt đứt nội tâm phần nộ bình tĩnh tuyên bố.

Biểu cảm của cô tuy rằng bình tĩnh, nhưng nội tâm bốc hỏa.

Khi lấy thông báo từ Tổng Vệ Hoa, cô hận không thể xé bỏ tấm thông báo này.

Quân huấn tiến hành! Một tháng!

Điều này các nữ sinh phải sống thế nào!

“Nữ thần! Quân huấn kéo dài hơn mười lăm ngày, nữ thần không có lời gì muốn nói sao?” Béo ca nhìn An Nhiên đang bình tĩnh đọc sách, trong lòng cậu ta không bình tĩnh, đứng đưa thân thể cao lớn, chạy đến bên An Nhiên, nhìn nhìn hỏi.

Béo ca này tuy béo nhưng so với Bàn gia còn kém xa, thịt trên người Bàn gia mới thực là thịt, còn anh chàng béo này cũng tính là béo, tuy mập mạp nhưng người thật đứng là không thịt nhiều.

“Rất tốt”

Khi An Nhiên lạnh nhạt trả lời, mọi người ngẩn người, mẹ nó, nữ thần chính là nữ thần, mặc kệ là chuyện gì cũng bình tĩnh như vậy.

Cái này kéo dài những mười lăm ngày! Không phải là 15 phút cũng không phải 15 giờ, nữ thần vậy mà chỉ nói hai chữ! Chẳng lẽ trong lòng cô không có bất mãn, không có chút oán hận sao?

Mặt Cố Hữu không biểu cảm, cậu chỉ chăm chú nhìn cuốn tài chính & kinh tế, vài năm nghỉ hè gần đây Cố Hữu bị Cố lão gia tử ném vào trong bộ đội, thao luyện, tuy rằng không thấy được An Nhiên, nhưng khi ở bộ đội, cậu nghe không ít truyền kì về An Nhiên.

An Nhiên rất lợi hại, cậu luôn luôn biết.

Tô Nặc tò mò, cô hoàn toàn không biết bọn họ nói gì, “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, các người nói gì vậy?”

Ngẩng đầu, nhìn thấy một mặt đơn thuần của Tô Nặc, trong lòng An Nhiên nhất thời sinh ra lòng thương tiếc, đứa nhỏ này nếu bị ném vào bộ đội để huấn luyện một tháng... Trời ạ, đứa nhỏ này nhất định mỗi ngày đều khóc.

An Nhiên ngừng lại hay là thôi đi, cuối cùng cũng nhấn cho Tô Kinh Thiên một tin nhắn, làm anh ta đến lúc đó xin nghỉ phép cho đứa nhỏ này, từ nhỏ thân thể của đứa nhỏ này không tốt, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định là không tốt.

“Không có việc gì, Tô Nặc cậu không liên quan.” An Nhiên không hoàn toàn nói dối.

Tô Nặc đối với An Nhiên cực kì tín nhiệm, cô nói không có việc gì chính là không có việc gì, cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó tự bản thân chơi đùa.

“Quả buồn nhỏ.” An Nhiên nhắc chân đá đá Cố Hữu.

Tầm mắt Cố Hữu chuyển từ quyển sách sang An Nhiên, biểu cảm bất động.

“Biết người ở chỗ nào không?” Cô không hỏi Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng đối với loại chuyện này không quan tâm, liên hệ với bộ đội cũng là người ở trên tầng trên, lão quân gia cũng đều mặc kệ, cô cũng không biết.

Cố Hữu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

An Nhiên nhún vai, đã không biết, vậy thì không có gì để nói.

“Này, tôi nói quả buồn nhỏ này, cậu có thể để thân thể nhỏ bé của cậu trải qua một tháng huấn luyện hay sao?” Béo ca bị mọi người đùa giỡn, sau đó đi đến bên bàn của Cố Hữu vỗ vỗ bàn, một mặt trêu đùa.

Cái tên quả buồn nhỏ này đã bị toàn bộ người Thất ban kêu, mọi người đều theo An Nhiên kêu, thấy Cố Hữu không phản đối, bọn họ cũng theo kêu, lúc đầu bọn họ thật sự không muốn thấy thiếu gia nhà giàu này, nhưng thấy cậu không có sĩ diện ảo, cũng không có chương mắt bọn họ, bọn họ không ngưng ngưng mà gọi như vậy.

Khi bọn họ mới kêu, biểu cảm của Cố Hữu rất không tốt, rất không tốt, ngay sau đó bọn họ cũng hơi sợ nhưng cuối cùng cậu ấy cũng không nói gì, nên bọn họ cũng kêu thành quen, trở thành tên lưu truyền ở Thất ban.

Nhưng lớp khác không dám gọi Cố Hữu như vậy.

Cố Hữu, một trong 3 gia đình lớn ở Đê Đô, các tiểu thư thiếu gia, làm sao dám gọi vị tiểu thiếu gia này như vậy? Quà buồn nhỏ? Làm sao họ dám gọi như vậy? Trừ phi bọn họ không muốn sống.

Cố Hữu nâng nâng mí mắt, nhìn thoáng qua anh chàng béo, “Yên tâm, ít nhất có thể hơn cậu. Chỉ cần cậu có thể chống đỡ qua.”

Béo ca này tên là Viên Vĩ Kiệt, danh xưng Béo ca này không biết ai kêu đầu tiên, thế nên có nhiều người quên tên thật của cậu ta, chỉ nhớ rõ danh xưng béo ca.

Mọi người xung quanh cười phá lên, béo ca này buồn bực trừng Cố Hữu, nhưng Cố Hữu không có tâm tình để ý tới cậu ta, cậu (Cố Hữu) vẫn còn chưa xem xong quyển sách tài chính & kinh tế của cậu.

Tóm lại, ngày quân huấn mà mọi người oán hận cũng tới.

Quân huấn vào ngày 23 tháng 11, mọi người thay trang phục rằn ri, mang theo mũ, đứng thành hàng ở sân thể dục cùng với trên bãi đất trống, may mắn sân của Ngân đủ lớn, tuy rằng sĩ số của từng lớp đã được hạn chế, nhưng tốt xấu gì cũng có thể chứa được hết.

Người phụ trách huấn luyện học sinh Ngân Dục nghe nói là bộ đội lục quân của đội Đặc Chiến, nam sinh đối với đội Đặc Chiến cảm thấy rất hứng thú, đối các nữ sinh thì nhìn nhiều anh trai mặc trang phục rằn ri lại thấy mê người.

An Nhiên đứng đầu hàng của lớp, chỗ đứng tương đối khuất, nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy đầu người.

Nghỉ thức được mở màng đơn giản, lãnh đạo bước lên, lên tiếng nhằm khuyến khích học sinh, làm cho học sinh kích thích cùng nhiệt huyết, sau đó phân vào trong đoàn bộ đội, ở Ngân Dục luôn lấy năm học ra phân chia, lớp An Nhiên được phân vào đội 3 đoàn 4.

Khi quân huấn được 1 ngày, Tô Kinh Thiên trực tiếp đóng gói Tô Nặc mang đi, trước khi đi, Tô Nặc còn chạy lại chỗ ở của các cô, về mặt uỷ khuất, nhưng vì luyến tiếc chú nhỏ nhà mình nên cũng đi theo chú nhỏ về nhà.

Gần đây An Nhiên có nhiều chuyện để xử lý, chỗ cắm quân mới của Vô Xá đã tìm được, nhưng cần một thời gian ngắn mới thành lập, mà muốn thành lập cần có một ít thời gian.

Khi còn trong thời gian quân huấn, An Nhiên bớt chút thời gian đi tìm Ngân Lang, hỏi xem hần từng tiếp xúc qua ai, Ngân Lang một mặt mờ mịt, suy nghĩ, hần cũng không biết bản thân hần đã bị bại lộ, An Nhiên vốn muốn cho hần ra khỏi Phó Quân Hoàng, thay người khác, nhưng Ngân Lang nói cho cô, hần thích cuộc sống ở U Linh, thích ở bên cạnh những người anh em đó, mà hần cũng không yên lòng đem việc huấn luyện giao cho người khác.

Bảo vệ huấn luyện viên là việc mà quân chủ đã mệnh lệnh cho hần, hần không thể phụ sự tin tưởng của quân chủ.

An Nhiên cũng không nói gì thêm, nói thật, nếu đem an nguy lão soái ca giao vào tay người khác, cô cũng lo lắng, việc của cô cần làm là, bảo vệ Ngân Lang, tìm ra kẻ thực sự đang làm những việc này.

Sáng sớm, ở Ngân Dục không có nhàn hạ như lúc trước, mà là một mảnh nghiêm nghị tràn khắp.

Mọi người đều mặt chỉnh tề đứng thẳng tắp ở sân thể dục, chờ đợi huấn luyện viên đến.

An Nhiên đứng hàng đầu tiên, vóc người cô hơi cao, hơn nửa ngũ quan còn mỹ lệ, mặc trang phục rằn ri càng nhìn càng thấy đẹp.

“Mọi người! Lần này tôi là người chịu trách nhiệm huấn luyện cho các bạn, mọi người có thể gọi tôi là Ngốc Úng, hoặc là huấn luyện viên!” Một người mặc quân phục huấn luyện chạy tới, mặt hần nghiêm túc, với khuôn mặt ngăm đen làm cho mọi người ở Thất ban đứng thẳng người.

Huấn luyện viên này không biết có thể sinh hoạt tốt với nhau không đây.

“Khi chúng ta bắt đầu huấn luyện, tôi muốn nói trước vài chú ý.” Tiếng nói của Ngốc Úng trầm thấp mạnh mẽ, khí khái mùi phàn, “Khi đang trong kì huấn luyện, tôi không hy vọng có người đào ngũ! Cái gì là đào ngũ! Chính là lấy cớ tìm tôi, chơi đùa dưới mắt của tôi! Khi Ngốc Úng tôi ở nơi này không muốn xảy ra chuyện nói là thân thể khó chịu, không chịu, phải tiếp tục kiên trì cho tôi!”

Lời Ngốc Úng vừa dứt, nhất thời nữ sinh chịu không nổi, nào có huấn luyện viên vô tình như vậy, các cô thật có vài chiêu để đối phó huấn luyện viên, cái này đã hết hữu dụng rồi sao?

Khi An Nhiên nghe Ngốc Úng nói một tràn như vậy, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, khi ánh mắt của cô rơi trên người của Ngốc Úng, đáy lòng nhất thời cả kinh.

Người của U Linh tại sao chạy đến Ngân Dục làm huấn luyện viên?

Khi nào mà bọn họ trở nên nhàn hạ như vậy?

“Mọi người đã than thở xong? Nếu đã xong, tôi nói tiếp.” Ngốc Úng đứng thẳng ở trước mặt mọi người, dáng người như một cây thông lớn, khuôn mặt không có bất kì biểu cảm nào, “Nếu đã ở trong đội của tôi, tôi hi vọng mọi người hãy nhớ kĩ một chuyện, là phải phục tùng mệnh lệnh! Khi tôi nói cái gì, mọi người tốt nhất phải nhớ cho kĩ, đừng đến lúc đó lại quên, sẽ là người chịu thiệt.”

Khi Ngốc Ưng đã nói xong tất cả lời muốn nói, vừa lòng nhìn những khuôn mặt giận dữ của nhóm học sinh, nhớ ngày mà bọn họ mới vừa tiến vào U Linh, khi đó huấn luyện viên huấn luyện mới gọi là tàn nhẫn, hấn vậy là mềm mỏng rồi.

Nhưng khi tầm mắt của hấn nhìn thấy một người trong đám người, tâm tình đang đắc ý bỗng chốc rơi xuống đáy cốc.

Hấn chắc đã nhìn lầm? Hấn là nhìn lầm!

“Hiện tại bắt đầu báo tên.” Biểu cảm Ngốc Ưng không thay đổi tiếp tục lớn tiếng quát.

Mọi người sợ tới mức vội vàng khai báo tên cùng lớp học, khi đến phiên An Nhiên, Ngốc Ưng dựng thẳng lỗ tai.

"Phó An Nhiên, Thất ban năm nhất, mười tám tuổi." (Ôi sao An Nhiên 18t nhỉ.. ta nhớ là mới 16t thôi mà ! Bản raw và conver đều dịch 18 nên ta để 18 nhé)

Oanh ầm ầm---

Sét đánh giữa trời quang !

Quả nhiên là huấn luyện viên này không phải là loại người nhà thân thiện a, quả nhiên những người kia sẽ giống Tiểu Quái Vật ?

Hấn nhớ lại tại sao mà đám hỗn đản kia lại đột nhiên tốt bụng như vậy, đem cái gọi là lớp tốt nhất trong ban cho hấn, nguyên lai là vì trong ban này có Phật gia đang ở !

Cái này sao mà huấn luyện được ! Khi thấy vị Phật gia, đầu tiên Ngốc Ưng nghĩ đến là không sợ hãi, mà là nóng lòng muốn thử, không muốn cô thoát khỏi địa ngục và quyền lực do hấn tạo ra ! Làm cho cô phát điên ! Hấn sẽ cho những đứa trẻ này một kì huấn luyện nhớ đời.

Từ khi bọn họ bị An Nhiên đánh ngã, bọn họ như nhận thấy kích thích giống nhau, điên cuồng tập luyện, khi đào tạo trong quá khứ, khi huấn luyện viên vắng mặt họ có thể lười biếng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, nhưng ngày sau lần đó, những người đó quả thực bị huấn luyện điên cuồng, Hầu tử cả ngày ôm lấy súng hướng về hấn (Ngốc Ưng) mà bắn tia, sau đó ngủ cả ngày, Ngân Lang mỗi ngày ở bộ đội tìm người đánh nhau. . .

Ngắm lại, ngày ấy quả thật đủ kinh khủng !

Thấy bọn họ đã chịu muốn không nổi, mới đem bọn họ ném tới Ngân Dục để huấn luyện cho học sinh, đây cũng coi là cho bọn hấn nghỉ phép.

Cố Hữu đứng phía sau An Nhiên rõ ràng thấy sự biến hoá của Ngốc Ưng, tuy rằng hấn che giấu tốt, nhưng Cố Hữu đã nhìn vô số người, hấn không thể không nhìn ra.

Dường như khi An Nhiên báo tên xong thì biểu cảm của hấn (Ngốc Ưng) khế biến ? Nghĩ đến, danh tiếng của An Nhiên trong bộ đội đều truyền khắp.

Biểu cảm An Nhiên bình tĩnh, nhưng biểu cảm của Ngốc Ưng thì không, hiện tại hấn suy nghĩ, nên huấn luyện cái gì đầu tiên.

Thông thường các huấn luyện viên vừa tới sẽ cho đám người bị huấn luyện này một sự uy hiếp nếu không đám người này sẽ ăn cây táo rào cây sung.

Ngốc Ưng trở nên luống cuống, hấn nghĩ làm thế nào để ép buộc An Nhiên, chờ khi hấn khôi phục lại tinh thần, mọi người ở Thất ban đã đứng thẳng người, tự động đứng theo hàng ngũ, năm vừa rồi cũng làm như thế này, ngày đầu tiên cũng là đứng theo tư thế quân đội.

Ngốc Ưng mặc kệ nhóm người rất tự giác này !

"Ai cho các người đứng tư thế quân đội ? Phật, chạy mười vòng quanh sân !" Ngốc Ưng đã hoàn toàn biến thành người xấu.

Mọi người sùng sốt, ngay từ đầu đã chạy mười vòng sân ? Sân thể dục là độ kích thước là 400m ? 4.000m ?!

Ngốc Ưng hơi xấu hổ, trực tiếp nắm một nam sinh trực tiếp đá, "Chạy cho tôi ! Người đến cuối cùng, sẽ chạy thêm 10 vòng."

Chết ! Lời của Ngốc Ưng vừa dứt, mọi người đều chạy như điên, duy chỉ còn An Nhiên đứng tại chỗ, ánh mắt thanh lãnh nhìn Ngốc Ưng, lúc này còn đang mùa hạ, nhưng Ngốc Ưng toàn thân là mồ hôi lạnh.

An Nhiên cũng không nói gì, xoay người, chạy đi.

Người này đã vội đánh phủ đầu cô a.

Mọi người xung quanh đang đứng tư thế quân đội đều sùng sốt, sao người của Thất ban lại bị phạt chạy ? Bất quá với họ mà nói, có lẽ chạy như vậy sẽ thoải mái hơn đứng tư thế quân đội này.

Hầu tử cùng báo đốm trên ghẹo nhìn khuôn mặt rồi rầm của Ngốc Ưng, khi bọn họ đến đây đã thăm dò xem tiểu quái vật đang học ở lớp nào, không chịu hậu hạ cho tốt mà còn ra oai phủ đầu, cái này là tự tìm chết.

Mặc dù tiểu quái vật không nói gì, nhưng không thể chắc rằng tiểu quái vật sẽ nói với huấn luyện viên của họ cái gì ? Lần này, ắc hẳn là có kịch vui để xem.

Mười vòng đối với An Nhiên mà nói là không nhiều không ít, cô chạy đều đều, biểu cảm lạnh nhạt không giống như người đang chạy mười vòng, mà giống như đang đi bộ bình thường.

Thể chất của học sinh Ngân Dục không kém, ít nhất họ chạy năm vòng cũng được.

Cố Hữu luôn cùng An Nhiên chạy song song, lúc ban đầu không ít người chạy theo An Nhiên, nhưng dần dần bọn họ bị bỏ lại phía sau, béo ca thậm chí còn hô to nữ thần đội tôi.

An Nhiên cùng Cố Hữu chạy đủ, trước đó là vài tên nam sinh, bọn họ chạy đến phía trước Ngốc Ưng, hô " xong ", liền ngã trên mặt đất, tay chân thà lẳng nằm trên mặt đất.

Khi An Nhiên cùng Cố Hữu đến, hô hấp có chút dồn dập, sắc mặt so với ban đầu hơi tái nhợt, còn lại, cũng xem có bất thường gì.

An Nhiên đứng một bên, nhàn nhạt nhìn người ngã trên mặt đất sau đó nhìn Ngốc Ưng.

Lần này Ngốc Ưng không trực tiếp nhìn An Nhiên, trong lòng hơi hoảng.

Thế nào mà hắn lại phạt bọn họ chạy ? Thân thể của tiểu quái vật, người U Linh làm sao không biết ? Hắn vậy mà chơi chiêu này ? Nghĩ đến khi tiểu quái vật nói nhỏ với huấn luyện viên nói cái gì đó, cả người hắn liền hơi lo.

Hắn hoàn toàn không biết lần này sẽ chết như thế nào a.

Béo ca của lớp không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành người cuối cùng.

Khi mọi người nhìn thấy béo ca hồng học chạy tới, cả người cậu ta muốn khóc, cậu ta trực tiếp đi đến bên người của Ngốc Ưng, liền đem thân thể nặng gần 200 cân (1cân = 0,5kg) bổ nhào tới chân của Ngốc Ưng, cậu ta không cần cái gì gọi là thể diện, ôm lấy chân của Ngốc Ưng nói :

" Huấn luyện viên, ngài anh minh thần võ, ngài từ bi tha cho tôi đi ! Tôi nhất định sẽ thay đổi triệt để ! Tôi về sau sẽ không đến lớp mà ngủ, cũng không nể chửi ngài ở sao lưng, ngài tạm tha cho tôi ! Sẽ chết người a ! "

Những người còn nằm trên mặt đất nghe anh chàng béo nói những lời này, nhất thời tất cả ôm bụng mà cười nghiêng ngả, ngay cả An Nhiên, đáy mắt cũng xẹt qua một tia nhàn nhạt cười.

Ngốc Ưng đang tính toán làm sau mà xuống đài đây, tên mập mập này không làm hắn thất vọng, nhưng hắn vẫn trung bộ mặt lạnh lùng, đá một cước cho tên béo này sang một bên, lạnh lùng nói :

" Đứng lên, tập hợp ! Mọi người về đơn vị ! "

Anh chàng béo từ trên mặt đất cuống cuống đứng lên, lau loát phui sạch cát bụi ở tay chân cùng quần áo làm cho mọi người vỗ tay tán dương.

Tức cười, béo ca đây chính là tập luyện qua, cậu ta sợ hãi Ngốc Ưng cảm thấy khó chịu, sau đó cho cậu ta tiếp tục chạy.

Mọi người mới vừa chạy xong mười vòng tiếp tục đứng tư thế quân đội, thân thể thẳng tắp, nếu không nhìn thấy hai chân của bọn họ hơi run, thì thoát nhìn bọn họ không khác lúc thường là bao.

Trong lòng béo ca hiện đang khóc, vừa rồi cậu ta chạy mười vòng chạy như điên, hiện tại lại đứng tư thế quân đội nữa.

Một bên khác, văn phòng hiệu trưởng.

Trên mặt hiệu trưởng lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhìn người đang mặc quân phục đứng ở cửa sổ, hiệu trưởng không dám đi về phía trước, liền nghiêm túc đứng phía sau lưng anh.

Ông đã gặp qua người đàn ông này một lần, là vào lần đón An Nhiên, người này là quản lý trong truyền thuyết, nhưng lại không nghĩ tới, ông dĩ nhiên không nghĩ tới huấn luyện viên trưởng trong quân đội lại đến đây, nhìn phù hiệu trên vai anh, ông không nhìn ra được quân hàm, nhưng ông cũng nghĩ ra được cấp bậc người này không nhỏ.

Văn phòng hiệu trưởng hướng ra sân thể dục, mà nơi của sổ hướng ra cũng chính là nơi An Nhiên đứng, ánh mắt như chim ưng nhìn nhanh nhóm người đang mặc quân phục lại tìm nhanh thấy bảo bối của anh.

Mặc dù lúc An Nhiên chạy, tầm mắt của An Nhiên luôn dừng lên người của An Nhiên, không chút di động.

Hiệu trưởng cũng không biết anh nhìn gì, chỉ là không ngừng cười cười.

Biểu cảm của tổng quản lý này tuy rằng nghiêm túc, nhưng hơi thở xung quanh thân trở nên hiền hoà rất nhiều.

Đột nhiên, quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh lùng, tầm mắt của anh nhìn chăm chú vào một góc ở sân thể dục, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng, người nọ cũng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ mờ hồ thấy một thân người.

Hiệu trưởng cũng nhìn theo tầm mắt của Phó Quân Hoàng, thấy ở sân trường có vài người không mặc đồng phục của trường, bọn họ mặc tây trang thẳng thớm, mà bọn họ lại đứng trong đám người mặc quân phục, trở nên rất chói mắt.

Nhóm người này vào bằng cách nào !

Sắc mặt Hiệu trưởng bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Phó Quân Hoàng đứng ở cửa sổ, con ngươi ngày càng lạnh, nhìn thấy mấy người đó đi đến sân huấn luyện của học sinh, Phó Quân Hoàng bỗng chốc xoay người, xoay bước đi ra -----

Ngay khi Phó Quân Hoàng xuống lầu, mấy người kia cũng chạy tới chỗ của An Nhiên.

An Nhiên nhìn thấy người đứng đầu, sắc mặt lập tức biến đổi !

Diêm Tử Diệp ! Hắn tới đây làm gì !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: 75: Diêm Tử Diệp Nhận Sai, Phó Quân Hoàng Động Kinh (1)

An Nhiên đứng trong hàng ngũ, tầm mắt dừng lại trên người của Diêm Tử Diệp, biểu cảm trên khuôn mặt không chút biến hoá, nhưng ánh mắt thanh lãnh chứa gi đó làm cho Ngốc Ưng không tự chủ lùi về sau một bước.

Tiểu quái vật cùng Huấn luyện viên quả thực rất giống nhau, ngay cả ánh mắt cũng giống mười phần.

Khi Ngân Dục đang trong kì quân huấn không cho bất kì người nào đi vào, Diêm Tử Diệp này vào bằng cách nào?

Diêm Tử Diệp cũng không có làm gì, hắn đứng ở một nơi cách hàng ngũ xa một chút, tầm mắt dừng trên người An Nhiên, không hề chớp mắt, con người chứa tình cảm nhìn An Nhiên.

Ngốc Ưng không có nghĩa vụ đi hỏi chuyện Diêm Tử Diệp, nhiệm vụ chính của bọn họ chính là huấn luyện đám học sinh Ngân Dục này cho tốt, những việc khác bọn họ không quản, tuy rằng, hiện tại hắn (Ngốc Ưng) hận không thể lấy súng ra bắn trực tiếp vào tên này (Diêm Tử Diệp).

Tiểu quái vật suýt chút nữa chết trong tay người nầy, toàn bộ thành viên của U Linh đều biết, khi thấy huấn luyện viên không bình thường, suýt chút nữa phát điên.

Học sinh ở Thất ban đối với Diêm Tử Diệp có chút ấn tượng, thời gian trước người này đến lớp tìm An Nhiên, còn quỳ gối trước mặt cô, kêu cô là “gia”, nhưng nhìn người đàn ông rất có khí chất đến cùng muốn làm gì, hắn đến đây muốn làm gì?

Ngày đó, Ân Thiên Tuyết bị thuộc hạ của người đàn ông này mang đi, từ đó về sau có một thời gian Ân Thiên Tuyết , cũng không lâu lắm, bệnh cũ của Ân Thiên Tuyết tái phát, nhưng cũng không biết Ân Thiên Tuyết đi nơi nào, mà Mã Tịnh Như có liên quan kia cũng không thấy.

Không có mệnh lệnh của huấn luyện viên, không ai dám lên tiếng, mặc dù bọn họ tò mò muốn chết.

Tầm mắt Cố Hữu không tự chủ nhìn An Nhiên, cậu biết người đàn ông đó, tuy rằng giữa bọn họ không có tiếp xúc qua, nhân cậu cũng xem qua ảnh chụp của người đàn ông đó.

Diêm Tử Diệp, người nguy hiểm nhất Hoa Hạ, hắn bị đuổi bắt, đồng thời lại bảo vệ, có một cái mâu thuẫn tồn tại như vậy.

Người đi theo Diêm Tử Diệp đem một cái ghế xếp đặt phía sau Diêm Tử Diệp, tầm mắt Diêm Tử Diệp vẫn như trước nhìn An Nhiên, rồi sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Đã bao lâu hắn không chính mắt nhìn Gia?

Trong khoảng thời gian này, hắn không thiếu thời gian gặp cô, nhưng đều bị người khác cản trở, cho nên bây giờ dù vết thương của hắn không ngừng, bọn họ không cho phép An Nhiên, hắn lại càng muốn gặp, càng muốn gặp, hắn lại điên cuồng, không có ai có thể ngăn cản hắn.

Diêm Tử Diệp biết người phá rối hần chính là người của Phó Quân Hoàng, mặc dù là vậy, hần (khi Diêm Tử Diệp nói về Phó Quân Hoàng) chỉ có thể đứng nhìn.

Hần luôn biết thế lực phía sau của họ Phó, càng biết Phó Quân Hoàng lợi hại như thế nào, nhưng hiện tại đối với hần mà nói, mặc dù cùng họ Phó chống lại chính diện, hần cũng không xong, hần hiện tại chỉ muốn, chỉ muốn gia, chỉ cần gia của hần.

Biểu cảm Ngốc Ứng tuy rằng bất động, nhưng nội tâm hần bồn chồn, hần sợ cái người điên phía sau bỗng nhiên phát điên ở trước mặt mọi người mà cướp người, lý luận của người điên không thể hiểu nổi, thời thời khắc khắc hần muốn bảo trì cảnh giác.

Sắc mặt An Nhiên cũng rất nhạt, nếu Diêm Tử Diệp muốn làm gì hần là hần đã làm từ sớm, không chờ tới bây giờ.

Chính xác là Diêm Tử Diệp đến đây lúc này chỉ muốn tận mắt nhìn An Nhiên, thấy cô có phải phục hồi tốt chưa, tình trạng của cô ra sao.

Ngốc Ứng luôn cảnh giác nhìn thấy một người đang hướng tới hần, thân thể hần bỗng nhiên căng thẳng người cũng đứng thẳng lên, hơi thở xung quanh cũng thay đổi.

Mọi người thấy sự biến hoá của Ngốc Ứng, mà họ nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục bước tới gần bọn họ, mọi người không tự chủ được xẹt qua một tia hâm mộ, trong mắt các nữ sinh đều hiện trái tim.

Người đàn ông này thật đáng ngưỡng mộ! Muốn mặt có mặt, muốn thân hình có thân hình, muốn có bao nhiêu khí thế thì có bấy nhiêu khí thế, anh ta cái gì cũng có, anh ta không nói lời này bước tới chỗ của bọn họ, mọi người không tự chủ được đứng thẳng người.

An Nhiên đứng ở đầu hàng của hàng thứ nhất, Phó Quân Hoàng liền đứng trước mặt cô, tầm mắt vẫn không nhìn của An Nhiên, ánh mắt sắc bén giống như của loài chim ưng nhìn Diêm Tử Diệp đang ngồi ở sân thể dục, khí thế quanh người trở nên nghiêm nghị lạ thường, đáy lòng của Ngốc Ứng cảm thấy run rẩy mấy phần, huống chi đám học sinh bình thường này.

Khi thấy Phó Quân Hoàng, đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, thế nhưng lại nghĩ đến đám người Ngốc Ứng đều ở nơi này, cô cũng cảm thấy bình thường trở lại.

Đám người ở U Linh không ở đó thì huấn luyện viên cũng không có tác dụng gì cả.

Nhưng thấy hành động có chút ngây thơ của Phó Quân Hoàng, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia âm áp, người đàn ông này dùng một phương thức đặc biệt để nói cho cô biết:

Anh luôn ở cạnh em. Không sợ.

An Nhiên làm sao mà có thể sợ? Cô chưa bao giờ sợ kẻ nào, huống chi là Diêm Tử Diệp một tay cô nuôi lớn?

Diêm Tử Diệp cũng không né tránh, con ngươi cuồng nhiệt thẳng tắp chống lại ánh mắt của Phó Quân Hoàng, biểu cảm của hần không thay đổi, vẫn ngồi yên trên cái ghế xếp, tầm mắt tiếp tục dừng trên người An Nhiên.

Đứng sau lưng Diêm Tử Diệp là bốn gã thân tín nhất của hần, vẻ mặt của bọn hần khi bước vào Ngân Dục đã căng thẳng lợi hại.

Bọn họ luôn làm việc trong bóng tối, từ trước đến giờ đều không phạm vào bộ đội, khi nhìn thấy là chuyển hướng khác mà đi, thế nhưng, lần này bọn họ lại quang minh chính đại tiêu sái bước vào, Phó Quân Hoàng đang đứng thẳng tắp kia mà một bộ đội con nhà nòi, nghỉ lại, bọn họ liền bờ ngõ, huống chi là đối mặt chính diện cùng Phó Quân Hoàng.

Quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh, sau lưng là hiệu trưởng cùng vài người chủ nhiệm đang nhìn người đàn ông ngồi ở ghế xếp, nhất thời ngẩn ngơ toàn tập, Diêm Tử Diệp này chính là một vị Diêm Vương, bọn họ khi nào chọc tới?

Nhất thời mọi người ở Ngân Dục nguyên bản đang khí thế hùng hổ, lại cúi nhìn bạn bạn nhìn tôi, cuối cùng lựa chọn yên lặng đứng ở phía sau Phó Quân Hoàng, không nói gì cũng không có hành động nào.

Bọn họ nhìn ra được, Tổng quản lý cùng Diêm Tử Diệp nhất định có vấn đề, còn là vấn đề không nhỏ, bọn họ không nên đi làm vật hi sinh, chỉ nên đứng xem là tốt rồi.

Ngốc Ứng hiện không biết thao luyện cái gì tiếp theo, hần trơ mắt nhìn Khi Ôm cùng Báo Đốm và vài người nữa đang tán gẫu, trơ mắt nhìn Thổ báo tử đang dùng thủ ngữ nói với hần, hần liền muốn đánh người.

“Tiếp tục” Phó Quân Hoàng đứng gần khoảng cách với An Nhiên, tiếng nói trầm ổn mạnh mẽ, mà hai chữ này làm không khí khó hiểu trở nên lắng xuống, giọng nói rất có mê lực mê hoặc?

Ngốc Ứng không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì.

“Mọi người đứng thẳng cho tôi! Nếu có ai nghiêng ngả, liền chạy 20 vòng!” Ngốc Ứng cơ hồ là hét lên, đến cuối thậm chí còn bị hơi vỡ giọng.

Lực uy hiếp của huấn luyện viên cực lớn, nhìn xem, chỉ vài phút ngắn ngủi như vậy, hần sợ đến nổi vỡ giọng.

Hiện tại có học sinh nào dám lơ lửng? Mặc dù cực kì tức giận người ngồi sau lưng huấn luyện viên nhưng bây giờ lãnh đạo trường đứng ở đây, nếu bọn họ còn cười, thì mấy vị lãnh đạo đứng ở đây hẳn là mất hết mặt mũi, sau này họ sẽ gây khó dễ gì cho bọn họ đây?

Cái này không cần Ngốc Ưng hét lên, bọn họ tự nhiên sẽ đứng thẳng người, hai tay áp sát đùi, hai chân khép chặt, căng chân căng tới mức thẳng tắp, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cái này chỉ cần có người đẩy nhẹ một cái có thể sẽ bị tiếp đất.

Biểu cảm của An Nhiên không buồn lòng, tổ chất của cô vẫn vậy, nhưng đứng ở tư thế quân đội này, dù là ai nếu đứng với tư thế này lâu như vậy, trong thời gian dài trên trán của An Nhiên toát ra không ít mồ hôi, thân thể có chút run.

Bịch ----

Có người té lăn trên đất.

Người té trên mặt đất là một nữ sinh trong ban tên là Lí Vi, là một cô gái tiêu chuẩn, dung nhan khả ái, ngày thường cô cực kì yêu cười, đối với người ở Thất ban rất tốt, không ai không yêu thích người có tâm hồn đơn thuần cùng một cô gái thích cười? Cho nên khi cô té xui, người ở Thất ban đều rối loạn.

Hiển nhiên, trong này không có ít người muốn mượn cơ hội này để hoạt động riêng.

“Sợ cái gì! Đứng ngay ngăn cho tôi! Tôi muốn thấy ai động đây, đến lúc đó người đó đứng tư thế quân đội một mình cho tôi!” Ngốc Ưng một tay nắm lấy Lí Vi đang nằm trên mặt đất nâng lên, quay đầu lớn tiếng nói với đám người đang xao động.

Cái nhóm cái nhỏ này, nhớ ngày mà bọn họ bị huấn luyện ở U Linh, gặp phải súng thật đạn thật, đứng tư thế quân đội, mặc kệ là trước hay sau cách bọn họ 10cm có một cây tre nhọn, chỉ cần có người té xui chỉ có thể nhận một kết quả đó là cây tre nhọn xuyên qua, chết.

Nhớ ngày có hạng mục huấn luyện của bọn họ, thật là biến thái, nhóm cái nhỏ ở phổ thông này ngay cả đứng tư thế quân đội cũng không chịu nổi, còn chưa đứng được hai giờ đã ngã một người, nếu đứng đây cả một ngày, chắc là té xui hết?

“Thế nào? Có thể kiên trì sao?” Ngốc Ưng đem Lí Vi qua một bên, thấy mặt của cô tái nhợt, đáy lòng xẹt qua một tia không đành lòng, nhìn không được mở miệng hỏi.

Năm nay Lí Vi mới thi vào, trước đây cô không học ở Ngân Dục, khi mới bước vào Ngân Dục cô có suy nghĩ chính là không tồi, khai giảng không đề cập đến quân huấn, cô không biết đến chuyện này, quân huấn này vào cuối tháng 11? Sao trường học này lại chơi như vậy?”

Lí Vi ồ ồ thở, toàn thân vô lực dựa trên người Ngốc Ưng, Ngốc Ưng không còn cách nào khác, chỉ có thể đem cô qua bên sân thể dục để cô nghỉ ngơi tốt.

Cô gái này có phải khó chịu đến nói không nổi, quả nhiên là chạy xong lãng phí thể lực không ít?

Không biết có phải phản ứng của Lí Vi có hiệu ứng quá lợi hại, sau lúc Lí Vi té xui, lập tức có vài người cũng ngã xuống.

Nhóm người đang đứng ở tầng thượng của Ngân Dục đều đen mặt, đùa giỡn như vậy sao? Học sinh năm nay xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhìn Ngốc Ưng dìu Lí Vi, đám nữ sinh này cũng lại đó ngồi.

Có người muốn làm theo, Ngốc Ưng lên tiếng: “Nếu ai mà nghĩ đến té xui nữa, tôi sẽ giúp người đó té xui triệt để.”

Lời nói này của Ngốc Ưng rất có hiệu quả, ít nhất, trong thời gian ngắn, không ai “té xui”.

Đám người Lí Vi ngồi ở cách vị trí của Diêm Tử Diệp không xa, Lí Vi thật khó chịu, nhưng có nhiều nữ sinh với danh nghĩ té xui đều vây quanh Diêm Tử Diệp, hỏi hẳn tới đây làm gì.

Diêm Tử Diệp không để ý tới đám nữ sinh này, ánh mắt của hắn vẫn không rời khỏi An Nhiên.

“Anh đến tìm nữ thần sao?” Trong đó có một nữ sinh theo ánh mắt của hắn nhìn, cô thấy An Nhiên, có chút tò mò hỏi.

Tầm mắt Diêm Tử Diệp dừng trên người của vị nữ sinh đó.

“A, tôi nói chính là Phó An Nhiên, cô ấy rất lợi hại trong trường chúng em, hằng năm đều lấy học bổng, hơn nữa cờ vua của cô rất tốt, khí chất của cô rất lạ, nhưng đối với người khác rất tốt.” Nữ sinh thấy Diêm Tử Diệp có chút phản ứng, nói sự tình của An Nhiên.

Ánh mắt của Diêm Tử Diệp xẹt qua một tia mềm mại, gia của hắn luôn rất lợi hại, không có ai đủ siêu việt như gia của hắn.

“Đúng rồi, anh cùng nữ thần có quan hệ như thế nào? Tôi nhớ lần trước anh gọi nữ thần là gia.” Nữ sinh kia không bỏ ý định tiếp tục hỏi, cô cảm thấy người đàn ông này là lạ, nếu không phải nữ thần cùng người đàn ông này tuổi tác kém nhau lớn, cô nhất định cho rằng người đàn ông này ái mộ nữ thần.

Diêm Tử Diệp hơi sốc, hắn cùng Phó An Nhiên trong lúc đó là quan hệ thế nào?

Hắn cùng Phó An Nhiên không có quan hệ, hắn cùng linh hồn trong thân thể của An Nhiên mới có quan hệ, cô là nữ nhân hắn yêu, là tình cảm chân thành

cả đời của hắn, nhưng tại sao hắn, lại chút nữa muốn lấy mạng của gia.

Hắn triệt để chặt đứt liên hệ duy nhất cùng gia.

Sẽ không thể tha thứ cho hắn, hiện tại mặc dù bản thân hắn còn không tha thứ cho chính mình, huống chi là không thể chịu đựng được phản bội gia?

Hắn đã vì bản thân giải thích chuyện năm đó không phải là hắn làm, nhưng khi hắn nghe nội dung của đoạn ghi âm, hắn bắt đầu hoài nghi bản thân, năm đó bản thân hắn tại sao lại đáng sợ như vậy.

Thấy Diêm Từ Diệp không trả lời, nữ sinh kia cũng bắt đầu dĩ nhiên vị này là một người đàn ông tuy đẹp nhưng lại lãnh khốc.

Báo động đang huấn luyện cách đó hơi xa, tầm mắt không tự chủ rơi vào Phó Quân Hoàng, bọn họ sợ huấn luyện viên nhất thời không kiềm được tức giận mà đem súng bắn Diêm Từ Diệp.

Bắn Diêm Từ Diệp không phải là không được, nhưng với điều kiện là không phải ở trước mặt của đám học sinh, bằng không chính là để lại một cái nhục điểm, đến lúc đó bọn họ cũng không tốt hướng về phía trước giao đầu?

Bọn họ muốn chơi đùa liên cùng nhau chơi, không thể quang minh chính đại lại đến, trừ phi bọn họ bắt hắn tận tay.

Bọn họ không suy nghĩ nhiều, đến giờ cơm trưa, đến khi bộ đội tự giải tán, Phó Quân Hoàng không làm ra hành động vượt mức nào, mà Diêm Từ Diệp từ đầu đến cuối đều ngồi tại chỗ không nhúc nhích mấy mảy.

Nháy mắt Ngốc Ưng hô nghị, có nhiều người lên tiếng than, đùi của bọn họ đã tê rần, ngay cả động tác nghị, bọn họ cũng không làm được.

Biểu cảm của An Nhiên không tốt, Phó Quân Hoàng ở một bên nhìn mà đau lòng, nhưng biểu cảm vẫn không thay đổi, đáy lòng cũng đau đau.

Mấy ngày nay, bảo bối của anh chịu bao nhiêu khổ.

Diêm Từ Diệp ngồi ở sân thể dục, nhìn thấy An Nhiên theo đội rời đi, biểu cảm của cô lạnh lùng, cuối cùng thấy cô lẫn vào trong đám người.

Bộ đội xếp hàng tiến vào căn tin, ghế đều được để xuống, mọi người đi vào, thân người thẳng tắp, đến khi Phó Quân Hoàng hạ lệnh ăn cơm, mọi người mới bắt đầu ăn cơm.

Béo ca hôm nay rất cao hứng, bởi vì cậu ta không phải là người te xiu, khi quân huấn chưa bắt đầu mọi người trong ban đều đánh cược, nói rằng cậu là người té xiu đầu tiên.

Cũng ngay lúc cậu muốn tìm nữ thần để khoe, thì phát hiện không thấy An Nhiên, “Kì quái, cô gái này là thần a, không ăn cơm, thể lực buổi sáng đã tiêu hao rất nhiều, buổi chiều còn buổi luyện tàn khóc nữa?”

Béo ca lăm bằm lăm bầu bị Ngốc Ưng đi tới đánh vào cổ một cái, “Ăn thì không được nói, cậu không hiểu sao?”

Béo ca buồn bã, yên lặng cầm phần cơm của bản thân đi đến bàn ăn.

Mà lúc này An Nhiên đang ở đâu?

Đương nhiên là đang ở kí túc xá của Phó Quân Hoàng.

Trong một tháng quân huấn này, không thể về nhà, chỉ có thể ở nội trú, không có con đường khác để chọn.

Hiện hiện, mấy người bộ đội đến huấn luyện cũng có ký túc xá riêng, trừ Phó Quân Hoàng ra, bốn người hướng dẫn sẽ ở một phòng, lúc này, An Nhiên ngồi trên giường của Phó Quân Hoàng, nhìn về mặt căng thẳng của anh đang xoa bóp chân của cô.

“Lão soái ca, anh nói anh chính là lấy việc công làm việc tư?” An Nhiên trêu ghẹo Phó Quân Hoàng đang nghiêm nghị.

Phó Quân Hoàng nhú mày, anh nhìn An Nhiên, “Đau?” Lấy việc công làm việc tư? Ai quản được, hiện tại anh chỉ nghĩ, bảo bối của anh là đau hay không đau.

An Nhiên lắc đầu, hiện tại chỉ cảm thấy mệt và buồn rầu, đau cũng phải đợi tới ngày mai.

Phó Quân Hoàng mát-xa cho cô, 1h30 chiều bắt đầu huấn luyện một lần nữa hiện tại sắp 12h rồi, chỉ còn 1 tiếng 30 phút nữa.

“Lão soái ca, năm rồi không phải cũng như vậy sao?” Đối với sự lo lắng của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng đáy lòng mềm mại không ai biết.

Năm rồi khi An Nhiên vào thời gian quân huấn, Phó Quân Hoàng sẽ tìm việc khác mà làm, bởi vì khi đó An Nhiên không về nhà được, chuyện của An Nhiên ở trường tuy rằng anh biết nhiều, nhưng cô có một không, biểu cảm như thế nào anh đều không biết, lần này tận mắt thấy, tâm của anh lại đau.

Lần đầu tiên, Phó Quân Hoàng hoài nghi bản thân định ra một năm hai lần quân huấn có phải là quá mức.

Phó Quân Hoàng đem An Nhiên toàn thân cao xoa bóp nhẹ một lần, mới đứng dậy, đi căn tin lấy com cùng thức ăn, nhưng khi anh mới kéo cửa bước ra, thì thấy Ngốc Ưng, Báo Đốm cùng một nhóm người đứng ở trước phòng, trên tay còn cầm một hộp com cùng thức ăn, hiển nhiên là tới đưa com.

Mặt Phó Quân Hoàng không biểu cảm, dưới mắt cười của bọn họ bình tĩnh mà đóng cửa phòng, để lại nhóm người đó trưng khuôn mặt cười.

“Tôi nói không cần dựa gần như vậy, không nên dựa gần như vậy! Các người không nghe! Cái này nếu không nghe, bị huấn luyện viên đuổi đi là chắc!” Ngốc Ưng trừng mắt nhìn nhóm người phía sau, biểu cảm rất khó coi, hần cảm thấy lần này khi trở về khẳng định sẽ cho bọn họ “mang giày chặt” (mang giày chặt = trói buộc, hạn chế).

Báo đốm cười nhạo, “Cậu nhìn đức hạnh của cậu”

“Thỏ Báo từ cậu phải biết rằng, lão từ chính là bị các cậu đẩy vào hố lừa! Là hố lừa!” Khi nhớ lại đem Tiểu Quái Vật cho hần thao luyện, cả người hần liền cảm thấy khó chịu.

“Chúng tôi đây là rèn luyện cho cậu.” Báo đốm nói dối không chớp mắt.

“Lão từ tôi cần các cậu rèn luyện?” Ngốc Ưng hừ lạnh, xoay người bước đi.

Hần quả thực là xui 800 kiếp mới có thể làm bạn với đám hỗn đản này!

Nghe được ồn ào bên ngoài, An Nhiên không khỏi nhú mày, thuộc hạ của Lão soái ca thật tình là càng ngày càng không biết lễ phép.

“Lão soái ca...”

“Không cần để ý, ăn com” Vừa nói, vừa đem com từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra, thấy nhiệt độ, anh rất vừa lòng, vẫn còn nóng.

Phó Quân Hoàng không để cho An Nhiên xuống giường, anh để An Nhiên tựa trên giường, đều là anh dứt.

Đáy lòng An Nhiên tuy rằng rất ấm, nhưng đối với đài ngộ như vậy, cô cũng không dám nhìn thẳng, cô mới chỉ huấn luyện một buổi sáng thôi! Cô còn gần 30 ngày nữa! Lão soái ca anh cảm thấy vậy là tốt sao?

Đối với sự chấp nhất của Phó Quân Hoàng cô luôn cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ cần nhận sự việc gì đó, cô không thể làm gì khác.

Cho nên, cô chỉ có thể làm theo anh, bình tĩnh ăn com, sau đó bình tĩnh tiếp thu anh ôm cô ngủ.

Buổi chiều, bắt đầu huấn luyện, không ngoài ý muốn, Diêm Tử Diệp còn ngồi chỗ đó, ngay cả cái ghế xếp cũng không thay đổi.

Giữa trưa, người ở tầng thượng của Ngân Dục có mời vị lão đại này qua dùng com, làm sao là vị lão đại này không tiếp nhận lời mời của bọn họ, không nhìn bọn họ, thậm chí suýt chút nữa bị người của Diêm Tử Diệp ném đi.

Buổi chiều, huấn luyện cũng không ngoài tư thế quân đội.

Đại khái là giữa trưa, Phó Quân Hoàng mát-xa tương đối có hiệu quả, thân mình của An Nhiên cũng không căng cơ, đối với những bạn học cùng học, vẻ mặt của cô có chút thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 75 (2)

Phó Quân Hoàng lúc này không có đi theo tới đây, lúc An Nhiên tỉnh lại Phó Quân Hoàng cũng không còn ở đó, nhưng để lại cho cô một tờ giấy.

Lòng của Ngốc Ưng còn sợ hãi nhìn An Nhiên, hần muốn biết, lúc trưa huấn luyện viên nói gì.

Thế nhưng dưới con mắt của mọi người mà hần có thể đi hỏi?

Giữa trưa báo đốm đem một vấn đề nan giải cho Ngốc Ưng, đáy lòng của bọn hần cũng bồn chồn, nếu huấn luyện viên thật sự cho bọn họ “mang giày chặt”, bọn họ không chết cũng mất một lớp da.

Sau một tiếng đứng tư thế quân đội, Ngốc Ưng hô nghi, để mọi người giải tán.

Một câu nói của Ngốc Ưng làm mọi người thờ phào, mặc kệ là sao, nếu so sánh với đứng 3 tiếng thì cái này tốt hơn nhiều.

Ngốc Ưng không nghĩ tới, vào buổi sáng, khi hắn muốn hô giải tán, nhưng lại ngại có huấn luyện viên đứng ở đây, theo thói quen, huấn luyện viên không lên tiếng, hắn làm sao có thể lên tiếng?

Hiện tại tốt lắm, không có huấn luyện viên, nhưng lại có tiểu quái vật, hắn không có tâm tình để thao luyện cho tiểu quái vật này, hiện tại hắn suy nghĩ, sau khi quân huấn, hắn có còn đường sống để đi.

Khi giải tán, các nam sinh thoát nhìn tốt hơn, bọn họ trực tiếp vây quanh Ngốc Ưng, yêu cầu hắn giảng vài chuyện thiết thực trong bộ đội.

Các nam sinh nghe rất hăng hái, Ngốc Ưng giảng cũng thật nhiệt tình, An Nhiên đứng một bên nhìn, cô cũng không có đi qua, tầm mắt của cô dừng lại mấy người kia (đám người của Diêm Từ Diệp), đáy lòng không tự chủ xẹt qua một tia thô bạo.

Cô bây giờ không thể hành động.

Phải đợi.

Làm sao Diêm Từ Diệp chờ được, khi đội ngũ giải tán, với ánh mắt của nữ sinh, hắn đi đến An Nhiên cách cô 2m rồi ngừng lại, con ngươi hơi u buồn nhưng bình tĩnh dừng trên người An Nhiên.

Thấy ánh mắt tò mò xung quanh, An Nhiên nhìn Diêm Từ Diệp, cuối cùng cô xoay người rời đi, Diêm Từ Diệp tự động đi theo.

Khi Ngốc Ưng đang nước miếng bay đầy trời, thì nhìn thấy chuyện này, lập tức cuống lên, nếu như tiểu quái vật xảy ra chuyện gì dưới mắt hắn, huấn luyện viên nhất định sẽ hành hạ hắn đến chết, hắn phải rời đi.

Khi hắn muốn chạy đi, Báo Đốm từ phía sau ra tay đè hắn xuống, tốc độ nhanh gọn, ra tay đúng lúc!

Trong lòng của Ngốc Ưng nổi nóng, không quản Báo Đốm có ý gì, liền đánh.

Đối mặt với tình huống bất thành linh này, tất cả mọi người đều chấn kinh (chấn động + kinh ngạc), bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy hai huấn luyện viên đánh nhau.

Khi hai người đánh nhau ngày càng hăng, Khi Ôm ở một bên hò hét trợ uy, người của U Linh đương nhiên là thích tham gia những trò thể này.

Bên này, bọn họ thân nhau.

Ở một bên khác trong một góc nhỏ, An Nhiên dừng bước, xoay người, thanh lãnh nhìn Diêm Từ Diệp phía sau cô, ánh mắt sắc bén làm Diêm Từ Diệp cúi đầu xuống.

“Lại muốn làm gì, hửm?”

Diêm Từ Diệp nhìn An Nhiên, giật giật khoé môi, hắn chỉ muốn nhìn Gia, cái gì cũng chưa nghĩ tới, nhưng lời này hắn không nói thành lời, lời này ngay cả bản thân hắn còn không tin, huống chi là Gia?

Mang theo đôi găng tay màu trắng, tay quy củ để bên người, đáy mắt của hắn hiện lên tia bất an.

“Diêm Từ Diệp, anh nói nếu năm đó tôi không cứu được anh, kết cục của tôi có phải thảm hơn?”

Lời nói của An Nhiên làm Diêm Từ Diệp chột trứng lớn mắt.

Gia có ý gì?

Cô đây là hối hận đã thu dưỡng hắn, hắn may mắn được cứu, hơn nữa còn ra tay giết cô?

An Nhiên cười như không cười nhìn Diêm Từ Diệp, “Tôi nhắc cho anh nhớ, nếu không phải bởi vì anh, tôi sẽ không có cuộc sống như hiện tại, cũng sẽ không có người thân như bây giờ. Nói đến cùng, tôi phải cảm ơn anh.”

Nói lời này càng không phải đâm cho hắn thêm một nhát nữa sao?

Sắc mặt của Diêm Từ Diệp bỗng chốc trở nên trắng bệch.

“Mười bốn năm qua, tôi không có đi tìm Tần Môn là bởi vì tôi không muốn dính líu với Tần môn, tôi không tìm anh để báo thù, là vì cảm thấy không cần thiết. Tần Lam đã chết, chết từ 14 năm trước. Người đã chết sao có thể tìm người để báo thù?”

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp gắt gao nhìn An Nhiên, hắn không nhìn thấy ánh mắt của cô sắc bén, hắn chưa bao giờ gặp một tia mềm mại nào trong mắt cô.

Hai tên bên người chột năm chặt.

“Gia...” Hấn giống như dùng hết sức để kêu, “Tôi chưa từng nghĩ tới...” Muốn mạng của ngài.

Nhưng câu nói kế tiếp giống như bị mắc vào cổ họng, vô luận là hấn sử dụng khí lực đến mức nào cũng không thể nói ra được.

Thật sự hấn không muốn mạng của gia, hấn chỉ muốn để gia là của chính bản thân, không muốn gia nhìn người khác, nhưng trong lòng của gia không có nơi nào của hấn.

Nhưng đã sai lầm rồi sao?

Hấn đã làm sai rồi sao?

Hấn chỉ hi vọng ở bên cạnh gia mà thôi, hấn sử dụng phương pháp hấn thấy hữu hiệu và nhanh nhất mà thôi, này có gì không đúng? Đến cùng là hấn làm sai cái gì? Vì sao gia có thể thân nhiên chấp nhận tất cả của Phó Quân Hoàng, vì sao gia có thể không giữ nộ cừu mà cho Phó Quân Hoàng? Hấn chưa từng gặp gia cừu qua, vĩnh viễn gia đều mang theo một chút tính kế, cô cừu có nhiều loại, nếu không phải là đang ngầm nghĩ thù đoạn thì chính là phòng đoán chuyện gì đó, nhưng khi cô ở bên người của Phó Quân Hoàng, cừu lại tự nhiên như vậy, không có bất kì mục đích nào.

Đến cùng là hấn làm sai ở chỗ nào?

Không ai nói cho hấn biết, những người đó vĩnh viễn chỉ phục tùng mệnh lệnh, bọn họ không nói cho hấn biết: Mày sai rồi.

Mà người duy nhất dám mắng hấn đánh hấn, lại bị bản thân tự tay đánh mất.

“Không cần tôi nói, cho tới bây giờ anh không nghĩ lấy mạng của tôi.” An Nhiên cười nhạt, “Mượn xác hoàn hồn? Hừm? Ai nói cho anh cái lí luận này? Anh cho rằng có thể có “Tàn Lam” giả, linh hồn của Phó An Nhiên đã chết sẽ trở lại thân thể kia? Ai nói cho anh cái lí luận chó má này?”

Diêm Từ Diệp giật giật khoe môi, cuối cùng cũng không phát ra một tia âm thanh nào.

“Diêm Từ Diệp, tôi có thể tha thứ cho việc sát hại Tàn Lam, cũng có thể tha thứ cho việc anh đã làm đối với Tàn Lam, nhưng tôi không thể tha thứ cho anh một lần nữa giết chết tôi.”

“Tôi...”

“Diêm Từ Diệp, khi anh bắn phát súng kia, thật sự so với máy bay nổ còn đau hơn. Anh nhớ cho kĩ, phát súng đó, tôi sớm hay muộn đều có thể lấy lại.”

“Gia...” Hấn có chút hoảng loạn nhìn An Nhiên, hấn biết, lúc này, gia không thể buông gia cho hấn, cô đã triệt để tính toán để hấn không còn lui tới, hấn hoảng loạn không biết làm thế nào cho tốt, hấn chỉ có thể gắt gao nhìn An Nhiên, “Gia, tôi sai rồi, không cần, không cần...” Không cần ném hấn đi, không cần buông hấn ra.

Sai rồi?

Xem, lời nói đơn giản, cái từ hết sức giản đơn.

Nhưng Tàn Lam đã chết không phải sao? Nếu ngày đó Phó Quân Hoàng không tới kịp, Phó An Nhiên cũng sẽ chết đi, không phải sao?

Một từ nhận sai đơn giản mà muốn đem mọi chuyện giải quyết hết? Quả thực là đang mộng tưởng.

“Diêm Từ Diệp”

Tiếng nói lạnh nhạt không cảm xúc vang lên, nhưng chính là như vậy, Diêm Từ Diệp như đang ở trong dòng sông mà bắt được một thanh gỗ, trong mắt của hấn bỗng nhiên phát ra một luồng cực nóng, hấn nhìn chăm chăm An Nhiên, vẻ mặt căng thẳng.

“Vết thương trên người anh không khỏi, phải không?” Tầm mắt của An Nhiên nhìn trên cánh tay phải của hấn, đẩy mắt thanh lãnh một mảnh.

Diêm Từ Diệp hơi giật mình.

“Anh xem, người họ Phó đều tính toán rất chi li.” Lời nói của An Nhiên làm Diêm Từ Diệp nhất thời cứng đờ.

Diêm Từ Diệp biết vết thương trên người hấn là do Phó Quân Hoàng, không phải sát thủ cũng không thuê người làm, mọi chuyện là một tay Phó Quân Hoàng.

Nhưng hấn không nghĩ tới Gia vậy mà lớn tiếng nói ra.

Cô không hề bận tâm, chỉ vì, hấn hiện tại không động được người họ Phó, không động được Phó Quân Hoàng, càng không động được cô.

Cô nắm tất cả của hấn.

“Diêm Từ Diệp, nhớ kĩ, anh đối với tôi ra sao, tôi sẽ nhớ tất cả.” Mặc dù cô không nhớ được thì cũng có người giúp cho cô.

Toàn thân Diêm Từ Diệp giống như bị đóng băng tại chỗ.

Tiếng còi vang lên, An Nhiên phải trở về đội ngũ.

Ngốc Ứng cũng vì vậy mà thờ ra, may mắn, không xảy ra chuyện gì.

Người Thất ban không chú ý đến An Nhiên rời khỏi, bọn họ tập trung nhìn Báo Đốm cùng Ngốc Ứng đánh nhau.

An Nhiên rời khỏi, Diêm Từ Diệp vẫn không lập tức đi, hần đứng tại chỗ, giống như bị đóng băng, đứng tại đó hần không nhúc nhích.

Bốn tên bảo vệ cho hần rất lo lắng tình hình của môn chủ, khi hần (Diêm Từ Diệp) vào Ngân Dục gọi một học sinh năm nhất là Gia, trong lòng của bọn họ khiếp sợ không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt.

Mới đầu bọn họ còn tưởng rằng Môn chủ còn tưởng nhớ Tần gia, nên tìm hình ảnh trong một cô gái khác, nhưng không nghĩ tới, môn chủ bắt đầu loạn nhận thức.

Bọn họ cách đó không xa, tuy rằng bọn họ (Diêm Từ Diệp & An Nhiên) đưa lưng về bọn họ, nhưng khi nghe nữ sinh cùng môn chủ nói chuyện, đúng là bọn họ nghe được rõ ràng rằng chính vì nghe quá rõ ràng nên bỗng chốc phản ứng không kịp chuyện này rốt cuộc là sao?

Tần gia là do Môn chủ giết? Kỳ thực Tần gia không chết lại biết thành một cô gái nhỏ? Tần gia thực sự không chết, còn trở thành người họ Phó, Môn chủ muốn giết Tần gia lần thứ hai?

Bọn họ cảm thấy bối rối, trong lòng càng loạn.

Nếu như chuyện này bọn họ không thể giữ bí mật được, thì chỉ có một kết quả --- chết.

Mặt khác.

Trong phòng có kiến trúc châu Âu.

Lại tư cầm một túi văn kiện đi tới bàn làm việc, “BOSS, cái tài liệu này mới vừa vận đến.”

Người đàn ông ngồi ở ghế xoay đưa lưng hần, trên mặt là cái mặt nạ màu bạc phản chiếu với ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh ngạnh (lạnh lẽo cứng rắn), mặt nạ màu bạc thật tinh xảo, từ mũi trở lên đều được che đầy hết.

Ngón tay thon dài lướt trên tấm ảnh, trong ảnh là một người mặc quân phục rằn ri, ánh mắt lạnh lạnh, khoé môi mang theo một vết châm chọc, người đàn ông đó giống như đang thưởng thức một vật trân bảo nhất, hần cầm lấy bức ảnh, hướng Lại Tư quơ quơ, nói:

“Lại Tư, cậu nói trên thế giới này tại sao có người kỳ diệu như vậy?”

Lại Tư cung kính đứng không nói lời nào.

Người đàn ông thờ dài, “Cậu xem, trên thế giới này không có người nào đối với Lại Tư cậu thú vị.” Tầm mắt tiếp tục nhìn bức ảnh chụp.

Mặt của Lại Tư tiết túc không có biểu cảm, trên khuôn mặt đen sì thậm chí đến cả gợn sóng cũng không có.

Người đàn ông nhàm chán xoay ghế, hần nhàn nhạt nhìn báo cáo được đưa lên, khi đang nhìn, biểu cảm khẽ biến, khoé môi không tự chủ mím lại.

“Hắc, cái này thật có chút ý tứ.” Tầm mắt hần gắt gao nhìn một hàng trên báo cáo.

----- Tần Lam cùng Phó An Nhiên có cái quan hệ trực tiếp. Diêm Từ Diệp gọi Phó An Nhiên “Gia”

Hần biết gần đây Diêm Từ Diệp có ý với người họ Phó, nhưng không nghĩ tới, nguyên nhân là đây.

Tần Lam, Phó An Nhiên...

Hai người này có quỹ tích sinh hoạt trưởng thành không hoàn toàn tương xứng, làm sao mà có khả năng có liên quan.

Chuyện này đúng là càng ngày càng thú vị.

“Lại Tư, cậu lại đây xem một chút.” Người đàn ông lắc lắc báo cáo trong tay, hướng về Lại Tư cười.

Mặt Lại Tư không hề cảm xúc tiếp nhận tờ giấy kia, khi hần thấy nội dung, về mặt có chút biến hoá.

Tần Lam, hần biết cô gái đó.

Là một truyền kì còn tồn tại trong giới.

Nhưng Tần Lam cùng Phó An Nhiên có liên quan gì?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Lại Tư, người đàn ông nở nụ cười, “Cậu xem, Lại Tư vĩ đại của chúng ta cũng có nghi hoặc. Đã nghi ngờ vậy phải đi tra.”
Làm cho hắn tin tưởng rằng Phó An Nhiên chính là Tần Lam? Đúng thật là đủ vô nghi.

Lại Tư cảm thấy báo cáo rồi đi, trước nay biểu cảm chưa từng có nghi hoặc.

Người đàn ông nhìn phương hướng rồi đi của Lại Tư, khoe môi hơi hơi gọi lên.

Đem chuyện giao cho Lại Tư, hắn rất an tâm.

Đột nhiên, một trận xột xoạt vang lên, người đàn ông đi tới ban công, quả nhiên thấy một bóng người đang ngồi trên hàng rào, trên mặt mang một ý cười.

“Thế nào, chơi vui về sao?” Người đàn ông đi đến hàng rào, hai tay đỡ người phía trên, về mặt bị che lấp bởi cái mặt nạ, khiến người ta không biết về mặt ra sao.

“Coi như không tệ” Người kia cười cười, “Nhưng mà người phụ nữ đó điều khiển khá dễ, thật không hiểu, người nổi danh cáo lông đỏ tại sao không chịu nổi một đòn,” Hắn nói cứ nhẹ nhàng quyến rũ, cô ta lại tự mình chạy lên giường của hắn, chà chà, không có chút khiêu chiến nào.

Người đàn ông bật cười, “Trên đời này, cậu là người nắm nhược điểm của người khác giỏi nhất.”

Người nọ nở nụ cười, cười cực kì cuồng ngạo (cuồng dã và kiêu ngạo), “Tôi cũng dựa vào chuyện này để ăn cơm.”

“Muốn khiêu chiến thực lực cao?”

Người nọ nhún mày, “Cậu có nhiệm vụ mới cho tôi?”

Người đàn ông cầm tấm ảnh chụp trong tay phóng cho người nọ, “Tôi nghĩ, người này cậu sẽ nhận.”

“Hắc, thật đúng là không sai, gần đây người này rất nổi tiếng trên mạng, nhưng mà cô gái này cũng quá khó chứ?”

“Có nhận hay không chính cậu xem mà làm.” Người đàn ông này không tính nói gì thêm với hắn ta, xoay người bước đi.

Ngồi trên hàng rào, người nọ tròng mắt, rốt cuộc hắn nên nhận hay không?

Nhìn người trên ảnh chụp có ngũ quan thanh lệ, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, ít nhất so với người đàn bà Kiều Tử Du càng thuận mắt hơn, dù không có chuyện gì, coi như chơi đùa đi.

Lúc Phó Quân Hoàng trở lại sân huấn luyện, huấn luyện tư thế quân đội đã xong, vừa mới giãn tán tự hoạt động.

Một thân quân phục của Phó Quân Hoàng đi đến nơi nào cũng là tiêu điểm, Phó Quân Hoàng tự bắt đầu ra trận, tầm mắt của mọi người không rời khỏi người anh.

Chỉ thấy anh bình tĩnh bước tới đến đội ngũ của Thất ban, sau đó tiêu sái đến bên người Phó An Nhiên sau đó liền bất động.

Phó An Nhiên có chút xúc động nhỏ, lão soái ca đến cùng là muốn làm gì?

Có người muốn xông lên hỏi huấn luyện viên đều bị đám người Báo đốm ngăn lại, mọi người quái dị nhìn huấn luyện viên, nếu bọn họ đoán không sai, thì huấn luyện viên đây chính là uy hiếp?

Mọi người đều biết là uy hiếp, Phó An Nhiên người có dung mạo xinh đẹp, thân thủ tốt, tất cả là của anh?

Ngốc Ưng khiêu khiêu Báo Đốm, “Trước kia tôi chưa từng thấy huấn luyện viên gây thơ đến vậy.”

Báo đốm liếc mắt, “Cậu xem ánh mắt của Ngân Lang nhìn tiểu quái vật thì biết, hiện tại người của Ngân Lang bị huấn luyện viên xếp vào sổ đen.”

Ngân Lang đứng phía sau hai người mặt đen lại, hắn sùng bái quân chủ thì có lỗi gì?

Một nhóm nữ sinh đang ngồi quanh An Nhiên đều kích động, các cô nhìn ra, một nhóm người huấn luyện viên tại đây, vị này nhất định là lợi hại nhất, khi trước thấy Ngốc Ưng huấn luyện viên họ chỉ biết, vị huấn luyện viên không chỉ có lợi hại, cấp bậc cũng không thấp.

Lúc mọi người muốn tiến lên hỏi chút gì đó, Phó Quân Hoàng cực kì tự giác hướng tới An Nhiên nhích lại, anh hi vọng mọi người đều hiểu, anh đã có chủ, là có bảo bối!

Tâm của An Nhiên hiện tại đều suy nghĩ đủ hướng, Lão soái ca làm như vậy rốt cuộc là như thế nào? Ở đây mà làm vậy, mọi người sẽ biết cô Phó An Nhiên xác thực là có thân phận cùng bối cảnh, như vậy sao cô còn chơi thoải mái được?

Đối với cảm xúc của Phó An Nhiên, Phó Quân Hoàng rõ như lòng bàn tay, anh tự nhiên biết được bảo bối của mình đang khó chịu, nhưng nguyên nhân

khó chịu này anh không nghĩ chính là bản thân mình.

Cho nên, anh trước mặt của mọi người, khí phách nói:

“Bảo bối, của tôi!”

Xem coi còn ai dám vây quanh, mơ tưởng đến bảo bối của anh!

HẾT CHƯƠNG 75

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chương 76: Huấn Luyện Dĩ Ngoại, Phó Quân Hoàng Tuyên Bố.

Mỗi năm quân huấn ở Ngân Dực đều làm tất cả học sinh lo sợ, trình độ gian khổ cũng khiến người ta thần phục, ngày đầu tiên chỉ là buổi huấn luyện thông thường, những ngày sau mới chính là chân chính của các hạng mục huấn luyện, trèo tường, qua lưới dây thép, vượt chướng ngại vật, làm người ta kêu khổ không ngừng, không chỉ có thế, cuối cùng còn đối kháng tập thể, khi đó đối kháng mới là màn quan trọng nhất.

Sau khi năm ngày huấn luyện thông thường kết thúc, học sinh tự giác trở lại kí túc xá của bản thân, bắt đầu thu dọn đồ dùng, còn lại hai mươi mấy ngày sau đó mới là địa ngục đối với bọn họ.

Đứng nghiêm ở tư thế quân đội, đối với sau này mà nói, quả thực chính là trò trẻ con.

Chờ tất cả thu thập xong, mang theo ba lô đơn giản, động tác nhanh mà còn lưu loát chạy đến đội ngũ để tập hợp.

Những thành viên lâu năm ở Ngân Dực đều biết, thời gian kế tiếp, bọn họ sẽ không có ngày mà sống dễ chịu. Không biết là bạn mang bao nhiêu đồ (đồ ăn vặt), huấn luyện viên sẽ ném hết bấy nhiêu, chỉ bằng không mang, lưu trữ đến khi trở về.

Thế nhưng hàng năm ở Ngân Dực đều có học sinh mới, các học sinh mới tất nhiên không biết cái “Quy củ” này, tất nhiên sẽ có người nhét được bao nhiêu thì sẽ nhét bấy nhiêu, ví dụ như ở Thất ban, Lí Vi bày ra khuôn mặt ngốc ngốc nhìn ba lô của mọi người lại nhìn ba lô căng phồng sau lưng bản thân, về mặt nghi hoặc hiện lên.

Ở hàng ngũ một lần nữa chia lại, nam nữ chia ra, mỗi lớp tiến hành chỉnh lại lần nữa.

An Nhiên cùng năm nhất khoa tài chính và năm hai khoa công trình gỗ, gồm 30 nữ sinh được phân ở cùng nhau, hợp thành Ngũ Liên 3 ban .

“Ngũ Liên 3 ban lên xe tải này! Nhanh lên một chút!” Một bên là một người bộ đội cầm bảng, Ngốc Ứng một thân quân phục rắn rì bên cạnh, rống lên, đem nữ sinh gần hần nhất nhắc lên xe tải, “Chạy nhanh lên! Đánh giặc mà giống các người là chết hết!”

Người bộ đội cầm thẻ rất cao, bình thường có ít nữ sinh có thể tự đi, đều cần huấn luyện viên giữ một cái. Xe tải thành hàng, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, dáng vẻ leo lên xe tải không có chút hình tượng nào.

Đến phiên An Nhiên bước lên, Ngốc Ứng vốn định cầm tay cô lên, nhưng nhìn thấy người đang bị che khuất dưới cái mũ lính, về mặt Ngốc Ứng chột biến, trực tiếp xoay người, vịn Lí Vi ở phía sau bước lên.

An Nhiên tuyệt đối không cho phép lão soái ca ở bên người chạm vào cô, Ngốc Ứng cũng không mạo hiểm mà dưới mắt của huấn luyện viên mà động chạm An Nhiên, bói vạy dưới mắt của một đám người, An Nhiên dùng tay chống ở thành xe hơi dùng sức, vuron người nhảy lên, để lại ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Nữ thần quả nhiên lợi hại! Tiếng lòng của các nữ sinh Thất ban đồng loạt hô.

Phó An Nhiên quả nhiên giống như trong truyền thuyết quả nhiên rất lợi hại! Các nữ sinh ở khoa công trình gỗ trong lòng không khỏi hô lên.

“Nữ thần, cậu thế nào mà có thể soái như vậy?”. Lí Vi ngồi bên cạnh của An Nhiên, cười tủm tỉm nhìn An Nhiên.

Khoé môi An Nhiên giật giật, không nói.

Đối với người ở Thất ban khi thấy An Nhiên như vậy cũng đã thành thói quen, nhưng đối với người khác mà nói, Phó An Nhiên này chính là cao ngạo, không phải chỉ là nhảy lên hay sao? Sao lại ra vẻ như vậy?

Ngốc Ứng là người cuối cùng đi lên, hần điểm danh, xác định không có vắng ai, nên mới kéo tấm chắn, hô to một tiếng: “Có thể đi rồi!”

Tiếng động cơ vang lên, xe bắt đầu di chuyển.

Ngốc Ứng đứng ở ngoài cùng, ánh mắt nghiêm túc nhìn mọi người, lạnh lùng nói, “Nơi mọi người đến chính là trụ sở của binh đoàn Lưỡi Lê, binh đoàn Lưỡi Lê đã được thành lập vào thời kì kháng chiến chống Nhật...” Ngốc Ứng đem toàn bộ lý lịch cùng chiến công của Lưỡi Lê nói ra, dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người tiếp tục nói, “Cuộc sống những ngày tới sẽ rất khó khăn, nhưng tôi không cho phép người nào trong đội của tôi đào ngũ! Các người có thể than vãn, thù hận chúng tôi, nhưng tôi quyết không cho phép các người đối với quân đội chúng tôi có bất kì bất mãn nào hiểu chưa?”

Binh đoàn Lưỡi Lê, Ngốc Ứng lúc đầu là bộ đội trong đoàn này.

Bọn họ không thể đưa bọn nhóc này đến U Linh để huấn luyện, Hoa Hạ lợi khí!

Như vậy lợi khí tồn kho, làm sao có thể công khai cho mọi người thấy được.

“Đã rõ.” Tâm tư của các nữ sinh không có đặt ở đây.

Ngốc Ứng trừng mắt, lớn tiếng nói, “Hiểu chưa!”

“Đã rõ” Lưng của các nữ sinh thẳng tắp, lớn tiếng hô.

“Tốt, kể đến, tôi nói một chút về việc huấn luyện.” Ngốc Ứng lấy ra một quyển sổ nhỏ, “Quản huấn tổng cộng 30 ngày, đã qua 5 ngày, hiện tại còn 25 ngày, 5h50 sáng các người rời giường, đứng 6h sẽ tập hợp để tiến hành huấn luyện, 11h30 ăn cơm trưa, nghỉ trưa nửa tiếng, đứng 1h chiều tập hợp, huấn luyện, 5h30 ăn cơm chiều, nghỉ ngơi 1 tiếng, buổi tối huấn luyện, 9h30 trở về kí túc xá, 10h30 tắt đèn, có vấn đề gì không?”

Trong lòng của các nữ sinh một trận hết hồn, sao năm nay so với năm rồi tàn nhẫn hơn vậy?

“Không có!” Lấy kinh nghiệm từ chuyện lần trước, lần này các nữ sinh rất nhiệt tình lớn tiếng hô.

Đối với câu trả lời như vậy, Ngốc Ứng rất hài lòng, nhất thời đáy mắt vui mừng, nhưng biểu cảm không thay đổi, “Tốt, kể đến tôi cần một lớp trưởng, các người đã quen với nhau, tự đề cử một người đi.” Tuy rằng hần muốn chỉ định An Nhiên, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên, cả người hần khiếp sợ, hay là thôi đi.

Nghe nói như thế, tất cả các học sinh Thất ban đều hăng hái, “Vậy thì nữ thần đi, nữ thần của chúng tôi rất lợi hại.”

“Đúng vậy, huấn luyện viên vừa rồi thầy cũng thấy được, khi nữ thần lên xe rất “soái”.” Một nữ sinh phụ họa.

Còn đang chưa hiểu rõ chân tướng, nghĩ đến ai là nữ thần, khi nghe nữ sinh kia nói, hần mới nhất thời hiểu ra.

Tiểu quái vật, nữ thần? Mẹ nó, cái này là logic kiểu gì!

Nữ sinh của công trình gỗ không vừa ý, nhưng là thiếu số phải phục tùng đa số, các cô phải chịu thiệt, hai khoa cộng lại cũng chỉ có 12 người còn người của Thất ban là 18, các cô sao có thể lên tiếng nói?

An Nhiên đối với những chuyện này không có để ý, nhưng trong đám người cô cũng chú ý đến một người, cô biết người đó, là chủ biên của tạp chí, Vũ Giang Nam.

Vũ Giang Nam chỉ hơn các cô một lớp?

An Nhiên cúi đầu xuống, biểu cảm không chút biến hoá.

“Tốt, nếu đã định Phó An Nhiên, như vậy Phó An Nhiên về sau chính là tiểu đội trưởng, các người phải phục tùng mệnh lệnh của em ấy.”

“Dạ!” Tất cả nữ sinh của Thất ban hô to.

Nữ sinh của khoa công trình gỗ tuy rằng không đồng ý, nhưng tiểu đội trưởng là ai, không có liên quan trực tiếp đến các cô, vậy cũng không sao.

Rốt cục, xe tải đã đi ra khỏi nội thành, tiếp tục tiến lên phía trước, thẳng đến khi thấy nhiều cây xanh, đột nhiên xe dừng lại.

Các nữ sinh nghi hoặc.

Ngốc Ứng bỗng đứng lên, nhảy xuống xe, hướng về một đám người còn đang ngơ ngác, hét lên: “Xuống xe, xuống xe! Nhanh lên!”

“Không phải chứ, không phải là chúng ta sẽ chạy tới đó!” Hứa Anh Thiên mắt trừng lớn nói.

“Nhóm người này không phải giết không được chúng ta sẽ không buông tay.” Lí Vi vừa nhảy xuống, vừa nói.

An Nhiên đầu tiên nhảy xuống, ánh mắt thanh lãnh đảo qua người Ngốc Ứng, đáy lòng của Ngốc Ứng đột nhiên bộp một cái.

Bọn họ chưa thấy quân doanh nhưng các cô đã nghe loáng thoáng khẩu lệnh cùng tiếng hô to của lính.

Cảm giác rất là ... nhiệt huyết!

An Nhiên cùng mọi người xuống xe sau cùng, cơ hồ các xe đều dừng lại, mọi người đều đã xuống, thấy mọi người mang ba lô trên người, bắt đầu hướng tới quân doanh mà chạy.

Lí Vi cảm thấy muốn khóc khi nhìn ba lô đầy ắp của bản thân, cô liền biết mọi người đã dự tính trước!

Kỳ thực, ý kiến huấn luyện dã ngoại cũng là nhất thời nảy ra, năm vừa rồi không có hạng mục này, cũng không biết là ai đưa ra ý kiến bắt chợt này, còn lại 2km là tự mình chạy.

“Toàn thể đội viên chú ý, chỉ cần có một người tụt lại, các người đều sẽ bị phạt! Tôi mặc kệ các người chạy bằng cách nào, nếu như có người đến sau đội ngũ của mình, đến lúc đó đừng trách tôi vô tình.” Ngốc Ứng đứng phía trước lớn tiếng hô, “Các người nhớ kỹ, 3 liên là một đoàn, tôi không muốn có cái tôi cá nhân ở đây, nếu tôi phát hiện, sẽ phạt không lưu tình!”

Tuy rằng Ngốc Ứng có hơi tùy tiện, ngôn ngữ sắc bén nhưng lời của Ngốc Ứng không tệ. Nữ sinh so với nam sinh là nhiều hơn, không phải hẳn không thấy trong đám người này có người bất mãn với An Nhiên, chính bởi vì cô quá ưu tú, bị người khác ghét.

Nhớ lúc đó, An Nhiên đều đem bọn họ đánh ngã, quả thật hẳn muốn giết cô để diệt khẩu.

Tài xế lái xe đi, dọc đường đi, một đám người oán than đầy trời, may là dọc đường đều có cấm cờ để mọi người biết đường đi, không thì chắc các cô lạc đường.

Lí Vi cảm thấy ghét bỏ bản thân khi mang ba lô đến, cô nhìn An Nhiên cầu cứu, “Nữ thần, xin hãy giúp đỡ.”

An Nhiên thờ dãi, “Thôi được, trước hết cậu đem đồ trong ba lô lấy ra hết, đem đồ chia cho mọi người một ít.” Hiện tại, đây là biện pháp duy nhất.

Người của Thất ban không biết khi nào đều đứng lại, An Nhiên vừa nói xong, mọi người thả ba lô xuống, kéo dây kéo, bắt đầu lấy đồ của Lí Vi đưa.

Lí Vi cảm động đến rơi tình rơi mù, cô đem ba lô kéo ra, khi mọi người nhìn thấy đồ trong ba lô, nhất thời đổ một trận mồ hôi lạnh.

An Nhiên lấy ra một chai nước khoáng, “Cậu mang nhiều nước khoáng vậy để làm gì?”

“Tôi cho rằng... Ở nơi xa xôi này không có nước, cho nên...” Lí Vi không biết nói gì thêm nữa.

Hứa Anh Thiết sắc mặt xám lại, “Tôi nói này cô gái, mặc dù là cậu muốn chọc cười chúng ta, cũng không cần làm lớn như thế? Nếu như nơi đó không có nước, các huấn luyện viên sẽ ăn cái gì, uống cái gì?”

Lí Vi đem tất cả trong ba lô trút ra một chỗ.

“Còn có, không có việc gì cậu mang theo nhiều đồ ăn vặt như vậy để làm gì?”

Trong ba lô gồm 30% là đồ ăn, 20% là nước uống, 50% còn lại là một đồng đồ dùng hằng ngày.

“Ăn a, nếu trên đường chúng ta đói thì làm sao? Hơn nữa...” Dưới ánh mắt lạnh lạnh của An Nhiên, Lí Vi cũng không biết nói gì.

Được rồi, mọi người đều không hỏi nữa, bắt đầu chia nhau đồng đồ đó.

“Tôi nói, các người đến khi nào thì bắt đầu đi?” Nữ sinh của khoa công trình gỗ không kiên nhẫn hỏi.

Vũ Giang Nam đứng chính giữa của nữ sinh công trình gỗ, hiển nhiên cô ta là trung tâm của nhóm nữ sinh công trình gỗ.

“Các người cứ đi trước, một lát chúng tôi sẽ đuổi theo.” Hứa Anh Thiết ngay từ đầu đã không thích ánh mắt của nhóm người này, không phải là nhà có chút tiền hay sao? Không phải là dựa vào ba mẹ của bản thân mà lên mặt hay sao? Có giỏi thì cùng nhóm người Đại Hàn chơi cờ đi, có năng lực thì luận võ với nhóm người Nhật Bản đi, không làm chuyện gì cả, chỉ biết đối với những người khác dương dương tự đắc, tự kêu.

“Cô cho rằng tôi và nhóm người của tôi không muốn đi sao? Không nghe huấn luyện viên vừa rồi nói gì sao? Không cho phép có người tụt lại phía sau!” Một nữ sinh lên tiếng, “Tôi nói các người...”. Người đó còn muốn nói thêm nhưng cô ta nhìn thấy ánh mắt thanh lãnh nhất thời mọi người sắp nói đều nuốt vào.

Ánh mắt của Phó An Nhiên thật dọa người.

An Nhiên thu hồi tầm mắt, thấy mọi người đều mang ba lô, An Nhiên đứng dậy, cô mang ba lô lên trong ba lô là mấy chai nước khoáng của Lí Vi. “Đi thôi, chúng ta chạy nhanh một chút, thử xem có đuổi kịp đám người phía trước.”

Nữ sinh vốn đang muốn nói với An Nhiên cái gì đó thì bị Vũ Giang Nam kéo lại, lúc này không phải là lúc nên nói chuyện, trong lòng các nữ sinh kia (

người Thất ban) có địa vị rất cao, hơn nữa gần đây bởi vì cô chiến thắng Lí Cùng Huân cùng chuyện của Nhật Bản, vì thế cô rất nổi tiếng ở Ngân Dục, ngay cả tạp chí của trường cũng nói chuyện của cô, Phó An Nhiên hiện tại chính là năng lượng của Ngân Dục.

Nếu trong lúc này các ả (ta nghĩ VGN là nhân vật phản diện lên ta nói là ả nhà) chống lại Phó An Nhiên, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, sẽ bị người của Ngân Dục công kích.

An Nhiên dẫn đầu mọi người, đội ngũ xếp thành hai hàng, chạy ở ven đường, cùng cô song song chạy là Hứa Anh Thiên, An Nhiên là dựa theo sức của Hứa Anh Thiên mà chạy, thể lực của Hứa Anh Thiên là trung bình, thông thường mọi người sẽ đuổi được.

Chạy được một nửa, các nam sinh đuổi theo, nhưng không nghĩ tới, nam sinh đầu tiên đuổi theo trong đội, mà nam sinh của Thất ban, mà càng thần kì hơn chính là Béo ca vậy mà không có tụt lại phía sau, theo sát là Cố Hữu, mà người phía sau cậu chính là Tô Vô Ưu.

Cố Hữu chạy đầu, cậu nhìn thấy An Nhiên, bước chân chậm lại, ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, không có lí do nào là An Nhiên chạy chậm như vậy.

An Nhiên nhìn Cố Hữu cười cười, Cố Hữu tự giác nhìn trên ba lô của An Nhiên, lại hiện lên ánh mắt vừa sợ vừa khó hiểu.

Nữ sinh khoa Công trình gỗ đều là những gia đình có tiền, các ả sớm nghe nói về chuyện của Cố Hữu, là thiếu gia của họ CỔ, ngâm thìa vàng mà ra đời, có bối cảnh vững chắc mà lớn lên, đến lúc cậu ta tốt nghiệp, tất nhiên sẽ làm quan lớn.

Nhưng Cố Hữu cùng An Nhiên có quan hệ thế nào, tựa hồ như cậu vừa chuyển đến học, quan hệ giữa cậu và An Nhiên rất tốt làm cho mọi người kinh ngạc.

Hơn nữa các ả đều nghe nói, trong ngày quân huấn đầu tiên, huấn luyện liên rất tuần tú trong truyền thuyết trước mắt mọi người ở Thất ban có nói, Phó An Nhiên là của anh ta.

Lời này là của Phó Quân Hoàng nói vào bốn ngày trước, quăng một quả bom.

Lúc đó Phó Quân Hoàng chính là đứng bên người của An Nhiên, khí phách hô một câu: “Bảo bối, của tôi!”

Trời mới biết anh ta nói ai.

Ngay tại lúc mọi người lơ đãng, không nghĩ tới người thoát nhìn nghiêm túc nhìn huấn luyện viên trước mặt mọi người, một tay kéo An Nhiên ngồi bên người, một tay để bên hông cô, ánh mắt sắc bén, môi hơi mím, một thân nghiêm nghị, hơi thở trầm ổn làm cho mọi người không khỏi ngừng hô hấp.

Cho nên, sắc mặt của An Nhiên muốn xám lại, anh một lần nữa nói: “Của tôi, bảo bối!”

Chỉ có bốn chữ, nhưng bất đồng là anh đem trình tự đảo lại, lần này xem như mọi chuyện đều đã rõ.

Cái này chính là nói Phó An Nhiên chính là của anh.

Trong nháy mắt mọi người đều chấn kinh (chấn động và kinh ngạc), cái này là cái quái gì, không phải nói An Nhiên là vũ nữ thoát y ở quán bar hay sao? Không phải nói nhà cô nghèo lắm sao? Nhưng người đàn ông này ôm cô trong ngực lớn tiếng tuyên bố, chuyện này là như thế nào!

An Nhiên không có thời gian giải thích? Mặt cô xám đen, nắm tay Phó Quân Hoàng kéo đi, trước mặt bao nhiêu người, kéo Phó Quân Hoàng đi. Bọn họ rời đi làm gì không ai biết, nhưng ngày đó, người Thất ban không có gặp vị huấn luyện viên đó nữa.

Nếu như trong Thất ban có tiểu thư cùng thiếu gia, nhất định bọn họ sẽ biết, còn vị huấn luyện viên mười phần anh tuấn, khí chất kia chính là Phó Quân Hoàng người họ Phó, có vô số truyền kì về Phó Quân Hoàng.

Nhưng những người này làm sao biết Phó Quân Hoàng, tất nhiên, bọn họ cũng không nghĩ đem An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng liên hệ lại, hiện tại trong lòng của người Thất ban, An Nhiên chính là một học sinh gương mẫu.

Tuy rằng Phó Quân Hoàng có xuất hiện tại sân thể dục, nhưng lúc các học sinh huấn luyện, có người nào dám trực tiếp nhìn huấn luyện viên? Thừa lúc không có ai đem thân phận của Phó Quân Hoàng ra nói.

Mặc dù hiện tại, người Thất ban không thiếu người muốn hỏi An Nhiên cùng vị huấn luyện viên thần bí kia có quan hệ như thế nào.

“Tôi nói này Cố thiếu gia, cậu không nghĩ tới tôi sắp bắt động rồi sao?” Lí Vi mặt tối nhợt đứng sau An Nhiên, mặt cô đáng thương nhìn Cố Hữu, muốn cậu giúp một chút.

Cố Hữu liếc Lí Vi một cái, lập tức dời ánh mắt khỏi người cô (Lí Vi).

Cố Hữu mặc dù rất có phong độ thân sĩ, nhưng cũng phải nhìn đối tượng là ai.

Lí Vi rất nhanh rơi xuống người Béo ca, Béo ca hiện tại dĩ nhiên mệt không nói ra được, cậu ta còn muốn đi hỗ trợ người khác.

“Mệt sao?” Tầm mắt Cố Hữu nhìn trên mặt An Nhiên.

Cố Hữu thoát nhìn rất bình thường, cũng đúng, hằng năm đều bị Cố lão gia ném vào trong bộ đội để tập luyện, ngay cả 2.000m mà Cố Hữu chạy không nổi, như vậy có phải làm cho Cố lão gia từ tức chết?

“Không sao.” Kỳ thực cô cũng đã thấm mệt, nhưng cô không thể nói, bằng không sẽ làm người ta ghen ghét.

Hứa Anh Thiên nghe đến nghiêng răng, bọn họ vậy mà còn tâm tư tán gẫu! Hiện tại đối với cô mà nói, hô hấp rất khó khăn.

“Mọi người đừng dừng lại, hiện tại tôi biết thân thể của mọi người rất khó chịu, thế nhưng chỉ cần nhẫn nại là tốt.” An Nhiên không quản nhiều lắm, nhưng ngăn lại hay thôi đi, nói một chút. Tựa như khi cô trở thành An Nhiên, cô càng ngày càng thích xen vào chuyện người khác.

Nữ sinh của khoa công trình gỗ luôn theo sau đội ngũ, các ả muốn đề An Nhiên chậm lại, nhưng bước chân của các ả ngày càng nhấc không nổi, giống như là đang đổ chì, thế nhưng vì lòng tự ái nên không thể hét lên được, chỉ có thể chống đỡ, chạy tới.

Đột nhiên, ở phía xa xa bọn họ nhìn thấy bọn họ sắp đến đích, mặc dù còn rất xa, thế nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng thấy được hi vọng.

“Nhóm người này cũng thật lợi hại, nhóm nữ sinh ở phía sau cũng gần đến.” Một người hi hi ha ha vang lên là một gã nhìn giống như khuôn mặt của bé trai, hẳn không phải là người của Thất ban, ở Thất ban có 30 người 18 nữ 12 nam.

Đội ngũ của Cố Hữu là Ngũ Liên ban 2, cũng là 30 người, có 18 người là học ở khoa Luật, nhìn thấy cũng biết những nam sinh đó học ở khoa Luật.

Nghe được lời nam sinh kia nói, nữ sinh ở khoa Công trình gỗ dừng lại một chút.

“Tôi không muốn liên lụy các người, nếu chạy không nổi, thì khỏi chạy nữa.” Hứa Anh Thiên lớn tiếng nói, “Miễn cho đến lúc đó, nói tôi liên lụy mọi người làm mọi, làm mọi người bất hoà.” Cô cũng rất keo kiệt.

“Nhìn xem Béo ca tôi cũng rất nỗ lực chạy, các người đừng nói nhiều, học theo tôi đi.” Béo ca nói dứt quãng, mồ hôi đổ đầy đầu, cả người giống như một khối thịt đang chạy thoát nhìn rất buồn cười.

Sắc mặt của nữ sinh khoa Công trình gỗ rất khó coi, nếu không phải Vũ Giang Nam kìm chế các ả, các ả đã sớm bạo phát lên.

Trên đường, không thiếu những nam sinh khoa luật mang giùm ba lô của nữ sinh của khoa công trình gỗ, mặc kệ ra sao, phong độ thân sĩ vẫn cần làm?

“Tôi nói Cố thiếu gia, cậu cùng nữ thân của chúng tôi có quen hệ thế nào?” Lí Vi ném ba lô cho một nam sinh trong lớp. hiện tại cô rất thoải mái, cũng có chút lực nói chuyện, tuy rằng có chút đứt quãng.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, cũng không thấy cô có phản ứng, cậu lạnh nhạt nói. “Bạn bè.” Tuy rằng cậu muốn nói là thanh mai trúc mã, nhưng thấy tình ảnh của anh Phó, cậu thấy hay là thôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 76 (2)

Gần đây cậu nghe nói, anh Phó hiện tại chỉ không có quỹ bạc giặt để xin lỗi An Nhiên, anh nhận sai với thái độ thành khẩn nhất, sợ An Nhiên còn giận, nhưng là An Nhiên hồn dỗi không quan tâm anh.

Nghĩ đến hai ngày trước anh Phó mặt xám đen, cả người Cố Hữu liền phát lạnh, An Nhiên nóng giận, quả nhiên là dọa người.

Nghe được đáp án của Cố Hữu, người của Thất ban không khỏi chau mày, nhưng đám người khoa luật không tự chủ đem mắt nhìn trên người An Nhiên.

Có thể xếp vào hàng ngũ bạn bè của Cố Hữu, không có nhiều người.

Có thể trở thành bạn của Cố Hữu người họ Cố, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Gần đây bọn họ nghe không ít tin của An Nhiên, khi An Nhiên đánh bại Đại Hàn cùng Nhật Bản, bọn họ không cho rằng Phó An Nhiên có gia cảnh như lời đồn đại, nếu tin là vậy bọn họ chính là ngốc.

Phó An Nhiên tuyệt đối không đơn giản.

Đột nhiên nghĩ đến thái độ những người của hội học sinh đều đối với An Nhiên đột nhiên có chuyển biến, trong lòng mọi người đều hiểu không nói mà cười cười.

Vũ Giang Nam cũng biết thân phận thật sự của Phó An Nhiên, nhưng ngày ấy bị người khác uy hiếp, ả không thể đem thân phận của Phó An Nhiên nói ra.

Ả tuy rằng cuồng ngạo, nhưng ả cũng biết, nếu đem thân phận thật sự của An Nhiên nói ra, nếu không tự nhiên mất tích, cũng là khi gia đình đầu tư cái gì đó cũng bị thất bại, nếu nói không phải họ Phó làm, ả cũng không tin.

Nhưng ả không có chứng cứ, ả có thể tin rằng mọi chuyện đều liên quan đến Phó An Nhiên.

Nam sinh ở khoa luật chạy lên phía trước Béo ca, chạy đến sau lưng Cố Hữu, tầm mắt của hắn dính lên người An Nhiên, “ Phó An Nhiên, gần đây cô rất nổi, cô cho tôi xin chữ kí.”

Về mặt Lí Vi chạy 3 đường hắc tuyến, “ Tôi nói này soái ca, anh cho rằng nữ thần lớp tôi là có thể tùy tiện cho chữ kí?” Các cô đều chưa có, người bên người muốn nghĩ tới? Xì!

“Thiệu Văn Cẩm, cậu không phải là coi trọng cô ta thôi sao?” Người chạy phía sau không biết sống chết cao giọng nói.

“Khó mà được, nữ thần của chúng tôi đã có chủ.” Cô gái Lí Vi đơn thuần không nghe được người ta ở đây là đang chế nhạo, lên tiếng trả lời.

Vị huấn luyện viên suất khí kia nói, nữ thần là của anh ta.

Khi đó, ai dám nói chuyện với nữ thần như vậy? Ở Ngân Dục có bao nhiêu người thầm mến nữ thần? Bọn họ cũng không có gan đi thổ lộ? Đừng nói là thổ lộ, chính là muốn trước mặt nữ thần nói một câu hoàn chỉnh cũng là khó khăn, còn thổ lộ? Cắt.

Lời tuyên thệ này của Lí Vi làm mọi người cười to, không nghĩ đến Thiệu Văn Cẩm cũng có ngày ăn quả đắng như vậy.

Thiệu Văn Cẩm, là một soái ca khoa luật, mọi nữ sinh đều ưu ái, thần kinh vận động tốt vô cùng không ít lần hội học sinh mời hắn gia nhập, nhưng hắn đều cự tuyệt, nói là vào hội sẽ thiếu tự do.

Bất quá lần này, lần đầu tiên nghe được nữ sinh từ chối Thiệu Văn Cẩm.

“Nha? Chủ đây là?” Thiệu Văn Cẩm liếc Lí Vi một cái, ánh mắt xẹt qua tia trêu đùa.

Lí Vi cùng lười quan tâm, người như thế vừa nhìn đã không biết có cái gì tốt, tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều.

“Im miệng” Cố Hữu quay đầu, mày nhíu lại, ánh mắt sắc bén.

Thiệu Văn Cẩm nhíu mày không nói.

Rốt cục cũng thấy bằng quân doanh, các nam sinh tự giác mang ba lô trả lại cho nữ sinh, chuyện như vậy nếu như bị huấn luyện viên thấy được thì làm sao.

Nhóm người của An Nhiên không phải là nhóm đến đầu tiên, thế nhưng cũng xem như là đi trước rồi.

Khi đến đích, mọi người đều ngồi bệch xuống đất, các nữ sinh cũng không quần hình tượng ngồi bệch xuống được, ồ ồ thở dốc.

“Tôi nói, ngày lúc đầu đã ra oai phủ đầu, có phải không được tốt lắm?” Khi Ôm gần với Báo Đốm nhất, nhỏ giọng hỏi.

“Cậu hỏi tôi, tôi đây hỏi ai?” Báo Đốm bĩu môi.

Miệng Ngốc Ưng ngậm một nhánh cỏ, nhoáng một cái, tựa người vào cột, biểu cảm nhàm chán.

“Tôi chỉ biết, chúng ta sẽ bị nhóm người này căm ghét.”

Nhóm nhóc này rất thù dai.

Bên này.

Trong quân doanh Lười Lê.

Một người đàn ông trung niên mặc quân phục huấn luyện cười cười nhìn gương mặt hàn băng của Phó Quân Hoàng, tâm tình thấy tốt một trận.

“Thế nào, bảo bố nhỏ nhà cậu vẫn không quan tâm đến cậu?”

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhưng tầm mắt nhìn binh lính đang thao luyện.

“Không phải tôi nói cậu a, nha đầu nhà cậu hiện tại cũng đã lớn, cũng nên làm cái gì đó, cậu cùng người bình thường không giống nhau, hiện tại có thể xem nhẹ mọi chuyện, nhưng nha đầu nhỏ thì không, đến lúc nào đó sẽ bị nhiều người săn đón.” Người nọ hoàn toàn không sợ chết nói tiếp.

Quanh thân Phó Quân Hoàng hàn khí ngày càng lạnh, ánh mắt sắc bén mà lại băng hàn nhìn vị thủ trưởng đó.

“Cậu đừng trừng tôi, trừng tôi cũng vô dụng.” Ông đầu gì cũng là phó đội trưởng của nơi này, tuy rằng hiện tại cấp bậc của ông cao hơn, nhưng tiểu tử này không để ông vào mắt a.

Tiểu tử này cơ hồ là do ông nhìn lớn lên, cơ hồ chưa bao giờ thấy sắc mặt của nó không biến đổi, nhưng từ khi nó có thêm “Bảo bối”, cả người của nó như tươi sáng hẳn lên, ít nhất, không giống như lúc ban đầu, khi không có nha đầu đó, Phó Quân Hoàng là một người lính trong bộ đội hoàn mỹ nhất, không tình cảm, không ràng buộc.

“Làm sao bây giờ?” Lúc Phó Quân Hoàng nói ra, biểu cảm cơ hồ căng thẳng, có vài phần máy móc.

Anh không rõ tại sao bảo bối tức giận như vậy, cô không nói cho anh biết, anh không rõ nguyên nhân. Hỏi cô, cô cũng không nói, chỉ trừng mắt với anh. Cô càng trừng anh, anh lại càng muốn hôn môi cô, sau đó... Cô càng thêm không để ý anh.

Nay đã là ngày thứ năm, bảo bối không để ý đến anh.

Người đàn ông trung niên nhất thời phá lên cười, “Huấn luyện viên anh minh thần võ của chúng ta không biết làm cái gì? Muốn tôi nói cho cậu biết phải làm sao? Cậu cầu xin tôi đi, tôi nói cho cậu biết.” Nói xong, người đàn ông trung niên không kiềm chế được dựa vào bàn làm việc của mình mà cười to.

Phó Quân Hoàng nhũn mảy nhìn người đàn ông trung niên đang cười, nhìn kỹ một lát, đột nhiên nói, “Bảo bối không thích tôi ở trước mặt người khác nói cô ấy là của tôi.”

Người đàn ông trung niên còn đang cười gật đầu, không sai, coi như có chút đầu óc.

“Nha... Như vậy tôi lại nói một lần nữa.” Nói xong, Phó Quân Hoàng xoay người kéo cửa của văn phòng bước đi.

Người hiện còn đang cười to, mọi động tác dừng trong nháy mắt, vẻ mặt thậm chí có chút đại náo, nhìn cánh cửa của văn phòng.

Vừa nãy ông nghe nói gì? Tiểu tử lại muốn nói cái gì một lần nữa? Sợ chuyện xảy ra hằng ngày chưa đủ lớn hay sao?

Không thể suy nghĩ nhiều, kéo cửa ra bắt đầu chạy, chuyện này nếu như đến tại những người bộ đội khác, không phải tiểu tử này trở thành trò cười?

Ngay lúc Phó Quân Hoàng kéo cửa văn phòng ra, An Nhiên đang đứng trước một nam sinh.

Người nam sinh đó trên mặt đỏ ửng không bình thường, hiển nhiên do không phải chạy đoạn đường dài.

Bởi vì, không có ai trong đội chạy về nữa, bọn họ không tập trung đứng trong đội là tự do hoạt động.

Cố Hữu cùng đám nam sinh khoa luật không rời đi, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực thu hút An Nhiên, Cố Hữu không nói một lời mà đứng bên cạnh Phó An Nhiên, Tô Vô Ưu đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng tầm mắt sẽ rơi trên người An Nhiên.

Ở phía sau còn vài tên nam sinh trung ra bờ mặt hưng phấn, An Nhiên cầm trong tay chai nước khoáng của Lí Vi, tầm mắt nam sinh kia không biết nên đặt nơi nào nên nhìn chằm chằm vào chai nước khoáng, thoạt nhìn vẻ mặt rất hồi hộp.

Thiệu Văn Cẩm nhũn mảy, cả người hấn đều dựa vào Béo ca nằm thờ đốc, nhìn nhìn Cố Hữu, cười cười nói:

“Cậu xem, vị bạn của cậu thật đúng là không ít người nhìn.”

Mí mắt của Cố Hữu cũng không nâng lên, uống ít nước đang cầm trong tay.

Đối với người như thế, An Nhiên làm sao có thể xem trọng? Nhưng là người như Thiệu Văn Cẩm, An Nhiên tất nhiên cũng sẽ không nhìn đến, hướng hồ trước mắt là một tiểu tử rụt rè? Hiển nhiên, Cố Hữu căn bản không có đem người nọ để vào mắt.

“Có việc?” Tiếng nói lạnh lạnh không có chút tình cảm vang lên, tầm mắt An Nhiên lạnh nhạt nhìn trên người nam sinh.

Xem ra nam sinh kia nhường như khấn trương hơn, hấn quay đầu nhìn đám anh em của mình, tầm mắt tiếp tục nhìn chai nước khoáng trên tay của An Nhiên, “Cái kia, tôi...”

“Muốn uống nước?” An Nhiên quơ quơ bình nước trong tay, “Đã chia xong hết rồi.”

Nghe được lời nói của An Nhiên, Thiệu Văn Cẩm rất không có mặt mũi mà cười to, Béo ca đang thờ đốc mà cũng cười to, cái này mọi người đều biết, người anh em này không thổ lộ được! Cô vậy mà hỏi người ta có phải muốn uống nước!

“Mẹ nó, Thiệu Văn Cẩm, anh làm cái quái gì thế, buông ta, tôi muốn chết rồi, nữ thần cứu tôi, cứu tôi...” Âm thanh của Béo ca càng ngày càng nhỏ, dưới ánh mắt tiếc hận của mọi người mà hoàn toàn không phát ra tiếng.

Tuy rằng bọn họ quen biết không bao lâu, nhưng chạy 2km hai lớp đã thành lập “Thâm hậu”, “Hữu nghị”

Thiệu Văn Cẩm thích nói chuyện cười, là một soái ca ai mà không thích? Cái này làm cho nhóm người trong lớp của An Nhiên yêu thích, các cô nhìn Béo ca bị Thiệu Văn Cẩm “tàn phá”, nhất thời cả nhóm người già chết.

Tên nam sinh kia bị Béo ca nháo, càng không biết phải làm gì tiếp theo.

Thật sự An Nhiên cũng không hiểu người này muốn làm gì, nhưng tầm mắt của hắn nóng rực, tầm mắt chăm chú nhìn chai nước trong tay cô, mọi người cũng sẽ cho rằng hắn tới là muốn uống nước.

Mặt khác, Tô Vô Ưu luôn ngồi ở một bên khác đi tới, đem chai nước chưa mở nắp đặt trong tay An Nhiên, sau đó nhíu mắt nhìn Cố Hữu rồi lại trở về vị trí.

An Nhiên không có cự tuyệt Tô Vô Ưu, đối với cô mà nói, Tô Vô Ưu hiện tại là người của cô, cậu ta cho cô cái gì, sẽ tự nhiên cầm lấy tự nhiên.

Nhưng đối với điểm này, Cố Hữu không rõ.

Cậu chỉ biết An Nhiên sẽ không dễ dàng nhận cái gì đó của người khác đưa đến, thậm chí đến liếc mắt cũng không thèm, nhưng cậu cũng không biết Tô Vô Ưu, cô liền nhận lấy, giống như.... Vốn là chuyện thông thường.

Tầm mắt của Cố Hữu không tự chủ dừng trên người Tô Vô Ưu. Thiệu Văn Cẩm cùng Béo ca nguyên bản còn đang đùa giỡn cũng không tự chủ dừng trên người Tô Vô Ưu.

Tô Vô Ưu cúi thấp đầu, kính mắt bản rộng che hơn nửa khuôn mặt.

“Đây” An Nhiên thuận tay cầm chai nước đưa cho nam sinh kia.

Nam sinh mặt đỏ lên, “Tôi.. Tôi không..”

Người nam sinh phía sau cũng rất sốt ruột, Đan Vũ này làm sao còn ngốc thế, bọn họ đã giáo dục tâm lý của hắn hơn nửa ngày.

“Uy, Đan Vũ cậu nói nhanh lên, một lát nữa là tập hợp.” Tên nam sinh phía sau nóng nảy.

Đan Vũ?

Thất Ban năm ba Đan Vũ? Người đối với số học rất mẫn cảm thiên tài Đan Vũ?

Nhưng người này không giống trong ấn tượng của bất kì ai? Bọn họ không nhớ rõ Đan Vũ có vẻ mặt thẹn thùng như vậy.

Đám người Ngốc Ưng đưa vào cột mà xem kịch vui, nơi nào có tiểu quái vật nơi có quả nhiên có trò hay.

“Người kia là người trong đội của cậu?” Ngốc Ưng ngậm nhánh cỏ không có ném xuống, loáng một cái ngậm ngậm trong miệng, hắn cười một mặt xấu xa, nhìn Khi Ôm muốn giơ chân, “Huấn luyện viên phá lệ sẽ chiếu cố đội các người.”

Hiện tại Khi Ôm hận không thể đem tiểu tư kia đứng lên cột mà tử hình, cái này là cái quái gì không phải đang tìm việc cho hắn hay sao? (ý nói là Đan Vũ tìm phiền phức cho Khi Ôm a.)

Hắn (Khi Ôm) làm sao mà xui xẻo như vậy?

"Cậu có chuyện muốn nói?" Ngự khí của An Nhiên vẫn không tốt, chuyện của Phó Quân Hoàng mấy ngày nay cô còn chưa nguôi giận, vậy mà nam sinh này còn nhần nhỏ, vịn vịn trước mặt cô, không nói cái gì.

Nhẫn nại của An Nhiên đã tiêu tán.

"Tôi.. Cái kia.. " Tầm mắt của Đan Vũ vẫn dừng trên chai nước trên tay của An Nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lạnh của cô, ánh mắt của hắn lập tức mềm nhũn, trái tim bùm bùm đập nhanh.

An Nhiên tiếp tục nhìn hắn, tiếp tục nghe.

"Hắc, tôi nói tiểu soái ca thẹn thùng, không phải là cậu muốn thổ lộ với nữ thần của chúng tôi đi?" Giống như là đang khám phá một châu lục mới, Béo ca nguyên bản còn nằm trên mặt đất lưu loát xoay người đứng lên, đẩy Thiệu Văn Cẩm đang áp lên người, hô to một tiếng.

Sắc mặt Đan Vũ nhất thời đỏ lên, trực tiếp hai bên tai đều hồng.

"Mẹ nó! Tôi nói cho cậu biết, nữ thần là nữ thần của mọi người, không thể một mình độc chiếm! Nếu cậu một mình muốn độc chiếm nữ thần của chúng tôi, tôi sẽ lấy thịt đè chết cậu!" Lần đầu tiên Béo ca vì thân hình mập mạp của cậu mà cảm thấy tự hào, chỉ ít có thể uy hiếp người khác.

"Béo ca, khá lắm, cho cậu 32 cái like!" Thiệu Văn Cẩm nằm trên mặt đất mà cười, hướng Béo ca giơ ngón cái lên.

"Ni mã! Phải cho Béo ca tôi 100 cái like chứ? Có 32 cái? Anh không keo kiệt sẽ chết hả?" Béo ca nhắc chân đập đập Thiệu Văn Cẩm.

Đan Vũ bị lời nói của Béo ca làm cho bối rối, hấn nhìn An Nhiên, ánh mắt co quắp, hấn không nghĩ đến sẽ mang An Nhiên làm của riêng, hấn chính là, muốn nói cho cô biết tâm ý của bản thân, chỉ muốn cho bản thân một cơ hội, các bạn trong lớp đều khuyên hấn nói, có thể thử xem, nếu cậu không thử, cậu làm sao biết người khác cũng thích cậu?

Bởi vậy trong khi chạy 2km hấn không ngừng tự động viên bản thân, đến khi có dừng khí đi đến trước mặt Phó An Nhiên, nhìn cô, nói chuyện với cô.

“Phó An Nhiên!” Đột nhiên trong lúc đó, âm thanh của hấn (Đan Vũ) hô to.

Khi tiếng nói của hấn vang lên, Thiệu Văn Cẩm cười càng lợi hại hơn, đồng thời Lí Vi cũng nằm trên mặt đất mà cười, người anh em này căng thẳng đến vỡ giọng.

Lúc này, nhóm người chạy sau cũng đến rất nhiều, tầm mắt mọi người đều tụ tập ở chỗ này, không phải ai cũng thích xem náo nhiệt hay sao?

“Vâng, cậu nói.” An Nhiên lạnh nhạt nhìn Đan Vũ.

“Phó An Nhiên, tôi có thể thích em sao! Tôi.....”

“Không thể!”

Đan Vũ sững sờ, hấn kinh ngạc nhìn An Nhiên, nhưng hấn không thấy cô há miệng, hơn nữa âm thanh tựa như có cái gì đó không đúng, có lẽ hấn quá khẩn trương, hấn vốn định tiếp tục nói, bên người hấn đột nhiên xuất hiện một bóng người.

An Nhiên nhìn người đi tới, biểu cảm được xem là tốt.

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng trầm ổn bước lại bên người An Nhiên, hấn khí phát ra làm nhóm người Báo Đốm lui về sau, tận lực ẩn giấu chính mình làm huấn luyện viên không nhìn thấy.

Chuyện cười, nếu bọn họ bị liên lụy, nhất định sẽ chết rất thảm.

Đan Vũ nhìn Phó Quân Hoàng, anh ta một thân huấn phục (quân phục huấn luyện), hơi thờ nghiêm nghị, giống như người từ chiến trường bước ra, trong mắt anh ta mang theo một dòng hàn khí dày đặc, là một chiến sĩ chân chính.

Đan Vũ có chút thần thờ nhìn người này đột nhiên chạy đến, lấy tay của anh vòng qua hông của An Nhiên, tầm mắt như chim ưng nhìn hấn (Đan Vũ), Đan Vũ có lí do tin tưởng, nếu không phải ánh mắt không giết người được, nếu không hấn đã chết trăm ngàn lần rồi.

Quả thật cái gì hấn đều chưa làm a.

Khi Phó Quân Hoàng xuất hiện, trong nháy mắt Cố Hữu nguyên bản còn đang ngồi trên mặt đất đứng lên, thân mình không tự chủ đứng thẳng, ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng đều mang kính nể.

Thấy Cố Hữu như thế, Thiệu Văn Cẩm nhú mày, tầm mắt lập tức nhìn trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng, truyền thuyết còn tồn tại, người họ Phó.

Tầm mắt rơi vào An Nhiên người đang bị anh ôm vào trong ngực, hấn giống như hiểu được cái gì đó, con ngươi xẹt qua một tia khiếp sợ.

Hấn làm sao mà không nghĩ tới? Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên, không phải là có quan hệ hay sao? Phó An Nhiên này tuyệt đối chính là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết!

“Buông ra” An Nhiên nhú mày, Lão soái ca chính là ngại cô chưa đủ loạn?

Phó Quân Hoàng nghe cô mới là lạ, hiện tại bên người anh có bao nhiêu nguy cơ, hết một người đến một người muốn cướp bảo bối của anh!

Con ngươi thâm thúy, mang theo một cảm xúc run run, nhất thời đáy lòng của cô dâng lên một dự cảm không tốt.

“Phó An Nhiên, là của tôi!” Nói năng rất có khí phách, mười phần trung khí, trong tiếng nói tuyệt đối không cho người khác kháng cự, “Tôi là của, Phó An Nhiên! Nhớ cho kĩ!”

Khi Phó Quân Hoàng nói xong câu đó, anh nhất thời vừa lòng, lập tức nhìn An Nhiên, anh cũng nói anh là của cô, cô không phải không giận nữa----?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 77: Huấn Luyện Bắn Bia, Đấu Trí Cứu Người (1)

An Nhiên cảm thấy đầu óc mình oanh một tiếng -----

Liền nổ.

Trong nháy mắt xung quanh yên tĩnh.

Đám người Ngốc Ứng, Báo Đốm, Ngân Lang toàn bộ đều cứng người, bọn họ giống như bị điểm huyết, nhìn Phó Quân Hoàng như nhìn thấy quỷ.

Huấn luyện viên tính đùa cái gì!

Cái này quả thực là điên rồi.

Người xung quanh cũng nhất thời điên rồi nhìn Phó Quân Hoàng, tầm mắt mọi người đảo tới đảo lui trên người Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên.

Vừa nãy vị huấn luyện viên kia nói cái gì? Anh là của Phó An Nhiên? Anh cùng Phó An Nhiên liên quan thế nào ?

Mẹ nó, người đàn ông này chính là tuyên bố với mọi người quyền sở hữu của anh đối với Phó An Nhiên !

“Này, tiểu tử thú!” Người đàn ông trung niên vừa chạy đến thở không ra hơi, phì phò trừng Phó Quân Hoàng, bởi vì chạy quá vội, đến mũi ông cũng chưa kịp đội, trên đầu thừa thớt tóc nhìn càng buồn cười.

" Thủ trưởng ! " Đám người Ngân Lang lập tức cúi chào người đàn ông trung niên, thân thể đứng thẳng tắp.

Về mặt Ngốc Ứng rất kích động, đây chính là lão thủ trưởng của hắn.

" Kêu cái rắm ! Nhìn cái cục diện rồi rắm này, tôi xem các người làm sao để thu dọn ! " Vẩy vẩy tay, mặc kệ ! Vẩy để đám tiểu tử thú này tự dẫn vật đi !

Đám người Ngân Lang nhìn nhau, cục diện rồi rắm này, bọn họ cũng không biết nên thu dọn như thế nào.

Trong đây không ít thiên kim, thiếu gia, bọn họ biết Phó Quân Hoàng không nhiều, thế nhưng đối với vị huấn luyện viên đẹp trai này bọn họ cực kì sùng bái, bọn họ nghe được nhiều truyền kì về vị huấn luyện viên này, nhưng anh ta cùng Phó An Nhiên có quan hệ thế nào.

Ánh mắt của Vũ Giang Nam đảo một hồi rồi nhìn trên người Phó Quân Hoàng, người này ----

Phó Quân Hoàng !

Không sai, người này chính là Phó Quân Hoàng, là người họ Phó, Phó Quân Hoàng !

" Các người đứng ngốc ở chỗ này làm gì ! Còn không nhanh đi tập hợp ! " Vị Thủ trưởng nguyên bản đã rời đi không biết tại sao quay lại, đá một đá vào đùi Ngốc Ứng, động tác rất lưu loát và sạch sẽ.

Nghe được mệnh lệnh, mọi người cũng không muốn trêu chọc huấn luyện viên của mình không vui, vẫn là đồ lãnh đạo trước a !

" Tập hợp, tập hợp ! "

" Tiếp tục tập hợp ! "

" Tập hợp tất cả ! "

.....

Âm thanh của huấn luyện viên hô to nhất thời làm mọi người hoàn hồn, chỉ là trên mặt bọn họ có tia mờ mịt không hiểu, thân phận của Phó An Nhiên là gì ?

Nhóm trợ lý của hội học sinh nguyên bản có biết chút tin tức nhìn Phó Quân Hoàng, về mặt của bọn họ lại là kinh hi, thời gian trước lúc Phó An Nhiên đại náo ở hội học sinh, bọn họ có chính mắt thấy Phó Quân Hoàng, khi đó anh ta giống như tu là địa ngục, ánh mắt băng hàn, xung quanh toàn sát khí, làm cho mọi người không dám hô hấp, nhưng lúc này biểu cảm của anh ta nhu hoà, tâm của bọn họ cũng run lên.

Phó Quân Hoàng cảm giác được, bảo bối nhà mình không có người giận, ngược lại lửa giận ngày càng lớn, thậm chí vừa nãy cô còn dùng tay nhéo tay anh, nếu cảm giác của anh không sai, nơi đó hẳn bị bầm rồi.

A....

Chẳng lẽ anh lại làm sai? Lí giải của anh sai? Bảo bối rất không thích để người khác biết quan hệ giữa bọn họ? Nhưng... Nếu không nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ, thì có nhiều rủi ro sẽ đến à?

Vẫn là chờ huấn luyện xong, anh đi tìm bảo bối hảo hảo mà nói chuyện, A... Vậy lúc ấy, bảo bối sẽ không tức giận nữa chứ?

An Nhiên biết, làm sao không biết?

Lão soái ca làm như vậy nếu rơi vào tai người có ý không tốt, đến lúc đó sẽ làm anh gặp không ít phiền toái, anh đến cùng có hiểu hay không đây?

Cô làm sao không biết anh lo lắng chuyện gì? Trước mặt cô anh giống như một tờ giấy trắng, mọi tâm sự đều hiện trên mặt, cô ở chung với anh được 14 năm, làm sao không hiểu anh đang suy nghĩ gì?

Chỉ là Lão soái ca có phải là nghĩ nhiều rồi không? Cô làm sao mà có thể coi trọng đám nhóc này? Ở trong mắt cô, mặc dù đám nhóc này có vẻ trưởng thành hơn so với tuổi nhưng trong mắt cô chỉ là một đám nhóc chưa lớn, chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Cô làm sao có thể có tình cảm với những người này?

“Giải tán.” Ngốc Ứng đứng trước đội ngũ, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, “Ở trên xe, những chuyện nên nói tôi đều nói, cuộc sống kể đến, tôi hi vọng mọi người kiên cường cùng nỗ lực, ở nơi này, nước mắt không có tác dụng gì! Đừng tưởng rằng ở nơi này, thì các nữ sinh sẽ có đặc quyền! Trong mắt tôi, khi trên chiến trường chỉ phân biệt quân địch và đồng đội, không có phân chia nam nữ, hiểu chưa!”

“Đã rõ!”

“Rất tốt, các người đi tìm kí túc xá của bản thân, hôm nay tôi cho các người thời gian sắp xếp, sáng sớm mai đúng 6 giờ chính thức tập hợp.”

Ngốc Ứng vừa nói dứt lời, đội ngũ lập tức tản đi, mà lúc đội ngũ tản đi, trong nháy mắt mọi người bao quanh An Nhiên.

“Nữ thần, nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên hai người có quan hệ như thế nào?”

“Lẽ nào, các người chính là già trẻ luyện (trâu già gặm cỏ non à)? Cũng không phải huấn luyện viên xem ra cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu.”

“Trách không được nữ thần cậu đối với nam sinh trường chúng mình không hứng thú, nguyên do là cậu đang cất giấu một cực phẩm nha.”

“Thoạt nhìn người nọ đối nữ thần cậu tốt lắm nha, thế nào, dạy cho chúng tôi làm sao tìm được người cực phẩm như thế nha?”

Các nữ sinh vây quanh An Nhiên lóu lóu hỏi, sắc mặt của An Nhiên bất động, mày có chút nhíu lại, sắc mặt có chút đen.

Thế nhưng, người ở Thất ban tới nói rất bình thường, chính vì cảm thấy không thể bình thường hơn được, bởi vậy mọi người không chút kiêng dè, không ngừng hỏi.

“Cố thiếu, lúc đầu cậu đã biết thân phận của Phó An Nhiên?” Thiệu Văn Cẩm đang đi đến kí túc xá nhìn Cố Hữu không nói lời nào.

Cố Hữu một tay cầm ba lô, sắc mặt thoạt nhìn không kiên nhẫn, “Lắm lời.”

Thiệu Văn Cẩm hơi dừng lại, lập tức nghĩ đến thân phận của Cố Hữu, buồn cười vỗ trán của bản thân một cái, hẳn thật đúng là nhiều chuyện, trong các mối quan hệ của họ Phó, toàn bộ Đế Đô đều rõ ràng, Cố Hữu này chính là cùng An Nhiên lớn lên, bằng không Cố Hữu cũng không vô duyên vô cớ là chọn Thất ban.

“Uy Uy, các người đang nói cái bí mật gì đây?” Béo Ca mang ba lô của bản thân, có chút gian nan đi theo phía sau hai người, “Hai người nếu như không nói cho tôi biết, thì hai người chính là kì thị Béo ca tôi.”

Thiệu Văn Cẩm đứng lại, một mặt trêu ghẹo nhìn Béo ca, “Nha? Chẳng lẽ chúng tôi sẽ bị trời phạt?”

Béo ca nhìn Thiệu Văn Cẩm cười gian xảo, “Tất nhiên là không phải.” Nói xong liền cầm ba lô vung ra sau Tô Vô Ưu, Thiệu Văn Cẩm không ngờ tới, ngã xuống đất, sau đó đặt mông ngồi xuống!

“Béo ca, cái mông của cậu!” Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc thốt lên, Béo ca ngồi trên người hắn mà lắc qua lắc lại! “Tôi cho anh kỳ thị người mập! Béo ca tôi sẽ ngồi ở đây không đi đâu hết! Đè chết anh!”

“Gia, Béo gia, béo ca, béo đại gia, tôi sai rồi, thật sự sai rồi, cậu mau đứng lên, tôi sắp bị cậu đè chết rồi!” Thuộc Văn Cẩm bị béo ca đè đến muốn thở không được.

Hiện tại Béo ca còn nổi giận, có đứng lên mới là lạ.

“Cố thiếu, cứu mạng, cứu tôi!” Thiệu Văn Cẩm không còn cách, bắt đầu tìm viện binh.

Ánh mắt Cố Hữu lạnh lùng rơi vào Thiệu Văn Cẩm, để cho hắn một ánh mắt đáng đời, xoay người rời đi.

“Béo ca cậu có lên” Trước khi đi, Cố Hữu còn để lại năm chữ chân ngôn.

Béo ca được người khác ủng hộ, chơi đùa càng high, “Nói cho anh, hiện tại cho dù anh kêu tôi là ông nội tôi cũng sẽ không đứng lên!”

Làm Thiệu Văn Cẩm kêu thảm thiết, phía bên kia Lí Vi cả người xông lên ôm lấy An Nhiên, “Nữ thần, tớ và cậu ở cùng một phòng, ôi chao, ai, ôi!” (Mấy người ở Thất ban ta sẽ edit xưng hô với An Nhiên là cậu – tớ nha)

“Ôi ôi, tớ nói cậu đừng làm như cậu có đái ngộ khác biệt nha, trong đây còn có tớ cậu không thấy hả?” Hứa Anh Thiên tìm được giường của bản thân, bày đồ trong ba lô để gọn gàng, trừng mắt nhìn Lí Vi không buông An Nhiên, hừ lạnh.

“Đúng vậy, đúng vậy, có nữ thần ở đây thì lớp trưởng đại nhân cậu không có tác dụng gì.” Ánh mắt Lí Vi cong cong, thoát nhìn rất đáng yêu.

An Nhiên gạt Lí Vi đang bám trên mình xuống, đi với giường có dán tên bản thân, giường dưới sát cửa sổ, giường trên là Lí Vi, đối diện là giường của Hứa Anh Thiên.

Một phòng có 6 người, có 3 người không tìm đến.

“Nữ thần, hiện tại không có người khác, cậu nói cho chúng tớ biết vị huấn luyện viên thần bí kia cùng cậu có quan hệ thế nào.” Hai chân Lí Vi ngồi xếp bằng trên giường An Nhiên, hai mắt lấp lánh nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhú mày nhìn Lí Vi đang ngồi ở giường của mình, cô tựa như đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng thở dài, lấy cái gì đó trong ba lô ra, đi tới lấy chậu rửa mặt ở cuối giường.

“Nữ thần, đừng tưởng cậu không nói lời nào, cậu có thể trốn tránh.” Lí Vi chưa từ bỏ ý định, cô (Lí Vi) tuy rằng người nhỏ nhắn, nhưng ý chí của cô là vô cùng lợi hại.

“Người nhà.” Lạnh nhạt nói ra hai chữ dung hợp một chỗ, làm Lí Vi nghe được hương vị gì trong đó, nói thế nào đây rất ôn nhu, thế nhưng biểu cảm không thay đổi làm cho cô cảm giác thấy là lạ.

Hiện tại chỉ cần nghĩ đến cái hành vi ngậy thơ đến ấu trĩ của Phó Quân Hoàng ngày hôm nay, cô hận không thể nhéo anh hết sức!

“Ôi chao, ai, ôi? Người nhà sao? Thật lợi hại!” Ánh mắt của Lí Vi ngày càng sáng, “Nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên đã kết hôn rồi sao? Ở độ tuổi này cậu có thể lĩnh giấy kết hôn được sao? Hình như nữ phải 22 tuổi mới được mà, có điều...”

“Được rồi!” Hứa Anh Thiên thật sự là không nghe nổi nữa, lấy một quyển sách trong ba lô, vỗ vào của Lí Vi đang tính nói tiếp, “Không cần ở trước mặt chúng tớ làm bộ thông minh!”

Lí Vi uỷ khuất ôm đầu, đáng thương hề hề nhìn An Nhiên “Nữ thần, lớp trưởng khi dễ người ta!”

Hứa Anh Thiên nhú mày, lập tức ngồi ở giường của mình, hừ lạnh “Bỏ tiểu thư chưa bao giờ khi dễ người!”

Ánh mắt Lí Vi bỗng chốc trừng lớn, “Nữ thần! Cái này hẳn là mắng tớ không phải người!”

“Ồ, lúc này lại có chút đầu óc.”

Lí Vi khó thở, trực tiếp từ giường của An Nhiên chạy đến giường của Hứa Anh Thiên quấn lấy cô (Hứa Anh Thiên)!

Ngay lúc hai người chơi đến vui quên mất trời đất, thì cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy 2 nữ sinh hệ công trình gõ cửa vào.

Là Vũ Giang Nam cùng một nữ sinh khác, chính là người thấy An Nhiên rất chướng mắt, Quý Yển.

Quý Yển nhìn thấy An Nhiên trong phòng, nháy mắt biểu cảm thay đổi.

Làm sao xui xẻo như vậy cùng đám người kia ở chung một chỗ.

Ngược lại biểu cảm của Vũ Giang Nam không chút biến hoá, gia thế của ả tuy rằng lớn, nhưng nếu so sánh với họ Phó, thì chính là một cái trên trời một cái dưới đất, ả không chọc cô được, đặc tội cũng không thể.

Khi không biết thân phận thật sự của cô (Phó An Nhiên), có thể ngông cuồng nhắm vào, tuy nhiên khi biết được thân phận, cùng bối cảnh thật sự của Phó An Nhiên, mà lại đối đầu với cô, vậy ả chính là đi tìm cái chết, làm cho gia đình ả rơi vào khốn cảnh.

Hai bên đàm mạc chào hỏi, Hứa Anh Thiên ngày từ đầu đã không thích Vũ Giang Nam, Lí Vi tuy rằng nhìn bọn họ cười cười, nhưng nụ cười đó rất giả.

Cuối cùng đi vào là một nữ sinh hơi mập ở Thất ban, “A a, không nghĩ tới sẽ cùng các cậu ở chung một phòng, thật hạnh phúc.” Nữ sinh này tên là Trương Tĩnh, là người Đông Bắc, là một cô gái lạnh lẽo.

Lí Vi vỗ vỗ giường của Hứa Anh Thiên, không quản là phía trên dán tên không phải tên mình, trực tiếp kéo xuống, “Lẳng Lẳng mau mau, cùng tớ đổi giường.”

Lúc Vũ Giang Nam đi đến giường của bản thân, nhìn về phía An Nhiên cười cười, tầm mắt của An Nhiên lạnh lạnh rơi vào người ả, khoé môi của ả bỗng chốc cứng lại.

Vào buổi trưa, mọi người còn hưng phấn, nhưng khi hưng phấn qua đi, mọi người nằm trên giường của bản thân ngủ say như chết.

Thời gian sau đó, biểu hiện của An Nhiên cũng không thay đổi, cô đi theo chỉ thị của Ngốc Ưng mà từng bước một làm theo, dưới cái nhìn của cô không nhất thiết phải liều mạng như thế, chỉ cần dựa theo tiêu chuẩn là tốt nhất.

Gần đây Phó Quân Hoàng cũng không xuất hiện, cũng không biết là anh có nhiệm vụ gì, vẫn là sợ hãi nhìn thấy An Nhiên. Mặc kệ là nguyên nhân gì, di động của An Nhiên bị mất cũng không thể liên lạc với Phó Quân Hoàng.

Đêm dài thời gian yên tĩnh, trong phòng cực kì yên tĩnh, giường trên của An Nhiên truyền đến tiếng ngáy của Lí Vi, Vũ Giang Nam cùng người bạn của ả cũng ngáy đến động trời, An Nhiên thở dài, vừa định nhắm mắt, cô bỗng nhiên xoay người, nâng tay hướng người bên cạnh đánh tới!

Tay bị gắt gao nắm giữ, truyền đến hơi thở quen thuộc, trong lòng An Nhiên kinh ngạc, nương theo ánh trăng, An Nhiên thấy rõ được người ngủ quan người đàn ông đứng bên cạnh giường của bản thân.

Ánh mắt xẹt qua một tia khiếp sợ, lão soái ca đến đây làm gì!

An Nhiên trừng anh!

Phó Quân Hoàng đứng bên cạnh giường của An Nhiên, con ngươi sâu thẳm dừng trên người An Nhiên, nhìn không hề chớp mắt.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ngồi trên giường, lúc An Nhiên nhìn chăm chăm anh, trực tiếp ôm cô vào lòng, giam cầm cô, ôm chặt, không nói một câu nào liền ngủ.

Trong mấy ngày nay, anh vẫn luôn muốn cô, anh nghĩ không ra vì sao cô lại tức giận, nghĩ đi nghĩ lại, anh không làm sao ngủ được.

Hiện tại anh rất mệt, cần một giấc ngủ. Cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp leo cửa sổ vào, đi đến phòng của bảo bối, đem người mà anh nhớ lâu như vậy ôm vào ngực, lúc này đáy lòng mới hạ xuống.

An Nhiên thở dài, khi cô muốn nói cái gì, thì vang bên tai tiếng của anh hít thở, cô lúc này mới phản ứng, lão soái ca đã ngủ thiếp đi.

Xem ra, gần đây anh không có nghĩ ngợi tốt.

Quên đi, muốn ngốc liền ngốc đi, anh không nghĩ tới mọi chuyện, cô nghĩ là tốt rồi.

Ngắm lại trong mấy ngày nay đối với lão soái ca không tốt, bản thân cô cũng khó chịu, quả nhiên, đã yêu, chính là phải chịu đựng.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, Phó Quân Hoàng đã đi mất, nghĩ đến anh sáng sớm đã rời khỏi. Mà những ngày sau đó, cơ hồ là mỗi buổi tối, trong khi mọi người đã ngủ, bên giường An Nhiên đều xuất hiện một bóng người, yên lặng không nói, nhìn chăm chăm cô, sau đó mới lên giường ôm lấy cô, ngủ.

Quân huấn như thường lệ tiến hành, khi quân huấn vào ngày thứ 17, tiến hành huấn luyện bắn bia.

Bắn bia chỉ có học sinh cấp ba trở lên mới có thể tiến hành, còn các học sinh còn lại vẫn tiến hành huấn luyện thông thường.

Ngốc Ưng mang theo học sinh của mình đi đến trường bắn, bắt đầu tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp.

Bắn bia là một hạng mục bên trong của quân huấn, hạng mục mọi người thích nhất, ít nhất, đối với nam sinh mà nói, bọn hắn thích nhất.

Trường bắn không lớn, thế nhưng cũng không nhỏ, một lần có thể tiến hành khoảng hơn 30 người, vừa vặn đủ một lớp. Nhưng bởi vì khi bắn bia, sức giật rất mạnh, sẽ làm bị thương cả vai, nhiều nữ sinh cũng không dám thử, lớp (lớp của quân đội) của An Nhiên, chỉ có 15 người tham gia.

Bắn bia không phải là hạng mục bắt buộc, được tính là một môn tự chọn, không muốn tiến hành bắn bia có thể qua một bên quan sát, không cần tiến hành huấn luyện.

Một lần có thể tiến hành cho 30 người luyện tập bắn bia, thừa lại 15 người chờ các nam sinh bù vào, vừa đúng chính là nhóm người của Cố Hữu cùng Thiệu Văn Cẩm.

Ngốc Ưng làm mẫu cho mọi người một hồi, khi làm mẫu xong thì nói những lí thuyết cơ bản, giảng giải xong, vài binh lính cầm súng trong tay giao cho mọi người, phân chia xong, các binh lính lui ra.

“Mỗi người có 15 viên đạn, tôi mặt kệ các người dùng phương pháp nào, phải bắn hết 15 viên đạn cho tôi, nếu như không chịu nổi, có thể báo cáo, đừng liều chết chống đỡ, bằng không đến lúc đó cánh tay bị phế, không cần tìm tôi để kêu cha gọi mẹ!” Lời nói của Ngốc Ưng có chút nặng, nhưng hẳn

thật sự không có khuyếch đại, mà phải nói cho bọn họ rõ, đừng để có chuyện xảy ra.

Bia ngắm cách không xa, chỉ khoảng 15m.

An Nhiên nhìn súng trong tay, lại nhìn bia ngắm, trên mặt là biểu cảm cao thâm khó đoán.

“Sao vậy? Không muốn bắn?” Thiệu Văn Cẩm liền ghé bên người An Nhiên, hất điều chỉnh lại súng, hướng về phía An Nhiên cười.

An Nhiên không thèm để ý tới hắn, nhìn nhìn cây súng, nhìn về phía bia ngắm, bằng một tiếng, phát súng đầu tiên vang lên, không biết đạn bay đi đâu rồi.

Thiệu Văn Cẩm muốn cười, nhưng không thể đá kích An Nhiên, bởi vậy, hắn đem chính mình chôn giữa hai tay, tiếng cười phát lên, hai bả vai không ngừng run run.

“Không sao, chúng ta còn 14 viên đạn, không cần nản lòng, không cần buông tay.” Sau khi cười xong, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực làm biểu cảm của mình nghiêm túc, nhưng mà, đáy mắt của hắn đã bán đứng hắn.

Lạnh lạnh không chút biểu cảm nào, ánh mắt rơi trên người Thiệu Văn Cẩm, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm ngẩng người, chỉ nghe âm thanh bằng bằng liên tục vang lên, lập tức Cố Hữu đi tới, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc, Cố Hữu đã đến bên người An Nhiên, về mặt có chút khấn trương.

Thiệu Văn Cẩm trong lòng điên cuồng gào thét: Mẹ nó! Cố thiếu này không sợ sức giạt hay sao? Khi hắn bắn một phát súng cảm thấy được bả vai đã tê rần, làm sao có người lại không có chuyện gì xảy ra!

Nhìn thấy Cố Hữu đứng bên cạnh, An Nhiên nhú mày, “Bắn xong?”

Cố Hữu gật đầu.

“Thành tích thế nào?” An Nhiên cười.

Cố Hữu nhú mày, có hai phát ở vòng 8, còn lại đều trúng ở vòng 9 hồng tâm, thế nhưng chỉ có hai phát là chân chính trúng hồng tâm.

Xem ra thành tích này không làm vừa lòng tâm của tiểu tử này.

“Muốn biết thành tích của tôi?” An Nhiên hỏi.

Cố Hữu không nói.

Thiệu Văn Cẩm ở một bên quan sát, viên thứ nhất của An Nhiên đã bay ra ngoài! Viên đại không biết bay nơi nào! Cố Hữu vẫn cùng người này so tài? Có làm hay không!

Khi hắn (Thiệu Văn Cẩm) trợn mắt, An Nhiên lắc đầu, thờ dãi nhìn bia ngắm, sau đó liên tục bắn 14 viên đạn ra ngoài.

Tiếng súng liên tục là Ngốc Ưng chú ý, mà khi hắn nhìn thấy người nọ là An Nhiên, khoé môi không tự chủ giật giật, nếu tiểu quái vật bắn không trúng vậy mới coi là thú vị.

Cố Hữu không biết từ nơi nào lấy được ống dòm quân dụng, khi cậu nhìn thấy vị trí của hồng tâm, đồng tử trong nháy mắt co rút lại.

An Nhiên vỗ vỗ tay, bỏ súng trong tay, tha thứ cho cô là không thể làm cách nào để bắn không trúng bia ngắm hoặc là trúng vòng ngoài của bia ngắm, năm rồi, lúc cô chưa tham gia huấn luyện bắn bia, thứ nhất cảm thấy rất tệ nhạt, thứ hai là cảm thấy lãng phí thời gian, thứ ba không có người lôi kéo cô cùng đi.

Lần này là do Lí Vi muốn thử nên phải lôi kéo An Nhiên cùng đi, nói là cho cô (Lí Vi) thêm can đảm, An Nhiên không chịu nổi âm thanh ồn ào của cô (Lí Vi) nên mới thoả hiệp.

“Quả bười nhỏ, có phải rất đa kích?” An đã nói, cô thích làm một chuyện nhất đó chính là đùa Cố Hữu.

Trên bia ngắm ở xa, không nhìn thấy các vết đạn khác, chỉ có một lỗ ở chính giữa hồng tâm, nếu là người khác nhìn, tất nhiên sẽ cho là Phó An Nhiên đánh bậy đánh bạ cũng trúng, nhưng trong mắt Cố Hữu, cũng biết rõ là mỗi viên đạn của Phó An Nhiên đều bắn cùng một vị trí.

Cố Hữu không lên tiếng, cậu yên tĩnh nhìn An Nhiên trêu đùa, ánh mắt xẹt qua một tia quật cường.

“Không sao, chúng ta có thể tiếp tục nỗ lực. Yên tâm, yên tâm, tôi vẫn luôn đứng phía trước chờ cậu.” An Nhiên như trấn án vỗ vỗ bả vai Cố Hữu, sau đó liền theo đội của mình đi nghỉ ngơi.

Khi An Nhiên ngồi xuống, mới phát hiện tầm mắt mọi người nhìn cô.

Ngốc Ưng biết Cố Hữu, đòi thứ ba của họ Cố, một tiểu tử không tệ.

Ngốc Ưng bảo tiểu binh phía sau chạy đi lấy kết quả, tiểu binh hiểu ý, chạy chậm đến phòng nhỏ của bãi bắn, một lát, cầm hai tờ giấy lấy ra, sắc mặt có

chút quái dị nhìn An Nhiên.

Ngốc Ưng nhận lấy, mày nhú nhú không có bất ngờ gì xảy ra, khi nhận kết quả của Cố Hữu, mày của hắn cũng nhú nhú.

Mấy đứa nhỏ hiện tại đều lợi hại như vậy? Tiểu quái vật còn chưa tỉnh, thằng nhóc Cố Hữu này làm sao cũng quái vật như thế?

Cố Hữu yên lặng ngồi ở bên cạnh Phó An Nhiên, khi cậu chưa ngồi được bao lâu, thì bên cạnh hắn lại ngồi xuống một người, cậu biết cậu ta, là Tô Vô Ưu thành viên trong lớp của bọn họ.

Bên cạnh An Nhiên trừ bỏ cậu, thì nam sinh này là người duy nhất An Nhiên cho phép đến gần.

Khi Ngốc Ưng nhận kết quả của Tô Vô Ưu khi bắn bia, biểu cảm cũng vài lần thay đổi, Ngân Dực có định kì tập bắn hay sao? Làm sao mà hai người này đều giống thần súng.

Ngốc Ưng giống như muốn kích thích người khác, hắn lấy kết quả của ba người An Nhiên, Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu nói ra, khi mọi người nghe được đều thấy thần kì, khi mọi người còn nao động trong nháy mắt đều nghiêm túc đứng lên, ở trong này học nhiều phương pháp rất hay, ít nhất cũng giống đáng đứng.

Béo ca bắn rất high, cậu ta bắn một phát rồi lại một phát, cảm thấy chán, cậu cảm thấy nữ thần cùng Cố thiếu bắn đạn nhìn rất soái, cậu cũng muốn chơi một hồi, nhưng kết quả là cậu cảm giác được vai của cậu nhường như không còn là của cậu nữa, đau đớn vô cùng.

Nữ thần quả nhiên là nữ thần, không phải phàm phu tục tử nào có thể chế ngự được.

Béo ca rất nhanh liền đen đạn bắn hết, bắn xong cậu không lập tức đi, mà trực tiếp ngồi tại chỗ bất động.

Ngốc Ưng tiến lên phía trước, đá một đá vào người cậu, đá đá cậu, “Đứng lên, đừng ở chỗ này già chết.”

“Huấn luyện viên, xin ngài thương xót, liền để em ở đây có chết cũng chịu.” Hiện tại cậu một chút cũng không muốn di chuyển, nghĩ đến trực tiếp ngủ tại đây.

Mấy ngày nay, sáng sớm không tới 5h30 cậu phải rời giường, nếu cậu theo 5h50 rời giường, sáu giờ tập hợp là tuyệt đối không được! Gần như 12 giờ đêm mới ngủ, sáng 5h30 phải thức dậy, đối với giấc ngủ cần đủ 8 tiếng, sao mà đủ? Bởi vậy, mỗi ngày cậu đều xuất phát từ trạng thái mê mang.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 77 (2)

Ngốc Ưng nhất thời cười, gần đây tên béo này không phải là người trong đội của hắn để làm trò cười, tuy rằng hiện tại hắn không quản, nhưng vị huấn luyện viên kia cả ngày đều nói nhiều chuyện của tên mập này, pha trò ra sao.

Khi tên mập này đùa thì không ai có thể quản nổi.

Bắn bia còn huấn luyện trong thời gian dài, nên Ngốc Ưng cho mọi người tự hoạt động một chút, tất nhiên đã giới hạn phạm vi hoạt động.

Hiện tại đang là đầu tháng 12, trong không khí đã có hơi lạnh làm An Nhiên xoa xoa lòng bàn tay, trên vành tai của cô có một chiếc khuyên tai kim cương màu xanh ngọc, lúc trước An Nhiên cũng có một chiếc nhưng đã bị Diêm Từ Diệp lấy đi, chiếc này là do Tần Vũ Triết làm lại cho cô, bên trong có thiết bị định vị, chỉ cần hắn muốn tìm cô, thì ở bên hắn rất nhanh có thể định vị được vị trí của cô.

Nếu đối với Tần Vũ Triết không có sự tín nhiệm hoàn toàn, cô cũng sẽ không mang cái khuyên tai này.

Vành tai truyền đến một cảm giác khác thường, con người hơi động, An Nhiên đứng dậy, bước đến chỗ ít người đi lại, tay nhẹ nhàng chạm vành tai.

“Nói.”

Bên kia truyền đến âm thanh hưng phấn của Tần Vũ Triết, “Gia, tôi biết ngài hiện đang quân huấn, quân huấn có cảm giác thế nào? Có phải là cảm giác hưng phấn khi đã kích thích tân binh? Nhưng mà tôi thật muốn trong thấy Gia...”

“Bớt nói nhảm.” Gần đây cô nhận được càng nhiều loại báo cáo vô nghĩa thế này.

Tần Vũ Triết nhất thời im miệng, “Được rồi, Gia ngài thật không có chút thú vị nào, đã lâu không có liên lạc với tôi, mà khi liên lạc chỉ bảo tôi chú ý đến đám người đó. Được rồi, tôi biết ngài muốn tôi im miệng, tôi đây sẽ nói những gì nên nói.”

Câu này làm An Nhiên xuất hiện hắc tuyến.

“Gia, những gì ngài bảo tôi tra, tôi đều chuyển đến cho ngài, gần đây việc ngài bảo tôi chú ý đến Kim Ân Thánh người đứng đầu họ Kim, ông ta đi đến gặp Thủ lĩnh của “Hành Hương”, tôi đoán không sai thì chính là ông ta muốn hợp tác với Hành Hương, sau đó cùng nhau đối phó họ Phó, đối Phó ngài.”

Ánh mắt An Nhiên xẹt qua một tia băng hàn.

“Kết quả.”

“Lúc đầu, Tiểu Dã Long không đồng ý, nhưng sau hần lại đồng ý.” Tàn Vũ Triết cũng cảm thấy có chút kì quái, “Thời gian giữa rất kì quái, không điều tra được nguyên nhân, khi Kim Ân Thánh tìm Tiểu Dã Long, hai người có mâu thuẫn, Kim Ân Thánh suýt chút nữa đã cùng Tiểu Dã Long đánh nhau, nhưng sau này Tiểu Dã Long cho người tìm Kim Ân Thánh.”

Hả?

“Chú ý chuyện bên đó nhiều chút.” Tiếng nói của An Nhiên nhàn nhạt, không nghe được rõ cảm xúc.

“Sau cùng, gia, như ngài dự đoán, có người tìm đến đây.”

“Giữ hần lại.”

“Biết.” Hần không phải là kẻ ngốc, tất nhiên biết là phải giữ được người đó, thoát nhìn người đó giống như người có địa vị cao, nhưng Bàn gia này là ai? Liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được người đó chính là đi làm việc thay cho người khác, người đứng phía sau người đó không có lộ diện, hần luôn tìm cách giữa người đó lại.

“A, đúng rồi gia, suýt nữa quên nói, đám người kia có xảy ra chút chuyện, khi nhóm người kia chưa cùng đi quân huấn, có không ít người xuất hiện tại Ngân Dục, tựa như bọn họ đang muốn tìm thứ gì.”

An Nhiên nhú mày.

Bên nhóm trao đổi Anh quốc không hề rời khỏi, bọn họ tự động kéo dài thời gian trao đổi, nói là rất thích Ngân Dục, cho nên bọn họ muốn đem thời gian kéo dài ra thêm.

Đối với nhóm học sinh có phong độ thân sĩ, mọi người ở Ngân Dục không tìm ra được một khuyết điểm nào, thậm chí năm người kia ngay cả tranh cãi cũng không có, càng là người như vậy, càng cho thấy có nhiều vấn đề.

Từ khi nhóm người này bước vào Ngân Dục, An Nhiên đều cho người theo dõi bọn họ.

“Tiếp tục theo dõi.” Nói xong, An Nhiên tắt bộ đàm (cái khuyên tai á).

Cô vừa xoay người, liền thấy Cố Hữu đứng cách mình không xa, đứng thẳng người đưa lưng về phía cô.

“Quả buồn nhỏ, cảnh giác rất cao nha.” An Nhiên sờ sờ cái ót của cậu, cười nói, thật tốt, còn biết canh gác cho cô.

Cố Hữu trừng cô, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt cô có ý cười, sự khó chịu trong lòng bỗng nhiên biến mất.

Luyện tập bắn bia làm cho nhiều người chưa đã nghiện, thậm chí không ít nam sinh mượn dây buộc tóc của nữ sinh giả làm súng bắn, làm bọn họ nhận được ánh mắt xem thường của các nữ sinh.

Khoảng 2h chiều có buổi huấn luyện chạy 10km, tiếng chuông báo đồng thời cũng là mệnh lệnh của huấn luyện viên , tập hợp mọi người.

Mười mấy ngày nay, huấn luyện làm cho bọn họ có thể tiết kiệm đủ thể lực, không đến mức quá mệt, nhưng cái gì đến cũng sẽ đến.

Cuối cùng cũng tới cái gọi là trừng phạt, cả buổi trưa còn đứng tư thế quân đội.

Liên đội của An Nhiên luôn thích tự tập, bọn họ không nhanh không chậm chạy, nhất định phải bảo toàn tốc độ, lúc này An Nhiên không phải chạy theo đội, mà ngược lại An Nhiên chạy ở phía sau của đội, theo lời Lí Vi chính là nhường mọi người là tụt lại phía sau.

Chạy việt dã lúc đầu là 2km, từng bước một kéo dài đến 10km.

Mọi người cũng đã hình thành được thói quen, oán hận cũng vô dụng, chửi cũng vô dụng, chỉ có thể kiên trì mà chạy.

Trong đội không có người nào nói chuyện, đều bảo tồn thể lực.

Phía trước bọn họ không có đội nào, phía sau cũng không có người đuổi theo, xem như bảo tồn thể lực của các cô là không sai.

Đột nhiên, một tiếng “pằng” vang lên.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng An Nhiên đột nhiên dừng bước chân.

Mọi người chạy phía trước cơ bản là không có chú ý đến An Nhiên, An Nhiên nhìn thấy tốc độ của đội, mảy mui lại, sau đó tầm mắt hướng đến nơi phát ra âm thanh, ánh mắt hơi híp lại.

Con đường này không phải là lần đầu nhóm người An Nhiên chạy, thế nhưng là lần đầu tiên xuất hiện âm thanh như vậy, nếu An Nhiên không nghe sai thì đó chính là tiếng súng.

Không yên tâm, cô vẫn đi đến nói phát ra âm thanh.

An Nhiên đi đến một con đường nhỏ, bên tay phải của cô có một cái núi nhỏ giả không cao lắm, hiện tại đã bắt đầu vào mùa đông, nhưng trên là cây thông có chút lạ.

Pằng, Pằng -----

Tiếng súng liên tục vang lên, làm bước chân của An Nhiên bước nhanh hơn, cô biết gần đây không hề thiếu mộ địa (nghĩa địa), tất nhiên không khó đoán ra được chính là có người nổ súng, nhưng nếu cô nhớ không nhầm, gần đây Lão soái ca thường đến đây.

“ Là mày bức tao, là mày bức tao.” Tiếng nói hoảng loạn vang lên, “ Tao không nghĩ đến, chỉ cần mày không đến, tao sẽ không nổ súng bắn mày, đây là mày tự tìm đến!”

Tiếng nói đó là tiếng nói của một người đàn ông trung niên, An Nhiên nấp ở một cái cây, cô hướng đến người phát ra âm thanh đó, con người co rút lại!

Ở đó có 4 gã đàn ông, họ mặc trang phục bình thường, mà bên cạnh bọn họ là một người đàn ông nằm trong vũng máu.

Người đó trúng đạn!

Nhìn lên khuôn mặt người nằm trên mặt đất, An Nhiên nhìn ra người nọ không phải là Phó Quân Hoàng sao, cô muốn bước ra, nhưng cô suy nghĩ, trong lòng không khỏi lo sợ, cô không thể nào nghĩ ra khả năng Lão soái ca trúng đạn? Nhưng anh chính là Phó Quân Hoàng!

An Nhiên thấy không là không có người nào có lòng tốt, tất nhiên cũng sẽ không để ý đến loại chuyện này, trong nháy mắt cô hơi động người, viên đạn bay thẳng đến chỗ cô!

“ Ai! Đi ra! Bằng không tao sẽ lấy mạng mày!” Tiếng nói kinh hoàng vang lên.

An Nhiên nhủ mảy, nếu không phải được cái cây này chắn đạn, thì cái viên đạn kia chắc chắn găm vào người cô.

An Nhiên chỉ có thể gắt gao che đầu ở phía sau cây đại thụ.

Pằng, pằng, pằng -----

Tiếng súng vang lên dồn dập, ngay cả hô hấp của An Nhiên cũng ngừng lại, súng trên người cô đã không còn trên người, mà súng mang theo khi chạy đã bị cô lấy ra khi đi vào khu rừng này, hiện tại có thể nói là tay cô không có tất sát, hiện tại nếu cô đi ra chỉ còn con đường chết.

Nhưng trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.

An Nhiên hít một hơi sâu, nghe thấy một tiếng kị dị vang lên, An Nhiên biết súng đã hết đạn.

Trong nháy mắt An Nhiên giơ hai tay, từ phía sau cây bước ra, gấp gấp nói, “ Không cần bắn nữa, tôi đi ra!” Giống như một nữ sinh đang rất sợ hãi.

Sắc mặt của bốn người nguyên bản đang căng thẳng khi nhìn thấy được người bước ra từ phía sau cây nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

Người đang cầm súng chìa vào cô cũng buông súng, tầm mắt dừng trên người An Nhiên, “ Mày đến đây để làm gì!”

“ Tôi... Chúng tôi đang chạy việt dã, tôi, tôi...” Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, lòng cô đang lo sợ nhìn người đang nằm trong vũng máu, đáy mắt tràn ngập hoảng sợ cùng hoảng loạn, âm thanh phát ra đều run run.

“ Muốn đi đường tắt?” Một người cao gầy đứng trong bốn người cười nhạo nhìn An Nhiên, “ Hiện tại các mảy mới chỉ là học sinh, mảy nói nếu mảy là thành thực chạy cùng đám bạn của mảy thì giờ sẽ không xảy ra chuyện không phải sao? Mảy nói mảy..”

“ Không, tôi sẽ không nói cái gì cả, van các người thả tôi đi, tôi nhất định, tôi cam đoan, tôi không nói thứ gì hết.” An Nhiên nói xong, cô từng bước đi về phía trước, biểu cảm thoát nhìn rất sợ hãi, hai tên giờ lên còn run run.

Trong mắt bốn người này, mười phần chính là một học sinh phổ thông, nhìn thấy ngũ quan diễm lệ của An Nhiên ở dưới vành nón, trong mắt của bốn người đều phát chút ánh sáng.

“Hửm? Tao dựa vào cái gì để tin mày?”

An Nhiên cúi đầu, ánh mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, xem này, ai cũng có lòng tham. Nhưng khi An Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi và sợ hãi.

“Tôi, Tôi, cái gì đều bằng lòng, tôi... Tôi không muốn chết, tôi..” Nói xong, tầm mắt của cô còn dừng trên người đang nằm trên mặt đất quan sát thật kĩ, nhưng nhìn rõ ngũ quan người đó, An Nhiên hơi giật mình.

Người này không phải là người của U Linh, nhưng hắn cũng là một trong những huấn luyện viên, hắn chưa chết, ít nhất hô hấp vẫn còn.

Thấy phản ứng của An Nhiên, bốn người nọ cho là cô bị dọa đến choáng váng.

“Hửm? Mọi thứ đều nguyên ý?” Một gã đàn ông trung niên tay còn đang cầm súng nhìn An Nhiên, trong mắt mang theo ý ghê tởm nhìn cô.

An Nhiên đi về phía trước vài bước, hiện tại khoảng cách giữa cô và gã trung niên đó chỉ khoảng 2m.

Cô quan sát, trong bốn người này, chỉ có tên đàn ông trung niên là cầm súng, khẩu súng của hắn đã thay đạn, khi cô giờ hai tay đi ra thì hắn đã đổi đạn, động tác cực nhanh, hiển nhiên hắn đã có luyện qua.

An Nhiên chỉ cần đánh bại một người này.

“... Dạ, đúng vậy, cái gì cũng bằng lòng! Chỉ cần, chỉ cần các người không giết tôi, mọi thứ tôi... Mọi thứ đều bằng lòng làm.”

Người đàn ông trung niên bật cười, ngay khi hắn khom người muốn kéo An Nhiên, nháy mắt An Nhiên xoay người, làm gã đàn ông đó hơi khiếp sợ, cô nhanh chóng bắt lấy tay của gã, đứng dậy, nhắc chân, đầu gối hung hăng đá trên bụng của gã!

Trong nháy mắt, súng trong tay của gã hiện tại đang nằm trong tay của An Nhiên.

Nháy mắt, cục diện đã thay đổi hoàn toàn.

Sắc mặt của ba người còn lại đều thay đổi, nhưng cái tên cao gầy nhìn An Nhiên, biểu cảm vẫn mang theo châm chọc như trước, “Tao nói này cô gái nhỏ, mày có biết cái đó sử dụng thế nào không? Nếu làm vậy, đến lúc đó---”

Pằng---

Viên đạn trực tiếp ghim trên đùi của tên cao gầy đó!

Cả người An Nhiên toát lên vẻ điềm tĩnh, khóe môi mang theo tia cười nhạt, “Mày nói, tao sẽ dùng thế nào?”

Gã đàn ông trung niên ôm bụng của bản thân, ngoan độc nhìn An Nhiên, đe dọa nói, “Hiện tại mày nên trả khẩu súng lại cho nhóm của tao, chúng tao cho mày một con đường sống, nếu...” Câu nói kể tiếp hắn chưa nói xong, nhưng ý của hắn thì mọi người đều biết.

“Hiện tại, chúng mày nên ngấm lại, tao chính là không tha cho chúng mày.”

An Nhiên đã nhìn rõ được tình huống hiện tại, cũng đã thông với bộ đàm, nếu Tần Vũ Triết không ngu ngốc, thì hắn sẽ biết cô hiện tại muốn làm gì.

“Nữ thần, cậu làm sao ở trong này? Chúng tớ hiện tại đang tìm cậu---” Lí Vi từ ngoài bước vào, khi cô nhìn thấy An Nhiên, biểu cảm nhất thời vui vẻ nhưng khi nhìn thấy khẩu súng trong tay của An Nhiên cùng với bốn người đàn ông cùng một người đang nằm trong vùng máu, mọi lời nói cô chuẩn bị nói đều ngừng lại.

An Nhiên nhất thời sùng sốt, trong nháy mắt, gã trung niên nguyên bản đang nằm trong đột nhiên đứng dậy, lập tức bắt lấy Lí Vi, cười lạnh nhìn An Nhiên.

“Này, mày ngoan ngoãn đưa súng lại, nếu không, tao sẽ lấy mạng của đứa nhỏ này!”

An Nhiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lí Vi một cái, rồi sao đó dừng trên người gã đàn ông trung niên đó.

“Tin tôi không?” Lời nói này của An Nhiên cho nói với Lí Vi.

Hiện tại Lí Vi đã bị sớm dọa đến choáng váng, An Nhiên chính là sự đảm bảo duy nhất đối với cô (Lí Vi) hiện tại, cô (Lí Vi) không la lên, cũng không khóc, trừ bỏ ánh mắt có sự hoảng sợ, cô nhìn An Nhiên, cổ tay của cô (Lí Vi) hiện đang bị nắm chặt nên không thể động đậy.

“Tốt”

Ngay lúc bốn người kia đang suy nghĩ An Nhiên sẽ làm gì, chỉ thấy An Nhiên đột nhiên nâng tay, ngay sau đó ----

Pằng---

Lí Vi run lên, có một thứ gì đó nóng nóng phun lên mặt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chương 78: Người Đứng Bên Trong, Bắt Đầu Luận Võ Một Lần Nữa.

Thân thể Lí Vi đang run rẩy, lúc An Nhiên vừa nói xong, theo bản năng cô (Lí Vi) nhắm hai mắt lại, nhưng trên mặt có một loại chất lỏng ấm nóng chảy dọc xuống thân thể đang run rẩy của cô, cô (Lí Vi) cũng cảm nhận được gã đàn ông phía sau cô đang ngã xuống, trong lòng cũng không biết cái gì đang phun lên mặt, hai chân của cô hiện đang mềm nhũn, cô không thể kêu lên được, trong lòng lại rất hoảng loạn làm cho cô không biết làm thế nào cho phải.

Phát súng kia của An Nhiên ghim vào chính giữa mi tâm của gã đàn ông đó, gã đàn ông thẳng tắp ngã ngựa xuống mặt đất, ánh mắt mở lớn, đầy mặt mạng theo tia không thể tin.

Ai cũng không ngờ đến An Nhiên sẽ nổ súng, thoát nhìn giống như một nữ sinh yếu đuối thì làm sao lại làm ra chuyện như thế!

Gã cao gầy cùng 2 gã có vóc dáng thấp đều khiếp sợ nhìn An Nhiên, gã đàn ông trung niên đó chính là đại ca của bọn họ, hiện tại hắn chết, sau này bọn họ sẽ làm cái gì bây giờ!

Mà bọn họ chính là không nghĩ tới, cô (An Nhiên) vậy mà giết người chỉ trong nháy mắt! Thủ pháp lưu loát đến bất ngờ, giống như làm việc này rất thường xuyên.

An Nhiên vẫn chưa để ý tới ba người đó, đối với cô mà nói, sức chiến đấu của ba người đó hoàn toàn có thể xem nhẹ.

An Nhiên đi đến bên người của Lí Vi đang bị dọa đến choáng váng, nhíu mày nhìn thân thể đang run nhè nhẹ của Lí Vi, “Lí Vi, tôi..”

Lí Vi cẩn thận mở mắt, nhìn thấy người đang đứng trước mặt, cô (Lí Vi) oa một tiếng ôm lấy An Nhiên, khóc lớn.

“Nữ thần, tớ rất sợ.”

Ba người còn lại nhìn lẫn nhau, lập tức trong lòng đều hiểu, không nói tự động lùi về phía sau, bên này đã có học sinh quân huấn, vậy thì cũng có các binh lính đi tuần, ví như một đám người binh lính sẽ đi vào.

Pằng một tiếng -----

Trong nháy mắt mọi động tác của ba người đều đình trệ, biểu cảm cả kinh nhìn viên đạn, nếu bọn hắn lùi về sau một bước, vậy viên đạn này sẽ trực tiếp ghim vào một người trong số họ.

“Nếu không muốn chết, vậy phải đứng yên tại chỗ.” An Nhiên dịu Lí Vi ngồi xuống, hiện tại cô không có thời gian quan tâm đến Lí Vi xem trong lòng cô (Lí Vi) có bóng ma tâm lý hay không, cô (An Nhiên) chuyện hiện tại cần phải làm đó chính là làm sao có thể cứu người.

Tuy rằng, cô đối với sinh mạng của người khác không xem trọng, nhưng hiện tại cô đã ra tay, vậy thì phải giúp đến cùng.

Tên huấn luyện viên đó bị trúng hai viên đạn, máu trên người hắn thoát nhìn rất dọa người, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng, nếu cứu kịp thời thì hắn sẽ không chết.

Cả người Lí Vi xụi lơ trên mặt đất, tay cô (Lí Vi) tùy tiện đặt trên mặt đất, nhưng khi tay cô chạm vào một nơi có cảm giác ấm ấm, cô tưởng bên cạnh mình xuất hiện một người nào đó, thân thể nhanh chóng hướng tới chỗ của An Nhiên.

Đó chính là phía trước thi thể của người đàn ông.

“Đi lại, bịt chặt miệng vết thương.” Một tay An Nhiên đang cầm súng, cô không thể đề chặt vết thương của tên huấn luyện viên đó.

Lí Vi có chút mờ mịt, biểu cảm của An Nhiên rất lạnh, “Đi lại, đề chặt vết thương của hắn! Bằng không, hắn sẽ chết!”

Lí Vi có chút khó hiểu vờn tay, đưa tay đặt nơi mà An Nhiên đang ấn.

Hiện tại việc của các cô cần làm đó chính là chờ.

Ba người kia cũng không dám động đây.

Cô gái kia nói sẽ giết bọn họ là không nói dối, đáy mắt của cô (An Nhiên) băng hàn, bọn họ chưa bao giờ gặp qua, đó là ánh mắt của những người rất đáng sợ, cô nắm giữ quyền sinh sát của người khác, cô, không phải là một học sinh trung học bình thường.

“ Các người đang muốn làm gì?” Chung quanh không có chỗ trốn, trên tay bọn họ ngoại trừ có khẩu súng, cũng không có các vật cầm khác, như vậy tại sao lại nỡ súng giết người?

An Nhiên đứng trước mặt của ba người bọn họ, biểu cảm thanh lãnh sừng lục tùy ý cầm trong tay, không nhìn ra biểu cảm sợ hãi vừa rồi.

Ba người bọn họ không mở miệng, bọn họ biết, nếu nói ra, bọn họ nhất định sẽ chết.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn ba người họ, cuối cùng, tầm mắt của An Nhiên dừng trên gã có dáng người cao gầy, khi gã nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên, gã mạnh mẽ lui về sau, tốc độ cùng sức bật làm cho An Nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn, An Nhiên nhìn thấy động tác của hắn, hắn liền ngoan ngoãn đứng im.

“ Nói, ai mới là lão đại của chúng mày, hửm?” An Nhiên nhìn chăm chăm gã cao gầy, thanh lãnh nói.

Mặt khác hai gã có vóc dáng thấp lùn làm như không biết, “ Gã gầy, mày thế nào...”

Sắc mặt của gã cao gầy có chút khó coi, hắn nhìn An Nhiên, âm thanh lạnh lùng nói, “ Thế nào, mày ở chỗ nào!”

An Nhiên nhíu mày, há? Xem ra người nọ biết cô, không, không phải người này biết cô, mà người phía sau đang thao túng mọi chuyện mới đích thực biết cô.

Có chút ý tứ.

“ Ai bảo mày luôn thích làm việc trên địa bàn của tao?” An Nhiên thanh lãnh cười, “ Hiện tại, chúng mày tốt nhất không làm cho tao tra được chỗ của chúng mày.”

An Nhiên nói lời này chính là đối với người phía sau, cô có thể xác định, trong số đó có một cặp mắt điện tử.

Hai gã có vóc dáng thấp đang nhìn An Nhiên cùng gã cao gầy nói chuyện, hai người xoay người muốn chạy.

Chỉ là bọn hắn mới chạy được vài bước, hai tiếng súng vang lên, lập tức trên đầu gối của bọn họ trúng đạn! Nhất thời hai người đồng loạt ngã trên mặt đất!

Tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt vang lên!

“ Tao đã nói rồi, không nên lộn xộn.” Ánh mắt của An Nhiên rất lạnh.

Lí Vi chưa bao giờ thấy An Nhiên như vậy, bình thường nữ thần thoạt nhìn luôn luôn lạnh lùng, nhưng sẽ không cho người khác cảm giác kinh hãi, nhưng hiện tại An Nhiên rất khác, cô giống như tu la địa ngục, không nói một lời nào mà chỉ đứng đó, biểu cảm băng hàn, hơi thở lạnh thấy xương thoát ra, làm cho người khác đứng gần cũng cảm thấy rất lạnh.

Cô (Lí Vi) đang đè chặt vết thương còn đang đổ máu, cô bất lực rất muốn khóc, nước mắt luôn ở ngay hốc mắt, cô muốn kêu An Nhiên lại giúp đỡ, cô không nhìn vết thương của huấn luyện viên bị cô đè chặt mà chết đi, cô (Lí Vi) sợ hãi, rất sợ...

Nhưng hiện tại nữ thần đang bận nhiều chuyện, cô không thể làm phiền, cô đã 18 tuổi, cô đã trưởng thành, cô phải kiên cường, muốn tự bản thân xử lý mọi chuyện...

Môi của cô (Lí Vi) đang run, trên người không có thứ gì, chỉ có thể lấy khăn tay ấn chặt vết thương, cô nỗ lực khắc chế bản thân đang sợ hãi, dùng khăn tay ấn vết thương còn đang đổ máu của huấn luyện viên, trong miệng cô luôn lầm bầm:

“ Nữ thần rất lợi hại, chúng ta sẽ sống mà rời khỏi đây, nữ thần rất tốt bụng, nữ thần...”

Trong mắt của gã cao gầy có xuất hiện một dòng chữ, tiếp tục nói, “ Phó An Nhiên, cô muốn gì.”

“ Là vậy.” An Nhiên nắm chặt súng chìa vào tên cao gầy.

“ Không muốn biết tôi là ai?”

“ Nếu mày muốn nói với tao, tự nhiên sẽ nói. Hơn nữa, nếu tao hỏi, mày sẽ nói sao?”

“ Thông minh.”

“ Mày muốn, không phải là muốn tao điều tra hay sao?” Ánh mắt của An Nhiên lạnh hơn. “ Từ chuyện của Kim Duy Hi bắt đầu, sau lưng chính là mày,

đúng không?”

“Tiếp tục.” Trong mắt của tên cao gầy xuất hiện chữ, mặt không biểu cảm nhìn An Nhiên.

Đáy lòng An Nhiên xẹt qua chút sáng tỏ, ban đầu cô nghĩ, người nọ nhắm vào cô, nhưng hiện tại cô có thể khẳng định, người nọ nhắm vào chính là họ Phó, hẳn chỉ muốn mượn tay cô để hủy diệt họ Phó mà thôi.

“Mày muốn hủy diệt họ Phó!” Biểu cảm của An Nhiên đột nhiên biến đổi, khí thế của cô so với lúc nãy mạnh hơn, một thân mang sát khí làm cho hai gã vóc dáng thấp suýt nữa thờ dòn dập, khí trên người của An Nhiên tỏa ra rất bức người.

“Nếu không hủy diệt cô trước, tôi làm sao có thể động vào họ Phó?” Người ngồi trước máy tính nhìn biểu cảm băng hàn của An Nhiên, một người đàn ông mang mặt nạ đang cảm thấy thú vị.

Khi hẳn không thể có An Nhiên, thì sẽ hủy diệt cô trước, hẳn mới có thời gian hủy diệt họ Phó? Họ Phó An Nhiên có khả năng rất lớn chính là Tàn Lam.

Là Tàn Lam đó sao, là người trong truyền thuyết, đã bị hẳn giết chết ----

Tàn Lam!

“Hủy diệt tôi?” Khóe môi nhếch lên tia trào phúng, ánh mắt chăm chọc hiện lên, người đàn ông đang nhìn trên máy nheo mắt lại, “Mày có năng lực này!”

“Họ Phó An Nhiên, cô quả thực thú vị.” Mặt nạ màu bạc phản xạ với ánh sáng màn hình máy tính ra một mảnh lóa sáng.

Đột nhiên, trong rừng cây truyền đến một trận bước chân dòn dập, khi An Nhiên chưa kịp phản ứng, gã cao gầy đột nhiên ngã xuống, khi hẳn ngã xuống thì lộ ra khuôn mặt không biểu cảm của Phó Quân Hoàng.

Màn hình trên máy tính đột nhiên tối đen!

Người đàn ông ngẩng nhìn màn hình tối đen, khóe môi gọi lên một chút, làm người ta sợ hãi.

Gã cao gầy bị đánh xỉu, mày An Nhiên nhú mày, ngay lúc Phó Quân Hoàng muốn bước qua tên cao gầy đó đến chỗ của An Nhiên, biểu cảm của An Nhiên đột nhiên biến đổi, cô hướng tới chỗ của Phó Quân Hoàng đẩy anh ra!

Ngay lúc An Nhiên đẩy Phó Quân Hoàng ra, trong nháy mắt gã cao gầy đột nhiên phát nổ!

Mắt điện tử có độ sát thương rất lớn, có thể yên lặng không chút tiếng động mà tự sát, cũng có thể chết không toàn thân, chỉ cần một cái nút bên kia, có thể làm người ở gần nhất (gần với người bị gắn mắt điện tử) bước vào địa ngục.

Nó giống như một quả bom mini.

Ánh mắt của An Nhiên đầy kinh hãi, cô áp lại gần Phó Quân Hoàng, biểu cảm khẩn trương trước nay chưa từng có, “Có bị thương không? Có nơi nào bị thương không?”

Khi biểu cảm của An Nhiên kinh hoàng đẩy Phó Quân Hoàng, lúc ngã xuống mặt đất, anh xoay người, đem cô áp dưới người, anh che cho cô.

Phó Quân Hoàng thấy cô không có việc gì, biểu cảm buông lỏng, anh liền áp sát người cô, gắt gao ôm cô vào lòng, không nhúc nhích, nhưng tay vòng quanh hông rất chặt, làm cho cô suýt không thở nổi.

“Lão soái ca, anh.” Anh không trả lời cô, cô rất vội.

Đầu của anh chôn vào cổ của cô, nhẹ nhàng lắc đầu, anh không có chuyện gì.

Sự lo lắng mới hạ xuống.

Không có chuyện gì là tốt rồi.

Bốn phía đều là máu tươi, uy lực của mắt điện tử không thể kiểm soát được, chỉ có thể làm bị thương đến người gần nhất, Lí Vi cùng huấn luyện viên kia ở khoảng cách khá xa, bởi vậy, không bị ảnh hưởng, nhưng có thứ gì đó âm âm tung tóe bắn lên thân thể của cô.

Lí Vi chịu đựng ghê tởm, chịu đựng khó chịu, cô không để ý tới, chỉ nỗ lực đem tầm mắt nhìn vị huấn luyện viên đang nằm trên mặt đất.

Cô cắn chặt môi dưới, hai người bên kia ngã xuống không hề động tĩnh, cô rất sợ, tiếng nói run run vang lên, mang theo tiếng nức nở:

“Nữ thần... Họ Phó An Nhiên, Họ Phó An Nhiên!”

Không có tiếng trả lời.

Cô (Lí Vi) hiện tại cực kì sợ hãi.

“Phó An Nhiên! Phó An Nhiên!” Lí Vi lần lượt hô, tiếng nói của cô (Lí Vi)

nghe ngào, trong tiếng nói tràn đầy run run.

“Không cần hô, chúng tôi không có việc gì.” Tiếng nói lạnh lạnh vang lên trong đó có một tia may mắn, may mắn bọn họ không xảy ra chuyện gì.

Hai gã vóc dáng thấp khi nghe tiếng nổ mạng vội vang quay đầu, nhìn thấy những bộ phận bị nổ, nhất thời quay đầu đi, ôm lấy ngực, nôn ra một trận.

Một trận bước chân hỗn độn truyền đến, tựa như người đến đây khá nhiều.

An Nhiên đẩy đẩy Phó Quân Hoàng, anh bất động, vẫn áp sát vào người cô, giam cô giữa cánh tay thật chặt.

Cô không biết, lúc cô đẩy anh ra, anh có bao nhiêu sợ hãi.

Cô không biết, khi cô nằm trong ngực của anh, trong lòng anh không phải là sự sợ hãi, mà chính là mềm mại. Bảo bối không còn không để ý đến anh, bảo bối của anh vẫn như trước.

Mấy ngày nay, mặc dù mỗi đêm hai người ôm nhau ngủ, nhưng cô vẫn không nói với anh câu nào, anh sợ hãi, bất an, khi anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Triết, anh không chút do dự, cũng không tìm hiểu nguyên nhân, thậm chí có phải là bẫy của Tần Vũ Triết bày ra hay không, anh cũng không để ý, trong đầu chỉ xuất hiện Phó An Nhiên.

Khi anh đến nơi, nhìn thấy người đang nằm trong vũng máu, đồng tử của anh ro rút mạnh mẽ, nhìn thấy An Nhiên đang lạnh lùng đứng đó, tâm của anh bỗng chốc buông lỏng, bước nhẹ qua, đánh gục tên đàn ông đang nói gì với An Nhiên, nhưng không nghĩ đến người nọ là bom.

Đến đây là binh đoàn của Lười Lê cùng thành viên của U Linh, bọn họ theo chân của huấn luyện viên bước vào trong khu rừng, nhưng tốc độ của huấn luyện viên rất nhanh, bọn họ vẫn đến sau một bước.

“Huấn luyện viên!” Người chạy đến mà Ngân Lang, đang nhìn thấy hai người ôm nhau không nhúc nhích, tâm của Ngân Lang run lên, bước nhanh lên phía trước, bước chân đi vội, nhưng vẫn duy trì cảnh giác.

Ngốc Ưng cùng Khi Ôm đang bảo toàn trật tự, vừa rồi bọn họ vội vã chạy đến, căn bản không để ý tới đám học sinh Ngân Dục, ở mọi tình huống người của U Linh đều lãnh huyết, ngoài mệnh lệnh ra bọn họ chỉ coi trọng chiến hữu của bản thân, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau lúc thập tử nhất sinh, bọn họ không thể chịu đựng được việc mất đi một đồng đội nào!

Cho nên, sắc mặt của bọn họ đồng thời thay đổi khi huấn luyện viên lao ra, chỉ biết rằng sẽ xảy ra chuyện! Bọn họ không nghĩ ngợi nhiều, thậm chí không nghĩ đến, bọn họ có bị kỉ luật hay không.

Quả nhiên, trong lúc Ngân Lang cùng Báo Đốm xông lên, thì một trận hỗn độn bước chân truyền đến, Ngốc Ưng cùng Khi Ôm chờ người mấy người xếp thành hàng đứng ở đó, bọn họ có thể làm con đường nhỏ này phá hỏng.

Đi đến là một đám học sinh của Ngân Dục, bọn họ nhìn thấy sắc mặt căng thẳng của các huấn luyện viên cùng quản giáo thì chạy đến.

“Muốn gì! Đang làm cái gì! Không muốn sống nữa sao! Lại chạy đến nơi này!” Ngốc Ưng bước lên phía trước, sắc mặt ngoan lệ, biểu cảm lạnh băng trước nay chưa từng có.

Chiến hữu của hắn hiện đang sống chết không rõ, nhóm người này muốn vào xem náo nhiệt!

Hiển nhiên đám học sinh kia không nghĩ tới sẽ có người ngã xuống, mà đối với khí thế của mười mấy người ở U Linh, cũng làm cho đáy lòng của đám học sinh này sợ hãi, bọn họ kinh hồn táng đảm nhìn đám người Ngốc Ưng, nuốt nước miếng, không biết nên nói cái gì.

“Đều rút trở về! Nếu một lát chúng tôi về, mà các người còn chưa về, thì đêm này mọi người không cần ngủ!” Âm thanh Khi Ôm băng hàn trước nay chưa từng có.

Bình thường Khi Ôm thường cười cười, khi huấn luyện quân huấn, hắn không có lực uy hiếp, nhưng lúc này quả thực hắn làm mọi người rất sợ hãi.

Đáy lòng mọi người rất hiếu kì, bọn họ cũng không dám nén lại, một đám người đồng loạt hô xin lỗi, sau đó xoay người bỏ chạy.

Nhưng, còn có người không bỏ chạy.

Mà theo đường của huấn luyện viên chạy đến chính là Cố Hữu và Tô Vô Ưu.

“Trở về!” Ngốc Ưng lạnh mặt, hiện tại hắn không quản là Cố thiếu gia hay không, tâm tình của hắn rất khó chịu, hắn không có thời gian để cùng hai tiểu quỷ này nháo!

Cố Hữu vẫn không để ý tới, nâng bước chân muốn chạy vào bên trong. Mà Tô Vô Ưu đang ở phía sau cậu.

Khi Ổm bình tĩnh nở nụ cười, “Cố Hữu! Cậu nếu không biết tốt xấu, đến lúc đó...”

Đột nhiên, tiếng nói của Khi Ổm ngưng bật.

Cố Hữu quay đầu, ánh mắt thanh lãnh giống như Tiểu quái vật, cậu hơi nhíu mày, khi Ngốc Ưng muốn nói cái gì, cậu lờ Ngốc Ưng, không cho Ngốc Ưng nói tiếp.

Quên đi, đành phải cho hai người này cùng vào.

Nghe được tiếng bước chân, Lí Vi quay đầu, khi cô nhìn thấy một người quen bước vào, trong nháy mắt nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

“Cố thiếu, ô...” Cô cắn chặt môi dưới, thân thể cô không nhúc nhích, hai tay cô vẫn ấn chặt vết thương của huấn luyện viên.

Thân thể Lí Vi đã cứng nhắc, sắc mặt trắng bệch, hai tay của cô run dữ dội, nhưng cô luôn kiên cường, cô nỗ lực vào miệng vết thương không tiếp tục chảy máu, biểu cảm của cô ngưng trọng.

Khi Ngốc Ưng và Khi Ổm tiến lên, tiếp tục công việc trong tay của Lí Vi.

“Đồng học, vất vả cho cô!” Ngốc Ưng trịnh trọng cảm ơn Lí Vi.

Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu tiến lên, nâng Lí Vi đang ngồi đứng lên, cả người Lí Vi tựa hồ dựa vào người Cố Hữu, cả người cô đã vô lực.

Cố Hữu hơi nhíu mày, nhưng cậu không nói gì, khiến cho người đang dựa vào mình cất tiếng khóc lớn.

Hiện tại cô, cần phát tiết.

Ánh mắt Cố Hữu có chút lo lắng nhìn hai người đang ôm nhau phía trước, đem cảm xúc nơi đáy mắt giấu đi, môi hơi mím lại.

Tô Vô Ưu buông lỏng mí mắt, tay không đỡ Lí Vi nắm thành quyền.

Ngân Lang cùng mấy người còn lại ăn liếm hai người vây lại, làm cản trở ánh mắt mọi người.

“Lão soái ca, anh mà không đứng dậy, em sẽ tức giận.” Trong tiếng nói của An Nhiên mang theo tia bất đắc dĩ, khi Ngân Lang xuất hiện, lòng của cô bỗng chốc yên ổn, lần này xem như, mọi chuyện không cần cô đích thân xử lý.

Nghe nói như thế, Phó Quân Hoàng xoay người đứng lên, nhưng khi anh đứng lên, tay vẫn nắm chặt tay của An Nhiên.

“Đem nơi này xử lý” Nói xong Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên bước ra ngoài.

Lúc này trên người hai người tràn đầy vết máu. An Nhiên nhìn thấy Lí Vi đang tựa trên người Cố Hữu nỉ non, trong lòng thở dài, không biết cô gái nhỏ này có thể vượt qua hay không.

An Nhiên nhẹ buông tay của Phó Quân Hoàng, đi đến bên người Lí Vi, nhẹ nhàng gọi, “Lí Vi.”

Thân thể Lí Vi run run, cô ngẩng đầu, cô nhìn An Nhiên, vốn tiếng khóc đã lớn lại càng lớn hơn nữa. Cô nói Cố Hữu ra, nghiêng người bỏ nhào vào trong lòng An Nhiên, cô đem bản thân cuộn vào trong lòng của Phó An Nhiên, thân thể run càng lợi hại.

“An Nhiên An Nhiên, tớ không biết tại sao lại thế này, đột nhiên phịch một tiếng, ngã xuống, tớ, tớ không làm gì cả, ô... Tớ không làm gì cả.” Hiện tại bản thân cô (Lí Vi) không biết nói cái gì, cô luôn cảm thấy mình không thể chiến thắng được sự sợ hãi trong lòng, nhưng cô nói càng nhiều, tiếng nói lại càng run lợi hại, ánh mắt là sự hoảng sợ tiết lộ bản thân cô hiện tại đang hoảng sợ như thế nào.

Khi thần kinh đang căng thẳng cực điểm, không thể có ý nghĩ nào khác ngoài ý muốn bản thân được sống sót.

Nhưng hiện tại, mọi tế bào cao thấp của Lí Vi đều nói cho cô biết cô đã an toàn, chúng ta có khả năng bảo vệ cho cô, toàn thân cô đều buông lỏng, trong đầu tưởng như quên đi hình ảnh đã thấy những gì!

An Nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô (Lí Vi).

Phó Quân Hoàng nhíu mày nhìn Lí Vi đang nằm trên ngực của An Nhiên, biểu cảm không tốt.

Mà xung quanh mọi người nghe được tiếng nói hỗn loạn, biểu cảm hiện lên không đành lòng, hiện tại, đứa nhỏ này chỉ mới 18 tuổi, rất nhiều tân binh lần đầu tiên thấy những cảnh như vậy đều không chịu nổi, huống chi là một học sinh?

Bên ngoài có tiếng xe dừng, tới đón người bị thương.

Tên huấn luyện viên không có gì trở ngại, bọn họ đã cứu kịp thời, huấn luyện viên đã nhanh trí, khi hắn bị trúng đạn, hắn đã tận lực là bản thân trầm tĩnh, nằm ngửa, như vậy, máu chảy ra sẽ chậm một chút.

Khi An Nhiên trở về doanh trại, chạy vội đã không có người, An Nhiên trực tiếp ngồi xe tiến vào doanh trại, vị huấn luyện viên bị thương đã đưa đến bệnh viện quân khu cách nơi này không xa.

Dọc theo đường đi, Lí Vi gắt gao kề bên người An Nhiên, Phó Quân Hoàng luôn trừng mắt nhìn, tuy anh lãnh huyết, nhưng anh cũng biết loại chuyện như thế này, anh chỉ có thể hiểu, đứa nhỏ kia hiển nhiên là đang sợ hãi.

An Nhiên cẩn thận lau vết máu trên mặt của Lí Vi, nhẹ giọng trấn an bên tai của Lí Vi, “Không có việc gì, ngoan, không có việc gì.”

Tay của Lí Vi luôn nắm chặt góc áo của An Nhiên.

Hiện tại ngay cả tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, cũng làm cho cơ thể cô (Lí Vi) run rẩy kịch liệt.

Đứa nhỏ này nếu không điều trị tốt, thì có khả năng cả đời này sẽ bị hủy bỏ.

An Nhiên đưa Lí Vi đến một cố vấn tâm lý, đó là một nữ bác sĩ trẻ tuổi, cô ta không phải là người của đoàn Lưỡi Lê, mà là một quân y của U Linh Khúc Tuệ Tuệ, cô ấy thoát nhìn là một người rất ôn nhu, cô ấy nhanh chóng lấy được sự tin nhiệm của Lí Vi.

Khúc Tuệ Tuệ luôn trấn an Lí Vi đang run rẩy, An Nhiên biết cô lúc này không thể đứng trong này, nhưng khi cô đứng dậy muốn cùng Lão soái ca rời đi.

Trong nháy mắt khi cô đứng lên, tầm mắt của Khúc Tuệ Tuệ nhìn trên người cô, sau đó nghi hoặc nhìn trên người Phó Quân Hoàng, hiển nhiên là đang hỏi: Đứa nhỏ này không cần trị liệu sao?

Phó Quân Hoàng dường như hiểu ý cô ta, thân nhiên nói, “Không cần”. Bảo bối của anh rất lợi hại.

Con người của Khúc Tuệ Tuệ xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng huấn luyện viên đã nói như vậy, cô ta cũng không thể nói thêm cái gì, nhưng nhìn An Nhiên mỉm cười gật đầu, liền mang theo Lí Vi đến phòng trị liệu.

An Nhiên có chút không yên lòng, tình huống của Lí Vi làm cho người ta cảm thấy rất lo lắng.

Phó Quân Hoàng nắm thật chặt tay cô, “Yên tâm đi, không có việc gì.”

Cô ừ một tiếng, không nói, mà trong đầu hiện lên lời nói của gã cao gầy, cô có ý do tin tưởng, các cô đã bị theo dõi từ rất sớm.

Bên này mới xảy ra sự việc, bên kia Phó lão gia tử cùng Cố lão gia đều điện thoại đến hỏi, hỏi Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên có xảy ra chuyện gì không, sự việc xảy ra làm sao, Phó Quân Hoàng đều trả lời rất tốt, không nghe thấy lỗ hổng nào.

Mắt điện tử trên người tự nổ, không tìm thấy một dấu vết nào, mắt điện tử chính là được gắn trực tiếp vào mắt, hiển nhiên, khi người nọ cố ý làm cho cô biết có người theo dõi, bằng không, hẳn hoàn toàn có thể cho nổ mạnh ở mọi lúc.

Lúc này, bốn người này đại khái muốn đến nghĩa địa này là để trộm mộ mà thôi, không nghĩ tới đụng đến huấn luyện viên đó. Mà gã cao gầy có lẽ đã sớm chết, mà tên “Cao gầy” này đã dịch dung.

Sự việc không có công khai, nhưng vẫn làm mọi người sợ hãi, không thiếu học sinh đi hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không ít người âm thầm muốn về nhà, nói là ở đây không an toàn, sinh mạng của bọn họ không được bảo đảm.

Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu đã bị cảnh cáo không được tiết lộ mọi chuyện.

Đối với Cố Hữu, đám người Ngân Lang không có gì băn khoăn, nhưng đối với Tô Vô Ưu, thoát nhìn là một nam sinh sợ sệt họ cũng muốn dạn dò. Lúc đầu bọn họ muốn mang Tô Vô Ưu đến cố vấn tâm lý, nhưng Tô Vô Ưu luôn cự tuyệt, không ngừng cam đoan là không có việc gì, bọn người Ngân Lang mới bỏ qua.

Không nghĩ đến, Tô Vô Ưu thoát nhìn gầy yếu như vậy, tâm lý thật kiên định.

Cuộc sống kế tiếp, An Nhiên không có gặp qua Lí Vi, nghe nói cô (Lí Vi) luôn ở cùng Khúc Tuệ Tuệ, An Nhiên muốn nhanh chóng đến xem, nhưng hiện tại cô không thể gặp người khác, suy nghĩ của cô hiện tại đang rối loạn.

Hiện tại chỉ cần không chú ý một chút, tính mạng của đứa nhỏ này sẽ nguy hiểm.

Quản huấn vẫn tiếp tục, rất nhiều người đều hỏi chuyện đến cùng là sao, nhưng không có ai biết lúc đó còn có An Nhiên cùng Lí Vi, Hứa Anh Thiển cũng âm thầm hỏi An Nhiên có biết Lí Vi hiện tại đang ở đâu, An Nhiên đều lắc đầu, hiện tại cô cũng không biết nên giải thích làm sao, cô tất nhiên sẽ không tùy tiện nói.

Lúc mọi người đang lo lắng, Lí Vi đang ở chỗ Khúc Tuệ Tuệ trở lại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước, cô (Lí Vi) chạy đến chỗ của An Nhiên đầu tiên, gắt gao ôm cô (An Nhiên), bên môi là ý cười càng đậm.

“Nữ thần, tớ đã trở về”

“Ừm” Trờ về là tốt.

Hứa Anh Thiên thấy hai người ôm nhau, nhũu mảy, lập tức kéo hai người ra, giận dữ nói, “Tớ nói hai người khi nào có quan hệ tốt vậy?” Xem thường sự tồn tại của cô (Hứa Anh Thiên).

Lí Vi cười tủm tỉm nhìn Hứa Anh Thiên, một lát sau cô (Lí Vi) đang tay ôm Hứa Anh Thiên, sau đó dưới ánh mắt ghét bỏ của Hứa Anh Thiên cũng gắt gao ôm lại cô (Lí Vi), cô (Lí Vi) ở bên tai cô (Hứa Anh Thiên) nói nhỏ, “Tớ cho rằng, tớ sẽ không còn gặp lại mọi người nữa.”

Hứa Anh Thiên nghi hoặc nhìn An Nhiên, An Nhiên nhún vai, tỏ vẻ không hiểu.

Hứa Anh Thiên luôn truy vấn Lí Vi mấy ngày nay đi nơi nào. Lí Vi đều cười, cái gì cũng không nói, nhưng Hứa Anh Thiên phát hiện, sau khi Lí Vi trở lại lại càng dính lấy An Nhiên.

Hứa Anh Thiên biết, mấy này gần đây, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng họ không muốn nói, nên cô cũng không hỏi thêm.

Hứa Anh Thiên không hỏi thêm, nhưng An Nhiên làm cho cô hiểu phải chú ý đến Lí Vi, cô (Hứa Anh Thiên) gật đầu đáp ứng.

Rất nhanh, huấn luyện tiếp hành việc kế tiếp, chính là tỉ võ.

Hạng mục của trận đấu rất nhiều, việt dã, vượt chướng ngại vật, cứu con tin, bắn... Đợi chút, cơ hồ mọi hạng mục của tân binh đều có những hạng mục này.

Nhưng An Nhiên cảm thấy kì quái, cô không có báo danh, nhưng vì sao mọi hạng mục đều có tên của cô.

Tựa như nhìn ra nghi hoặc của An Nhiên, Hứa Anh Thiên một bên đáp, “Tớ cũng không biết là chuyện gì, nhưng tớ nghe nói việc ghi báo danh là do Vũ Giang Nam cùng Quý Yến làm.” Lời của cô (Hứa Anh Thiên) nói, thì mọi chuyện phía sau cũng không cần nói.

“Mẹ nó! Vũ Giang Nam này cùng Quý Yến có thói xấu nha! Nhất là cô gái Quý Yến kia giống như nữ thần thiếu ả ta mấy trăm vạn, nữ thần cũng không có trêu chọc gì tới ả ta!” Lí Vi nghe được rất tức giận, mọi người trong kí túc xá nhẹ nhàng vỗ tay của Lí Vi.

“Cũng lạ, lúc đó chúng ta không có đi nhìn tên đó, bằng không sẽ không như bây giờ.” Trương Tĩnh thở dài.

“Nữ thần, nếu không chúng ta xin rút lui đi. Nhiều hạng mục như vậy, cậu làm sao chịu nổi?” Hơn nữa bên trong còn nhiều hạng mục khó khăn.

Con người của An Nhiên xẹt qua một tia âm lãnh, biểu cảm lạnh nhạt, “Có người muốn tuyên chiến với tôi, tôi làm sao không ứng chiến đây?” Muốn đùa giỡn với cô, Phó An Nhiên cô sẽ đùa giỡn đến cùng!

Luận võ rất nhanh được bắt đầu.

Trận đấu của An Nhiên là bắn súng, mà Quý Yến đang ngồi trong đội ngũ chiêm chọc nhìn An Nhiên, mặc dù vào thời điểm quân huấn, kĩ thuật bắn súng của cô lợi hại thì có lợi ích gì? Có giỏi thì xuất bản lãnh thật sự lúc thi đấu!

Lúc này bìa ngắm của trận đấu so với lúc huấn luyện là không giống nhau, lúc này bìa ngắm cách 100m, so với lúc huấn luyện là gấp đôi.

“Mời các tuyển thủ tập hợp, chuẩn bị sẵn sàng, người có tên trong danh sách, ...Phó An Nhiên, Quý Yên, Cố Hữu...”

Người đang cười chiêm chọc Quý Yến bỗng chốc sững sờ.

Quý Yến nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, có chút không tin, “Vừa rồi trong loa phát thanh có phải gọi tên tớ?”

Vũ Giang Nam cũng quái dị, vừa rồi ả ta cũng nghe được trong loa phát thanh có gọi tên của ả, “Có lẽ, chúng ta nghe lầm.”

“Đội thứ năm, ban thứ ba Quý Yến, mời đến bãi bắn.” Trong loa phát một tiếng nói trầm truyền ra.

Nhưng đối với âm thanh đó đối với Quý Yến mà nói, không thể nghi ngờ chính là sét đánh ngang tai.

Mới đầu đám người Lí Vi cùng Hứa Anh Thiên cũng cho mà bọn họ nghe nhầm đồng thời bật cười, cô gái này không có chuyện gì là làm không được, mà một người giỏi máy tính nha.

Hiện tại, danh sách của bọn họ đều nằm trong máy tính, vừa rồi nữ thần dùng đi động làm máy tính sập tới.

Hứa Anh Thiên hiện còn sững sờ, đến khi Ngốc Ưng đi tới, đụng vào Hứa Anh Thiên đang ngẩn người, “Thế nào tuổi còn trẻ mà trí nhớ đã không tốt, nhanh đi thi đấu! Không làm mất mặt tôi!” Ngốc Ưng từ đầu không thích cô gái này, mọi chuyện đều tính toán chi li, đã vậy còn cực thích tìm phiền toái cho tiểu quái vật.

Khi hắn nhìn thấy danh sách kia, thì đã biết bị động tay vào, tuy rằng hắn tiếp xúc với Tiểu quái vật không nhiều lắm, nhưng hắn cũng biết Tiểu quái vật không thích người khác tính kế mình, nếu nói cô có thể tham gia hai ba hạng mục thì không sao, nhưng mọi trận đấu đều tham gia, cái này có hơi...

Hắn cũng không ngăn cản, cũng không hỏi đến An Nhiên, bởi vì đối với hắn cũng là một chuyện tốt, Tiểu quái vật tham gia thi đấu, như vậy những người khác có cơ hội thắng sao?

Hắn biết cái nữ sinh Quý Yển kia không có thành tích gì hay ho, ả ta cùng Tiểu quái vật có thi đấu hạng mục giống nhau.

Trong kia phát thanh vang lên tên Quý Yển, hắn liền bật cười, chọc giận Tiểu quái vật, chỉ có nhận thiệt thòi.

Vũ Giang Nam có chút nghi ngờ nhìn hướng Quý Yển rồi đi, đáy mắt xẹt qua tia nghi hoặc, nhưng ả nhìn thấy một thân người đứng ở đài cao nhất, ả đột nhiên hiểu ra, bên môi mà ý cười trào phúng.

An Nhiên hướng đến bãi bắn mà đi, bên tai truyền đến âm thanh lá nhai của Tần Vũ Triết.

“Gia, thân phận của bốn gã kia đã tra ra, bọn chúng chỉ là người dân bình thường, không có phạm tội, cái tên bị ngài bắn chết, hắn ta bình thường rất ít nói, duy chỉ có điểm lạ là gã cao gầy đó, theo người dân ở địa phương nói, nhiều ngày trước hắn đã mất tích.”

An Nhiên đi theo mệnh lệnh của huấn luyện viên, động tác máy móc, cô phui phui quân phục, cầm lấy súng, biểu cảm lạnh nhạt, tiếng nói thanh lãnh.

“Không tra được người cuối cùng tiếp xúc với gã cao gầy đó là ai sao?” Điều chỉnh súng trong tay, nhìn bia bắn cách 100m, con người tập trung, lóe lên tia sát khí khác thường làm cho các học sinh đứng bên cô hơi cảnh giác.

Khí bên người Phó An Nhiên thật cường đại!

Bên kia trầm mặt thật lâu, “Không có”

Không có người nào cùng gã cao gầy đó tiếp xúc thì chính là người sau lưng rất lợi hại, lợi hại đến mức người của hắn (Tần Vũ Triết) tìm không thấy.

Đó cũng là nằm trong sự tính toán của cô.

Gã cao gầy đó không phải địch dung, hắn chính là gã cao gầy bị mất tích đó, mấy ngày hắn mất tích đã bị người ta thôi miên, hơn nữa hắn bị gắn mắt điện tử, bởi theo ba người họ mà nói chính là bị lợi dụng, chỉ là bị thôi miên mà thôi.

“Mục đích của bọn họ.” Mới bắn phát súng đầu tiên, chính giữa hồng tâm, lúc này An Nhiên không giống với lần trước bắn liên tục, cô vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, con người rất lạnh.

Có một thứ gì đó trong đầu cô chợt lóe lên, cô còn chưa tới bắt, nó đã bị tiêu mất.

“Thực xin lỗi.” Tần Vũ Triết đầy áy náy vang lên.

Cõi lòng của hắn đầy áy náy, gần đây gia bảo hắn tra mọi chuyện, hắn đều đi tra, được rất nhiều chuyện nhưng hắn cảm thấy không rõ ràng lắm.

Đáy lòng của An Nhiên phiền chán, đối với người phía sau luôn theo dõi cô, cô hoàn toàn không biết gì cả, cô cũng không biết ai đang uy hiếp họ Phó, là ai đang theo dõi Phó Quân Hoàng!

Phiền chán làm cho cô không nhẫn nại, tiếng súng liên tục vang lên, mang đạn phía trong súng bắn ra hết!

Ném súng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người buông súng, lạnh lùng rời đi.

An Nhiên là người đầu tiên đứng dậy.

Nhìn thấy người rời đi, Cố Hữu cảm thấy được cô đang phiền, cậu nghe được tiếng súng của An Nhiên mang theo sát khí, hiện tại An Nhiên rất đáng sợ.

Nhưng lúc này Quý Yển rất muốn khóc, ả căn bản là không có tham gia huấn luyện, năm rồi huấn luyện bắn bia ả cũng không có tham gia, hiện tại ả cũng không biết phải làm sao!

Ả hiện tại đang cảm thấy hoảng loạn!

Nhưng khi thời điểm ả không chịu nổi, sắp khóc, chỉ nghe tiếng súng vang lên dồn dập, sau đó ả nghe được một trận âm thanh ủng hộ, ả nhìn An Nhiên đứng lên, mặt của cô ta (An Nhiên) âm trầm đến đáng sợ.

Trong lòng ả mới dễ chịu một ít.

Phó An Nhiên nhất định là bắn loạn, một khi đã vậy, ả còn sợ hãi cái gì? ả tự cho là nhắm trúng, muốn bóp cò liên tục, sau khi phát súng đầu tiên bắn ra, sức giật là cho bà vai của ả không chịu nổi.

Ả chịu đau, Phó An Nhiên có thể, vì sao ả lại không? ả tiếp tục bắn không ngừng, thấy ả bắn như vậy tiểu binh phía sau không tiếp tục nhìn.

Rất thâm trầm vô cùng.

An Nhiên đối với thành tích của bản thân không để ý, cô hiện tại muốn tìm Lão soái ca, cô muốn đem đũa lông đang bắt an nói với anh, anh luôn nói với cô anh luôn ở bên cạnh cô.

An Nhiên đi đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, cô lập tức hướng đến tòa nhà cao cao đi đến, nhưng khi bước đến cổng, bị ngăn lại, may là có một tiểu binh biết cô, không biết hẳn nói với người gác cổng cái gì, An Nhiên được bước vào.

An Nhiên đi đến trước cửa văn phòng của Phó Quân Hoàng, muốn đẩy cửa bước vào, thì nghe một tiếng ôn nhu vang lên, cái đó không phải là một người đàn ông, là một người phụ nữ.

“Quân Hoàng, mấy ngày nay em vẫn muốn hỏi anh, cô gái nhỏ kia, là bảo bối của anh sao?”

An Nhiên muốn đẩy cửa, động tác đột nhiên dừng lại, cô đứng bên ngoài nghe.

“Đúng.” Phó Quân Hoàng vẫn trả lời một tiếng, nghe không có cảm xúc gì.

“Em đã nói với anh, em rất thích anh.”

“Ừm.”

“Vậy cùng một vấn đề, em thích anh, anh có thể cho em một cơ hội không?”

An Nhiên mới nghe rõ được tiếng nói của người đó, người đó là Khúc Tuệ Tuệ, là một bác sĩ tâm lý.

Tay nắm tay nắm cửa nắm chặt, thần kì, vậy mà An Nhiên nghe rõ được trái tim của mình đập nhanh.

An Nhiên không nghe được tiếng của Phó Quân Hoàng.

“Anh xem, năm đó anh cũng trầm mặc, lúc này vẫn trầm mặc, anh đây là cự tuyệt em, hay là không biết trả lời?” Tiếng nói vang lên mang theo tia nhu hòa, cười, nhưng mày của An Nhiên không biết lúc này đã nhíu lại.

Mà lúc này ở bãi biển.

Khi đọc thành tích, tiểu binh đang học đến kết quả của An Nhiên, biểu cảm rất quái dị.

“Phó An Nhiên, mười phát, mười trúng.”

Ồ lên----

Mười phát trúng hết?

Lúc này Cố Hữu đột nhiên đem tầm mắt dừng trên bảng thành tích trên tay của tiểu binh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Chương 79: Em Chính Là Vợ Của Anh, U Linh Khiêu Chiến

An Nhiên không đẩy cửa vào, hiện tại trong lòng của cô rối bời, chính cô còn không rõ cảm giác của mình hiện giờ ra sao, cô cần một chút thời gian bình tĩnh lại.

Khi An Nhiên trở lại đội ngũ, tầm mắt mọi người dừng trên người của cô, trong mắt của các cô có nhiều sự đồng tình...?

An Nhiên cảm khái trong lòng, những người này làm sao vậy?

“Nữ thần, không có chuyện gì, một lần bất lợi không là gì, chúng ta tiếp tục nỗ lực.”

An Nhiên có chút hiểu chân tướng, nhìn khuôn mặt lo lắng của Lí Vi, ngay khi không có biết nên phản ứng thế nào, thì Ngốc Ung bình tĩnh đi tới.

“Phó An Nhiên, cô đi theo tôi một chút.”

Trong lòng An Nhiên cảm thấy kì quái, trong lòng trầm xuống, lập tức bước đuổi theo.

Ngốc Ưng mang cô đến trường bắn, các thành viên thi đấu vẫn còn không có rời khỏi, An Nhiên tiến vào bãi bắn, cơ hồ là mọi tầm mắt của mọi người đều đổ dồn vào người của cô.

“Thế nào?” An Nhiên nhìn Cố Hữu trong đám người, hỏi cậu.

Sắc mặt Cố Hữu có chút khó coi, sắc mặt của cậu trầm xuống, nghiêng đầu tránh né, cậu cũng không biết nói cái gì.

Ngốc Ưng ho nhẹ ra tiếng, “Sự việc này có liên quan đến trận đấu, bởi vì ở trên bia ngắm chỉ có một vết đạn, cho nên...”

“Cho nên chỉ trúng một phát?” An Nhiên giật giật khóe môi, cười như không cười nhìn Ngốc Ưng.

Đáy lòng Ngốc Ưng run lên, nếu hắn không tin Tiểu quái vật mười phát chỉ trúng một điểm duy nhất, thì hắn cũng sẽ không kêu người tới? Còn có, ánh mắt này là gì? Mẹ nó! Thật dọa người!

“Khụ! Chúng tôi không phải có ý này, chính là...”

“Để tôi lại bắn một lần nữa?” Ngữ khí của An Nhiên lạnh hơn, trong lòng của cô cất giấu hỏa khí rất lớn, cô luôn kiềm chế không phát ra, “Không có hứng thú.” Nói xong, An Nhiên xoay người muốn đi.

Nhưng cô mới đi được vài bước, thì bị Cố Hữu bắt được.

An Nhiên nhú mày quay đầu, bỏ tay Cố Hữu ra, “Quả bươi nhỏ, cậu điên hả?” Tiếng nói rất nhẹ, nhưng ánh mắt khó chịu bị Cố Hữu nhìn thấy hết.

Hiện tại An Nhiên rất bức bối, cô làm như không biết, bản thân lại buồn bức không chịu nổi.

Không phải là bên người của Phó Quân Hoàng có một người phụ nữ không minh bạch hay sao? Không phải là Phó Quân Hoàng không có cự tuyệt người đó sao? Cô đến cuối cùng là đang khó chịu cái gì!

Phó Quân Hoàng là loại người thế nào chẳng lẽ cô không rõ? Phó Quân Hoàng làm sao có thể có quan hệ với người phụ nữ kia?

Nhưng trong lòng cô mặc dù hiểu rõ, nhưng hỏa khí trong lòng không thể tán đi.

Tay bị bỏ lại thả lỏng để về bên người, Cố Hữu có chút ngờ ngạc nhìn An Nhiên “Tôi biết cậu có thể lại bắn được vào một chỗ.”

“Sau đó thì sao?”

“Thắng trận đấu đầu tiên này, tôi không cần.” Cô tặng cho cậu đầu tiên, cậu không cần.

Nếu An Nhiên được xác định là mười phát trúng mười, như vậy trận đấu bắn bia thứ nhất người thắng là Cố Hữu.

An Nhiên cười nói, “Quả bươi nhỏ, sao cậu ngốc thế? Vì sao không cần? Cũng không phải là tôi nhường cho cậu, đây là quy tắc trận đấu, ai bảo tôi bắn như vậy?”

Ngốc Ưng nhất thời mở to hai mắt.

Hôm nay tiểu quái vật làm sao vậy.

“Huấn luyện viên, việc này còn muốn đợi tới khi nào, thành tích không phải đã đều thông báo rồi sao?” Âm thanh không kiên nhẫn trong đám người vang lên, đó là tiếng nói của Quý Yến.

Trong lòng của Quý Yến rất hưng phấn, ả so với An Nhiên là trúng tứ hoàn, ả có 14 điểm thành tích, may mắn của ả thật lớn.

Phó An Nhiên chính là quá cao ngạo, nên thừa cảm giác bị người khác dẫm dưới chân.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn trên mặt còn đang hưng phấn của Quý Yến.

Bạn xem, có được bao nhiêu người chủ động đứng ra để giúp cô giải buồn đây, cô có phải nên cảm tạ người này hay không?

Tầm mắt của Cố Hữu dừng trên người Quý Yến, ánh mắt xẹt qua một tia châm chọc, bất quá là trong đó có sự may mắn.

Tốt xấu gì cũng có người tìm việc.

Nếu có người chủ động tìm việc này, An Nhiên sẽ không hờn dỗi nữa.

“Cô rất vội?” An Nhiên nhìn Quý Yến, biểu cảm nhàn nhạt, ngay cả khẩu khí cũng rất nhẹ.

“Rất vội.” Quý Yến hừ lạnh, “Nếu không phải vì cô, chúng tôi cũng sẽ không đợi ở trong này.”

Khi huấn luyện viên công bố thành tích, mọi người rất sững sốt.

Lần trước lúc bắn bia, thành tích của Phó An Nhiên mọi người ở đây đều biết, bởi vậy khi nói cô mười hoàn, biểu cảm của mọi người đều rất kì quái.

Nhưng, không ai nghĩ đến, Cố Hữu đang trầm mắt vậy mà đoạt lấy phiếu kết quả trong tay của huấn luyện viên, hơn nữa chắc chắn là thành tích của An Nhiên có vấn đề, hơn nữa còn yêu cầu chờ Phó An Nhiên trở về rồi nói.

Lúc đó không có người nào phản đối, tất nhiên, chuyện này là trừ bỏ Quý Yến.

Lúc này, các giáo quan giám thị đều biết được Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng có quan hệ, càng biết Phó An Nhiên rất buồn hân, cho nên, như này thấy thành tích mười hoàn, biểu cảm cũng mất tự nhiên, bọn họ cũng không tin tiểu quái vật này chỉ có thể bắn mười hoàn!

Bất quá có người đề nghị như vậy, vậy thì bọn họ sẽ chờ, chờ đến khi rõ ràng.

Nhưng Phó An Nhiên này đang làm cái gì? Thờ ơ? Cô không xem trọng những việc này?

Hiện tại, Ngốc Ứng rất muốn chạy đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, kéo huấn luyện viên đến chỗ của Tiểu quái vật. hiện tại cũng chỉ có huấn luyện viên hiểu được tiểu quái vật đang suy nghĩ cái gì.

Đối với Cố Hữu làm cái gì, An Nhiên tất nhiên cũng không biết, cô hiện tại chỉ nhìn Quý Yến, nhẹ giọng hỏi, “Cô bắn được bao nhiêu?”

“Hà?” Quý Yến nhất thời không theo kịp tiết tấu của An Nhiên.

“Cô ta hoàn bao nhiêu?” An Nhiên hỏi Cố Hữu.

“Mười bốn.” Không biết có phải mọi người nhìn lầm, bọn họ nhìn hấy trên mặt Cố Hữu có nét vui sướng khi có người gặp họa.

An Nhiên gật đầu, tiện đầu quay đầu, nhìn Quý Yến, cười nói, “Cảm thấy khi vượt qua tôi rất vui vẻ? Vậy, tôi có thể có cô càng vui vẻ hơn.”

An Nhiên tiếp nhận súng mà Cố Hữu đã chuẩn bị cho cô, cô không có nằm xuống đất mà đứng trên mặt đất, khi mọi người còn đang kinh ngạc, nâng tay, nhắm, bắn liền hai phát súng.

Mọi người không rõ tại sao đột nhiên lại ngừng, An Nhiên đã thả khẩu súng ra, cô nhìn gương mặt của Quý Yến đang xanh xao, cười nói, “Cô đã là 14 hoàn, vậy tôi 15 đi.” Cô cũng không xem đến thành tích, quả quyết khẳng định điểm của bản thân.

An Nhiên ném súng vào tay của Cố Hữu, trực tiếp xoay người đi.

Cô chỉ nổ hai phát súng!

Sắc mặt Ngốc Ứng có chút khó coi, tâm tình của tiểu quái vật dị thường không tốt.

Một tiểu binh cầm tấm bia thành tích đi đến, biểu cảm rất thú vị, “Mười lăm điểm.”

Hắn bỗng chốc tin tưởng, chỉ trúng một nơi, mười phát của Phó An Nhiên đều dừng lại một chỗ.

Nghe được tiểu binh nói, mọi người ở đây đều sững sốt.

Mẹ nó! Phó An Nhiên, có phải cô có thói xấu như vậy.

Lúc này sắc mặt của Quý Yến cũng đen xuống.

Chiến thắng trận đầu tiên là Cố Hữu, Cố Hữu không thích chuyện này, nếu như chuyện này bị ông nội biết, cậu nhất định sẽ bị chê cười.

Cố Hữu ném súng vào tay Ngốc Ứng, sau đó đuổi theo An Nhiên.

Ngốc Ứng nhìn súng trong tay, hắn có phải là người dễ bị người khác khi dễ sao? Cậu ấy là Cố thiếu của họ Cố thì thế nào! Bây giờ chẳng phải chỉ là một học sinh đang thi đấu hay sao, không phải thí sinh thi đấu nào cũng như vậy.

Khi Cố Hữu đuổi theo An Nhiên, sát khí của An Nhiên so với vừa rồi đã giảm đi rất nhiều.

Cố Hữu không có đi song song với An Nhiên mà đi sau lưng cô, tầm mắt cẩn trọng nhìn An Nhiên.

Đi tới phía trước thì dừng chân lại.

“Quả bươi nhỏ, cậu muốn hỏi cái gì?” An Nhiên xoay người, nhìn mặt rồi rắm của Cố Hữu.

“An Nhiên, cậu vì sao lại không vui?” Cố Hữu lo lắng nhìn An Nhiên, gương mặt nhàn nhạt mang theo chút sầu nhàn nhạt.

An Nhiên dừng lại một chút, cô đột nhiên bật cười, cười càng đậm, “Nha? Quả bưởi nhỏ, mỗi ngày cậu đều quan sát tôi như vậy hả?”

Mặt của Cố Hữu đột nhiên đỏ lên, “An Nhiên!” Cậu cảm thấy rất khó thở.

An Nhiên cười, “Bình thường tôi rất vui vẻ hay sao?”

“Cậu...” Trong thời gian ngắn cậu không biết trả lời cho An Nhiên thế nào, bình thường tuy rằng An Nhiên không cười, cả người đều nhàn nhạt, nhưng khi trên người cô băng hàn không làm người khác cảm thấy khiếp sợ, hiện tại quanh thân cô đều có hàn khí che kín, làm cho người ta không thể tới gần.

“Có thể, tôi không sao.” Mặt cho sắp tới có xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại đã không có.

An Nhiên biết bản thân mình mạnh bao nhiêu, bằng không đời của cô đã sớm kết thúc.

Đối với Phó Quân Hoàng, An Nhiên luôn tin tưởng. Làm cho cô phiền nhất là bên người của Phó Quân Hoàng đều có nhiều ruồi bọ. (Ôi.. An Nhiên tưởng Hoàng ca ca là gì a... nhiều ruồi bọ...)

Lại nghĩ, một người như Phó Quân Hoàng, nếu không có người thích, vậy cũng thật kì quái.

Cố Hữu vẫn lo lắng, ngay lúc cậu muốn nói thêm cái gì đó, tầm mắt của cậu hướng đến một người, ánh mắt người nọ giống như một thanh kiếm lợi hại xuyên thẳng qua ngực của cậu, cậu không có biện pháp để theo kịp người nọ.

“Quả bưởi nhỏ, cậu rất khó chịu?” Làm sao mà sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Cố Hữu lắc đầu, cậu phải lách người đi? Bằng không cậu sẽ bị Phó Quân Hoàng trực tiếp liệt vào sổ đen.

“Tôi nói này quả bưởi nhỏ, cậu...” Lời nói của An Nhiên chưa nói hết, cô đã bị một người ôm vào ngực!

An Nhiên dừng lại một chút, theo phản xạ muốn đẩy người đó ra khỏi!

Nhưng khi ngửi thấy hương vị quen thuộc, cô bỗng chốc đứng yên.

Cố Hữu nhìn An Nhiên như thế, khỏe môi cười nhưng mang theo tia chua xót.

Một ánh mắt uy hiếp lẫn băng hàn dừng trên người, Cố Hữu nếu không biết ánh mắt kia xuất phát từ ai, thì cậu liền cảm thấy đã sống uống phí mấy năm nay.

Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên đến văn phòng của bản thân.

Anh gắt gao nắm chặt tay của cô, giống như sợ cô chạy đi.

An Nhiên không nói gì, chỉ đi theo.

Lúc này Phó Quân Hoàng không đi đến phòng làm việc của bản thân mà mang An Nhiên trực tiếp đến kí túc xá của mình.

An Nhiên không nói một lời, an vị ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, tầm mắt nhìn chỗ khác, không nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng đứng ở cửa, cặp mắt tối đen nhìn An Nhiên không hề chớp mắt.

An Nhiên không biết bản thân làm sao lại kì quái, cô đã sống hai kiếp, rất nhiều chuyện có thể hiểu rõ ràng, nhưng hiện tại càng ngày càng quái lạ, thậm chí còn cảm thấy mình hẹp hòi.

Cuối cùng, vẫn là Phó Quân Hoàng xuống nước.

Anh từ cửa đi đến, ngồi phía đối diện với An Nhiên, lấy bàn tay lạnh của An Nhiên đặt lên đùi, tầm mắt gắt gao nhìn An Nhiên, “Vì sao?”

Lúc này An Nhiên không hiểu ý của anh.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, đây là lần đầu tiên anh hỏi nguyên nhân, nhưng không nghe thấy bảo bối trả lời.

Phó Quân Hoàng nghĩ nghĩ, một lần nữa hỏi: “Tại sao, không bước vào.”

An Nhiên nhíu mày, anh biết cô đến đó?

Phó Quân Hoàng tin rằng An Nhiên sẽ bước vào, nhưng lại không nghĩ ra chuyện là An Nhiên chỉ đứng trước cửa phòng làm việc của anh.

Một tiểu binh khi đưa báo cáo đến, thuận miệng hỏi anh một câu Phó An Nhiên đến tìm anh có việc gì, anh mới biết là bảo bối có đi đến chỗ của anh. Nhưng cô không đến tìm anh.

Anh hỏi tiểu binh về thời gian cô đến, vào lúc này trong phòng làm việc của anh có người, là một phụ nữ.

Bỗng chốc anh đứng lên, dưới ánh mắt của tiểu binh anh xông ra ngoài.

Anh không biết tại sao bản thân lại hoảng, anh cảm thấy bảo bối sẽ tức giận, tuy rằng chính anh cũng không biết tại sao tức giận.

Nhưng khi anh tìm thấy được bảo bối của mình, thì nhìn thấy bảo bối cùng tiểu tử họ Cố đó nói nói cười cười, đáy lòng của Phó Quân Hoàng đã tràn hóa khí, tất nhiên anh sẽ không phát hỏa với bảo bối nhà mình, bởi vậy anh đem lửa giận đẩy vào Cố Hữu.

“Đột nhiên có việc, nên chưa tiến vào.” An Nhiên thấy người đối diện phiền muộn mà cảm thấy buồn cười.

Phó Quân Hoàng biết An Nhiên không nói thật lòng, nhưng nhìn thấy môi cô xuất hiện một độ cong, anh không kiêng dè nói, “Bảo bối, em là của anh!”

An Nhiên nhú mày.

“Ngô... Ừm...Anh cũng là của em.”

An Nhiên tiếp tục nhú mày, lão soái ca muốn nói cái gì?

“Cho nên, không cần người khác.”

An Nhiên vui vẻ, lão soái ca có phải muốn nói cho cô là không cần tìm người khác phải không?

“Lão soái ca, anh có biết, chúng ta có mối quan hệ gì không?” Đây là lần đầu tiên An Nhiên hỏi Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng có chút không rõ chân tướng nhìn An Nhiên, “Chúng ta không phải là mối quan hệ vợ chồng hay sao?”

Phốc---

May là An Nhiên không uống nước, nếu không cô sẽ sặc nước đến mất cái mạng nhỏ này.

“Vợ chồng? Lão soái ca, anh biết là vợ chồng là làm cái gì không?” An Nhiên bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhú mày, “Bảo bối, anh biết là hiện tại em rất vội, nhưng hiện tại anh không muốn có cục cưng, cục cưng sẽ không tốt cho bảo bối.” Con người tối đen bình tĩnh nhìn An Nhiên, trong con người đầy sẽ nghiêm cẩn.

Khóe miệng của An Nhiên bỗng chốc co lại, ai có thể nói cho cô, cái gì mà hiện tại cô vội? Cái gì tên là không muốn có cục cưng?

“Lão soái ca, anh...”

Phó Quân Hoàng lại sát An Nhiên, hai tay đặt bên hông của cô, đặt một bên mặt lên đùi của An Nhiên, một bên mặt đặt ở bụng của cô, anh nhẹ giọng nói, “Bảo bối, sau này chúng ta sẽ tốt thôi, em không cần gấp gáp, chúng ta từng bước từng bước một mà bước.”

Tâm của An Nhiên bỗng chốc mềm mại, tuy rằng trong lòng câu tràn ngập kinh ngạc, nhưng không thể không nói, trong lòng của cô tràn đầy ngọt ngào.

An Nhiên lại không nghĩ đến, lão soái ca định nghĩa về mối quan hệ của bọn họ.

Vợ chồng?

Là vợ chồng...

“Em chính là người anh yêu.” Tiếng nói của anh mềm nhẹ.

“Àn, em là người anh yêu.” Biểu cảm của cô cũng nhu hòa.

“Bảo bối...”

“Dạ?”

“Vì sao em lại không biết chúng ta có mối quan hệ như vậy?” Lời nói này tựa như Phó Quân Hoàng suy nghĩ thật lâu mới nói, tim của anh đang nhảy kịch liệt, chẳng lẽ trong lòng bảo bối chưa đem quan hệ của bọn họ đặt cao hơn? Hay là, bảo bối chưa từng nghĩ đến sẽ ở cùng anh cả đời?

Càng suy nghĩ, Phó Quân Hoàng lại càng sợ hãi, hai tay đặt bên hông của không khỏi nắm chặt.

“Bởi vì, em không xác định được.” An Nhiên cười cười, bọn họ đã ở trước mặt của Phó lão gia nói qua quan hệ của hai người, Phó lão gia không phản đối, thậm chí còn vui vẻ khi đã thành việc, nhưng ai biết trước được về sau sẽ có chuyện gì sẽ phát sinh?

“Hiện tại nhớ cho kĩ, em là người anh yêu, anh sẽ là người em yêu.” Một chuỗi câu dài, Phó Quân Hoàng nói hoàn toàn thuận lợi, hẳn là đã luyện tập qua nhiều lần.

“Dạ, được.” Sẽ không quên.

Đáy lòng của Phó Quân Hoàng mềm mại, giống như là được cho kẹo.

Mấy ngày gần đây, bảo bối giận anh rất nhiều, anh biết là anh đã sai ở chỗ nào, nhưng mặc kệ là sai ở đâu, anh đã đâm lao thì phải theo lao, hoàn toàn không nhận là bản thân mình sai.

Anh không muốn đâm ruồi bọ kia ngấm nhìn bảo bối của anh.

Bảo bối của anh rất hoàn mỹ, tuy rằng bảo bối đã đáp ứng với anh sẽ không tìm bạn trai, nhưng không có nghĩa là bạn trai gì đó sẽ không đến tìm bảo bối nhà anh.

Bảo bối nhà của anh rất chói mắt, chỉ cần là người có mắt nhìn, đều sẽ thích bảo bối của anh.

Hiện tại bảo bối của anh đã trưởng thành, anh phải chú ý hết sức đến bảo bối. Tất nhiên An Nhiên không biết, ý thức của Phó Quân Hoàng “Phạm sai lầm”, tất cả đều do anh cố ý.

“Lão soái ca, có người muốn đổi phó với họ Phó.” Đột nhiên An Nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

“Vâng.” Anh biết.

Quả nhiên mọi chuyện anh đều biết.

An Nhiên giật giật khóe môi.

“Anh không thể xảy ra chuyện gì được.”

“Sẽ không, anh sẽ bảo vệ em”

“Được.”

Các trận đấu sau An Nhiên không tham gia, hoàn toàn tự động từ bỏ quyền tham gia, nhưng kì quái là, mọi hạng mục An Nhiên không tham gia, thì Quý Yến lại tham gia toàn bộ, khi luận võ xong, cả người của Quý Yến giống như bị hồng.

Khi luận võ qua đi, mọi học sinh đều muốn nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, các giáo quan không có huấn luyện, cho mọi người (học sinh Ngân Dục) một ngày nghỉ ngơi, là cả một ngày, tất cả mọi người đều vui vẻ như điên.

Một tháng huấn luyện, bọn họ đều mệt cả rồi, nhưng tinh thần của bọn họ đều tốt, không ít học sinh học võ tìm đến các tiểu binh để đối luyện, bên trong binh đoàn không ít tân binh mới vào, tuổi tác giữa họ và đám học sinh không chênh lệch nhiều, rất nhanh đã hòa mình.

Lúc này, ánh mắt Ngân Lang tỏa sáng nhìn An Nhiên, chính quân phục một chút.

An Nhiên trực tiếp ra đòn, “Dừng lại! Là không được!” Ngân Lang đang chiến tranh buồn lậu, chỉ nghĩ đến An Nhiên cùng hắn đối luyện.

Ngốc Ưng cùng Liệp Ưng (có ai nhớ lúc ta edit Liệp Ưng này tên gì không nhỉ... Ta đang xài máy khác nên không có bản raw lại quên mất có phải là edit Liệp Ưng không nữa.. Có ai còn nhớ cmt cho ta sửa lại nhà... Đa tạ) đang đợi bộ dáng của An Nhiên khi diệt đoàn người đó, nhìn An Nhiên thì cả người cảm thấy rất hoảng.

Nếu cô tiếp nhận khiêu chiến của đám người này, thì cô không chỉ sẽ nổi tiếng ở Ngân Dục mà còn cả Hoa Hạ.

Một thiếu nữ một mình đấu với đoàn người huấn luyện viên!

Ngẫm lại, tiêu đề này thật kinh bạo, đến lúc đó đến đám người huấn luyện viên của bọn hắn chỉ là một đám tiểu tử.

Khi thấy An Nhiên không có ý muốn cùng nhóm bọn hắn đánh nhau, trên mặt mọi người xuất hiện thất vọng.

“Phó An Nhiên, hiện tại tôi lệnh cho cô, theo tôi đến một nơi.” Một mắt của Khi Ôm phát ra một tia sáng, hẳn nhìn An Nhiên, nhú mày, cười.

Nghe được âm thanh của Khi Ôm, nhất thời ánh mắt của mọi người sáng lên, ôi uy. Xem ra nhóm của bọn hắn có người có đầu óc, thế nào lại không nghĩ đến điểm này? Muốn ở trước mắt của đám tiểu gia hòa là bị đánh bại bởi An Nhiên, như vậy hình tượng của bọn họ trước đám gia hòa này sẽ bồng

chốc biến mất.

Thật là không hổ là Khi Ôm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chương 79 (2)

Nếu Khi Ôm biết được những suy nghĩ của đám người này, hẳn nhất định sẽ bắt từng người từng người đùng chết, cái nhóm này đúng là không có đầu óc nha!

An Nhiên không thể trốn tránh được nữa, cũng chỉ có thể đi theo.

Cách đó không xa đám tiểu binh đang nói cái gì đó với Phó Quân Hoàng, anh nhìn thấy An Nhiên đi theo nhóm người của Khi Ôm, mày hơi nhúu lại.

Sau khi bàn giao công việc xong, Phó Quân Hoàng nhanh chóng đuổi theo bước chân của nhóm người Phó An Nhiên, sau đó tự nhiên bước đến gần An Nhiên, dưới ánh mắt của mọi người mà nắm lấy tay của An Nhiên, khoe môi của Khi Ôm mỉm cười bước đi.

Mà lúc này, đám người U Linh đi phía sau lưng Phó Quân Hoàng, biểu cảm rất quái dị.

Mẹ nó, quả nhiên khi nói đến tình ái thì rất là dọa người, huấn luyện viên của bọn họ đã triệt để bị ma nhập rồi.

Khi Ôm mang An Nhiên đến sân huấn luyện của binh đoàn Lưỡi Lê, bên trong đó có sân bóng rổ rất lớn, trong phòng không có người nào, chỉ có mấy binh lính đang huấn luyện bên ngoài.

Những binh lính đang huấn luyện lại không nghĩ đến có nhiều người đến như vậy, mà khi bọn họ nhìn thấy đám người của U Linh, biểu cảm đều quái dị, lập tức, bọn họ kích động vọt tới, tùy tiện kéo một cái:

“Đến đến đến, nhóm tiểu tử U Linh, chúng ta đến luyện, xem giữa chúng ta người nào lợi hại.”

Mấy người của binh đoàn Lưỡi Lê này được xem là những người có thủ pháp tốt, thủ trưởng của bọn họ mỗi này đều hô to rằng người của U Linh thể này người của U Linh thể kia, không ít thuộc hạ cũng những người đó đều đến U Linh thỉnh giáo.

Nhìn xem, này là thủ trưởng của bọn họ! Chỉ hướng hào phóng đến cỡ nào! Làm cho bọn họ liều chết tiến vào U Linh, nhưng chỉ vì là các nhà tư bản khoác lác!

Ngân Lang bị đám người kia lôi kéo, khách khí đẩy tay người đó ra, cười nói, “Thật có lỗi, hôm nay chúng tôi không có thời gian.” Thật vất vả mới bắt được Tiểu quái vật, bọn họ làm sao có thể buông đây?

Đám người của binh đoàn Lưỡi Lê không đồng ý, “Này, tôi nói các người làm sao không chịu? Chính là khinh thường chúng tôi sao?”

“Không, không, làm sao có thể? Chúng ta không phải là người ngoài.” Khi Ôm khôn khéo nói, “Chờ lần sau, lần sau chúng tôi nhất định sẽ tiếp đến cùng.”

Người ta đã nói như vậy, bọn họ không thể nói gì khác. Khi bọn họ nhìn thấy người người đứng phía sau, chỉ biết chuyện này không thể coi thường, Phó Quân Hoàng, thủ trưởng của bọn họ ngày nào cũng mở miệng nói là một quân nhân tốt, là truyền kì bất bại.

Khi Ôm cũng không có tìm An Nhiên đầu súng, khi ở bãi bắn thì Khi Ôm đã biết, bản thân không phải là đối thủ của Tiểu quái vật, chính hắn cũng không biết bản thân mình có thể bắn trúng hết mười phát súng hay không, còn là chỉ trúng ngay hồng tâm, bởi vậy, Khi Ôm chỉ đứng một bên nhìn.

Ngân Lang cười áo khoát quăng xuống đất, chỉ có một lớp áo thun mặc bên trong, hắn nghiêm túc nhìn An Nhiên, nói, “Tôi đã chuẩn bị tốt!”

Ngân Lang hô to, ở bên trong còn vọng lại tiếng nói.

Người của Lưỡi Lê không rõ, nghe nói Ngân Lang là một người lợi hại nhất của đám người U Linh, tất nhiên là trừ bỏ Phó Quân Hoàng, nhưng hiện tại Ngân Lang đang làm cái gì? Khiêu chiến Phó Quân Hoàng sao?

Mẹ nó, lúc này có chuyện hay để coi.

Ngân Lang một mình chiến đấu, nhất định là một trận chiến đẹp mắt.

Nhưng, ngoài dự kiến của mọi người, trong đám người đi ra không phải là Phó Quân Hoàng, mà một học sinh đang trong thời gian quân huấn, hơn nữa

chỉ là một nữ sinh nhỏ!

“Tôi khinh, Ngân Lang cậu, tôi không còn gì để nói.” Một người trong binh đoàn Lưỡi Lê lên tiếng.

“Cái này, không phải là cậu đang khi dễ một cô gái nhỏ hay sao?”

“Em gái nhỏ, nếu em sợ hãi, thì anh trai sẽ giúp em.”

Đoàn người của Lưỡi Lê không người nào không chỉ trích Ngân Lang, ngay cả ánh mắt nhìn Ngân Lang cũng thay đổi.

Ánh mắt người của U Linh cũng muốn rớt ra, nhìn xem, nhìn xem, Tiểu quái vật đã nổi tiếng, bề ngoài của cô rất dễ lừa gạt người khác, người khác nhất định sẽ đối với cô rất nương tay, nhưng ai mà biết, nhìn thì giống như một cô gái ôn nhu, nhu nhược, làm cho Ngân Lang trở thành người xấu?

Bọn họ cũng lười giải thích với người của Lưỡi Lê, chính là để bọn họ chính mắt nhìn.

Sắc mặt của Phó Quân Hoàng cũng không thay đổi, ánh mắt có ý cười, ngay cả khóe môi cũng cong lên.

Hiển nhiên, hiện tại tâm tình của Phó Quân Hoàng rất tốt.

Ngay cả đám người xung quanh cũng nhìn thấy được.

“Cảm ơn các vị.” An Nhiên tháo nón, buộc chặt lại mái tóc, làm cho khí chất của An Nhiên trở nên thay đổi.

Cô đứng trước mặt của Ngân Lang, biểu cảm bất động, ánh mắt thanh lãnh, trong nháy mắt, ánh mắt của binh đoàn Lưỡi Lê cho rằng đã nhìn thấy một cường địch.

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, ánh mắt xẹt qua một tia kiên định, bước nhanh đến chỗ của An Nhiên mà ra đòn----

An Nhiên nghiêng người, nâng tay cản! Ngân Lang như rồng như hổ đã biết chiêu tiếp theo của cô là gì, hất ra tay trước một bước, xoay người đá chân, hướng đến bả vai của An Nhiên mà đá ----!

An Nhiên đột nhiên lui về sau, mày hơi nhíu lên, Ngân Lang đã lợi hại lên không ít.

Đáy mắt của Ngân Lang hơi kinh ngạc, quân chủ quả nhiên là quân chủ!

Hắn không nghĩ nhiều, tiếp tục xông lên, nắm đấm nhanh chóng hướng đến An Nhiên ra quyền, An Nhiên ứng phó rất tự nhiên, nhưng nắm đấm của Ngân Lang rất mạnh, đối với chiêu pháp của hắn An Nhiên đều rất rõ ràng, hóa giải cũng thật dễ, nhưng mỗi khi hóa giải chiêu thức, trên tay cô đều truyền đến một cảm giác run run.

Lực đạo của hắn quả nhiên tăng lên không ít!

Mọi người xung quanh xem đến kinh hãi, căn bản là Ngân Lang không che giấu thực lực, đây là hắn toàn tâm công kích!

Khi Ngân Lang đánh nhau với bọn họ, bọn họ đều biết Ngân Lang chỉ xuất 8 phần lực, mặc dù hai phần lực không xuất ra nhưng Ngân Lang đã đánh bọn họ đến đau đầu máu chảy, nhưng hiện tại Ngân Lang không giấu hai phần lực kia mà toàn lực công kích An Nhiên, một cô gái nhìn nhu nhược nhưng lại là một người rất buro hần!

“Mẹ nó, người kia thật sự chỉ là một học sinh đang quân huấn hay sao?”

Người của Lưỡi Lê không nhịn được, lên tiếng.

“Này, cậu có thể khi cùng Ngân Lang đánh nhau, có thể chống đỡ đến lúc này sao?”

“Nếu hắn vẫn không xuất ra hai phần lực cuối thì tôi nhất định sẽ chống đỡ đến lúc này.”

Nếu dùng toàn lực, hắn cũng không biết bản thân có thể chống đỡ được bao lâu.

Cô gái này, quả nhiên rất cường hần!

Đám người Ngốc Ưng đứng bên ngoài xem náo nhiệt, bọn họ chỉ hận không thể xông lên, để cùng đánh với Tiểu quái vật một hồi.

Nhưng hiện tại Ngân Lang đang đánh, mặt của hắn đang rất hưng phấn, nắm đấm cũng rất hung hãn, ngay cả tốc độ cũng rất nhanh.

Càng lúc hắn càng nhanh, An Nhiên cũng không chậm lại, tốc độ của cô cũng nhanh dần.

Chiêu thức của hắn phức tạp, cô gặp chiêu phá chiêu.

Ngân Lang luôn là người tấn công, chưa bao giờ phòng thủ, An Nhiên thì bất đồng, cô chỉ phòng thủ, năng lực công kích cũng lợi hại như vậy.

Khi mọi người nhìn thấy, chỉ nghe bịch một tiếng, Ngân Lang bị té lăn xuống mặt đất!

Đây không phải là lần đầu tiên hấn ngã, nhưng lần này hấn ngã sấp xuống sàn, không có đứng lên.

Cả người của hấn cơ hồ đã mệt mỏi, nằm trên mặt đất mà thở dồn dập, đã là cuối tháng 12, nhưng hấn lại đổ mồ hôi đầy đầu, ngực của hấn lại phập phồng lợi hại, trên mặt cũng mang theo ý cười.

Quân chủ rất lợi hại, hấn đều luôn biết quân chủ rất lợi hại.

Đột nhiên, có một bàn tay chìa ra trước mặt, là một bàn tay trắng nõn mà mềm mại.

Ngân Lang ngẩng đầu, là khuôn mặt mỉm cười của quân chủ.

An Nhiên cũng đang thở gấp, nếu như kiếp trước cô không dừng mãi, có lẽ cô đã sớm thua, chiêu thức của Ngân Lang đều là cô dạy, còn cô coi như chỉ đối phó.

Mặt của Ngân Lang mang ý cười rất đậm, tay của hấn muốn bắt lấy tay của cô, thì bị một bàn tay to lớn thay thế, khi Ngân Lang chưa kịp phản ứng thì bị bàn tay kia nắm lên.

“Mệt thì đi trở về.” Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng thô bạo nói với Ngân Lang, một tay của anh đặt bên hông của An Nhiên, ánh mắt uy hiếp trừng Ngân Lang.

Ngân Lang sùng sốt.

Vậy mà người của U Linh đang xem xung quanh không chút khách khí cười phá lên.

Quả nhiên, chỉ khi có tiểu quái vật, huấn luyện viên mới giống người bình thường.

Bị Ngân Lang tiêu phí thời gian, hiện tại sức lực của An Nhiên đều bị cạn kiệt, mọi người đều muốn xông đến chỗ của An Nhiên để tỷ thí, nhưng không biết có bị huấn luyện viên trả thù không.

Suy nghĩ như vậy, làm bọn họ không dám bước lên.

Lúc này, người của binh đoàn Lưỡi Lê cũng xem An Nhiên giống như một tiểu quái vật, “Cái này, chính là một cô gái kim cương nha!”

“Theo tôi được biết, trong bộ đội người có thể đánh bại được Ngân Lang là không bao nhiêu người.”

“Kim cương, cùng tôi đánh một trận đi!” Một người trong binh đoàn Lưỡi Lê đứng lên, vẻ mặt tỏa sáng nhìn An Nhiên.

“Kim cương, em gái nhỏ!” Ngốc Úng bước ra, “Cậu có ý tốt nha, người ta đã cạn kiệt sức khi đánh nhau với Ngân Lang? Đến đến, gia sẽ chơi với cậu.”

Người trong binh đoàn Lưỡi Lê mà một người đàn ông nhỏ tuổi, chỉ mới 20 mấy tuổi, hấn sớm tham gia quân ngũ, trong binh đoàn Lưỡi Lê được xem là một người tương đối xuất sắc, nhưng khi Ngốc Úng nói thế, sắc mặt của hấn đỏ lên, hiển nhiên hấn đã quên hiện tại An Nhiên rất mệt, hấn chỉ nghĩ muốn cùng cô gái này tỷ thí.

Nhưng có thể cùng Ngốc Úng của U Linh tỷ thí, hấn cũng rất cao hứng, hấn hưng phấn nhìn Ngốc Úng, “Vậy xin mời chị giáo.”

Hắn khí quanh thân của Phó Quân Hoàng không tự chủ lan ra.

Trong lòng An Nhiên buồn cười, nhóm người này quả nhiên bao che khuyết điểm.

Người trong bộ đội là vậy, tuy nhanh miệng nhưng không có ác ý.

Ngốc Úng cùng người kia tỷ thí, không có gặp khó khăn, Ngốc Úng thắng.

Ngốc Úng cười nói, “Đánh không lại tôi, mà muốn khiêu chiến tiểu quái vật.”

An Nhiên dựa lên người Phó Quân Hoàng, đối với An Nhiên mà nói, cô không kiêng kị người nào, lúc trước sở dĩ cô bận tâm khi thể hiện tình cảm với Lão soái ca ra bên ngoài, sợ sẽ đem đến bất tiện cho lão soái ca, nhưng lão soái ca chẳng phân biệt thời điểm nơi chốn đều ôm cô, nắm tay cô, cô cũng trở nên bình thường, anh đã không sợ, vậy cô còn sợ cái gì!

Mọi người còn đang ở đây, không biết thế nào lại bước lên sân để đối luyện, không quản là người của Lưỡi Lê hay người của U Linh, chỉ cần là đối thủ, liền tùy tiện đánh, ra tay đều mau chuẩn ngoan, hoàn toàn không nhìn ra là những chiến hữu tốt.

“Lão soái ca, đám binh của anh rất tuyệt.”

“Ừ. Của em.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vuốt tay của cô, cơ của cô hiện tại đang rất căng, nếu không thả lỏng, ngày mai nhất định sẽ rất đau.

An Nhiên cười, “Đúng vậy, cũng là của em” Suýt nữa cô quên cô là phó đội trưởng của U Linh.

“Quân Hoàng, các anh ở trong này à.” Tiếng nói mềm nhẹ vang lên.

An Nhiên hơi nhú mồm, Khúc Tuệ Tuệ.

An Nhiên muốn rời khỏi người của Phó Quân Hoàng, nhưng tay vòng bên hông cô không cho cô rời khỏi, thậm chí còn kéo cô sát người, “Dựa vào, em đang mệt.”

An Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục dựa vào người Phó Quân Hoàng.

“Chuyện gì?” Tầm mắt của Phó Quân Hoàng dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, còn tay của anh tiếp tục vuốt ve An Nhiên.

Tầm mắt lơ đãng nhìn tay của Phó Quân Hoàng đặt bên hông của Phó An Nhiên, ánh mắt của Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười, nhu hòa nói, “Không có gì, ngày mai phải rời khỏi, cho nên muốn hỏi anh có cái gì cần sửa hay không.”

Phó Quân Hoàng nhú mồm, “Không có.”

“Lúc trước không phải đều do em sửa lại cho mọi người hay sao?” Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười nói.

“Bọn họ.” Lời nói này là Phó Quân Hoàng nói với An Nhiên.

An Nhiên nhìn con người nghiêm cẩn của Phó Quân Hoàng, đáy lòng xẹt qua tia buồn cười, khi tầm mắt của cô dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, đáy lòng của cô thở dài, người này, không bình thường.

Bên hông bị nắm chặt, An Nhiên ngẩng ra, chỉ thấy Phó Quân Hoàng tiếp tục nói, “Tự biết chăm sóc bản thân.” Bản thân của anh nếu muốn sửa sang thì không cần mượn tay người khác.

Sắc mặt Khúc Tuệ Tuệ khẽ biến, ả chưa từng gặp vẻ mặt quật cường của Phó Quân Hoàng như vậy, thậm chí còn nhìn ra được Phó Quân Hoàng đang bức mình.

An Nhiên vỗ nhẹ đầu của anh, buồn cười nói, “Em có nói cái gì sao?”

Phó Quân Hoàng nhú mồm, “Em đang mất hứng.”

An Nhiên nhú mồm, a, năng lực của Lão soái ca ngày càng lợi hại.

“Không phải mất hứng, là mệt.” Cô thật mệt, lúc đầu không cảm thấy, nhưng càng nghỉ ngơi lại càng mệt, hơn nữa Lão soái ca mát-xa cho cô, làm cho cô cảm thấy thoải mái rất muốn ngủ.

Trên mặt của Khúc Tuệ Tuệ luôn mang theo ý cười, cười thật tự nhiên, không có một tia giả vờ nào.

“Cô ấy là...?” Khúc Tuệ Tuệ đã muốn hỏi Phó Quân Hoàng từ khi còn ở trong văn phòng nhưng không mở miệng, lúc này ả có cảm giác, cô gái nhỏ đó không bình thường.

An Nhiên cười cười không nói, ả ta không trực tiếp hỏi cô, không phải sao?

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, bên môi mang ý cười càng đậm, mặt nhu hòa, “Vợ tôi.”

Lần đầu tiên An Nhiên nghe chân chính một từ như vậy ---- “Vợ”

Anh không dùng từ người yêu, mà trực tiếp gọi là “Vợ”

Quả nhiên, ý cười trên mặt của Khúc Tuệ Tuệ không bảo trì được, nụ cười cứng ngắc, ả không cuồng loạn, không có chất vấn, chỉ an tĩnh nhìn An Nhiên, nhìn nhìn, ả liền bật cười.

“Cô rất xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” An Nhiên điềm đạm cười, người phụ nữ này không phải là một người phụ nữ thông thường, lão soái ca anh thật là trêu chọc hoa đào, thật đúng là đào hoa.

Phó Quân Hoàng không được tự nhiên khi ánh mắt của An Nhiên nhìn Khúc Tuệ Tuệ, một tay nắm lấy cằm của cô, xoay lại, đối diện với bản thân, “Nhìn anh.”

An Nhiên đột nhiên bật cười, “Được, nhìn anh.” Hành động ngây thơ làm cho cô muốn cười to.

Đối với hành vi ngây thơ này Phó Quân Hoàng hoàn toàn không biết, rất hài lòng khi tầm mắt của cô chỉ nhìn anh, tiếp tục vuốt ve bả vai của cô.

Mà lúc này ở giữa sân mọi người còn đang đánh nhau.

Tầm mắt của Khúc Tuệ Tuệ dừng trên gương mặt nhu hòa mà thỏa mãn của Phó Quân Hoàng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Ở một bên khác.

Ngân Dục.

Đám học sinh trao đổi đang ngồi vây quanh nhau, biểu cảm ngưng trọng nhìn văn kiện.

“Tin tức bị lộ, làm sao đây?” Một âm thanh sốt ruột trong phòng vang lên.

“Bọn họ còn đang quân huấn, cũng không thể trở về.”

“Chúng ta chỉ có thời gian là ba ngày.”

Âm thanh bức bối vang lên trong phòng: “Chúng ta cũng không trực tiếp đem người mang đi?” Đang nói chuyện mà một nữ sinh, à ta tên là Catherine.

“Cô cho rằng là bộ đội của Hoa Hạ là dễ dàng đi vào?” Một nam sinh thanh tú cười xuy ra tiếng.

“Vậy thì làm sao bây giờ? Á lực cậu không có biện pháp, sẽ không nói lời vô nghĩa trong này!” Catherine một mặt tức giận.

“Mặc dù tôi không có biện pháp cũng không giống cô không có đầu óc.” Nam sinh tên Á Lực tiếp tục cười lạnh.

“Đù!” Người lên tiếng là một gã nam sinh tóc vàng, hấn tên Tư Đế Phu, “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, có những thứ chúng ta không tra ra được. Hiện tại chúng ta chỉ có thể sửa mục tiêu.”

“Nhưng mà Tư Đế Phu, căn bản là chúng ta không thể vào được.” Á Lực cười khổ.

“Không, chúng ta đi vào, chẳng lẽ cậu quên? Hiện tại chúng ta là học sinh của Ngân Dục.”

Lời nói này của Tư Đế Phu làm cho mọi người sùng sốt, lập tức nở nụ cười, đứng rồi, bọn họ làm sao có thể quên, hiện tại bọn họ là học sinh của Ngân Dục.

“Không, chúng ta không cần đi, vừa mới nhận được tin, ngày mai bọn họ sẽ trở về, đến lúc đó chúng ta ở...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bà Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 80: Quân Huấn Kết Thúc, Bắt Cóc Trên Đường.

Một tháng quân huấn đã xong.

Thời điểm này, mọi người đối với nơi “Địa phương quý quái” là cầm thù tận xương tủy, lúc huấn luyện trong miệng cũng như trong lòng đều mắng toàn bộ gia phả của các huấn luyện viên, nhưng khi quân huấn hết thúc, các nữ sinh thì khóc nhe, nam sinh đều đỏ mắt.

Các nữ sinh thận trọng, trước khi đi đều tặng cho các giáo quan một ít đồ thủ công do bản thân tự làm, không ít bộ đội nhận được những tờ giấy thô lỗ nhỏ, nhận được các tờ giấy làm cho họ thủ sùng nhục kính, các giáo quan thu được lễ vật cũng thờ dài.

Nhìn, đây chính là tình cảm của các chiến hữu.

Tuy thời gian bọn họ ở chung ngắn, nhưng tình cảm lại chân thành và tha thiết.

Các giáo quan cứng rắn nghiêm mặc, biểu cảm rất nghiêm túc, mặc dù nhìn thấy các nữ sinh khóc sưng cả mắt, các nam sinh đỏ mắt, bọn họ đá vắn đá, rống cũng rống, đến khi bọn người này (học sinh Ngân Dục) bị đem lên xe, đến khu xe tải đi được một khoảng cách rất dài, thì các giáo quan mới thả lỏng.

Có nhiều người trẻ tuổi không nề hà hình tượng ngồi ở cổng lớn của doanh trại nhìn theo đến khi không thấy bóng dáng của xe tải nữa, “Đi đi.”

Không nghĩ tới, thời gian lại nhanh như vậy.

Đúng là, gặp nhau là duyên, bọn họ không nghĩ tới, thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Đám người của Liệp Ưng cũng thở dài, cơ hội của bọn họ lần này là không sai, năm rồi không có người của U Linh đến tham gia quân huấn, lúc này không biết là thù trưởng của bọn họ nói gì, nhưng là huấn luyện viên của bọn họ lấy tư quyền đến gặp bảo bối của anh ta, nói tóm lại, ngày sau của bọn họ, hẳn không có cơ hội thế này.

Nhìn thấy bình thủy tinh trong tay, chỉ là một cái chai bình thường, như là những bình nước có ga, trong chai là những ngôi sao may mắn, lúc những cô gái kia đưa cho nhóm của hắn, nói là có thể cầu nguyện, các cô hi vọng sang năm, vẫn là các quản giáo tiếp tục huấn luyện bọn họ.

“Được rồi, được rồi, đám người này không còn hình tượng gì hết! Chạy nhanh trở về huấn luyện đi!” Ngân Lang đá một đá vào một tiểu bình đang ngồi dưới đất, sắc mặt nghiêm khắc.

Tiểu bình vội vàng đứng dậy, nhìn Ngân Lang cười cười, sau đó ôm lễ vật trong tay chạy đi.

Nhìn bộ dạng ngốc của tiểu tử này, đã biết là mới biết rung động.

Khi trên đường về, các học sinh Ngân Dực không có hứng thú nhiều, chỗ ngồi của các cô đều bị đảo lộn, không có trật tự như lúc đến doanh trại.

“Nữ thân, cả ngày hôm qua cậu đi đâu vậy? Chúng tôi không tìm được cậu.” Lí Vi ngồi bên người An Nhiên, nhìn cô.

Nghe được lời nói của Lí Vi, tầm mắt của mọi người không tự chủ rơi trên người của An Nhiên.

“Ừ, có chút việc.”

Trong mắt của Hứa Anh Thiên xẹt qua một tia cười, “Nha? Có phải là bị siêu cấp huấn luyện viên mang đi?”

Tuy cô (Hứa Anh Thiên) không có tiếp xúc với vị huấn luyện viên đó, nhưng cô nghe không ít lời đồn, cô còn nhìn thấy ánh mắt của người đó nhìn An Nhiên, quả thật ngọt đến chết người, có thể không thể tưởng tượng được, một người không có chút tình cảm nào, lại đối với An Nhiên chuyển biến đến kinh người.

Hứa Anh Thiên vĩnh viễn không quên được ngày mà cô chứng kiến cảnh đó.

Kỳ thực trong lòng của Hứa Anh Thiên có một bí mật, cô không nói cho ai, mặc dù là An Nhiên cô cũng không nói.

Cô biết phòng kí túc xá của các cô, mỗi đêm đều có người tiến vào, thời gian ở lại không dài, mỗi lần đến lúc các cô đang ngủ, sau đó trước khi các cô tỉnh đã rời khỏi.

Khi Phó Quân Hoàng tiến vào ngày thứ ba Hứa Anh Thiên mới biết được, ngày hôm đó cô bị ghen mà tỉnh, cô dè dặt đứng lên đi toilet, đến khi cô bước đến bên giường, mới nhìn thấy hai người đang ngủ trên giường của An Nhiên, biểu cảm cô rất khiếp sợ!

Nhưng càng làm cho cô khiếp sợ không phải là nhìn thấy người đàn ông tuyên bố An Nhiên là của anh ta, mà là khi cô nhìn trên giường, con người tối đen của anh ta nhìn chằm chằm cô, đôi mắt dữ dội, đậm đặc, vô tình, cô giống như bị đông băng, cô không thể động dậy, ngay lúc cô muốn kêu to, người nọ dời ánh mắt, tầm mắt dừng trên người trong lòng.

Anh ta một lần nữa điều chỉnh vị trí của người trong lòng, ánh mắt nhu hòa làm cho Hứa Anh Thiên nghĩ rằng bản thân vừa nhìn thấy là ảo giác, người đàn ông này căn bản là một người đàn ông ôn nhu làm cho người ta hâm mộ.

Nhưng ánh mắt của anh ta rơi vào người cô một lần nữa, trong nháy mắt cô lại phủ quyết ý nghĩ của mình.

Người đàn ông này thật vô tâm, chỉ trừ bỏ An Nhiên.

Hứa Anh Thiên không biết bản thân trở lại giường thế nào, không biết bản thân làm sao mà ngủ, ngày hôm sau cô muốn hỏi An Nhiên, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm nhân nhát, cô biết người đó không có nói gì với An Nhiên, anh ta đã không nói, cô cũng không muốn tăng thêm phiền não cho An Nhiên.

Cô luôn cho rằng, người đàn ông đó ở trước mặt của học sinh Ngân Dực là nói đùa, hoặc là người đó không cho An Nhiên đi trêu chọc người khác nên anh ta mới nói như vậy, nhưng không nghĩ tới, người đàn ông này là thật lòng, anh ta thật sự rất thích An Nhiên, bằng không, anh ta sẽ không dưới ánh mắt của binh lính Lữ rồi Lê mà ôm lấy An Nhiên, tuyên bố cho mọi người biết, anh là của An Nhiên, mà An Nhiên cũng là của anh ta.

Nói vậy, chính là người nọ rất yêu An Nhiên.

Nghĩ lại phản ứng của An Nhiên, cô tất nhiên cũng thích vị huấn luyện kia, bằng không với tính cách của cô, thì làm sao để dàng tha thứ cho việc như vậy?

Xem ra là lưỡng tình tương duyệt (tình cảm xuất phát từ hai bên).

Bởi vì thế... tầm mắt của Hứa Anh Thiên cố ý cũng như vô tình nhìn Cố Hữu ngồi đối diện với An Nhiên, Cố thiếu của chúng ta rất tội nghiệp.

Ai, tình yêu nha, quả nhiên không thể xảy ra với ba người. Huống chi, giữa hai người kia làm sao có đủ chỗ cho người thứ ba đây?

Bọn họ quá cường đại, không một ai có thể chen vào.

An Nhiên nghe được Hứa Anh Thiên nói Phó Quân Hoàng như vậy, khỏe môi mang theo ý cười, “Ừ.” Cô cũng không che giấu cái gì, trả lời rất tự nhiên.

Lúc Cố Hữu rũ mắt xuống, ánh mắt dừng trên đôi giày, không nhìn ra được cảm xúc của cậu lúc này.

“Tớ nói nữ thần từ lúc mấy tuổi đã biết yêu?” Lí Vi đối với chuyện này rất hiếu kì, nữ thần luôn cho cô cảm giác thành thực trầm ổn.

Mấy tuổi?

“Bốn tuổi..?” Hần là bốn tuổi? Vào lúc ấy, cô đã thích một người đàn ông, không phải sao?

Mọi người ngồi trong xe ánh mắt đồng loạt nhìn trên người An Nhiên.

An Nhiên ho nhẹ sờ sờ cái mũi của mình, “Thế nào, rất kì quái sao?”

Đáy mắt khiếp sợ của Lí Vi tiêu tán, “Không có, không có, cậu là nữ thần, mặc kệ là xảy ra chuyện thần kì nào cũng đều bình thường.” Hiện hiện, cô gái này sùng bái An Nhiên đến không có gì để nói.

Cái này còn nói là không kì quái?

“Nữ thần, cậu làm sao biết bốn tuổi cậu đã thích người đó? Cậu xác định không phải là phụ tình luyến sao?” Hứa Anh Thiên hỏi An Nhiên, không chút khách khí nói đến khoảng cách tuổi của hai người.

“Ừ, lúc tôi có trí nhớ, tầm mắt của tôi chỉ dừng trên người anh ấy.” An Nhiên không nghĩ tới bản thân mình vậy mà phối hợp trả lời.

Nhưng là cô thích cùng người khác nói về Lão soái ca, đại khái chính là người có tâm luyến ai đi.

Không ít nữ sinh còn đang ưu thương khi rời khỏi doanh trại, nhưng nghe được lời của An Nhiên kể, một đám người trở nên có tinh thần, tò mò nghe.

An Nhiên không nói bao nhiêu, cô cũng không kể chuyện xưa, cô chỉ nói nguyên tắc khi cô cùng Phó Quân Hoàng ở chung, nhưng cô nói những chuyện này rất bình thường, nhưng lại chiếm được không ít hâm mộ cùng nghe tị của mọi người.

Quý Yển đang ngồi trong góc ánh mắt luôn dừng trên người của Phó An Nhiên, khi ả ti thí vồ, mặc kệ là trận đấu nào, ả đều đếm ngược, không chỉ đếm ngược lần thứ nhất lần thứ hai, mặc dù là ả muốn lui, nhưng không được phép.

Ả hỏi những người đó, vì sao An Nhiên có thể rút lui, nhưng ả lại không thể. Bọn họ trả lời nói là Phó An Nhiên bị thương cần trị liệu, ả có bị thương sao?

Ả cũng muốn hỏi Phó An Nhiên bị thương thế nào, thì đã bị người khác kéo đến trận đấu, làm cho lịch trình của ả bị tra tấn.

Thế nên đến cuối cùng, ả nhận hết sự trào phúng cùng xem thường, ả biết mọi người sau lưng ả mắng ả, nói ả, cười nhạo ả, tất cả những thứ này, đều vì Phó An Nhiên, nếu không phải vì cô ta, ả làm sao có thể nhận đả ngộ như vậy?

Vũ Giang Nam ngồi bên cạnh của Quý Yển, không nói một lời, ả nhìn di động của mình mà ngẩn người, không biết là đang nghĩ gì.

Đột nhiên, xe đạp phanh gấp làm xe bị chấn động, nhất thời làm mọi người bất ổn, mọi người đều ngã lên nhau.

“Sao lại thế này?”

“Xảy ra chuyện gì? Má ơi, không phải chứ, đây chính là tiền không thấy thôn sau không thấy điểm” (Có ai hiểu không? Chỉ cho ta để ta sửa lại).

“Hình như có cháy ở phía trước.” Phía trước có khói bốc lên, thoát nhìn giống như đang cháy.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Các học sinh ngồi trong xe đều oán giận, An Nhiên cũng hơi nhú mồm, có cái gì đó không đúng.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ, vang tai truyền đến chấn động nhỏ, An Nhiên vuốt nhẹ khuỷu tay, cô không nói chuyện chỉ nhẹ giọng kho khan.

Bên kia Tần Vũ Triết hiểu ý, An Nhiên không có tiện đề nói chuyện, “Gia, hiện tại ngài không tiện để nói chuyện, vậy thì nghe tôi nói. Mới vừa nhận được tin, nhóm người kia gần đây luôn có hoạt động quá mức, nhưng mục đích cụ thể của bọn họ không tra ra được, nhưng cả ngày hôm nay, người của tôi không thấy bọn họ đi từ nhà trọ ra ngoài.”

An Nhiên nhú mồm, thanh thanh cổ họng.

“Nữ thần, cổ họng của cậu không thoải mái sao? Muốn uống nước không?” Vừa nói xong Lí Vi lấy một chai nước khoáng từ trong ba lô, bình nước này là của cô cất giấu, lúc quân huấn cô không có uống, sau đó lại để trong ba lô, nên liền quên.

“Không có việc gì, không cần.” An Nhiên nhàn nhạt từ chối.

An Nhiên có cảm giác càng ngày càng không đúng, bên tai nghe được Tần Vũ Triết đang miên man lái nhái, “Gia, ngài nói nhóm người kia đang đi chỗ nào?”

“Tôi nghĩ, đại khái là tôi biết bọn họ đang ở đâu.” An Nhiên hít một hơi thật sâu, hiện tại bên ngoài rất yên tĩnh, yên tĩnh gần như quỷ dị.

“A? Nữ thần cậu đang nói gì?” Lí Vi tiếp tục nhìn An Nhiên.

Lời này của An Nhiên cũng làm cho mọi người không hiểu, nhưng con ngươi của Cố Hữu động lại vài phần, cậu nhìn An Nhiên, hiện tại toàn thân An Nhiên đang căng thẳng, như đang gặp kẻ thù.

Người luôn ngồi trong xe, Cố Hữu bỗng chốc đứng dậy, An Nhiên cũng đứng dậy.

“Nhớ kỹ lời tôi nói, một lát nữa nếu có người kêu mọi người xuống xe, mọi người phải ngồi yên tĩnh trên xe, biết không?” Tiếng nói của An Nhiên trầm thấp, không phải là âm thanh nhàn nhạt bình thường mà là hương vị cảnh cáo nồng đậm.

Mọi người đồng thời rùng mình.

Phó An Nhiên, có ý gì?

Mà bên kia, Tần Vũ Triết nghe được lời của An Nhiên nói cũng cả kinh, “Gia, ý của ngài là đám người kia đang đến đó?”

An Nhiên không có trả lời, một âm thanh khó chịu vang lên.

“Phó An Nhiên, đầu óc của cô có bệnh hả?” Quý Yến không chịu được bầu không khí như vậy, ả đứng lên, hướng về An Nhiên rống to, “Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng, mọi người đều nghe lời cô!”

Trong xe bỗng chốc yên lặng.

Mọi người nhìn Quý Yến như nhìn quái vật.

An Nhiên giật giật khóe môi, “Không sao, nếu cô muốn chết thì xuống đây đi.” Có người muốn chết, cô làm sao lại ngăn cản?

Quý Yến cười nhạo, “Phó An Nhiên, cô cho rằng cô là ai? Cô nói tôi chết tôi liền chết? Cô quả thật coi trọng bản thân mình!”

“Quý Yến, đầu óc của cô bị bệnh phải không! Nữ thần khi nào trêu chọc cô, cô làm sao lại ghi hận?” Lí Vi khó thở, hướng đến Quý Yến mà mắng.

“Dân đen không xứng nói chuyện với tôi!” Quý Yến hừ lạnh.

Lời nói này làm cho mọi người ngồi trong xe không thể nhẫn nhịn, ở đây chủ yếu là người Thất ban, một câu này của Quý Yến đã làm đắc tội đại bộ phận, nếu bị gọi “Dân đen” nếu không đứng lên thì bọn họ chính là ngu ngốc.

“Con mẹ nó, Quý Yến cô là không có đầu óc hả!” Hứa Anh Thiên đứng dậy, ánh mắt căm tức nhìn Quý Yến.

Quý Yến đã biết bản thân dùng sai từ, nhưng cao ngạo của ả làm sao cho ả cúi đầu, ả không làm như không nhìn thấy phần nộ của mọi người, ánh mắt cười nhạo nhìn An Nhiên.

“Phó An Nhiên, cô vĩnh viễn đều chỉ biết là-----”

Bịch----!

Một đá không chút lưu tình đá trên đùi của Quý Yến, Cố Hữu trung ra bộ mặt lạnh lùng, băng hàn nhìn Quý Yến, “Nếu nói nữa, tôi sẽ phé đi.”

Âm thanh Cố Hữu không chút pháp phòng, ngay cả cảm xúc đều không biểu hiện, nhưng Cố Hữu làm cho mọi người xung quanh không tự chủ lui về sau, biểu cảm rất hoảng sợ.

Cố thiếu như vậy rất dọa người.

Cố Hữu cũng không làm bị thương Quý Yến, thoát nhìn là cậu đá rất mạnh nhưng không làm ảnh hưởng đến xương của ả, cậu chỉ muốn làm cho ả yên tĩnh lại thôi.

Lời nói của Cố Hữu làm cho ả cảm thấy bị vũ nhục, ả cảm thấy những người ngồi trong xe đều nhìn ả, ả ôm lấy chân, phần hận nhìn đám người xung quanh.

Lúc này, người lái xe đứng tại chỗ, người lái xe là một tiểu binh, hẳn có chút quái dị nhìn cây đang cháy, nghi ngờ một lát, hẳn mở cửa xe bước xuống, khi đi đến cây lớn đó, quan sát tình huống xung quanh.

Nhìn cây đang cháy dữ dội, tiểu binh nghi hoặc, phía trước không có xe khác, hiển nhiên là cây này rơi từ trên núi xuống, nhưng cây đang cháy này có phải rất kì lạ? Chỉ có một cây cháy, mọi thứ còn lại đều có không ảnh hưởng.

Ngay lúc tiểu binh còn đang nghi ngờ, một người đột nhiên vọt đến sau lưng của hắn, đáy lòng của tiểu binh rung lên, hắn nhanh chóng xoay người, nâng tay đẩy người đó đi.

Người nọ hiển nhiên không nghĩ đến tiểu binh này có sức chiến đấu như vậy, nhưng bọn hắn đã sớm chuẩn bị, ngay lúc tiểu binh hướng người nọ công kích, thì phía sau hắn xuất hiện thêm một người, người nọ thừa dịp tiểu binh không kịp xoay người, nhanh chóng đánh vào gáy của hắn, tiểu binh bỗng chốc ngất xỉu.

Một âm thanh vô cùng tốt vang lên, “Tur Đế Phu, thật không nghĩ đến lại động thủ dễ dàng như vậy a.”

“Á Lực, chúng ta còn chưa bắt được người.” Màu tóc vàng dưới ánh mặt trời trở nên lóe sáng, Tur Đế Phu lạnh mặt nhìn Á Lực.

Á Lực chắc chắn ra tiếng, “Thiệt, nhóm người này thật là không có tính khiêu chiến. Nhưng mà tôi nói này Tur Đế Phu, chúng ta trực tiếp đem xe chạy đi thì tốt rồi? Làm sao phải phiền như vậy?”

“Cậu cảm thấy nếu người Hoa Hạ bị mất người trong xe, bọn họ không ra mặt điều tra hay sao? Một người có thể giấu nhưng là tới 30 người.. Hậu quả, cậu không nghĩ đến?” Tur Đế Phu hừ lạnh, “Khi làm việc nên nhờ đầu óc, không cần sức mạnh.”

Con người của Á Lực xẹt qua một tia âm ngoan, nhưng Tur Đế Phu nói không sai, hắn không thể phản bác.

Ngay lúc bọn hắn muốn tiếp cận xe, thì nghe tiếng gầm vang lên tron xe.

“Tôi muốn xuống xe, tôi muốn xem, đến cùng tôi có chết không!”

Á Lực có chút kinh ngạc nhìn Tur Đế Phu, ngay lúc hắn ngây người, chỉ thấy một người nhảy từ trên xe xuống, người nọ căng thẳng, vẻ mặt giận dữ.

“Cậu nói, người này chúng ta nên xử lý thế nào?” Á Lực liếc mắt nhìn Tur Đế Phu, nhú mày.

Sắc mặt Tur Đế Phu âm trầm.

Quý Yến đứng ổn định lại, ả không nghĩ đến nơi này mà gặp người khác, nhìn kĩ, ả thấy được những người này chính là học sinh trao đổi!

Đáy lòng của ả vui vẻ, ả nhớ được những người này rất có phong độ thân sĩ.

Nhưng khi ả muốn đi lên phía trước, ánh mắt của ả dừng lại nơi cách đó không xa, nhìn thấy tiểu binh đang nằm trên mặt đất, ả thấy trên tay của Tur Đế Phu cầm một khẩu súng lục loại nhỏ.

Không phải là ả chưa thấy qua súng, cha của ả có nói, nghe nói là khẩu súng đó rất khó tìm, nếu như ả không nhìn lầm thì khẩu súng trong tay của Tur Đế Phu chính là nó.

Đáy lòng Quý Yến đang mừng thầm, thì nhìn thấy tiểu binh nằm trên mặt đất cùng khẩu súng lục màu đen, toàn bộ hưng phấn biến mất, thậm chí giống như đang đông băng bị đứng tại chỗ.

“Các người...”

“Cô xem, nếu cô thành thật ở lại trong xe không phải tốt hơn sao?” Á Lực lắc đầu, cười cười, “Cô xem, sinh mệnh đã nhiều năm như vậy, liền không còn, thực đáng tiếc.”

Nháy mắt, Quý Yến cảm thấy mình sắp chết, tế bào cao thấp của ả đều kêu gào, hô, sợ hãi, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Người ngồi trong xe nghe được tiếng nói, đều tò mò muốn vươn đầu nhìn, đều bị An Nhiên ngăn cản.

“Nếu không muốn chết, liền ngồi trong này đợi.” An Nhiên nhú mày.

Có người muốn phản bác, nhưng nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của An Nhiên cùng Cố Hữu, những lời bọn họ muốn nói nếu thu vào.

Phó An Nhiên làm như vậy, tất nhiên có đạo lý của cô.

Khi mọi người đang yên tĩnh, nghe được pằng-- một tiếng, nháy mắt toàn bộ ý thức của mọi người đều được kéo trở về.

Đó là tiếng súng!

Bọn họ không nghe nhầm!

Ở nơi này gần một tháng, mỗi ngày bọn họ đều nghe được âm thanh đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chương 80 (2)

Nơi này làm sao có tiếng sủng! Tầm mắt mọi người dừng trên người An Nhiên, vào lúc này, bọn họ không tự chủ tìm kiếm một người đủ cường đại để dựa vào, Phó An Nhiên tuy là một nữ sinh, nhưng trên người cô quá cường đại, làm cho người ta không tự chủ đến gần, sau đó tín nhiệm cô, đi theo cô.

Ngay lúc mọi người đang kinh hãi, thì một tiếng nói vang lên:

“Phó An Nhiên, tôi nghĩ, chúng tôi không phải mời cô đi?”

Quả nhiên là đến tìm cô.

Mọi người kinh ngạc nhìn An Nhiên, bọn họ phát hiện, bên người An Nhiên sẽ phát sinh những chuyện mà đối với bọn họ là bất khả tư nghị, bọn họ không biết thân phận thật sự của Phó An Nhiên, mọi lời đồn đãi đều có, nhưng bọn họ phát hiện, gần đây Phó An Nhiên cực kì lợi hại, mặc kệ là xử lý đám người Hàn Quốc hay người Nhật Bản, đều rất nổi bật.

Thân phận của An Nhiên rất thần bí.

Đột nhiên có bạn trai là một huấn luyện viên, mà người đàn ông kia vừa thấy thì biết là không phải một huấn luyện viên tầm thường, bọn họ không phải người mù, toàn bộ binh đoàn Lưỡi Lê nhìn thấy người đàn ông kia, đều cúi chào, biểu cảm rất sùng bái, bọn họ tuy là nghe không ít truyền kì về người đàn ông đó, nhưng đối với thân phận của anh ta bọn họ không biết.

Độc Cô Uyên Ảnh, Âm bộ của Ngân Dục đối với An Nhiên cực kì phục tùng, lúc đó khi Ngân Dục xảy ra chuyện, rất nhiều người thấy Độc Cô Uyên Ảnh cùng hội trưởng hội học sinh ra mặt.

Hơn nữa thái độ của Cố thiếu này đối với An rất kì quái, thiếu gia họ Cố, không phải là mèo con hay chó con, kêu đến liền đến bảo đi liền đi, nhưng là trong mắt của Phó An Nhiên, thiếu gia họ Cố này giống như một con mèo con một con chó con, cô không có giả vờ, mà là cực kì tự nhiên, hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ, hoàn toàn là một thói quen sao?

Thân phận của An Nhiên rất mơ hồ, nhưng bọn họ cảm thấy có một tầng giấy đang mỏng dần, bọn họ muốn xem chân tướng.

“Phó An Nhiên, nếu cô không đi ra, thì chúng tôi sẽ bắt những người này chôn cùng.” Âm thanh kia tiếp tục vang lên.

Mọi người nghe thấy đều hoảng sợ, tầm mắt tập trung vào người Phó An Nhiên, họ hận không thể lập tức đem An Nhiên xuống xe.

“Không được nữ thần, không thể...” Lí Vi kéo tay của An Nhiên.

An Nhiên hơi nghiêng người, “Không sao, yên tâm.” Nếu đám người này muốn bắt cho cô rời khỏi, đã sớm động thủ, bọn họ không chú ý đến sinh mạng của đám người này.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, bình tĩnh nói, “Tôi cùng cậu cùng nhau...” Đi xuống.

“Không được.” Cô có lí do tin rằng, sở dĩ Quý Yến chết, là thấy được mặt của đám người kia, “Bảo vệ bọn họ.”

Nói xong, An Nhiên nhảy xuống xe.

“Nếu nữ thần mà chết, đều tại các người hại chết!” Ánh mắt Lí Vi giận dữ nhìn mọi người.

Hứa Anh Thiên luôn nắm chặt tay của Lí Vi, biểu cảm căng thẳng.

“Nhìn xem, nữ thần của chúng ta đã nhảy xuống.” Nhìn thấy An Nhiên nhảy xuống, Á Lực cười ha ha, đối với cô gái này đáy lòng của hắn rất thương thức, bộ dáng xinh đẹp, năng lực xử sự rất cường, năng lực của bản thân rất lợi hại, nữ thần như vậy thì ai có thể chống cự được?

Tầm mắt của An Nhiên nhìn thấy vũng máu xung quanh Quý Yến, cô nhìn thấy, Quý Yến còn chưa chết, bọn họ chỉ làm cho ả hôn mê.

“Cô nhìn thấy chúng tôi dường như không kinh ngạc.” Tư Đế Phu hơi giật mình, biểu cảm của cô nhàn nhạt, ánh mắt không thể lừa người khác nhưng trong mắt không biểu hiện cái gì, rất đậm nhạt.

An Nhiên không nói, chỉ nhìn bọn họ, cuối cùng An Nhiên cũng nhàn nhạt nói, “Nói, các người muốn tìm tôi làm gì?”

“A, không có gì, chỉ là BOSS của chúng tôi muốn gặp cô thôi.” Á Lực đùa đùa khẩu súng trong tay, cười.

An Nhiên không đáp lời, bên tay truyền đến âm thanh của Tần Vũ Triết, “Gia, ngài tận lực kéo dài thời gian, tôi đã thông báo cho Phó Quân Hoàng, anh ta sẽ nhanh chóng đến, ngài..”

Biểu cảm của An Nhiên bất động, “Hừm? Tôi rời đi với các người, các người sẽ thả những người trên xe?”

“Tất nhiên.” Tư Đế Phu mỉm cười, cực kì giống như một thân sĩ nho nhã.

“Nhưng, tôi vì sao lại tin các người?” An Nhiên giật giật khóe môi, “Tôi cùng các người rời đi, ai sẽ đảm bảo an toàn cho bọn họ? Tôi không tin các người.”

Trong lòng của An Nhiên cấp tốc phân tích, ở bên tay trái, cách cô không đến 100m có một tập kích, cô có mười phần tin tưởng, nơi đó có một tay súng bắn tỉa, súng trong tay hẳn giấu ngay đầu của cô.

Hai người đàn ông trước mặt không phải là đối thủ của cô, nếu đánh đơn có lẽ cô sẽ đánh thắng bọn họ, nhưng nếu hai người liên thủ, cô không chắc rằng có thể thắng.

Cô quả thực càng ngày càng thích tìm phiền phức.

Nếu là kiếp trước, cô tất nhiên sẽ không quan tâm trên xe có ai, không quan tâm sống chết của những người đó, đối với cô mà nói, trong lòng cô sinh mạng của cô rất quý giá, không có kẻ nào có thể uy hiếp đến tính mạng của cô, chỉ vì cô cô độc một mình, nên trên người cô không có bất kì điểm yếu nào.

Nhưng kiếp này, cô vướng bận rất nhiều, điểm yếu của cô quả thật rất nhiều.

“Cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng chúng tôi.” Súng trong tay của Á Lực xoay càng nhanh, cặp mắt màu xanh dừng trên người An Nhiên, mang theo uy hiếp cực hạn, đột nhiên, súng ngừng lại, họng súng chĩa vào Quý Yên đang ngất, “Cô phải tin chúng tôi, nếu không tin, ả ta sẽ chết.”

An Nhiên nhún vai, “Tự nhiên.” Nếu hiện tại Quý Yên không chết, đến lúc đó cũng sẽ chết.

Á Lực nao nao, đột nhiên bật cười, “Mọi người đều nói An Nhiên của họ Phó máu lạnh, lại không nghĩ đến là sự thật.”

An Nhiên không nói, mặt không biểu cảm nhìn Tư Đế Phu cùng Á Lực, “Nếu tôi không cùng các người rời đi, thì sẽ làm sao?”

“Phó tiểu thư, đừng làm chúng tôi khó xử, chúng tôi chỉ nghe lệnh mà làm việc.” Tư Đế Phu đối với An Nhiên hành lễ, tiếng nói thân sĩ nhu hòa, Á Lực lại cười nhạo không thôi, “Chúng tôi cũng không muốn Phó tiểu thư chôn trong biển lửa.”

Câu nói này làm An Nhiên nhíu mày, hẳn có ý gì?

“A đúng rồi, nhân tiện nói với cô một câu, kéo dài thời gian là vô dụng.” Á Lực ở một bên cười bí hiểm.

Đáy lòng An Nhiên phát lạnh, hiện tại việc của cô muốn làm chính là lấy súng ra bắn một phát, nhưng trên người cô không có thứ gì, thậm chí đến con dao nhỏ cũng không!

Mà khi cô đối phó với hai người này, thì cô nhất định sẽ bị tay súng bắn tỉa bắn trúng, đáy lòng cô rất buồn bực.

Mà lúc này, trong đoàn Lưỡi Lê một phen náo loạn.

Khi Tần Vũ Triết điện thoại, Phó Quân Hoàng mang đám người của U Linh vọt ra, đoàn người Lưỡi Lê xảy ra một trận kinh hãi, bọn họ bắt kaasy tay của một người hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Các học sinh bị bắt cóc.” Người bị nắm lại cũng không có thời gian nói thêm cái gì, xoay người cấp tốc chạy đến chỗ đội ngũ.

Mọi người nghe được đều cả kinh, bọn họ không dám chờ đợi, ngay cả thủ trưởng cũng không báo cáo, mang theo người chạy theo nhóm người của U Linh.

“Huấn luyện viên, yên tâm, tiểu quái vật rất lợi hại, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Cả người Báo Đóm đều phát ra hơi thở lạnh băng, thô ráp nói

Phó Quân Hoàng không nói gì, môi chỉ nhếch lên.

Không khí trong xe rất thấp, nhưng hiện tại bọn họ chỉ nghĩ đến phải mau chóng đuổi theo, hi vọng là không xảy ra chuyện gì.

Đây không phải là lần đầu tiên anh nhận điện thoại của người đàn ông đó, lần trước lúc anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Triết, anh đang họp, nhìn thấy số lạ, anh không có nghe, nhưng khi điện thoại reo lần thứ tư anh mới nghe.

Khi anh vừa nghe, bên kia truyền đến âm thanh rất tức giận, anh nhớ được âm thanh đó, là Tần Vũ Triết, người Tần môn.

Nhưng khi nghe hắn nói bảo bối xảy ra chuyện, anh sửng sốt một lát, càng không tin, bởi vì bảo bối đang quân huấn, ngay dưới mí mắt của anh.

“Phó Quân Hoàng, tôi nói cho anh, nếu anh không bảo vệ tốt cho Phó An Nhiên, tôi sẽ mang cô ấy trở về, để tôi bảo vệ cô ấy!”

Một trận lôi đình rống lên, Phó Quân Hoàng liền tắt điện thoại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp xông ra ngoài.

Anh cũng không tin tưởng nhiều lắm, nhưng chỉ nghĩ đến không thể nhường bảo bối cho người khác, anh sẽ bảo vệ tốt cho bảo bối, anh không mang bảo bối tặng cho bất kỳ ai.

Nhưng mà chỉ mới vài ngày, Tần Vũ Triết lại điện thoại đến, lúc này hắn không nói gì, chỉ nói cho anh địa điểm cùng tình huống, sau đó liền tắt điện thoại, hiển nhiên, hắn ta cũng đang vội vàng.

Anh không biết hiện tại bảo bối đang xảy ra chuyện gì, mặc kệ lúc này hay là lần trước!

Khi Phó Quân Hoàng đang chạy đến, một chiếc xe chạy đến trước mặt của An Nhiên, Tư Đế Phu mỉm cười nhìn An Nhiên, chỉ chỉ vào xe.

Nghe được tiếng xe, mọi người trong xe tài đều nóng lên, biểu cảm của Cố Hữu băng hàn.

“Nữ thần, cậu không cần đi theo bọn họ, chúng ta không có quan hệ, cậu trở về đi!” Lí Vi đang ở trong xe lớn tiếng hô.

“Phó An Nhiên, nếu cậu dám cùng đám người đó rời đi, chúng ta sẽ tuyệt giao!” Hứa Anh Thiển lớn tiếng hô, cô cũng không biết cô cùng Phó An Nhiên làm sao có thể tuyệt giao.

“Phó An Nhiên, cậu quay về!”

Bọn họ không nghe rõ được bên ngoài đang nói cái gì, nhưng bọn họ có dự cảm, nếu Phó An Nhiên cùng đám người đó rời đi, Phó An Nhiên sẽ không quay về được.

Nếu Phó An Nhiên vì bọn họ mà... mà... chết, thì cả đời của bọn họ không an lòng.

Đúng, nếu Phó An Nhiên mà chết, là bọn họ đã hại chết cô.

Lí Vi muốn bước xuống xe, thì bị Cố Hữu ngăn cản

Lí Vi phần nộ quay đầu, “Cố Hữu! Cậu có lương tâm hay không! Hiện tại người đứng bên ngoài là Phó An Nhiên, là Phó An Nhiên đó!”

Con người Cố Hữu trầm xuống, không nhìn ra tia cảm xúc nào, môi của Cố Hữu nhếch lên, cậu nắm cánh tay của Lí Vi với lực rất lớn, cậu tựa như đang nhẫn nhịn cái gì đó, cuối cùng cậu mở miệng nói:

“Không nên làm cho cô ấy thêm phiền”

Cô bảo cậu bảo vệ tốt cho đám người này, như vậy cậu sẽ bảo vệ tốt, chờ những người này an toàn cậu sẽ đi tìm An Nhiên, cậu nhất định sẽ mang An Nhiên trở về.

Một câu nói của Cố Hữu làm mọi động tác của Lí Vi ngừng lại.

Cô biết, nữ thần rất lợi hại, sẽ không xảy ra chuyện, không xảy ra chuyện gì.

Nghe được tiếng quát, Á Lực nhíu mày, “A, không nghĩ ra, mới có vài ngày, bên người của Phó An Nhiên lại có thêm những người trung thành.” Hắn nhớ ra, khi ở Ngân Dục không ít người xa lánh cô.

An Nhiên thở dài, coi như xong, coi như là vì nhóm người này đi, “Tôi muốn nói với bọn họ vài câu.” An Nhiên nhìn Tư Đế Phú nói.

“Không được” Tư Đế Phu vẫn cười nhu hòa như trước, nhưng tiếng nói mang theo tia trầm ổn tin cậy.

“Tôi không nói chuyện của các người, tôi chỉ nói với bọn họ một câu mà thôi.” Trong lòng An Nhiên rất rõ, chỉ cần cô đợi vài phút nữa, lão soái ca sẽ đến, chỉ cần vài phút, nhưng nhóm người này cũng biết rõ, bọn họ biết sẽ có người cứu được nhóm người của cô.

“Tốt, tôi tin nhân phẩm của Phó tiểu thư, chỉ một câu.”

“Tư Đế Phu, cậu điên rồi!” Á lực lớn tiếng nói.

Tư Đế Phu không nói, chỉ mỉm cười nhìn An Nhiên.

An Nhiên cười lạnh, “Cảm ơn”.

Khi An Nhiên đến phía sau xe, một đám người đang sốt ruột chờ, đáy lòng của An Nhiên không khỏi cảm thấy mềm mại, ít nhất, tâm của nhóm người này không xấu, không phải sao?

Khi nhìn thấy An Nhiên, tâm của mọi người đang lơ lửng bỗng nhiên hạ xuống.

“Nữ thần, cậu có phải đã không sao rồi không? Chúng ta có thể đi rồi sao?”

Lí Vi một mặt kinh hi nhìn An Nhiên, cô biết, nữ thần rất lợi hại, cô ấy không có gì là không làm được!

An Nhiên cười cười, nhìn trên người Cố Hữu, “Quả bươi nhỏ, nếu một lát Lão soái ca có tìm đến, thì nói, tôi sẽ trở về, nói anh ấy không cần lo lắng.”

Lời nói của An Nhiên làm mọi người sùng sốt.

“Phó An Nhiên, ý của cậu là sao?” Hứa Anh Thiên nhảy lên, lớn tiếng chất vấn An Nhiên.

An Nhiên đứng dưới xe cười cười, “Quả bươi nhỏ, bảo vệ tốt cho bọn họ.”

Cô biết nếu cô chậm trễ những người này sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu người của Lão soái ca đến, người trong xe sẽ không trở thành con tin, cô không thể cam đoan mọi người trong này đều an toàn, cô làm như vậy là an toàn nhất, đến lúc đó Lão soái ca cũng không phải chịu trách nhiệm.

Quân huấn lần này là do Phó Quân Hoàng chỉ đạo, nếu có chuyện xảy ra, tất cả mọi chuyện đều sẽ dồn vào người anh.

Làm vậy, cũng tốt.

“Phó tiểu thư, xin mời.” Tư Đế Phu mở cửa cu, thân người hơi khom.

Á Lực lưu manh đứng trước xe, hừ lạnh.

An Nhiên lạnh nhạt lên xe, “Tư Đế Phu, tôi có thể tin cậu sao?”

Tư Đế Phu hơi khựng lại, nhưng bên môi vẫn mang nụ cười như trước, “Tất nhiên.”

“Tốt, vậy đem người đang tập kích lệnh đi, bằng không làm sao tôi có thể tin tưởng được những người trong xe an toàn?”

Tư Đế Phu mỉm cười, thật có lỗi nói, “Thật là có lỗi, Phó tiểu thư, đợi đến khi chúng ta đến nơi, thì tay súng bắn tia đó sẽ tự động rút lui. Yên tâm, chúng tôi không lạm sát người vô tội, nếu làm vậy tuyệt đối đối với chúng tôi sẽ không có lợi, không phải sao?”

“Hi vọng cậu không nói dối.”

“Cô rất xem thường chúng tôi, cho đến bây giờ chúng tôi không có nói dối.” Á Lực ở một bên hừ lạnh.

Mọi người ngồi trong xe nghe được tiếng máy xe, mọi người không tự chủ nắm chặt tay, đáy lòng của Vũ Giang Nam càng khiếp sợ, ả run run lấy điện thoại, nhanh chóng gửi một tin nhắn, liền bất an nắm chặt điện thoại.

Đến khi chung quanh không còn nghe tiếng động gì nữa, bọn họ mới xác nhận được là bọn họ an toàn, Cố Hữu mới buông cánh tay của Lí Vi, cậu nhảy xuống xe, mọi người thấy vậy mới nhảy xuống hết.

Lí Vi là người đầu tiên nhảy xuống, sau khi xuống xe cô nhìn xung quanh, trong mắt cô tràn đầy hốt hoảng, cô bỗng chốc ngồi sững sờ trên mặt đất, cô không biết nên đến đâu để tìm nữ thần, cô không biết nữ thần đi nơi nào...

Hứa Anh Thiên nhảy xuống, một tay ôm lấy Lí Vi, cô gắt gao ôm Lí Vi, lặng lẽ khóc, “Không có việc gì, nữ thần sẽ không xảy ra chuyện, nữ thần rất lợi hại, Vi Vi, không có việc gì, chúng ta không khóc, phải kiên cường.”

Đúng, phải kiên cường, không được khóc.

Đó là nữ thần.

Đó là nữ thần đã cứu mạng cô, là nữ thần cô rất tin tưởng.

Đột nhiên, một trận âm thanh truyền đến, mấy chiếc xe quân dụng ngừng lại toàn bộ, chỉ thấy một đám người mặc quân phục rần rì nhảy xuống.

Khi nhóm người đó nhảy xuống, Lí Vi nhìn thấy mấy người đó, cô từ trên mặt đất đứng lên, tránh khỏi cái ôm của Hứa Anh Thiển, đi lên phía trước, oán hận nhìn nhóm người đó, lớn tiếng nói:

“Vì sao anh không đến sớm một chút! Chỉ cần anh đến sớm một bước, sớm một bước thôi, nữ thần sẽ không bị bọn họ mang đi! Vì sao anh lại đến trễ như vậy?”

Oanh một tiếng----

Đáy lòng của Phó Quân Hoàng nhường như nõ mạnh, anh không nói một lời nào, có một tiểu binh đang xem xét dấu vết dưới mặt đất, cuối cùng nói: “Huấn luyện viên, bọn họ lái xe, trên xe có ba người.”

Phó Quân Hoàng không nói cái gì, mặt cứng lại. người của U Linh cấp tốc lên xe, động tác nhanh nhẹn làm cho mọi người nhất thời rung mình.

Người của Lữ Lê chạy theo sau đã bị giữ lại chỗ này để chiêu cố bọn họ, người U Linh tiếp tục tìm kiếm An Nhiên.

“Thiên Thiển, nữ thần sẽ không có chuyện gì, đúng không?” Lí Vi cảm thấy rất bất lực, nhìn Hứa Anh Thiển.

Hứa Anh Thiển nắm chặt tay cô, mạnh mẽ nói, “Đúng vậy, không có chuyện gì, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 81: Người Thần Bí, Thôi Miên An Nhiên (1).

Xe chạy nhanh trên con đường nhựa, biểu hiện của An Nhiên luôn nhàn nhạt yên tĩnh, Á Lực ngồi một bên chắc chắn nói:

“Cô không muốn hỏi chúng tôi đưa cô đi đâu sao?” Á Lực ngồi bên tay phải của An Nhiên, trong tay hắn cầm súng, mày nhíu lại.

“Nếu hỏi thì cậu sẽ cho tôi biết?” Con người lạnh lạnh nhìn Á Lực, buồn cười nói.

An Nhiên cùng Á Lực ngồi ghế sau, người lái xe là một nữ sinh, nếu An Nhiên nhớ không nhầm thì nữ sinh đó tên là Catherine.

Steve (chính là Tư Đế Phu á. Sau này gọi là Steve nha) ngồi ghế phó lái, tay đặt trên cửa, nếu An Nhiên đoán không sai, tầm mắt của hắn luôn luôn rơi trên người của cô.

Chỉ cần có hơi động, bọn họ sẽ ra tay.

An Nhiên phải đi, thì sẽ đi, chính vì thế có ít người khác bị liên lụy, cô chỉ muốn biết ai là người đứng phía sau đám người này, đến cùng người của “Hành Hương” là ai, hay bọn họ chính là kẻ đứng phía sau.

An Nhiên có nhiều vấn đề cần phải biết, cô không nói chuyện, không hỏi bất cứ thứ gì, bộ đàm trên vành tai luôn bật, cô nhớ được, trong chiếc khuyên tai này có hệ thống định vị? Tần Vũ Triết tất nhiên cũng biết được đường điều tra, tất nhiên hắn sẽ đuổi theo.

Vì thế, An Nhiên không sinh ra ý tưởng chạy trốn.

Có thể đem người phía sau bắt ra, chẳng phải là rất tốt?

Khi xe chạy đến nơi đông đúc, bọn họ lại đổi xe, An Nhiên không quan tâm nhiều lắm, bọn họ hiển nhiên cũng biết được, người của bộ đội sẽ đuổi theo, chỉ cần có lưu lại dấu vết, nhưng khi đến nơi đông đúc, cái gọi là dấu vết sẽ rất mơ hồ.

An Nhiên và bọn người đó đổi một chiếc xe khác chạy ra khỏi nơi đông đúc, người của Phó Quân Hoàng cũng đang theo sát đến nơi đông đúc.

“Huấn luyện viên, tôi..” Một tiểu binh lần theo dấu vết mới chạy được đến nơi này, mặt của hắn khó xử nhìn Phó Quân Hoàng, biểu cảm rối rắm.

Phó Quân Hoàng nâng tay, ngăn lời nói của hắn.

Biểu cảm của Ngân Lang rất lạnh, khi hắn xuất phát thì hắn đã thông báo tin cho Vô Xá, hơn nữa còn là mệnh lệnh tối cao, chú ý đến những chiếc xe khả nghi.

Hắn không biết huấn luyện viên cùng ai nói chuyện, người của huấn luyện viên cài đi rất lợi hại, mỗi lần quân chủ xảy ra chuyện, huấn luyện viên là người biết đầu tiên.

“Huấn luyện viên, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Ngốc Ưng thiếu kiên nhẫn nói.

Thời gian tiểu quái vật mất tích càng dài, nguy hiểm sẽ càng lớn, bọn họ phải nhanh chóng tìm được cô.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng lạnh xuống, sắc mặt bất động, con người tối đen hàm chứa một thứ biểu cảm làm cho người ta nhìn không rõ, nhưng khi ai nhìn thấy đôi mắt đó, đáy lòng không tự chủ được mà cảm thấy phát lạnh.

“Ra khỏi đây.” Chỉ đơn giản hai chữ khiến người ta không hiểu ý tứ, thế nhưng Liệp Báo phụ trách lái xe không nói một câu nào là khởi động xe, bấm còi trực tiếp xông ra ngoài.

Phó Quân Hoàng gọi điện thoại cho đây số xa lạ, tầm mắt của anh luôn nhìn phía trước, biểu cảm thờ ơ.

Bên kia rất nhanh tiếp điện thoại, là Tần Vũ Triết, “Hiếm có nha, Phó Quân Hoàng anh vậy mà chủ động điện thoại cho tôi.”

“Cô ấy đang ở đâu?” Phó Quân Hoàng không để ý đến lời chế nhạo của Tần Vũ Triết mà lạnh giọng hỏi.

Tần Vũ Triết hơi giật mình, biểu cảm rất quý dị, “Anh thế nào mà biết, tôi nhất định là biết cô ấy đang ở đâu?”

“...” Phó Quân Hoàng không nói.

Tần Vũ Triết hít một hơi thật sâu, rồi đáp, “Tôi nhìn thấy xe của các người, anh bảo người của anh lái xe theo sau xe tôi.” Nói xong, Tần Vũ Triết liền cúp điện thoại.

Khi điện thoại của Tần Vũ Triết vừa cúp, một chiếc xe thể thao màu xám bạc vượt qua bọn họ (nhóm người Phó Quân Hoàng), bấm còi, sau đó liền chạy lên phía trước, tốc độ cũng chậm lại, nhưng không dừng lại quá lâu, người bên trong xe dường như cho Phó Quân Hoàng một thời gian suy xét, sau đó, xe lại khôi phục lại tốc độ, liền chạy thẳng ra ngoài.

“Đuổi theo xe phía trước.” Âm thanh của Phó Quân Hoàng lạnh băng mà lại máy móc vang lên.

Liệp Báo tuân lệnh, hần không hề hỏi bất kì thứ gì, trực tiếp đuổi theo xe phía trước.

“Gia, hình như Phó Quân Hoàng biết được cái gì?” Tần Vũ Triết lấy ra một loại dụng cụ loại nhỏ tương tự như điện thoại di động, cả người hần đều nằm ở ghế sau, vẻ mặt ung dung cười.

Bên kia, không có tiếng của An Nhiên trả lời.

Tần Vũ Triết biết hiện tại An Nhiên không tiện nói chuyện, cũng không tức giận, tiếp tục lái nhai, trên đùi hần là xấp tài liệu, hần nhìn tài liệu nói, “Gia, mấy người này cũng người “Hành Hương” không có bất kì quan hệ nào, cũng Kim Ân Thánh cũng không có quan hệ, chỉ có thể nói đám người này cùng đám người mất điện tử có liên hệ.”

“Catherine là một đại sư thôi miên, cô ta có kinh nghiệm về mặt này, gia, ngài vẫn nên cẩn thận một chút.” Nhìn sơ lược lí lịch của mấy người đó, một thân đầy thịt của Tần Vũ Triết run rẩy, “Gia, mấy người đó đã được huấn luyện ngay từ nhỏ, bối cảnh gia đình không phải nhỏ, trong trường hần là không nhiều.”

Ngay lúc Tần Vũ Triết còn đang lái nhai, thì Catherine đột nhiên dừng xe.

“Công chúa xinh đẹp của tôi, chúng ta tiếp tục đổi xe.” Steve mở cánh cửa bên cạnh của An Nhiên, hết sức phong độ thân sĩ cười.

An Nhiên luôn luôn phối hợp với bọn họ không ngừng đổi xe, đường sá thay đổi, một còn đường núi, cô không nói bất kì lời nào, biểu cảm cũng không thay đổi.

Nhưng lúc này có sự khác biệt chính là bọn họ bịt kín mắt của An Nhiên bằng một mảnh vải màu đen.

“Phó tiểu thư, thật có lỗi, cái này là nguyên tắc, chúng tôi cần phải tuân thủ.” Steve một bên bịt mắt của An Nhiên, một bên giải thích.

Sau khi buộc mảnh vải màu đen cho An Nhiên, một lần nữa dẫn cô lên xe, An Nhiên không biết xe chạy được bao lâu, đến khi xe dừng lại lần thứ hai, thì miếng vải đen trên mắt của An Nhiên cũng không được tháo xuống.

Khi xe ngừng lại, cô nghe được tiếng mở cửa xe của ghế lái và ghế phó lái, ngay cả người ngồi bên cạnh cô Á Lực cũng xuống xe.

Cánh cửa bên cạnh cô đã bị khoá, cô không thể tự mở.

Lúc cô đang nghi hoặc, cửa xe được mở ra.

“Phó tiểu thư, đoạn đường kế tiếp, để tôi điều cô.” An Nhiên mới bước xuống xe, Steve liền đỡ lấy cô, ôn nhu nói.

An Nhiên nhú mày, tay của Steve so với lúc trước đã lạnh rất nhiều.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ có tiếng bước chân, thì An Nhiên không nghe được một âm thanh nào khác.

Một âm thanh nén vang lên, mảy của An Nhiên nhú càng chặt, cô có thể cảm nhận được người đứng xung quanh không ít, nhưng cô lại không nghe được bất kỳ âm thanh khác thường nào.

“Các người mang tôi đến nơi này làm gì?”

Không ai trả lời cô, xung quanh yên tĩnh làm An Nhiên nhú mảy càng chặt, ngay lúc cô cho rằng không có người trả lời cô, thì âm thanh của Steve đột nhiên vang lên”

“Phó tiểu thư, chú ý dưới chân của cô.”

An Nhiên luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cô trở tay nắm lấy người bên cạnh, bất ngờ mảnh vải đen trên mắt bị kéo xuống, “Cậu...” Câu nói tiếp theo không thốt lên được, tay cô đang nắm lấy người của Steve, mà Steve cũng đang kinh ngạc nhìn cô.

“Phó tiểu thư?”

“Xin lỗi.” An Nhiên cúi đầu, buông hấn ra.

Không đúng, có chỗ nào không đúng.

“Phó An Nhiên, Steve không thiếu phụ nữ, nếu cô cũng muốn trở thành một trong số những người phụ nữ của hấn, thì chỉ cần nói một lời, tôi nghĩ rằng hấn sẽ không để ý.” Á Lực dựa người lên tường, gương mặt thanh tú mang theo ý cười không tương xứng với khuôn mặt.

Xem ra nơi này, chính là một căn phòng, nội thất đầy đủ, ngoài trừ ánh sáng có chút tối thì không có bất kỳ một khuyết điểm nào.

“Phó tiểu thư, hiện tại cô nên ở nơi này nghỉ ngơi. Quần áo trong tủ đều chuẩn bị rất tốt, nếu muốn tắm rửa thì cứ tự nhiên, hi vọng cô...”

“Các người muốn nhốt tôi?” An Nhiên không nghĩ đến, cô bị nhốt trong này.

Steve nở nụ cười, “Không, không phải vậy. BOSS của chúng tôi chỉ muốn mời Phó tiểu thư đến nơi này làm khách vài ngày thôi.”

“Thế này là đạo tiếp khách?” An Nhiên cười nhạt.

“Hi vọng, cuộc sống kế tiếp của Phó tiểu thư cô có thể chơi đùa vui vẻ.” Nói xong, Steve không chờ An Nhiên trả lời, mang theo Á Lực cùng Catherine rời khỏi.

An Nhiên luôn chú ý đến hành động của Catherine, phát hiện rằng cô ta không có động tay chân đối với cô, cô mới yên tâm.

Nếu tình cảnh hiện tại của cô không thế này, thì có lẽ cô sẽ ở nơi tiêu chuẩn phòng tổng thống này cực kỳ thư thái.

Nhưng, khi An Nhiên xuống xe, Tần Vũ Triết ngồi trong xe phía sau, sắc mặt chợt thay đổi.

“Gia, Gia, nếu như ngài có thể nghe được tôi nói thì ngài ho một tiếng đi.”

Nhưng bên kia cực kỳ yên tĩnh, mọi âm thanh đều không có.

Tần Vũ Triết không ngừng điều chỉnh điện thoại trong tay, nhìn nhìn, trên bàn đồ một điểm đỏ loé lên chợt biến mất, bọn họ không tìm thấy tung tích của cô.

Mà hiện tại hấn không nghe được An Nhiên trả lời.

Nếu như hệ thống định vị không có trục trặc thì đám người kia không có rồi Đế Đô, bọn họ vây quanh toàn bộ Đế Đô thật lâu, cuối cùng là dừng lại tại trung tâm Đế Đô.

Tần Vũ Triết không dám chờ đợi, liền gọi điện cho Phó Quân Hoàng, bên kia rất nhanh bắt máy.

“Hiện tại, tôi không biết cô ấy đang ở đâu.” Âm thanh của Tần Vũ Triết tràn ngập ảm đạm.

Nơi đó hấn là có thiết bị nhiễu sóng, tín hiệu của gia không hiện, tất nhiên hấn cũng không biết vị trí cụ thể của cô.

Nếu không, thì chiếc khuyên tai đã bị lấy đi.

Bên kia điện thoại bỗng chốc ngưng động.

Phó Quân Hoàng mỉm cười, gắt gao nắm di động trong tay, thật lâu sau, Phó Quân Hoàng mới nói, “Vị trí đại khái.”

Tần Vũ Triết nói vị trí cụ thể, bên kia rất nhanh nắm được thông tin cụ thể.

Nhìn xem, Gia ngày tìm loại người nào a, tính khí thật đúng là giống y như nhau.

Ở trung tâm thành phố, nhóm người Phó Quân Hoàng tất nhiên không đánh vào được, bọn họ ở trong xe lau vệt sáng trên mặt, xuống xe tùy tiện đến một cửa hàng quần áo, tìm được quần áo hợp với bản thân, sau đó thay quần áo, trả tiền rồi rời khỏi, động tác nhanh đến nỗi người bán hàng nhìn thấy đều sửng sốt.

Thay quần áo xong, nhóm người đó di chuyển lên xe, nghe Phó Quân Hoàng bàn kế hoạch tác chiến.

Lấy bản đồ của nội ô, trên bản đồ khoanh một số phạm vi trọng yếu, mọi người không nói gì tự động phân đội, hướng đến những nơi khu vực trọng điểm mà chạy đi.

Ngân Lang vẫn cùng một đội với Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng cũng không lập tức xuống xe, anh ngồi trong xe, siết chặt điện thoại trong tay, con người tối đen, khuôn mặt băng hàn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 81: Người Thần Bí, Thôi Miên An Nhiên (2)

Lúc này, ở Tập đoàn Tần Thị.

Diêm Từ Diệp ngồi ở ghế làm việc, ánh mắt bình tĩnh nhìn một bức ảnh duy nhất trên bàn làm việc, trên ảnh là hình chụp của Tần Lam đang an ổn ngủ, bức ảnh dừng trên khuôn mặt của cô, thoạt nhìn cực kì nhu hoà.

Đây là chính tay Diêm Từ Diệp chụp, là sau khi Tần Lam ngủ, vụng trộm lấy đi động chụp lại, đây không phải là tấm ảnh duy nhất, nhưng lại là tấm ảnh hân thích nhất.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve trên tấm ảnh, con người lạnh lẽo có chút hoà tan, cuối cùng chuyển thành một mảnh nhu hoà.

“Gia, khi nào thì ngài bằng lòng trở về đây?” Cầm lấy ảnh chụp, nhìn gương mặt đang ngủ hôn xuống.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, chậm rãi, cận thận vang lên, âm thanh cung kính của thư kí bên ngoài cửa vang lên.

“Chủ tịch, Kiều tiểu thư nói muốn gặp ngài, ngài ...?”

Diêm Từ Diệp nhíu mày, cẩn thận để bức ảnh cầm trong tay nhẹ nhàng để lại trên bàn, “Để cô ta vào đi.”

Kiều Từ Du đứng bên ngoài cửa, nghe được lời này, ả hít một hơi thật sâu, nắm chặt túi văn kiện trong tay, sau đó ả đẩy cửa bước vào trong phòng.

“Môn chủ.” ả cung kính, biểu cảm của ả không nhìn thấy một khuyết điểm nào.

Diêm Từ Diệp không lên tiếng, chỉ nhìn ả như vậy, trên mặt ả không hề có chút cảm xúc nào.

“Môn chủ, đây là các báo cáo gần đây của Xích Huyết đường, tôi đều thu thập tất cả.” Nói xong, ả đem túi văn kiện đến bàn làm việc của Diêm Từ Diệp.

Diêm Từ Diệp vẫn không nói câu nào, bàn tay mang bao tay nhẹ nhàng gõ trên bàn, hai chân bắt chéo.

Kiều Từ Du cắn chặt môi dưới, hít một hơi thật sâu, “Môn chủ, tôi biết hiện tại tôi nói cái gì ngài đều không tin, nhưng tôi xin ngài cho tôi một cơ hội để giải thích.”

“Không cần.” Biểu cảm của Diêm Từ Diệp trở nên rét lạnh.

Kiều Từ Du không biết bản thân nên nói cái gì tiếp theo, không phải ả luôn hiểu ả hay sao? ả cùng với người kia giống nhau, khi đối với một người nào đó đã sinh hoài nghi, thì nhất quyết không bao giờ tin tưởng người đó nữa, mặc dù biết người đó vô tội, cũng sẽ không đặt tâm tư vào người đó như lúc đầu.

ả, buông tha cho ả.

“Kiều Từ Du tôi xin thề, không làm qua chuyện gì làm hại đến Tần môn, hại đến Tần gia, nếu không, Kiều Từ Du tôi chết không từ trễ.” Kiều Từ Du không biết tại sao ả lại nói lời này, hiện tại ả cảm thấy, chỉ có như vậy, Diêm Từ Diệp mới tin tưởng ả.

Thế nhưng, từ đầu đến giờ, biểu cảm của Diêm Từ Diệp không hề thay đổi nhìn ả.

Kiều Từ Du hít một hơi thật sâu, “Môn chủ, nếu không có việc gì khác, tôi đi trước.”

Nói xong, lần đầu tiên Kiêu Từ Du không xem phản ứng của Diêm Từ Diệp mà xoay người, mở cửa bước đi.

Ra khỏi phòng, ả phát hiện thấy thư kí đang khấn trương nhìn ả, thấy ả bình an vô sự bước ra, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ả nhìn mỗi người ở nơi này, không ai có thể động thủ được ả, không ai có thể chạm vào!

Kiều Từ Du đi thang máy xuống phòng đại sảnh, chợt nghe một tiếng kính hô, lập tức, ánh mắt của ả nhìn thấy một người đang lao đến, người nọ là từ cầu thang đi xuống, về mặt của hắn đầy sốt ruột, hắn không quan sau lưng hắn có bảo vệ, liền chạy ra khỏi tập đoàn Tàn thị, lên xe, chạy đi!

Kiều Từ Du giống như bị đóng băng tại chỗ, ả vừa nhìn thấy gì? Ánh mắt của hắn là nỗi sợ hãi cùng bất an.

Không nghĩ đến, mặc dù Tàn gia đã chết, còn có người lại làm hắn lo lắng như thế.

Trên bàn ăn là đầy đủ các mĩ vị của các món, khoé môi của An Nhiên không hề cử động, nhìn Catherine cầm món ăn bước vào, An Nhiên nói:

“BOSS của các người vẫn chưa về?”

Catherine nhìn An Nhiên một chút, không nói gì, đẩy một chiếc xe nhỏ trên đó có các món ăn, ả dọn lên bàn, sau đó đẩy xe đi, trên đường đi ả chỉ để lại một câu, ả nói:

“Một giờ sau tôi sẽ đến dọn dẹp.”

Biểu cảm của An Nhiên từ trước đến giờ đều thờ ơ, cô không tuyệt thực, cô rất bình tĩnh đi lại ngồi xuống.

Khi cô ngồi xuống, mới phát hiện được là trên bàn đều là những món cô rất thích ăn, xem ra, bọn họ tổn không ít thời gian để tra.

Khi An Nhiên bước vào trong phòng mới phát hiện được chiếc khuyên tai không thể dùng, cô không liên lạc được với Bàn gia, căn phòng này chắc chắn là có thiết bị nhiễu sóng.

An Nhiên không ăn nhiều lắm, khi cô thả đôi đũa trong tay, thì có một giọng nam vang lên:

“Mùi vị thế nào?”

An Nhiên nhú mày, cô vẫn chưa ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng, cô nghe được, người này không ở trong phòng, âm thanh này phát ra từ một máy phát.

“Không tệ.” Cầm ly nước bằng thủy tinh uống, tầm mắt của An Nhiên giống như đang xem xét mọi thứ trong phòng, quan sát một vòng, đáy lòng An Nhiên khẽ cười, trong phòng ăn có bốn cái camera, cô nên cảm ơn người này đang xem trọng cô sao?

“Nếu vậy, cô sẽ luôn ở trong này chứ?” Tiếng nói tràn đầy mùi vị mê hoặc.

Trước một màn hình to, một người đàn ông đang ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo với nhau, một tay gác trên tay vịn, mái tóc màu xám tro phản chiếu dưới màn hình đầy mị hoặc.

Giống như một con dã thú đang săn mồi, ánh mắt nhìn trên màn hình, trên màn hình là các góc độ quay một người, bên dưới mặt nạ màu bạc là con người không chút nào che giấu được sự hứng thú cùng khát vọng nồng đậm.

“Lại Tư, đây mới là người có thể trở thành phụ nữ của tôi, cô ấy rất hoàn mĩ!”

Lại Tư vẫn không nhúc nhích, hắn đứng phía sau người đàn ông này, tầm mắt nhìn người trên màn hình, thấy cử chỉ của cô, lông mày của hắn ngày càng nhíu chặt.”

Ánh mắt bị che bởi cái mặt nạ màu bạc nhìn xuống tay mình, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt lên mũi, hô hấp sâu hơn, “Lại Tư, tuyệt đối cậu không thể nào nghĩ tới, khi tôi đỡ lấy cô ấy, tôi rất muốn cô ấy trở thành của tôi!” Tay của hắn tựa như còn lưu lại hơi thở của cô, lạ lùng là lại làm hắn không có cách nào quên đi.

Biểu cảm của Steve đứng sau lưng của người đeo mặt nạ có chút khẽ biến,

Catherine khi nghe đến lời nói đó thân thể của ả cũng chấn động, BOSS vậy mà muốn Phó An Nhiên trở thành người phụ nữ của hắn! Nhưng đó là Phó An Nhiên! Phó An Nhiên người họ Phó!

Từ lúc bọn họ vừa xuống xe, bọn họ đã rất kinh động rồi.

Khi bọn họ dừng xe, liền thấy Lại Tư người bên cạnh BOSS đứng không nhúc nhích nhìn bọn họ, bọn họ vội vàng xuống xe, đi đến Lại Tư chào hỏi, nhưng khi bọn họ xuống xe, thì có một bóng người bước đến bên cạnh chiếc xe, mà bóng người đó làm bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh.

Làm sao mà BOSS lại tự mình xuống đây!

Bọn họ nhìn thấy khuôn mặt được che bởi mặt nạ màu bạc, toàn thân như bị đóng băng.

Bọn họ không dám thở mạnh, cung kính đứng thẳng, mà nhiều hơn là sợ hãi.

Bọn họ không nghĩ tới, ở nơi này lại nhìn thấy BOSS.

BOSS không để ý đến bọn họ, trong hân của hắn là sự hứng thú, hắn kéo cửa xe, ánh mắt ra hiệu Steve nói cái gì đó.

Nếu không phải Á Lực đang bên cạnh đá hắn (Steve) một cái, thì hắn không có phản ứng kịp. Hắn ổn định lại tim của bản thân, cố gắng làm cho âm thanh của mình bình thường nhất, khi hắn vừa đi đến cửa xe, muốn dìu An Nhiên, thì BOSS nâng tay ngăn hắn!

Thật khó có thể tin!

Trong tổ chức, có người nào không biết, BOSS ghét nhất là người khác đụng chạm vào hắn, ngoại trừ là Lại Tư, không ai có thể tiếp cận được hắn, nhưng mà bây giờ BOSS lại chủ động đưa tay.

Đến khi đưa An Nhiên vào phòng, BOSS mới rời khỏi, nhưng trước lúc đi, hắn nhìn An Nhiên, làm cho đáy lòng của bọn họ (đám người Steve) run run.

Đột nhiên, người đang ngồi trên bàn ăn, An Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt nhìn thẳng đến một cái camera, con người trong tròng giống như nhìn thẳng vào chỗ này, con người mang theo sự mê hoặc vô tận.

“Các người đều ra ngoài!” Tầm mắt của ông chủ bỗng nhiên nhìn đám người Steve, về mặt của hắn (người đàn ông mang mặt nạ) một nhiên khó coi.

Mấy người này không dám lưu lại, hướng đến BOSS cúi đầu, sau đó xoay người rời khỏi, khi bọn họ đứng ở cửa, bọn họ phát hiện được ánh mắt của BOSS nhìn bọn họ, trong nháy mắt sau lưng bọn họ đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bên trong phòng chỉ còn Lại Tư, BOSS hài lòng, ánh mắt của hắn một lần nữa nhìn trên màn hình, hình ảnh kia làm tầm mắt của hắn bất động không di dời đi chỗ khác.

“Lại Tư, cậu xem, ánh mắt đó rất đẹp.” BOSS cười, “Cậu nói, nếu ánh mắt này chỉ nhìn một mình tôi, có phải rất tốt không?”

Lại Tư bất động không nói, chỉ nhìn.

BOSS thấy Lại Tư không nói, cũng không tức giận, hắn cùng Lại Tư xưa nay đều là vậy, hắn (BOSS) say mê nhìn An Nhiên, âm thanh đầy mùi vị nhu hòa:

“Thế nào? Sao cô không trả lời tôi?”

“Không có ai thích bị nhốt.” Trên màn hình là hình ảnh An Nhiên thoải mái ngồi tựa trên ghế, biểu cảm lạnh nhạt.

BOSS hơi giật mình, “Tôi có thể cho cô bất kì thứ gì cô muốn.” Tựa như, đối với chuyện này thì không ai có thể cự tuyệt.

“Tôi không thiếu bất kì thứ gì.” Tầm mắt của An Nhiên không di chuyển, cô giống như có thể thông qua camera là nhìn, con người của cô có chút chuyển lạnh, “Cũng không thích bị người khác nhốt.”

BOSS bật cười, “Phó An Nhiên, cô cùng Tần Lam có quan hệ thế nào, hả?”

An Nhiên không nghĩ đến hắn lại hỏi vấn đề này, vấn đề này có chút lớn, về mặt của cô bất động, khoé môi vương lên một tia cười, “Thế nào? Lẽ nào, anh cũng cảm thấy tôi cùng Tần Lam đó giống nhau? Tôi đã gặp phải một người điên, không muốn gặp thêm một người điên nữa.”

Mặc dù An Nhiên trả lời rất thờ ơ, nhưng trong lòng của cô đầy nghi hoặc.

Người đó là kiếp trước cô có gặp qua sao.

Nhưng cô không thể nhớ được, kiếp trước người cô tiếp xúc quá nhiều, là ai có thể cường đại như thế.

Thế lực của người này nếu so với thế lực của Tần môn còn muốn lớn hơn.

Thế lực hiện tại của Tần môn chủ yếu đều ở châu Âu, mặc dù địa bàn chính của Tần môn là ở Đế Đô, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, nên thế lực của Tần môn không ngừng di chuyển, đến khi đến Mỹ quốc mới có thể an cư lạc nghiệp.

“Hừm, Phó An Nhiên, cô quả nhiên rất hiểu lòng tôi.”

“Anh là ai?” Về mặt của An Nhiên không thay đổi nhưng nghi ngờ ở đáy lòng càng lớn.

"Tôi là ai, hửm ? " BOSS ngồi trước màn hình bật cười, hần quay đầu nhìn Lại Tư bên cạnh, hỏi, " Tôi là ai vậy Lại Tư ? Tôi làm sao ngay cả bản thân cũng không biết, tôi là ai ? "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Người Thần Bí, Thôi Miên An Nhiên (3)

Bên này.

Các vùng trọng điểm được khoanh tròn trên bản đồ đã được tìm kiếm nhưng bọn họ không tìm thấy Phó An Nhiên, thậm chí ngay cả những nơi khả nghi nhất cũng không tìm được.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng ngày càng lạnh, hơi thở mạnh mẽ ngày càng nồng đậm, nhóm người Ngân Lang nhìn thấy mà sợ đến nổi kinh hồn bạt vía.

“Huấn luyện viên, tiểu thư sẽ không có chuyện gì.” Lời của Ngân Lang vừa nói không biết là nói với Phó Quân Hoàng hay là tự an ủi bản thân.

“Tôi tin.” Hiện tại, ngoại trừ tin tưởng ra anh không biết phải làm gì?

Anh một lần nữa suy nghĩ, tự hỏi, xem có còn chỗ nào là bọn họ bỏ quên hay không.

Ở một bên khác.

Người của Tần môn đang âm thầm tìm kiếm An Nhiên, nhưng có điều bất đồng là mấy người học sinh kia, bọn họ cũng tìm kiếm.

Diêm Từ Diệp đang ở nơi làm việc của Tần môn, sắc mặt đông lạnh, khi hần nhận được tin, thì An Nhiên đã mất tích được mấy tiếng, quả nhiên hần nuôi dưỡng một đám phế vật!

“Tra được chưa?” Diêm Từ Diệp yêu dị của Diêm Từ Diệp tràn đầy mệt mỏi, khi hần nhận điện thoại, người bên kia khúm núm nói vài câu, Diêm Từ Diệp nổi giận ném điện thoại!

Phế vật!

Không tra được!

Phó An Nhiên bị mất tích ở Đê Đô! Không có máy bay tư nhân ra vào, ngay cả những chiếc xe khả nghi, cũng không có người mà hần muốn tìm.

Bọn họ còn đang ở trong nội thành.

Dường như Diêm Từ Diệp nghĩ ra một cái gì đó, vội vã mở điện thoại, bấm một dãy số.

“Tôi nói, các người không thể tôi yên hửm, hiện tại tôi cũng không tìm được! Không biết ở nơi nào!” Bên kia là âm thanh táo bạo của Tần Vũ Triết.

Tâm của Diêm Từ Diệp bỗng chốc rơi xuống cốc, “Tần Vũ Triết”

Nghe được tiếng nói của Diêm Từ Diệp, âm thanh bên kia bỗng chốc thu lại, “Mẹ nó, Diêm thần kinh, không có chuyện gì mà điện thoại cho tao làm cái gì!”

“Phó An Nhiên đang ở nơi nào.” Lúc này, hần không gọi Phó An Nhiên là Gia.

“Trời biết!” Mẹ nó, hiện tại hần (Tần Vũ Triết) đã rối tung, làm sao mà một đám người lại tìm đến? Phó Quân Hoàng vừa cúp điện thoại thì Diêm Từ Diệp lại điện thoại đến.

Tần Vũ Triết không chú ý đến số điện thoại, hần (Tần Vũ Triết) lại cho rằng Phó Quân Hoàng, đến khi tiếp điện thoại mới nổi giận.

Nhưng khi hần nghe được tiếng của Diêm Từ Diệp, thì thái độ trong nháy mắt chuyển biến.

“Tần Vũ Triết!” Diêm Từ Diệp tức giận, “Mày đừng tưởng, tao không dám động vào mày!”

“Mẹ kiếp! Diêm Từ Diệp, mày là cái quái gì? Mày động vào Bàn gia tao? Cút con mẹ nó! Ông nội mày đang vội, cút!” Nói xong, bên kia Tần Vũ Triết cúp điện thoại.

Ấm---

Điện thoại bị ném mạnh lên tường, nhất thời bị chia năm xẻ bảy.

“Gia tăng tìm kiếm!” Diêm Tử Diệp nói lời này, hướng đến Phúc Mãn Lâu là đi.

Đám học sinh của Ngân Dục được đưa vào Ngân Dục an toàn, khi An Nhiên bị mang đi, có người đã nghĩ tới báo cảnh sát, thế nhưng điện thoại trên người của bọn họ đều bị mất vào ngày đầu quân huấn.

Bọn họ không cầm được nước mắt mà khóc rống lên, bởi vậy khi vừa đến Ngân Dục, không ít người đoạt lấy di động của người bên cạnh mà báo cảnh sát.

Đây là chuyện của lực lượng cảnh sát, quân đội không tham dự được.

Bên trong binh đoàn Lưỡi Lê không ít người cực kì thích Phó An Nhiên, không có đáng về tự cao, mà lại là một cô gái lợi hại, dũng mãnh, một cô gái lạnh lạnh hờ hững nhưng cực kì lạnh lẽ, bọn họ sao lại không thích?

Khi nghe được tung tích của cô hiện không rõ, không biết sống chết ra sao, bọn họ làm sao có thể an tâm?

Thủ trưởng của bọn họ mệnh lệnh xuống cho bọn họ, mang theo người để tìm người (An Nhiên).

Đầu tiên, Cố Hữu điện thoại cho Cố lão gia, nhưng sau khi suy nghĩ, cậu vẫn gọi cho điện thoại cho họ Phó một cú điện thoại, hiển nhiên Phó Lão từ bình tĩnh hơn ông nội của cậu rất nhiều, cậu chỉ nhớ rõ Phó lão gia nói với cậu một câu:

“Yên tâm đi, đứa nhỏ kia là một người có mạng lớn, sẽ không xảy ra chuyện gì khác.”

Cố Hữu làm sao có thể yên tâm được?

Khi cậu biết người của binh đoàn Lưỡi Lê cho người đi tìm, thì cậu yêu cầu cho tham gia vào đội tìm người, nhưng lại bị bọn họ ngăn cản, bảo cậu an tâm ở nơi này chờ tin tức.

Mặc dù không muốn, nhưng cậu cũng chỉ có thể chờ.

Đây cũng là sự chênh lệch giữa cậu và Phó Quân Hoàng, khi Phó Quân Hoàng 17 tuổi đã là huấn luyện viên của một đội ngũ thần bí, anh ra lệnh, thì có người đến chào hỏi, thế nhưng cũng là 17 tuổi nhưng cậu không thể làm được cái gì, chỉ có thể ngồi chờ.

Cậu, quả nhiên là không thể bảo vệ được cho cô.

Mà lúc này, An Nhiên đã đi đến phòng khách, TV ở phòng khách được mở, điều khiển nằm ở khay trà.

Cô vừa đến sofa ngồi xuống thì Catherine mặt không biểu cảm đi đến, đem mọi thứ trên bàn cơm dọn dẹp sạch sẽ, không nói một lời đẩy xe rời đi.

“Người của các cô đều giống cô vậy sao, không thích nói chuyện?” An Nhiên không quản có người nghe hay không, cô nhìn TV nhàn nhạt hỏi.

“Làm sao biết được?” Tiếng nói vang lên trong phòng, lúc này BOSS đang cầm trong tay một tách cà phê, “Tôi có nhiều lời, muốn cùng cô nói.”

An Nhiên nhú mày, cô không nói thêm cái gì nữa, mà không ngừng đổi kênh.

BOSS dựa người vào ghế sofa, ánh mắt không chớp nhìn trên màn hình, đến khi có một tiếng gõ cửa vang lên.

Khuôn mặt không biểu cảm của Lại Tư tiến lên mở cửa, chỉ thấy Catherine đứng ở trước cửa, nhìn thấy người của Lại Tư lại không cảm thấy căng thẳng khi đứng cạnh nhau.

Lại Tư hơi né người, để Catherine bước vào.

Catherine bước vào trong phòng, trong nháy mắt mỗi tế bào trong cơ thể đều căng thẳng cả lên.

Ả hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, ả dè dặt đi đến nơi cách BOSS 3m, sau đó quỳ hai gối xuống, thắt lưng thẳng tắp nói:

“BOSS, mọi chuyện đã chuẩn bị tốt.”

“Sur phụ cô đâu?” Tầm mắt của BOSS không dừng trên người ả, mà luôn nhìn chăm chú An Nhiên trên màn hình.

“Buổi tối sur phụ mới có thể đến.” Đầu của Catherine hơi cúi, biểu cảm sợ hãi.

BOSS không nói chuyện, phải chờ đến buổi tối.

Buổi tối, Phó Quân Hoàng kia không chừng sẽ tìm được đến đây.

“Cô làm được không?”

Catherine hơi dừng một chút, con ngươi của ả tràn đầy khiếp sợ, “BOSS, tôi...”

“Tốt, đêm nay, tôi muốn làm cho cô ấy triệt để phải quên Phó Quân Hoàng, chỉ nhớ tôi.” Khi nói lời như vậy, gương mặt của BOSS tràn đầy hưng phấn.

Catherine biết, ả không thể cự tuyệt, chỉ có thể cố gắng.

“Dạ”. ả chỉ có thể thành công không thể thất bại!

Thất bại, ả phải chết.

“Đi thôi.” Trong con ngươi tràn ý cười, mà nhiều hơn là sự cuồng nhiệt.

Cũng trong lúc này, một tiếng chuông điện thoại du dương vang lên, tầm mắt hình trên màn hình di động, khi nhìn thấy tên trên màn hình, trong con ngươi không còn là ý cười mà thay vào đó là một sự đông lạnh.

“Tôi nói, cái người mà anh mang đi, anh có thể cho tôi mượn để đùa một chút không?” Bên kia là tiếng nói mang theo sự bất mãn dày đặc, “Thật vất vả tôi mới có hứng thú nha.”

“Tôi cảm thấy rất có hứng thú.” Tiếng nói mang theo một tia hàn khí, không có ý trêu đùa.

Âm thanh bên kia ngưng lại, “Nha? Thật ngạc nhiên.”

“Không có cái gì đáng ngạc nhiên.” Tiếng nói lạnh lùng vang lên.

“Nhưng, tôi đối với cô ấy cảm thấy rất hứng thú? Cô ấy là người duy nhất không đến chỗ của tôi.” Bên kia là tiếng nói đầy ảo não, “BOSS, lần này tôi không thể nghe lời của anh.” Lần này, hẳn là thật lòng.

“Thật sao?”

Lại Tư hơi kinh ngạc nhìn ông chỗ đang ngồi trên ghế, tiếng nói của hắn không nghe được một chút khác thường nào, mặc dù là vậy nhưng Lại Tư có thể biết được là BOSS của hắn đang rất giận dữ.

Đang ở nơi tổng bộ của giao thông, thần sắc của Phó Quân Hoàng chăm chú nhìn trên một cái màn hình.

“Huấn luyện viên, nơi này rất kì quái.” Khi Ôm đang cầm chuột, đột nhiên nói.

Trong nháy mắt, tầm mắt của mọi người đều dừng trên màn hình mà Khi Ôm chỉ.

Nơi đó không ngừng chiếu lại, khi chiếu lại một điểm, ấn giữ nút ngưng, thì có ba bóng người, hai nam một nữ, hai người nam cũng giữ một nữ sinh, mà camera thu được, phóng to, nét mặt của người đó có thể thấy được rõ ràng.

Ba người kia, chính là Steve, Á Lực cùng An Nhiên!

Làm một phát lệnh, chỉ thấy ba người đó ngồi lên một chiếc xe khác, bảng số xe bị che lại, chỉ có thể nhìn thấy là một chiếc xe thông thường.

Tiếp tục truy tìm, trên đường bọn họ thay đổi rất nhiều xe, nhưng sau mỗi lần đổi xe, camera thu được, bọn họ không tìm thấy mấy người kia nữa.

“Phát lệnh truy nã.” Tiếng nói băng hàn của Phó Quân Hoàng vang lên, nhân viên trực ban trong phòng không tự chủ lui về sau mấy bước, quả nhiên khí thế của người này quá cường đại.

Nghe được lời nói của Phó Quân Hoàng, Ngân Lang không chần chờ, lập tức điện thoại cho cấp dưới, lấy ảnh của Steve cùng Á Lực được gửi ra bên ngoài.

Tất nhiên, là Lam Nhục Khê cùng đám người của Lãnh hạo cũng nhận được thông tin.

Một bên khác, trong phòng căn phòng rộng lớn, một bóng người cương trực ngồi trên vị trí cao, hắn nhìn tin trong di động mà ngẩng người, vẻ mặt đầy sốt ruột.

“Chuyện này là sao?” Trong căn phòng yên tĩnh có một âm thanh vang lên, bóng người kia ngẩng đầu, nhìn thấy người đến gần hắn, người nọ rất tự nhiên mở hai tay, ôm lấy bóng người cương trực đó vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về hắn, “Không vui? Nói cho chị nghe một chút?”

Hai tay người kia vòng quanh hông, hắn tựa vào bụng của cô ta, ngôn ngữ có chút vụn, “Cô ấy bị bắt cóc rồi.”

“Em thích cô gái kia?” Khẽ vuốt trên đỉnh đầu của hấn, tay hơi dừng lại chỉ chốc lát khôi phục, “Không có chuyện gì, chị sẽ giúp em đi tìm”

“Vâng, Dạ.” Hiện tại người hấn có thể tin tưởng chỉ có thể là chị gái, hấn càng ôm chặt cô ta, “Chị, em chỉ có thể tin tưởng chị.”

“Ngoan”. Tầm mắt mềm mại dừng trên mái tóc đen của hấn, nhưng con ngươi âm trầm, “Chị sẽ giúp em tìm được người mà em mong muốn.”

Trong phòng.

“Thế nào, muốn xuống tay với tôi?” An Nhiên không trở về phòng ngủ, cô nằm trên sofa, nhìn thấy Catherine đứng trước mặt của mình.

Mái tóc màu đỏ dưới ánh đèn làm ả ta đầy vẻ yêu dị, Catherine cầm trong tay là một lọ tinh dầu đặt lên bàn trà, mặt không biểu cảm nói, “BOSS muốn tôi đến ở cùng cô.”

An Nhiên nhú mày, “Hừm? Không phải là cho cô đến thôi miên tôi?”

Sắc mặt của Catherine bất động, cảm xúc không có chút biến đổi, “Muốn thôi miên cô là sự phụ của tôi, tôi không đủ khả năng.” Lúc đầu, BOSS nói là như vậy, ả cũng không nói dối, nhưng ả chỉ nói một phần sự thật.

Biểu cảm lạnh nhạt của cô, làm đầy lòng ả cả kinh.

Cô làm sao biết ả sẽ thôi miên cô?

Phó An Nhiên, quả nhiên là không bình thường!

Tầm mắt của An Nhiên luôn dừng trên người của Catherine, cô phát hiện Catherine không nói dối.

An Nhiên nhìn thoáng qua cái camera gần bản thân nhất, lập tức quay đầu nhìn Catherine, “Cô cảm thấy BOSS của cô là người thế nào?”

“Người tốt.” Hiển nhiên, Catherine không nói nhiều thêm.

“Nhưng, cô rất sợ hấn ta.”

"Không, đó là sự kính trọng." Catherine không chút do dự trả lời.

An Nhiên giật giật khoé môi, Catherine không nói dối, cô nhìn ra được, mấy người này đối với BOSS của bọn họ điên cuồng không thua kém gì lòng trung thành của người của Tần môn đối với Tần Lam, đương nhiên, mà trong mấy người đó không thể đánh đồng với những kẻ phản bội.

Có lẽ tinh dầu của Catherine mang đến đã có tác dụng, An Nhiên cảm thấy mí mắt của mình ngày nặng, mấy người quân huân này thực sự rất mệt, An Nhiên biết đó là một cái bẫy, cô không thể ngủ, nhưng có một giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, âm thanh nói đều đều vang lên:

“Hiện tại cô rất mệt, cô cần nghỉ ngơi, không có việc gì nên cô an tâm ngủ đi, chờ khi cô tỉnh lại, thì người cho cô an tâm sẽ đến.”

An Nhiên luôn luôn phòng bị mọi thứ vẫn ngã xuống.

Nhìn thấy người trước mặt đã ngủ, Catherine đỏ mặt hời đầy người, ý thức của Phó An Nhiên rất cường đại, nếu là người khác, ả không tốn nhiều thời gian đến vậy, nhưng An Nhiên lại làm cho ả rất căng thẳng.

“Cô cần thời gian là bao nhiêu?” Tiếng nói trong phòng vang lên.

Thân người đầy mồ hôi của Catherine lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt căng thẳng, “Cô ấy hiện đã ngủ say, nên không cần nhiều thời gian.”

“Thời gian của cô không còn nhiều.”

“Dạ”

Ở một bên khác.

Khi trời sắp tối, người đi trên đường không giảm bớt, mà còn nhiều thêm.

Ngay tại khách sạn đang nhốt An Nhiên, không một tiếng động đã bị bao vây.

Cửa trước, cửa sau đều bị vây kín, không cho phép ra vào.

Phó Quân Hoàng một thân thường phục, tay cầm một khẩu súng, sắc mặt lạnh lùng, bước vào khách sạn.

“BOSS, bọn họ tìm đến đây!” Nhìn trên màn hình theo dõi, Lại Tư đột nhiên nói.

Mà lúc này ánh mắt của BOSS dừng trên màn hình, nhìn nhất cử nhất động của Catherine, nghe ả nói, nhìn thấy Catherine dường như muốn ngã xuống

đất, BOSS lập tức đứng dậy, khoé môi gọi lên một nụ cười điên đảo chứng sinh:

“Chúng ta, có thể đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Chương 82: Đi Tới Sân Bay, Quân Hoàng Đuổi Theo!(1)

Phanh----

Cánh cửa phịch một tiếng bị phá nát, Ngân Lang là người đầu tiên đi vào trong, biểu cảm không che giấu được sự lo lắng.

Nhưng, trong phòng không có một người nào.

Trên giường hỗn độn, ghế sofa cũng có dấu vết người ngồi, hiển nhiên là vừa đi không bao lâu.

“Chết tiệt! Đã tới chậm một bước!” Ngốc Ung đá một đá vào bàn, biểu cảm ảo não.

Một bóng người cô lãnh đi đến bàn trà, tầm mắt hướng đến lọ tinh dầu chưa dùng hết, con người thâm thúy làm người ta không nhìn ra được tâm tình.

“Huấn luyện viên, chúng ta----?” Nắm chặt súng trong tay, Ngân Lang hầu như đã xem qua mỗi phòng ở nơi này, không phát hiện một điểm đáng ngờ nào, rõ ràng là đã cho người dọn dẹp.

Phó Quân Hoàng xoay người bước đi, nhưng khi anh vừa ra khỏi phòng, thì tiếng di động vang lên.

Phó Quân Hoàng vừa nhận điện thoại thì Tần Vũ Triết bên kia liền gào thét, “Cuối cùng anh cũng nhận điện thoại! Hiện tại, nhóm người đó đang đi đến sân bay, anh nhanh lên chút!”

“Sân bay!” Nói ra hai chữ, Phó Quân Hoàng đã chạy ra bên ngoài.

Một chiếc xe hơi đang chạy nhanh.

BOSS nhìn chỗ An Nhiên ngồi, con người bên dưới mặt nạ hiện lên vẻ hưng phấn, Catherine nói một lát nữa cô sẽ tỉnh, chỉ cần khi cô tỉnh lại người đầu tiên mà cô trong thấy thì đó sẽ là người bạn đời của cô.

Hắn nhìn vào mỗi nét biến hoá nhỏ trên gương mặt của cô, dần dần, lông mi dài giật giật, chưa bao giờ BOSS khản trương như thế, hắn đột nhiên ngừng hô hấp, gât gao nhìn cô gái trước mặt.

An Nhiên nhú mày, biểu cảm tựa như rất thống khổ, cô cố gắng thật lâu nhưng không mở mắt, tựa như cô đang đấu tranh vì một cái gì đó, hai tay nguyên bản đặt trên bụng chợt nắm chặt, cô đang nỗ lực chống lại.

Người ngồi cạnh An Nhiên không có một điểm nóng nảy nào, nhưng khi nhìn thấy mày của An Nhiên nhú chặt, biểu cảm rất quái dị, hắn muốn đưa tay lay cô tỉnh, nhưng trong đầu lại vang lời của Catherine nói, không thể quấy rầy cô ấy, để cô ấy tự nhiên mà tỉnh, bằng không mọi chuyện sẽ uống công.

Con người bỗng trở nên âm vụ.

Đột nhiên, ánh mắt của An Nhiên mở to, con người trong treo lúc này lại trở nên mờ mịt.

BOSS ngồi ngay ngắn lại, tầm mắt không tự chủ nhìn trên người An Nhiên, mà trong tầm mắt đó mang theo sự khản trương.

Dần dần, ánh mắt của An Nhiên khôi phục lại từng chút, không hề trống rỗng, tầm mắt của cô rơi vào người trước mặt, hắn có một mái tóc xám tro, trên mặt là cái mặt nạ màu bạc, trong đầu cô không có một chút kí ức nào liên quan với hắn, thế nhưng, cô cảm thấy được đôi mắt này cô đã trông thấy ở đâu.

Đầu óc An Nhiên thật rối, hiện tại cô không nghĩ ra được bất cứ thứ gì, cô kinh ngạc nhìn người trước mặt, gương môi, cuối cùng cũng không phát ra tiếng.

"Muốn nói cái gì?" Một tiếng nói trầm thấp trong xe vang lên.

Không đúng, có chỗ nào đó không đúng.

Xuất phát theo bản năng, trong phút chốc An Nhiên đứng dậy, cô dịch người mình sát vào vách xe, ánh mắt cảnh giác nhìn người xa lạ trước mặt.

"...Tôi không, biết anh." Lời nói này của An Nhiên là cố hết sức, cô không biết tại sao lại nói như thế, nhưng cô nỗ lực đem tất cả các từ ngữ nói thành một câu.

Tựa như cô đã quên đi nhiều thứ, nhưng có một người, một bóng người mờ ảo vẫn luôn xuất hiện trong đầu của cô, cô không thấy rõ được người đó, anh ta đứng rất xa, toàn thân đều lộ ra một loại ưu thương không thể che giấu.

Cô không thấy rõ mặt của người đó, nhưng có một âm thanh từ đáy lòng của cô nói cho cô biết, không phải là người đang ở trước mặt cô.

Quả nhiên, người đàn ông tóc xám tro nghe được lời của cô nói, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Tuy rằng cô không thấy được mặt của người đang ở trước mặt, nhưng hơi thở phát ra từ trên người hắn làm cho An Nhiên càng căng thẳng.

"Không, cô biết tôi, cô suy nghĩ cẩn thận một lần nữa." Lần đầu tiên hắn phát hiện được, hắn có thể đối với một người nhẵn nại đến vậy.

An Nhiên nhìn chằm chằm người trước mặt, con ngươi của cô tràn đầy nghi hoặc, dần dần, cô giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, cô cẩn trọng vươn tay, chạm vào chiếc mặt nạ màu bạc, nhưng khi cô muốn tháo chiếc mặt nạ đó xuống thì bị một bàn tay khác bắt lấy tay cô!

"Phó An Nhiên! Cô diễn thật hay!" Một tiếng nói trầm thấp đầy nguy hiểm vang lên, con ngươi đang nhắm mịt bỗng nhiên trở nên sắc bén.

An Nhiên nhú mày, cô nhìn tay của hắn nắm chặt lấy tay của cô, biểu cảm đột nhiên lạnh xuống.

"Buông ra!" Quả nhiên hắn không phải là người cô muốn tìm.

Trong lòng BOSS đột nhiên ngưng một chút, bất ngờ, hắn bật cười, hắn hỏi, "An Nhiên, có biết Phó Quân Hoàng không?"

Con ngươi thanh lãnh kia không cách nào che giấu được tia nghi ngờ, giống như cô đang nỗ lực nhớ đến cái gì, biểu cảm thoát nhìn có chút thống khổ.

Hắn muốn đưa tay ôm lấy cô, nhưng khi hắn vừa đưa tay thì người nguyên bản còn đang ôm đầu suy nghĩ, An Nhiên đột nhiên mở to mắt, giống như ám mắt nguy hiểm của một con báo săn, ánh mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào người hắn.

"Cách tôi, xa một chút!" Tiếng nói hoàn toàn lạnh băng không mang theo một chút tình cảm nào cả.

Sắc mặt của người đàn ông đột nhiên lạnh xuống, ánh mắt nguy hiểm nhìn cô.

Toàn thân của An Nhiên đều lui về một góc, nhìn cảnh đêm không ngừng biến hoá bên ngoài cửa sổ, An Nhiên cảm thấy mê mang, cảnh vật xa lạ mà quen thuộc, hắn là cô đã gặp qua, hiện tại cô là ai? Trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

An Nhiên, hắn gọi cô là An Nhiên.

Đúng rồi, cô là Phó An Nhiên.

Nhưng, Phó An Nhiên là ai?

Phó Quân Hoàng...

Trong đầu có một bóng người đang dần đến gần, dần đến gần, lúc cô muốn xem diện mạo của người đó, thì cánh tay của cô bị bắt lấy, lập tức cô bị rơi vào trong một đôi mắt lạnh lẽo.

"Phó An Nhiên, em luôn sống cùng tôi, em quên sao?"

An Nhiên ôm đầu của bản thân, cô nhìn người trước mặt.

Không, không phải hắn.

Âm thanh trong lòng không ngừng vang lên, không phải hắn.

Tựa như cô quên một người rất quan trọng, nhưng tuyệt đối không phải là người trước mặt.

Hiện tại, đầu của An Nhiên rất loạn, nhưng không có nghĩa là bản năng con người của cô quên, cô nỗ lực thả lỏng bản thân nhưng lại càng căng thẳng, không phát hiện được bản thân mình không thể nào thả lỏng được.

Giống như có một thứ gì đó đang chống cự trong người cô.

“Không sao, bây giờ em rất mệt, em cần nghỉ ngơi, chờ đến khi em nghỉ ngơi tốt, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

----- Hiện tại cô đang rất mệt, cần nghỉ ngơi.

Có một âm thanh luôn nhắc đi nhắc lại trong đầu cô.

“Chủ nhân, đến.” Âm thanh của Lại tư ở ghế lái truyền đến.

Cửa xe được mở ra, một người cung kính đứng trước cửa xe, “Tiểu thư, mời xuống xe.”

Một tiếng nói xa lạ, một gương mặt xa lạ.

Mọi thứ đều xa lạ.

Người ngồi bên cạnh cô bước xuống xe, cô phát hiện, khi hắn ta xuống xe, biểu cảm của người những người đó càng thêm cung kính, thậm chí cô còn cảm thấy được sự sợ hãi cũng bất an của những người đó.

“An Nhiên, chúng ta về nhà.”

Đáy lòng tựa như có một cái gì đó đụng vào, làm cô mềm mại trong lòng.

Về nhà.

----- Bảo bối, chúng ta về nhà.

Trong đầu cô đột nhiên vang lên một tiếng nói trầm nhẹ, trong tiếng nói đó tràn đầy sùng ái cung chiều, mà không phải nguy trang giống như người đang ở trước mặt cô.

Không sai, mặc kệ là hắn nguy trang giống ra sao, biểu cảm nhu hoà cỡ nào, thì hắn cũng không phải là người trong lòng cô !

"An Nhiên tiểu thư, nếu ngài không xuống xe, sẽ không kịp."

Trong lòng An Nhiên cũng không buông lỏng cảnh giác, cô xuống xe, người đó đã đứng bên cạnh chờ cô, bàn tay lạnh nắm chặt lấy tay cô, tiếng nói lạnh lạnh vang lên.

"Tôi mặc kệ là em quên thật hay quên giả, những ngày sau, bên cạnh em cũng chỉ có tôi."

An Nhiên ngẩng ra, bước chân cũng không tự chủ được đi đến bên cạnh hắn.

----- Dừng lại !

Trong lòng có một âm thanh lớn tiếng nói.

Nhưng bước chân của cô không dừng được, cô bước đi!

“Dừng lại.” Thật vất vả, An Nhiên tìm thấy âm thanh của bản thân, cô nhìn người bên cạnh, tầm mắt bình tĩnh nhìn trên người hắn, rất giống một người, nhưng toàn thân người này lại làm cho cô có một cảm giác hoàn toàn xa lạ.

“Máy bay phải bay lên, không dừng được đâu, bảo bối của tôi.” Khoé môi tà mị, gọi lên một độ cong nhàn nhạt.

Đã đi đến bước này thì làm sao hắn có thể dừng lại được.

“Gia, gia hiện tại ngài đang ở đâu? Mau nói cho tôi biết!” Đột nhiên, trong lỗ tai của An Nhiên vang lên một âm thanh lo lắng xa lạ vang lên.

Đột nhiên An Nhiên xoay người sang chỗ khác, ngoại trừ một khuôn mặt đen không cảm xúc, thì không còn ai khác, không phải hắn ta đang nói chuyện.

"Mẹ kiếp, Gia, hiện tại ngài sống hay chết vậy ! Ngài nói chuyện đi chứ ! " Âm thanh bên kia nghe thật táo bạo, cô không ngừng nghe người đó mệnh lệnh, nghe thấy người nọ muốn tìm cô.

Vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên cô nhắm mắt.

Không thể để cho hắn (BOSS) phát hiện ra bí mật này.

Hiện tại, mặc dù đầu óc của An Nhiên vẫn rối tung nhưng cô cũng tràn đầy cảnh giác.

"Muốn đi đâu." An Nhiên giống như nói chuyện bình thường, nhưng âm thanh của cô có chút vất vả, thế nhưng tiếng nói của cô làm cho người bên cạnh cười lên.

" Tất nhiên là về nhà. "

" Về nhà. " An Nhiên có chút ngán người lập lại lời này.

Mà lúc này Tần Vũ Triết đang hướng đến sân bay nghe nói như vậy suýt chút nữa là ném đi điện thoại, về nhà ?

Không, gia không bình thường, âm thanh của ngài không đúng, hơn nữa người bên cạnh không phải là Phó Quân Hoàng, ngài đang nói gì vậy Gia ?

" Gia, ngài thế nào ? Hiện tại ngài nói với tôi có phải ngài đang ở sân bay ? " Tần Vũ Triết nhẫn nại đến cùng, tiếp tục hỏi.

Bước chân của An Nhiên rất chậm, người nọ cũng không gấp gáp, đi theo bước chân của cô.

" Làm sao để trở về ? " Biểu cảm của An Nhiên thanh lãnh, trừ đôi mắt mê mang thì ngoài ra không có khác thứ gì.

" Bay trở về. " Khó có được khi hân vui về.

An Nhiên không nói chuyện nữa, cô biết sẽ có người đến cứu cô, cô sẽ chờ.

Đối thoại bên kia, Tần Vũ Triết đều nghe rõ ràng hết, bọn họ đã đến sân bay.

Lúc hán (Tần Vũ Triết) điện thoại thúc giục người của Phó Quân Hoàng nhanh lên, có một chiếc xe đã chạy vụt qua xe của hán (Tần Vũ Triết).

Xe vừa thấy không phải của Phó Quân Hoàng thì là xe của ai !

Chỉ cách giờ bay khoảng 15p, bọn họ đang chờ kiểm tra, thì có một tiếng súng nổ lên.

Lúc đầu mọi người không chú ý, cho rằng là thứ gì đó phát nổ mà thôi, thế nhưng sau đó là ba phát súng, làm mọi người ở sân bay kêu sợ.

Nguyên bản một người đàn ông trẻ tuổi đang che chở cho An Nhiên, trong nháy mắt đưa mắt ra hiệu cho đám bảo vệ xung quanh, tay đặt bên hông, cảnh giác nhìn bốn phía.

" Các người không được nhúc nhích ! Ai nhúc nhích liền bắn chết ! "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Đi Tới Sân Bay, Quân Hoàng Đuổi Theo!(2)

Đang cầm súng đứng trong đám người là một người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt hán đầy điên cuồng, trong mắt đầy tơ máu.

Mọi người đang chờ kiểm tra nhất thời ngồi xuống, ngay cả các nhân viên kiểm tra an ninh cũng đều đặt hai tay lên đầu gối xỏm xuống.

" BOSS, chúng ta sẽ đi trước. " Hiện nhiên, ở nơi này đã không còn an toàn, một lát nữa cảnh sát sẽ đến.

Người đó chậm rãi lắc đầu, nhìn An Nhiên đang ở giữa đứng ngăn người ra, trong con ngươi của hán xẹt qua một tia sáng, " Không cần. "

Hắn tin, bạo động như vậy sẽ sớm được giải quyết.

Gã đàn ông trẻ tuổi bắt lấy một đứa nhỏ ở gần gã nhất, gã ôm đứa bé đó vào ngực, súng chìa thẳng vào người đứa bé, lớn tiếng hô, " Bách Lí Lan, nếu em không ra, tôi sẽ giết đứa nhỏ này ! "

Tất nhiên, chuyện này là chuyện gây thương tích đến người khác.

Bách Lí Lan là ai ?

Trong đầu mọi người đều xẹt qua nghi hoặc giống nhau.

Nhưng mà, mọi người hi vọng người có tên Bách Lí Lan đó đứng ra, bằng không cô gái nhỏ đó sẽ xong đời.

An Nhiên bình tĩnh nhìn, cô ngẩng đầu nhìn, nhìn người đàn ông bên cạnh, con ngươi mang theo sự bất an cùng nghi ngờ không thể nào che giấu.

Cô không rõ tại sao người này lại tức giận đến thế, trong lòng cô cũng đã hiểu được một số chuyện, chính là có một người không cần gã đó nữa (tên đang ở sân bay điên cuồng đó), người đàn ông này rất cực đoan, hán không ra ngoài, hiện tại hán nghĩ chỉ cần giữ lại người kia thì mọi chuyện hán đều có

thể giải quyết.

" Không hiểu ? " Tiếng nói trầm thấp bên tai An Nhiên vang lên, " Không sao, chờ đến khi em muốn trốn thoát khỏi tôi, tôi cũng sẽ làm giống như vậy. " Nhưng, hần sẽ không tùy tiện bắt người, hần sẽ đối với những người cô quan tâm mà từng người từng người diệt trừ, đến khi bên cạnh cô không còn ai thì chỉ có thể của một mình hần rồi.

Đáy lòng của An Nhiên không hiểu tại sao lại phát lạnh.

Tin tức của thân thể quả nhiên là không sai, hần không phải là người cô muốn tìm.

" Không sao, tôi che chở cho em. "

-----Anh sẽ bảo vệ An Nhiên em cả đời.

Trong đầu cô lại xuất hiện một giọng nói, âm thanh kia nghe qua cũng không dễ nghe, nhưng lại làm cô không có lý do là bắt đầu chuyển sang mềm mại, cô xác định, cô thích anh.

"Gia, các người có lên máy bay chưa? Hiện đang đứng ở cửa sổ mấy, hiện tại ngài không thể nói chuyện phải không? Vậy tôi nói, nếu tôi nói đúng thì ngài "ừ" một tiếng".

Bên tai vang lên âm thanh của người nọ, tầm mắt của An Nhiên đảo quanh, khi Tần Vũ Triết đếm số, cô không có phát ra âm thanh nào, đến khi hần ta nói đến con số mà chỗ cô đang ở, cô mới nhẹ giọng ừ một tiếng.

"Được, Gia ngài chờ một lát nữa, Phó Quân Hoàng hiện đang ở phía trước, anh ta nhanh hơn tôi một chút, nếu cô có thể kéo dài thời gian thì kéo dài thêm một chút."

Phó Quân Hoàng.

Đây là lần thứ hai cô nghe được tên này.

Nhưng mỗi lần nghe, đáy lòng của cô lại cảm thấy mềm mại.

Anh, chính là người trong lòng cô đợi phải không?

Trong đám người, gã đàn ông trẻ tuổi ngày càng kích động, không ai đứng ra, trừ bỏ những tiếng hét chói tai thì không còn âm thanh nào khác.

" Bách Lí Lan, đừng tưởng tôi không biết em đang ở trong này! Em đi ra! Nếu em không ra, tôi lập tức giết chết bảo bối của em! Em có tin hay không!" Vẻ mặt của gã đã điên cuồng cực điểm, vẻ mặt của gã làm cho mọi người hoảng sợ, mà đứa nhỏ bị gã ôm trong ngực trừ bỏ bất lực khóc gào thì không còn gọi thứ gì khác.

Mẹ của đứa nhỏ quỳ trên mặt đất, không ngừng khẩn xin gã buông tha cho đứa nhỏ, đứa nhỏ đó chưa đầy năm tuổi, con bé còn quá nhỏ, con bé không thể chịu nổi kinh hoàng như thế.

An Nhiên phát hiện, nơi cách cô không xa, có một người đứng tựa như đang nhìn cô, người nọ mặc một cái áo khoác màu đen, cuối tháng 12 ở Đế Đô rất lạnh, nhưng người nọ mặc rất đơn giản, mái tóc hơi xoắn được thả trên vai, trên mặt là một cái kính râm to bản, cô ta đứng phía sau 4 người đàn ông mặc trang phục màu đen, giống như là bảo vệ.

Con người của An Nhiên xẹt qua một tia nghi hoặc, cô nhìn thấy người phụ nữ kia hướng đến cô vồ vồ, cô nhìn không rõ nét mặt của cô ta, thế nhưng đáy lòng câu cô cảm thấy rất không vui.

Cô không thích loại cảm giác này.

An Nhiên thoát khỏi sự giam cầm của người bên cạnh, đi đến chỗ của người phụ nữ đó, con người thanh lãnh của cô nhìn cô ta, tiếng nói băng hàn vang lên: "Xoá bỏ".

Người đàn ông có chút ngạc nhiên khi nhìn hành động của An Nhiên, khi An Nhiên tránh khỏi tay của hần là đi, phản xạ của hần muốn bắt lấy tay của cô, khi hần chưa đụng vào cô đã tránh khỏi, đồng thời hướng đến chỗ của một người phụ nữ.

Vẻ mặt của An Nhiên băng hàn, xem ra là đáng vẻ cực kì khó chịu.

Người đàn ông nhíu mày, hần không có đi theo, chỉ bước lên vài bước, đám bảo vệ vây quanh hần cũng tự nhiên sẽ hiểu, thừa dịp tầm mắt của gã điên cuồng đó không chú ý đến bên họ, bọn họ di chuyển qua lại, đem người đàn ông này bảo vệ.

Tầm mắt của người phụ nữ nhìn An Nhiên, di động trong tay cô ta được nắm chặt, đôi bao tay màu đen nhẹ nhàng miết nhẹ điện thoại di động, cô nhìn An Nhiên, tiếng nói nhẹ nhàng vang lên:

"Hả, Xoá bỏ cái gì?"

“Bức ảnh.” Tầm mắt của An Nhiên dừng trên di động trên tay cô ta, theo bản năng cô muốn đoạt lấy điện thoại trong tay của cô ta.

Người phụ nữ đó không nghĩ đến An Nhiên sẽ động thủ, tốc độ của An Nhiên rất nhanh, động tác lưu loát không có trở ngại, sắc mặt của người phụ nữ đó tuy có chút khó coi, nhưng cô ta vẫn phản ứng lại.

Nhóm người ngồi xổm, cũng có vài người đang đứng, thấy hai người đang tranh đấu thì rất nhanh bị hấp dẫn, khi gã đàn ông đó chú ý thì súng được hướng lên trời nổ liên tục mấy phát, hân nôi giận nói:

“Các người đều muốn chết hay sao?”

Khi nghe được tiếng súng, cùng lúc hai người dừng tay. Nhưng khi đó điện thoại đã rơi vào tay của An Nhiên.

Con người phía dưới kính râm hiện lên tia kính ngạc, mà nhiều hơn là sự tán thưởng.

Tiếng di động vang lên, là một tin nhắn.

Người đàn ông cầm lấy điện thoại trên bàn, là một tin nhắn, khi hắn nhìn thấy tấm ảnh trong điện thoại, cả người hắn lập tức đứng lên, biểu cảm kinh ngạc nhìn bức ảnh cùng vài chữ bên dưới.

---- yên tâm, cô ấy không sao.

Ngón tay nhanh chóng nhấn vài chữ, ấn gửi, một lần nữa hắn nằm trên ghế sofa, mà điện thoại hắn cầm xem, hắn xuất thần khi nhìn về mặt lạnh lùng cô gái trên điện thoại, khoé môi dần dần hiện lên một tia cười.

Trong sân bay.

Điện thoại của người phụ nữ đó không có mặt mã, An Nhiên mở di động ra xem, quả nhiên tấm ảnh đó là cô.

An Nhiên nhíu mày một chút, sau đó xóa bỏ tấm ảnh, liền ném điện thoại trả lại cho người phụ nữ đó, lập tức xoay người, một lần nữa trở lại bên cạnh người đàn ông đó.

Tuy rằng cô cảm thấy người đàn ông này xa lạ, nhưng hiện tại hắn là người duy nhất biết được cô, trên người cô còn nhiều vấn đề chưa giải quyết, cô muốn hỏi rõ ràng.

Người phụ nữ nhận được điện thoại, khoé môi cười cười, nhìn tin nhắn được gửi đến, cô ta bật cười.

“Phó An Nhiên.” Cô ta nhẹ giọng gọi tên An Nhiên.

An Nhiên dừng lại một chút, cô xoay người nhìn người phụ nữ đó, “Cô biết tôi?”

Người phụ nữ đó lắc đầu, tầm mắt của cô ta đảo qua đám người của Lại tưng sau đó nhìn người đàn ông tóc xám tro mang mặt nạ bạc, con người hơi co rút, lập tức lắc đầu.

Xem ra, cô ta không có khả năng giúp đỡ cô, cô ta không muốn vì một cô gái nhỏ là lại trêu chọc đến một người như thế.

Trong lúc đó, ở nơi khác.

Ngay lúc người phụ nữ đang muốn nói thêm cái gì, thì người đàn ông mang mặt nạ đã đứng bên cạnh An Nhiên, ánh mắt sắc bén rơi trên người phụ nữ đó, tiếng nói trầm thấp hoà lẫn cùng tiếng quát tháo bên trong vang lên:

“Bách Lí Lan, tôi nghĩ cô không muốn người kia phát hiện, phải không?”

Bách Lí Lan?

An Nhiên nhíu mày, cô gái này tên Bách Lí Lan? Là Bách Lí Lan là gã đàn ông kia đang tìm?

Dáng người cao gầy, cử chỉ quý phái, quần áo trên người đều là đồ thủ công được làm riêng.

Người phụ nữ như vậy, thật khiến người ta điên cuồng.

Bách Lí Lan cười cười, cô ta cũng không tháo kính bản to xuống, tầm mắt của cô ta nhìn thoáng qua người An Nhiên, “Tôi nghĩ, anh cũng không muốn bại lộ hành tung của anh, phải không?”

“Cô có thể thử xem” Tiếng nói mang theo sự uy hiếp không thể lơ là.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Vì sao tôi lại thử? Giữa chúng ta không có lợi ích nào, không phải sao?”

Nói xong, Bách Lí Lan cùng bảo vệ của cô ta xoay người muốn đi, nhưng cũng trong lúc này ----

Pằng , pằng, pằng-----

Tiếng súng không ngừng vang lên, mọi người bắt lực thét chói tai, tiếng nói nổi giận của gã đàn ông vang lên:

“Bách Lí Lan, em máu lạnh vậy sao!”

An Nhiên nhìn tầm mắt của người nọ, thủ pháp cầm súng của hắn rất thuần thực, tất nhiên là không phải lần đầu sử dụng súng, nhìn hắn gầy yếu, nhưng thân thủ cực kì lợi hại.

Bách Lí Lan nhún vai, con ngươi xẹt qua một tia tức giận, nếu không phải Phó An Nhiên thì cô ta đã rời đi từ sớm.

Bách Lí Lan xoay người, tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt cực kì tinh xảo.

Con lai.

Cô ra có một đôi mắt màu lam cực kì xinh đẹp, khi tháo kính xuống, thì vẻ đẹp mê người của cô ta càng thêm kiều mị.

Những người ngồi trên mặt đất không ngừng thét chói tai, được gã đàn ông trẻ tuổi hô to, tầm mắt của bọn họ nhìn lại, khi nhìn đến bảo vệ của Bách Lí Lan, trong mắt của bọn họ tràn đầy lửa giận cùng phần hận.

"Hắn chỉ muốn cô ra ngoài, cô vì sao không ra !"

"Cô không phải muốn chúng tôi đều chết, cô đi ra đi"

"Xin cô cứu con của tôi, tôi xin cô, xin cứu con gái của tôi !"

"Tôi không muốn chết, hắn sẽ giết người đó."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Đi Tới Sân Bay, Quân Hoàng Đuổi Theo!(3)

Mọi lời nói đều có, có chất vấn, có khẩn cầu, cũng có lớn tiếng mắng, tóm lại mọi lời đều có.

Bách Lí Lan vẫn không để ý đến đám người kia, trên mặt cô ta hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn.

"Anh muốn thế nào ?"

Gã đàn ông vừa thấy Bách Lí Lan, sự kiêu ngạo trên người hắn không có, hắn chỉ chăm chăm nhìn Bách Lí Lan, giống như người mất hồn nhìn cô.

"Trở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em trải qua những ngày vui vẻ, tôi có thể..."

"Chúng ta đã kết thúc." Bách Lí Lan trực tiếp đánh gãy lời của hắn.

Hiển nhiên, chuyện tương tự như vậy cô ta trải qua rất nhiều, vẻ mặt của cô ta không có một chút biến hoá nào, mà đáy mắt lạnh lùng làm gã đàn ông trẻ tuổi kia cảm thấy cả người phát lạnh.

Hắn không phải rất hiểu cô ta hay sao ? Lạnh lùng như cô ta, từ đầu cô ta đã nói với hắn, chỉ cùng hắn chơi đùa mà thôi, không nên cho rằng là thật, nhưng cô ta chăm sóc cùng bồi dưỡng hắn, thì hắn làm sao có thể cho rằng đó là một trò đùa ?

Cô ta nói với hắn không nên yêu cô ta, nhưng bất luận hắn che giấu cỡ nào thì cuối cùng vẫn bị cô ta phát hiện.

Hậu quả của việc phát hiện chính là vứt bỏ, là bị vứt bỏ.

Khi hắn bị vứt bỏ thì sau đó cũng không hề nhìn thấy cô ta một lần nào nữa, hắn biết, cô ta trong như rất ôn nhu, nhưng trên thực tế là người vô tình nhất trên thế giới này, duy nhất, chỉ có người cô ta đặt ở trong lòng đó chính là bảo bối của cô ta.

Nhưng bảo bối kia được cô ta bảo vệ rất tốt, không có ai biết người đó là ai, không biết là nam hay nữ, thế nhưng bạn giường của cô ta đều biết, Bách Lí Lan có một khu cấm địa, nơi cấm địa đó không có người nào được đụng đến.

"Không, chúng ta không kết thúc ! Không có !" Hiển nhiên, gã đàn ông trẻ tuổi đã bị kích thích, súng tự động hướng đến chỗ của Bách Lí Lan, hắn điên

cuồng hô, " Trở về bên tôi, bằng không, tôi sẽ bắn em ! "

An Nhiên cảm thấy không có thú vị, rốt cuộc tìm cái chết như vậy ?

Một nơi ở lòng cô cảm thấy vắng vẻ, cô cảm thấy mình bị mất thứ quan trọng.

" Bảo bối, đi, chúng ta về nhà. " Người đàn ông mang mặt nạ muốn nắm tay An Nhiên kéo đi.

An Nhiên tránh né, tránh tay của hắn, con người thanh lãnh nhìn trên người hắn, " Đừng, ghé tởm. " Không đúng, âm điệu hắn gọi cùng biểu cảm của hắn không đồng nhất.

Đó không phải là ngữ điệu trong kí ức của cô.

Bảo bối.

Đó là âm thanh tràn đầy nhu tình, trên thế giới này trừ bỏ người đó không có ai có thể nói được ngữ điệu như vậy.

Biểu cảm của người đàn ông mang mặt nạ thay đổi, hắn trực tiếp nắm chặt tay của An Nhiên, lúc này, cô cũng không tránh khỏi.

" Không sao, chúng ta sẽ từ từ. " Thủ pháp của Catherine không thể sánh kịp với sư phụ của cô ta.

Không sao, thời gian của bọn họ còn nhiều.

Nhóm người của Lại tư vây quanh bọn họ, nhưng khi bọn họ đi được vài bước, thì có tiếng đạn rơi xuống mặt đất.

" Tôi nói các người vẫn không nên di chuyển, người này đã điên rồi, tôi không thể quản được. " Bách Lí Lan nhàn nhạt nói, nghe không ra được tâm tình.

Lại Tư xoay người, tay đặt bên hông, giống như muốn động thủ.

" Lại Tư " Tiếng nói lười nhác vang lên, " Không nên động " Nhiều người như vậy, nếu hành động sẽ làm chú ý, mặc dù hiện tại không có việc gì, không có nghĩ là sau này không có người nào đưa ảnh chụp của bọn họ, đến lúc đó chuyện này sẽ phiền toái rất nhiều.

Trên gương mặt đen của Lại Tư mang theo một vệt ngưng đọng, " BOSS, thời gian của chúng ta không còn nhiều. " Nếu hắn đoán không sai, nhóm người của Phó Quân Hoàng sắp đến sân bay rồi.

Con người của người đàn ông mang mặt nạ trầm xuống.

An Nhiên cũng không di chuyển, tầm mắt của cô luôn nhìn Bách Lí Lan, Bách Lí Lan nhìn cô mà cười quỷ dị.

Có người đến tìm cô.

Mà lúc này, một trận âm thanh phanh xe gấp dừng ở ngoài phi trường.

Trên xe quân dụng, một nhóm người đàn ông tay cầm súng mặc quân phục, trên mặt bọn họ được vẽ những đường rằn ri, động tác của bọn họ gọn gàng mà nhanh chóng, không có chút dây dưa dài dòng.

Tiểu đội 20 người, chia làm hai người một tổ, tiến thẳng vào sân bay.

Khi xe quân dụng dừng lại thì Tần Vũ Triết cũng chạy đến nơi.

Thật vất vả hắn mới bắt kịp Phó Quân Hoàng, vẻ mặt được xem là vụn vặt, " Anh nghe tôi nói hết sẽ chết hả ? "

Sắc mặt của Phó Quân Hoàng đông lạnh, toàn thân đều là hàn khí, nếu không phải Bàn Gia quanh năm đều ở cạnh Tần Lam thì sẽ bị khí thế cường đại của Phó Quân Hoàng làm kinh sợ.

" Hiện tại, ở sân bay có một người điên đang bắt cóc người khác, cái đó cũng không phải là bắt cóc, là người điên đó đang cầm súng chĩa vào bảo bối của anh. "

Tần Vũ Triết vừa nói xong, hắn liền hận không thể tát mình một cái, xem xem hắn đang nói cái gì !

Phó Quân Hoàng bỏ Tần Vũ Triết lại chạy đi.

Thân hình của Tần Vũ Triết mập mập tất nhiên sẽ không theo kịp Phó Quân Hoàng, nhưng hắn còn chưa nói xong !

Hắn không thể tưởng tượng được, trực tiếp chạy đến, thật vất vả mới bắt được tay của Phó Quân Hoàng, " Phó Quân Hoàng, anh nghe Bàn gia tôi nói xong ! "

Khuôn mặt của Phó Quân Hoàng đều đen, mà vẫn chờ một bên, Ngân Lang hoàn toàn ngăn người, Bàn gia của Tần môn Tần Vũ Triết khi nào làm việc

cho huấn luyện viên ?

Xem tình huống này, mọi tin tức của huấn luyện viên đều biết được từ Tàn Vũ Triết.

" Bọn họ đang đứng ở cửa số 4, Bách Lí Lan cũng ở bên trong, bên người bọn họ có nhiều bảo vệ, anh bảo người của anh nên cẩn thận một chút. "

Bách Lí Lan, người thừa kế của Gia tộc Bách Lí, là một gia tộc trung lưu.

Gia tộc Bách Lí là một trong năm trăm gia tộc, trước khi Bách Lí Lan tiếp nhận thì chỉ được coi là gia tộc Nhị lưu, thế nhưng từ khi Bách Lí Lan sử dụng những thủ đoạn tàn nhẫn tiếp nhận gia tộc của các vị tộc trưởng ở đó thì gia tộc Bách Lí nhảy một cái trở thành gia tộc thượng lưu.

Gia tộc Bách Lí đã thay đổi mọi nề nếp cũ, khi Bách Lí Lan vừa lên, trực tiếp diệt đi đám người cổ hủ, hầu như diệt đi những người phản đối cô ta.

Không thể không nói, trình độ tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) của Bách Lí Lan không hề thua kém Tàn Lam năm đó.

Tàn Vũ Triết vừa nói xong, Phó Quân Hoàng đã xông vào trong.

Mất đi điểm tựa, Tàn Vũ Triết trực tiếp ngã lã.

Mẹ nó, anh không thể đợi Bàn gia tôi đứng vững rồi cùng đi hay sao ?

Quả nhiên, 10 đội nhỏ khi tiến vào, bên trong sảnh không ít hành khách hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất, trong đó có những đứa nhỏ còn khóc nháo, âm thanh mảnh chửi cùng kêu cứu đồng loạt vang.

" Mẹ nó ! Đây là chuyện gì ? " Ngốc Ứng đứng đằng sau cây cột to trợn mắt há hốc miệng nhìn Báo Đốm.

" Giết người vì tình, cậu không hiểu ? " Vừa nhìn tên kia cũng biết là đau khổ vì tình, đây là muốn chết.

" Hiện tại, yêu nhau đều trở nên như vậy ? " Đối với chuyện này, Ngốc Ứng có thể hiểu được, nhìn tính tình của huấn luyện viên thường ngày, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, khi Tiểu quái vật xảy ra chuyện thì liền trở nên không bình tĩnh, thật đúng là khi yêu thì trở nên ngu ngốc.

Ngay lúc Báo Đốm muốn nhắc chân đá hấn, thì tầm mắt của hấn nhìn thấy An Nhiên trong đám người, vẻ mặt của hấn bỗng chốc thay đổi.

" Tiểu quái vật ! " Ngốc Ứng cũng thấy được, hấn thấy hiếu kì khi thấy người đàn ông tóc xám tro mang mặt nạ màu trắng, khí thế trên người hấn ta thoát nhìn không đơn giản.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng cũng đồng thời nhìn trên người An Nhiên.

Tuyệt đối Phó Quân Hoàng không phải là người thụ động, cũng không phải là người chờ thời cơ, đối với anh mà nói, muốn làm thì chỉ có thể tiến tới, chỉ có thể không ngừng tấn công.

Ngân Lang cùng anh hợp tác lâu như vậy, cũng hiểu được Phó Quân Hoàng đang nghĩ gì, hấn hít một hơi thật sâu, những người kia thoát nhìn khó đối phó, hấn hiện tại cần phải bảo vệ tốt huấn luyện viên.

" Bách Lí Lan, chúng ta cùng về nhà, chỉ cần em về bên cạnh tôi, tôi có thể cho rằng mọi chuyện không hề xảy ra. " Gã đàn ông trẻ tuổi nỗ lực nói, hấn không muốn buông tay cô (Bách Lí Lan), cô ta là người duy nhất là hấn động tâm, mặc dù biết cô vô tình thế nào ? Cô ta đã từng đối xử với hấn rất tốt, không phải sao ?

" Cường cầu vô dụng. " Bách Lí Lan nhún vai, " Tôi đối với anh không có cảm tình, anh đối với tôi chỉ là mê luyến trong nhất thời, chờ một thời gian trôi qua, anh sẽ phát hiện, kì thực người anh thích không phải tôi, chỉ là một ảo tưởng. "

Người đàn ông mang mặt nạ nghe nói như thế, tầm mắt đột nhiên dừng trên người Bách Lí Lan, Bách Lí Lan giống như biết hấn đang nhìn cô, mâu quang của cô mang theo đùa cợt, mà càng nhiều là sự châm chọc.

" Không ! Không phải ! Tôi thích em, tôi biết ! " Âm thanh của gã đàn ông trẻ tuổi cực kì hoảng loạn.

" Không, anh không biết. " Bách Lí Lan cười thờ ơ, " Anh không biết bản thân anh muốn cái gì, của anh đều do tôi cho, anh sợ rằng sau khi rời khỏi tôi, anh không có mục tiêu, anh không biết sẽ làm gì, cho nên anh sợ hãi, anh tìm người uy hiếp tôi. Nhưng này mèo nhỏ, anh tựa như quên mất tôi ghét nhất là bị uy hiếp. "

Sắc mặt của gã đàn ông trẻ tuổi bỗng chốc thay đổi.

Đúng rồi, cô ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Hấn, hấn...

Trong khoảnh khắc ngắn hấn trở nên luống cuống, mặc dù là lúc này, hấn vẫn nghĩ về cô (Bách Lí Lan), hấn sợ cô sẽ chán ghét hấn.

Nhưng!

Nhưng hiện tại cô (Bách Lí Lan) đã không cần hắn nữa! Cô muốn xem hắn như chiếc khăn khi lau xong sẽ ném đi, vậy thì sao hắn còn bận tâm nhiều như vậy?

Giết mọi người! Sau đó mang cô đi, đem cô nhốt lại, làm cho thế giới cô chỉ có mình hắn, vậy, vậy thì cô (Bách Lí Lan) sẽ không rời hắn!

“Thế nào, muốn giết tôi?” Hiển nhiên Bách Lí Lan không sợ, cô ta biết người đàn ông này không quyết đoán, cũng không dám làm như thế, bằng không, cô ta sẽ không coi trọng hắn.

Gã đàn ông trẻ tuổi nhìn đứa bé gái trong lòng khóc đến thở hổn hển.

“Tiểu ca ca, ô ô, tiểu ca ca.” Con bé hiện tại cực kì sợ hãi, nó không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ nhớ rõ mẹ có nói, chỉ cần thấy người lớn hơn mình thì gọi là anh trai, chị gái, nó nỗ lực lau nước mắt, nghẹn ngào gọi hắn.

Gã đàn ông trẻ tuổi nhìn con bé khóc mà ngây người.

Không ai biết hiện tại hắn đang nghĩ cái gì.

Khi hắn dừng lại mọi hành động thì trong nháy mắt sân bay lại yên tĩnh.

Mọi người nín thở nhìn hành động tiếp theo của hắn, mẹ của đứa bé đang quỳ trên mặt đất không biết làm sao đứng lên, trái tim của bà ấy giống như muốn nhảy ra bên ngoài, trong lòng của bà ta luôn cầu nguyện, không nên, không nên, tuyệt đối không nên...

“Bảo bối, nếu em rời xa tôi, em nói, tôi sẽ phạt em thế nào?” Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn của người đàn ông mang mặt nạ, “Yên tâm, tôi tuyệt đối không dùng phương pháp này để em trở về bên cạnh tôi, rất ngu xuẩn, em nói có phải không?”

An Nhiên nhú mày càng lợi hại, “Tôi không phải của anh.”

Nhưng mà, cũng trong lúc này -----

Bịch, bịch, bịch....

Tiếng ma sát của quần ủng và nền gạch vang lên, trong sự yên tĩnh của sân bay làm tiếng ma sát to thêm.

Bịch, bịch, bịch...

Tiếng bước chân trầm ổn làm An Nhiên xoay đầu rồi đi, khi cô chưa hoàn toàn xoay đầu thì bị người đàn ông mang mặt nạ nắm lại, hai tay bắt lấy bả vai của cô, biểu cảm bên dưới mặt nạ vô cùng dữ tợn.

“Em là của tôi!”

“Buông tay!” Nghe được tiếng bước chân, trái tim của An Nhiên không tự chủ được đập rất nhanh, trong lòng cô có một tiếng nói, nói rằng sắp gặp mặt rồi.

"Tôi nói rồi, em là của tôi!" Con người tối đen đã biến thành một mảnh máu.

Bịch, bịch, bịch....

Tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn trên một huấn luyện viên mặc quân phục.

Gã đàn ông trẻ tuổi không nghĩ tới cảnh sát lại đến nhanh như vậy, hắn ôm cô gái nhỏ kia không ngừng lui lại, khi hắn muốn nói cái gì, thì chỉ thấy người nọ (Phó Quân Hoàng) lướt qua hắn, đi đến chỗ đám người mặc đồ đen.

Tất cả mọi người đều sùng sốt.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng đều dừng trên người An Nhiên, ánh mắt băng hàn nhìn bàn tay cặn bã đang để trên vai của An Nhiên, hai tay bên người nắm chặt lại thành quyền.

Mà lúc này, những người đứng nắp xung quanh đều cảm súng hướng đến Lại Tư, mà súng của Ngọc Ứng hướng đến gã đàn ông trẻ tuổi, nếu gã đàn ông trẻ tuổi kia điên lên sẽ nổ súng lung tung, sau này đám người bọn họ sẽ bị kỉ luật.

"Buông ra." Tiếng nói băng hàn vang lên.

Phó Quân Hoàng còn chưa đến gần, thì đám người Lại Tư đã tiến lên, muốn ngăn cản Phó Quân Hoàng, nhưng khi bọn họ vừa hành động, thì một viên đạn xé gió vang lên, ngay sau đó là tiếng đạn rơi xuống mặt đất.

Đây là súng giảm thanh.

Đồng thời, trên tay của nhóm bảo vệ đều có súng, trong đám người đều bị cảnh cáo, là một viên đạn vô cùng tiêu chuẩn đi sát qua tay của bọn họ.

Biểu cảm của Lại Tư hơi ngưng trọng, hắn không hiểu BOSS nghĩ cái gì, rõ ràng là bọn họ có thể rời đi, vì sao lại muốn lãng phí thời gian ở đây?

Người đàn ông mặt nạ nhìn Phó Quân Hoàng, ánh mắt mang theo khiêu khích nói, “Dựa vào cái gì?”

“Cô ấy là của tôi.” Tiếng nói vẫn băng hàn như trước, nhưng tầm mắt của anh nhìn An Nhiên rất nhu hoà.

Tâm An Nhiên bỗng chốc mềm mại.

Là âm thanh này.

Trong đầu cô vang lên, là âm thanh của anh.

Những người ở đây không dám nhúc nhích, Phó Quân Hoàng đi đến trước mặt người đàn ông mang mặt nạ màu bạc, lạnh mặt, kéo An Nhiên vào lòng bản thân, khi anh ôm lấy An Nhiên, nguy hiểm nhìn hắn (người đàn ông mang mặt nạ):

“Nhớ kỹ mọi chuyện mày làm.”

Người đàn ông mang mặt nạ nhìn hành động của anh, con ngươi hiện lên vẻ mặt hiện lên tia quái dị, hắn nói, “Tạm thời trả lại cho mày, cô ấy sớm muộn gì cũng là của tao. Phó Quân Hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 83: Em Là Của Anh, Anh Là Của Em(1).

Sân bay một lần nữa khôi phục lại vận hành bình thường, chính là nửa giờ sau.

Đám người Lại Tư bị nhóm người Khi Ôm mang đi, nói là muốn giao cho cảnh sát, còn về gã đàn ông trẻ tuổi cầm súng uy hiếp hành khách cũng bị mang đi.

Nhưng mà người đàn ông tóc xám tro đã đi trước một bước, trước khi rời khỏi tầm mắt của hắn nhìn An Nhiên, trong con ngươi của hắn làm cho người ta run rẩy, hắn mỉm cười.

Đáy lòng của An Nhiên cảm thấy sự việc không thể dễ dàng giải quyết như vậy, quả nhiên, ngay lúc đám người Lại Tư bị mang đi ra ngoài sân bay, chỉ nghe âm một tiếng nổ vang, lập tức là từng đợt xe cảnh báo, bên ngoài sân bay, có một luồng khói dày đặc bốc lên...

"Huấn luyện viên! Bọn họ trốn!" An Nhiên vừa mới bước ra thì thấy Báo Đốm cầm súng chạy tới.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng băng hàn.

"Có người bị thương không?" Phó Quân Hoàng mở miệng hỏi vấn đề thứ nhất.

"Không có." Báo đốm trầm giọng nói.

Khi bọn họ mang bọn người kia đi ra, bọn họ cũng không lơ là cảnh giác.

Bọn họ cho đám người kia bước lên xe trước, khi bọn họ vừa chuẩn bị lên xe thì xe quân dụng đột nhiên chạy đi!

Ngay lúc đó, có một chiếc ô tô cách bọn họ không xa đột nhiên âm một tiếng nổ tung! Theo phản xạ bọn họ liền nằm sấp xuống mặt đất, cho nên cũng không đuổi kịp chiếc xe kia.

Chiếc xe nổ trước mặt của mọi người chỉ lưu lại lửa khói, đã có người báo cháy, An Nhiên sững sờ đứng ngẩn ra nhìn màn khói lửa trước mặt, nhìn khói dày đặc suy nghĩ xuất thần.

Đột nhiên, tay bị người nào đó nắm chặt, dần dần, sức mạnh càng tăng, An Nhiên nhú mày, nghiêng đầu, nhìn người mặt lạnh trước mặt, một người đàn ông tóc đen, con ngươi đen, trong lòng cô không hiểu tại sao lại cảm thấy an lòng.

"Bảo bối, chúng ta về nhà." Từng chữ, từng lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn An Nhiên.

"Được." Thân thể của cô rất thân thuộc đối với người đàn ông này, trong đầu cô đối với anh lại trống rỗng.

Anh biết cô, là người cô rất quen thuộc.

Tần Vũ Triết an vị bên trong xe, hần nhìn Gia của mình với ánh mắt nghi hoặc, tuy rằng biểu cảm của Gia cực kì đậm đặc cùng lạnh lùng, nhưng theo mắt hần nhìn thấy, hiện tại trong lòng Gia có rất nhiều vấn đề.

Xem ra, những người đó đã động cái gì vào rồi.

Đột nhiên, tầm mắt của Tần Vũ Triết rơi trên một bóng người đứng trong góc tối, hần hơi nhíu mày, trong con ngươi hiện lên vẻ chăm chọc.

Bóng người đó giống như bị đóng đinh tại chỗ, hần cường nhiệt nhìn bóng người An Nhiên rời đi, hần không tiến lên, nhưng mà người đứng phía sau hần không ít, hiển nhiên cũng là nhận được tin mới chạy đến nơi này.

Hần biết Diêm Tử Diệp cũng biết chuyện An Nhiên chính là Tần Lam, bằng không hần cũng sẽ không điên cuồng làm nhiều việc biến thái đến vậy, sự việc này, muốn người khác đồng tình ? Xuy, hần không muốn bị báo thù hằng ngày đâu !

Gia nắm đó cuur mang hần thì hần sẽ tự tay mang về !

" Lái xe ! " Tần Vũ Triết đem bản thân mập mạp ngồi vào xe, thoạt nhìn có chút vât vả nhưng tốt xấu gì cũng vào được.

" Môn chủ. " Một người đàn ông mặc trang phục đen đi đến cạnh Diêm Tử Diệp, có chút khó hiểu nhìn hần.

Diêm Tử Diệp cũng không nói cái gì, xoay người lên xe, nhắm mắt lại.

Gia...

Ngài muốn thế nào mới bằng lòng quay về, mới bằng lòng... Tha thứ cho hần.

" Hắc, Phó An Nhiên. " An Nhiên vừa muốn cùng Phó Quân Hoàng lên xe, thì một âm thanh mỉ mỉ của một bóng người vang lên.

Là Bách Lí Lan.

Bách Lí Lan không mang lại cái kính bán to của mình, cô ta đi đến trước mặt của An Nhiên, hoàn toàn không để ý đến Phó Quân Hoàng đang bên cạnh An Nhiên lãnh khí nhìn cô ta, cười nói, “ Người này của cô rất có ý tứ!”

Biểu cảm của An Nhiên nhàn nhạt, không có chút cảm xúc, “ Cảm ơn. ”

“ Nhớ kỹ tôi, Bách Lí Lan. ”

Con ngươi của An Nhiên dừng một chút trên người cô ta, mâu quang khiếp người của Phó Quân Hoàng cũng nhìn cô ta, con ngươi tràn đầy sắc bén cùng uy hiếp.

“ Sau này, chúng ta còn gặp lại. ” Bách Lí Lan lắc lắc kính trong tay, cũng không chờ An Nhiên trả lời mà xoay người bước đi.

Bách Lí Lan vừa đi không xa, thì di động trong tay cô ta vang lên, cô ta nhận điện thoại, là giọng nói nhu hoà trước nay chưa từng có, “ Yên tâm, không có việc gì, vắng vắng vãng vãng, chị biết, ngoan, chị lập tức về nhà. ”

An Nhiên còn đang ngăn người nhìn Bách Lí Lan, bên hông của cô xuất hiện một cánh tay, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì bị mang lên xe rồi đi.

Những người trên xe rất tự giác không vây lại, bọn họ cười ha ha nói sẽ tự tìm xe để trở về.

Chuyện cười, phá hư chuyện của huấn luyện viên cùng Tiểu quái vật, đó là đang tạo chuyện rắc rối cho bản thân.

Phó Quân Hoàng cũng không nói gì, anh cẩn thận cài dây an toàn cho An Nhiên, sau đó lái xe chạy đi.

Đọc đường đi, An Nhiên không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn sườn mặt của Phó Quân Hoàng.

Môi của anh lúc này nhếch lên, sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm, cả người đều lộ ra hơi thở buồn chán.

An Nhiên cũng không biết nên nói với anh cái gì, thậm chí trong cô cũng không biết nên gọi anh là gì.

Đáy lòng không hiểu sau này lên một con giận, cô hít một hơi thật sâu, muốn đánh tan bầu không khí này.

Bàn tay hơi lạnh đặt trên đầu gối, An Nhiên nghiêng đầu nhìn, tầm mắt của anh cũng không nhìn đến cô.

“ Uy... ” Đây là từ duy nhất là An Nhiên nghĩ ra được.

Chi---

Âm thanh dừng xe nhất thời vang lên, thân thể An Nhiên không tự chủ nhào lên phía trước, sau đó thân thể đột nhiên nghiêng về sau, một lần nữa cô ổn định chỗ ngồi.

Xe ngừng lại ven đường.

Con người của An Nhiên hiện lên một chút tức giận.

Cô giận dữ quay đầu, nhưng lời nói của cô chưa nói ra miệng, thì cổ họng của cô như bị nghẹn lại, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nên nói cái gì.

Lúc này trong con người của anh tràn ngập bi thương, con người tối đen mà sâu thẳm bình tĩnh nhìn trên người cô, lực đạo của tay dần dần căng thẳng.

Cô không kêu đau, nhưng tại sao, trái tim của cô truyền đến một cảm giác đau nhói.

“Em...”

Một lực kéo mạnh kéo cô, cô rơi vào một cái ôm rắn chắc mà ấm áp.

“Em không nhớ rõ anh.” Phó Quân Hoàng không biết là dùng bao nhiêu sức lực để nói ra câu này, anh ôm cô găt gao trong lòng, mỗi một chữ, gần như nghiền răng nghiền lợi nói.

Khi ở sân bay, anh cũng cảm nhận được An Nhiên không được ổn.

Cô tuy rằng nghe lời của anh, tuy rằng không nói cái gì, nhưng cô nhìn anh với ánh mắt xa lạ.

Lúc ấy, anh không biết bản thân thế nào mà quyết tâm đè nén lửa giận, chỉ chăm chú nhìn bảo bối của anh, chỉ lấy tay cô nắm chặt, anh mới cảm nhận được chân thật, cô còn đang bên cạnh anh.

Không sao, quên thì quên, anh còn nhiều thời gian để cô biết anh một lần nữa.

Trong con người hiện lên một tia kinh ngạc, An Nhiên không biết phải nói gì, cô không dám trả lời.

Một người đàn ông cực kì cường hãn nhưng con người lại tràn đầy bi thương, làm cho hai tay cô không tự chủ ôm lấy hông anh.

“Bảo bối, anh là Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng.”

“Dạ.”

“Em là bảo bối của anh. ” Lời này của anh nói rất chậm, tiếng nói tràn đầy ôn nhu, " Anh chỉ có một bảo bối. Em là của anh, anh cũng là của em. "

" Dạ " Giọng mặt của An Nhiên dán lên lồng ngực rắn chắc của anh, tiếng nói có chút khàn khàn.

" Em mà vợ của anh. " Anh nói từng chút từng chút cho cô, cô là ai.

" ...Dạ. " Môi khẽ cắn.

" Em đã nói, chúng ta luôn ở bên nhau. " Phó Quân Hoàng giống như nhớ đến mỗi lời nói của cô, " Em nói, anh không thể yêu thích người khác. "

An Nhiên không trả lời.

“Nhưng mà, bảo bối, em vì sao không nhớ ra anh?” Một câu này, Phó Quân Hoàng nói cực kì nhẹ nhàng chậm chạp, giống như một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Đúng vậy, cô thế nào mà không nhớ người này đây?

Cô biết, có thể cảm nhận được, anh là người cô đặt ở tim, cô có thể quên tất cả mọi người, duy chỉ có nhớ được anh.

Cô nhớ rõ được tiếng nói của anh, nhớ được lời anh nói, nhớ được bóng hình mơ hồ của anh, chỉ quên bộ dáng cùn tên của anh.

Không nghe được tiếng trả lời của cô, Phó Quân Hoàng chỉ có thể găt gao ôm cô, biểu cảm đông lạnh.

Ngành của bọn họ, thì thứ thuốc cùng thủ phát gì mà anh chưa thấy qua?

Anh biết bảo bối bị thôi miên, hoặc là nói bị xoá kí ức.

Thế nhưng, mặc dù biết An Nhiên bị người khác động tay động chân, mặc dù biết được tất cả, nhưng vấn đề tình cảm, thì anh vẫn không cách nào thấy thoải mái.

Anh chỉ biết, hiện tại bảo bối không nhớ rõ anh, không biết anh là ai.

“Thực xin lỗi.” An Nhiên không biết bản thân nên nói cái gì, trừ xin lỗi, cô không biết phải nói cái gì.

Tuy rằng cô bị xoá kí ức, nhưng theo bản năng, cô biết trước kia cô là người thế nào, ít nhất sẽ không xin lỗi người khác.

“... Một lần nữa, chúng ta từ từ tìm lại.” Anh cũng không có nói không sao, anh không cách nào mà nói không sao.

Anh nói không nên lời, anh thật bi thương, xác thực là cảm thấy không thoải mái, anh sẽ không lừa gạt bảo bối, đây là ước định giữa anh và bảo bối.

“Bảo bối, chúng ta làm lại từ đầu.” Phó Quân Hoàng lặp lại lời nói, “Em là vợ của anh. Em đã nói sau này sẽ không có bạn trai, anh không có bạn gái, chúng ta chỉ cần đối phương, em là bảo bối của anh, anh là người em trân ái, không có người khác, cứ như vậy.”

“Được. Chúng ta làm lại một lần nữa.” Hương vị của hơi thở càng ngày càng quen thuộc, hình ảnh trong đầu cũng dần dần hiện rõ lên.

Cô từ trong ngực của Phó Quân Hoàng ngẩng lên, cô nhìn Phó Quân Hoàng, gắt gao nhìn.

Phó Quân Hoàng không hề động, anh để cho cô nhìn, anh muốn cô đem chính mình (Phó Quân Hoàng) khám nhập vào đầu cô, như vậy, về sau cô sẽ không bao giờ quên anh nữa.

Anh chỉ nghĩ đơn giản như thế.

Ánh mắt của An Nhiên mở càng lớn.

Trong đầu có nhiều hình ảnh hiện lên, tựa như một chuỗi ảnh nhanh chóng xuất hiện, cơ hồ mỗi một tấm ảnh đều có sự xuất hiện của người này.

Cô nhìn thấy một người đang ôm cô khi cô đầy máu, cô thấy anh đang ôm cô chạy vào bệnh viện, cô nhìn thấy anh ngồi cạnh giường bệnh mà hôn cô, cô còn nhìn thấy thân người cương trực của anh đứng bên ngoài phòng sản sóc đặc biệt mà chờ cô....

Mỗi một hình ảnh đều có anh tồn tại.

Cô nghe được anh nói: Bảo bối, chúng ta về nhà.

Cô nghe được cô đang nói: Lão soái ca, anh thật đáng yêu.

An Nhiên đột nhiên bật cười, vẻ mặt của Phó Quân Hoàng ngỡ ngàng, cô cười ngã vào trong lòng của anh, nhưng hình ảnh trong đầu không có kết thúc, không ngừng hiện lên, rất nhiều rất nhiều, lộn xộn làm cho cô không biết đến cùng người nào mới thực là cô.

Nhưng may mắn là, cô biết được anh, cô nhớ được anh.

“Lão soái ca..” Cúi đầu, âm thanh nghẹn ngào vang lên trong xe.

Cô cảm giác được thân thể của anh cứng ngắc.

“Lão soái ca, anh nói, em làm sao có thể quên được anh?” Âm thanh của An Nhiên tràn đầy tự giễu.

Cô biết rõ Catherine không có lòng tốt, cô rõ ràng đã đề phòng ả ta, nhưng cuối cùng vẫn mắc bẫy.

Con người tối đen đứng trên một người đang dựa vào người mình, tay dè dặt đặt trên lưng cô, sau đó, từ từ, vỗ về cô nhẹ nhàng, nhưng con người đen nhánh dần dần sáng lên.

Phó Quân Hoàng không trở về bộ đội.

An Nhiên tuy rằng nhớ được anh, nhưng những người khác cô có chút mơ hồ, anh mang An Nhiên đến thẳng bệnh viện, không bắt số mà mang đến thẳng phòng của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật là một bác sĩ thiên tài, cậu ta có thể chữa trị được mọi thứ, về phương diện trị liệu tâm lý, có ít người biết nhưng cậu ta là một cao thủ trong lĩnh vực này.

Khi bọn họ (Phó Quân Hoàng cùng Phó An Nhiên) đến, Bùi Thanh Dật cảm thấy mười phần kì quái, càng kì lạ hơn, là hai người họ Phó cùng đến, trước đây khi thấy bọn họ, không phải là một người nằm một người lạnh nhạt, hiện tại thấy hai người đi chung đứng trước mặt cậu, thì không nhiều lắm.

“Mang thai?” Thân người Bùi Thanh Dật cao to mặc áo blouse trắng, trong túi áo ở ngực có gắn một cây viết, anh ngồi trên ghế dựa ra đằng sau, một mặt cười cười.

An Nhiên nhú mày, đối với người trước mặt, cô không có ấn tượng.

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, ổn định chỗ ngồi cho cô, âm thanh lạnh lẽo cứng rắn chậm rãi vang lên, “Kí ức bị mất.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Em Là Của Anh, Anh Là Của Em(2).

Bùi Thanh Dật ngạc nhiên, tầm mắt của anh ta nhìn trên người An Nhiên, khi nhìn thấy cô nhủ mày, anh ta vui vẻ, “A, a cô cũng có một ngày như vậy? Thật là không dễ.” Lúc trước cả ngày cô đều bóc lột anh ta, đáng đời, gặp xui xẻo rồi nha?

“Bùi Thanh Dật.” Phó Quân Hoàng nhìn anh ta, con người tràn đầy uy hiếp.

Bùi Thanh Dật nâng tay, che che giấu giấu bản thân đang cười, “Khụ, xin lỗi, số lần là cô ấy ngã xuống không nhiều, cho nên tôi mới muốn cười trước.” Nói xong, Bùi Thanh Dật không để ý sau này mình có bị Phó An Nhiên hay Phó Quân Hoàng diệt khẩu hay không, anh ta chạy đến phòng nghỉ của bản thân là cười lớn lên.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, con người mang chút sát ý.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng trấn an cô, “Y thuật tốt”. Nếu không phải vì ba chữ này, thì hiện tại Bùi Thanh Dật nhất định đã bị Phó Quân Hoàng đánh bị thương.

Mười phút sau, Bùi Thanh Dật sửa sang lại bản thân, từ trong phòng đi ra, anh ta nhẹ giọng ho khan vài tiếng, mới hỏi An Nhiên:

“Làm sao bị người ta hạ thủ?” Được rồi, anh nhìn không nổi, vừa thấy An Nhiên như vậy thì anh rất muốn cười một lần nữa.

“Thôi miễn. Tỉnh dầu.” An Nhiên chỉ nhớ rõ hai cảnh tượng.

Bùi Thanh Dật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Là một loại thủ pháp đơn giản. Không có ai có thể đem kí ức xoá đi hết, bọn họ chỉ đem kí ức niêm phong lại thôi. Hơn nữa, kỹ thuật của người kia không đủ cao, nếu như là tôi, tôi còn có thể bóp méo kí ức của cô.” Bùi Thanh Dật không chú ý đến ánh mắt kịch liệt của Phó Quân Hoàng nhìn trên người mình, ha ha nói xong.

“Có thể khôi phục lại như cũ không?” Phó Quân Hoàng hỏi anh ta.

“Nếu như dựa vào người khác thì không được, chỉ có thể tựa dựa vào bản thân mà tỉnh lại.” Bùi Thanh Dật hảo tâm nhìn khuôn mặt lạnh băng của Phó Quân Hoàng, sau đó mới chậm rãi nói, “Thế nhưng, ai bảo người kia gặp phải tôi? Yên tâm đi, không tốn nhiều thời gian, tôi có thể làm cho bảo bối của anh khôi phục lại như cũ.”

An Nhiên thờ ra.

“Đến đây, Phó tiểu thư, đi theo tôi vào bên trong nằm xuống.” Nói xong, Bùi Thanh Dật đẩy cửa vào một gian phòng, ở trong đó có tất cả có thiết bị, hầu như là mọi thứ đều có.

An Nhiên không chút do dự là bước vào.

“Hắc, cô bây giờ không biết tôi, cô không sợ ở trong đó tôi làm gì cô ư?” Bùi Thanh Dật có chút kinh ngạc nhìn hành động của An Nhiên, trong kí ức của hắn, tính cách của người này rất cao.

“Anh là do anh ấy giới thiệu.” Ở đây, “anh ấy” chính là Phó Quân Hoàng.

“Ý của cô nói, cô không tin tôi, nhưng cô tin tưởng anh ta phải không?” Bùi Thanh Dật dựa người trên tường, cười híp mắt nhìn An Nhiên.

Biểu cảm của An Nhiên không thay đổi, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật cũng không nói gì, nhún vai, bước nhanh vào.

Khi Phó Quân Hoàng muốn đi theo thì bị ngăn cản.

“Anh nên ở chỗ này chờ đi, yên tâm, trong máy tính quan sát có thể nhìn thấy rõ ràng, anh có thể ngồi ở chỗ kia mà quan sát.” Nguyên tắc của anh (Bùi Thanh Dật) đều là, khi tiến hành trị liệu, thì không cho phép có sự xuất hiện của người thứ ba.

Có thể để cho Phó Quân Hoàng theo dõi từ máy tính quan sát đã là sự nhượng bộ rất lớn rồi.

Ở một bên khác.

Tại phòng Hội học sinh, văn phòng của Sở An Tu.

“Tra được thân phận của bọn họ không?” Lãnh Hạo ngồi trên sofa, biểu cảm trước sau như một là một mặt than.

Sở An Tu lắc đầu, “Không dễ dàng như vậy.” Mấy người kia đột nhiên như thế, không tra được thân phận của bọn họ.

Mà mấy người trao đổi cũng là giả, bọn họ trộm thông tin của người khác, sửa lại thông tin cùng ảnh chụp trên hồ sơ, lúc đó bọn họ chưa xâm nhập truy tra, không nghĩ đến, lại có sai sót lớn ở chỗ này.

Bọn họ (người của Sở An Tu) cảm thấy kì quái là học sinh Anh Quốc đã đi đâu.

Sau đó, bọn họ đi hỏi thăm mới biết là sau ngày phỏng vấn đầu tiên, bởi vì có việc xảy ra, nên ngày hôm sau tất cả đã rời đi, mà sau đó bọn họ nhìn thấy người ở lại toàn bộ đã cài trang.

Quả nhiên bọn họ (nhóm người Sở An Tu) quá bất cẩn rồi.

“Hiện tại quân chủ thế nào?” Sở An Tu nói lời này là hỏi Lam Nhục Khê.

Sắc mặt của Lam Nhục Khê không tốt, " Vừa mới nhận được tin, đã tìm được, bị vị kia mang đi. " Mà là cô nghe nói, tình hình của quân chủ hiện tại không tốt lắm.

Biểu cảm của Lãnh Hạo cũng khá khó coi, hẳn nhận được tin là quân chủ hầu như đã quên hết mọi người.

Chỉ trong một thời gian ngắn, quân chủ đã quên hết mọi người.

Tay thả ở hai bên đầu gối, đột nhiên nắm chặt.

" Có người nhắm vào quân chủ. " Âm thanh của Lam Nhục Khê nhàn nhạt, trong đầu tự nhiên hiện lên gương mặt của Phó Quân Hoàng, khi đó là cô bị đuổi giết thì xuất hiện bóng người đó.

Cô biết cô không nên hoài nghi người đó, nhưng lúc đó rõ ràng cô nhìn thấy anh ta.

Cô có nói với quân chủ, nhưng quân chủ vẫn không quan tâm đến việc này.

Cô biết, quân chủ không tin.

Đã không tin, cô chỉ có thể không ngừng thăm dò, không ngừng tìm điểm khả nghi, nhưng cho đến bây giờ, cô không tra được tin tức gì.

" Nếu người này chỉ một mình có thể điều tra chứ ? " Bên trong phòng có một âm thanh lưu manh vang lên, tầm mắt Vương Thế Kiệt dừng trên người Lam Nhục Khê, biểu cảm có chút quái dị, " Người lúc trước truy giết cô không chừng là nhắm vào quân chủ của cô. "

Sắc mặt của Lam Nhục Khê bỗng chốc thay đổi.

Cô thế nào mà không nghĩ ra, làm sao mà quân chủ có thể đồng ý cho vị thiếu gia này tiến vào hội học sinh của Ngân Dục chứ, đến cùng là quân chủ xem trọng cậu ta cái gì ?

" Không, là nhắm vào Tôn gia, không phải nhắm vào quân chủ. " Cô có thể cảm nhận được, nhất định là Chu Tân Quốc đã biết được chuyện không nên biết, nên bị người ta diệt khẩu, nhưng cô không nghĩ tới cô trở thành cá mắc lưới mà thôi.

Vương Thế Kiệt nhíu mày.

" Tôi không hiểu, giá trị con người cô là cả trăm vạn, làm sao mà cam tâm làm thuộc hạ của Phó An Nhiên ? " Vương Thế Kiệt nghi hoặc nhìn Lam Nhục Khê.

Khi cậu ta hỏi vấn đề này thì mọi người nhìn cậu ta chăm chăm.

Lam Nhục Khê cười nhạo , " Vậy cậu thì sao ? Tài sản của cậu phong phú, có thể tiếp tục làm nhị thế chủ của cậu, vì sao muốn gia nhập cùng chúng tôi ? "

Vương Thế Kiệt ngẩn cả người.

Trong tức khắc cậu không biết trả lời thế nào.

" Thú vị ? " Lam Nhục Khê cười nhạo, gương mặt ngự tử trào phúng nói, " Vương Thế Kiệt, nếu như cậu ôm tâm tư này là gia nhập, thì không có cách nào hoà nhập cùng chúng tôi. Tôi khuyên cậu, nên rời đi. Tất nhiên, nếu sau khi cậu rời đi, mà tiết lộ một chút gì về Vô Xá hay chuyện của quân

chủ, tôi sẽ rất vui cho cậu biết kết quả mà cậu sẽ đối mặt. "

Ở đây Lam Nhựt Khê không phải là uy hiếp.

Vương Thế Kiệt có thể bảo đảm, chỉ cần cậu ta để lộ chuyện của Vô Xá hay chuyện của Phó An Nhiên, cô (Lam Nhựt Khê) lập tức giết chết cậu ta.

" Sở An Tu, tôi không nghĩ đến ở Vô Xá lại xuất hiện một tên phản bội. " Tiếng nói lạnh băng của Lãnh Hạo vang lên trong phòng, cường độ nói lớn.

Vương Thế Kiệt không đồng ý, " Anh có ý gì ! "

Lãnh Hạo cũng không nhìn cậu ta, chỉ đứng lên, dưới ánh mắt lạnh băng của Lam Nhựt Khê, rút một con dao trong đôi giày, dưới ánh đèn con dao phản xạ, một tia ánh mắt lạnh lẽo.

Bên trong văn phòng của Sở An Tu, đều là người được đề bạt, có thể bước vào văn phòng, nhìn thấy Lam Nhựt Khê cùng Lãnh Hạo, có thể thấy được là khoảng cách để bước vào Vô Xá là không xa.

Sở An Tu nhìn biểu cảm cùng hành động của Lãnh Hạo, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên âm trầm.

Có người phản bội

Cả người của Lam Nhựt Khê vùi vào trong sofa, con ngươi sắc bén nhìn trên người Lãnh Hạo.

Người nọ là một gã cán sự trong hội học sinh, làm việc đều đúng nguyên tắc, sau này chủ động tìm Sở An Tu, nói là muốn gia nhập Âm bộ.

Lúc đó, Sở An Tu không suy nghĩ nhiều, trực đến đem gã ta đến gặp Độc Cô Uyên Ảnh, sau này mọi phương diện của gã đều phù hợp với tiêu chuẩn, một đường đề bạt, mãi đến hiện tại là một thành viên ở văn phòng.

Chỉ là, gã ta sẽ là người phản bội sao ?

" Vừa rồi mày làm gì ? " Lãnh Hạo không tiếp tục tiến về phía trước, hẩn nhìn người nọ, con ngươi lạnh nhạt, biểu cảm không chút phập phồng do dự.

" Không...Không làm gì cả. " Biểu cảm của gã tự nhiên, chỉ là nói chuyện có chút cà lăm.

" Phải không ? " Lúc này, Lam Nhựt Khê không biết khi nào đã đứng sau gã ta, gã cảm thấy đồ vật trên tay mình không còn, gã cả kinh, trở tay muốn cướp, thế nhưng gã còn chưa hành động thì đã bị Lãnh Hạo đá một đá té trên mặt đất !

Gã ta còn chưa kịp bò lên thì bị Lãnh Hạo đá một đá nữa vào đầu !

Gã ta không đứng lên nổi chỉ có thể lớn tiếng nói, " Tôi...Không phải, Không phải ! "

Lam Nhựt Khê ngồi xổm trước mặt hắn, lấy di động chìa trước mặt gã, cười, " Nào, chúng tao biết không phải mày, chỉ muốn nhìn di động của mày một chút, mở điện thoại. "

Biểu cảm của gã ta cứng lại.

" Nào, nói mật mã cho tao. " Biểu cảm của Lam Nhựt Khê không thay đổi, lạnh nhạt nói.

" Tôi... quên. "

Sở An Tu lắc đầu, người này xem như đã xong.

Lấy điện thoại để trên tay từ từ nhìn, gương mặt của Lam Nhựt Khê mang theo một tia cười bí hiểm, " Vừa mới cho mày một cơ hội, mày đã không sử dụng. "

Độc Cô Uyên Ảnh hừ lạnh, lạnh mặt nhìn, cậu ta nhìn chằm chọc cái tên trên mặt đất.

Cùng Lam Nhựt Khê đùa giỡn tâm cơ ? Chỉ có thể chết.

Không bao lâu, di động bị phá mật mã, trên di động có một mẫu tin chưa được gửi đi.

Lam Nhựt Khê nhìn liền bật cười, " Nào, nói với tao, người kia là ai, hừm ? "

Đưa mẫu tin trên điện thoại đặt trước mặt gã ta, thấp giọng hỏi.

Trên đó chỉ có một chữ tên của một người " Cừu ", trong tin nhắn chưa gửi đi là : Cô ấy không có việc gì, đã được mang đi. Hiện tại không biết ở đâu.

Gã ta mím môi không nói chuyện.

" Không nói ? Không sao. " Trên mặt Lam Nhựt Khê mang theo một chút ý cười, " Đúng lúc là Vô Xá vừa đổi nơi đóng quân, xem như mày là người khách đầu tiên của Vô Xá. "

Vô Xá.

Sắc mặt của gã ta bỗng chốc trắng bệch.

Gã có thể tiến vào văn phòng này, thì cũng đã ít nhiều nghe được người khác nói về Vô Xá, gã nghe được thủ đoạn của những người đó, cũng nghe được khi bước vào đều là sống không bằng chết, gã, gã không muốn vào !

" Không, không... "

" Không sao, khi trở ra, cái gì mày cũng có thể nói. "

Người của Lãnh Hạo mang gã đi ra, về phần đi đâu thì không ai biết.

" Xem ra về sau, phải xét duyệt cao hơn. " Gần đây mặc kệ là Vô Xá hay Ngân Dục đều có nội gian, chuyện này đã đi quá xa rồi.

Sắc mặt của Sở An Tu cùng Độc Cô Uyên Ảnh rất khó coi.

Thuộc hạ của bọn họ làm chuyện như vậy, làm sao mà sắc mặt của bọn họ có thể tốt ?

Trong lúc này.

Tại bệnh viện tư nhân.

Sắc mặt Bùi Thanh Dật ngưng trọng nhìn An Nhiên đang nhủu mày nằm trên giường, tiếng nói của anh cực kì nhẹ:

“Không sao, tiếp tục tiến lên phía trước, cô nhìn thấy gì? Hà? Nói với tôi.”

Anh không có được đáp án, môi của cô nhếch lên, tựa như cô đang che giấu một cái gì, anh không thể đi vào thăm dò.

Thoạt nhìn An Nhiên cực kì khó chịu, hai tay của cô nắm chặt, biểu cảm thống khổ, đột nhiên ----

A-----

Cô thống khổ kêu to thành tiếng.

Mà Phó Quân Hoàng đang ngồi trước máy tính đã đứng dậy, đi thẳng đến phòng trị liệu----!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Bởi Vì Mẹ Rất Yêu Con (1)

Nguyên bản An Nhiên còn nằm trên giường đột nhiên mở mắt, con ngươi đại ra nhìn trần nhà, đồng tử mở lớn, con ngươi, ần giấu một giọt nước mắt chưa rơi xuống.

“Phó An Nhiên, cô nghe được lời tôi nói không?” Tay của Bùi Thanh Dật vẩy vẩy trước mặt của An Nhiên, mắt của cô vẫn chưa động, sắc mặt căng thẳng nhìn An Nhiên.

Cô không nghe được thứ gì cả.

Phó Quân Hoàng một thân nghiêm nghị đẩy cửa bước vào, con ngươi sắc bén nhìn trên người của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật nâng tay, làm động tác ra hiệu cho Phó Quân Hoàng không làm ra tiếng động, Phó Quân Hoàng không nói, đi đến bên người An Nhiên, sắc mặt căng thẳng.

“Không...Không.” Tiếng nói yếu ớt thống khổ vang lên, trên trán rịn đầy mồ hôi, tay đặt trên người nắm chặt lại, “Không muốn...” Tiếng nói khô khốc vang lên đầy bất lực cùng sợ hãi.

Phó Quân Hoàng muốn bước lên lay An Nhiên tỉnh lại, nhưng khi anh vừa tiến lên một bước thì đã bị Bùi Thanh Dật ngăn cản!

“Hiện tại anh không thể đụng vào cô ấy!”

Thế nhưng Phó Quân Hoàng này là ai? Anh trở tay đem Bùi Thanh Dật đẩy ra, đôi mắt như chim ưng nhìn thẳng Bùi Thanh Dật.

“Nếu như anh muốn cô ấy thác loạn, thì anh đi đến đi.” Bùi Thanh Dật xoa cổ tay của mình, lông mày cau lại, buồn bực nói.

Tình huống của An Nhiên bây giờ rất nguy hiểm, tựa như An Nhiên muốn nói cái gì nhưng không nói được, cô bây giờ không thể nghe được tiếng của anh, nếu như cô ở luôn trong mộng, không về được, vậy...

Tầm mắt không tự chủ được dừng trên bóng người như thanh kiếm, Bùi Thanh Dật hít một hơi thật sâu, mặc dù anh (Phó Quân Hoàng) bất động, cô cũng sẽ tỉnh lại, cô gái này, so với trong tưởng tượng của anh (Bùi Thanh Dật) rất cường hãn.

Trong con người của An Nhiên tràn đầy hoảng sợ, thân thể của cô không ngừng run rẩy, tựa như cô đang gặp phải nguy hiểm.

“Không, không...” Trong mộng An Nhiên không ngừng lui về sau, không ngừng lắc đầu, hai tay chấp sau lưng, một cô gái nhỏ nhỏ mặc một bộ váy hồng nhạt, thoát nhìn giống như một cô công chúa nhỏ.

“Hiện tại con đã bốn tuổi, lớn rồi, sau con lại yếu đuối đến vậy, sao có thể trở thành đương gia của Tần môn? Lại đây, giết cô ta!” Tiếng nói nghiêm nghị bên trong thẳm đáy mắt bất nản cùng tức giận, “Không thì để ta trực tiếp phế con!”

Cô gái nhỏ không ngừng lui về sau, đến khi phía sau lưng có một thân thể ấm áp, ngẩng đầu, là một người mang kính râm mặt không biểu cảm, người kia nói:

“Tiểu thư, chỉ cần giết bà ta, cô có thể giải thoát rồi.”

Tần Lam nhỏ nhìn người đang quỳ trên mặt đất, đôi mắt rung rung nhìn về cô gái đang cười, lần đầu tiên cô cảm thấy mình đau lòng như vậy.

“Cha, con...con có thể đi giết người khác, không muốn, không muốn...” Không nên giết mẹ của cô, đó là người duy nhất trên thế giới cô không thể giết.

“Câm miệng!” Tiếng rống giận mà lại nghiêm khắc làm cho cô cả kinh, cô bị dọa đến không dám nói lời nào, môi của cô run run, trong con người thẳm đáy kinh hoàng cùng luống cuống.

“Là người họ Tần, không được nói không! Nếu không người đàn bà đó sẽ là điểm yếu của con, mà người họ Tần không nên có điểm yếu!” Người ngồi trên xích đu đưa giong một thiết cầu vàng, con người âm vụ nhìn Tiểu Tần Lam bốn tuổi.

Tiểu Tần Lam bị dọa sợ đến run rẩy cả hai vai, cô nhìn người phụ nữ quỳ dưới đất cười với cô, cô không hiểu, tại sao đến lúc này, bà ấy có thể vẫn cười được.

“Không được cười, không được cười!” Cô lớn tiếng nói với bà ấy, “Mẹ sẽ chết, ông ta muốn giết mẹ, mẹ vì sao còn cười.” Cô không khóc, nhưng rất sợ hãi.

“Bởi vì, mẹ yêu con.” Bà ấy nói với cô như vậy.

Bởi vì mẹ yêu con.

Bên trong tiếng nói chậm chạp là sự nhu ý tràn đầy, cô nhìn khoé mắt mang ý cười của bà ấy, mặc dù trong con người bà ấy tràn đầy nước mắt, mặc dù bà ấy rất sợ hãi, thân thể đang run, nhưng bà lại yêu thương đứa trẻ đó rất nhiều, ngày từ đầu bà biết kết cục của bản thân, bà chỉ muốn cho đứa trẻ này trải qua những ngày vui vẻ mà thôi.

Một câu nói, nước mắt liên tục rơi xuống gương mặt nhỏ nhỏ của tiểu Tần Lam.

Sau này nước mắt sẽ không rơi xuống trên mặt cô nữa, đây là lần đầu tiên cô không chịu nổi mà để nước mắt rơi.

Pằng---

Tiếng súng không có bất kì dấu hiệu nào vang lên, đồng tử của tiểu Tần Lam đột nhiên co rút!

Cô nhìn thấy người mỉm cười ở trước mặt cô ngã xuống, cô nhìn thấy bà ấy thống khổ ôm chặt hai chân mình, mặc dù là vậy, bà ấy vẫn cười.

Thời gian dường như dừng lại.

Tiểu Tần Lam hơi giương môi, nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào.

“Người họ Tần không cần thứ yêu thương nào!” Khói trắng còn bốc lên ở họng súng, họng súng như có như không chĩa vào người phụ nữ còn đang mỉm cười, tiếng nói không chút tình cảm nào vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

Tiểu Tần Lam ngẩng đầu, con ngươi an tĩnh tĩnh khiết rơi vào bóng người phía trên, “Ba, mẹ đối với ông là gì?” Tiếng nói non nớt nhưng nghiêm nghị vang lên.

“Công cụ.” Tiếng nói băng hàn lạnh nhạt vang lên.

“Chỉ là công cụ.”

“Người họ Tần, không cần tình cảm. Loại tình cảm giả dối gì đó, chỉ có thể trở thành uy hiếp ! Sẽ làm cho con trở nên yếu đuối vô năng ! Tần Lam, con nhớ kĩ cho ta, trong thế giới của con, chỉ có thể có lợi ích cùng quyền lợi ! ”

" Không... Ông nói không đúng ! " Bàn tay nhỏ nắm chặt, con ngươi tĩnh khiết không cách nào che giấu sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên cô nói không với cha của mình, cô không phải là không giết người, khi cô còn rất nhỏ, cô có thể nắm chặt súng, cô thấy qua máu, cô không e ngại giết người, nhưng tại sao cha cô lại tàn nhẫn như vậy ?

" Không đúng ? " Thân ảnh kia chợt nổi giận, " Ta nói vĩnh viễn là đúng, trừ phi có một ngày con mạnh hơn ta, đánh bại ta, cướp đi vị trí của ta ! Bằng không vĩnh viễn con phải nghe theo ta ! " "

Tiểu Tần Lam giống như bị đóng đinh tại chỗ, cô kinh ngạc nhìn ông ta, bước chân không tự chủ lùi về sau. Nhưng bóng người ở phía sau lưng cô không rời đi, cô không thể lui được nữa, cô cắn môi dưới, mãi đến khi trong miệng tràn ngập vị máu tươi cô quát cường không nhả ra.

" Con đánh bại cha, thì có thể không giết bà ấy, đúng không ? " Đây là hi vọng còn sót lại trong cô.

Thân ảnh kia nở nụ cười, ông ta đứng lên từ sofa, đi đến trước mặt cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt cô, tiếng nói thanh nhã hừng hờ vang lên, " Lam Lam, nên biết nghe lời. "

Hành động vuốt ve của ông ta, làm thân thể cô không tự chủ được run run, cô ra vẻ trấn định nhìn ông ta, " Con... Con nghe lời, không cần giết bà ấy, con nghe lời, con... "

" Giết bà ta. " Tiếng nói thanh nhã chợt biến đổi, " Giết bà ta thì con có thể giải thoát rồi, sau này, con không còn gì để lo sợ. "

Tầm mắt nhìn người phụ nữ nằm trên mặt đất, sắc mặt của bà ấy dần trắng bệch do mất máu quá nhiều, bà ấy một tay ôm máu trên đùi, con ngươi tràn đầy nhu hoà, bà ấy ôn nhu nhìn cô, khoé môi nổi lên một ý cười.

" Không sao. " Bà ấy giương môi, không có phát ra âm thanh, nhưng tiểu Tần Lam nhìn thấy được rõ ràng, " Bé ngoan, giết mẹ đi. "

Lời nói mềm mại đến dường nào.

Bé ngoan, giết mẹ đi.

" OK. " Bàn tay xoa trên mặt tiểu Tần Lam chợt dừng lại, " Con không biết người đàn bà này, thì... "

" Không ! Con giết ! Con giết ! " tiểu Tần Lam chợt đánh gãy lời nói của người nọ, tầm mắt dừng trên ba của cô, con ngươi mang đầy vẻ kiên định, “Con sẽ giết bà ấy.”

Người kia nở nụ cười, gương mặt tuấn tú hiện lên một tia hài lòng, “Bây giờ con còn quá nhỏ, ta có thể cho con thời gian. Mười lăm phút sau, ta phải biết được kết quả.” Nói xong, xoay người rời đi.

Gần như trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn có hai mẹ con cô.

Tiểu Tần Lam nghiêng ngã chao đảo chạy đến trước người phụ nữ, cô luống cuống nhìn trên đùi bà ấy không ngừng chảy máu, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Ngón tay lạnh lẽo lau đi nước mắt trên mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt nhu hoà, “Không khóc.”

“Con cứu không được mẹ, con cứu không được mẹ...” Tiểu Tần Lam gất gao ôm đùi bị thương của bà ấy, biểu cảm bất lực, “Ông ta muốn giết mẹ, con không đánh lại ông ta, không cứu được mẹ, con...”

Bàn tay nhanh nhẹ bịt chặt môi của cô, người phụ nữ cười ôn nhu, “Đứa trẻ ngoan, mẹ biết, mẹ đều biết.”

“Con...”

“Thời gian của mẹ không còn nhiều, chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút có được không?”

Tiểu Tần Lam không biết vì sao đến giờ mà bà ấy còn bình tĩnh như vậy, mẹ của cô là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bà ấy rất lạnh nhạt đối mặt với mọi chuyện, mặc kệ là cha của cô có bao nhiêu tàn bạo đoạ người, nhưng biểu cảm của bà luôn nhân hậu, thậm chí khoé môi còn mang theo một chút ý cười nhân hậu.

Toàn bộ người của Tàn môn đều biết, phu nhân của môn chủ là một người phụ nữ rất ôn nhu.

Trước đó, tựa như mọi người đều nói Môn chủ Tàn môn Tàn Ngự yêu tha thiết vị phu nhân Tàn môn, Cổ Điềm Nhiên. Ở bên ngoài, khi Tàn Ngự chưa gặp Cổ Điềm Nhiên thì Tàn Ngự ông ta không kiêng kị nam nữ, nhưng khi Tàn Ngự gặp Cổ Điềm Nhiên thì ông ta bắt đầu giữ mình trong sạch, cơ hồ ông ta đem mọi thứ tốt nhất cho người phụ nữ đó...

Tiểu Tàn Lam luôn cho rằng, cô có cha mẹ cực kì yêu thương nhau, cô luôn luôn cho rằng, mặc dù cha cô bảo cô đi giết người, cô đều thờ ơ, bởi vì cô tin tưởng, cha cô cực kì yêu thương cô.

Nhưng đến một ngày mọi chuyện cô cho là đúng toàn bộ bị phanh phui.

Tựa như là lời nói dối thông thường, mọi chuyện xung quanh cô đều là diễn trò.

Thế giới trước mắt cô đột nhiên sụp đổ.

“Bảo bối, con sẽ trở nên cường đại, đúng không?” Cổ Điềm Nhiên nhìn cô, vẫn cười nhu hoà như trước.

Tiểu Tàn Lam mãnh liệt gật đầu, “Con sẽ, sẽ trở nên cường đại...” Bảo vệ mẹ.

Ba chữ cuối cùng cô không nói ra miệng.

Hiện tại, không bảo vệ được bà, không bảo vệ được mẹ của mình, hiện tại cô còn quá nhỏ xác thực là không thể chịu nổi một đòn.

“Đứa trẻ tốt. Nhớ kĩ, sự đau khổ hiện tại con chịu chính là sự an ổn êm đẹp cho sau này, khổ sở chỉ cần nhịn một chút sẽ qua.” Cổ Điềm Nhiên đem tiểu Tàn Lam ôm vào lòng, hai tay ôm đầu cô, tiểu Tàn Lam không nhìn thấy được biểu cảm của bà, cô chỉ có thể nghe được âm thanh ôn hoà của bà vang lên, “Vẽ sao con sẽ hạnh phúc, con sẽ tìm người bảo vệ con như bảo bối, con sẽ đến một thế giới thuộc về của con. Chỉ cần kiên nhẫn trôi qua, thì sẽ tốt.”

Tiểu Tàn Lam không hiểu ngẩng đầu.

Cổ Điềm Nhiên nhẹ nhàng hôn vào trán của cô, “Tin tưởng mẹ sao?”

Tiểu Tàn Lam gật đầu.

“Tin tưởng mẹ thì phải cẩn thận mà sống sót, dù khổ thế nào dù mệt mỏi thế nào cũng phải tìm cách mà sinh tồn, phải kiên trì bước tiếp, con phải tin tưởng hạnh phúc mà con sẽ tìm được, biết không?”

“Vì sao?” Vì sao không kiên trì nổi nữa mà còn muốn tin tưởng? Một người duy nhất tốt với cô sẽ chết, vì sao còn phải làm cho cô tin cô sẽ tìm được hạnh phúc của mình? Không, cô đã không còn cách nào để tin tưởng bất kì kẻ nào nữa, người họ Tàn không cần tình cảm, càng không cần tin bất kì ai.

“Bởi vì, có một đứa trẻ đang sinh ra, đang chờ đợi con, chờ con rất cực khổ.” Bà ấy cười đến nhu hoà, bà ấy vuốt ve mái tóc cô, “Đứa trẻ ấy cũng trải qua nhiều khổ cực, khi các con thấy được nhau, mẹ tin rằng, con sẽ thích đứa trẻ đó.”

Tiểu Tàn Lam vẫn không hiểu.

Cô nhìn thấy bà ấy đang cười, bà ấy hít một hơi thật sâu nhìn cô, cô nghe được âm thanh nhu hoà bên tai cô vang lên, bà ấy nói:

“Đứa nhỏ, đã đến lúc, giết mẹ.”

Nhìn xem, một lời nói cỡ nào đơn giản, cỡ nào lạnh nhạt.

“Vì sao mẹ không sợ?” Cô nhìn mẹ của mình dưới hòng súng, cô vất vả hỏi.

“Bởi vì mẹ rất yêu con.” Vẫn là câu trả lời đó.

Bởi vì mẹ rất yêu con.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Bởi Vì Mẹ Rất Yêu Con (2)

Ở trong mộng An Nhiên nhìn thấy tiểu Tần Lam mở to mắt giờ sủng, nhắm ngay ngực của Cổ Diễm Nhiên, cắn chặt môi dưới, nhìn bà đang mỉm cười, bóp cò súng -----

Cô không muốn để cho bà thống khổ, cô muốn bà không cảm thấy đau đớn khi chết đi.

Cô biết, nếu cô không động thủ thì Tần Ngự cũng có biện pháp làm cho cô động thủ, lúc ấy, mẹ của cô sẽ chết đi mà rất thống khổ, bà ấy sẽ nhận mọi nhục nhã....

Cô muốn làm cho mẹ cô tôn nghiêm mà ôn nhu rồi đi.

Khi cửa phòng bị đẩy ra, tiểu Tần Lam bị người của Tần Ngự mang đi, khuôn mặt tuấn tú của Tần Ngự mang theo một chút băng hàn, nhưng nhiều hơn đó là ý cười, tuy rằng, nụ cười kia rất lạnh.

"Không hổ là đứa nhỏ họ Tần. Tốt lắm, hiện tại con có thể đi ra ngoài."

Tiểu Tần Lam gần như máy móc rời khỏi.

Khi An Nhiên chưa trùng sinh, khi cô vẫn còn là Tần Lam, cô cũng mơ thấy một số hình ảnh, tuy nhiên mỗi lần mơ thấy chỗ này đều khi ngăn cản, khi cô trùng sinh thành An Nhiên, giấc mộng cũng thiếu hình ảnh này nhưng mà mọi hình ảnh đều giống nhau.

Chỉ là lần này, cô không nghĩ tới hình ảnh trong mơ được kéo dài thêm.

Trong phòng cánh cửa được đóng lại, cô nhìn thấy rõ được người đàn ông cười lạnh kia có bao nhiêu hốt hoảng, luống cuống chạy đến trước người đang nằm trên mặt đất, ông ta ôm lấy bà ấy, gắt gao ôm.

An Nhiên chưa gặp qua vẻ mặt như vậy của Tần Ngự, trong ấn tượng của cô, Tần Ngự là một người đàn ông cực kì hung hăng mà lại bá đạo ngông cuồng, ông ta đứng ở đỉnh thế giới, trên thế giới này không có bất luận kẻ nào uy hiếp được đến tính mạng của ông ta.

Nhưng lúc này, cũng là lần đầu tiên cô thấy khuôn mặt sợ hãi cùng bất an của ông ta.

"Diễm Nhiên, Cổ Diễm Nhiên, bà chưa hề rời đi phải không? Cổ Diễm Nhiên, tôi lệnh cho bà, lập tức tỉnh lại cho tôi!" Ông ta gắt gao ôm bà ấy, dùng sức ôm bà ấy, như là muốn đem bà ấy khảm vào thân thể của ông ta.

An Nhiên không hiểu, không rõ.

Rõ ràng là ông ta hạ mệnh lệnh, vì sao còn làm vậy?...Biểu cảm vậy? Ông ta muốn diễn cho ai xem

Hình ảnh đột nhiên chuyển đến khi cô được 13 tuổi, cô cầm khẩu súng lạnh nhạt nhìn Tần Ngự, gương mặt non nớt của cô không chút biểu cảm, cô nói:

"Cha, hiện tại tôi mạnh hơn ông."

"Ừ, không hổ là đứa trẻ của họ Tần." Vẻ mặt của ông ta không thay đổi, thậm chí khoé môi còn giương lên một độ cong, "Con rất thận trọng ở mỗi bước, làm mất đi mọi thế lực bên cạnh ta, từ sáu tuổi đã bắt đầu lên kế hoạch, dùng thời gian chín năm đạp đổ ta, thật sự là rất tốt."

"Tất nhiên."

Ông ta vừa dứt lời, sau đó là một tiếng súng vang lên.

Viên đạn ghim vào tim của ông ta, ông ta nhìn thẳng hướng An Nhiên, nở nụ cười.

An Nhiên ngẩn ra, ông ta giống như là nhìn thấy cô, ông ta cười nhu hoà đến vậy, như là...an tâm.

Khi đó Tần Lam không biết vì sao Tần Ngự lại cười, giống như ông ta được giải thoát, là nụ cười đẹp mà cô chưa từng thấy qua, nhưng lúc đó cô không chú ý, mà hiện tại An Nhiên thấy được, trong lòng cô bỗng nhiên minh bạch.

Ông ấy đang đợi, luôn luôn đợi cô đến giết ông ta.

Sau khi Cổ Thản Nhiên ra đi, chín năm qua cô không gặp qua người phụ nữ nào bên cạnh Tần Ngự, thậm chí đến bạn gái cũng không có, Cổ Diễm Nhiên mất rồi thì thư kí bên người của ông ta cũng đổi thành nam...

Ông ta quả nhiên rất yêu Cổ Diễm Nhiên.

Nhưng mà vì sao? Một khi đã yêu sâu sắc đến vậy, vì sao muốn buông tay? Con muốn....để cho cô tự tay giết chết mẹ của cô?

Cái này....Rốt cuộc là thế nào? Ông ta tại sao phải làm vậy? Cô không rõ, cũng không hiểu, thậm chí cô không biết chín năm qua Tần Ngự tại sao kiên trì đến vậy, ông ta... Vậy mà lại để con của mình, tự tay giết chết người phụ nữ mà ông ta yêu nhất.

Cô nhìn thấy thân tín của Tần Ngự mai táng ông ta cùng chỗ với Cổ Diễm Nhiên, cô luôn tìm kiếm phần mộ của Cổ Diễm Nhiên, nhưng lại không nghĩ

rằng, mộ của bà ấy không phải là mộ ở họ Tần.

Nơi đó là một nơi gần núi, gần sông, nơi đó rất yên tĩnh, phong cảnh rất đẹp....

Tần Ngự là người đầu tiên sau khi chết không chôn ở mộ địa môn chủ họ Tần, chỉ vì muốn cùng Cổ Điềm Nhiên an táng một nơi.

----Phó An Nhiên, cô có nghe được tiếng của tôi? Nghe được thì đi theo tiếng nói của tôi.

Đột nhiên, xung quanh đều nghe được một tiếng nói như vậy.

Cô nhớ được âm thanh này, tựa như nghe qua ở nơi nào.

-----Phó An Nhiên, phía sau cô có một cánh cửa, cô thấy không? Thấy được thì đến bên cánh cửa, sau đó đẩy ra, rồi khỏi.

An Nhiên xoay người, phía sau cô có một cánh cửa không lớn, cô nhìn thấy nó mà xuất thần, duỗi bàn tay ra sau đó thu về.

Không, có cái gì đó không đúng.

Cô không nên ra ngoài.

----Phó An Nhiên, cô mau ra đây, Phó Quân Hoàng còn chờ cô ở ngoài đây, cô còn nhớ Phó Quân Hoàng không? Há?

Trong đầu cô xuất hiện một chuỗi hình ảnh, cô giống như đang đứng trước một màn hình lớn mà xem những hình ảnh đó, một gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ, mọi hình ảnh đều lướt qua mắt của cô...

----Bảo bối, nhớ ra rồi, sẽ trở lại.

Cô nhớ được âm thanh của anh, âm thanh ngâm tận xương tủy cô, thế nào cô lại quên?

Ngay lúc An Nhiên đang trị liệu.

Trong một biệt thự hoa lệ.

Bách Lí Lan cầm chìa khoá trong tay, đem theo túi xách tiến lên lầu hai.

Khi Bách Lí Lan đến gần một căn phòng, gõ gõ cửa, được người bên trong cho phép cô mới đẩy cửa bước vào.

Khi đẩy cửa vào liền nhìn thấy một thiếu niên, mặt của cậu ta chôn sâu ở gối nằm, làm người ta không thấy rõ được biểu cảm.

Bách Lí Lan đi đến bên giường, ngồi xuống giường, ánh mắt nguyên bản đang đùa giỡn bỗng chốc nhu hoà.

“Làm sao vậy?”

Bóng người trên giường không động đậy, ngay cả một tiếng nói cũng không phát ra.

Bách Lí Lan thở dài ra tiếng, nhẹ nhàng vuốt tóc trên đỉnh đầu cậu ta, “Còn buồn bực hay là ghét mình?”

Thân ảnh giật giật.

“Tại sao vậy?” Trong con ngươi tràn đầy ôn nhu, “Thân ái, em rất vĩ đại, không cần hoài nghi bản thân, nếu đã thích cô ấy như vậy, vì sao không nói với cô ấy? Em có thể tranh thủ, không được thì trực tiếp đoạt lấy cô ấy.”

“...Không.” Tiếng nói rầu rĩ trong gối vang lên, “Em không muốn để cô ấy không vui.”

Khoé môi của Bách Lí Lan gợi lên một nụ cười bất đắc dĩ, “Nhưng như vậy thì em sẽ không vui.” Cô không thích nhìn thấy cậu không vui.

“Chỉ cần cô ấy vui vẻ là tốt rồi.” Ôm gối đầu giật giật, thoạt nhìn cậu ta có chút buồn bực, “Chị, lúc cô ấy gặp nguy hiểm em không thể ra mặt giúp cô ấy, em...”

“Em giúp cô ấy mà không phải sao? Nếu không phải bởi vì em muốn, chị cũng không thể ra tay giúp cho cô ấy.” Nghĩ đến khi ở sân bay nhận được điện thoại lo lắng của tiểu gia hoá này, lòng mảy của cô liền nhủ lại.

Là lần đầu tiên cô nghe được cậu kích động cầu cô tìm một người, hơn nữa người nọ là người khác phái.

Trong trí nhớ của cô, đứa em trai này đối với phụ nữ không hứng thú.

“Thế nhưng, em không thể tự mình ra ngoài giúp cô ấy.”

Bách Lí Lan bỗng chốc không nói chuyện, bàn tay trên xoa trên đỉnh đầu của cậu bỗng chốc ngừng lại, con ngươi dần trầm xuống.

“Thật thích?” Tiếng nói của cô vẫn ôn nhu như trước, nhưng trong đáy mắt của cô ta làm người ta không hiểu rõ.

“Vâng.” Thích đến nỗi cậu không biết bản thân thích cô ấy đến bao nhiêu.

Ngay cả chính cậu cũng không biết thích đến bao nhiêu, là đáng sợ cỡ nào? Tình cảm như vậy, cậu sợ sẽ phá hủy cô ấy, cũng sợ là sẽ phá hủy chính mình.

Bách Lí Lan thờ dài, cô nhẹ nhàng khom người, tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng cậu ta, ôn nhu ôm cậu: “Đứa nhỏ ngốc, em ưu tú như vậy, cô ấy làm sao không thể thích em? Chỉ cần em nói với cô ấy, nói cho cô ấy biết quyền lực cùng bối cảnh của em, cô ấy...”

“Không, cô ấy không phải là người như vậy.” Đây là lần đầu tiên cậu đánh gãy lời nói của cô, “Cô ấy rất lợi hại, năng lực của cô ấy rất mạnh, bên cạnh của cô ấy có nhiều thuộc hạ, cô ấy, chỉ có thể làm cho em ngưỡng vọng.”

“Thân ái, em không cần đối với bản thân mất tin tưởng như vậy, tự coi nhẹ bản thân, em rất lợi hại, rất có năng lực.”

“Nhưng mà chị... Cô ấy..”

“Không có nhưng mà, chỉ cần thích thì phải đoạt lấy, không cần sợ. Yên tâm, chị sẽ ủng hộ em.” Bách Lí Lan nhu hoà nói, người thiếu niên kia đang căng thẳng bỗng chốc mềm xuống.

“Chị..” Cậu không thích bạo lực, cậu muốn tự bản thân cô ấy thích cậu, mà không phải là cưỡng cầu, “Chị không cần nhúng tay, em sẽ làm cho cô ấy thích em.”

Bách Lí Lan hơi ngừng lại, lập tức mỉm cười, nhưng nụ cười kia không xuất hiện ở đáy mắt, “Được, chị sẽ không nhúng tay, nếu như một ngày nào đó em chịu không nổi, thì nói với chị.”

Nếu đến ngày đó, thì cô làm sao không thể nhúng tay?

Ở một căn phòng mang kiến trúc châu Âu.

Trên tường được dán bằng giấy hoa văn cổ phức tạp, khi Lại Tư đẩy cửa phòng thì thấy BOSS của mình đứng trước cửa sổ sát đất, không biết nhìn đến nơi nào.

“BOSS”

Nghe được âm thanh của Lại Tư, một người đàn ông mái tóc xám tro xoay người lại, u lãnh nhìn hấn.

“Tình hình hiện tại của cô ấy dường như... Không được tốt.” Nói xong, Lại Tư mang tài liệu trong tay đặt trên bàn làm việc của người đàn ông tóc xám tro, “Cái này là tin vừa mới đến.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong phòng, người đàn ông ngồi xuống ghế, tiện tay lật tài liệu trong tay, “Lại Tư, cậu nói cô gái này vì sao có tâm cư như thế?”

Lại Tư không rõ nhìn BOSS.

Mái tóc xám tro phản chiếu với ánh sáng nhàn nhạt, cả người của hấn (BOSS) đắm mình dưới ánh mặt trời, thoát nhìn cực kì thánh khiết, nhưng mà tầm mắt kia lại phản xạ một tia sáng lạnh lẽo.

Nhìn tầm ảnh của An Nhiên trong xấp tài liệu, ánh mắt của người đàn ông này thâm trầm.

“Lại tư, cậu nói với tôi, tôi sẽ thành công.”

Lại Tư hơi nhíu mày, là lần đầu tiên nhìn thấy BOSS không tự tin như vậy.

“Nói với tôi!” Thấy Lại Tư không nói chuyện, tiếng nói của người đàn ông mang theo tia buồn bực.

“Dạ, BOSS ngài nhất định thành công.” Lại Tư hít một hơi thật sâu, sau đó nhàn nhạt nói.

Người đàn ông nắm chặt tài liệu trong tay, “Cậu lui xuống trước đi, tôi nghĩ, sẽ không bao lâu nữa là có thể thành công.”

Lại Tư cung kính khom người, sau đó xoay người bước đi.

Trong tay Lại tư còn một phần tài liệu nữa, là phần tài liệu giống với khi hấn đưa BOSS, khi hấn nhìn thấy tin trong tài liệu, mày hơi nhíu lại.

Tần Lam cùng Phó An Nhiên, là quan hệ thế nào? Tần Vũ Triết vì sao lại dính líu đến chuyện này?

Hắn muốn đem sự việc này tra rõ, tựa như có chuyện hắn đã đoán được một ít, về phần Diêm Từ Diệp, bọn hắn muốn giữ hắn lại, để chậm rãi thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Bởi Vì Mẹ Rất Yêu Con (3)

Phúc Mãn Lâu.

Bên trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc, thân người mập mập của Tần Vũ Triết đi tới đi lui ở trong phòng, hắn buồn bực vô vô đầu mình, hắn không thể liên lạc với gia của mình, thậm chí một chút tin tức đều không có, gia không thể đóng bộ đàm vô duyên vô cớ được, tóm lại, hiện tại Gia đang ở đâu hắn cũng không biết.

Càng giận hơn chính là, hắn điện thoại cho Phó Quân Hoàng nhưng mà anh ta đã tắt điện thoại, gọi điện nhiều lần cũng không được! Là người rất đáng giận!

Hiện tại hắn chỉ muốn biết gia đang ở đâu và tình trạng thế nào!

----Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tần Vũ Triết táo bạo ngẩng đầu, “Tất cả rút hết cho tôi!”

Thư kí đứng bên ngoài sững sốt, cô ta có chút khó xử nhìn người đứng bên cạnh, khoé môi cứng lại.

Thư kí hít một hơi thật sâu, cô lấy dũng khí nói, “Tổng giám đốc, Diêm Môn chủ...”

“Bảo hắn rút ngay cho Bàn gia tôi! Bàn gia tôi không muốn gặp hắn ta!” Mẹ kiếp, nếu không phải vì kẻ điên này thì gia cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hôm nay! Khi Gia còn là môn chủ của Tần gia, thì đâu có cái sự tình này!

Nhưng lời nói của hắn chưa nói hết, thì của văn phòng bị đẩy ra, một thân người băng hàn cùng về mặt luồng cuống của thư kí.

“Mẹ nó! Diêm đồ điên, mày cho rằng tao đang nói giỡn đúng không? Không nghe tao nói là không hoan nghênh mày sao? Mau rút khỏi mắt Bàn gia tao!” Nhìn thấy Diêm Từ Diệp, trong nháy mắt Tần Vũ Triết tức đến nổi giờ chân.

Diêm Từ Diệp từ trước đến giờ vẫn không để ý tới hắn (Tần Vũ Triết), hắn xoay bước đến sofa, trực tiếp ngồi xuống, về mặt xem ra rất mệt mỏi.

“Tần Vũ Triết, hôm nay tao đến không muốn cùng mày cãi nhau.” Diêm Từ Diệp mệt mỏi bóp nhẹ mi tâm của mình, hắn tựa mình trên sofa, con ngươi khép hờ.

Tần Vũ Triết nhủ mày, hắn nhìn thư kí trong phòng còn đang sợ hãi, phát tay bảo ra ngoài, đến khi thư kí đem cửa phòng đóng lại, Tần Vũ Triết mới bước chân đến phía trước Diêm Từ Diệp, tò mò nhìn hắn (Diêm Từ Diệp).

“A a a, nhìn xem, nhìn xem! Đây là chuyện thần kì cỡ nào, Diêm đồ điên cũng có một ngày như vậy, có vẻ mặt như thế, quả nhiên là thần kì.” Biểu cảm của Tần Vũ Triết cũng biết dùng từ nào để hình dung.

Diêm Từ Diệp không mở mắt, “Bàn gia, mày nói với tao, tao nên làm thế nào.”

Tiếng nói mệt mỏi tràn đầy bất lực.

Diêm Từ Diệp cũng không nghĩ tới hắn lại đi tìm Tần Vũ Triết.

Từ trước đến giờ hắn cũng không bàn bạc gì với Tần Vũ Triết.

Khi Tần gia còn tồn tại, hắn rất chán ghét Tần Vũ Triết, gia luôn dùng ánh mắt dung túng nhìn tiểu tử mập đó, hắn đã nhiều lần nghĩ, nếu tên mập này chết, có phải là trong mắt Gia chỉ có mình hắn, nhưng mỗi lần hắn nghĩ đến chuyện đó thì gia tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, đến khi da đầu hắn run lên.

Mà bây giờ, hắn phát hiện được bản thân mình không có ai có thể nói nổi lòng, tìm tới tìm lui, cuối cùng lại tìm đến Phúc Mãn Lâu, tìm đến Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết nhìn một lúc, tức giận nhưng hắn không biết nên nói cái gì.

“Diêm đồ điên, nếu mày...”

“Có phải Gia sẽ không bao giờ tha thứ cho tao nữa không, hả?” Diêm Từ Diệp mở mắt, nhìn Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết cười nhạo, “Hiện tại mày mới lo lắng? Không phải lúc trước muốn giết Gia? Cút đi, đừng ở này của tao mà già vờ đáng thương, tao nói cho mày biết, cái chiêu này đối với tao, vô dụng!”

“Cô ấy nhìn tao.” Hấn đột nhiên nói, “Tao biết, gia nhìn tao, là ánh mắt xa lạ, giống như là không hề biết tao.” Khi ở sân bay, lúc cô ấy lên xe, hấn biết, cô ấy có nhìn đến hấn.

Ánh mắt xa lạ mà lạnh lùng, giống như là nhìn một người xa lạ đối với cô ấy.

Trái tim của hấn cũng vì vậy mà vô cùng đau đớn, hấn lái xe một mình, bỏ lại người bảo vệ phía sau, lái xe một mạch đến Phúc Mãn Lâu, tiến vào văn phòng của Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết ngạc nhiên nhìn Diêm Tử Diệp, hấn vậy mà nhìn thấy được bộ dáng bất lực của Diêm đồ điền, thật là mẹ nó thần kì!

“Nhìn thấy mày thế nào?” Tần Vũ Triết cả lơ phát phơ cười, “A, đúng rồi, không phải ở Tần Trạch có một Tần Lam sao? Mày nói với tao, người đó là ai?” Tần Vũ Triết đột nhiên nghĩ đến một chuyện gì đó, đáy mắt đột nhiên trở nên lạnh xuống.

Tần Lam Tần Trạch?

Hấn (Diêm Tử Diệp) cũng không biết cô ta là ai.

Hấn hầu như mạng mọi tư liệu, đem mọi thứ trên người cô ta toàn bộ đi xét nghiệm, nhưng kết quả giống nhau, cô ta là Tần Lam, là Tần Lam thật sự.

Nhìn thấy biểu cảm của Diêm Tử Diệp, Tần Vũ Triết cũng hiểu được có chuyện xảy ra.

“Hắc, nếu người đó là Gia, vậy Phó An Nhiên là ai?”

Tần Lam ở Tần Trạch nhất định là có vấn đề, hồn phách của Tần Lam nhất định là ở Phó An Nhiên điều này hấn (Tần Vũ Triết) dám khẳng định, nếu Tần Lam kia là thật, vậy thì hồn phách trong người cô ta là ai?

“Diêm đồ điền, có phải mày đã quên, hiện tại Phúc Mãn Lâu là nơi của riêng tao, cùng Tần môn không có quan hệ.”

“Bàn gia..”

“Cút đi! Chớ kêu Bàn gia tao, bằng không liền cút mẹ nó cho tao!” Tần Vũ Triết đứng đã mệt, liền ngồi trực tiếp xuống sofa.

“Nếu gia vĩnh viễn như vậy, thì Tần môn sẽ ra sao? Chúng ta nên làm cái gì? Gia cô ấy... Về sao sẽ như thế nào? Nếu người họ Phó biết được thân phận của Gia, bọn họ sẽ đối với gia thế nào? Gia sẽ gặp phải hoàn cảnh gì, mày có nghĩ đến không?”

Lời nói của Diêm Tử Diệp làm Tần Vũ Triết bỗng chốc trở nên ngây dại.

Vấn đề đó hấn (Tần Vũ Triết) không nghĩ tới, theo hấn, những vấn đề này cũng không phải gọi là vấn đề.

Nhưng bị Diêm Tử Diệp nói thế, thì thật là chuyện lớn. Nhưng mà, sau đó Tần Vũ Triết bật cười, những chuyện này cũng rất dễ giải quyết.

“Đến lúc đó nếu người họ Phó trở mặt, Phúc Mãn Lâu tao đều mở cánh cửa cho Gia, đến lúc đó Gia cũng có nơi để ở.”

“Mày cảm thấy, bằng cảm tình hiện tại của Phó Quân Hoàng, thì sẽ đến Phúc Mãn Lâu của mày sao?” Con người của Diêm Tử Diệp tràn đầy trào phúng, nhưng hấn nói đến Phó Quân Hoàng, thì trái tim của hấn có nhảy lên đổ kị.

Tần Vũ Triết ngẩn người.

Căn bản là hấn (Tần Vũ Triết) không nghĩ đến việc này.

“Tần gia là nơi duy nhất có thể để Gia an ổn sinh hoạt, thì phải làm cho cô ấy trở về thân thể thuộc về cô ấy, trở về thế giới của cô ấy, trở về cuộc sống thuộc về cô ấy.”

Trên mặt Tần Vũ Triết không có vẻ mặt khinh thường, thay vào đó là khuôn mặt đông lạnh.

Nếu như Gia bị người họ Phó biết được thân phận, vậy thì Gia sẽ gặp nguy hiểm.

Đến lúc đó....

Hấn nhìn Diêm Tử Diệp, ánh mắt bất định, nhưng hai tay thả trên ghế sofa vô thức nắm chặt lại.

“Bàn gia, mày nên cẩn thận ngầm lại, rốt cuộc là muốn cùng tao hợp tác hay là muốn cùng tao đối địch. Có thể cứu Gia, chỉ có thể là chúng ta.”

Trong phòng giờ chỉ còn lại một mình Bàn gia.

Nhìn vị trí vừa ngồi của Diêm Tử Diệp, Tần Vũ Triết dần dần bật cười.

“Diêm Tử Diệp, mày quả nhiên, là vô cùng thủ đoạn.”

Điều kiện như vậy, làm sao hắn không cân nhắc được?

Bên trong phòng trị liệu.

Trên trán của Bùi Thanh Dật có một tầng mồ hôi, anh ta hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Phó An Nhiên, cô nhớ kỹ thân phận của cô, cô là Phó An Nhiên, cô phải từ cửa bước ra, cô nói cho tôi biết, cô có thấy cánh cửa không?”

Phó Quân Hoàng vẫn không nhúc nhích đứng bên cạnh người Phó An Nhiên, hai tay thả bên người nắm chặt lại thành quyền, biểu cảm đông lạnh.

Anh không phát ra âm thanh nào, chỉ là đứng bên cạnh Phó An Nhiên.

An Nhiên còn ở trong mơ dường như nghe được hương vị rất quen thuộc, cô đột nhiên quay đầu, bình tĩnh nhìn cánh cửa phía sau cô, ở ngoài cửa là một bóng người đứng thẳng tắp, trên đó toát ra một luồng bi thương, cô không thể nói được bản thân mình hiện tại cảm thấy thế nào, cô chỉ kinh ngạc nhìn bóng người mơ hồ đó.

Trong cơn mơ màng, cô tựa như biết bóng người đó là ai, bước chân không tự chủ được hướng đến gần bóng người kia, cô dần dần vươn tay, hướng về bóng người đó nắm lấy...

Ngay lúc đó, Bùi Thanh Dật thở một hơi thật dài.

“Cô ấy hiện tại không sao rồi, chỉ là đã ngủ, chờ cô ấy tỉnh lại thì sẽ không có việc gì.” Bùi Thanh Dật giống như thoải mái hẳn ra, anh quay về phía Phó Quân Hoàng nói.

Phó Quân Hoàng gật đầu, anh không lập tức ôm lấy Phó An Nhiên, anh chỉ đứng bên cạnh cô, ánh mắt chăm chú nhìn trên gương mặt của cô, hai nắm tay bên người được thả lỏng, gân xanh trên tay nhất thời được tiêu tán.

Bùi Thanh Dật hiện tại cũng không lưu lại, anh bây giờ không thể chen lọt giữa hai người đó.

Khi nghe thấy cánh cửa phòng được đóng lại, Phó Quân Hoàng giật giật.

Anh giật giật, anh ngồi xuống bên giường của An Nhiên, cầm lấy tay lạnh lẽo của cô, tăng thêm một chút sức mạnh, đến khi lòng bàn tay của cô nhũn lại, anh mới kinh ngạc phát hiện, lực đạo của mình quá lớn rồi.

“Bảo bối, em là của anh.” Một cái hôn khẽ lên trán cô, bên cạnh cô, anh đứng dậy, lên giường, nắm chặt tay cô, nhắm hai mắt lại.

An Nhiên giống như là nằm mơ một giấc mộng rất dài, trong mộng cô vẫn là Tần Lam nhỏ, mơ được rất nhiều thứ, cũng nghĩ đến nhiều thứ khác...

Khi cô mở mắt, nhìn thấy người bên cạnh, cơn ngơ ngẩn nguyên bản lạnh lẽo bỗng chốc ấm lên.

Nằm một bên, là một gương mặt khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn, mặc dù là đang ngủ, nhưng đường nét trên gương mặt không có chút dịu xuống, lòng bàn tay của anh nhũn thật chặt, cảm giác được bàn tay mình bị cầm lấy, nhìn thấy tay mình thì khoe môi cô không tự chủ cong lên.

Anh yêu cô rất sâu đậm, giống như là Tần Ngự yêu tha thiết Cố Diêm Nhiên.

Chỉ có bất đồng giữa anh là Tần Ngự, chính là anh sẽ không giống Tần Ngự mà tổn thương cô.

Cô an tĩnh nhìn anh.

“Tỉnh rồi?” An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, tiếng nói nhẹ nhàng không chút che giấu sự ôn nhu vang lên.

Đôi mắt sáng như sao đột nhiên mở, trong cơn ngơ ngẩn phản chiếu hình ảnh của cô, anh buông tay đang cầm tay cô, ôm lấy cô vào ngực, cảm tựa vào đỉnh đầu cô.

“Sau này không làm cho anh sợ.” Tiếng nói của anh rầu rĩ, mà nhiều hơn là sự sợ hãi.

“Được, về sau không làm anh sợ” An Nhiên ở trong lòng anh cọ cọ, nhàn nhạt cười.

“Về sau em phải luôn ở bên cạnh anh.”

An Nhiên buồn cười, “Lão soái ca anh đây là muốn em theo quân sao?” Hiện tại cô chỉ mới 18 tuổi, có vẻ như có thể tham gia quân đội được rồi.

Phó Quân Hoàng nín thở, giống như đang suy nghĩ, cuối cùng anh nói, “Được, theo quân.” Anh có thể làm cho người mình yêu theo quân.

An Nhiên nằm trong lòng anh cười kịch liệt, cô gắt gao ôm lấy anh, cả người đều dán trên ngực của anh, rầu rĩ cười.

Nhưng mà cười như vậy, lại có một chút chất lỏng từ khoé mắt cô rơi xuống. ...

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, chỉ an tĩnh ôm cô, gắt gao ôm. .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Cứu Người Nơi Biên Cảnh! (1)

Còn một tháng nữa mới đến năm mới, ở Đê Đô nghênh đón một trận tuyết báo hiệu là bắt đầu mùa đông.

Tuyết rơi rất lớn, sau một đêm, trên mặt đất được phủ một tầng tuyết dày.

Mà lúc này, ở bên trong một trại huấn luyện.

Mặt tuyết trắng đã hoá thành một vùng nước bắn.

Sau khi một trận súng vang lên, Ngốc Ứng nhanh chóng lẩn mình trốn ở một nơi, phía sau lưng kẻ sát vách tường, trên trán đầy mồ hôi, hần thở hổn hển hỏi người bên cạnh:

“Mẹ nó! Tiểu quái vật này làm sao mà càng trở nên biến thái?”

“Bởi vì cô ấy là tiểu quái vật!” Báo đốm tức giận trả lời.

Trong mấy ngày nay, bọn họ đều không có nghỉ ngơi thật tốt, tiểu quái vật làm như uống máu gà như vậy, hưng phấn đến không kìm được.

Cô ấy hưng phấn, bọn họ gặp phải xui xẻo.

Những người vừa tiến vào không chịu nổi, không phải một người mà nhiều người đã chạy đến chỗ của bọn họ oán trách, gần đây thân thể của bọn họ đã sớm kiệt sức rồi.

“Thế nào, U Linh lúc nào thì trở thành rùa đen rút đầu rồi?” An Nhiên mặc một thân quân áo huấn luyện, An Nhiên giơ khẩu súng lục trong tay, cô đứng gần với nơi ẩn nấp của Ngốc Ứng, ánh mắt thăm thẳm dò xét mọi nơi.

Ngốc Ứng hít một hơi thật sâu, “Choi cùng tiểu quái vật, không làm rùa đen rút cổ thì chẳng lẽ đi ra ngoài tìm chết sao?”

Có điều phải nói đủ uất ức, người U Linh bọn họ khi nào trở nên chật vật như thế?

Mặc dù là muốn chết cũng phải có tôn nghiêm.

Ngốc Ứng định đứng dậy thì bị Báo Đốm một phen giữ chặt, “Cậu là Hầu tử phải tới sao? Cô ấy chỉ nói như vậy, thì cậu ra ngoài, câu nói của tiểu quái vật không chắc là nói cậu.”

Ngốc Ứng ngần ra, nghĩ đến khi hắn đi ra ngoài bị tiểu quái vật bắn chết, sau đó bị tiểu quái vật cười nhạo, ngẫm lại chính là một chuyện rất bi kịch.

Quên đi, hắn vẫn nên trốn thì hơn.

Tiểu quái vật quả thực rất biến thái, đã năm ngày, cô ấy không mệt sao? Bọn họ đã năm ngày không nghỉ, cũng đã không chịu nổi, thể chất của tiểu quái vật thế nào?

“Huấn luyện viên, tiếp tục như vậy...Được không?” Ngân Lang có chút kiêng kị nhìn người trước mặt, suy nghĩ thật lâu mới mở miệng hỏi.

Bóng người thẳng tắp, hai tay chấp sau lưng, hai chân khép lại, tầm mắt của anh luôn dõi theo một bóng người trên sân tập, con người không nhìn ra được cảm xúc, nhưng cái nhìn chăm chú làm Ngân Lang không khỏi rùng mình.

Quân chủ đã ở trong bộ đội gần 1 tháng, một tháng này đối với thành viên U Linh mà nói, chính là ác mộng.

Mọi người ở U Linh đã lâu đều biết, An Nhiên chính là Phó đội trưởng của binh đoàn U Linh, nhưng đại đa số mọi người không biết thân phận của Phó An Nhiên, theo bọn họ, họ cho rằng cô ấy chỉ là người của huấn luyện viên của bọn họ.

Sau khi trải qua một tháng, Phó An Nhiên tiểu quái vật đã hoàn toàn xâm nhập lòng người, thậm chí ngay cả người ở phía trên đều kinh động.

Trên mặt những người đó đều cười cười, Phó lão gia tử ngày càng vui, hiện tại Phó Quân Hoàng cờ hồ đều xem binh lính là cỏ cây, nếu không mang tiểu quái vật đặt ở bên người anh thì anh không thể an tâm.

Khi An Nhiên theo Bùi Thanh Dật đi ra từ phòng trị liệu, liền bị Phó Quân Hoàng mang đến doanh trại của U Linh, không chào hỏi bất cứ ai.

Khi Phó lão gia tử nhận được tin thì đã tức giận một trận.

Làm sao mà Phó Quân Hoàng không biết, Phó lão gia tử chạy đến doanh trại để bắt người. Nhưng khi Phó lão gia đến khi An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng hai người đang chọn thành viên, thì làm sao có thời gian quan tâm ông?

Khi lão gia tử tiến vào nhìn thấy tình huống lửa nóng kia thì chỉ thờ dài, cùng người ra tiếp đón xoay người bước đi.

Vẫn là cho bọn họ một bước đệm, đưa nhò Quân Hoàng, cảm tình quá nặng.

“Quá yếu.” Phó Quân Hoàng nhìn mọi người lẩn trốn ở sau những vật che chắn, tiếng nói nhàn nhạt không có chút cảm tình nào.

Tất nhiên Ngân Lang đã hiểu rõ ý của Phó Quân Hoàng đang nói.

Nhưng Ngân Lang có chút không tự nhiên sờ sờ mũi, bọn họ làm sao có thể đánh đồng với hai quái vật này? Lời này của hấn (Ngân Lang) tất nhiên là không dám nói, chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Ở sân huấn luyện vẫn yên tĩnh, con ngươi của An Nhiên tràn đầy hương vị cẩn thận, hôm nay thân thể của cô bắt đầu căng thẳng.

Xem ra, bọn họ không muốn đi ra, làm rùa đen rụt cổ rồi.

An Nhiên khẽ động khoé môi, đột nhiên cất giọng nói, “Nếu như các người lần này thắng được tôi, tôi cho các người nghỉ một ngày.”

Mẹ nó! Một ngày nghỉ!

Một ngày đó bọn họ có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng quan trọng nhất là bọn họ muốn ngủ đến trời đất mù mịt, ngủ một giấc ngủ thật thoải mái!

Đã gần sáu ngày thành viên ở U Linh không có một ngày nào được ngủ, quả thật đây là chuyện vô cùng tốt (ý nói là được nghỉ 1 ngày).

Cỡ nào mê người?

“Hồng rồi!” Báo Đốm đậm chân thấp giọng hô, nha đầu kia quả thực rất xấu rồi, thật là phúc hắc!

Tiểu quái vật đây là đùa giỡn với tâm lý của bọn họ! Cô biết bọn họ sắp không chịu được, đây là cảm bầy đặt cho bọn họ.

Ngay lúc Báo Đốm đậm chân thì có hai thành viên của U Linh ném súng trong tay, xuất hiện trong tầm mắt của An Nhiên.

“Chúng tôi muốn cùng cô thí quyền cước, không cùng cô...” Nghịch súng, hai chữ còn chưa nói ra miệng, thì trên ngực của hai người đã bốc khói, báo hiệu bọn họ đã chết.

Hai người ngạc nhiên nhìn ngực của mình, vẻ mặt đại ra làm An Nhiên muốn cười, có điều nhiều hơn đó là sự phản nộ.

“Có súng mà không biết dùng, muốn thí quyền cước? Đầu của các người có bệnh hay là bị cửa kẹp?”

Ngân Lang đã không cách nào nhìn thẳng, đối với quân chủ hấn hiểu rất rõ, lúc nhìn hai người ném súng chạy ra, hấn liền biết súng của hai người này đã hết đạn, mặc dù bọn họ (hai người ném súng) không biết nguyên tắc làm việc của quân chủ, ở đây đã năm sáu ngày thì cũng hiểu biết chút ít với cô chứ.

Có thể dùng tốc độ nhanh nhất để giết người thì sẽ không tốn thời gian làm chuyện khác.

“Lăn xuống, úp mặt vào tường mà sám hối đi.” Con ngươi của An Nhiên tràn đầy băng hàn.

Vẫn còn đang ở trạng thái mất hồn thì bị ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên trừng, nhất thời hoàn hồn, mặc dù trong lòng của bọn họ không cam lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt kia ngay cả kháng nghị cũng không dám.

Ngân Lang cũng muốn gia nhập chiến đội, nhưng quân chủ không cho phép.

Ngay lúc Ngân Lang nghĩ là cuộc đối kháng sẽ kết thúc, thì người vẫn luôn đứng nghiêm cuối cùng cũng động.

Anh xoay bước về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng, không nhìn chỗ khác, đi thẳng đến bên người của An Nhiên, anh đem súng trong tay cô cầm đi, một tay ôm bên hông của An Nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngân Lang, bước đi.

Không sai, hai người kia rời khỏi rồi, không để ý đến nhóm người U Linh đang ần núp, cứ như vậy tiêu sái bước đi!

Ngân Lang có chút phản ứng không kịp, chỉ có thể sững sờ nhìn.

Phó An Nhiên cũng không cảm thấy có ý gì, nhìn một quả lựu đạn trong tay, không chút khách khí hướng về nơi Ngốc Ưng cùng Báo Đốm đang trốn nấp tới.

Hai người nguyên bản còn đang kê sát vách tường, thì nhìn thấy một vật gì đó bay tới, sắc mặt đồng thời biến đổi, nhanh chóng rời khỏi! Nếu bọn họ chậm một bước thì trên người họ một đồng khối.

Nhìn thấy dáng dấp chật vật của bọn họ, An Nhiên hài lòng cười, cô dựa trên người của Phó Quân Hoàng, giống như nữ vương nhìn bọn họ, “Cách phòng vệ tốt nhất chính là tấn công, đừng giống như con chuột suốt ngày lẩn trốn.”

Hai người còn nằm trên mặt đất không khỏi ho khan, nghe thấy lời nói của An Nhiên, hai người trong nhất thời im lặng.

“Bốp, bốp, bốp.” Tiếng vỗ tay vang lên.

Mọi người sững sờ nhìn nơi âm thanh phát ra.

Nhìn thấy người bước đến, Ngốc Ưng cùng Báo Đốm còn đang quỳ rạp trên mặt đất vội vàng xoay người đứng lên, biểu cảm nghiêm túc hướng đến người tới cúi chào, “Lão thù.” Lời nói chưa nói hết bị người đi đến cắt đứt.

Người tới cười cười nhìn An Nhiên, “Tinh thần còn tốt lắm tiểu hồ li.”

“Ông nội Cố thoát nhìn tinh thần cũng rất tốt.” An Nhiên từ trong lòng Phó Quân Hoàng đi ra, đứng thẳng người, cười nói.

Người đến chính là Cố Trường Thanh, ông ấy một thân chính trang, phía sau là mấy người trong bộ đội, không biết là tới làm gì.

“Già rồi.” Cố Trường Thanh nhìn một chút đều đi ra các tiểu tử của U Linh, bọn họ đứng thẳng người, lưng và thắt lưng thẳng tắp, thoát nhìn rất có quân uy, “Nhóm binh lính của Phó tiểu tử quả nhiên rất tốt.”

“Đó là tất nhiên, Lão suất ca đương nhiên là lợi hại.”

Cả người của An Nhiên bật cười, nụ cười này quá mức xán lạn, xán lạn đến nỗi cả đám người U Linh không tự chủ lùi về sau một bước.

Bọn họ mặc dù không hiếm thấy tiểu quái vật cười, nhưng bọn họ chưa thấy qua nụ cười sáng đến vậy, thường là khi lúc huấn luyện bọn họ, cười đại biểu cho nguy hiểm đang đến.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Cố Trường Thanh hơi giật mình, lập tức phản ứng chuyện xảy ra, ông buồn cười nhìn An Nhiên, “Tiểu hồ li, con đem đám tiểu tử này bắt nạt đến thảm sao?”

“Không có bắt nạt? Cái đó gọi là luyện bần.” An Nhiên cười.

Cố Trường Thanh lắc đầu, “Các người tiếp tục, tôi chỉ đến xem một chút.” Nói xong, cười cười liền cùng nhóm người phái sau rời khỏi.

Ngay lúc Cố Trường Thanh tính rời khỏi, thì thủ trưởng trực tiếp của Phó Quân Hoàng lái một chiếc xe Jeep chạy đến, chưa kịp cùng Cố Trường Thanh chào hỏi, liền cầm tài liệu trong tay ném cho Phó Quân Hoàng.

“Nhiệm vụ quan trọng, phải lập tức xuất phát, cho cậu 30 phút chuẩn bị, ba người phút sau, xuất phát.”

Phó Quân Hoàng nhìn tập tài liệu, khi nhìn thấy nhiệm vụ, biểu cảm có chút ngưng đọng.

“Mau đi đi, đừng xem ta là một lão già”. Cố Trường Thanh xua tay với Phó Quân Hoàng, tỏ vẻ đã hiểu.

Phó Quân Hoàng gật đầu, lập tức phát tay với đám tiểu tử kia, “Mười lăm phút sau xuất phát!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Cứu Người Nơi Biên Cảnh! (2)

Một câu nói đơn giản làm cho đám tiểu tử kia trong nháy mắt hiểu tình huống xảy ra, chào hỏi qua cấp trên sau đó nhanh chóng chạy đi thu dọn đồ cá nhân để xuất phát

Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên đồng thời rời đi, khi Phó Quân Hoàng vào phòng của mình thu dọn đồ thì An Nhiên đột nhiên kéo tay áo của anh, “Em

cũng muốn gia nhập.”

Phó Quân Hoàng ngăn ra, con ngươi tối đen dừng trên người An Nhiên, không nhúc nhích.

“Muốn đi.” An Nhiên nhú mày, bày tỏ ý muốn phải đi.

“Được thôi.” Phó Quân Hoàng từ khi tiếp nhận nhiệm vụ thì không tính mang An Nhiên theo, An Nhiên là bảo bối của anh, mặc dù hành động lần này có chút nguy hiểm, nhưng theo anh, mặc dù là ở nơi nào, chỉ có mang cô theo bên người mới là an toàn nhất.

An Nhiên nở nụ cười, “Em phải đi chuẩn bị một chút.”

Mười lăm phút sau, thành viên U Linh chỉnh tề tập hợp trước cổng lớn, biểu cảm nghiêm túc.

Lúc này xuất phát gồm có 15 người, trong đó bao gồm cả An Nhiên.

Khi mọi người nhìn thấy An Nhiên đứng trong hàng ngũ, có không ít người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu quái vật rất lợi hại, điểm này bọn họ đều khẳng định, nhưng tiểu quái vật chưa từng ra chiến trường, nếu cô ấy không chú ý một chút, ở trên chiến trường mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì đến lúc đó....

Tất nhiên, cũng có người hưng phấn cực điểm chính là Ngân Lang, hai mắt hân hoan phát sáng nhìn An Nhiên.

Thành viên ở đây đều là mới gia nhập gần đây, chỉ có Ngân Lang là thành viên lâu nhất, trừ hân biết thực lực thật sự của An Nhiên thì không ai biết.

Khi U Linh thành lập không bao lâu, các thành viên ở U Linh đều không thành thực, An Nhiên cho bọn họ không ít nhiệm vụ, lúc ấy quân chủ mới bao nhiêu tuổi? Quên, tóm lại là thật nhỏ.

Chuyện này hân tất nhiên sẽ không nói cho đám người này biết, thân phận hiện tại của quân chủ, càng ít người biết thì càng tốt.

Ngồi trên xe Jeep chạy tới căn cứ, máy bay trực thăng đã sắp xếp ổn thỏa, mười lăm người chỉnh tề động tác nhanh nhẹn bước lên máy bay, biểu cảm của mọi người lúc này... nghiêm túc.

“Lần này, buồn lậu thuốc phiện ở gần biên giới, chúng ta sẽ bắt chúng trước khi chúng xuất cảnh.” Ngân Lang nhìn tài liệu của Phó Quân Hoàng đưa cho hân, ánh mắt trầm trầm, “Chỉ là lần này có con tin, con tin có lai lịch không rõ.”

Lời nói của Ngân Lang làm mọi người cả kinh.

Làm sao mà có con tin?

“Không biết là ai sao?”

" Không nói tên, giới tính nữ, yêu cầu bảo vệ được đảm bảo, không cho nguy hiểm đến tính mạng. "

" Một trận ác liệt. "

" Rộng lượng rộng lượng, trận chiến như thế không phải là lần đầu chúng ta nhìn thấy, nhiệm vụ như vậy tôi nghĩ mọi người đã quen thuộc, không có vấn đề gì. "

Ngốc Ưng sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của bản thân, cười ha ha không ngừng.

Khi mọi người đang nói giỡn với nhau, ánh mắt đồng thời không tự chủ nhìn An Nhiên, theo bọn họ, An Nhiên thật sự không thích hợp với hành động nguy hiểm lần này.

" Huấn luyện viên, đến lúc đó chúng ta tập hợp 13 người, anh cùng tiểu quái vật... " Lời nói của Báo Đốm còn chưa hết, đã bị ánh mắt đông lạnh của Phó Quân Hoàng làm cho nuốt xuống.

An Nhiên còn đang điều chỉnh súng trong tay, cô nhú mày, cô chính là bị... xem thường?

Cô cũng không nói cái gì, chỉ tiếp tục lau súng của mình, cả người của cô dựa trên người của Phó Quân Hoàng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của bọn họ, khoe mẽ mang theo một tia cười làm cho người ta hoảng sợ.

Mọi người đồng thời thu hồi ánh mắt, tính toán một chút, đến lúc đó cũng không phải không bảo vệ được cho tiểu quái vật, bọn họ không cần thiết lo lắng nhiều đến vậy, hơn nữa đây là tiểu quái vật, bọn họ đấu một mình với tiểu quái vật!

Mặc dù lúc huấn luyện cùng trên chiến trường có khác nhau, nhưng tốt xấu gì năng lực của cô không thấp? Ít nhất, năng lực tự bảo vệ mình là có... chứ?

Đang lúc mọi người đưa lưng muốn nhảy xuống, mới thỉnh thoảng nhớ lại, tiểu quái vật có phải sẽ không nhảy dù! Cho tới bây giờ bọn họ chưa thấy tiểu

quái vật nhảy dù !

Ngay lúc bọn họ muốn quay đầu hỏi, chỉ thấy một bóng người trực tiếp dưới ánh mắt của bọn họ mà nhảy xuống, động tác được gọi là hoàn mỹ gọn gàng.

" Mẹ nó ! Quả nhiên là quái vật ! " Ngốc Ưng trực tiếp hô lên tiếng lòng của mọi người.

Tiếp đó, lại là một bóng người ở trước mặt của bọn họ nhảy xuống.

Mọi người thấy, trong lòng đã vô lực nhờ nước bọt, chỉ có thể nhảy theo.

Khi mọi người rơi xuống địa điểm quy định, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn dù, thu xong, nhanh chóng tập hợp.

Đang lúc mọi người vừa đem dù thu cẩn thận thì Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đã tìm con đường tốt trở về.

" Bọn họ đang muốn xuất cảnh, tốc độ nhanh hơn. "

Mười lăm người chia thành năm tổ, mỗi tổ ba người, hướng tới đám người kia nhanh chóng bọc đánh.

" Nhanh chút ! Cô cho rằng bây giờ còn có ai có thể cứu cô ? " Lúc này, một gã đàn ông trung niên tay cầm súng xô người phụ nữ trước mặt, hai tay cô ta bị trói phía sau, một người phụ nữ mặc trang phục đen, tóc hơi xoắn rối tung sau người, thân thể của cô ta vẫn chưa nhìn ra vẻ chật vật, trái lại lộ ra một sức lực kiêu mị.

" Nếu ông còn dám dùng móng heo của ông chạm vào người tôi một chút nữa, ông có tin hay không ông không thể xuất cảnh, tôi có thể giết chết ông ? " Người phụ nữ đó ngừng lại, cô ta xoay người, khuôn mặt nhỏ tròn đầy một dòng lạnh lẽo cùng sát ý.

Gã trung niên nhất thời cả kinh, thu hồi phản ứng khiếp sợ, hần đột nhiên giật dử nói, " Vậy tôi muốn nhìn cô có còn sống sót trở về ! "

Lúc này An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng ẩn nấp trong rừng cây rậm rạp, khi An Nhiên nhìn thấy con tin, vẻ mặt hơi ngừng lại, Bách Lí Lan ? Cô ta làm sao trở thành con tin rồi ?

" Bách Lí Lan, người kia là Bách Lí Lan của gia tộc Bách Lí ? " Khi Ôm cũng có chút kinh ngạc.

Gia tộc Bách Lí rất lớn, hiện tại nếu nói gia tộc lớn thì có người nào sạch sẽ ? Hầu như bọn họ biết được thủ đoạn của Bách Lí Lan, bởi vậy khi nhìn thấy Bách Lí Lan bị bắt cóc, cũng thật là... một chuyện rất thần kì.

Khi An Nhiên khôi phục ký ức, An Nhiên đối với gia tộc Bách Lí cũng coi như tương đối hiểu biết, cô nhớ được khi cô còn là Tần Lam, có thuộc hạ là một đại tướng ở gia tộc Bách Lí, cũng không biết người nọ hiện tại ra sao.

" Huấn luyện viên, không động thủ sao ! " Trong tai nghe vang lên âm thanh sốt ruột của Ngốc Ưng.

Lúc này người giao dịch không làm gì nhiều, thêm con tin vào nữa thì tổng cộng có 17 người, tính toán, người vẫn là tương đối giải quyết dễ hơn.

Mười bảy người này thoát nhìn là lão luyện, bọn họ rất cảnh giác, bọn họ luôn chú ý đến tình cảnh xung quanh, đại khái chỉ cần không chú ý một chút thì sẽ bị bọn họ nhận thấy được.

Nếu không có Bách Lí Lan, bọn họ có thể hoàn toàn trực tiếp đánh, một lưới bắt hết bọn họ, nhưng mệnh lệnh không cho tổn thương con tin.

Sát, đây quả thực là chuyện làm người khác khó chịu !

Đi về phía trước Bách Lí Lan dường như phát hiện ra cái gì, bước chân của cô ta đột nhiên dừng lại, khoé môi cong lên một tia kiêu diễm.

" Cô muốn chơi trò gì ? " Gã đàn ông trung niên phụ trách áp giải cô ta cầm súng chỉ thẳng vào cô ta, bực mình nói.

Thấy được sắp tới biên giới, mà người phụ nữ này muốn chơi trò gì đây, hần sẽ không bận tâm đến mệnh lệnh, hần sẽ trực tiếp một phát mà giết người phụ nữ này !

" Tôi khuyên các người nên đầu hàng. " Bách Lí Lan cười nói.

" Hắc ! Người phụ nữ này đầu bị hỏng rồi ? " Tất cả mọi người (người bắt Bách Lí Lan) đều buồn cười.

Khoé môi của Bách Lí Lan càng cười thêm đẹp, cô hướng về rừng cây nơi ẩn nấp của An Nhiên hô, " Phó Quân Hoàng, nếu anh không ra tay, tôi nghĩ chuyện của người yêu bé nhỏ của anh, tôi sẽ nói cho người khác biết. "

Đám người U Linh trong rừng cây nhất thời ngẩn ra !

Bách Lí Lan này đang đùa cái gì ? !

Nhưng Phó Quân Hoàng nghe được lời nói như thế, biểu cảm trong nhất mắt thay đổi !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Sự Giấu Diểm Của Anh! Sự Hoài Nghi Của Cô (1)

Đám người buôn lậu thuốc phiện nghe được lời nói của Bách Lí Lan, biểu cảm đột nhiên cả kinh, bọn họ bao vây lấy Bách Lí Lan ở bên trong, mười bảy người dùng tốc độ nhanh nhất làm phòng vệ có lợi nhất đối với bọn họ.

Tầm mắt của bọn họ nhìn trong rừng cây, nhưng mà xung quanh cực kì yên tĩnh, xung quanh ngoại trừ có tiếng gió thổi động vào nhánh cây, làm cho lá trên cành cây rơi xuống thì không còn âm thanh nào khác.

Bốp -----

Người đàn ông trung niên tát một cái không khách khí vào mặt của Bách Lí Lan!

“Tiện nhân! Cô cho rằng như vậy thì có thể chạy trốn sao?”

Bách Lí Lan bị đánh mạnh đến nỗi đầu nghiêng sang một bên, khoé môi có một vết máu, bị đánh đầu nghiêng qua một bên cũng không quay lại, bị mái tóc dài che lấp nửa mặt, con ngươi hiện ra một mảnh lạnh như băng.

Liếm liếm khoé môi bị rách, Bách Lí Lan đem máu loãng trong miệng phun ra.

Mọi người không nghĩ đến gã đàn ông trung niên động thủ, cấp trên phản phó, bọn họ đem Bách Lí Lan mang về, nhưng không được tổn hao một cọng tóc nào hết, nhìn xem thế nào tốt lắm, dấu tay trên mặt muốn giấu cũng không được.

“Lão Lí, ông điên rồi!” Một gã đàn ông gần người đàn ông trung niên nhất bắt được tay của lão ta, giận dữ nói.

Gã đàn ông trung niên, cũng chính là Lão Lí gạt bỏ tay của người nọ, vẻ mặt của lão trầm xuống làm cho người khác không hiểu cảm xúc của lão, “Bách Lí Lan, tôi mặc kệ hiện tại bây giờ cô muốn giờ trò gì, thế nhưng nếu cô ở chỗ tôi mà đùa giỡn thì tôi nhất định sẽ giết chết cô!”

Gương mặt kiều diễm của Bách Lí Lan quả nhiên xuất hiện một cái dấu tay, cô ta ngẩng đầu, mái tóc dài có chút hỗn độn phía trước, con ngươi băng hàng, lạnh lẽo, “Tốt lắm, tôi nhớ kỹ ông.” Đây là lần đầu tiên cô ta tức giận nhất từ trước đến giờ, là lần đầu tiên nhận một cái tát.

Đám động vào người cô ta, tất nhiên thì phải chuẩn bị chết.

“Còn dám lớn tiếng!” Lão Lí hừ lạnh ra tiếng, “Tiếp tục đi, không đến nữa tiếng nữa chúng ta sẽ an toàn.”

Đám người An Nhiên luôn giấu trong rừng cây luôn quan sát động tác của bọn họ (đám người Lão Lí), lúc này Khi Ôm mang theo thông tin đã tra được đi đến.

“Lão Lí, lần này hành động người phụ trách chủ yếu là người lão luyện trong Tổ chức “Lâu”, nghe nói gã ta rất trung thành với người trung tâm Ám Ảnh.” Khi Ôm nói.

An Nhiên cũng không để ý tới việc này, cô lúc trước khi trùng sinh, thì không có tồn tại tổ chức “Lâu”, tất nhiên sẽ không có hứng thú.

Hiện cô muốn biết là Bách Lí Lan nói đến cùng là có ý gì, lão soái ca vì sao lại đột nhiên xuất hiện biểu cảm hoảng sợ như vậy.

Tay của An Nhiên nắm chặt tay của Phó Quân Hoàng, con ngươi yên tĩnh nhìn trên người của anh.

Cô muốn biết đáp án.

Phó Quân Hoàng không nhìn về phía cô, con ngươi tối đen, môi nhếch lên, anh biết là cô muốn hỏi cái gì, nhưng anh vẫn không biết nên trả lời cô thế nào, anh không thể nói.

“Bảo bối...”

“Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian, có thể từ từ tìm hiểu.”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đứng dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của Khi Ôm, cứ như vậy tự nhiên bước nhanh về phía đám người kia.

Trong tay của An Nhiên không có cầm súng, cô cũng không có mặc quân phục, mà là trang phục thông thường, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt yên tĩnh.

Khi mọi người nhìn thấy một cô gái nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, bọn họ cũng không thả lỏng cảnh giác, ngược lại càng khẩn trương.

Ở chỗ này thì hẳn sẽ không có người xuất hiện, thế nhưng có một cô gái nhỏ lại xuất hiện ở đây, nói là không có vấn đề? Lừa quỷ hả!

“Cô là ai?” Lão Lí trước hết hỏi, bọn họ không chĩa súng vào cô, cứ nắm súng trong tay.

Một cô gái nhỏ trên mặt không có biểu cảm, yên tĩnh nhìn bọn họ, sau đó hướng tới bọn họ đi tới.

Bách Lí Lan nhìn thấy An Nhiên, khoé môi có một tia cười như không cười nhìn cô, trong một gương mặt nhỏ nhắn lại có một dáng dấp như thế.

“Nếu cô là còn dám bước lên phái trước, tôi liền bắn làm cho đầu cô thành tổ ong!”

Ngữ khí của Lão Lí lạnh lẽo, đừng nói là đối với đứa nhỏ bình thường, nếu là người trưởng thành nghe lời này của gã ta cũng sẽ sợ hãi đến hai chân nhũn ra, nhưng cô gái nhỏ kia lại giống như không nghe lời nói, tiếp tục bước tới chỗ bọn họ.

Nhóm người U Linh đang ẩn nấp trong rừng cây bất động nhìn An Nhiên đang nghênh ngang bước tới chỗ đám người kia, biểu cảm của bọn họ (nhóm người U Linh) được gọi là sợ hãi cùng thú vị, mà sự khẩn trương chiếm phần lớn.

Khi Ôm là người đầu tiên quỳ rạp trên mặt đất nhắm súng vào mi tâm của Lão Lí, đám người Ngốc Ưng cũng tự nhiên biết quan sát những người còn lại.

Mặc dù tiểu quái vật rất lợi hại, nhưng trên chiến trường chẳng phải là có thực lực tuyệt đối thì không bị thương, nếu tiểu quái vật bị thương dưới mắt của bọn họ, thì bọn họ sẽ ở trước mặt huấn luyện viên tự vận đề tạ tội.

Ngay lúc này có một người kích động trong đám người buồn thuốc phiền cầm súng hướng tới An Nhiên nổ súng, An Nhiên phản ứng nhanh chóng rút khẩu súng lục bên hông ra, nổ súng trước, trực tiếp phế bỏ tay của người nọ.

“Tôi không muốn mạng của ông, tốt nhất là nên dàng hoàng đợi.” Tiếng nói bình tĩnh trong đó là sự hững hờ, nhưng khi An Nhiên nói lời này, ánh mắt của cô luôn rơi trên người của Bách Lí Lan.

Mọi người bị khí thế của An Nhiên làm khiếp sợ.

Bọn họ không nghĩ tới một cô gái nhìn vô hại như vậy lại có lực sát thương lớn như vậy.

“Nói mạnh miệng, nhưng sẽ làm chết người.” Lão Lí cười lạnh, “Nơi này, không phải là nơi cô nên đến.” Ông ta cũng không so đo đến việc người anh em bị thương, theo ông ta người anh em của ông ta là không đúng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không xứng đáng.

Ít nhất, nha đầu kia không muốn mạng của hắn?

An Nhiên chuyển động súng lục trong tay, “Tôi đến chỉ muốn hỏi một câu, hỏi xong liền đi.” Hiển nhiên là An Nhiên không đem Lão Lí để vào mắt, cô cứ tiêu sái tiến vào vòng vây, đi đến bên người Lão Lí, tầm mắt rơi trên người của Bách Lí Lan.

Trong đám người buồn lậu có ý muốn đi đến ngăn An Nhiên lại, nhưng người nọ vừa động thì bị Lão Lí ngăn lại.

Một tiểu nha đầu mặc dù là lợi hại, thì có thể làm gì? Ông ta nghĩ đến nhóm người kia không có khả năng lại phái một nha đầu như thế tới bắt bọn họ.

“Bách Lí Lan, nói với tôi, chuyện gì.” Trong ánh mắt của An Nhiên không chút dao động, ngay cả tiếng nói cũng nhàn nhạt, cô chỉ chơi đùa với khẩu súng trong tay, khí thế trên người làm mọi người xung quanh hoảng sợ.

Bách Lí Lan trực tiếp ngồi xuống trên một tảng đá trên mặt đất, khoé môi của cô ta còn mang theo ý cười, xem ra là cực kì thần nhiên tự đắc.

“Cô có ý gì? Tôi không hiểu. ” Cô ta biết, nếu cô ta đem chuyện này nói cho Phó An Nhiên biết, thì Phó Quân Hoàng nhất định sẽ lấy mạng của cô ta (Bách Lí Lan)

Trong cuộc đời của Bách Lí Lan thì cô ta không có mấy người khiến cô ta kiêng kị, nhưng Phó Quân Hoàng là người đầu tiên làm cho cô ta biết thế nào là kiêng kị một người, cô ta có lý do tin tưởng, Phó Quân Hoàng sẽ không có lý do nào là giết cô ta.

An Nhiên nhíu mày, đối với tình huống như vậy, cô đã sớm nghĩ tới, “Phải không ? ” Nói xong, An Nhiên không nói thêm cái gì, trực tiếp xoay người bước đi.

Bách Lí Lan ngạc nhiên nhìn hành động của An Nhiên, theo cô ta, Phó An Nhiên không phải tới để cứu cô ta sao ? Tại sao lại đột nhiên xoay người bước đi ? Cô ấy (An Nhiên)... chỉ là muốn tới hỏi cô ta (Bách Lí Lan)?

Đối với chuyện như vậy Bách Lí Lan trực tiếp bật cười, Phó An Nhiên này quả nhiên không bình thường, bằng không thì em trai bảo bối của cô ta không thích cô gái nhỏ này như vậy rồi.

Đối với hành động của An Nhiên đám người Lão Lí cũng tỏ vẻ khiếp sợ, bọn họ luôn cảnh giác với An Nhiên, khi cô không khách khí mà xoa người rời khỏi, thì tất cả bọn họ đều ngay ngắn, từ trước tới giờ bọn họ chưa từng thấy qua một ai mà vì một câu hỏi mà đuổi tới biên giới, hơn nữa tựa như Bách Lí Lan không trả lời câu hỏi của cô.

Ngay lúc đám người đó còn đang ngốc lảng, thì một trận súng truyền đến, bọn họ nhất thời cả kinh, khi bọn họ lấy lại tinh thần, thì phát hiện đã bị bao vây, có năm người bị trúng đạn ngã xuống đất, đều bị trúng đạn ở cánh tay, khả năng cầm súng của năm người họ không thể được nữa.

"Tiện nhân !" Trong nháy mắt Lão Lí hiểu được ý đồ của An Nhiên, đó là một cô gái nhỏ đánh lạc hướng chú ý của bọn họ, khi cô ta xoa người thì nhóm người bộ đội đã chuẩn bị tốt, chờ cô rời đi !

Nhưng mà ông ta vẫn phản ứng chậm nửa nhịp, khi ông ta phản ứng lại thì đám người của ông ta đã bị bao vây.

Phó Quân Hoàng một mặt lạnh lẽo cứng rắn tiêu sai bước tới chỗ của An Nhiên, cánh tay ôm lấy cô vào trong ngực, con ngươi đen thẳm tập nhìn An Nhiên, lần này, An Nhiên cũng không ngẩng đầu nhìn anh, mà tầm mắt rơi trên người của Bách Lí Lan.

Lão Lí bắt lấy Bách Lí Lan giam cầm trong bàn thân, một tay ông ta xiết cổ Bách Lí Lan, khuôn mặt không lộ ra biểu cảm kinh hoàng, những người anh em của lão đều bị vây, giờ súng trong tay nhắm đến các thành viên bộ đội.

"Buông súng, tôi có thể tha cho các người. " Đáy lòng của Phó Quân Hoàng ẩn nhẫn lửa giận, con ngươi thâm thúy trong đó là sự hàn băng.

Súng trong tay của Lão Lí vẫn chĩa ngay thái dương của Bách Lí Lan, "Mày làm như tao là đồ ngốc ? Nhưng mà tao không nghĩ đến, lần này lại phải Phó Quân Hoàng hành động, xem ra Bách Lí Lan đối với chúng mày mà nói là rất quan trọng. "

Phó Quân Hoàng bất động, nhóm người U Linh cũng bất động, bọn họ đang chờ thời cơ tốt để ra tay.

"Tao nghĩ bọn mày không muốn người phụ nữ này xảy ra chuyện chứ ? Nếu chúng mày thả bọn tao đi thì tao sẽ giao người phụ nữ này cho tụi mày, thế nào ? "

Mặc dù là cấp trên lệnh cho ông ta mang người phụ nữ này về, nhưng vì tính mạng của anh em, ông ta cần phải thả người phụ nữ này ra, bọn họ có thể bắn người phụ nữ này một lần thì cũng có thể bắt lần thứ hai.

"Cô ta chết hay sống thì đâu có liên quan đến tôi ? " Phó Quân Hoàng lạnh lùng nói.

Mặc dù anh nhận được lệnh nói phải bảo vệ cô ta (Bách Lí Lan) không tổn hao một cọng tóc ? Nếu anh tự tay giết Bách Lí Lan thì cấp trên cũng không cho người truy cứu, nhiều nhất là kỉ luật bọn họ, vậy thì đã xong.

Bách Lí Lan đột nhiên ngẩng đầu, hiển nhiên cô ta không nghĩ đến Phó Quân Hoàng sẽ nói như vậy.

Nếu như cô ta đoán không nhầm thì người của cô ta đã cùng cấp trên của Phó Quân Hoàng bàn bạc, cấp lệnh cho anh bảo vệ cô ta chu toàn ! Nhưng anh ta lại nói như thế, sống chết của cô ta cùng bọn họ không liên quan.

An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, cô không nghĩ đến Phó Quân Hoàng lại nói như thế.

Cô đã xem xấp tài liệu kia, cũng biết được mệnh lệnh bên trong thế nào.

Từ trước đến giờ Phó Quân Hoàng đều phục tùng mệnh lệnh, nhưng lại nói ra lời như thế, An Nhiên càng thêm hiếu kì, anh muốn che giấu cô chuyện gì.

Bách Lí Lan nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng, nháy mắt cũng hiểu được vì sao anh ta lại làm như vậy, chỉ vì vừa rồi cô ta nói những chuyện không nên nói.

Phó Quân Hoàng quả nhiên là người tính toán chi li.

Hiển nhiên Lão Lí cũng không nghĩ đến Phó Quân Hoàng lại nói như vậy, vẻ mặt của ông ta bỗng chốc kinh ngạc.

Uy danh của Phó Quân Hoàng bọn hắn đã sớm biết, Phó Quân Hoàng thành danh rất sớm, anh ta là người thứ ba nằm trong danh sách đen của bọn hắn, làm nghề này của bọn hắn thì không ai không muốn mạng anh ta (Phó Quân Hoàng), bởi vì năng lực của Phó Quân Hoàng quá mạnh, mấy lần ám sát đều không thành, thậm chí không ít bang phái đã bị anh ta diệt tận gốc rồi.

Sau đó bọn hắn đều tìm hiểu được, chỉ cần không đụng chạm với anh ta, thì anh ta cũng sẽ không chạm vào bọn hắn, trừ phi là mệnh lệnh của cấp trên bằng không anh ta cũng không động thủ.

Đã biết quy luật như vậy thì ai còn muốn tìm chết ?

"Mày không sợ tao giết cô ta sao, đến lúc đó thì mọi chuyện sẽ liên lụy đến bọn mày? " Lão Lí giầy dụa.

"Người là do ông giết, thì có liên quan gì đến chúng tôi ? " Tiếng nói thanh lãnh của An Nhiên vang lên, súng lục trong tay cũng không ngừng xoay tròn, biểu cảm nhàn nhạt, thế nhưng lại làm nhóm người U Linh không tự chủ nuốt nước bọt.

Mẹ nó ! Tiểu quái vật là đang tức giận hay sao ? Không phải chứ ? Vậy đám người đó gặp xui xẻo rồi.

" Nếu tôi chết, Phó Quân Hoàng không thoát khỏi trách nhiệm. " Bách Lí Lan không lộ ra chút khiếp đảm nào, cô ta không thể chết, ít nhất là hiện tại không thể chết, lão Lí không dám giết cô ta, đám người của Phó Quân Hoàng không dám không cứu cô ta, nếu cô ta thật sự xảy ra chuyện thì gia tộc Bách Lí sẽ không buông tha Phó Quân Hoàng ?

Con người của An Nhiên xoay một cái trở nên lạnh lẽo.

Khi nhìn thấy An Nhiên, Bách Lí Lan ngược lại cười càng vui vẻ, " Lão Lí, ông nói với ông chủ của ông, tôi không có hứng thú hợp tác với hắn, cũng không muốn trở thành kẻ địch của Phó Quân Hoàng, tôi chỉ muốn làm ăn, kiếm tiền mà thôi, " Khi Bách Lí Lan nói lời này thì tầm mắt nhìn trên mặt của Lão Lí.

Làm ăn ? Hợp tác ?

Bách Lí Lan cùng Lão soái ca có hợp tác ? Hợp tác trên phương diện gì ?

" Bách Lí Lan, cô nói cô làm như vậy, không sợ tôi tức giận hay sao ? " Tiếng nói của Lão Lí đột nhiên thay đổi, tiếng nói âm nhu mang theo một tia hững hờ cùng một tia quý khí, thế nhưng tiếng nói này cũng làm biểu cảm Bách Lí Lan thay đổi.

Khi An Nhiên nghe được âm thanh này, đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt rơi trên người của Lão Lí.

Âm thanh này cô đã nghe qua, khi còn lúc quân huấn, là một trong đám người " Trộm mộ ", có mắt điện tử thì chính là tiếng nói như vậy.

Âm nhu mà lại biến thái.

" Vậy, anh đối với tôi như vậy, anh không sợ tôi tức giận sao ? " Khí quanh thân Bách Lí Lan hoàn toàn thay đổi, mày của cô ta khẽ nâng, ánh mắt lạnh lùng, môi mím lại, khoé môi cười nhàn nhạt đã biến mất.

" Chỉ muốn mời cô đến làm khách ở đây thôi. " Tiếng nói kia tiếp tục vang lên.

Bách Lí Lan cười nhạo, " Làm khách ? Đồi đãi như vậy sao ? "

Lão Lí nhìn Bách Lí Lan, vẻ mặt của lão ta đại ra, ánh mắt đăm đăm, giống như đang bị không chế.

Đột nhiên, lão Lí quay đầu, tầm mắt của lão nhìn An Nhiên, " Tiểu An Nhiên của tôi, chúng ta lại gặp nhau. "

Khí quanh thân Phó Quân Hoàng bỗng chốc chuyển lạnh.

" Là anh. " Hiện nhiên An Nhiên nhớ ra hắn.

" Là tôi. Tiểu An Nhiên em lại lừa tôi như vậy, tâm của tôi rất đau. " Tiếng nói quẩn rũ nhưng chứa đầy khó chịu, mà càng nhiều là sự uỷ khuất.

" Anh đang ở nơi nào ? "

" Hừm ? Tiểu An Nhiên em muốn đến tìm tôi sao? Nhưng làm sao bây giờ, tôi không thể nói cho tiểu An Nhiên biết tôi đang ở nơi nào, nếu không, em đem Nhân gia ăn đi. " Tiếng nói quý dị làm An Nhiên nhủ mảy.

Người này không phải là người trong đầu cô.

Không phải là người đàn ông mang mặt nạ.

Chỉ ít theo cô, người nọ không có âm thanh biến thái như vậy, cũng không ẻo lả mà nói "Nhân gia."

"Anh là ai?"

" Là ông xã tương lai của em. "

Vừa dứt lời, sau đó là một tiếng súng nổ lên, âm thanh ngã xuống của Lão Lí, mi tâm của lão có một chỗ thủng.

Trong lúc đó An Nhiên bước đến thì thể của Lão Lí, đang lúc mọi người kinh sợ, cô đưa tay trực tiếp móc mắt của lão, quả nhiên là một con mắt điện tử.

Sau lưng người này rốt cuộc là ai ? Cô luôn có cảm giác, có người luôn theo dõi cô, không phải theo dõi họ Phó, mà là đang quan sát cô.

Nhóm người U Linh gần như cùng bái nhìn Phó Quân Hoàng, vẻ mặt của Phó Quân Hoàng cực kì bình tĩnh, chỉ là môi mím khẽ lên, anh đi tới bên người của Phó An Nhiên, lời nói giống như tuyên thệ :

" Em là của anh ! Ông xã của em là anh ! "

An Nhiên có chút ngạc nhiên.

Nhóm người U Linh toàn thể quỳ xuống (OTZ)

Có thể nói từ bà xã là một cái gì đó đáng sợ rồi! Huấn luyện viên ghen càng làm cho người ta sợ hơn!

Thấy An Nhiên không trả lời anh, anh gắt gao nắm tay của cô, hoàn toàn quên lực tay của bản thân, gần như là túm lấy cô, nếu như cô không cho anh đáp án, anh sẽ ấu trĩ lời kéo như thế.

An Nhiên phù ngách thờ dài, uy danh của Lão soái ca anh đâu? Hình tượng của anh đâu? Anh không có đem theo sao? Đến cuối cùng anh có biết anh ấu trĩ thế nào không?

Lúc Phó Quân Hoàng đang chờ đáp án của An Nhiên thì nhóm người U Linh đã dùng tốc độ nhanh nhất bắt hết những người còn lại.

Bách Lí Lan ngoại trừ bị tát một cái thì không có bị thương, cho nên có thể nói là nhiệm vụ của bọn họ đã thành công hoàn mỹ.

Nhưng bọn họ không rõ, là huấn luyện rõ ràng có thể giải quyết chuyện nhanh hơn nhưng tại sao lại làm chuyện dài ra như thế.

Bách Lí Lan đã hiểu ra được chuyện xảy ra, anh ta là đang trả thù, trả lời câu nói của cô ta.

Tầm mắt của Bách Lí Lan nhìn Phó Quân Hoàng, con người của cô ta xẹt qua tia không thể tin.

Thấy được Phó Quân Hoàng không nhúc nhích lấy cánh tay của An Nhiên, biểu cảm nghiêm túc cùng không thoả hiệp, được gọi là ngậy thơ.

“Vi sao không trả lời anh?” Phó Quân Hoàng hít một hơi thật sâu, tiếp tục hỏi.

An Nhiên muốn vỗ vỗ đầu anh, sau đó nói, “Lão soái ca, anh có thể không ngậy thơ như vậy được không?”

Nhưng cô chỉ nghĩ như vậy thôi, khi đối mặt với Phó Quân Hoàng cô vĩnh viễn đều thoả hiệp, cô thờ dài, trở tay nắm chặt lấy tay anh.

“Dạ dạ dạ, anh là người em yêu, em là bà xã của anh, sẽ không có người khác.”

Nghe được câu trả lời hài lòng, cả người của Phó Quân Hoàng tốt lên.

Anh hoàn toàn quên là xung quanh đây còn có người khác, anh nở nụ cười, là nụ cười... đơn thuần, đơn thuần đến nỗi làm nhóm người U Linh suýt nữa rút hai mắt của bản thân.

Mẹ nó, quá ni mã, quá kinh sợ!

Người này chính là huấn luyện viên của bọn họ hả? Là một người chỉ cần liếc mắt một cái làm cho bọn họ chảy mồ hôi ròng ròng, là huấn luyện viên không chút tình người? Huấn luyện viên không chút tình người này sẽ cười? Người này có ngày cười như vậy? Đây có phải là sự kiện lớn của thế giới hay không!

An Nhiên cũng không vội hỏi Phó Quân Hoàng đang che giấu cô chuyện gì, sẽ đến lúc Lão soái ca sẽ tự nói với cô, cô không vội, chỉ cần chờ.

Phó Quân Hoàng không có dự định nói cho cô biết, theo anh, thời cơ chưa đến, nói cho cô biết chỉ làm cô thêm lo lắng, anh phải giải quyết hết mọi chuyện, đến lúc đó bảo bối sẽ không cần phải lo lắng.

Đối với hình thức sống của hai người này, Bách Lí Lan cảm thấy rất hứng thú, dây trói của cô ta đã được mở ra, cô ta đi đến bên người của Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên, ánh mắt dừng trên người của An Nhiên, cười nhạt:

“Cô không hiếu kì, muốn biết anh ta đang giấu cô chuyện gì sao?”

Ánh mắt của An Nhiên không nhìn cô ta, bàn tay lạnh của cô để vào túi áo của anh.

Bọn họ đã báo cáo cho cấp trên, con tin đã được giải cứu, máy bay trực thăng trong thời gian ngắn nhất sẽ đến đây.

“Phó An Nhiên, tôi nghĩ cô không thích bị người khác nói dối?” Bách Lí Lan thấy An Nhiên không nói chuyện, tiếp tục nói.

Cô ta không tin Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng có sự tín nhiệm tuyệt đối, không một ai có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng một người khác.

Con người lạnh lạnh không chút khách khí nhìn trên người của Bách Lí Lan, “Cô có phiền hay không?”

Gương mặt tinh xảo của Bách Lí Lan đột nhiên lạnh lẽo.

“Tôi có thích bị lừa dối hay không, cùng cô có liên quan hay sao?” Mày của An Nhiên nhướn lại, “Nếu như cô không muốn chết, thì đi xa một chút.” Nếu không phải niệm tình ở sân bây cô ta giúp cô kéo dài thời gian, thì hiện tại cô sẽ không chút lưu tình nào là cho cô ta một phát súng.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Phó An Nhiên, quả nhiên cô rất giỏi.”

Phó Quân Hoàng hoàn toàn đem Bách Lí Lan thành không khí, anh chỉ toàn tâm toàn ý nắm chặt tay của An Nhiên.

Đột nhiên, một trận quạt gió vang lên, máy bay trực thăng đang đến đây.

Trên máy bay thả thang dây xuống, nhóm người U Linh theo trình tự lên máy bay, nhóm người buôn lậu cũng được mang lên, An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đều lên máy bay trước, Bách Lí Lan đi theo sau Phó Quân Hoàng, cô ta nhìn An Nhiên leo lên máy bay, tiếng nói vang lên:

“Anh nói, cô ấy nếu biết chuyện của anh đang làm thì còn có thể tin tưởng anh như vậy sao?”

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng không đổi, ánh mắt tiếp tục nhìn An Nhiên.

“Nếu Phó An Nhiên biết anh tồn tại ra sao, tôi rất rõ, thế nhưng tôi muốn biết nếu cô ấy biết được anh đang làm cái gì thì tôi nghĩ chuyện sẽ rất vui nha.”

“Làm sao cô biết được?” Thấy An Nhiên an toàn khi tiến vào cabin, anh mới nói ra câu đầu tiên.

“Làm sao mà biết hả? Tự nhiên biết được thôi.” Bách Lí Lan hướng về phía anh cười cười, “Tôi nghĩ người của tôi có thể tra được chuyện này, tôi nghĩ chuyện này sẽ không có mấy người biết chứ? Anh muốn che giấu, thì thủ đoạn phải nhanh gọn, đừng lộ ra nhược điểm, nếu không đến lúc bảo bối của anh biết, hậu quả chắc chắn.. Không thể tưởng tượng nha.”

Bách Lí Lan vừa nói xong, thì trên người được đeo dây an toàn, Ngốc Úng lưu loát mang cô lên máy bay.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng rất lạnh, mà hai tay đặt bên hông cũng đồng thời nắm chặt.

“Huấn luyện viên, lên máy bay thôi.” Ngân Lang là người cuối cùng lên thang dây, thấy Phó Quân Hoàng ngăn người, hần nhin không được mới nhắc nhở một câu.

Phó Quân Hoàng một tay vừa nắm lấy thang dây, máy bay cũng đã bay lên....

Khi Phó Quân Hoàng tiến vào cabin, phát hiện không khí trong cabin có chút quái dị, trong mắt mọi người đều lộ qua một cổ mị mờ lúng túng.

Phó Quân Hoàng vẫn không để ý đến nhóm người đó, anh xoay bước đến bên người An Nhiên, không e dè trực tiếp ôm lấy An Nhiên vào lòng, đầu tựa vào vai cô, nhắm mắt.

Nhóm người U Linh nhìn thấy hành động của lão đại như vậy, đều nhìn một người phụ nữ mặc áo blouse tỏ vẻ bí ai, cô gái tốt như vậy làm sao lại thích huấn luyện viên mặt than của bọn họ?

Ai... Mặt than còn chưa tỉnh, trong lòng còn có tiểu quái vật, trình độ cuồng đến nỗi bọn họ phải bó tay.

Bác sĩ Khúc cô vất vả rồi!

Xử lý xong tay của năm người bị thương xong, Khúc Tuệ Tuệ mới thở dài ra.

“Bác sĩ Khúc, nghỉ ngơi một lát đi.” Ngốc Úng cầm bình nước trong tay đưa cho Khúc Tuệ Tuệ.

Theo Ngốc Úng nhìn thấy, Khúc Tuệ Tuệ chính là bị kịch, thích huấn luyện viên còn chưa tỉnh, thích rõ ràng như thế, huấn luyện viên mặt than của bọn họ cũng không có cảm giác, quả thực là... làm cho người ta vô cùng thâm

Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười nhận nước trong tay Ngốc Úng, khi tầm mắt của ả nhìn Phó Quân Hoàng, thì biểu cảm hơi sững sờ.

Lúc này ả mới chú ý đến sự tồn tại của An Nhiên, thời gian trước ả bận đến muốn điên, không chú ý đến một nữ sinh tồn tại ở U Linh.

Ả tựa như đã gặp qua nữ sinh kia, trong thời gian ngắn ả không thể nhớ lại là ả đã gặp cô ở đâu.

Khúc Tuệ Tuệ nhìn An Nhiên hai lần, thời gian hai lần gặp không lâu, tất nhiên là không nhớ ra.

Khúc Tuệ Tuệ biết Phó An Nhiên, người mà anh gọi là bà xã, nhưng lúc ấy An Nhiên mặc một thân trang phục rằn ri, đầu đội mũ, mà lúc này cô lại mang trang phục bình thường, mái tóc mềm mại rồi tung trên vai, với ấn tượng của ả là bất đồng, ả tất nhiên quên, quên An Nhiên.

Thế nhưng cái này cũng không cho thấy là An Nhiên không biết Khúc Tuệ Tuệ.

Tâm tình của An Nhiên hiện tại rất khó chịu, không có tâm tình quan tâm đến một người phụ nữ đang tỉ mỉ xem xét cô, cô buồn bực, đưa tay trực tiếp ngăn trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cả kinh, bên hông tê rần, anh ngạc nhiên nhìn An Nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Phó Quân Hoàng, đáy lòng của An Nhiên đã khó chịu đến cực điểm, cô là sao quên Lão soái ca nhà cô là một người ngớ ngẩn trong chuyện tình cảm?

“Quân Hoàng, người đó là...?” Khúc Tuệ Tuệ uống một ngụm nước, ánh mắt lần nữa rơi trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vỗ vỗ An Nhiên, lực tay mạnh mẽ đặt ở hông xô kéo cô vào lòng bản thân, mày vẫn nhíu lại như trước.

Bảo bối của anh đang tức giận.

Hòn dỗi.

Anh trấn an cô, cảm giác được thân thể cô mềm mại, tầm mắt của anh mới nhìn Khúc Tuệ Tuệ.

Biểu cảm Khúc Tuệ Tuệ sững sờ, ả chưa từng thấy Phó Quân Hoàng như thế, ả không, ả đã gặp qua, chỉ là lúc nữ sinh này xuất hiện, ả mới nhìn thấy Phó Quân Hoàng như vậy.

Ả nhớ ra rồi, ả đã gặp qua nữ sinh này, lúc còn quân huấn, cô ấy chính là bã xă của Phó Quân Hoàng, là một cô vợ nhỏ là anh che chở.

“Vợ tôi.” Trả lời không thay đổi, biểu cảm cũng không đổi, đến ngay cả giọng điệu cũng không đổi.

Khoé môi cười của Khúc Tuệ Tuệ có chút cứng nhắc, nhưng ả vẫn lịch sự nhìn An Nhiên cười.

An Nhiên trực tiếp nép mình vào lòng của Phó Quân Hoàng, từ khi Bùi Thanh Dật trị liệu cho cô, cô đối với mọi người xung quanh càng cảnh giác, thậm chí còn có lúc cô ngăn người.

Đối với An Nhiên như vậy, Phó Quân Hoàng không tỏ vẻ lo lắng chút nào, theo anh, bảo bối của anh sẽ đem mọi chuyện xử lý êm đẹp.

Khi An Nhiên mệt mỏi, thì chỉ cần có Lão soái ca bên người, thì mọi chuyện đều giao cho anh là được.

Đây là lần đầu tiên nhóm người U Linh nghe được Phó Quân Hoàng giới thiệu tiểu quái vật như vậy, vẻ mặt cực kỳ khôi hài, Ngốc Ứng còn quên là đang uống nước, đến khi nước tràn ra hần mới tỉnh lại.

Mẹ nó! Rất kinh khủng!

Ngân Lang cười như một thằng ngốc nhìn Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên, theo hần, trên thế giới này ngoại trừ huấn luyện viên thì không có ai xứng với quân chủ của hần, không ai có tư cách đứng bên người quân chủ.

“Xin chào.” Khúc Tuệ Tuệ nhìn An Nhiên gật đầu.

Mày của An Nhiên không nâng lên, không nhận ra là có gậy đầu hay không.

Không phải là lần đầu tiên cô gặp ả, trên tay cô có tư liệu của ả, tất nhiên cũng hiểu được tâm tư của ả đối với Phó Quân Hoàng, thậm chí đến người lãnh đạo trực tiếp của Phó Quân Hoàng muốn làm mai cho hai người này, cái này cũng đủ chứng minh là tình cảm của người phụ nữ này đối với Phó Quân Hoàng.

Tuy Khúc Tuệ Tuệ là một quân y, nhưng thân thủ của ả vô cùng tốt, thậm chí là không kém so với bộ đội đặc chủng, tuy là nếu so với nhóm người U Linh kém một chút, thế nhưng cũng được xem là đáng chú ý, An Nhiên không phải là người ai cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của cô.

Khúc Tuệ Tuệ đến đối diện Phó Quân Hoàng ngồi xuống, ả thành thực đem nước cho Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng cũng không từ chối, đưa tay nhận lấy.

Khoé môi của An Nhiên khẽ động.

Phó Quân Hoàng mở bình nước, đem miệng bình đến môi cô, ôn nhu nói, “Cái miệng nhỏ uống chút, mát.”

Động tác uống nước của Khúc Tuệ Tuệ bỗng chốc cứng lại.

An Nhiên nghiêng đầu, ý muốn không uống, Phó Quân Hoàng nhìn môi của cô khô khốc, mày cau lại một chỗ.

Nhắm mắt lại An Nhiên chỉ thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, trên môi lập tức truyền đến cảm giác mềm mại, lập tức một ngụm nước được truyền qua.

Nhóm người U Linh nhìn thấy phương pháp uống nước như vậy bỗng chốc há hốc mồm, sau này nếu ai nói huấn luyện viên của bọn họ là đầu gỗ, thì bọn họ liền cùng người đó đánh!

Này là cái quái gì vậy, nếu là đầu gỗ thì bọn họ sẽ trực tiếp đi tìm cái chết?

Bọn họ không đành lòng nhìn biểu cảm của Khúc Tuệ Tuệ.

Nhưng trong lòng của mọi người hiếu kì, vẫn lên nhìn.

Thế nhưng làm bọn họ ngạc nhiên là, khoé môi Khúc Tuệ Tuệ vẫn luôn mang theo nụ cười, cười thật nhu hoà, giống như chuyện phát sinh trước mặt không liên quan đến ả.

Tổ chất này, năng lực chịu đựng này, quả nhiên người thường không thể so!

Bọn họ bó tay!

Chỉ là bọn họ không chú ý đến tay cầm bình nước của ả, các đốt ngón tay đã xiết chặt.

Anh thích nữ sinh kia đến thế sao? Hoàn toàn không quan tâm, tựa như muốn đem quan hệ của anh và cô ấy để cho mọi người biết.

Phó Quân Hoàng, lý trí, trầm ổn, là người máu lạnh, mà Phó An Nhiên lại làm cho anh không lý trí, không trầm ổn cùng nhiệt huyết tồn tại.

À, quả nhiên không thể chen vào được sao?

Con người có chút âm trầm, tầm mắt Khúc Tuệ Tuệ không nhìn Phó Quân Hoàng, biểu cảm của ả nhàn nhạt, vẻ mặt thoát nhìn cực kì nhu hoà, nhu hoà đến nỗi làm nội tâm của nhóm người U Linh bắt đầu rít gào.

Nếu cô khó chịu thì nói ra, cô đây muốn tiếp tục giả mồm cái lão, cô làm như vậy thì đến cuối cùng huấn luyện viên cũng không biết cô thích anh ta! (Xung cô là do nhóm người U Linh nha.)

Ở một bên khác, Bách Lí Lan nhìn thấy mười phần kì thú, là tay ba nha, thật là kì thú.

“Tôi nói, các người muốn cùng ăn ái thì cũng không cần ở trước mặt chúng tôi như vậy chứ?” Tiếng nói kiêu mị kèm theo chút trên đùa, Bách Lí Lan dựa người trên vách cabin, trêu ghẹo nhìn An Nhiên.

Cô ta tựa như phá lệ với An Nhiên.

“Này... Cô đến cùng có muốn nói cho tôi?” Tiếng nói của An Nhiên nhẹ nhàng, cô cũng không mở mắt, vẫn tựa vào lòng của Phó Quân Hoàng, biểu cảm nhàn nhạt.

Thân thể Phó Quân Hoàng hơi cứng lại, biểu cảm căng thẳng.

Bách Lí Lan vui vẻ, “Tất nhiên là...không có.” Biểu cảm của Phó Quân Hoàng thật đúng là buồn cười.

Mắt hơi mờ, tầm mắt của An Nhiên dừng trên người cô ta, giống như một mảnh xà đang nhìn con mồi cảm giác thật ----- không tốt!

Khúc Tuệ Tuệ có chút kinh ngạc nhìn An Nhiên, vừa rồi ả cảm giác được biểu cảm của nhóm người U Linh đột nhiên hiện lên sát ý như là đang đối với kẻ địch.

Vừa rồi ả cũng cảm giác được một dòng sát khí lạnh như băng bắt đầu hoạt động, ả không thể tin đó là của An Nhiên, một nữ sinh, một học sinh làm sao có thể có sát khí lạnh lẽo mà cường đại như thế.

Đó là người từ trong đám người chết đi ra, mới có hơi thở cường đại, làm sao có thể xuất phát từ An Nhiên người mà Phó Quân Hoàng che chở?

Bản thân của Bách Lí Lan cũng ngẩn ra, cô ta hít một hơi thật sâu, theo cô ta, bị An Nhiên nhìn dù sao cũng đỡ hơn là Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cũng không nói cho An Nhiên biết chuyện của Bách Lí Lan đang muốn nói, An Nhiên cũng không hỏi, cũng không cho người đi thăm dò, lúc này cô lựa chọn tin tưởng anh.

Lúc Bách Lí Lan rời đi, cô ta nhìn An Nhiên nói một câu: Chúng ta còn gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Sự Giấu Diểm Của Anh! Sự Hoài Nghi Của Cô (2)

Ở một nơi khác, trong một căn phòng mang kiến trúc châu Âu, có một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, người đàn ông mang mặt nạ màu bạc nhận điện thoại, bên kia là một trận âm thanh huyền ảo.

“Hàng của tôi đã bị mang đi, Lão Lí đã chết, anh nói chuyện này làm thế nào đây?”

“Hừm? Ai làm?”

“Đừng nói với tôi là anh không biết cái gì hết, anh coi tôi là một thằng ngốc à? Tiểu bảo bối của anh hiện tại được Phó Quân Hoàng chăm sóc rất tốt, tôi xem làm sao anh có thể mang người về.” Âm thanh bên kia di động cực kì lên mặt.

“Không muốn chết thì câm miệng.” Người đàn ông mang mặt nạ ngồi dưới ánh đèn, ánh đèn phản chiếu với chiếc mặt nạ thành một tia sáng lạnh như băng.

“Cất, thôi đi, nói đến người anh khâm trọng tâm? Sợ hãi sao? Lo lắng chứ? Tức giận sao? Nếu tức giận thì đến mà đánh tôi?” Một âm thanh hả hê tiếp tục nói.

“Làm tốt chuyện của cậu.”

“Muốn nói cho anh biết? Nhớ đem tiền mà anh nợ tôi chuyển qua tài khoản, a, còn có tiền phí nữa, dù nói thế nào, thì 17 người kia là anh em của tôi.”

Mang đàn ông mang mặt nạ không nói thêm cái gì, trực tiếp cúp điện thoại.

“BOSS, có phải hay không...? Lại từ từ trong bóng tối đi ra, nhìn hán.

“Không cần, tôi tin tưởng, tiểu bảo bối của tôi sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Lại từ hít một hơi thật sâu, theo hán, Phó An Nhiên chính là một quả bom hẹn giờ, bất cứ khi nào đều có khả năng nổ mạnh, nhưng BOSS lại...

“Lại từ...”

“Dạ, tôi tin tưởng ngài.” Ngoại trừ tin tưởng thì hán có thể làm cái gì?

Còn một tuần lễ nữa thì Ngân Dục bước vào kì thi cuối kì, thi xong là được nghỉ đông.

An Nhiên không thể không đến lớp, mặc kệ là sao, thi cuối kì là phải đi.

Trước khi An Nhiên đến trường học thì Phó Quân Hoàng không chỉ một lần nhắc nhở cô sau khi tan học phải đợi anh, hoàn toàn xem cô như một bé con.

An Nhiên gạt đầu tỏ vẻ là hiểu, gần đây họ Phó nhận được thư đe dọa, nói đúng hơn là nhận không ít.

Đã gần 2 tháng An Nhiên không xuất hiện ở Ngân Dục, làm cho người Ngân Dục thương tâm không ít, mà đám người ở Thất ban muốn điên lên hết rồi.

An Nhiên vừa mới bước vào phòng học, một người hướng tới cô lao tới!

An Nhiên phản xạ tự nhiên đem người nhào vào cô ôm lấy, tay nhẹ nhàng xoa lên đầu của cô, “Tô Nặc đã trở lại?”

Núp trong lòng cô, tiểu nha đầu này ngẩng đầu lên, nhìn An Nhiên, trong con mắt thật to là sự uỷ khuất tràn đầy.

“Đã trở lại từ sớm, nhưng Tiểu Nhiên cậu không có ở đây. Cậu không ở đây không có ai cùng tớ chơi đùa, Quả bưởi nhỏ cũng không cùng tớ chơi.” Tim đúng thời gian, nhanh chóng cáo trạng.

Khi mọi người nghe Tô Nặc cáo trạng, biểu cảm nhất thời vụn vỡ.

Bọn họ không cùng cậu ấy chơi đùa sao? Rõ ràng là nha đầu ngốc này không phản ứng khi bọn họ cùng cô chơi đùa! Cậu ấy còn dám cáo trạng! Còn là uỷ khuất cáo trạng!

“Ai không cùng cậu chơi?” Cố Hữu không biết lúc nào đứng phía sau Tô Nặc, tiếng nói thâm trầm làm Tô Nặc càng nép sát vào lòng An Nhiên.

“Cái gì tôi cũng không biết, chưa nói cái gì.”

An Nhiên buồn cười vỗ vỗ đầu tiểu nha đầu này, “Về sao không được nói dối, biết không?”

Tô Nặc bĩu môi, cô chính là không thích cùng bọn họ chơi đùa thôi, cô chỉ thích một mình tiểu Nhiên mà thôi, có cái gì không đúng sao?

Nhưng mà đối với cô (Tô Nặc) mà nói, Tiểu Nhiên nói mọi chuyện đều đúng, cô ngoan ngoãn gạt đầu, buông An Nhiên ra, hướng đến mọi người đang có biểu cảm vụn vỡ xin lỗi:

“Thật xin lỗi, tuy là tớ cũng thích cũng mọi người, nhưng không thích bằng Tiểu Nhiên, vì thế mọi người không cần ghen tị.”

Nếu lời thô bạo có thể đánh người thì bọn họ có thể đem cậu ấy đánh rồi?

“Nữ thần nữ thần, gần đây cậu đi đâu? Cậu không sao chứ?” Li Vi là người thứ nhất xông lên, một mặt của cô sốt ruột, sau khi lần mà An Nhiên bị bắt cóc, cô cũng không gặp được An Nhiên một lần nữa, tuy rằng bọn họ biết được An Nhiên không sao từ miệng của Cố thiếu, nhưng các cô vẫn không nhìn được lo lắng.

Theo bọn họ, nữ thần sở dĩ bị buộc đi, đều là vì bọn họ.

“Có một số việc gấp, làm mọi người lo lắng,” An Nhiên cười.

Mọi người lắc đầu, “Nữ thần cậu không có việc gì tốt rồi.”

Mọi người ở Thất ban đều biết được thân phận của An Nhiên, bọn họ đều không thích những người giàu có, nhưng là những người cả ngày chỉ biết khoe khoang nhà mình giàu có ra sao, tuy Cố Hữu là công tử họ Cố, nhưng trên người cậu ấy không có tính nết của thiếu gia, mà thân là tiểu thư họ Phó, Phó An Nhiên lại càng không làm ra vẻ gì cả, thật sự là bọn họ rất thích.

“Trên sách là trọng điểm mà tôi đã đánh dấu cho mọi người, nơi đánh dấu là nơi có khả năng thi cao nhất.” Tiếng nói trầm của Cố Hữu vang lên.

Nghe được lời nói của Cố Hữu, mọi người không nói hai lời, lập tức chạy đến bàn học của An Nhiên, lấy một chồng sách đoạt đi, lúc ôm đi còn không quên nói:

“Nữ thần chúng tớ rất nhanh.”

“Nữ thần mượn dùng một chút.”

“Trước giờ lên lớp sẽ trả lại cho cậu.”

.....

An Nhiên có chút ngạc nhiên, đám người này đối với cô tựa như càng ngày càng ..... tiện thể rồi hả?

Cố Hữu nhún vai, cậu không nên nói lời này.

Tô Nặc kéo An Nhiên trở lại chỗ ngồi, gương mặt hưng phấn, “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, chú nhỏ đã cầu hôn tớ rồi.”

An Nhiên ngạc nhiên, “Lúc nào?”

Tô Nặc lộ ra một mặt thần bí, “Lúc cuối năm” Là lúc hết năm, không phải lúc đón năm mới.

An Nhiên đã nói, trong trí nhớ của cô, sinh nhật của Tô Nặc là tháng 2, xem ra là Tô Kinh Thiên thật là có mảy tháng cũng không đợi nổi.

“Chúc mừng nha Tô Nặc.” An Nhiên cười ôn nhu nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc cười thật tươi, “Ha ha.”

Tô Nặc đơn thuần cười, thế giới của cô là sạch sẽ, mà một màu trắng tinh. Trong thế giới của cô, ngoại trừ Tô Kinh Thiên thì không còn ai nữa.

“Hắc, Phó An Nhiên, cô đã trở lại?” Một âm thanh kinh hi nhất thời vang lên.

An Nhiên quay đầu, hướng về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Thiệu Văn Cẩm một mặt táo bạo nhìn cô, theo sau hắn có vài học sinh, nhưng kì lạ là đám người kia làm sao có thời gian đến hệ của bọn họ đây.

“Mẹ nó, Thiệu Văn Cẩm anh thế nào lại tới nữa.” Bé ca đứng lên trước, nhanh chóng chạy tới phía trước An Nhiên, ngăn cản Thiệu Văn Cẩm.

Gần đây, Thiệu Văn Cẩm cùng thất ban có quan hệ rất tốt, Thiệu Văn Cẩm người này cũng không ngay thẳng mấy, tuy nhiên cũng có chừng mực, bất kể là đối với nam sinh hay nữ sinh, tính khí đều không tồi, đến nay Cố Hữu cùng Tô Nặc đối với hắn không lạnh không nóng.

“Nghe nói nữ thần đã trở lại, tôi tiến đến cúng lại nữ thần ánh sáng.” Nói xong, Thiệu Văn Cẩm kéo Bé ca ra, cười hề hề nhìn An Nhiên, “Nữ thần nữ thần, nghe nói cô đại khai sát giới, giết đám người kia không còn mảnh giáp, một mình chiến đấu rất hăng hái, đến cuối cùng dành được thắng lợi, mở ra một đường máu, giẫm lên đó mà đi ra! Có thật không? Nghe nói, rất sôi trào nhiệt huyết!”

Cái này là ở đâu đồn nhảm đây?

Đám người Bé ca thật sự là không nhìn nổi, trực tiếp kéo Thiệu Văn Cẩm rời khỏi, trước khi đi, bọn họ một mặt xin lỗi nhìn An Nhiên, “Nữ thần thứ lỗi thứ lỗi, người này hôm nay chưa uống thuốc, chờ uống thuốc xong sẽ tốt lên. Chúng tôi đưa anh ta đi uống thuốc.”

“Này, uy các người bỏ tôi ra, tôi muốn tìm nữ thần của tôi, nữ thần, cô trả lời cho tôi biết, đó có phải là thật không!” Tiếng gào thét từ bên ngoài truyền vào lớp học.

An Nhiên phù ngạch, cô chỉ mới có hai tháng không đi học mà thôi, người này sao lại biến thành như vậy?

Nhưng cũng trong lúc này, một tiếng nói khí phách đột nhiên vang lên:

“Ai là Phó An Nhiên? Đứng ra cho lão tử!”

Được rồi, người đó xem ra muốn chết đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: An Nhiên Quá Đào Hoa(1)

Hai người vẫn còn đùa giỡn--- Bé ca cùng Thiệu Văn Cẩm cùng lúc ngừng lại, mọi hành động của người ở Thất ban đều cơ hồ dừng lại, ánh mắt nhìn vào một bóng người ở cửa lớp đang kêu gào.

Chỉ thấy một nam sinh cường tráng, với khuôn mặt dữ tợn nhìn vào lớp học, đứng phía sau người kia còn có mấy nam sinh tùy tùng, xem ra lai lịch không nhỏ.

Thấy không có ai đáp lời hắn, biểu cảm người nam sinh cường tráng này vẩn vơ, kêu gào càng lợi hại hơn, “Các người nếu không nói ra ai là Phó An Nhiên, tôi có thể làm cho tất cả bị trục xuất ra khỏi Ngân Dục!”

“Ồ, xem nào, xem ai mà có uy vũ đến nỗi có thể làm cho chúng ta bị trục xuất khỏi Ngân Dục.” Âm thanh chắc chắn vang lên, thì thấy lớp trưởng Hứa Anh Thiên đang đứng trước bục giảng, gương mặt không tỉnh là quá xinh đẹp nhưng lại hết sức nhu hoà lại lộ ra một tia xem thường.

“Tôi đây cũng đã lâu rồi chưa thấy cái loại này, không tới cũng tốt, làm cho chúng ta vui mừng?” Bé ca hiện lên một mặt ngại ngùng, thấy vẻ mặt như vậy Thiệu Văn Cẩm liền hung hăng đá một đá.

“Tên béo đáng chết, làm sao mà càng ngày càng buồn nôn như vậy?”

“Chán ghét, trái tim của người ta đều thuộc về anh, anh làm sao có thể nói như vậy với người ta.” Thuận tiện còn đá mất một cái.

Thiệu Văn Cẩm chịu không nổi, câm nín.

Trong lòng Bé ca đắc ý, đấu cùng cậu? Còn hơi non!

Mọi người trong lớp đều nhìn Bé ca, nhìn hành động của cậu, không chút nề tình mà cười phá lên.

Nhưng người còn đang kêu gào đứng ở ngoài cửa không kiên nhẫn được nữa, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên không ai để ý đến hắn.

" Các người quả thật là..... "

" Ôi, cậu không biết là đánh gãy lời người khác nói là không có lịch sự hay sao ? Cậu lại không có chút phép lịch sự nào, người nhà có biết cậu vậy không ? " Thiệu Văn Cẩm cười thật xán lạn, nhưng Bé ca khi nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy, trực tiếp lựa chọn lui binh nhượng bộ.

Hằng ngày tuy Thiệu Văn Cẩm thoát nhìn rất lăm lệt như một ánh mặt trời nhưng khi hắn cười như vậy thì chuẩn bị có chuyện xảy ra.

Hằng ngày quả thực chính là một phúc hắc, là lão tổ của phúc hắc.

Muốn cùng hắn đùa giỡn, không biết bản thân " chết " thế nào.

Tựa như người đến biết Thiệu Văn Cẩm nhưng cũng chỉ là " biết " mà thôi.

Người đang kêu gào bắt đầu lên mặt, " Cậu giống như gà mẹ, nhà cậu có biết không ? " Cho rằng cái gì hắn cũng không biết sao.

Mọi người nghe người đó hỏi thế, hầu như mọi người ở Thất ban đều nở nụ cười.

" Ha ha, biết, người nhà của anh ta khẳng định là biết. " Bé Ca quàng qua cổ của Thiệu Văn Cẩm, toàn thân nặng nhọc áp trên người Thiệu Văn Cẩm, " Nếu là mẹ hắn, người nhà hắn là không biết thì sống hắn là phí rồi, có phải không hả ? "

Ngoài ý muốn, Thiệu Văn Cẩm không nổi nóng, hần cười hề hề nhìn Béo ca, trong lòng Béo ca lạnh từng trận, hần mới dời tầm mắt nhìn lên người nam sinh cường tráng, toàn thân toả ra khí thế bá vương.

" Thế nào ? Nếu như là người nhà tôi biết, thì bọn họ cũng phải ủng hộ tôi. " Cái này có phải gọi là châm chọc hay không đây !

Gương mặt của người nam sinh trong nháy mắt vặn vẹo, hần hít sâu, " Tôi là đến tìm Phó An Nhiên, các người là loại .... "

" Khi anh ở đây sẽ có loại ? Lợi hại lắm sao ! " Hứa Anh Thiên không biết khi nào đã đi đến bên cạnh của Thiệu Văn Cẩm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó chịu.

" Bằng không làm sao có thể chạy đến phòng học của chúng ta âm ỉ ? 18 năm sau người ta vẫn là một trang hảo hán, vì thế nên người ta không sợ. " Lí Vi đứng bên cạnh An Nhiên, hừ lạnh.

Từ đầu đến giờ Cố Hữu không nói chuyện, cả người cậu đều ngồi ở trên ghế, ánh mắt cũng không nhìn đến người đang làm âm ỉ ngoài cửa.

Theo cậu, đây chỉ là một chú hề, không cần thiết ra tay.

Thế nhưng, dưới ánh mắt tò mò của Tô Nặc lại không cho là vậy, hiện tại cô rất tức giận, đặc biệt nóng giận, thật vất vả Tiểu Nhiên mới về lớp học, đã có người tới tìm phiền toái, thật đáng ghét.

" Anh là ai, anh làm gì mà tìm Tiểu Nhiên, tôi nói cho anh nha, nếu anh dám khi dễ Tiểu Nhiên, tôi sẽ nói với chú nhỏ, sau đó làm cho chú nhỏ đem anh bắt lại mà đánh ! " Tiếng nói ôn nhu trong trẻo của Tô Nặc vang lên.

Nghe được âm thanh của Tô Nặc, mọi người rất là .... Không chịu nổi phải che mặt, Tô nải nải, cô làm sao lại lên tiếng lúc này.

Người nam sinh cao to tất nhiên cũng nghe được âm thanh của Tô Nặc, tầm mắt của hần dừng trên người Tô Nặc.

" Trước hết nói cho tôi biết Phó An Nhiên là ai, tôi liền nói cho cô biết vì sao tôi tìm cô ấy. "

Người nam sinh cao to vừa dứt lời, mọi người đồng thời ngậm ngẩn.

Ai mà tin được ! Anh ta cho rằng đang nói chuyện với những đứa bé mới 3 4 tuổi hay sao ?

Lúc mọi người đang châm chọc hần, tiếng nói mềm yếu ôn nhu của Tô Nặc vang lên, cô chỉ là gương mặt lạnh nhạt của An Nhiên nói, " Cô ấy chính là Phó An Nhiên, là Tiểu Nhiên nhà tôi, anh muốn gì, nói mau. "

Mẹ nó ! Mẹ nó ! Tô Tiểu Nặc, đầu óc của nha đầu này chỉ bày trí thôi sao ? Cô muốn náo loạn gì nữa đây !

Cố Hữu ngồi ở một bên, biểu cảm không thay đổi, nhưng tay lật sách của cậu hơi dừng lại một chút, nhưng cũng chỉ dừng lại một lát.

An Nhiên cũng bật cười, cô biết trước sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Người nam sinh cường tráng lướt qua bên người, tầm mắt rơi trên người An Nhiên.

Bị phản chiếu ánh sáng nên hần vẫn chưa thấy rõ dáng vẻ của An Nhiên, hần chỉ thấy một bóng người, nhưng chỉ cần một bóng hình cũng làm tâm hần run lên.

Hần đẩy đám người ở Thất ban ra, nghênh ngang bước đến chỗ của An Nhiên, nhìn An Nhiên từ trên cao xuống.

Đến gần, hần thấy rõ được ngũ quan của An Nhiên.

Sau một lát thất thần, người nam sinh cường tráng ho nhẹ ra tiếng, rồi sau đó nói, " Phó An Nhiên, tôi là Đồng Diệp, ở khoa kinh tế quản lí. "

Mọi người đều sững sờ, đây là người đầu tiên đến gây chuyện là thông báo lai lịch ?

" Sau đó ? " Trong tay An Nhiên vẫn cầm truyện cổ Grimm, chưa bao giờ thay đổi.

Không nghĩ đến âm thanh lại dễ nghe như vậy.

Tâm tư của Đồng Diệp không biết bay đến nơi nào, khi hoàn hồn lại thì sắc mặt của hần lại không tự chủ đỏ lên.

" Uy, sao mặt anh lại đỏ lên, anh tìm đến Tiểu Nhiên nhà tôi làm gì ? Tôi nói cho anh biết, Tiểu Nhiên nhà tôi đã có người trong lòng, anh không thể so sánh với sự lợi hại của anh Phó, cũng không đẹp trai như anh Phó, anh đừng có ý đồ gì với Tiểu Nhiên ! " Bộ dáng Tô Nặc giống như gà mẹ bảo hộ gà con, đem An Nhiên bảo vệ chặt chẽ kĩ càng.

Hiện tại, người ở Thất ban biết được anh Phó trong miệng Tô Nặc là ai, khi nữ thần không có ở đây, họ biết được nhiều chuyện từ trong miệng của Tô Nặc.

Khi mới nghe được, bọn họ rất kinh ngạc.

Phó An Nhiên chính là người họ Phó, là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết.

Như vậy, Mã Tĩnh Như trước kia tự cho mình là tiểu thư họ Phó, sao cô (An Nhiên) lại không ra mặt làm rõ ? Mà càng làm cho họ không thể tiếp thu được chính là Mã Tĩnh Như kia không biết đã biến mất nơi nào, hẳn là không muốn mất mặt khi nói mình là tiểu thư họ Phó.

Ai... Quả nhiên là muốn tiền đến muốn điền rồi chúa ơi.

Ngẫm lại, Thất ban bọn họ thật đúng là nơi ngoạn hồ tàng long.

Trước có tiểu thư họ Phó Phó An Nhiên, sau là thiếu gia họ Cố Cố Hữu, lại còn Tô Nặc không biết có bối cảnh thế nào, bọn họ có hỏi qua cô (Tô Nặc), cô nói cô cũng không biết, chỉ biết có một chủ nhỏ rất lợi hại.

Được rồi, bọn họ không thể cùng nha đầu này so đo nhiều, có điểm đơn thuần, cũng là tốt, phải không ?

Đồng Diệp ho khan một tiếng, không còn có bộ dáng khí phách lúc trước nữa, ngược lại có chút ngại ngùng.

Cả người Thiệu Văn Cẩm dựa trên người Béo ca, ánh mắt hẹp dài hơi nheo lại, " Tôi nói bạn Đồng Diệp này, cậu là coi trọng nữ thần nhà chúng tôi, nên bước lên thổ lộ đi ? "

Nháy mắt mọi người kinh sợ !

Mẹ nó, đến thổ lộ ? Là lần đầu tiên bọn họ thấy màn thổ lộ đặc biệt như vậy !

Đồng Diệp còn đang sững sờ nghe được lời nói này của Thiệu Văn Cẩm, hần vội vã lắc đầu, nhưng lại trưng ra bộ mặt đã đỏ.

" Không, không, không phải ! Tôi làm sao lại thích Phó An Nhiên ! " Lắc đầu phủ định, kiên quyết không nói.

Ồ Thất ban mặc kệ là nam sinh hay nữ sinh, khi nghe lời nói như thế, trong nháy mắt mặt đen xuống, " Anh nói lời này là sao ? Nữ thần của chúng tôi không xứng với anh sao ? Anh là cái thứ gì ? "

An Nhiên thờ dãi.

Đây rốt cuộc là sao? Cô chỉ mới không xuất hiện hai tháng thôi mà.

Trong nháy mắt, mặt của Đồng Diệp đỏ bừng.

" Anh đến là muốn làm gì ? " An Nhiên khép lại truyện cổ Grimm, ánh mắt thanh lãnh dừng trên người hần ta.

Thân người của Đồng Diệp không tự chủ run lên, " Tôi... bạn của tôi muốn gặp cô, không đúng, là cô phải đi gặp bạn tôi. "

" Anh là ai ? Mà lại dám ra lệnh với nữ thần của chúng tôi ! "

" Cút đi ! Nếu anh không muốn bị đánh, liền cút nhanh. "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: An Nhiên Quá Đào Hoa(2)

Nói tóm lại là các nam sinh ở Thất ban cảm thấy rất khó chịu.

Béo ca cất bước đến phía trước của Đồng Diệp, kéo lấy hần, biểu cảm sâu không lường được.

" Nếu không cút, anh có tin tôi ngồi xuống cho anh chết ? " Thân thể của béo ca tuyệt đối là một vũ khí sát thương lợi hại.

Đồng Diệp nguyên bản sắc mặt còn đỏ lại biến chuyển, hần xoay người, dùng thân thể cường tráng của bản thân đụng béo ca.

Nhất thời Béo ca vô ý, suýt nữa bị Đồng Diệp đụng ngã xuống đất.

Đây là hiện thực hung tàn thế nào ! Béo ca vậy mà bị Đồng Diệp đụng sắp ngã !

" Thế nào, chạy đến lớp chúng tôi để gây chuyện ? " Nam sinh của Thất ban không ngồi yên, một đám người xông tới.

" Tôi không tìm các người, các người chạy đến đây làm gì ! " Đồng Diệp bày ra khuôn mặt dữ tợn, thoạt nhìn cực kì tàn bạo.

" Ôi, cậu không nên náo loạn ! " Đột nhiên, một âm thanh lo lắng hô lên, là một nam sinh có vóc người nhỏ bé từ phía sau Đồng Diệp chạy đến, giữ chặt tay của Đồng Diệp, về mặt chỉ trích.

Đồng Diệp nhất thời hạ xuống, xem ra núi này cao còn núi khác cao hơn ? Có vẻ là thế.

Nam sinh có vóc người nhỏ kéo Đồng Diệp ra phía sau lưng, sau đó áy náy nhìn An Nhiên, " Bạn học Phó, thật sự có lỗi, Đồng Diệp này là nhất thời sốt ruột, mới làm như vậy, tính cách của cậu ấy rất đơn thuần. "

Mày của An Nhiên cũng không nâng lên.

" Các người muốn làm gì ? " Cố Hữu nguyên bản còn đang đọc sách lúc này đã khép sách lại, ánh mắt lạnh lẽo, trong con ngươi là một tia cao thâm khó dò, người bình thường không thể biết là cậu đang suy nghĩ cái gì.

" Chúng tôi chỉ muốn bạn học Phó giúp một chuyện, là một chuyện rất nhỏ mà thôi. "

" Cái gì. "

Nói đến chỗ này, nam sinh có vóc người nhỏ này cũng giống như Đồng Diệp, bắt đầu ngại ngùng.

" Không nói ? Vậy dứt đi. " Cả người Bé ca nóng nảy, " Thật đúng là chưa từng thấy, đến nhờ giúp nhưng không nói muốn giúp cái gì. " Bé ca không khách khí cười ha hả.

" Có một bạn học của tôi rất thích cô, hi vọng cô có thể đến gặp mặt cậu ấy một lát. " Đồng Diệp cuống lên, lập tức nói.

Sau khi Đồng Diệp nói, trong lớp học yên tĩnh được vài giây, lập tức phát ra một trận cười vang lên.

Mặt của đám người của Đồng Diệp toàn bộ đều đen xuống, bọn họ biết trước kết quả sẽ là như vậy.

" Người ở Ngân Dục toàn bộ đều thích nữ thần, không thấy Thiệu Văn Cẩm thiếu gia là tự mình đi gặp nữ thần của chúng tôi sao ? Bạn của anh là cái gì ? Mà để nữ thần của chúng tôi phải đến gặp anh ta ? Anh ta rất lớn sao ? " Bé ca cười cười đi đến chỗ Thiệu Văn Cẩm quàng qua cổ hắn (Thiệu Văn Cẩm), về mặt châm chọc.

" Thế nào ? Chẳng lẽ nữ thần của chúng tôi không đi, các người tính động thủ sao ? Đến đây đến đây, chúng ta hoạt động xương cốt, chúng tôi đã lâu không vận động rồi. "

Nam sinh ở Thất ban không phải là không có phần tử bạo lực.

Nam sinh có vóc người nhỏ hiển nhiên không nghĩ đến người của Thất ban lại nghĩ như vậy, tuy rằng lúc đầu bọn họ dự định như vậy.

" Không... " Nam sinh có vóc người nhỏ vừa định giải thích, lo sợ tính tình nóng nảy của Đồng Diệp không kiên nhẫn chờ.

" Muốn động thủ sao ? Phó An Nhiên, tôi mặc kệ cô là nhân vật phong vân gì của Ngân Dục, có bối cảnh thần bí gì, hôm nay cô cần phải đi theo tôi, bằng không... "

" Bằng không thế nào ? " An Nhiên cười cười, khoe môi nhè nhẹ cong lên, Cố Hữu không biết vì sao lại lùi về sau một bước.

Bình thường khi An Nhiên lộ ra biểu cảm như vậy, thì chính là lúc cô tức giận.

An Nhiên hoàn toàn không nghĩ đến, trải qua nhiều việc như vậy, lại có người không biết sống chết lại đến uy hiếp cô, thậm chí còn đe dọa cô.

Đồng Diệp nhất thời cứng miệng, chính hắn cũng không biết làm sao.

Nếu là lúc bình thường, chỉ cần thân mình cứng rắn của hắn hướng về người đối diện thì người đó sẽ nhũn xuống, làm sao là Phó An Nhiên trong truyền thuyết này lại không có phản ứng nào, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn hắn.

Nếu không phải vì tiểu tử kia, hắn cũng không đến Thất ban để tìm Phó An Nhiên trong truyền thuyết ? Nực cười !

Hắn nghe nói không ít chuyện của Phó An Nhiên, nhưng chưa thấy qua cô, thậm chí đến cả ảnh chụp của cô cũng chưa thấy, Nhưng mà tiểu tử kia lại bất động, không biết đùa nhỏ đó thế nào, lại đối với Phó An Nhiên yêu mến, còn kém là tìm sống chết.

Ngày đó, sáng sớm không biết từ nơi nào hắn nhận được tin Phó An Nhiên trở lại học, hắn kích động chỉ thiếu chút nữa giơ chân, thế nhưng trong lớp bọn họ không biết người nào nói một câu châm chọc :

Mày như vậy mà muốn có được Phó An Nhiên ? Cũng không tự xem bản thân của mình có tài đức gì.

Một câu nói, trong nháy mắt đã kích hấn nặng nề.

Họ Đồng của hấn cũng là gia đình giàu có, nhưng ở Ngân Dục không ít tiểu thư thiếu gia nhà giàu, thật đúng là không có gì để xem, một câu nói của người đó làm tâm tình của em trai hấn trong nháy mắt ngã xuống vực, thậm chí còn muốn nhảy lầu tự sát.

Mẹ nó ! Hấn muốn đến xem Phó An Nhiên là người thế nào, mà có thể làm em trai của hấn mê luyến như thế !

Hấn đã đáp ứng em trai của hấn, sẽ làm Phó An Nhiên chủ động đến lớp của bọn họ để tìm hấn (em trai của Đồng Diệp), như vậy thì em trai của hấn mới đem mặt mũi trở về, còn để cho bọn người đó xem.

Nhưng mà hấn nghĩ chuyện quá đẹp, thật sự là không hoàn mỹ như hấn nghĩ.

Hấn đi đến Thất ban, là Thất ban rất thần bí trong truyền thuyết, không ai có thể dễ dàng đối phó, thậm chí ngay cả nhân vật phong vân của khoa pháp luật PVC cũng ở nơi này, trong khoảng thời gian ngắn hấn không hiểu, Phó An Nhiên đến cùng là có ma lực đến mức nào mà người trong trường lại vậy đờ.

" Phó An Nhiên, nếu cô không đi, thì cậu ấy có khả năng sẽ chết. " Đồng Diệp thật sự không biết nên nói cái gì, ghen thật lâu mới nói rõ.

Một câu nói, nhát mắt xung quanh yên tĩnh.

Mà lúc này có một tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Tầm mắt mọi người hướng đến nói phát ra tiếng cười, chỉ thấy cả ngời Tô Nặc nằm trên bàn mà cười, chờ Tô Nặc cười đủ, Tô Nặc mới lau nước mắt ở khoé mắt bản thân vì cười quá độ nên mới chảy nước mắt, chậm rãi nói :

" Anh thật thú vị, người đó muốn chết, Tiểu Nhiên cũng cứu không được. Tiểu Nhiên không phải tử thần, không phải nói anh ta không chết thì anh ta sẽ không chết. Tôi nói anh có phải xem phim hoạt hình nhiều quá phải không ? "

Nhát mắt mọi người chảy hắc tuyến.

Ôi không, cô ấy có phải là người cùng hành tinh với mình hay không ?

Cô ấy không biết cái nào là đúng cái nào là nói đùa !

Thế nhưng, ở Thất ban khi nghe Tô Nặc nói vậy cũng hoàn hồn trở lại, thậm chí còn có không ít người bật cười.

" Đúng vậy, nữ thần của chúng tôi không phải là tử thần. "

" Không phải là không biết xấu hổ đến tìm nữ thần ? Chúng tôi khuyên anh, nếu về sau anh còn xuất hiện ở lớp chúng tôi, đừng trách chúng tôi không khách khí ! "

.....

Thiệu Văn Cẩm giống như là đang xem diễn tuồng, cả người dựa trên người đầy thịt của Béo ca, Béo ca đẩy Thiệu Văn Cẩm mềm như bún ra, về mặt ghét bỏ.

" Nhanh cút đi, anh hôm nay không có giờ học sao ? "

Thiệu Văn Cẩm nở nụ cười, " Nữ thần đã đến lớp, lớp của tôi tự nhiên cũng không có giờ. " Bản thân cảm thấy không chút xấu hổ mà trả lời.

" Bạn học Phó An Nhiên, thật sự là cần sự giúp đỡ của cô, chúng tôi. . . " Thấy đề tài ngày càng lệch lạc, nam sinh vóc người nhỏ hít một hơi thật sâu, nhìn An Nhiên mà trịnh trọng nói.

" Sống chết của anh ta, cùng tôi có quan hệ gì ? " An Nhiên nhàn nhạt nhìn nam sinh có vóc người nhỏ, " Đến cả sinh mệnh của bản thân cũng không cần, thì có cái gì lại không chịu được ? Ít nhất, tôi cũng không có dũng khí đi tự sát. "

An Nhiên nói lời này làm mọi người càng thêm tôn sùng cô.

Đúng vậy, nếu dám đi tự sát, thì còn cái gì mà người nọ chịu không nổi ? Cho rằng chết là xong hết mọi chuyện ? Quả thực là đáng chê cười ! Nếu dám đi tự tử, thì một mình đối mặt với mọi thứ trên đời thì có gì đáng sợ ?

Nam sinh có vóc người nhỏ sùng sờ, Đồng Diệp cũng ngẩn ra.

Nam sinh có vóc người nhỏ sùng sốt không nghĩ đến Phó An Nhiên lại nói như vậy, Đồng Diệp ngẩn ra là do -----

" Phó An Nhiên, cô chính là một người máu lạnh ! Anh em của tôi cũng vì cô mà chết, cô ở đó mà còn mạnh miệng ! "

Búp----

Một quyển sách một chút khách khí ném vào ót của Đồng Diệp.

Đồng Diệp còn muốn mở miệng nói thì sững sốt, hần ta quay đầu nhìn, nhìn thấy Cố Hữu một mặt lạnh nhạt đi đến phía trước hần, cúi người nhặt quyển từ điển Oxford lên, khoan thai mở miệng :

" Thật có lỗi, lỡ tay. "

Lỡ tay ? Lỡ tay là bay đến đầu của hần ? Xem hần là kẻ ngu sao ?

Nhưng hần còn chưa phát tiết, thì trên người hần mọi nơi đều tiếp một đống sách vở, mà mỗi một lời nói đều giống nhau :

Thật có lỗi, lỡ tay.

Tô Nặc nhìn thấy cảm thấy rất thú vị, thuận tay cầm lấy quyển sách của bản thân muốn ném qua chỗ Đồng Diệp, nhưng cô vừa mới đem sách giơ lên, thì Đồng Diệp bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt không chớp nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc nhất thời ngẩng người, trên mặt là biểu cảm ảo não, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người, cô hít một hơi thật sâu, không chút lưu tình ném quyển sách trong tay đi.

Khi quyển sách bị trúng mặt, Đồng Diệp không thể tin nhìn một cô gái thoát nhìn mềm yếu.

Cô cũng dám trắng trợn mà ném sách vào hần.

" Ha ha, thực xin lỗi nha, lỡ tay. "

Đồng Diệp tức muốn học máu, mà mọi người ở Thất ban bắt đầu đi che mặt, biểu thị rằng mình cũng bắt đầu đi với màn này.

" Phó An Nhiên, cô không biết là các cô ..... " Nam sinh có vóc người nhỏ không chịu đựng được nổi giận, nhìn An Nhiên quát lên.

Nhưng lúc này, có một âm thanh trung khí mùi phần từ ngoài cửa sổ truyền vào !

-----" Phó An Nhiên, tôi thích cô!"

--- ---" Phó An Nhiên, nếu cô nghe được, thì cô ra đây một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: An Nhiên Quá Đào Hoa(3)

Nghe được âm thanh đó, Đồng Diệp cũng nam sinh có vóc người nhỏ nhất thời nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng người ở trước lớp, trong nhất thời bọn họ hỗn loạn.

Cái này là cái quái gì? Người này không phải là ở trong lớp học nói muốn tự sát hay sao?

"Không Vũ Trạch, cậu lại muốn làm cái gì?" Đồng Diệp nhìn ngoài cửa, lớn tiếng nói.

Nam sinh có vóc người nhỏ cũng cá kinh, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến Không Vũ Trạch vậy mà có thể cầm cái loa khuếch đại mà đến, người này không ngại mất mặt hay lời nói kia làm hần bị kích thích?

Không ít người đứng ở phía sau Không Vũ Trạch xem hần, trong đó không ít người của khoa bọn hần, hiển nhiên là đến xem náo nhiệt.

Khi nghe Không Vũ Trạch hét như vậy không chỉ riêng học sinh của Thất ban, mà hầu như cả nửa trường đều nghe được, trong Ngân Dục không ít người thích Phó An Nhiên, nhiều đến nỗi đếm không hết, nhưng dám thổ lộ như vậy đến nay chỉ có mình Không Vũ Trạch.

An Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ lớp học, thấy bu đầy người, bọn họ hưng phấn không thôi, xem ra có một vở kịch hay của năm.

"Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, người kia đang gọi tên của cậu kia." Tô Nặc hưng phấn nói.

Cố Hữu một mặt hắc tuyến, thậm chí ngón tay cầm sách trở nên trắng xanh.

Tô Vô Ưu không biết từ khi nào đã đứng ở trước cửa phòng học, ánh mắt rơi vào bóng người ở trước lớp, con người ẩn phía sau cặp kính dày làm người ta không nhìn thấu được biểu cảm.

Thiệu Văn Cẩm nắm thịt trên người Béo ca, “Béo ca, cậu nói xem nếu như nữ thần bị ai đó đoạt đi, chúng ta nên làm thế nào?”

“Lột da hần, ăn thịt hần, sau đó đem xương của hần đốt thành tro!” Dám đoạt nữ thần của hần thì hần cho biết mùi.

Thấy vẻ mặt của Béo ca như vậy, Thiệu Văn Cẩm an tâm, ít nhất khi hần không có ở đây, có Béo ca cùng mọi người bảo vệ mọi hành động của cô?

-----“Phó An Nhiên, tôi thích em! Thật thích.”

-----“Tôi hát cho em nghe một bài nha, tôi hát rất êm tai.”

-----“Ánh trăng đại biểu lòng của tôi tặng em.”

Cái này được gọi là hết khăn cả giọng, nhưng đây cũng là một bài hát, Khổng Vũ Trạch hần hát ca khúc “Không sai”

Khi hần hát được một nửa, có người nhin không nổi nữa ném sách giáo khoa của bản thân đi.

“Nếu anh muốn hát thì hát cẩn thận, nếu nói làm loạn thì cút đi!”

“Nữ thần là một người nổi tiếng, anh không rõ sao? Cút đi!”

“Nếu như không muốn bị ném cà chua cùng trứng gà thì liền chạy nhanh một chút! Cút ngay!”

Đã có người đầu tiên ném sách, quyển sách tùy tiện bay tới chỗ của Khổng Vũ Trạch.

Nhưng Khổng Vũ Trạch giống như có một quyết tâm rất lớn, hần vẫn đứng yên tại chỗ, trong tay là cái loa khuếch đại âm thanh, hướng đến chỗ của An Nhiên trong lớp, lớn tiếng hô:

“Phó An Nhiên, tôi vì em, tuyệt đối sẽ không dao động, tôi rất thích em, không có ai có thể làm cho tôi dao động! Tôi sẽ luôn luôn yêu em, giống như ánh trăng, vĩnh viễn ôn nhu mà nhìn em!”

Lời này vừa nói ra, giống như là đang thi đấu?

Mọi người đồng loạt ngã xuống đất mà phụt cười.

Học sinh ở Thất ban không khách khí mà lớn tiếng bật cười.

Tô Nặc nằm nhoài trên người An Nhiên mà cười, “Người này thật dễ thương nha, là giống với ánh trăng? Không trách được mặt của anh giống như một hồ nước, ha ha ha.”

Đồng Diệp cùng nam sinh có vóc người nhỏ không chịu được nữa, Đồng Diệp là người đầu tiên chạy ra khỏi lớp học, đầu tiên là hần phải đem người không biết mất mặt này tóm đi.

Làm bản thân mất mặt trong khoa còn chưa tính, hiện giờ còn kéo cả trường đến, cái này đến cùng là sao đây.

Khi hội học sinh cùng Âm bộ nhận được tin tức đã đồng loạt xuất hiện ở hiện trường, chính là lúc Khổng Vũ Trạch đang điên cuồng, hần đang hát rất hào hứng, thì sao có thể nghe người khác khuyên bảo?

An Nhiên một lần nữa mở quyển truyện cổ Grimm, cô không khỏi suy nghĩ có phải là cô trở lại trường là một sai lầm không?

Khổng Vũ Trạch cuối cùng cũng bị Âm bộ mang đi do tội làm náo loạn công viên trường, Đồng Diệp cũng bị mang đi.

Lần thứ hai trong trường khôi phục lại yên tĩnh.

Nhưng cũng có chỗ bất đồng chính là khi Khổng Vũ Trạch kia bị mang đi, thì không ít người lại học theo Khổng Vũ Trạch, bọn họ đứng ở trước lớp học khăn giọng hét:

Phó An Nhiên, tôi thích bạn.

Nhưng những người đó chỉ kêu một lần, sau đó bỏ chạy, nhóm phóng viên trường học mới phỏng vấn những người chạy đi, nhưng bọn họ cũng chỉ cười, sau đó nói:

“Thầm mến tuy rằng cũng có một chuyện rất đẹp, nhưng cũng là một chuyện rất đau khổ. Tuy rằng chúng tôi không biết có được đáp lại hay không, nhưng ít nhất chúng tôi cũng muốn cho cô ấy biết chúng tôi thích cô ấy.”

Nhìn xem, nhìn xem, đây lại là một chuyện nhỏ nhặt tồn tại.

Phóng viên trường học không muốn nhần tâm nói cho bọn họ biết, mặc dù các cậu hô rằng các cậu thích cô ấy, nhưng khi Phó An Nhiên nhìn thấy các cậu, cũng không hẳn nhớ được các cậu là ai.

Ngày hôm nay, có thể nói ở Ngân Dục có một truyền kì được tạo nên.

Kết thúc một ngày, có hơn trăm người cùng tạo nên truyền kì thì lộ, nhưng từ đầu đến cuối nữ chính đều không có xuất hiện.

Nhìn thấy bản tin, Tô Nặc sùng bái nhìn An Nhiên, “Tiểu Nhiên, tại sao không có ai thổ lộ với tớ? Chẳng lẽ bọn họ không thích tớ?”

An Nhiên mặt chảy hắc tuyến, âm thanh của Cổ Hựu vang lên:

“Bởi vì cậu có một chú nhỏ rất lợi hại.”

Nghe thế, mắt của Tô Nặc sáng lên, “Đúng vậy, tớ đã có chú nhỏ.”

Mọi người đồng thời cười ngất.

Ở Thất ban mọi người chưa từng thấy qua chú nhỏ của Tô Nặc, nhưng cũng cảm nhận được chú nhỏ của cô ấy là một người đàn ông khí phách cùng bá đạo, nếu không cũng sẽ không canh giữ nha đầu ngốc này rồi.

“Không đến bốn ngày nữa sẽ thi, các cậu đã chuẩn bị thế nào rồi?” Lời này của An Nhiên là hỏi Lí Vi cùng Hứa Anh Thiện.

Lí Vi cùng Hứa Anh Thiện cũng không tệ lắm, ít nhất tâm tư của các cô rất tốt, nếu đem so sánh với người khác thì An Nhiên vẫn rất thích các cô ấy.

“Đã chuẩn bị tốt, yên tâm, không thành vấn đề.” Hứa Anh Thiện xua tay, đối với việc từ nhỏ đã chăm chú học tập mà nói, các kì thi như thế này đối với cô mà nói đều là chắc chắn.

Lí Vi thở dài, “Tớ tính đi tính lại vẫn có thể miễn cưỡng mà qua.”

“Nữ thần, đến lúc đó, cậu đừng hẹp hòi, mà phải cứu lấy chúng tớ.” Béo ca không biết từ khi nào chen tới, nháy nháy đôi mắt nhỏ, hướng đến chỗ An Nhiên mà nháy mắt.

“Đừng làm mọi người thấy ghê!” Hứa Anh Thiện đánh một cái một mắt của Béo ca, “Đừng làm điệu bộ giống nha đầu thuần khiết này (chỉ Tô Nặc).

“Thế nào? Chẳng lẽ nha đầu nhỏ thuần khiết được, thì tớ không thể tính khiết thế sao? Tớ nói cậu nha, cậu chính là đang kì thị giới tính, cậu không đúng nha!” Từ chỉ cùng thân xác to lớn của Béo ca kháng nghị.

An Nhiên không muốn náo loạn với mấy người này, Lí Vi một mặt đồng tình nhìn Béo ca, “Tớ nói Béo ca này, vóc người của cậu đã to đến vậy mà còn muốn làm người thuần khiết, cậu không sợ dọa người khác sao? Dọa người là có đúng không?”

Béo ca bày ra vẻ mặt vô cùng uỷ khuất, “Nha, Vi Vi thân ái, sao cậu cũng thay đổi rồi? Nhanh nhanh trốn thoát khỏi yêu nghiệt này nha! Nếu không, cậu sẽ bị lệch lạc!”

Người bị gọi là yêu nghiệt không chút lưu tình đá một đá vào đùi của Béo ca, Hứa Anh Thiện cười như không cười nhìn Béo ca, “Thế nào? Tớ đây là yêu nghiệt, cảm giác thế nào hả?”

Béo ca ôm cẳng chân bị thương, một mặt ghen đỏ, “Rất tốt, rất tốt.”

“NOZUONODIE, cậu có hiểu không vậy Béo ca?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: An Nhiên Quá Đào Hoa(4)

Tập đoàn Tản Thị.

Trong phòng tổng giám đốc.

Một tiếng gõ cửa chậm chạp vang lên, Kiều Từ Du đứng bên ngoài cửa hít một hơi thật sâu, mới cầm văn kiện trong tay bước vào phòng.

“Môn chủ.”

Diêm Từ Diệp ngồi ở bàn làm việc cũng chưa ngẩng đầu, bàn tay mang găng tay màu trắng đang cầm bút, ánh mắt dừng tài liệu trên bàn, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng hắn lại dừng ở một trang giấy rất lâu.

Kiều Từ Du đem văn kiện trong tay đặt trên bàn làm việc của Diêm Từ Diệp, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

“Phó An Nhiên đã trở lại trường học, không có chuyện gì phát sinh.”

Lúc này Diêm Từ Diệp mới dời tầm mắt sang nhìn Kiều Từ Du.

Kiều Từ Du khẽ cắn môi dưới, “Tôi biết hiện tại môn chủ không có cách nào để tin nhiệm tôi, nhưng xin môn chủ tin tưởng tôi, Kiều Từ Du tôi chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với Tần môn, có lỗi với Tần gia.”

Mặc dù tìm được người gọi là bán tiên, cũng chỉ vì không muốn thấy môn chủ chán chường, cô là muốn giúp, muốn trợ giúp môn chủ mà thôi.

Con người u lỉnh dưng trên người của Kiều Từ Du, đáy lòng của Kiều Từ Du nhất thời đau xót.

“Hiện tại tôi biết môn chủ không thể tin tôi, nhưng tôi...”

“Đi ra ngoài.” Diêm Từ Diệp cúi đầu, không nhìn ả một cái nào nữa.

Kiều Từ Du cắn chặt môi dưới, “Anh Diêm, em thật thích anh, em là yêu anh, nhưng khi em cùng người khác lên giường thì em đã buông tay anh, em chỉ biết là cả đời này không thể ở cùng với anh. Chuyện của Tần gia em không động tay, em chưa bao giờ làm chuyện gì làm hại đến Tần môn.”

Sắc mặt của Diêm Từ Diệp bất động, giống như không nghe thấy thứ gì.

“Em sẽ điều tra rõ ràng mọi chuyện để xem đến cùng là chuyện thế nào.”

Đến khi cửa phòng bị đóng lại một lần nữa, Diêm Từ Diệp mới dời tầm mắt đến tập văn kiện.

Hắn không tin Kiều Từ Du nói dối, người lớn lên cùng hắn, cô ta có nói dối hay không hắn có thể nhìn ra.

Nếu Kiều Từ Du không nói dối, vậy ai là người nói dối, nói cách khác là ai đang đứng giữa để gây rối?

Người cùng Kiều Từ Du ở trên giường hắn không điều tra ra được bất kỳ tin gì, thân phận của người đó không đơn giản, có thể lừa gạt Kiều Từ Du.

Có thể lừa gạt người của Cáo lông đỏ, trên thế giới này không nhiều.

Điện thoại trong phòng vang lên, con người của Diêm Từ Diệp dần dần trầm xuống, tiếng chuông vang một hồi lâu, hắn mới nhận điện thoại, đầu bên kia của điện thoại vang lên tiếng nói thăm dò:

“Diêm Từ Diệp, anh vì sao vẫn chưa về nhà?”

Là âm thanh của Tần gia.

Là âm thanh mà hắn quen thuộc đến tận xương tủy.

Thế nhưng cô ta, không phải là Tần gia chân chính, không phải Tần gia mà hắn muốn.

“Không trở về.” Khi hắn không làm rõ được “Tần Lam” này đến cùng là thế nào, thì hắn không thể giết chết cô ta.

“.....Nha.” Sau khi trầm mặt thật lâu, bên kia mới vang lên một tiếng.

Diêm Từ Diệp không chút do dự là cúp điện thoại.

Mà bên trong Tần trạch, lúc này Tần Lam đang mặc một thân váy ngủ màu trắng, cô ta an vị ở phía trước giường, nhìn di động trong tay, con người đen bóng ngơ ngác nhìn di động, biểu cảm đại ra.

Vì sao hắn lại không trở lại đây? Cô ... rất nhớ hắn.

Đi chân trần đến cửa sổ sát mặt đất, nhìn cảnh quang ngoài cửa sổ, từ biểu cảm đại ra của Tần Lam chuyển thành cô đơn.

Hắn không thích cô, cô... có thể cảm nhận được.

Cúp điện thoại, Diêm Từ Diệp lấy điện thoại di động của bản thân, nhanh chóng soạn ra một tin nhắn, nhấn một dãy số, không chút do dự gửi đi.

Từ khi An Nhiên trở lại trường học, hầu như mỗi ngày hắn đều gửi một tin nhắn, rất ngắn, nhưng để nói cho đối phương biết, sự tồn tại của hắn.

Hắn không cần cô trả lời, bất kể là cô có nhìn đến hay không, hắn chỉ làm điều đó để bản thân hắn an lòng một ít, chỉ cần như vậy.... mà thôi.

Ở một bên khác.

Khi Bách Lí Lan đẩy cửa phòng của em trai cô ta, thì cả người đều ngây ngẩn.

Thấy em trai của cô ta nằm lì trên giường, cả người giống như rất chán chường, trên người cậu ta đầy hơi thở chán nản, chuyện này đối với Bách Lí Lan là một chuyện cực kì xung kích.

Cô ta bước nhanh đến giường, nhẹ nhàng ôm cậu ta, ôn nhu nói, “Thân ái, em làm sao vậy?” Nhưng đáy lòng bồn chồn.

“Có người thổ lộ với cô ấy.” Tiếng nói rầu rĩ vang lên.

Bách Lí Lan tất nhiên biết cô ấy là ai, ngoại trừ Phó An Nhiên, thì không có ai có thể làm cho em trai nhà cô lộ ra tư thái như thế.

“Nữ sinh mà em thích nhất định rất ưu tú, bị người khác thổ lộ là rất bình thường, nhưng cô ấy có nhận lời hay không?” Không cần nghĩ cũng biết Phó An Nhiên không nhận lời, bên người cô ấy có Phó Quân Hoàng, thì người bình thường làm sao có thể?

Em trai lắc đầu: “Không có. Nhưng có rất nhiều người đến thổ lộ với cô ấy.”

“Em không có đi thổ lộ nên mới, tức giận chính mình?” Bách Lí Lan cảm thấy có chút nói không nên lời với em trai nhà cô từ trước đến giờ đều có mười phần ưu tú, vậy mà vì loại chuyện này mà cảm thấy tự ti!

“Thân ái, em là thiếu gia duy nhất của gia tộc Bách Lí, em là người thừa kế tương lai của gia tộc Bách Lí, trên thế giới cũng không có nhiều người có quyền cùng tiền như vậy. Cô ấy nếu như không thích thì còn có thể thích ai?”

Nhìn em trai nhà mình vẻ chán chường bắt đầu giảm xuống, Bách Lí Lan cảm thấy hoàn hảo.

“Nhưng mà, cô ấy đã có người trong lòng.” Tiếng nói bỗng nhiên chuyển lạnh, “Em nghe nói, cô ấy có người cô ấy thích, là rất yêu thích.”

Tay ôm bên hông em trai lập tức nắm chặt, Bách Lí Lan không ngừng an ủi em trai của cô ta, “Không, yêu thích bây giờ đều là nông cạn, bởi vì cô ấy còn nhỏ, cô ấy không hiểu nhiều chuyện, cô ấy...”

“Không, chị gái, chị đang gạt em.” Người đang nằm lì trên giường đột nhiên đứng dậy, trong ánh mắt là băng hàn vô tận, “Cô ấy là Phó An Nhiên, cô ấy biết cô ấy đang làm cái gì, cô ấy chỉ cần đã chọn thì sẽ không thay đổi.”

Trong tức khắc Bách Lí Lan không biết phải nói cái gì, “Thân ái, em...”

“Chị, cô ấy là Phó An Nhiên, là Phó An Nhiên không chuyện gì mà không làm được.

Em thích cô ấy, nhưng mà cô ấy lại không thích em.”

Tâm của Bách Lí Lan bỗng nhiên mềm nhũn, cô ta tiến lên ôm lấy cậu ta, lại bị cậu ta đẩy ra, “Em sẽ để cô ấy thích em, làm cho cô ấy biết, lựa chọn trước kia của cô ấy là sai.” Biểu hiện nghiêm túc của cậu ta, Bách Lí Lan thấy rất hiếm gặp.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Đây mới là em trai của chị.” Dừng cảm bước tới, không có việc gì phải sợ.

Mặc dù em không chiếm được cô ấy, thì chị cũng sẽ giúp em có được.

Trên thế giới này, không có cái gì mà em trai của Bách Lí Lan này không có được! Mặc dù người đó có là Phó An Nhiên, thì làm sao? Cô ta sẽ làm cho cô (An Nhiên) ngoan ngoãn đến với em trai của cô ta (Bách Lí Lan).

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Quân Hoàng Xảy Ra Chuyện, An Nhiên Nổi Giận (1)

Kì thi cuối kì ở Ngân Dục nếu so với mấy năm trước thì khá đơn giản, thời gian thi không quá dài, chỉ có 5 ngày, thi xong toàn bộ.

An Nhiên từ trong phòng thi đi ra thì thấy Tô Nặc ôm một núi nhỏ quà vặt, cô đang ăn rất vui vẻ.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, cậu xem, toàn bộ chỗ này là mọi người bảo tớ đem tặng cho cậu nha.” Vừa nói vừa lấy đồ ăn bỏ vào miệng bản thân.

An Nhiên thờ dãi, đem toàn bộ đồ ăn vặt trong tay cô (Tô Nặc) ôm đi, chỉ để lại cho Tô Nặc một túi đồ ăn vặt, nếu như bị Tô Kinh Thiên biết Tô Nặc này ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, thì không biết sẽ đối phó cô (An Nhiên) thế nào.

Tô Kinh Thiên chính là khổng chế Tô Nặc theo tiêu chuẩn, mặc kệ là bạn có làm đúng hay không, chỉ cần anh ta nói không đúng thì anh ta nhất định sẽ tiến hành đối phó với bạn.

“A...” Nhìn thấy đồ ăn trong lòng toàn bộ đều bị lấy đi, Tô Nặc trương ra khuôn mặt xinh đẹp hơi ngốc lộ ra một tia bi thương, “Tiểu Nhiên, cậu không thể nhỏ mọn như vậy, tớ có đồ ăn ngon đều chia sẻ với Tiểu Nhiên nha, cậu không thể không chia sẻ với tớ.”

“Cậu đã ăn rồi”

“Nhưng mà ăn còn chưa đủ.”

“Ăn nhiều, thì chú nhỏ của cậu sẽ tức giận.” Ôm núi quà vặt, xoay người bước về phía trước.

Nha đầu nhỏ đuổi theo, tay nhỏ kéo An Nhiên, đang đưa, “Sẽ không, cậu không nói tớ không nói, chú nhỏ sẽ không biết.” Đã lâu rồi cô (Tô Nặc) không có ăn thức ăn vặt này, chú nhỏ cũng không làm cho cô ăn, thật đáng ghét.

“Ăn nhiều thì cậu sẽ không ăn cơm, đến lúc đó chú nhỏ của cậu sẽ tự nhiên mà biết.” Cái chuyện rành rành như vậy thì làm sao mà không biết được?

Tô Nặc mắt hứng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mọi người xung quanh nhìn thấy mà đau lòng, tiểu muội mỏng manh này thật đáng thương, mọi người xung quanh thấy không đành lòng, suy nghĩ đến việc đem đồ ăn trong tay cho cô (Tô Nặc), nhưng lại chưa kịp giao ra thì bị ánh mắt của An Nhiên trừng nên mang trở về.

Được rồi, tiểu muội a, không phải chúng tôi không giúp cô, nhưng đối phương lại quá mạnh mẽ rồi.

Tô Nặc ai oán nhìn một núi thức ăn mê người, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn là không nhìn đến nữa, cô rất muốn ăn nha, nhưng Tiểu Nhiên nói đúng, nếu chú nhỏ biết được cô ăn đồ ăn vặt thì chú nhỏ nhất định sẽ tức giận.

Cô không thích làm chú nhỏ tức giận.

Thi xong, Tô Nặc cùng Tô Kinh Thiên về thành phố của bọn họ, không thể ở lại chỗ này, Tô Kinh Thiên vì nha đầu này đã chạy tới chạy lui giữa hai thành phố.

Khi hai người đến cổng trường, quả nhiên xe của Tô Kinh Thiên đã đỗ ở cổng, anh đứng ở trước xe, không ở trong xe mà chờ, khi anh nhìn thấy Tô Nặc, thì đôi chân thon dài bước đến.

Tô Nặc cũng không có như trong tưởng tượng mà bay đến ôm lấy Tô Kinh Thiên, mà là xoay người kéo tay An Nhiên, vô cùng đáng thương nói:

“Tiểu Nhiên, cậu hãy nhớ tớ nha.”

An Nhiên gật đầu.

“Tiểu Nhiên, cậu không thể đem tớ quên đi nha.”

An Nhiên gật đầu.

“Tiểu Nhiên không cho cậu gạt tớ, chú nhỏ nói với tớ, thời gian trước cậu đem chúng tớ quên hết, chỉ trừ anh Phó, cậu quên hết mọi người, chú nhỏ còn làm tớ sợ, nói là cậu không bao giờ thích tớ nữa. Nhưng mà chú nhỏ là gạt tớ, chú ấy chính là đang ghen khi tớ thích cậu.”

An Nhiên cười, đem đồ ăn vặt trong lòng đưa cho Cố Hữu, đem tiểu nha đầu ôm vào lòng, “Nha đầu ngốc, sẽ không quên cậu, sau lễ năm mới chúng ta có thể tiếp tục gặp nhau.” Một tiểu nha đầu đơn thuần thế này, thì làm sao cô lại không thích được?

Tô Nặc ôm lại An Nhiên.

Ôm Tiểu Nhiên rất mềm mại, hương vị trên người cô (An Nhiên) rất dễ chịu, cô (Tô Nặc) rất thích.

Thấy hai người ôm nhau, Tô Kinh Thiên nhin.

Nhưng thấy hai người ôm nhau lâu như vậy nhưng chưa buông tay, Tô Kinh Thiên nhẫn nhịn không nổi nữa.

Anh sai bước về phía trước, một tay kéo người ra, khi ánh mắt của Tô Nặc lên án công khai thì anh đem tiểu nha đầu này ôm vào lòng, ánh mắt vô ý nhìn trên người An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, trêu ghẹo nhìn Tô Kinh Thiên.

“Cùng An Nhiên nói gấp lại.” Tô Kinh Thiên nhìn Tô Nặc trong lòng, ôn nhu nói.

Tô Nặc không vui bữu môi, nhưng vẫn nói, “Tiểu Nhiên, chúng ta năm sau lại gặp.”

“Đi thôi.” An Nhiên vẫn tay.

Tô Kinh Thiên ôm Tô Nặc lên xe, nhưng khi Tô Kinh Thiên thắt dây an toàn cho Tô Nặc thì đi vòng đến chỗ của An Nhiên.

“Sao vậy?”

“Cô không nên đem người của cô điều tra Phó Quân Hoàng, anh ta đối với cô, chỉ có yêu.” Nói xong, Tô Kinh Thiên không cho An Nhiên cơ hội đề hỏi, trực tiếp xoay người bước đi.

An Nhiên sững sờ tại chỗ.

Người của cô, điều tra Lão soái ca?

“An Nhiên, ông nội nói, nếu cậu rảnh thì đến nhà chơi một chút.” Thấy Tô Kinh Thiên đi rồi, Cố Hữu ôm một núi đồ ăn vặt đứng sau lưng An Nhiên nói.

“Được.”

Lúc cô còn đang sững sờ suy nghĩ, thì có một chiếc xe LandRover dừng lại bên người cô, người lái xe An Nhiên biết, là phụ tá của Phó Quân Hoàng.

Cửa sổ ở ghế sau không có hạ xuống, đáy lòng An Nhiên nhất thời bộp một tiếng, “Quả buồn nhỏ, mấy thứ đó cậu tự giải quyết.” Nói xong, mở cửa xe trực tiếp lên xe.

Cố Hữu có chút ngạc nhiên đứng tại chỗ, đến khi xe chạy đi, khi lái xe nhà cậu gọi cậu, cậu mới hoàn hồn lại.

“Thiếu gia, nên lên xe.”

Cố Hữu cười, đứng vậy, nên lên xe.

Khi An Nhiên lên xe, quả nhiên nhìn thấy Phó Quân Hoàng ngồi ở ghế sau, biểu cảm không thay đổi.

Nhưng khi cô lên xe, anh mới ôm lấy cô, đầu của anh chôn ở vai của cô.

Anh ôm cô rất chặt, chặt đến nỗi làm cho cô suýt nữa hô hấp không được.

“Lão soái ca.” Cô ôm lấy anh, mềm nhẹ nói.

Phó Quân Hoàng không nói, “Tin anh.” Trong tiếng nói của anh có một tia yếu ớt không dễ phát hiện.

Đáy lòng An Nhiên run lên, ánh mắt chột loé, “Đồ ngốc, em sao lại không tin anh?”

Cánh tay ôm bên hông cô, tăng thêm một chút sức nữa, “Không được rời anh đi.”

“Sẽ không”

Sĩ quan phụ tá lái xe phía trước xem ra rất sốt ruột.

“Huấn luyện viên, chúng ta bây giờ có thể đi bệnh viện rồi không?” Thoạt nhìn sĩ quan phụ tá rất vội.

Bệnh viện?

An Nhiên một tay đẩy Phó Quân Hoàng ra, lúc này anh rất dễ dàng bị cô đẩy, cả người anh nhường như không còn chút sức nào, dựa vào ghế sau.

“Sao lại thế này?” Khí quanh thân An Nhiên trong nháy mắt thay đổi, vừa rồi cô bị anh ôm chặt lấy, cũng không chú ý đến sắc mặt tái nhợt của anh.

“Huấn luyện viên mới làm xong nhiệm vụ.” Vừa trở về liền muốn đón tiểu thư, nói hôm nay là ngày cuối cùng cô thi xong, anh đã đáp ứng với cô sẽ đến đón cô.

“Đi bệnh viện.” An Nhiên nắm chặt tay anh, sắc mặt lạnh băng, sâu trong ánh mắt là một mảnh ưu lo.

“Không sợ.” Phó Quân Hoàng lời kéo tay cô, cười, “Có bảo bối bên người, không đau.”

“Phó Quân Hoàng anh có thể lấy bản thân mình làm trung tâm hay không?” Cả ngày đều vây quanh cô, ngày ngày đều muốn cô.

“Không thể.” Con người tối đen nhìn trên người cô, đôi môi có chút trắng nhợt cong lên, “Yêu thích bảo bối, bảo bối mới là trung tâm.” Nếu anh không vây quanh cô, thì anh cũng không biết bản thân mình sẽ làm đến những chuyện gì.

Anh, là người mà trong miệng của mẹ cô?

Cô, vì anh mới có thể trùng sinh?

Sĩ quan phụ tá cũng không nói cho An Nhiên biết, cấp trên cho thời gian là bảy ngày, nhưng huấn luyện viên lại kiên quyết dùng năm ngày để hoàn thành nhiệm vụ, toàn bộ quá trình làm nhiệm vụ, ngoại trừ huấn luyện viên xảy ra chuyện thì không người nào bị thương.

Khi làm nhiệm vụ mọi người đều biết, xưa nay đều chỉ cho mọi người thời gian ngắn nhất để hoàn thành, tuyệt đối sẽ không cho nhiều thời gian, bọn họ nói bảy ngày, thì cũng biết được độ gian nan của nhiệm vụ, thế nhưng vì tiểu thư thì cuối kì, huấn luyện viên dùng tốc độ không phải của người bình thường, hoàn thành.

Bên hông của Phó Quân Hoàng trúng hai viên đạn, may mắn là đều tránh được chỗ yếu, anh mới từ chiến trường ra, thì Khúc Tuệ Tuệ chỉ bằng bó đơn giản cho anh, anh muốn lái xe đến đón An Nhiên, nhưng Khúc Tuệ Tuệ khuyên mãi mới chịu để cho sĩ quan phụ tá của anh lái xe đưa anh đi.

Đối với sự cố chấp của Phó Quân Hoàng, thì không ai có thể lay động được anh.

Xe vừa dừng lại ở cửa bệnh viện, bác sĩ cùng y tá đã chờ sẵn ở đó.

Nhóm người U Linh cũng cầm sẵn cáng cứu thương ở trước cửa.

An Nhiên là người thứ nhất xuống xe, cô cẩn thận từng li một, khoé môi của Phó Quân Hoàng giật giật, “Không đau.” Dây thần kinh đau của anh như ong như kiến bị hoại tử hết rồi, đối với loại đau đớn này anh không có cảm giác gì, nhưng bản năng của cơ thể cũng làm anh phản ứng giống người bình thường thôi.

Khúc Tuệ Tuệ đang chờ một bên cuống lên. “Không được! Anh nhất định phải nằm, anh...”

Nhóm người của U Linh cũng đều rất lo lắng, năng lực của huấn luyện viên bọn họ rất rõ ràng, thế nhưng huấn luyện viên nếu làm như thế thì sẽ ảnh hưởng đến nội tạng, phải làm sao đây?

An Nhiên lạnh lùng nhìn Phó Quân Hoàng, ánh mắt biến động, “Nằm xuống.”

Phó Quân Hoàng nhìn nét mặt của An Nhiên, cuối cùng thoả hiệp, chỉ có thể đành hoàng nằm xuống cáng cứu thương, khi nằm xuống còn kéo lấy tay của An Nhiên:

“Không nên tức giận. Ảnh hưởng đến thân thể.”

An Nhiên nắm lấy tay của anh, “Nếu muốn em không tức giận, thì anh phải mau khoẻ lại.”

“Được.” Trong con người tối đen mang theo nét cười đơn thuần.

Nhóm người U Linh còn đang mặc quân phục tác chiến, trên tay khiêng cáng cứu thương, mặc dù bên trong bệnh viện quân đội thường xuyên thấy nhóm binh lính nhưng bọn họ (người trong bệnh viện) chưa từng thấy qua nhóm binh lính nào đẳng đẳng sát khí đến vậy, thoát nhìn quả thực là... rất dọa người!

Nhóm người U Linh đưa tới không ít người vây xem.

Đến khi Phó Quân Hoàng bị đẩy tiến vào phòng giải phẫu, Phó Quân Hoàng mới buông tay An Nhiên, “Chờ anh.”

“Vâng, chờ anh.”

Khi cửa phòng phẫu thuật bị đóng lại, khí quanh thân của An Nhiên đột nhiên chuyển biến, ánh mắt băng hàn của cô nhìn Ngân Lang.

“Tiểu thư, tôi...” Lời của hắn còn chưa nói hết, An Nhiên đá một cước vào chân của hắn!

Ngốc Ưng cùng Ngân Lang đã từng trải qua sự bạo lực của An Nhiên, lần đầu tiên bọn họ thấy An Nhiên, cũng là ở cửa phòng phẫu thuật, cũng là đang đánh Ngân Lang.

Nháy mắt Ngân Lang quỳ một gối xuống!

Lúc này An Nhiên giống như tu la địa ngục, cô đứng ở trước người An Nhiên, ánh mắt băng hàn, “Anh nói, tôi lên làm thế nào?”

“Cam nguyện lĩnh phạt.” Là hắn bảo vệ không chu toàn, hắn cam nguyện lĩnh phạt chỉ cần chủ nhân còn cần hắn, chỉ cần quân chủ không vứt bỏ hắn.

"Tiểu quái... A không phải, phó đội, chúng tôi biết chuyện này là chúng tôi không đúng, nhưng cô cũng không nên quy trách nhiệm cho một mình Ngân Lang, hân."

Nháy mắt một ánh mắt băng hàn bắn tới, lời nói tiếp theo của Ngốc Ưng đều nuốt xuống.

Ánh mắt giống như một con rắn độc làm cho người ta rét run.

Ngân Lang biết rõ vì sao bản thân lại bị phạt, hân một tay giữ chặt Báo Đốm đang muốn tiến lên để nói chuyện.

Huấn luyện viên xảy ra là do hân không bảo vệ được tốt, nhưng khi huấn luyện viên xảy ra chuyện, hân cũng không báo cho quân chủ trước tiên, đây là sai càng thêm sai.

"Phó An Nhiên, cô không có lý do gì đang xử phạt thành viên của U Linh!" Khúc Tuệ Tuệ không nhìn nổi, ả đã cùng những người này trải qua các trận chiến, ả cùng nhóm người của U Linh có cảm tình không kém, Khúc Tuệ Tuệ là người tri tâm của đám người này, ả kiên trì nghe bọn họ kể ra mỗi một câu chuyện, hơn nữa bọn họ không lo lắng ả sẽ nói cho người khác biết.

Nhưng đối với An Nhiên bất đồng, nhóm người U Linh đối với An Nhiên tuyệt đối là phục tùng, An Nhiên giống như một người ưu việt hoàn mỹ, không có một chút nhược điểm nào, là người đứng trên chóp tháp chỉ cần bọn họ ngược nhìn sẽ thấy được, An Nhiên chính là đối tượng mà đáy lòng của bọn họ (người U Linh) sùng bái.

Mặc dù là thế, nhưng cô ta (An Nhiên) vẫn không có tư cách vũ nhục thành viên U Linh!

An Nhiên nở nụ cười, "Xin hỏi, cô lấy thân phận gì để chỉ trích tôi?"

"Là thành viên U Linh." Khúc Tuệ Tuệ là thành viên nữ duy nhất của U Linh, thể năng cùng năng lực không kém hơn với bất kỳ thành viên nào của U Linh, nhưng khi An Nhiên tiến hành huấn luyện đột kích với nhóm người U Linh, ả vừa vặn là không ở đó, ả chỉ biết huấn luyện viên có một cô vợ nhỏ Phó An Nhiên rất lợi hại, nhưng lợi hại thì có làm sao? Bất quá chỉ là một học sinh mà thôi.

An Nhiên xuy cười ra tiếng, "Vậy cô hỏi bọn họ, tôi dựa vào cái gì mà chỉ trích bọn họ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Quân Hoàng Xảy Ra Chuyện, An Nhiên Nổi Giận (2)

Ngân Lang biết quân chủ là đang tức giận, khi Khúc Tuệ Tuệ lời muốn nói tiếp theo thì hân đã mở miệng nói trước, "Phó đội, tôi biết tôi sai ở chỗ nào, tôi sẽ trở về hình đường lĩnh phạt."

Hình đường, người U Linh hoàn toàn không biết đến nơi đó, thậm chí, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được.

"Không cần." An Nhiên lạnh lùng liếc Ngân Lang một cái, "Tôi chỉ cần biết anh ấy xảy ra chuyện gì, nhiệm vụ là cái gì, người nào?"

"Đợi chút, ai có thể nói với tôi biết, hình đường là ở chỗ nào?" Ngốc Ưng vuốt vuốt cái đầu bóng lưỡng của bản thân, hân hoàn toàn không nghe nói đến chỗ này.

"Cậu vẫn không biết tốt xấu." Báo Đốm thở dài nói.

Hân cũng chỉ nghe người khác nói qua, tin tức của hình đường rất ít, những thành viên ở U Linh lâu nhất cũng rất ít nói về Hình đường, khi bọn họ lui khỏi vị trí thì khi các thành viên U Linh lâu nhất khi nghe nói đến hình đường sắc mặt đều khờ biến.

Có thể làm cho đám binh lính can quấy kia biến sắc, thì là nơi tốt đẹp gì?

Đây cũng là lần đầu tiên Khúc Tuệ Tuệ nghe được Hình đường, ả luôn cảm thấy, Phó An Nhiên người này tựa như rất hiểu rõ từng nơi của U Linh, thậm chí nếu so với bọn họ là rất hiểu.

"Nói với tôi! Xảy ra chuyện gì." Trong mắt của An Nhiên là hương vị uy hiếp.

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, "Nhiệm vụ lần này của chúng tôi là bắt một tên khoa học chế tạo ma túy, hân tên là Heinz. Hainz là một người khiến người ta rất đau đầu, hân chế tạo gì đó rất tinh khiết, cơ hồ làm lũng đoạn thị trường châu Á. Chúng tôi luôn tìm phòng thí nghiệm của hân, chỗ đó rất bí mật, thế nhưng cuối cùng vẫn bị chúng tôi tìm được."

" Sau đó. "

" Nhiệm vụ hoàn thành thật hoàn mỹ. Nhưng khi huấn luyện viên bắt Heinz lên xe thì không biết Heinz nói cái gì, huấn luyện viên mang hấn đi vào phòng thí nghiệm, sau đó... "

" Sau đó phòng thí nghiệm nổ mạnh ? Gã Heinz kia chạy trốn ? " Tiếng nói của An Nhiên hàn băng như tuyết.

" Không phải. " Ngân Lang lắc đầu, " Heinz không chạy trốn, nhưng hấn làm trước huấn luyện viên một bước, huỷ diệt vài phần số liệu. " Ngân Lang dừng một chút, " Sau khi huỷ diệt số liệu, Heinz muốn chạy trốn, hướng về huấn luyện viên nổ mấy phát súng. "

Ngân Lang có che giấu vài điểm

An Nhiên hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của mọi người, " Đi theo tôi. "

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, chịu đựng đau đớn ở cẳng chân, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đi theo An Nhiên.

Nhóm người U Linh cũng không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì, trước hết xông lên đuổi theo chỉ có Ngân Lang, nhìn thấy mọi chuyện cũng chỉ có hấn.

Nhưng bọn hấn có dò hỏi hấn chuyện gì đã xảy ra, hấn ngậm miệng không nói, biểu hiện cực kì lo lắng.

An Nhiên một cước đá văng văn phòng làm việc của Bùi Thanh Dật, lạnh mặt bảo hấn (Bùi Thanh Dật) đi ra khỏi phòng, gương mặt Bùi Thanh Dật khó chịu, thế nhưng khi nhìn đến khuôn mặt khó chịu của An Nhiên hấn cũng lựa chọn yên lặng mà rời đi.

Bùi Thanh Dật có lòng tốt đóng cửa lại, An Nhiên đứng trước bàn làm việc của Bùi Thanh Dật nhìn Ngân Lang, lạnh lùng nói, " Nói đi. "

Quả nhiên mọi chuyện không thể giấu được quân chủ.

" Khi Heinz huỷ diệt phần dữ liệu đó thì huấn luyện viên dường như rất .... điên cuồng, thậm chí gần như tuyệt vọng, tôi từ trước đến nay chưa từng thấy huấn luyện viên như vậy. Khi Heinz huỷ dữ liệu thì huấn luyện viên đã cứu mấy phần dữ liệu còn lại, vì thế.... "

" Vì thế, mà anh ấy mới không thể tránh đạn của Heinz đúng không ? " An Nhiên nhíu mày nói.

" Dạ, Nội dung của dữ liệu tôi không thấy, cuối cùng Heinz làm nổ mạnh phòng thí nghiệm bằng hệ thống dẫn nổ, huấn luyện viên đã tái tất cả dữ liệu xuống, nhưng Heinz kia rất lợi hại, khi huấn luyện viên cứu chữa các dữ liệu thì chính là hệ thống dẫn nổ phát huy. "

Dữ liệu.

Một phần quan trọng của dữ liệu.

" Nhiệm vụ của các anh có phải là để các anh giữ lấy dữ liệu ? "

Ngân Lang lắc đầu, " Cấp trên chỉ yêu cầu chúng tôi mang Heinz về, chỉ mang nguyên vẹn về, không được giết. "

Dữ liệu mà có thể làm cho Phó Quân Hoàng điên cuồng đến tuyệt vọng, rốt cuộc là gì ?

Gần như biết chuyện xảy ra, An Nhiên kéo cửa ra, Bùi Thanh Dật đang đứng ở cửa, sau khi thấy cô ra ngoài, hấn nhíu mày, " Thế nào, văn phòng sử dụng xong rồi ? "

" Xem cẳng chân của hấn. " Nói xong, An Nhiên lạnh mặt rời đi.

Xem chân? Hấn nổi danh là người cầm dao phẫu thuật chứ không phải chinh hình !

Ngốc Úng thấy An Nhiên trở lại, nhưng không thấy Ngân Lang, hấn nhất thời cả kinh, một phát nắm lấy tay của An Nhiên, " Ngân Lang đâu ? Không phải cô phát điên giết Ngân Lang chứ ? "

Một bàn tay trực tiếp đánh vào óc của Ngốc Úng, Báo Đốm một tay nắm lấy người thiếu não này ném cho nhóm người U Linh phía sau, áy náy nhìn An Nhiên :

" Cái này, người này hôm nay chưa uống thuốc, đầu óc có chút không bình thường, không nên cùng người này tính toán. "

An Nhiên cũng không chú ý đến mọi người, cô trực tiếp đến trước cửa phòng phẫu thuật, dựa lưng vào tường, đây là nơi cách anh gần nhất.

" Cậu không lo cho Ngân Lang hay sao ? Ngân Lang đối với cô ấy phức tạp còn hơn huấn luyện viên. " Ngốc Úng mặc dù tùy tiện, nhưng cũng không phải là một người ngốc.

Nhiệm vụ của U Linh rất nhiều người bên trong cũng không biết, nhưng nếu Phó An Nhiên hỏi, Ngân Lang cái gì nên nói đều nói, thậm chí còn nói những chuyện rất cơ mật, hơn nữa hấn dám cam đoan, vừa này hai người đi ra ngoài là nói những điều rất bí mật.

“Yên tâm, Ngân Lang không chết được.”

“Nhưng mà...” Ngọc Ứng vẫn lo lắng.

“Trong lòng cậu Phó An Nhiên chính là một ma đầu giết người?” Báo Đốm nhú mày hỏi.

Nhất thời Ngọc Ứng nghẹn lời, bọn họ đều nhìn ra được, cô là một người máu lạnh vô tình.

Ngoại trừ với huấn luyện viên, cô đối với ai cũng giống nhau, thanh lãnh mà xa lạ, duy nhất chỉ có ở trước mặt huấn luyện viên, cô mới là một cô gái bình thường. Đồng thời, huấn luyện viên ở trước mặt cô mới giống như người bình thường.

“Phó An Nhiên, cô đến cùng là loại người nào?” Khúc Tuệ Tuệ cuối cùng cũng không nhịn được nói lên nghi vấn trong lòng, ả xoải bước đến phía trước An Nhiên, mày nhíu lại.

Ngân Lang là người thế nào ả biết, chính vì biết rõ ràng, nên ả mới nghi ngờ.

Nhiệm vụ của cấp trên cơ hồ là tuyệt mật, mặc dù nhiệm vụ hoàn thành thì sẽ không có người biết.

Nhưng Ngân Lang lại không giấu diếm nói cho Phó An Nhiên biết, điểm này ả không thể không hoài nghi thân phận của Phó An Nhiên. Ngân Lang là người bước vào U Linh trước bọn họ, ả không có tư cách hoài nghi hần.

An Nhiên dựa vào tường lạnh băng, mặc dù có mặc áo ấm dày nhưng cô không cảm thấy có bao nhiêu ấm, mà đến cả chân cũng lạnh lẽo.

Thấy cô không chú ý đến mình, Khúc Tuệ Tuệ có mười phần nhẫn nại cũng không kiên nhẫn nói, trực tiếp ra tay, hướng về phía An Nhiên là đánh tới!

Nhóm người U Linh nhất thời cả kinh, hiển nhiên bọn họ không nghĩ đến, bác sĩ Khúc nổi tiếng nhu nhược lại hướng về phía Tiểu quái vật mà ra tay! Đây là một chuyện kinh sợ cỡ nào!

Cô gái, cô sẽ bị đánh cho tàn phế nha!

Quả nhiên, Khúc Tuệ Tuệ chưa đụng đến An Nhiên, thì An Nhiên đã lắc mình, cô một tay nắm chặt tay của Khúc Tuệ Tuệ, đem tay ả trôi ra phía sau ả, tiếng nói lạnh lẽo không chút tình cảm nào vang lên:

“Nếu muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho cô, nhưng mà, không phải là ở đây. Cút!”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đẩy ả ra, khi đẩy ra, ánh mắt giống như một băng tuyết ngàn năm nhìn nhóm người U Linh, “Nhìn kỹ, nếu không...”

Lời nói của cô còn chưa dứt, mà nhóm người U Linh đồng loạt cảm thấy run rẩy thân mình.

Hiển nhiên Khúc Tuệ Tuệ không nghĩ tới bản thân lại bị Phó An Nhiên dễ dàng vũ nhục như vậy!

Ả, là một người nữ duy nhất ở U Linh, mà bị một cô gái nhỏ giải quyết nhanh chóng như vậy! Biểu cảm của ả quá mức khiếp sợ, thế nên mọi người cũng rõ ràng vì sao ả lại có biểu hiện như vậy.

“Bác sĩ Khúc, ngoại trừ huấn luyện viên có thể đấu với Tiểu quái vật, thì không một ai có thể cùng cô ấy đấu qua.”

“Vì thế, mà chúng tôi ai cũng đều bại dưới tay của cô ấy.”

“Tiểu quái vật là người là không có việc gì không làm được, vì thế đừng bị đã kích bởi cô ấy.”

.....

Những lời trấn an ngắn ngủi càng làm cho người ta bồi muối lên vết thương.

Khi Ngân Lang chống gậy trở lại, nhóm người U Linh còn đang an ủi Khúc Tuệ Tuệ, khi mọi người nhìn thấy chân của Ngân Lang bị băng như một cái bánh chưng, cảm của mọi người đều muốn rơi xuống đất.

Quả nhiên Tiểu quái vật không phụ với tên tiểu quái vật.

Thoạt nhìn một đá một chút lực nào là đem chân của người đó gãy.

“Sao lại thế này?” Nhìn thấy tình huống như vậy, Ngân Lang mở miệng hỏi.

Mọi người ấp úng, không biết nên nói thế nào.

Chẳng lẽ nói bác sĩ Khúc muốn khi dễ Tiểu quái vật, kết quả lại biến thành bị khi dễ?

Khúc Tuệ Tuệ nhìn Ngân Lang như thế, càng thêm tức giận, ả chạy đến trước mặt Ngân Lang, tức giận nói, “Phó An Nhiên có thân phận thế nào? Nếu

anh không nói với tôi, tôi sẽ báo cáo lên toàn án quân sự nói là anh tiết lộ cơ mật cho người khác!”

Một câu nói, trong nháy mắt làm mọi người yên tĩnh, nhóm người U Linh nhìn Khúc Tuệ Tuệ bằng nhiều ánh mắt khác nhau.

Biểu cảm của Ngân Lang cũng thay đổi, nhưng ngũ quan lại không chút biến, ánh mắt hấn dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, con người u lẫm, “Nếu cô muốn tố cáo, thì cô đi đi.” Xem ra, hấn đã hiểu mọi chuyện xảy ra thế nào rồi.

Hấn chống gậy, đi đến bên người An Nhiên, đứng yên, không nói cái gì, chỉ nhìn xuống chân bản thân.

Quân chủ đã thủ hạ lưu tình.

Cả người Khúc Tuệ Tuệ giống như bị đóng đinh tại chỗ, à quay đầu, mới phát hiện ánh mắt của nhóm người U Linh nhìn à rất phức tạp.

Nhóm người U Linh cũng biết rằng Khúc Tuệ Tuệ đang lo lắng cho bọn họ, lo lắng khi chuyện này bị tiết lộ thì đám người bọn họ đều sẽ ra tòa án quân sự. Thế nhưng cô ta đã dùng sai phương thức, cô ta có thể nói với bọn họ, nhưng lại dùng thái độ uy hiếp.

Người U Linh ghét nhất là chuyện gì? Chính là bị người khác uy hiếp.

Mà Khúc Tuệ Tuệ lại làm như vậy, làm chuyện mà bọn họ ghét nhất.

“Tôi sẽ đem chuyện này đăng báo.” Khúc Tuệ Tuệ cắn chặt môi dưới, vẫn quật cường nói.

Nhóm người U Linh không có chút phản ứng, trong mơ hồ bọn họ gần như hiểu được thân phận của tiểu quái vật, khi Ngốc Ưng gọi An Nhiên là phó đội, chính là đang thăm dò cô, cô cũng không có bất kì phản ứng khó chịu nào, hiển nhiên, có người đã gọi cô như vậy.

Bọn họ nhớ được có một phó đội, thế nhưng không có xuất hiện, dần dần bọn họ cũng đem phó đội trong truyền thuyết đó quên mất.

Căn cứ huấn luyện của U Linh, không phải ai cũng có thể tùy tiện bước vào, mặc dù huấn luyện viên có nhiều quyền hạn nhưng nếu mang một người không có thân phận vào ở trong U Linh nghỉ ngơi một tháng sao?

Bọn họ cũng đã thấy qua khi thủ trưởng nhìn thấy Tiểu quái vật, cười gian trá, cái này chính là mùi vị đã quen biết từ lâu.

Bọn họ chờ Khúc Tuệ Tuệ đem thân phận của An Nhiên đào ra.

Thấy mọi người của đề ý đến à, Khúc Tuệ Tuệ biết, chuyện này sẽ làm à cùng nhóm người đó kéo xa khoảng cách, nhưng không sao, chuyện này đối với à mà nói, à không thể vì Phó An Nhiên mà ảnh hưởng đến toàn bộ người U Linh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Quân Hoàng Xảy Ra Chuyện, An Nhiên Nổi Giận (3)

Cửa phòng mổ bị mở ra, An Nhiên cũng không phải là người đầu tiên chạy đến hỏi tình hình của Phó Quân Hoàng thế nào, mà trực tiếp đẩy bác sĩ ra, bước nhanh đến bàn mổ, tiếp nhận giường bệnh trong tay y tá, không có biểu cảm mà đẩy anh đi.

Phó Quân Hoàng không sử dụng thuốc mê, bởi vậy khi An Nhiên bước vào, vẻ mặt anh có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó là một nụ cười sạch sẽ.

“Bảo bối.”

An Nhiên ừ một tiếng, không nói thêm gì, nhưng tay cầm ở cẳng cứa thương càng chặt thêm.

Nguyên bản y tá bị đẩy ra vô cùng mất hứng, muốn chỉ trích An Nhiên vài câu, nhưng khi cô ta nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt của An Nhiên, cô ta giống như bị đóng cứng, trái tim còn bịch bịch nhảy lên.

An Nhiên an bày cho Phó Quân Hoàng một phòng bệnh, khi An Nhiên đẩy anh ra, đám người Ngốc Ưng đứng một bên luống cuống tay chân đi theo giúp đỡ, lại bị các y tá kia trừng cho trở về.

Bác sĩ phẫu thuật lần này thật khéo, là vị bác sĩ Thẩm Thanh lúc trước đứng mổ chính cho An Nhiên, khi ông ở trong phòng bệnh nhìn An Nhiên bận việc, cười cười, “Vợ chồng son các con thật đúng là thú vị, ngày hôm nay không phải con bị thương thì ngày mai sẽ là người kia của con bị thương.”

Phó Quân Hoàng đối với Thẩm Thanh này có chút ấn tượng, anh hướng về phía Thẩm Thanh gật đầu, biểu hiện chào hỏi.

An Nhiên đi đến trước mặt của Thẩm Thanh, trịnh trọng nói với ông, “Cảm ơn, Bác sĩ Thẩm”

Thẩm Thanh nở nụ cười, hai người này quả thực rất giống.

“Là trách nhiệm của tôi. Thằng bé không có chuyện gì, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày sẽ tốt lên.”

“Được.”

Trước kia Thẩm Thanh đã từng cứu nha đầu kia, họ Phó cảm tạ ông không ít, ở bệnh viện không biết nghe được những gì nhưng đối với ông khách khí hẳn lên.

Thẩm Thanh được Bùi Thanh Dật giới thiệu là người có kỹ thuật phẫu thuật tốt nhất, nhưng lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, mặc dù năng lực của ông tốt nhất ở cái bệnh viện hỗn loạn này công tác gần 20 năm, cũng chỉ là một bác sĩ phẫu thuật nhỏ.

Nhưng khi ông cứu An Nhiên thành công, thì bệnh viện có quyết định bỏ nhiệm vụ, không có bất kỳ bất ngờ nào, ông trúng tuyển.

Sau khi Thẩm Thanh rời khỏi, nhóm người U Linh còn chưa đi, một đám thiết tha nhìn Phó Quân Hoàng.

An Nhiên thu dọn tất cả cho Phó Quân Hoàng, mới lấy di động điện báo cáo cho từng người trong họ Phó, có điều sau mỗi câu cuối cùng, cô sẽ nói thêm một câu:

Đã không có chuyện gì, con ở trong này chăm sóc.

An Nhiên cũng không điện thoại cho Phó Văn Thắng, Phó Văn Thắng đang họp ở ngoài tỉnh, nói cho ông thì chỉ làm cho ông lo lắng.

Mọi người đều phản ứng nhưng chỉ có Phó lão gia từ là bình tĩnh nhất, “Nếu không có chuyện gì vậy thì tốt, đến lúc đó ông nói mẹ con mang một ít thức ăn vào. Con muốn ở đó đúng không? Yên tâm, ông cũng sẽ mang đồ dùng cá nhân của con cùng mang đến đó.”

Hiển nhiên, Phó lão gia từ không muốn đến xem Phó Quân Hoàng ra sao.

Theo ông, khi An Nhiên bình tĩnh điện thoại như thế, thì cũng đủ chứng minh xu tiểu từ kia không có chuyện gì, bằng không với trình độ quan tâm của nha đầu đó với xu tiểu từ mà nói, nếu thằng nhóc đó mà xảy ra chuyện, An Nhiên còn không phải gấp đến độ nhảy lên?

Nhóm người U Linh phát ngốc khi nhìn An Nhiên bình tĩnh khép điện thoại, sau đó không nói một lời bước lại sofa ngồi xuống, một ánh mắt cũng không nhìn đến Phó Quân Hoàng.

Ngân Lang biết mình gây chuyện, quân chủ tất nhiên sẽ không hướng về hần mà phát hỏa, huấn luyện viên khẳng định cũng sẽ không làm thế với hần, thế nhưng chờ huấn luyện viên trở về, hần cũng nên đi Hình đường lĩnh phạt trước.

Ngân Lang cảm thấy bản thân mình không ổn, khi Phó Quân Hoàng liếc mắt nhìn hần, hần cảm thấy càng thêm không tốt.

Đám người Ngốc Ưng chưa bao giờ gặp qua hai người như thế, thế nhưng hiện tại giữa hai người này, rõ ràng là có vấn đề.

Toàn thân của tiểu quái vật là hơi thở người lạ chớ đến gần, Phó Quân Hoàng không hiểu chuyện gì.

Kỳ thực, không chỉ Phó Quân Hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhóm người U Linh cũng không biết tình huống hiện tại ra sao.

Rõ ràng là tiểu quái vật rất lo lắng cho huấn luyện viên, nhưng vì sao mà huấn luyện viên từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra, sắc mặt của cô càng lạnh đi chứ?

Khúc Tuệ Tuệ nhìn môi khô khốc của Phó Quân Hoàng, đáy lòng buồn bực.

Cô gái nhỏ chính là cô gái nhỏ, chỉ biết lấy bản thân mình là trung tâm, hoàn toàn không để ý đến người khác.

Huấn luyện viên mới từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra, Phó An Nhiên không cố gắng chăm sóc còn chưa tỉnh, còn bày sắc mặt, đứa nhỏ này đến cùng là bị gì?

Một bên Khúc Tuệ Tuệ lấy nước đổ ra một li thủy tinh, dùng tăm bông thấm nước, sau đó thấm thấm lên môi Phó Quân Hoàng.

An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng hơi nhú mồm, đầu hơi né về sau.

“Bây giờ anh chưa thể uống nước, chỉ có thể thấm như vậy, môi của anh đã khô nứt đến không còn hình dáng.” Khúc Tuệ Tuệ vẫn thấm tăm bông, đưa lên môi anh.

Mẹ nó! Bọn họ có nên cho Khúc Tuệ Tuệ một tràng vỗ tay khen tặng hay không?

Quả nhiên khi phụ nữ yêu sẽ rất điên cuồng.

Cái này quả thực quá điên cuồng rồi!

Mọi người không tự chủ nhìn về người đang ngồi trên sofa, chỉ thấy cô cau mày, không biết đang suy nghĩ cái gì, hiển nhiên không chú ý đến chuyện bên này.

Đột nhiên, An Nhiên nhắc chân muốn rời đi.

Mọi người kinh ngạc!

Tiểu quái vật đây là tức giận, muốn động thủ sao?

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng căng thẳng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm trên người An Nhiên.

Theo phương hướng của An Nhiên không phải là đi đến bên giường bệnh mà là ra đến phía cửa phòng.

“Em muốn đi đâu!” Phó Quân Hoàng đột nhiên nắm chặt drap giường, một âm thanh căng thẳng vang lên.

Đột nhiên An Nhiên xoay người, lúc này cô mới phản ứng lại, vừa nãy cô nghĩ chuyện có nhập tâm, một lần nữa cô đi đến bên người Phó Quân Hoàng, không nhìn mọi người cũng bao gồm luôn Khúc Tuệ Tuệ đang đứng bên người không nhúc nhích.

Một tay đặt lên trán của anh, không thấy có dấu hiệu nóng lên, cô cúi người xuống, đặt lên trán của anh một nụ hôn, “Ngủ một giấc, khi tỉnh, em sẽ trở lại.”

“Có việc?” Con người tối đen dừng trên người cô.

An cười, “Dạ, phải đi giải quyết một số chuyện.” Chuyện càng kéo dài lâu, Lão soái ca càng thêm nguy hiểm.

“Cùng nhau.” Nói xong, Phó Quân Hoàng xoay người muốn xuống giường.

Mọi người nhất thời cả kinh, huấn luyện viên, bây giờ anh chính là một bệnh binh nha!

“Không được nhúc nhích!” An Nhiên nhanh mắt lẹ tay ngăn cản mọi hành động tiếp theo của anh, cô nắm chặt tay anh, bắt đắ dĩ nói, “Lão soái ca, anh nghe lời.”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào.

“Cẩn thận ngủ một giấc, khi tỉnh, em ở ngay bên anh.” An Nhiên vỗ lưng anh từng chút.

An Nhiên hướng về nhóm người Ngân Lang ra hiệu, mọi người tự giác rời khỏi, nhưng Khúc Tuệ Tuệ vẫn không nhúc nhích đứng bên người của Phó Quân Hoàng, đáy lòng tràn lên hương vị chua xót.

Trong mắt của bọn họ, Phó Quân Hoàng là người cường đại đến nỗi không cần ai bảo vệ, anh mạnh mẽ không ai bằng. Ắ chưa từng nghĩ tới có một ngày, ả thấy một Phó Quân Hoàng nghe lời như vậy.

Trong ấn tượng của ả, mỗi lần làm nhiệm vụ, Phó Quân Hoàng là người ngủ trễ nhất, đồng thời cũng là người thức sớm nhất, anh nói với ả, anh hầu như không cần giấc ngủ, hoặc là nói, anh không cách nào để ngủ.

Nhưng khi ở bên An Nhiên, anh lại nhắm mắt, khoé môi mang theo một độ cong đẹp đẽ, tựa vào lòng cô, dáng vẻ thoát nhìn rất ấm áp.

Thấy Khúc Tuệ Tuệ còn đứng sững sờ bên giường, An Nhiên cũng không nói cái gì, chỉ cời giày, bước lên giường, tránh đi miệng vết thương của anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

“Lão soái ca, ngủ đi, em đang ở bên cạnh anh.”

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng đụng cô, chỉ có như vậy, anh mới có thể an ổn ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi hô hấp của Phó Quân Hoàng dần dần trở nên ổn định, An Nhiên mới lấy tay mình rút ra khỏi tay Phó Quân Hoàng, nhưng khi cô mới làm vậy, Phó Quân Hoàng bừng tỉnh.

Cô kẻ sát anh, nhẹ nhàng vỗ anh, ôn nhu nói, “Em ra ngoài một chút, lập tức sẽ trở về, Lão soái ca anh tiếp tục ngủ đi.”

Khúc Tuệ Tuệ một bên ngạc nhiên nhìn, ả chưa từng thấy huấn luyện viên nghe lời như vậy.

An Nhiên xoay người xuống giường, mang giày xong, nhìn tới nhìn lui, cô vừa muốn nói gì thì cửa phòng bệnh đẩy ra, Phó Quân Nghị thở hồng hộc chạy vào, vừa định kêu lên, thì thấy Phó Quân Hoàng đang ngủ, mọi âm thanh đều mắc lại cổ họng.

“Tới thật đúng lúc, trông chừng anh trai của cậu.” An Nhiên nói với Phó Quân Nghị.

Sau khi Phó Quân Nghị nhận được điện thoại của An Nhiên, đã trực tiếp chạy xe tới, khi cậu vào, ngoài cửa đứng không ít binh lính.

“Cô muốn đi đâu?” Phó Quân Nghị cảm thấy rất lạ, bình thường khi anh trai xảy ra chuyện, không phải là cô một tắc không rời sao? Lúc này cũng nên như thế?

“Không phải là cô đi gặp người khác chứ? Tôi nói cho cô biết, cô làm thế là không đúng, cô đối với anh trai tôi đây là...”

“Câm miệng! Trông chừng cho tốt, nếu như khi tôi trở về mà xảy ra chuyện gì thì tôi lấy mạng cậu.” Đe dọa xong, An Nhiên lắc mình rời đi.

Người U Linh đang chờ một bên thấy An Nhiên đi ra, nháy mắt toàn bộ đều xông tới.

“Không có chuyện gì đúng không? Muốn giống Ngân Lang ở thêm mấy ngày ở nơi này? Không có chuyện gì thì rút về huấn luyện hết cho tôi! Xem các người đi, hình dáng của một đám phế vật?”

Trong nháy mắt mọi người á khẩu.

Ngân Lang gãy xương chân, cần tĩnh dưỡng vài ngày, phòng của hắn đã được An Nhiên chuẩn bị cách vách phòng của Phó Quân Hoàng. Tuy rằng bọn họ thật hâm mộ tiểu tử đó không cần thao luyện giống bọn họ, nhưng ngấm lại, nổi đau thể xác, hay là thôi đi.

“Chúng ta trở về huấn luyện!” Ngốc Úng vượt cái đầu bóng lưng của bản thân, biểu cảm nghiêm túc.

An Nhiên không có thời gian lãng phí với bọn họ, cô nhanh chóng bước đi, khi cô đến cửa lớn ở bệnh viện, có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại phía trước An Nhiên.

“Quân chủ.” Lãnh Hạo ngồi ở ghế lái, gật đầu với An Nhiên.

“Mọi người đến đông đủ sao?” An Nhiên lên xe, đây là câu cô hỏi đầu tiên.

“Đến đông đủ.” Lãnh Hạo cung kính nói.

An Nhiên không nói gì thêm. Chỗ mới của Vô Xá là một sân nhảy ồn ào, đây là một trong những sân nghiệp của Vô Xá, An Nhiên từ trên xe bước xuống, Phong Lượng đã chờ ở một bên.

Từ cửa sau tiến vào, đó là một không gian cho người nội bộ, ở vách tường có một vách ngăn, Phong Lượng ấn cái nút ở đó, chỉ nghe một tiếng nhỏ, chỉ thấy vách tường đôi diện An Nhiên chuyển động, sau vách tường là một cánh cửa khác.

Cách thiết kế ở nơi này so với địa điểm trước kia của Vô Xá tinh xảo hơn một chút, trang bị thiết bị phòng chống càng thêm nghiêm mật.

Một trận âm thanh vang lên, người trong mật thất đồng thời đứng lên.

“Quân chủ.” Người trong Vô Xá hầu như đều ở trong này.

An Nhiên trầm mặt, đi đến trước chỗ ngồi, ánh mắt không chút tình cảm nhìn từng người một ở đây:

“Nói, ai điều tra anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: An Nhiên Cảnh Cáo, Tập Kích Ban Đêm!

An Nhiên làm cho căn phòng ở mật thất trở nên căng thẳng.

Mọi người hồi hộp không dám thở mạnh, bọn họ vừa mới nhận được tin, Phó Quân Hoàng xảy ra chuyện.

Lam Nhược Khê cắn môi dưới, cô đứng dậy, không chút che giấu nói, “Là tôi cho người đi điều tra.”

Ánh mắt lạnh như băng rơi lên người Lam Nhược Khê.

Thân thể Lam Nhược Khê run lên, trong đáy mắt là một tia sợ hãi không dễ thấy.

“Vì sao?” An Nhiên ngồi xuống, Phong Lượng đứng nghiêm sau lưng cô, biểu cảm bất động.

Người của Vô Xá, ngoại trừ An Nhiên cùng một vài người cực kì khác biệt, thì hầu như ai cũng tham gia vào chuyện này.

“Bởi vì... Tôi lo lắng anh ta sẽ gây bất lợi cho ngài.” Lam Nhược Khê cắn răng, cuối cùng cũng đem lời này nói ra.

Phó Quân Hoàng người này quá thần bí, anh ra có nhiều chuyện mà bọn họ không thể tra được.

Ban đầu, chuyện của anh ta là quân chủ không cho bọn họ điều tra, bọn họ cũng không đi thăm dò, nhưng từ khi bọn họ bắt đầu điều tra, thì mới phát hiện được, người này đến cùng là có bao nhiêu khó chơi.

Chuyện sau lưng anh ta có bao nhiêu ngoan độc, trong mơ hồ bọn họ cũng gần như biết được xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại không tra được một tia manh mối nào.

Không thể không nói, đầu óc của anh ta thật bạo.

“Gây bất lợi cho tôi?” An Nhiên cười nhạt, “Lý do.”

An Nhiên trước nay chưa từng có nhẫn nại, đối với người cấp cao của Vô Xá, đáy lòng cô vô cùng nắm chắc, bằng không những người này không thể được vào trung tâm của Vô Xá.

Tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm, chỉ ít quân chủ còn cho bọn họ thời gian giải thích.

“Quân chủ, ngài còn nhớ ngày mà họ Tôn bị giết không? Cừu vĩ nói cô ấy thấy Phó huấn luyện viên.” Lãnh Hạo đứng nghiêm, ánh mắt nhìn An Nhiên, trong đáy mắt là sự cung kính tràn đầy.

“Sau đó.” Cô biết chuyện này, nhưng cô chỉ để trong lòng.

Bởi vì ngày đó cô hầu như đều ở cùng với Lão soái ca, nhưng mà, có một khoản thời gian ngắn không thấy Lão soái ca.

“Từ đó về sau, quân chủ đều xảy ra chuyện. Cừu vĩ cùng tôi thương lượng, vì thế...”

“Cho nên các người âm thầm điều tra anh ấy? Khi các người điều tra, các người có hỏi qua ý kiến của tôi không? Hừm?” Tiếng nói của An Nhiên rất nhạt, nhạt đến nỗi làm cho mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.

“Chúng tôi.” Lãnh Hạo còn muốn nói thêm cái gì thì bị Lam Nhược Khê kéo lại.

Lam Nhược Khê trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt An Nhiên, sống lưng thẳng tắp, đầu cúi xuống, “Quân chủ, tôi biết sai rồi.”

Thấy phản ứng của Lam Nhược Khê như thế, mọi người nhất thời cả kinh, lập tức làm hành động giống Lam Nhược Khê.

Bọn họ thật sự là sai lầm rồi, sai khi vượt qua anh ta, trực tiếp làm ra chuyện Phó Quân Hoàng bị thương.

Phó Quân Hoàng tất nhiên đã biết có người điều tra anh, anh không hề né tránh, thậm chí có nhiều chuyện chính anh ấy cố ý để bọn họ biết được, Phó Quân Hoàng biết bọn họ là người của quân chủ, bằng không, bọn họ sẽ không còn sống sót.

Phó Quân Hoàng người này đối với quân chủ chính là yêu đến làm người ta run sợ.

Không biết anh ấy điên cuồng, đến cùng có làm tổn thương đến quân chủ hay không.

“Quân chủ, chúng tôi sai rồi.”

“Nhưng mà, nếu thời gian có quay lại, chúng tôi vẫn sẽ làm như vậy.” An nguy của quân chủ luôn luôn đứng đầu trong tâm trí của bọn họ, bọn họ sẽ không để kẻ nào uy hiếp đến an nguy của quân chủ.

Con người của An Nhiên lạnh băng, nhìn mọi người quỳ trên mặt đất, trong đầu An Nhiên vậy mà trống rỗng.

“Anh ấy, sẽ không làm tổn thương tôi.” Một lúc sau, An Nhiên mới nói với bọn họ lời này.

Mọi người cũng không ngẩng đầu nhìn An Nhiên.

An Nhiên thở dài, tầm mắt cũng không nhìn trên người bọn họ, tiếng nói thanh đạm, “Tôi biết các người đang nghĩ cái gì, nhưng trên thế giới này mọi người sẽ có khả năng phản bội tôi, nhưng chỉ duy nhất anh ấy sẽ không tổn thương tôi.” Điểm này, cô không chút hoài nghi, “Cho nên, các người không cần lo lắng.”

Khi cô vẫn còn là Tần Lam, mọi người xung quanh đều e ngại cô, sợ cô, mặc dù là bảo vệ cô, nhưng cũng không ngừng tìm cách tốt nhất để trừ bỏ cô.

Cô chưa từng gặp qua một đứa nhỏ nào đơn thuần như thế.

Nhưng hoài nghi anh sẽ làm tổn thương cô, bọn họ chỉ là không yên lòng, liền làm ra chuyện như thế.

Nếu dựa vào tính khí đã từng có của Tần Lam, thì những người này đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Cô biết, bọn họ là đang lo lắng cho cô.

Nhưng nếu là bởi vì anh, vậy thì không cần.

Lời nói của An Nhiên làm mọi người khiếp sợ, quân chủ là đang an ủi bọn họ.

Cô đây là an ủi bọn họ, làm cho bọn họ nhẹ nhõm hơn?

“Tiểu tứ.” An Nhiên lạnh nhạt nói, “Cứu vĩ nhất thời kích động, cậu cũng ngớ ngẩn với bọn họ sao?”

Lãnh Hạo nhếch môi, không nói.

Sau khi bọn họ phân tích với hấn, hấn đã đem Phó Quân Hoàng xếp vào danh sách nguy hiểm, nơi nào có thời gian bình tĩnh? Vào lúc ấy, mọi người đều đem tất cả nghi ngờ đặt vào Phó Quân Hoàng.

Nhưng hiện tại ngẫm lại. Phó Quân Hoàng vì sao lại hại Vô Xá, anh ta thích vậy, che chở cho quân chủ, sao lại tổn thương quân chủ được?

Mặc dù anh ra tính trừ bỏ thế lực của quân chủ, thì cũng sẽ không tổn hại đến quân chủ, không phải sao? Từ nguyên nhân đó, thì Lãnh Hạo gần như rõ được cách làm của Phó Quân Hoàng, nếu như người kia đúng là Phó Quân Hoàng.

“Chuyện của họ Tôn, các người đã điều tra xong rồi sao?” An Nhiên chuyển đề tài, cô đây là hỏi Lam Nhượng Khê.

Lam Nhượng Khê lắc đầu, “Một đầu mối cũng không có.” Mới đầu cô nhận định chính Phó Quân Hoàng đã giết Chu Tân Quốc, nhưng theo dọc tuyến kia điều tra, thì không điều tra ra.

Tra không ra chỉ có hai nguyên nhân, một chính là anh ta giấu quá sâu, mà một cái khác chính là người kia căn bản không phải là Phó Quân Hoàng.

“Điều tra từ Kiều Từ Du, xem thử có điều tra được cái gì hay không.” Nguyên bản An Nhiên không tính đi quản đến chuyện này, chuyện xảy ra khi cô 8 tuổi vẫn còn rành rành trước mặt, cô biết Chu Tân Quốc có liên quan đến chuyện kia, khi đó cô không bắt tay vào điều tra, Chu Tân Quốc đã chết rồi.

Nghĩ đến Chu Tân Quốc nhìn thấy Kiều Từ Du khi hưng phấn, nhưng Kiều Từ Du lại biểu hiện xa lạ, thì đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một tia quái dị.

Ngẫm lại, thật là có điều nghi ngờ.

Lam Nhượng Khê ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên nhìn An Nhiên.

Biểu cảm của An Nhiên không đổi, “Người ở sau lưng là không nhỏ.”

“Quân chủ, ngài có .....” Hai chữ “tin tức” Lãnh Hạo cũng không có nói ra, bởi vì tầm mắt của An Nhiên một lần nữa rơi xuống bọn họ.

“Một điểm về chuyện của Chu Tân Quốc phải tra ra.” Tay của An Nhiên nhẹ nhàng gõ trên bàn, “Còn chuyện lúc trước đều điều tra không rõ? Không cần đem tinh lực cùng nhân lực lãng phí.”

Bọn họ biết ý của An Nhiên đang nói, quân chủ đây là đang nhắc nhở bọn họ.

“Tôi không muốn nghe chuyện điều tra về anh ấy của bất kì một ai.” Ánh mắt của An Nhiên đảo qua mọi người, “Càng không muốn biết các người dùng thời gian lâu như vậy mà không điều tra được nguyên nhân cái chết của Long Tam, các người, đừng làm tôi thất vọng.”

Mọi người đồng thời cả kinh.

Thật sự là bọn họ đã dùng nhiều thời gian cùng nhân lực điều tra chuyện của Phó Quân Hoàng, chuyện về cái chết Long Tam đến nay không điều tra rõ ràng, cái chết của các anh em khác cũng rất quái dị, hoàn toàn không giống thủ pháp của các sát thủ, ngay cả Kim Duy Hi biến mất cũng không rõ, hơn nữa Chu Tân Quốc chết, Kim gia biến mất, luôn cảm thấy, rất nhiều chuyện được sắp xếp xong hết.

“Chúng tôi sẽ tăng nhanh tiến độ.” Lam Nhượng Khê cắn chặt môi dưới.

“Tôi không muốn tiến độ của các người, mà là kết quả.” Con người lạnh lẽo rơi lên người Lam Nhượng Khê, “Cứu vĩ, tôi biết bản thân đang làm gì, biết người bên cạnh tôi, chuyện của tôi, không cần bất kì ai can thiệp!”

Toàn thân của Lam Nhượng Khê như đông cứng, trong đầu vang lên ong ong.

Cô biết bản thân mình sai, sai ở việc làm việc vượt cấp, sai khi không tin tưởng quân chủ, không tin tưởng sự thừa nhận của quân chủ.

Thế nhưng .... Thế nhưng cô không có cách nào dễ dàng tha thứ là một tia ngoài ý muốn, khi quân chủ bị người khác mang đi, khi bọn họ không chút tin

tức, không khí lạnh lẽo trong Vô Xá khiến người ta không thở nổi.

Lần đầu tiên, bọn họ cảm thấy bản thân mình vô năng.

Nếu không có Tần Vũ Triết ở Phúc Mãn Lâu, quân chủ có khả năng sẽ hoàn toàn biết mất trong tầm mắt.

“Lần này, thì thôi.” Khi chưa xảy ra bất kì chuyện gì, cô có thể tha thứ cho bọn họ, nếu như bọn họ mà lại dính líu với Lão soái ca, cô nhất định sẽ tự tay giải quyết bọn họ.

Không khí bên trong mật thất trong nháy mắt khôi phục bình thường.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần quân chủ không tính toán, thì đại biểu cho bọn họ không có chuyện gì.

Ít nhất, bây giờ không sao rồi.

“Nhớ kỹ, trách nhiệm của các người.” An Nhiên đứng dậy, Phong Lượng dẫn đường cho cô ra ngoài.

Khi An Nhiên đi rồi, bên trong mật thất không ai nói câu nào.

Lãnh Hạo cùng Lam Nhược Khê nguyên bản muốn đưa An Nhiên, lại bị An Nhiên cự tuyệt.

Lãnh Hạo cùng Lam Nhược Khê đồng thời cứng người.

Quân chủ, cô, không tin tưởng bọn họ.

“Tiểu tứ.” Lam Nhược Khê cười khổ nhìn Lãnh Hạo, “Anh nói, chúng ta có phải làm sai rồi?” Mặc dù là ở trước mặt quân chủ nhận sai, mặc dù quỳ xuống, nhưng trong đáy lòng cô (Lam Nhược Khê) không cảm thấy bản thân mình làm sai.

Ít nhất, bọn họ loại trừ được Phó Quân Hoàng đối với quân chủ không có nguy hiểm? Ít nhất, người kia có thể làm cho bọn họ an tâm, không phải sao?

Nhìn cánh cửa đóng chặt, đầu Lãnh Hạo hơi cúi xuống, làm cho người ta không thấy được vẻ mặt, nhưng tiếng nói rầu rĩ của anh vang lên, “Không sai.” Tiếng nói mang đầy hương vị kiên định.

Lam Nhược Khê nở nụ cười.

“Lam tỷ, nếu quân chủ không cho chúng ta tiếp tục điều tra, vậy chúng ta coi như xong.” Bên trong Vô Xá, một gã đàn ông khoan thai nói.

Lúc đầu bọn họ bắt đầu điều tra Phó Quân Hoàng, liền biết kết quả là như vậy, bởi vậy khi quân chủ tìm tới cửa, bọn họ cũng không ngạc nhiên, nhưng đối mặt với lửa giận của quân chủ, bọn họ vẫn không chịu đựng nổi.

Lam Nhược Khê đi đến trước chỗ ngồi của An Nhiên, từ một chồng văn kiện rút ra một phần bọn họ mới vừa điều tra, cô xem nội dung bên trong biểu cảm càng yên tĩnh.

Lãnh Hạo nhìn đến phần báo cáo kia, biểu cảm cũng thay đổi.

“Anh nói, chúng ta có nên nói cho quân chủ biết?” Tay Lam Nhược Khê cầm văn kiện có chút run, “Mấy thứ này, quân chủ, ngài ấy, sẽ tin tưởng sao?”

“Cô cảm thấy thế nào?” Biểu cảm Lãnh Hạo không chút thay đổi, thậm chí lông mày có chút nhíu lại.

Mới vừa rồi, An Nhiên tiện tay lật qua những văn kiện ở bàn, đám người Lam Nhược Khê đều đổ mồ hôi lạnh, sợ cô (An Nhiên) sẽ nội dung bên trong.

“Luôn cảm thấy, mặc dù là nói cho quân chủ, ngài ấy sẽ không đối xử với anh ta khác đi.” Lam Nhược Khê cười khổ.

“Cũng đúng.” Lãnh Hạo nhún nhún vai, quân chủ sao có thể lưu ý mấy chuyện này, mặc dù bọn họ có đem văn kiện này cho quân chủ xem, cô cũng sẽ không có chút phát ứng.

Theo cô (An Nhiên), những chuyện này cùng cô không liên quan, mặc dù, người kia có tội ác tày trời đi nữa, thì trong mắt cô, đều là chuyện rất bình thường.

“Định làm thế nào?” Lam Nhược Khê hỏi.

“Không biết.” Sớm hay muộn thì cũng có một ngày, quân chủ sẽ biết, trên thế giới này không có chuyện tường nào mà gió không qua được.

Lam Nhược Khê nở nụ cười, “Không hổ là Tiểu Tứ nhà ta, cùng ý tưởng với chị.”

Nói xong, cô theo bản năng lấy cái bật lửa trong túi xách, trực tiếp cầm văn kiện trong tay mà đốt, đến khi nó hoá thành tro.

Việc này, chưa đến lúc nói cho quân chủ biết được.

Chương 132: An Nhiên Cảnh Cáo, Tập Kích Ban Đêm! 2

An Nhiên từ sàn nhảy đi ra, trời đã tối.

Mùa đông trời tối xuống.

An Nhiên đến nhà hàng Tinh cấp mua bữa tối, lái xe thẳng đến bệnh viện.

Khi An Nhiên đến bệnh viện, Ngân Lang đang ngồi trong phòng bệnh của Phó Quân Hoàng, trong tay còn cầm một quyển sách về máy móc phương tiện, đám người Ngốc Ưng đã trở về quần doanh, nhưng An Nhiên không nghĩ đến là Khúc Tuệ Tuệ không có đi khỏi.

Thấy trang phục trên người của Khúc Tuệ Tuệ, hiển nhiên là ả đã rời đi, thay trang phục sau đó quay lại.

Nhìn thấy An Nhiên đầu tiên là Phó Quân Nghị, Phó Quân Nghị chạy đến bên người của An Nhiên, một tay đoạt lấy hộp thức ăn, đồng thời không ngừng oán giận:

“Tôi nói Tiểu An Nhiên, cô không phải là cố ý làm tôi đói chết? Tôi đói không quan trọng nhưng anh trai tôi đói thì làm sao bây giờ.”

An Nhiên lạnh mặt nhìn Phó Quân Nghị, cậu ta rất tự giác im miệng.

An Nhiên đem một hộp cơm khác trong tay đặt ở bàn cạnh Ngân Lang, “Đây là của anh.”

Ngân Lang ngần ra, hẳn không nghĩ đến, quân chủ sẽ cho hắn bữa tối, còn là tự tay quân chủ đi mua.

An Nhiên vẫn chưa để ý đến phản ứng của Ngân Lang, cô hướng đến chỗ Khúc Tuệ Tuệ gật đầu, trực tiếp đi đến bên giường của Phó Quân Hoàng, anh đã tỉnh lại từ lâu, chỉ là khi anh tỉnh lại thì không có An Nhiên bên người.

“Xin lỗi.” An Nhiên ngồi ở chỗ của Phó Quân Nghị trước đó, nắm tay anh, ôn nhu nói.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, con người đen nhanh cứ như vậy nhìn trên người An Nhiên, mâu quang ôn nhu đến nỗi làm cho Phó Quân Nghị đang ăn cháo suýt chút nữa phun ra hết.

Biểu cảm của Khúc Tuệ Tuệ có chút cứng ngắc.

Ả cũng vừa đến không bao lâu, ở bàn bên giường bệnh, có bữa tối của ả tự làm, còn có cháo ả ninh thật lâu, nhưng khi ả mang đến, người tự xưng là em trai của Phó Quân Hoàng mỉm cười cảm ơn ả, sau đó nói là không đói nên cứ để đó.

Ả không biết là cậu ta đang khách sao hay sao, ả luôn cảm thấy Phó Quân Nghị tựa như không thích ả, trên mặt cậu ta tuy rằng mang theo nụ cười, nhưng nụ cười đó không xuất hiện từ trong đáy mắt, nhìn như thân thiết nhưng lại xa lạ dị thường.

Khi cậu ta chạy đến chỗ của An Nhiên, nhận lấy hộp thức ăn, lời nói của cậu ta giống như đang hung hăng tát vào mặt của ả.

Bọn họ nói không đói, không phải là đang khách sao mà là không ăn đồ ăn của ả làm.

“Có đói không? Em đến chỗ của mẹ lấy một ít cháo, chính là đầu bếp ở nơi đó làm, ăn rất ngon, ngọt ngọt thanh thanh.” An Nhiên giống như đang dỗ một đứa bé, đôi mắt thanh lãnh nhưng con người rất ôn hòa.

Tay của Phó Quân Hoàng luôn nắm lấy cô, anh gật đầu, khoé môi luôn mang theo một nụ cười đẹp mắt.

Từ trong hộp cơm An Nhiên lấy ra một cái chén nhỏ, khi mở nắp một cái hộp giữ ấm, ánh mắt của Phó Quân Nghị đều nhìn nó, đưa tay muốn cướp.

“Cút ngay.” Bây giờ An Nhiên không có chút nhẫn nại khi đối với Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị khó chịu, cậu ta hướng đến Phó Quân Hoàng lên án Phó An Nhiên, “Anh hai, anh xem bảo bối nhà anh kìa! Em tốt xấu gì cũng là trưởng bối của cô ấy! Là trưởng bối!”

An Nhiên lạnh lùng nhìn cậu ta, cười như không cười nói, “Trưởng bối! Cậu?”

Tất cả lời muốn nói tiếp theo đều nghẹn ở cổ họng, cậu ta rất biết chuyện nên không nói nữa, ánh mắt rơi xuống Ngân Lang đang yên tĩnh ăn cơm.

Cậu đối với Ngân Lang tương đối quen thuộc, hẳn là người ở bên Phó Quân Hoàng lâu nhất, Phó Quân Nghị tất nhiên biết hẳn.

Nhìn An Nhiên một chút, Phó Quân Nghị trực tiếp bung một tô đầy thịt, chạy đến phía trước còn đặc biệt trừng mắt nhìn An Nhiên.

Phó Quân Hoàng lôi kéo tay An Nhiên, “Không nháo.” Anh tuy rằng nói vậy, nhưng anh thích nhìn dáng vẻ của bảo bối náo động cùng bọn họ, như vậy bảo bối càng thêm sống động, cũng làm cho anh an tâm.

“Là cậu ta tự tìm.” An Nhiên trừng anh, “Nếu anh dám che chở cho cậu ta, em liền không cho anh ăn cháo, cho anh đói chết.”

“Không che chở cho thằng nhóc đó.” Tuy biết An Nhiên đang nói giỡn nhưng anh vẫn phối hợp với cô.

Phó Quân Nghị vừa ăn cơm, không vừa ý nói, “Anh hai, anh che chở cho cô ấy như vậy, sớm muộn gì cô ấy cũng lật trời.”

“Lật trời, cậu có năng lực đó sao?” An Nhiên lên mặt, “Tôi muốn lật tất nhiên sẽ lật được, tôi có năng lực đó, cậu có sao?”

Phó Quân Nghị không bình tĩnh nói, “Phó An Nhiên, cô đây là đang khoe khoang trắng trợn! Tôi cho cô biết, một ngày nào đó...”

“Đừng nói một ngày nào đó, nói bây giờ đi, cậu có năng lực đó không? hừm?”

Không có thì ngoan ngoãn ngồi ăn cơm đang hoàng, không cho nói chuyện, liền im miệng nhanh chóng ăn cho thôi!”

Phó Quân Nghị buồn rầu, An Nhiên đưa nhò này đúng là càng lớn càng quản không được, xem lúc nhò thực là đáng yêu, tuy rằng... khụ, tuy rằng lúc nhò cô ấy luôn chèn ép cậu, nhưng cũng không như bây giờ không kiêng nể gì?

“Đừng chọc cô ấy nữa.” Con người đen của Phó Quân Hoàng nhìn thoáng qua Phó Quân Nghị, mà ánh mắt như vậy làm cho Phó Quân Nghị buồn bực.

Cắn chiếc đũa, dùng sức cho hả giận.

Nhìn hộp cơm của Ngân Lang, cậu thuận tay đoạt lấy một bát canh màu trắng sữa uống lấy! Uống hết một hơi, không chừa lại chút nào.

Ngân Lang ngẩn ra, nhìn thấy cậu ta đang uống canh của mình, nháy mắt con người của Ngân Lang trầm xuống, cái đó là canh bổ xương của quân chủ mua cho hẳn!

May mắn là hẳn còn nữa bình.

Phó Quân Nghị sau khi uống xong cảm thấy canh xương này không phải một loại canh tuyệt vời bình thường, liền đưa tay hướng đến bình giữ ấm đựng canh, nhưng đã bị Ngân Lang nhanh tay cản lại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Phó Quân Nghị, hẳn cực kì tự nhiên đem cất bình giữ ấm phía sau bản thân, biểu cảm lạnh nhạt.

“Tôi muốn uống canh.” Phó Quân Nghị đã lâu không có uống loại canh thanh ngọt như vậy, ngọt nhưng không ngấy, lần này cậu chỉ biết được là bếp trưởng của nhà hàng Tinh cấp của mẹ cậu tự tay làm, có thể ăn thức ăn tự ông lấy làm là không nhiều lắm nha.

“Tôi nói Phó thiếu gia, xem chân của tôi đây, cậu có thể chữa cho tôi số canh ít ỏi này không?” Nhìn Ngân Lang đang thương hơn nhiều.

Nhìn cẳng chân bị băng bó như một cái bánh, Phó Quân Nghị thờ dãi, bây giờ sao cậu lại đáng thương như vậy, uống một ít canh cũng không dễ dàng.

“Ngân Lang, anh biến thành người xấu.” Đây là kết luận cuối cùng của Phó Quân Nghị.

Biểu cảm của Ngân Lang không đổi, “Tôi không thay đổi, là Phó thiếu gia thành người xấu.”

Phó Quân Nghị sùng sốt, “Tôi biến thành xấu? Anh vậy mà nói tôi xấu?”

Ngân Lang không đáp lời, cúi đầu, tiếp tục ăn bữa tối của hẳn.

“Cẩn thận một chút, nóng.” An Nhiên đem cháo còn ấm đặt trong tay Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, con người đen nhanh nhìn cô.

An Nhiên trừng anh, “Bản thân tự ăn, tay của anh không bị thương.”

Mặc dù Phó Quân Hoàng không để ý, nhưng cô không muốn hủy hình tượng hoàn mỹ của Phó Quân Hoàng anh.

“Đau.” Anh chỉ nói một tiếng, tay không động.

“Phó Quân Hoàng.” An Nhiên trực tiếp gọi tên đầy đủ của anh.

Phó Quân Nghị còn đang gặm giò heo sùng sốt, bình thường khi An Nhiên gọi tên đầy đủ của anh trai chỉ có 2 tình huống, một là lúc cô ấy rất tức giận,

còn một chính là khụ khụ, các người có thể hiểu được.

Nhưng lúc này, An Nhiên hiển nhiên không thuộc loại thứ hai, mà là loại thứ nhất.

Không nghĩ đến, anh trai, cũng sẽ đối mặt với An Nhiên như vậy.

Tiếp tục gặm giò heo, giò heo vẫn tốt hơn.

Phó Quân Hoàng không bị An Nhiên dọa, khoé môi càng thêm cười xán lạn thêm.

“Uh!” Anh trả lời. Bảo bối đã lâu không gọi anh như vậy, trước kia bảo bối không có gọi anh như thế khi ở trước mặt mọi người, lúc này cô lại kêu anh như vậy.

Từ trên nét mặt của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cơ hồ đều đoán được anh đang suy nghĩ cái gì, cô hoàn toàn đã bị đầu óc của lão soái ca đánh bại.

Khúc Tuệ Tuệ biết, nếu như ả tiếp tục ở trong này, chính là tự rước lấy nhục, ả hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nói, “Huấn luyện viên, ngài nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước.”

“Ừ.” Ánh mắt của Phó Quân Hoàng vẫn nhìn An Nhiên như trước, bảo bối còn chưa chịu cho anh ăn.

Phó Quân Nghị toả ra thân sĩ, bỏ giò heo trong tay xuống, nghe được âm thanh của Khúc Tuệ Tuệ cậu mới nhớ được trong phòng có người thứ năm đang tồn tại.

“Trời đã trở thế này, tôi đưa cô về?” Ngân Lang hiện tại chân đang què, bây giờ chỉ còn cậu là hoàn hảo, tuy rằng cậu không muốn tiếp đãi người phụ nữ đang muốn bước chân vào cửa của họ Phó, thế nhưng người ta tốt xấu gì cũng là phụ nữ?

Khúc Tuệ Tuệ là ai? ả làm sao không nhìn ra được Phó Quân Nghị ở đây là đang khách khí? ả mỉm cười lắc đầu, “Cảm ơn, tôi lái xe đến, xe đang ở dưới bãi đậu, nhà của tôi cách đây không xa.”

“Vậy cô về cẩn thận.” Phó Quân Nghị khách khí cười.

“Trên đường cẩn thận.” An Nhiên hướng đến ả nói, khách khí gì đó chung quy muốn thể hiện đúng chỗ.

Khúc Tuệ Tuệ ra khỏi cửa phòng bệnh, ả không chút lưu lại, nhanh bước về phía trước, đi đến xe của mình, đem cửa xe khoá lại, ả mới cúi đầu nằm trên tay lái.

Yêu thích anh, chính là một chuyện rất mệt.

Ả hôm nay mới chân chính nhìn thấy anh đối với cô gái ấy, một loại tình cảm sâu đậm đến cỡ nào.

Ả còn nhớ rõ, khi bản thân đem bữa tối mà mình chuẩn bị đẩy cửa vào, thì thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, trong nháy mắt tim của ả suýt chút nữa nhảy ra ngoài, ngay khi anh nhìn thấy người bước vào, con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy lại trở về bình tĩnh, thậm chí còn là tĩnh mịch.

Ả biết, anh đang chờ Phó An Nhiên.

Lúc ấy, Phó Quân Nghị đang ăn táo mồm miệng nói "Hắc, em nói anh trai, anh có thể đừng nhìn tiếp nữa, nha đầu kia chắc đang trên đường về, sau khi cô ấy xử lí xong mọi chuyện sẽ về, không phải là không cần anh nữa, anh cần gì như vậy?"

Lúc ấy, môi của anh nhếch lên, không nói chuyện, nhưng tầm mắt vẫn nhìn về phía cửa.

Đến khi người kia đẩy cửa bước vào, ả thấy khoé môi của anh cười, cười thật ôn nhu.

Khi đó, có một âm thanh trong lòng của ả nhẹ nhàng nói : Anh ấy không thuộc về cô, cô không thể vào được thế giới của anh ấy.

Ả chưa bỏ ý định, không chịu rời khỏi, như một người ngốc nhìn mọi hành động của anh, là ánh mắt của anh chỉ dừng lại một người.

Cười khổ.

Ả thật nên buông tha.

Anh ấy thật sự, không thuộc về ả.

Về sau ả phải làm đó chính là tác hợp cho anh.

Lúc này trong phòng bệnh.

Phó Quân Hoàng còn đang cùng An Nhiên nhìn chăm chăm lẫn nhau.

“Không thể không nghe lời như vậy.” An Nhiên đối với Phó Quân Hoàng hoàn toàn không câu kinh.

Phó Quân Hoàng liền gờ cháo trong tay, nhìn cô, cười.

Ngân Lang có cảm giác bất khả tư nghị, Phó Quân Nghị một tay kéo hán, “Này, này, anh ăn cơm của anh, nhìn cái gì?” Anh trai của cậu đã triệt để mất hết mặt mũi.

“Vì sao không tự ăn?”

Phó Quân Hoàng không nói, chính là há miệng chờ, trong ánh mắt là tràn đầy ý cười.

Xem ra anh đã quyết tâm không trả lời cô, đã như vậy, An Nhiên cũng không hỏi.

An Nhiên nhìn cháo, Quân Hoàng nhìn cô.

Cuối cùng Phó Quân Nghị chịu không nổi, trực tiếp kéo Ngân Lang rời khỏi.

Quả thực là không nhìn nổi, rất khủng bố, anh trai của cậu anh mình thần võ nhưng lại bày ra dáng vẻ như vậy trước mặt của tiểu hồ ly, cả người của cậu đều run lên.

Quá ni mã rồi.

Nhìn thấy Ngân Lang đang cầm bình giữ ấm, nháy mắt Phó Quân Nghị đen xuống.

“Anh rời đi mà cũng ôm theo nó sao?”

Ngân Lang nhìn cậu một cái, không nói, chống gậy, ôm bình giữ ấm về phòng bệnh của bản thân.

Mọi người đều rời khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng hai người.

“Nhớ em.” Đem cháo trong miệng nuốt xuống, Phó Quân Hoàng nhẹ giọng nói.

An Nhiên ngăn ra, “Là em về trễ.” Cô không ở lâu trong Vô Xá nhưng đã sử dụng nhiều thời gian trong lúc chuẩn bị bữa tối.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, “Không ăn.”

Nhìn thấy cháo trong ấm đều được ăn hết, An Nhiên không khuyên anh ăn nữa.

An Nhiên mới đem chén dọn xuống, thì cô bị anh ôm chặt vào lòng.

An Nhiên muốn đứng dậy, “Lão soái ca, em...”

“Không nên động.” Âm thanh của Phó Quân Hoàng vang bên tai cô, “Anh muốn ôm em một lát.”

An Nhiên quả nhiên bất động, tùy anh ôm.

“Anh tỉnh.” Tiếng nói của anh rầu rĩ, “Em không ở đây.” Anh điều chỉnh tư thế, để cho An Nhiên thoải mái hơn.

Hai tay của An Nhiên đặt trên lưng anh, khoe môi mang theo nụ cười, “Em xin lỗi.”

“Em không ở đây.” Anh lặp lại câu nói.

An Nhiên khẽ gọi, “Lão soái ca...”

“Em không ở đây.” Anh ôm cô càng ngày càng dùng sức, anh giống như là đang sợ hãi một cái gì đó, thân mình của anh run run.

“Về sau sẽ không, về sau sẽ ở cạnh anh.” An Nhiên trấn an anh, “Em là vợ của anh, anh là chồng của em, em không đi đâu hết, luôn ở bên cạnh anh.”

“Ừm.” Tiếng nói của Phó Quân Hoàng thoáng rầu rĩ, nhưng tiếng nói đó nồng động sự run rẩy.

Nhìn Phó Quân Hoàng một chút, nhìn đến chai nước biển còn hơn nửa chai, An Nhiên cời giày, xoay người lên giường, nằm bên cạnh Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng liền chỉnh nhiệt độ trong phòng, sau đó ôm lấy cô.

Cô tựa vào lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát ngực anh, cằm của anh để trên tóc cô.

“Ngủ đi, em sẽ không đi.” Một tay của An Nhiên đặt trên bụng anh, một tay nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Ánh sáng đèn bên trong phòng được vặn nhỏ, An Nhiên không cần lo đến chuyện Phó Quân Hoàng gặp nguy hiểm, sẽ có y tá chuyên môn đến xem, hiện tại cô cũng đã mệt mỏi, cô cần nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: An Nhiên Cảnh Cáo, Tập Kích Ban Đêm! 3

Mà lúc này, ở trước khu nội trú, trong màn đêm, một bóng người thẳng tắp đứng ở đó, nhìn phòng bệnh của An Nhiên ở đèn được tắt, bóng người kia mới phản ứng.

“Môn chủ, đêm đã khuya, chúng ta nên trở về.” Một tiếng nói vang lên mang theo tia thờ dài.

Diêm Tử Diệp đứng ở đó đã từ rất lâu, từ lúc tuyết mới bắt đầu rơi lác đác giờ trên đất đã có một lớp tuyết.

Khi Diêm Tử Diệp nhận được tin, thì màn đêm đã buông xuống.

Khi hắn nhận được tin An Nhiên đến bệnh viện, thì hắn liền chạy tới, hắn cũng không biết rằng An Nhiên có bị thương hay không.

Khi hắn đến bệnh viện, người đi theo hắn mới nói cho hắn biết, thì cảm giác lo lắng hắn mới lắng xuống.

Nói chung là hắn rất lo lắng.

Dù cho hiện tại cô vì bị thương mới đến bệnh viện thì hắn có thể làm được gì? Cô sẽ không muốn gặp hắn, Phó Quân Hoàng mới là người mà cô ấy cần.

"Lão Lưu, ông nói, tôi nên làm cái gì?" Trong màn đêm, Diêm Tử Diệp nhìn ánh sáng nhạt trong phòng bệnh, hoảng hốt hỏi.

Người được gọi là lão Lưu là một người có mái tóc bạc trắng, lưng của ông ta có chút khom xuống, trên mặt tràn đầy nếp nhăn không nhìn rõ được biểu cảm của ông, nhưng ánh mắt tràn đầy tinh tường.

"Cậu cảm thấy cậu sai ở đâu? Nếu đã thấy sai ở nơi nào thì sửa sai liền, chỉ cần là thành tâm sửa chữa, thì không một ai có thể không tha thứ cho cậu."

"Sẽ không." Sẽ không, mặc dù là hắn có đem trái tim của mình giao ra, thì gia cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Nếu bây giờ mà hắn có xuất hiện trước mặt gia, thì ngài ấy cũng không thêm liếc hắn một cái nào.

"Môn chủ..." Lưu lão thờ dài, "Có một số việc trời đã định thì không thể nào thay đổi được."

"Trời đã định sao?" Diêm Tử Diệp nhìn bầu trời đen, nỉ non nói.

Lưu lão là một bô lão trong Tần môn, trước khi Tần Lam được sinh ra, Lưu lão đã có ở Tần môn, nghe nói trước kia ông là người ở bên phu nhân, ông ấy không chính thức là người Tần môn nhưng lại được Tần môn che chở.

Ở Tần môn, mọi người không tự chủ nhường bộ ông ba phần, năm đó khi Tần Lam còn ở tại Tần môn, Lưu lão chăm sóc cuộc sống của cô hằng ngày, mặc dù Diêm Tử Diệp nhốt Tần Lam lại thì Lưu lão vẫn chăm sóc cuộc sống hằng ngày của cô, thậm chí còn không sợ Diêm Tử Diệp.

"Trở về thôi." Nói xong, Diêm Tử Diệp bước đi tiêu sái, bông tuyết rơi trên vai của hắn.

Lưu lão còn đang giương dù, ông không đuổi kịp hắn ta, tầm mắt của ông nhìn ở phía ánh sáng nhạt, trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông lộ ra một tia cười nhàn nhạt.

Chỉ cần hạnh phúc, là tốt rồi.

Phu nhân có thể, an tâm.

Lưu lão miễn cưỡng bước nhanh đuổi theo bước chân của Diêm Tử Diệp, ô che lên đầu của hắn, "Chỉ có chăm sóc tốt bản thân, thì mới có tinh lực đi tranh đoạt."

Diêm Tử Diệp sững sốt, quay đầu nhìn cánh cửa của bệnh viện.

Chỉ có chăm sóc tốt bản thân, mới có tinh lực đi tranh đoạt.

Lúc Diêm Tử Diệp rời đi không bao lâu, có hai chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy đến trước cửa bệnh viện rồi dừng lại.

Trong màn đêm.

Khu nội trú so với phòng cấp cứu yên tĩnh hơn rất nhiều, trong hành lang cơ hồ không có ai.

Từ trên xe có ba người bước ra, bọn họ đi nhẹ nhàng chậm chạp hướng đến khu nội trú mà đi.

Y tá trưởng trực ban ngừng đầu liếc nhìn bọn họ một cái, “Tiên sinh, thật xin lỗi, xin hỏi các người tìm ai?” Từ tầng trệt lên lầu bốn muốn vào phải đăng kí.

Ba người liếc nhìn lẫn nhau, sau đó cùng rơi vào người y tá trực ban kia, không nói.

Y tá cười cười: “Thật xin lỗi tiên sinh, nếu ngài không nói ngài là ai, muốn tìm ai thì không thể lên.” Trong tay của cô ta là một biểu đăng kí, nở nụ cười nghề nghiệp.

Nhưng ba người đó vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn cô ta.

Nhìn thấy được người y tá đó đã sợ hãi, ngay cả nụ cười trên mặt đã cứng lại rồi.

“Nếu các người...”

Y tá chưa nói hết thì ba người kia đoạt lấy bảng đăng kí trong tay cô ta, trong bảng đăng kí là tư liệu của bệnh nhân trong bệnh viện.

Y tá sững sốt, “Tiên sinh, xin đem bảng đăng kí trả lại cho tôi.” Về mặt căng thẳng của y tá trực ban, tay sờ tới cái nút hồng ở dưới bàn làm việc, hành vi của ba người này rất kì lạ, hẳn là nên kêu báo vệ.

Ba người nhanh chóng tìm kiếm trên bảng đăng kí, khi tìm thấy được cái gì đó ở trang sau thì họ trả lại cho y tá trực ban, nhưng trong lúc đó có một người nắm lấy y tá trực ban, trước khi cô chưa kịp la lên thì đã bị bịt miệng, sau đó xoay cổ của cô, vặn qua một bên!

Người nọ linh hoạt làm tắt thở y tá trực ban, rồi để cô ta dựa trên bàn làm việc, thoạt nhìn giống như đang ngủ.

“506”. Bọn họ muốn tìm phòng 506.

Sửa sang lại quần áo, một lần nữa cầm lấy bảng đăng kí, trầm mặt, đi lên lầu 5.

Ở một bên khác.

Trong khách sạn Tinh cấp.

Một người mặc trang phục võ sĩ, cái đầu bóng lưỡng, đang ngồi trên sofa, trong tay là một thanh kiếm dài, ánh mắt của hắn như một lưỡi dao sắc bén, “Ông xác định được hôm nay người của ông sẽ thành công?” Tiếng hoa được nói ra hoàn toàn biến vị.

“Tôi nhận được tin, Phó Quân Hoàng bị thương, có người nói Phó An Nhiên kia cũng xảy ra chút vấn đề, chỉ cần không có gì bất ngờ, thì người của tôi nhất định sẽ diệt được bọn họ.” Người đầu trọc đối diện hung ác nói.

“Kim tiên sinh, tôi mặc kệ là đêm nay có thành công hay không, nhưng đến lúc đó ông đừng quên đã đáp ứng với đại nhân của tôi chuyện gì.”

“Tả Đằng tiên sinh, Kim Ân Thánh tôi khi nói đều nhất ngôn cửu đỉnh.” Người này chính là Kim Ân Thánh là một người nổi danh ở Đại Hàn, là cha của Kim Mẫn Tích người mà bị An Nhiên đánh tàn phế.

Tả Đằng lau kiếm của bản thân, trên mặt hiện lên một tia châm chọc, “Kim tiên sinh, đại nhân tôi nói, nếu như thất bại, mời ngài, cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Ngài biết đó, nếu đắc tội với đại nhân của tôi sẽ không có kết quả tốt.”

“Ông đây là uy hiếp tôi?” Kim Ân Thánh ngồi trên sofa ánh mắt lạnh lẽo, tay đặt trên tay vịn chợt nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên.

Nhìn thấy Kim Ân Thánh như thế, Tả Đằng không chút phản ứng, hắn tiếp tục lau sáng kiếm, “Kim tiên sinh, tôi nghĩ ông bây giờ không muốn cùng đại nhân tôi nể mặt, ông có biết, chúng tôi là người của tổ chức Hành Hương, không phải là người dễ bị lừa gạt.”

“Tả Đằng Quân, tôi nghĩ trước khi chúng ta đến Hoa Hạ, thì thành ý của tôi đã quá rõ ràng.”

“Cái này không phải là Kim tiên sinh ông có thể định đoạt.”

Kim Ân Thánh nắm chặt tay, nếu như không phải muốn nhờ vả hắn, thì Kim Ân Thánh ông làm sao có thể nuốt giận này xuống bụng đây?

Vì con trai ông ta, ông ta muốn họ Phó trả một cái giá thật lớn! Nếu như Phó An Nhiên phế đi chân của con trai ông thì ông ta muốn mạng của cô!

Hôm nay, là thời cơ không thể tốt hơn, nếu như bỏ lỡ, thì không biết đợi đến khi nào.

Trong bệnh viện quân khu.

Có ba bóng người đến phòng 506, trong phòng có ánh sáng, bọn họ không biết người đã ngủ hay vẫn còn thức, bọn họ đứng ở trước cửa, chờ một lát, nghiêng tai lắng nghe, không nghe được tiếng động trong phòng phát ra.

Trong ba người có một người hướng về hai người kia ra dấu bảo họ thủ thế, khi hai người kia gật đầu, hần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh.

Cánh cửa được đẩy ra không một tiếng động, đi vào trong phòng, nhìn thấy ở giường hơi nhô lên, ba người nhất thời nín thở.

Bước từng bước nhỏ đến bên giường, từ trong áo lấy ra một khẩu súng cách âm, ba người nhắm đến nơi nhô lên trong chăn, mở khoá an toàn, nổ súng.

Khi nổ được mấy phát súng, bọn họ mới đem chăn xốc lên ---!

Ngay khi vén chăn lên, trong nháy mắt, vẻ mặt của ba người nhất thời kinh biến.

Dưới chăn không có ai!

“Tìm chúng tôi?” Một tiếng nói khoan thai trong phòng bệnh tĩnh mịch vang lên.

Ba người đột nhiên cả kinh, xoay người, giờ súng hướng về phía người đang ẩn ở rèm cửa sổ.

Pằng, pằng, pằng ----

Ba tiếng súng vang lên, là ba cánh tay bị phé.

Súng trong tay Phó Quân Hoàng còn đang bốc khói, anh đứng bên cạnh An Nhiên, ánh mắt băng hàn.

An Nhiên thân nhiên bước đến trước mặt một người, dùng súng chĩa tay mi tâm của người đó, tiếng nói trầm thấp, “Nói, Kim Ân Thánh phái mày đến làm gì, hửm?”

Đồng tử người nọ nhất thời phóng lớn.

Trong nháy mắt bọn họ đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra, bọn họ đã rơi vào bẫy! Sư phụ, sư phụ đang gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: An Nhiên Gặp Nguy, Bốn Bề Động. (1)

Khi Kim Ân Thánh bước đến lãnh thổ của Hoa Hạ, thì mọi hành tung của ông ta đã bị An Nhiên khống chế.

Nhưng cô không nghĩ đến, là Kim Ân Thánh là tìm đến cô.

An Nhiên vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, đèn trong phòng sáng choang, ở bên ngoài phòng bệnh, có một vài người đứng bên ngoài phòng bệnh, mà trong đó Ngân Lang mặc trang phục bệnh nhân trong tay hần có một khẩu súng lục, biểu cảm lạnh lẽo đứng ở cửa.

Phó Quân Hoàng muốn động, lại bị ánh mắt của An Nhiên trừng mà đứng tại chỗ.

Bệnh nhân mà muốn lộn xộn cái gì?

Tình huống bất ngờ như vậy là ba người họ bị dọa sợ, bọn họ hoàn toàn không tính đến xảy ra tình huống như thế.

“Không nói?” An Nhiên mỉm cười chìa chìa súng, di dời khẩu súng ở mi tâm của hần, “Tốt lắm”

Nói xong, An Nhiên không chút khách khí, trước mặt đồng bọn của hần mà trực tiếp nổ súng.

Pằng---

Súng có thiết bị giảm thanh nên tiếng súng không lớn, nhưng cái tên Đại Hần kia lại bị An Nhiên làm cho thùng một lỗ trên đầu! Mà mấy người đứng ở cửa làm như không thấy chuyện đó, bọn họ che chắn ở cửa ra vào, biểu cảm bất động.

“Cô giết hần!” Một tiếng nói kinh sợ vang lên.

An Nhiên cảm thấy rất hưng thú, không nghĩ tới người này có thể nói được tiếng Hoa, tuy rằng không lưu loát, nhưng tốt xấu gì cũng nói được mà phải không?

Hai gã người Hàn này có biểu cảm đẹp mắt, bọn họ không nghĩ An Nhiên lại lớn mật như vậy, cái gì cũng không nói, trực tiếp liền ... Trực tiếp giết chết sư huynh của bọn hắn!

Sư huynh là người mà sư phụ coi trọng nhất, nếu biết sư huynh đã chết, Phó An Nhiên nhất định không có cái kết tốt!

Thùng một cái lỗ trên đầu không biết có cảm giác thế nào, nhưng trên quần áo của An Nhiên dính máu, từ trước đến giờ không biết thế nào nhưng cô không thích màu máu.

“Không nên gấp gáp, chẳng mấy chốc sẽ đến các người.” Từ trong tay Ngân Lang tiếp lấy một cái khăn ướt màu trắng, khoé môi của An Nhiên gọi lên một tia người lãnh huyết.

Phó Quân Hoàng ngồi trên sofa mặt không chút biểu cảm, đối với anh mà nói, mặc kệ An Nhiên như thế nào, đều là bảo bối của anh, mặc kệ là cô hung tàn đến cỡ nào, ác độc thế nào, cũng đều là bảo bối là anh trân quý nhất.

Anh hết sức chăm chú nhìn An Nhiên, đáy mắt là một mảnh ánh sáng dịu dịu, khi Ngân Lang thấy được ánh mắt đó thì đột nhiên trong đáy lòng xuất hiện trong trợn phát lạnh.

Hắn nghĩ, nếu quân chủ muốn giơ súng giết huấn luyện viên thì huấn luyện viên sẽ tự động lên nòng súng, sau đó đưa khẩu súng đó cho quân chủ. . .

“Không, tôi không muốn chết.” Tên kia nói tiếng Hoa, người không tự chủ lắc đầu, tuy rằng hắn có võ, nhưng đối mặt với súng thật thì hắn làm sao có thể chống cự được với cái thứ đó?

Trên thế giới này không có người nào là không sợ chết, hắn cũng như thế.

Hiện tại, hắn mới hai mươi mấy tuổi, cuộc đời của hắn mới bắt đầu, tuy rằng sư phụ là người đào tạo hắn, nhưng hắn cũng không thể vì sư phụ mà mất đi tính mạng của bản thân, một người nếu không còn tính mạng thì sẽ không có cái gì cả.

“Hửm?” An Nhiên cười cười, “Có người không muốn chết.”

“Tôi, tôi có thể nói cho cô biết sư phụ đang ở đâu, cô...”

Tên còn lại có vẻ ngoài cường tráng hình như hiểu được một ít tiếng hoa, khi hắn nghe thế, hắn kéo người kia, biểu cảm cực kì phẫn nộ, hắn hướng về người kia lớn tiếng nói.

“Tôi không muốn chết!” Tên người đại hàn kia sợ chết kêu to, hắn đẩy tên người đại hàn cao lớn ra, sau đó nhìn An Nhiên lớn tiếng hô, “Tôi biết sư phụ tôi đang làm cái gì, tôi có thể nói cho các người nghe, với điều kiện là không thể giết chúng tôi.”

An Nhiên nhú mày, “Hiện tại, các người không có tư cách nói điều kiện.”

Cô không cần bọn họ nói cho cô biết Kim Ân Thánh đang ở đâu, hiện tại người của Vô Xá đang theo dõi ông ta. Điều duy nhất cô tò mò là, sau lưng Kim Ân Thánh ở Đế Đô là ai.

Khi Kim Ân Thánh ở Nhật Bản tìm người hợp tác, là Tiểu Dã Long ở Hành Hương, nhưng một Tiểu Dã Long làm sao có thể ảnh hưởng được Hoa Hạ?

“Kim Ân Thánh đã cùng ai tiếp xúc?” Súng trong tay An Nhiên chuyển động, ánh mắt của An Nhiên dừng trên người họ, biểu cảm lạnh nhạt.

Hai người Đại Hàn không nghĩ đến An Nhiên lại hỏi như vậy, biểu cảm của hắn hơi cứng lại, “Tôi không biết. Tá Đẳng Quang đang ở bên cạnh sư phụ, Tá Đẳng Quang rất lợi hại, rất nhiều chuyện là ông ta liên hệ, bao gồm chuyện các ngài đang nằm bệnh viện, là do Tá Đẳng Quang nói với sư phụ.”

Tá Đẳng Quang? Cô có chút ấn tượng với người này, là người mà người của cô điều tra.

Hai người này nhất định là không đem lợi ích cho nhau rồi.

Cô hướng đến Ngân Lang liếc mắt ra hiệu, lập tức Ngân Lang đứng ở cửa phát tay với những người bên ngoài, mọi người tiến lên, trực tiếp kéo hai người kia ra bên ngoài.

Một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, là điện thoại của An Nhiên.

“Nói.” An Nhiên không kiên nhẫn Phó Quân Hoàng mà trực tiếp nghe điện thoại.

An Nhiên vừa dứt lời, Lam Nhược Khê ở đầu bên kia nặng nề nói:

“Quân chủ, không thấy Kim Ân Thánh cùng Tá Đẳng Quang.

“Chờ chút!” An Nhiên hướng ra bên ngoài hô lên, những người kia cùng lúc dừng lại, An Nhiên đi đến, “Xảy ra chuyện gì.”

“Khi chúng tôi đi vào phòng của bọn họ, thì trong phòng không có ai. Thế nhưng, mấy người theo dõi bên ngoài cũng không thấy nhóm người Kim Ân Thánh ra ngoài.” Hồ hấp của Lam Nhựt Khê có chút bất ổn, tựa như là ở nơi nào đang chạy đến.

An Nhiên vẫn chưa tắt điện thoại, mặt cô lạnh xuống, hỏi hai người Đại Hàn, “Kim Ân Thánh có nói cho các người biết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thì gặp nhau ở đâu không?”

Tên người Hàn cường tráng oán hận nhìn An Nhiên, giống như muốn nuốt sống cô.

“Sư phụ có nói, chỉ cần chúng tôi thành công, liền tới...” Tên người Hàn sợ chết, cũng không nói hoàn chỉnh một câu, hẳn biết nếu hắn nói ra, thì hẳn nhất định sẽ bị giết chết, “Không, tôi không nói. Tôi có thể mang các người đến đó, nhưng đến lúc đó các người phải thả tôi đi.”

Bên môi của An Nhiên lộ ra một nụ cười quái dị, “Được, chỉ cần mày mang tao đi, tao nhất định sẽ thả mày.”

“Cô nên giữ lời.”

“Phó An Nhiên tao, chưa từng nuốt lời.”

“Được, tôi mang cô đi.”

Phó Quân Hoàng muốn đi cùng An Nhiên, nhưng lại bị An Nhiên từ chối, “Em sẽ xử lý chuyện của Kim Ân Thánh nhanh chóng, đến lúc đó sẽ trở về với anh.”

"Anh cùng em" Phó Quân Hoàng nắm lấy góc áo của cô mà kéo, biểu cảm bất động, con ngươi đen nhánh nhìn cô.

"Không được." An Nhiên cự tuyệt, “Trên người anh bị thương, anh cần tĩnh dưỡng.”

"Đã tốt." Môi anh nhếch lên. Anh làm sao có thể cho phép bảo bối của anh một mình đối mặt với nguy hiểm? Anh muốn ở bên cạnh cô, anh không thể chấp nhận được bảo bối của anh có một chút chuyện nào xảy ra.

An Nhiên làm sao không biết anh đang suy nghĩ cái gì? Nhưng lúc này là không được.

"Phó Quân Hoàng!" Cô tức giận.

Lúc bình thường, anh sẽ nhanh chóng thoả hiệp, nhưng lúc này biểu cảm của anh bất động, ngay cả lực đạo trên tay cũng tăng lên nhiều.

"Rất nguy hiểm." Khi nói ra ba chữ này, An Nhiên liền hối hận, không thể tự tát vào mặt mình.

"Muốn đi." Đã nguy hiểm, vậy càng muốn đi, anh không chịu nổi khi bảo bối gặp bất kì nguy hiểm nào.

"Phó Quân Hoàng, anh đừng nháo, hiện tại anh đang bị thương. Nếu miệng vết thương nhiễm trùng thì sao? Đến lúc đó anh bị nặng hơn thì sao bây giờ? Anh..."

"Em sẽ bảo vệ anh." Anh có một bí mật, chính là anh thích nhìn bảo bối sốt ruột vì anh, anh thích nhìn khuôn mặt lạnh nhạt đó vì anh mà trở nên gấp gáp, vì anh mà cô xuất hiện nhiều biểu cảm khác nhau.

Một câu nói, năm chữ đơn giản lại đem toàn bộ lời của An Nhiên muốn nói trở về.

Cô bảo vệ anh sao? Tất nhiên là vậy.

Ngoại trừ cô bảo vệ anh, còn có thể làm gì? Những việc cô làm không phải là muốn cuộc sống sau này của anh và cô đơn giản hơn sao? Không phải vì để an tâm cho cuộc sống ngày sau sao?

Cây to đón gió, họ Phó ở Đê Đô có thể nói là quyền thế ngập trời, may mắn là người họ Phó cực kì ngay thẳng, chính phái, không can dự vào các cuộc tranh đấu, giữ mình trong sạch, là một dòng dõi độc lập. Nhưng có một câu nói, nước quá trong ắt không có cá, họ Phó cũng chính là một miếng thịt béo bở ở trước mặt bọn người kia, bọn người đó làm sao không thèm được?

Thế nhưng ăn không được, thì cũng không thể để người khác ăn, đây là thứ tâm lý nắm giữ nhiều người, đến lúc đó họ Phó sẽ gặp tình thế thế nào?

Phó lão gia từ cả đời là người thanh liêm, Phó Văn Thắng kế thừa tính khí của ông, nếu họ Phó không phải có một kĩ tài buôn bán là Từ Tĩnh Ngưng, thật không biết họ Phó nên làm gì.

Họ Từ ở giới kinh doanh rất có tiếng nói, mà hiện nay Từ Tĩnh Ngưng một Đồng sự trưởng, cô nữ cường nhân mạnh mẽ vang dội.

Khi ở trong nhà, Từ Tĩnh Ngưng là một hình mẫu mẹ hiền, thậm chí ở trước mặt Phó Văn Thắng, bà ấy chỉ là một người phụ nữ nhỏ, là một người phụ nữ động một chút là khóc, nhưng người phụ nữ đó đang âm thầm giúp đỡ nhiều việc.

Tất nhiên, chuyện này nếu như bị Phó lão gia hoặc Phó Văn Thắng biết được, không biết là sẽ mắng thế nào.

Lúc đầu khi An Nhiên biết hành động của Từ Tĩnh Ngưng, thì hơi kinh ngạc nhưng sau đó suy nghĩ lại, cũng thông suốt, người họ Phó quả nhiên không ai ngồi không.

“Bảo bối?” Phó Quân Hoàng kéo góc áo của An Nhiên, mày nhíu lại.

An Nhiên thở hiệp, “Được, anh theo em, nhưng anh chỉ có thể ngồi trên xe mà chờ.”

Anh cười, “Được.” Hiện tại đáp ứng trước, sau đó đến chỗ thì nói không được?

An Nhiên thở dài, cô cẩn thận đỡ Phó Quân Hoàng, liếc mắt cảnh cáo Ngân Lang một cái, “Anh ở nơi này nghỉ ngơi cho tôi.”

Thân thể thẳng tắp của Ngân Lang nhất thời mềm xuống, hắn chỉ là gãy xương mà thôi, gãy xương nhỏ nhỏ thôi mà.

“Nếu anh muốn sau này trở thành người tàn tật thì đi theo.”

Uy hiệp, mà uy hiệp trắng trợn!

Nếu hắn dám đi theo, quân chủ nhất định sẽ triệt để đánh gãy đùi hắn.

Ngân Lang lắc đầu, dùng sức lắc đầu, hắn còn muốn giữ gìn cái chân này để ra chiến trường.

Phó Quân Hoàng muốn nói miệng vết thương của anh không nghiêm trọng, ít nhất đối với sức khỏe của Phó Quân Hoàng mà nói, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, hơn nữa không có loại đau đớn nào, hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Nhưng mà An Nhiên bên cạnh anh vẻ mặt rất nghiêm túc, anh cũng chấp nhận tựa đầu vào vai của An Nhiên, khoẻ mỗi mang theo nụ cười nhàn nhạt, biểu cảm cực kì sung sướng.

Gã sợ chết người Đại Hàn tên là Tổng Chính Hạo, là một trong những đồ đệ của Kim Ân Thánh, hắn là một người rất ham học hỏi, rất được Kim Ân Thánh yêu thích, mà gã cường tráng có tên là Lưu Quang Tú, cũng là đồ đệ của Kim Ân Thánh, nhưng hắn là một người ngay thẳng đến ngốc nghếch.

“Đến lúc đó, cô thật sự sẽ thả tôi, phải không?” Tổng Chính Hạo vẫn lo lắng quay đầu, nhìn An Nhiên, hỏi xác định.

An Nhiên nhíu mày, “Nếu còn nói nhiều lời vô nghĩa, tao lập tức giải quyết mày.”

Lưu Quang Tú có một chuỗi lời muốn nói, biểu cảm thoát nhìn rất kích động, hắn không tin nhìn An Nhiên, thậm chí đối với chuyện Tổng Chính Hạo đang làm, hắn rất phản nộ.

Nếu không phải hai tay của hắn đang bị trói ngược ra phía sau thì hắn nhất định sẽ xông đến Tổng Chính Hạo cho hắn một quyền.

“Cô sẽ làm gì với Kim Ân Thánh?” Đột nhiên, Tổng Chính Hạo lớn tiếng nói.

Lưu Quang Tú bị dọa bối rối Tổng Chính Hạo lớn tiếng nói, hắn (Lưu Quang Tú) kinh ngạc nhìn hắn (Tổng Chính Hạo), Tổng Chính Hạo đột nhiên không nói nữa, nhưng con người lại mang nét thù hận rõ ràng.

An Nhiên nở nụ cười, cô đã nói đúng, vì sao Tổng Chính Hạo lại nói chuyện, nguyên do là có chuyện ầm tình.

Tổng Chính Hạo cùng Kim Ân Thánh xảy nhiều chuyện, chuyện không nhỏ, hay là cả Kim Ân Thánh cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.

Lưu Quang Tú có chút kinh ngạc nhìn Tổng Chính Hạo, hắn nói mấy câu, nhưng Tổng Chính Hạo chưa trả lời hắn câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: An Nhiên Gặp Nguy, Bốn Bề Động. (2)

Ở một bên khác.

Trong lúc An Nhiên đang bị tập kích ở phòng bệnh, tin tức được truyền đi bốn phương.

Trong căn phòng mang phong cách châu Âu.

“Lại Từ, cậu nói xem, trên thế giới này sao lại có người có thú vui khi đi tập kích tiểu ác ma vậy?” Người đàn ông mang mặt nạ màu bạc ngồi phía dưới

ánh đèn, chiếc mặt nạ khúc xạ thành một dòng ánh sáng lạnh lẽo trong bóng đêm.

Lại Tư luôn đứng phía sau người đàn ông đó không chút biểu cảm, “Không biết.”

“Phó Quân Hoàng này thật đúng là chướng mắt, mặc kệ là ở đâu đều có sự xuất hiện của anh ta, thật đúng là chán ghét.” Xem tập văn kiện cùng ảnh vừa mới nhận fax, gương mặt phía dưới mặt nạ màu bạc tràn đầy sự bất mãn.

“Giết anh ta.” Lại Tư nói thẳng.

Con người xẹt qua một tia kinh ngạc, “Lại Tư, cậu đúng là càng ngày càng bạo lực.”

Lại Tư không chớp mắt nhìn phía trước, nhưng vẻ mặt của hắn có chút biến hoá nhỏ.

BOSS nói hắn bạo lực ? Khoé miệng hắn run nhẹ.

Xe chạy chậm đến gần lối đi bộ, lão Lưu lấy đồ vừa mới nhận được, xoay người, đem vật trong tay giao cho người ngồi phía sau:

“Môn chú, mới nhận được tin.”

Diêm Tử Diệp hận lấy đồ của lão Lưu giao cho hắn, khi nhìn thấy nội dung bên trong, gương mặt xẹt qua một tia lạnh lẽo, “Ai làm?”

“Nếu tôi đoán không sai, chính là Kim Ân Thánh làm”. Lão Lưu thở dài nói.

Xem ra, vận mệnh của họ Kim sắp kết thúc.

Trong một căn phòng tối, khi một thiếu niên nhận được tin tức, cậu ta suýt chút nữa đã nhảy lên, cậu ta cảm di động, nhưng lại hướng về cầu thang chạy đi, ngay cả cửa phòng cũng không gõ mà trực tiếp đẩy cửa vào, vội vàng nói:

“Chị, chị, cô ấy bị thương, cô ấy bị tập kích, cô ấy...”

Bách Lí Lan mặc một thân váy ngủ thờ dài, cô đến trước mặt của thiếu niên đang vội vàng đó, ôm cậu ta vào trong lòng, ôn nhu nói, “Đứa nhỏ ngốc, cô ấy đã không sao.”

“Không sao rồi ư?” Cậu ta không tin, cậu ta mới nhận được tin, sao là chị gái lại nói không có việc gì cả?

Bách Lí Lan kéo cậu ta đến giường của bản thân, nhẹ nhàng vỗ về cậu ta, “Thân ái, sự bình tĩnh thường ngày của em chạy đi đâu rồi?”

Thiếu niên ngẩn ra, “Chị...”

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Em đừng quên, người trong lòng em là ai. Cô ấy là Phó An Nhiên, một người kém cỏi thì làm sao có thể tổn thương đến cô ấy? Yên tâm đi, cô ấy là một tiểu hồ li giả hoạt.”

“Nhưng mà...” Nhưng tin tức cậu nhận được, là nói cô bị thương.

“Nào, thân ái, chúng ta không cần suy nghĩ nhiều, em cảm thấy Phó An Nhiên là người thế nào?” Đây là lần đầu tiên Bách Lí Lan hỏi chính diện cậu ta câu này.

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn cô ta, không hiểu.

“Được rồi, vậy chị hỏi em một vấn đề, em cảm thấy trên thế giới này, ai có thể làm tổn thương cô ấy được?”

“Phó Quân Hoàng.” Đó là một người đàn ông trong truyền thuyết.

Cậu chưa từng thấy Phó Quân Hoàng, nhưng biết được sự tồn tại của anh.

Anh ta đối với An Nhiên có sự ảnh hưởng rất lớn, cậu nghe không ít chuyện về Phó Quân Hoàng, đồng thời còn biết nhiều chuyện về An Nhiên là Phó Quân Hoàng, mà những chuyện đó làm cậu rất hâm mộ.

Cậu hâm mộ đồng thời cũng đố kị với Phó Quân Hoàng, đố kị anh ta có thể dễ dàng được An Nhiên tín nhiệm.

Cậu biết rõ, có thể được An Nhiên tín nhiệm là chuyện không dễ dàng, nhưng mà cô ấy lại tín nhiệm anh ta không điều kiện.

Bách Lí Lan không ngờ em trai của cô ta cho một đáp án như vậy.

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, trên thế giới này người chân chính có thể tổn thương An Nhiên, chỉ sợ ngoài Phó Quân Hoàng thì không có một ai.

Tổn thương trên thân thể có là cái gì, chỉ có một vết sẹo, ngoài ra sẽ không có chuyện gì. Nhưng trên thế giới này, ngoại trừ Phó Quân Hoàng, không có kẻ nào có thể tổn thương đến nội tâm của Phó An Nhiên.

“Vậy em cảm thấy anh ta sẽ làm tổn thương cô ấy sao?” Bách Lí Lan tiếp tục hỏi.

Thiến nên cắn chặt môi dưới, không nói lời nào.

Chính cậu ta cũng hiểu được, nên cậu ta không nói chuyện.

Cậu ta nói không nên lời, mặc dù là lừa mình hay dối người, thì cậu cũng không nói được.

“Anh ta sẽ không tổn thương Phó An Nhiên, vậy em còn lo lắng cái gì?” Bách Lí Lan một lần nữa ôm thiến vào lòng, “Thân ái, em quá chú ý cô ấy rồi, sớm hay muộn thì có một ngày em bị tổn thương.”

Hai tay ôm lấy cô, “Em không sợ.” Cậu ta sẽ giống như bướm bướm, biết rõ bay vào sẽ chết, thế nhưng cậu ta không nhin nổi, nhin chú ý không được, muốn rút ngắn khoảng cách với cô ấy.

Đại khái, đây chính là yêu đi, cái tình cảm mà cậu từng xem thường.

Bách Lí Lan chỉ ôm cậu như vậy, ánh mắt rơi vào bức tường trắng xám, làm người ta không nhìn ra biểu cảm của cô ta lúc này.

Một âm thanh nén lực vang lên.

Cửa phòng được mở ra.

Nơi này là một phòng thí nghiệm, trong phòng thí nghiệm không có ai, người tới mang theo một túi văn kiện trong tay, thoạt nhìn hần cho chút kích động, hần đến cuối phòng thí nghiệm, mở một cánh cửa thông tới một phòng riêng.

“Lão đại, Phó An Nhiên vừa mới bị tập kích.”

“Kết quả.” Tay người nọ không ngừng làm thí nghiệm, biểu cảm bất động.

“Cô ấy không xảy ra chuyện gì, nhưng lại mang Phó Quân Hoàng từ bệnh viện đi ra, không biết làm cái gì, tôi đã phải người đi theo.”

“Tiếp tục đi. Ai làm?”

“Là tổ chức Hành Hương của Nhật Bản còn có Kim Ân Thánh của Đại Hàn.”

“Phế bỏ.” Bên trong tiếng nói tràn đầy quyền lực.

Người cầm tập tin run run, lập tức tỉnh ngộ, ý của lão đại của mình, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chuyện hiện tại hần cần làm chính là tìm thời gian thích hợp, sau đó tiêu diệt tổ chức Hành Hương cùng họ Kim.

“Đợi chút.”

“Lão đại?”

“Chuyện giết người liên hoàn lúc trước là do người của Hành Hương làm?” Hần dừng thí nghiệm trong tay, ánh mắt dừng trên người đến.

“Đúng vậy. Hình như là bọn họ đang tìm kiếm thứ gì.”

“Tra ra không?”

“Không được. Nhưng người của chúng ta đã vào được tổ chức Hành Hương, hần sẽ có tin tức sớm.”

“Đi xuống đi.” Vẫy vẫy tay, một lần nữa tiếp tục làm thí nghiệm của bản thân.

Nhìn thấy lão đại đã bận trở lại, hần không nên quấy rầy, tuy rằng hần muốn hỏi lão đại cùng Phó An Nhiên có quan hệ thế nào, nhưng khi hần muốn hỏi thì lão đại tìm mọi lí do bảo hần đi.

Lão đại vì Phó An Nhiên, làm không ít chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: 90.3: An Nhiên Gặp Ngụy, Bốn Bè Động (3)

An Nhiên không biết bản thân mình bị tập kích mà lại bị nhiều người biết được như vậy, đồng thời cũng không biết được những người đó vì cô mà sắp xếp nhiều người ngầm theo cô.

Khi Tổng Chính Hạo dẫn An Nhiên đến biệt thự, biểu cảm của An Nhiên luôn lạnh.

Khi An Nhiên tới, người của An Nhiên đều chờ ở nơi tốt, An Nhiên cũng không để

Lam Nhược Khê cùng Lãnh Hạo lại đây, tuy cô không muốn giấu diếm lão soái ca cái gì, nhưng người của cô vẫn không nên xuất hiện trước mặt anh.

“Chính là nơi này.” Tổng Chính Hạo chỉ chỉ biệt thự, hít một hơi sâu, khi hắn nhìn về An Nhiên biểu tình có chút e ngại, “Tôi không lừa cô, thật sự không lừa cô.”

Trong mắt Lưu Quang Tú xẹt qua một tia châm chọc, chỉ bằng vài người này có thể đối phó được với sư phụ? Chỉ cần bọn họ gặp được sư phụ, nhóm người này chỉ có một con đường chết.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn xung quanh một vòng, thấy một ánh sáng mỏng manh ở một khu bóng tối, An Nhiên thở dài, tiền đã nhìn Phó Quân Hoàng nói:

“Lên xe chờ em, đến lúc đó...”

An Nhiên còn chưa nói hết lời, Phó Quân Hoàng đã mở cửa xe đi xuống.

Đáy lòng An Nhiên hoảng hốt, vội vàng xuống xe, lập tức nắm lấy tay anh, ánh mắt gắt gao trừng anh!

Trong màn đêm quá tối, An Nhiên không thấy rõ biểu cảm của Phó Quân Hoàng, nhưng cô cảm thấy, biểu cảm của anh hiện là đang cười.

“Đi nhanh đi.” Anh nắm tay cô, sau đó đem tay cô để vào túi áo của bản thân, đem ấm áp cho cô.

Nửa đêm mùa đông, đương nhiên là rất lạnh.

An Nhiên biết bản thân mình đã sai, sai chính là đánh giá thấp sự chấp nhất của Phó Quân Hoàng, nhưng cô cũng suy nghĩ được, đã đến nơi này thì làm sao không lên đây?

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy theo anh.

“Một lát nữa phải cẩn thận.” Đào pháp của Tá Đẳng Quang cực kì lợi hại, nhưng kĩ thuật đào pháp có lợi hại đến đâu có thể so với súng sao?

Mà Kim Ân Thánh, người không có trong kế hoạch của An Nhiên, nói cách khác, Kim Ân Thánh hoàn toàn bị cô xem nhẹ.

Tay Lưu Quang Tú bị trói, miệng bị băng lại, bị kéo đi lên, mà người trói hắn chính là sư huynh đệ đồng môn của hắn Tổng Chính Hạo.

Mà lúc này, trong biệt thự, đám người Kim Ân Thánh chờ đến chán, ông ta muốn nhấc chân rời đi.

“Ông muốn đi đâu?” Tá Đẳng Quang đột nhiên đứng dậy, ngăn trước đường đi của Kim Ân Thánh.

“Tôi muốn đi tìm bọn họ.” Đó là đồ đệ của ông ta, là đứa nhỏ mà một tay ông ta nuôi lớn, ông ta không thể vì con của ông ta mà để cho ba tính mạng bị mất.

Nhất thời ông ta hồ đồ nên mới phái ba đứa đó đến tìm Phó An Nhiên.

“Kim Ân Thánh, tôi thấy ông là ông già hồ đồ rồi.” Tá Đẳng Quang cười lạnh, “Ông cảm thấy đến giờ mà cả ba người học trò của ông chưa về là có nguyên nhân gì?”

“Bọn họ sẽ không thất bại.” Người của ông ta chưa từng có ai thất bại.

“Tôi có nói gì sao?” Tá Đẳng Quang giễu cợt nói, “Lần này nếu thất bại sẽ không có gì, chỉ cần những lần tiếp theo không cần ngu ngốc như vậy là được.”

“Muốn nói cái gì?” Nguyên bản Kim Ân Thánh còn đang phiền lòng nộ nóng chò, hơn nữa bị Tá Đẳng Quang kích thích, hiện tại ông ta đối với Tá Đẳng Quang là tràn đầy địch ý, chỉ cần hắn ta nói thêm một câu, ông ta nhất định sẽ không khách khí mà động thủ.

Cũng đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Sắc mặt của Kim Ân Thánh vui vẻ, đây là đồ đệ của ông ta cho ám hiệu.

“Tôi nói rồi, người của tôi, cho đến bây giờ đều không có thất bại.” Nói xong, Kim Ân Thánh hừ lạnh ra tiếng, đi đến mở cửa.

Trước khi Kim Ân Thánh mở cửa, Tá Đẳng Quang đi trước ông ta một bước, biểu cảm không thoải mái giống Kim Ân Thánh, ngược lại càng căng thẳng.

“À!” Tá Đẳng Quang dùng ánh mắt ngăn cản Kim Ân Thánh, hấn kề sát trên cửa, cầm tay vặn cửa, âm thanh trầm thấp.

“Sur phụ, là con.” Ngoài cửa, là tiếng của Tổng Chính Hạo.

Nghe được âm thanh của đồ đệ, Kim Ân Thánh một tay kéo Tá Đẳng Quang ra, “Tá Đẳng Quang, đừng quá đáng!”. Vừa nói, ông ta đi mở cửa.

Nhưng về mặt của Tá Đẳng Quang không thả lỏng, mà trực giác nói cho hắn biết, trong này có vấn đề, nguy hiểm đang đến gần.

Nghề này của bọn họ giống như là đang đi trên lưỡi hái tử thần, mà bọn hắn từ trước đến nay đều vô cùng tin trực giác của bản thân, rất nhiều lần, chính trực giác đã cứu hắn.

Mà lúc này, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đến.

Lần này, có thể là hắn suy nghĩ nhiều, nếu người của Kim Ân Thánh đúng là thất bại, thì người của ông ta cũng không có cơ hội về đây, tiếng nói của người nọ không giống như bị uy hiếp hay gì cả, bên trong tiếng nói là một thái độ ung dung.

Xem ra, Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đã bị giải quyết xong.

Kim Ân Thánh mở cửa, nguyên bản ông ta còn vui sướng, nhưng nhìn thấy Tổng Chính Hạo cùng Lưu Quang Tú, nhưng Lưu Quang Tú bị trói, mặt ông ta hoàn toàn trầm xuống.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sur phụ, là con có lỗi với thầy.” Đột nhiên Tổng Chính Hạo quỳ xuống, biểu cảm được xem là bi thương, “Là con không bảo vệ tốt cho sư huynh, mới có thể..” Câu nói kế của hắn không nói tiếp, đầu cũng đã cúi thấp xuống.

Kim Ân Thánh mới phát hiện thiếu người, ông ta nhất thời cả kinh, “Thái Hi đâu? Thái Hi thế nào rồi?”

“Khi chúng con ám sát Phó Quân Hoàng, sư huynh vì bảo vệ chúng con..” Sau lời nói đó là một âm thanh nghẹn ngào thay thế.

Biểu cảm của Kim Ân Thánh khẽ biến, “Phó Quân Hoàng cùng Phó An Nhiên là các người chia nhau ám sát?”

“Dạ, là chia nhau làm. Nhưng mà sư huynh, anh ấy..” Tổng Chính Hạo còn muốn nói thêm, thì Kim Ân Thánh đã cắt đứt.

“Không sao, các con không còn tự trách. Sư huynh của các con cũng là anh dũng ra đi.” Kim Ân Thánh trấn an Tổng Chính Hạo, tiền đà xoay người lại, cười lạnh nhìn Tá Đẳng Quang, “Tá Đẳng Quang, về sau có thể im miệng. Đồ đệ của Kim Ân Thánh tôi, không có thất bại.”

Trong mắt của Lưu Quang Tú tràn ngập bất khả tư nghị (khó mà tin nổi), hắn bình tĩnh nhìn Kim Ân Thánh, đây cũng là một sinh mệnh, một cái mạng người, tại sao sư phụ có thể như vậy? Lẽ nào, ông ta không thương tâm, không khó chịu hay sao?

Tổng Chính Hạo cúi thấp đầu, khoé môi trương lên nụ cười quái dị.

Mày của Tá Đẳng Quang nhú lại, hắn luôn cảm thấy có cái gì đó rất quái lạ, nhưng chỗ nào quái lạ hắn lại không nói được.

Kim Ân Thánh dường như đã quên hỏi tại sao mà Tổng Chính Hạo lại trói Lưu Quang Tú, hiện tại ông ta rất hưng phấn, hiện tại ông ta đang nghĩ đến Phó An Nhiên đã chết, vậy thế lực trong tay cô ta ai sẽ tiếp nhận, Phó Quân Hoàng đã chết, đến lúc đó Hoa Hạ này khẳng định sẽ náo loạn.

Ít nhất hắn có lý do để tin rằng, người của Hoa Hạ sẽ tra không được chuyện của hắn cùng họ Kim có liên quan với nhau, mặc dù muốn tra, cũng sẽ là tổ chức Hành Hương ở Nhật Bản, đến lúc đó mọi chuyện sẽ nhắm đến Hành Hương, mà hắn cùng họ Kim không có một chút liên quan nào.

“Sur phụ, thầy không thương tâm sao?” Đột nhiên, Tổng Chính Hạo nhìn Kim Ân Thánh đang đưa lưng về phía hắn, trầm giọng hỏi.

Kim Ân Thánh sững sốt, đáy mắt hưng phấn còn chưa kịp che giấu, ông ta đi đến nâng Tổng Chính Hạo dậy, “Đưa nhỏ ngốc, thầy biết con cùng sư huynh có tình cảm anh em rất sâu đậm, nhưng sinh lão bệnh tử là chuyện rất bình thường, chỉ là sư huynh của con đi trước bọn con một bước thôi, con không cần...”

“Cho nên, một điểm thầy cũng không thương tâm đúng không?” Tổng Chính Hạo nhìn ánh mắt của Kim Ân Thánh, lại một lần hỏi.

“Thái Hi chết, tâm của thầy rất đau. Nhưng thầy không biểu hiện ra bên ngoài, bởi vì chuyện đó không cần thiết, chúng ta chỉ cần nhớ đến, vì đứa trẻ đó mà báo thù. Nhưng thù đó không phải chúng con đã báo rồi sao? Hiện tại, chỉ cần các con sống khỏe mạnh, thay Thái Hi mà sống tốt.”

Nghe xem, là lời nói đường hoàng đến thế? Nói dễ nghe đến mức nào.

“Cho nên, năm đó chị gái của tôi cũng là chết, đúng không?” Tống Chính Hạo cúi thấp đầu đột nhiên nói.

Sắc mặt của Kim Ân Thánh khẽ biến, tiện thể một lần nữa an ủi hắn, “Đứa nhỏ ngốc, thầy không phải từng nói với con sao? Năm đó cũng vì thầy, nếu như thầy đến sớm một bước, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Khoé môi của Tống Chính Hạo trương lên một nụ cười càng quái dị, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Kim Ân Thánh, “Nhưng mà sư phụ, vì sao tôi lại nghe được tin là chuyện không giống vậy? Ông vẫn luôn muốn biết Lý tổng làm sao lại chết không? Hắn ta là do tự tay tôi giết chết, ông nhất định không biết, hắn ta đem toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm đó nói cho tôi biết, ông nhất định là không biết, nếu không, tôi cũng bị ông giết chết.”

“Chính Hạo! Con có biết là con đang nói gì không?” Biểu cảm của Kim Ân Thánh đại biến, là lần đầu tiên ông ta quát lớn bảo hắn ngừng lại.

Tống Chính Hạo có một chị gái tên là Tống Huệ, là một cô gái thông minh, rất đẹp, rất được người ta yêu thích.

Lúc đó, Kim Ân Thánh xã giao rất nhiều, ông ta thường xuyên mang Tống Tuệ ra ngoài xã giao, rất nhiều ông chủ đều coi trọng cô gái thông minh này. Chỉ là một lần sau một tiệc rượu, ông ta không tìm được Tống Tuệ, cuối cùng lại thấy được Tống Tuệ đang uống say ở phòng của Lý tổng, lúc đó ông ta vẫn chưa nổi lên ý đồ xấu, nhưng sau đó Lý tổng lại thuyết phục ông ta, cuối cùng liền cùng Lý tổng đem cô gái nhỏ đó biến trở thành một người đàn bà.

Sau khi Tống Tuệ tỉnh dậy, không thể chấp nhận cái sự thật này, cô ta không thể chấp nhận nỗi người làm bản cô ta chính là sư phụ người cô ta tôn trọng nhất!

Lúc đó đầu óc của cô ta trống rỗng, sau khi cô ta hoàn hồn, thì cô ta đã đứng ngoài ban công, sau đó cô ta liền nhảy xuống ----!

Tống Tuệ chết, làm cho Kim Ân Thánh nhất thời bối rối, nữ đệ tử bị ông ta ngủ qua không ít, nhưng Tống Tuệ là người đầu tiên tự sát.

Cuối cùng ông ta cùng Lý tổng tính toán, sẽ để người thế thân của bọn họ vào ngục giam. Nhưng sau sự việc này không lâu lắm, Lý tổng liền bị tai nạn xe cộ mà chết đi.

Không nghĩ tới, Lý tổng là bị Tống Chính Hạo giết chết!

“Biết, tôi làm sao không biết tôi đang nói gì? Trong sư môn không ít các sư huynh đệ bị mất tích, ông cũng không nói cho chúng tôi biết bọn họ đi đâu, có phải là bọn họ cũng như sư huynh mà chết rồi chứ? Kim Ân Thánh, sao là tâm của ông lại nhẫn tâm như vậy?”

Lưu Quang Tú kinh ngạc nhìn Tống Chính Hạo, chuyện của Tống Tuệ năm đó hắn cũng nghe nói, nhưng là cô ấy chết cùng sư phụ có quan hệ gì? Chẳng lẽ..

không, sẽ không, sư phụ không phải là người như vậy.

Hai tay Tả Đằng Quang khoan trước ngực, đứng tại chỗ, hắn ta giống như đang xem diễn kịch, không nghĩ tới, Kim Ân Thánh lại xuống tay đối với đồ đệ của mình, chặc chặc.

“Tống Chính Hạo! Tao mặc kệ làm sao nghe được những chuyện này ở đâu, bây giờ mày nên quên toàn bộ! Tao là sư phụ của mày, là tao nuôi chúng mày lớn, nếu không có tao, chúng mày đã sớm chết đói ở đầu đường!”

“Vâng, tôi biết. Nếu không phải vì những chuyện đó, từ bốn năm trước tôi đã giết ông, sư phụ.” Ánh mắt của Tống Chính Hạo nhìn thẳng tắp Kim Ân Thánh.

Bốp, bốp, bốp.

Đột nhiên, ba tiếng vỗ tay vang lên, chỉ thấy An Nhiên đứng ở trước cửa, khoé miệng cong lên, giòn tan nói:

“Được rồi, mặc kệ là trước đây các người có ân oán gì, tôi muốn tính chuyện của chúng ta trước.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: An Nhiên Thổ Lộ Thân Thế.

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận "Mày phản bội tao!"

Tống Chính Hạo cấp tốc lui về phía sau biểu tình lạnh nhạt "Không! Bởi vì cho tới bây giờ tôi với ông cũng không phải cùng một phe".

"Súc sinh" Kim Ân Thánh nổi giận mắng, hắn lập tức giơ tay hướng Tống Chính Hạo đánh tới. Một chương này cơ hồ hắn dùng hết toàn lực, trong đầu chỉ còn lại sự giận giữ hắn hoàn toàn không chú ý tới lực ở tay. Một chương này nếu thật sự đánh lên người Tống Chính Hạo hắn (Tống Chính Hạo) chết

là không thể nghi ngờ.

Lí Quang Tú biểu tình khê biến, hấn nhanh chóng đẩy Tống Chính Hạo dòi đi tránh được một chương của Kim Ân Thánh.

Kim Ân Thánh ánh mắt tàn nhẫn dừng trên người Lí Quang Tú "Mày cũng phản bội tao?"

Hiện tại Lí Quang Tú bị vây trong nỗi khiếp sợ. Hấn không nghĩ sư phụ lại muốn mạng của Tống Chính Hạo. Sư phụ thế nhưng tâm địa độc ác.

Trong ấn tượng của hấn, sư phụ tuy rằng nghiêm khắc nhưng hấn đối với bọn họ là từ ái, hấn đối đãi với bọn họ như cha ruột. Nhưng hiện tại chỉ vì một cái nhiệm vụ, chỉ vì bị uy hiếp bọn hấn mang người tới mà giờ sư phụ muốn mạng của bọn hấn.

Ở trên đường Tống Chính Hạo đã nói cho hấn biết sư phụ trong suy nghĩ của hấn không giống như bọn họ nghĩ.

Sư phụ thật ra mang tâm can ác ma.

Sự mất tích của các huynh đệ tỉ muội thật ra là đều chết trong tay sư phụ.

Hấn không tin.

Hấn cho rằng Chính Hạo vì muốn mình phối hợp nên mới nói như vậy. Hấn không biết chân tướng, hấn nhường Chính Hạo, hấn cho rằng tất cả lời nói của Chính Hạo đều là giả.

Nhưng vừa rồi là hấn thấy cái gì, sư phụ đối với cái chết của sư huynh không thêm để ý, thậm chí chính chỗ này nói mạnh mẽ. Chị gái Chính Hạo tự tử hấn không biết sự tình, cho tới khi nghe Chính Hạo nói hấn hoàn toàn bất động.

Nhưng vừa rồi sư phụ phản ứng, hấn thấy, hấn biết những lời nói của Chính Hạo hết thảy là sự thật.

Sư phụ lừa gạt bọn họ.

Lí Quang Tú bị bịt miệng không nói tiếng nào, cũng không có gì để nói, hai tay hấn như trước bị trói chặt đằng sau.

Tống Chính Hạo bị đụng qua một bên biểu tình kinh ngạc nhìn Lí Quang Tú, nếu không phải vừa rồi Lí Quang Tú đẩy hấn thì có lẽ hấn đã chết trong tay Kim Ân Thánh.

"Kim Ân Thánh, ông quả nhiên đủ độc ác!"

Tả Đằng Quang luôn chú ý tới tình huống, hấn theo phản xạ có điều kiện hướng cửa sổ chạy tới. An Nhiên đứng ở cửa, tầm mắt bất động dừng trên người Tả Đằng Quang nói

"Tôi khuyên ông tốt nhất là không nên hành động."

Tả Đằng Quang không phải người ngu hấn biết nếu cứ ở đây không hành động thì hấn chỉ có một con đường chết.

Nơi này khẳng định là đã bị vây nhưng dù sao cũng phải đấu không phải vậy sao?

Nhưng hấn vừa mới vọt tới cửa sổ sát đất thì trong tầm mắt của hấn liền xuất hiện một loạt bóng dáng chạy đến mà trong tay mỗi người đều cầm một con dao!

Tả Đằng Quang chợt xoay người lại nhìn An Nhiên "Rốt cuộc cô nghĩ muốn làm gì?"

An nhiên cười cười cô từng bước đi vào trong phòng tầm mắt rơi trên người Kim Ân Thánh "Kim tiên sinh không biết tôi đã làm ra chuyện gì khiến ông hận tới mức muốn lấy tính mạng của tôi?"

Kim Ân Thánh cũng thấy được những người ngoài cửa sổ.

"Tôi không biết cô nói cái gì" Kim Ân Thánh có đánh chết cũng không thừa nhận.

"A?" An Nhiên cũng không có lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, hấn nói như vậy cô cũng đã sớm đoán được "Như vậy hai người này là ai ông cũng không biết?"

Tầm mắt Kim Ân Thánh thoáng dừng trên người Tống Chính Hạo và Lí Quang Tú "Không biết!"

Trong mắt Lí Quang Tú hoàn toàn là nỗi khiếp sợ, hấn không thể tin nhìn Kim Ân Thánh vì bị bịt miệng nên chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

Tống Chính Hạo đi qua xé miếng băng dính cho hấn, theo sát Lí Quang Tú cùng hướng Kim Ân Thánh chất vấn.

An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng để hấn ngồi an ổn trên ghế sofa.

Thực chất Phó Quân Hoàng không có vấn đề gì nhưng An Nhiên nhìn hấn chằm chằm hấn chỉ có thể mặt không biểu cảm gì lạnh lùng mà ngồi xem Kim

Ân Thánh.

Kim Ân Thánh nhìn đến Phó Quân Hoàng thời điểm này đáy lòng đột nhiên cả kinh.

Ngay cả Tá Đẳng Quang nhìn đến sắc mặt của Phó Quân Hoàng đáy lòng cũng hoảng hốt. Bọn họ nhận được tin Phó Quân Hoàng đã xảy ra chuyện nhưng sao bây giờ hắn còn có thể xuất hiện trước mặt bọn họ?

"Ông nói ông không biết bọn họ nhưng rõ ràng lúc này tôi nghe bọn họ gọi ông là sư phụ, hơn nữa ông còn nói bọn họ phản bội ông nha" An Nhiên nhếch môi con người xinh đẹp mang theo tia băng hàn "Kim Ân Thánh nếu tôi không nói sai thì ông vì đứa con trai phế vật của ông mà đến đi."

"Phó An Nhiên! Đừng tưởng hiện tại tao không động được đến mày."

"Ông thử xem" Tiếng nói trầm thấp gần như máy móc vang lên mang theo nồng đậm nguy hiểm giống như đến từ hầm băng tầm mắt dừng trên người Kim Ân Thánh, Phó Quân Hoàng hơi thở khắp người toàn bộ khai hỏa âm lãnh dọa người.

Khoảng cách giữa hắn và Tá Đẳng Quang là xa nhất nhưng hắn cũng không thoát khỏi một hồi khiếp sợ, Phó Quân Hoàng này quả nhiên giống như trong truyền thuyết, chỉ với một ánh mắt cũng khiến cho tâm hồn run rẩy, rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết trong tay hắn thì trên người hắn mới có sát khí như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Chương 91.2

Kim Ân Thánh biểu tình có chút cứng nhắc, hắn như bị một con độc xà theo dõi. Mặc dù hắn đem tầm mắt dời đi nhưng ánh mắt kinh khủng kia vẫn dừng trên người hắn làm cho hắn hô hấp khó khăn.

Phó Quân Hoàng quả nhiên lợi hại.

Mà ở một bên khác Tổng Chính Hạo cùng Lí Quang Tú biểu tình cùng lúc biến đổi. Đối mặt với Phó Quân Hoàng bọn họ đều không thể chịu đựng được hơi thở cường đại trên người hắn.

An Nhiên bỗng vui vẻ không nghĩ tới lão soái ca lại có lực uy hiếp cường đại như vậy.

"Kim Ân Thánh, tôi cùng con trai ông trong đó có sự tình, lúc đó có bao nhiêu người chứng kiến tôi nghĩ cũng không cần phải nói, lúc đó người Hoa Hạ còn có đoạn clip ông có thể đi xem cũng có thể nghe một chút. Khẳng định ông đã xem qua đi, tôi nghĩ đến cuối cùng có chuyện gì xảy ra ông hẳn cũng nên rõ ràng minh bạch."

"Tôi không biết cô nói cái gì" Hắn không tin Phó An Nhiên có thể ở trong này giết hắn.

Hắn nhập cảnh đã có ghi lại hơn nữa thời điểm hắn đến Hoa Hạ đã cùng người nhà nói qua nếu trong vòng mười ngày hắn không trở về thì người nhà liền tới đại xứ quán báo tin tuân tra tung tích của hắn đến lúc đó...

Hừ! Nếu hắn không bình an trở về thì nhà họ Phó cũng đừng tưởng được yên.

"Ông không biết? Không quan hệ nhưng tôi biết." An Nhiên cười cười nhìn Kim Ân Thánh "Lúc trước con trai ông không biết tự lượng sức mình muốn cùng tôi lập giấy sinh tử, mặc dù lúc đó có thể không lưu tình chút nào mà giết hắn, ông cũng không có năng lực cản. Tôi bắt quá cũng chỉ phế đi một cái chân của hắn nếu ông biết điều thì cũng đã không đến địa bàn của tôi trêu chọc tôi!" An Nhiên ngồi bên Phó Quân Hoàng thân thể dựa vào người anh, biểu tình lạnh nhạt.

"Giấy sinh tử?" Tá Đẳng Quang đang đứng một bên biểu tình lạnh nhạt nhất thời cả kinh "Kim Ân Thánh con trai ông cùng cô ta lập giấy sinh tử?"

"Không! đó là bọn chúng dùng thủ đoạn, con trai tôi làm sao có thể cùng chúng lập giấy sinh tử."

Tá Đẳng Quang hiện tại vô cùng tức giận, bọn họ bị Kim Ân Thánh đùa giỡn.

Giấy sinh tử sự tình này nếu biết thì Hành Hương sẽ không sầm cùng, mặc dù đối với kẻ thù bọn họ một mất một còn. Bọn họ cũng có nguyên tắc đã là hai bên tự nguyện thì dưới tình huống sinh ra hậu quả mặc kệ đối phương có bao nhiêu ưu việt bọn họ cũng sẽ không nhúng tay vào.

Nhưng Kim Ân Thánh đến tìm tổ chức Hành Hương nhờ trợ giúp lý do là Phó An Nhiên phế đi con trai hắn cũng không có nói qua giấy sinh tử. Nếu lập giấy sinh tử con trai hắn có bị giết cũng là chuyện bình thường.

"Kim Ân Thánh người nhất định sẽ bị Hành Hương trừng phạt" Tá Đẳng Quang cực kỳ phẫn nộ.

Hành động lúc này của bọn họ mặc kệ là kết quả thế nào thì cũng đã đắc tội với Phó gia.

Hành Hương lần trước bí mật hành động tuy rằng bị Phó An Nhiên làm hỏng nhưng căn bản không có tổn thất gì. Nhưng chỉ vì cái sự tình của Kim Ân Thánh mà họ cùng Phó gia đối đầu thật là mất nhiều hơn được.

Muốn ở lại Hoa Hạ, nếu như đắc tội Phó gia Phó Quân Hoàng thì bọn họ chỉ còn nước phải ra đi.

Phó gia nổi tiếng bao che khuyết điểm.

Tả Đằng Quang thu hồi biểu cảm lạnh lẽo, hít một hơi thật sâu xoay người hướng Phó An Nhiên "Phó tiểu thư chúng tôi lỗi mắng thành thật xin lỗi."

An Nhiên nhú mày thần sắc khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Chương 91.3

Giống như đêm đen, con người thâm trầm lạnh lùng không chút biểu cảm dừng trên người trên người Tả Đằng Quang.

"Vô dụng".

An Nhiên vui vẻ.

Tả Đằng Quang đen mặt.

Hắn biết ý Phó Quân Hoàng là gì.

Kim Ân Thánh thế nhưng rất phản kích, hắn biết Tả Đằng Quang nói dối, hắn rất là phẫn nộ.

Tả Đằng Quang ở tổ chức Hành Hương chức vụ cũng rất cao, chỉ sau Tiểu Dã Long, nếu hắn trở về nói cái gì với Tiểu Dã Long thì cũng coi như mình xong, nghĩ đến tổ chức Hành Hương trả thù hắn không tự chủ được lưng lạnh toát mồ hôi.

"Tả Đằng Quang ngươi phải biết hiện tại ta và ngươi là đang bị bắt cùng nhau" Kim Ân Thánh hít một hơi trầm giọng nói.

Hiện tại Tả Đằng Quang còn đang suy nghĩ không biết giải thích với Phó Quân Hoàng thế nào lấy đầu ra hơi quản Kim Ân Thánh.

"Kim Ân Thánh chuyện kia ngươi giám dấu diếm, trở về ta sẽ báo lại với chủ nhân!" Tả Đằng Quang oán hận nói "Ngươi đồ vô sỉ làm cho chủ nhân hổ thẹn, hợp tác cùng ngươi chính là một loại sỉ nhục."

Tả Đằng Quang nói những lời đó với Kim Ân Thánh, không thể nghi ngờ chính là nhục nhã.

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận hướng Tả Đằng Quang mà lao tới.

Tả Đằng Quang sớm đã có chuẩn bị, Kim Ân Thánh lao tới hắn nâng đao chắn, hai người lao vào đánh túi bụi.

Hai người thân thủ gần giống nhau, thắng bại khó phân.

Hai người kia đánh nhau nhưng không ngừng hướng về phía cửa sổ, An Nhiên nhìn đến một màn này thế nhưng chỉ cười, tầm mắt Phó Quân Hoàng toàn bộ dừng trên người An Nhiên hết sức chăm chú khiến cho tổng Chính Hạo khiếp sợ.

Tổng Chính Hạo rất khâm phục An Nhiên, cô thế nhưng có thể khiến cho Phó Quân Hoàng hạ tầm mắt dừng trên người mình, hơn nữa còn hết sức tự nhiên, không thể không nói tâm lý của Phó An Nhiên cũng quá phi thường.

Phanh--

bỗng có tiếng súng vang lên.

Tả Đằng Quang bỗng nhiên phát hiện bên tai bỗng nóng lên, lập tức tai bị ù, cùng lúc đó là cửa sổ vỡ tan.

Tả Đằng Quang cùng Kim Ân Thánh cùng dừng tay tầm mắt dừng trên người Phó An Nhiên.

An Nhiên như trước dựa trên người Phó Quân Hoàng, cô thể nhưng không có chút khấn trương, cô giống như nữ vương lãnh diễm cao quý nhìn xuống con kiến.

Trong tay cô đang cầm một khẩu súng lục chế tác tinh xảo cùng xinh đẹp, ánh mắt nhàn nhạt dừng trên người bọn họ

"tiếp tục đánh đi a, đừng có ngừng tôi thấy các ông diễn cũng rất tốt".

Tả Đằng Quang biểu tình khê biến cũng không cùng Kim Ân Thánh đánh nữa.

Hắn chính là thật muốn trên danh nghĩa cùng Kim Ân Thánh đánh nhau rồi chạy đi, chính hắn biết rõ dù hôm nay thế nào thì hắn cũng phải chết chỉ bằng thử một phen.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Hắn Giết Cha Mẹ Của Nàng!

Đến ngày thứ ba, Phó Quân Hoàng xuất viện, đi cùng hắn còn có Ngân Sói.

Ngân Sói còn phải ở lại bệnh viện vài ngày nhưng hắn muốn xuất viện sớm vì nhóm chiến hữu trào phúng, trêu chọc, thật sự là làm cho hắn chịu không nổi, có thể xuất viện sớm một ngày, hắn tuyệt đối không thể lãng phí một phút đồng hồ nào nữa!

Cấp trên cho hai người được nghỉ mười ngày, nhưng mà hiện tại vừa mới nghỉ được bốn ngày, bọn họ còn có sáu ngày nghỉ: chuyện này đối với Ngân Sói mà nói đúng là cực kì quý giá .

Ngân Sói nhìn Phó Quân Hoàng mặc thường phục liền vui tươi hơn hờ tiêu sái, An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, cười hỏi, "Lão soái ca, có muốn đi chơi không?"

Mùa đông trời rất nhanh tối.

Phó Quân Hoàng nhìn người trên đường cũng không nhiều, dắt tay nàng, con người tối đen dừng ở trên người của nàng, "Về nhà."

"Ta đây kêu..."

Cuối cùng cũng không có nói hết câu, Phó Quân Hoàng cũng đã nắm tay nàng chậm rãi đi về phía trước.

"Lão soái ca?" An Nhiên ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, nàng đi sau hắn một bước, đi sau lưng hắn, hắn giống như một bức điêu khắc.

"Đi nhanh một chút." Hắn cúi xuống nhìn bước chân, nàng đứng im tại chỗ, hắn để tay nàng vào trong túi áo của hắn, khoe môi cong lên.

An Nhiên trong nháy mắt sững sờ, nhưng rất nhanh liền bật cười.

"Chúng ta cùng đi."

Tuyết liên tục rơi, ven đường bồn hoa lí tích phủ một lớp tuyết dày, tuyết trắng xóa cả bầu trời , rất là đẹp mắt.

"Bảo bối..." Hắn nắm tay nàng, tay để ở trong túi áo nhẹ nhàng vuốt ve.

"Ân?" Lúc này An Nhiên giống như tiểu cô nương, dựa vào ở nam nhân mình yêu, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

"Chúng ta cứ như vậy đi." Cứ như vậy gần bó làm bạn, luôn luôn đi cùng nhau, không có người khác, không có người nhảy ra nhận là cha mẹ, không có bất luận kẻ nào, cũng chỉ có hai bọn họ.

An Nhiên có chút không hiểu rõ ý tứ của Phó Quân Hoàng, nhưng đáy lòng cảm thấy vài phần không minh bạch, nhưng loại cảm giác này nói không nên lời.

Thấy An Nhiên không nói chuyện, Phó Quân Hoàng nghiêng đầu nhìn, con người tối đen bình tĩnh dừng trên người An Nhiên, "Không có người khác, chỉ có hai chúng ta."

"Hào." Không có người khác, chỉ có bọn họ.

Con người tối đen như có thêm tinh thần, ánh mắt cười cong cong, bộ dáng đơn thuần kia khiến tâm An Nhiên nhất thời mềm mại.

Hai người gần bó kề cận bên nhau ở trên đường, hai người giống như đôi tình lữ.

Khoảng cách không xa có một chiếc xe màu đen luôn luôn đi phía sau, ở chỗ ngồi là lão quân gia, lão gia tử bảo hấn đến đón thiếu gia cùng tiểu thư về nhà dùng cơm, nhưng đợi đến khi trời đổ mây đen, hai người đều không muốn lên xe, hấn cũng không ngốc mà đi quấy rầy hai vợ chồng son, hấn thật đúng là...

Không biết nên làm gì bây giờ.

Một bên khác.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

"Vào đi." Người ngồi ở trước bàn làm việc thanh đạm nói.

Đẩy cửa vào là một thanh niên đội tơ vàng, thoạt nhìn cực kì nghiêm túc.

"Chủ tịch, bên kia có động tĩnh."

"Ừ?" Người nọ buông bút máy trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Trương Tuấn.

"Quả nhiên giống như chủ tịch lường trước, hấn đã giết hai người kia."

Nhẹ nhàng chậm chạp cười, thông thả nói, "Hấn a, không hồ là đứa nhỏ ta thích nhất, đáng tiếc, không phải con trai ta."

"Chủ tịch, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?"

"Tiếp tục nhìn chăm chăm." Nói xong, một lần nữa cầm lấy bút máy.

"Hấn đã bắt đầu điều tra hai người kia, nếu đến lúc đó tra được chúng ta, chỉ sợ..." Trương Tuấn lời còn chưa dứt, nhưng hấn biết chủ tịch có thể nghe ý tứ trong câu nói của hấn.

Chủ tịch ngẩng đầu lên, khiến bắn khoăn của Trương Tuấn có lời giải khi ông ta nói, "Yên tâm đi, hấn tra không ra chúng ta." Bởi vì, hấn căn bản là sẽ không hỏi, việc hấn phải làm chính là giết hai người kia.

Trương Tuấn có chút không rõ chân tướng, trong lòng còn là có chút bắn khoăn, đó là! Hấn cùng Phó Quân Hoàng đấu nhiều năm như vậy, năng lực của Phó Quân Hoàng như thế nào, hấn biết rất rõ, nếu Phó Quân Hoàng muốn tra hỏi, làm sao có thể không tra ra bọn họ?

"Đi xuống đi." Chủ tịch hiện tại hiển nhiên không muốn cùng hấn nói thêm cái gì, phát phát tay cho hấn đi xuống.

Trương Tuấn gật đầu, hướng chủ tịch khom người đi ra, xoay người liền đi.

Nhưng mà tay hấn vừa mới nắm chốt cửa, chủ tịch liền gọi hấn lại.

"Đợi chút."

Trương Tuấn xoay người lại.

"Thí nghiệm thế nào rồi?"

"Vẫn đang theo tiến độ."

Sắc mặt chủ tịch trong nháy mắt lạnh lẽo, tay nắm bút máy cũng dần dần nắm chặt.

"Làm cho bọn họ đẩy nhanh tiến độ, thời gian."

"Vâng."

Sắc trời càng ngày càng tối, người đi bộ trên đường cũng càng ngày càng ít.

Mà lúc này, thanh âm một trận đánh nhau đột nhiên truyền đến.

Nhìn vào trong hẻm, có hai người đang đánh nhau.

"Kiều Từ Du, người tốt nhất không cần ở đây dây dưa không rõ, bằng không, ta sẽ không hạ thủ lưu tình!" Có ý dè dặt tiếng nói mang một chút phần nộ.

Kiều Từ Du lạnh lùng đứng một bên, khoe môi có vết máu, mâu quang băng hàn, "Vậy xem ai có thể còn sống đi ra ngoài."

Biểu cảm nam tử nháy mắt biến đổi, chỉ thấy Kiều Từ Du trên tay đang cầm một khẩu súng!

SHIT! Kiều Từ Du đúng là nữ nhân điên!

"Nguyên Phi, ngươi dám lừa gạt ta, sẽ vì giết ngươi để lấy lại công đạo!" Kiều Từ Du mâu quang lạnh như băng, tròng mắt trắng thượng che kín tơ máu.

Nguyên Phi vẻ mặt tức giận nhìn Kiều Từ Du, lúc đó hấn quả thực là điên rồi mới chịu đáp ứng người kia đi trêu chọc nữ nhân điên này, tuy rằng công phu trên giường của nàng rất kỹ thuật, nhưng nữ nhân này thích thích Diêm Từ Diệp đến điên rồi.

"Kiều Từ Du, ngươi đừng quên, ngươi tự trèo lên giường của ta." Sườn mặt của Nguyên Phi cùng Diêm Từ Diệp rất giống nhau, nàng bị mê hoặc.

Phanh ——

Tiếng vang cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Nguyên Phi biểu cảm kinh biến, may mắn hấn sớm có phòng bị, bằng không, hiện tại hấn xác định đã chết.

"Kiều Từ Du, ngươi đúng là nữ nhân điên!"

Không sai, nàng là người điên, Diêm ca ca không tin nàng, hiện tại Diêm ca ca dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn nàng, sẽ không bao coi nàng là em gái nữa.

"Ta muốn giết ngươi, giết ngươi Diêm ca ca liền tha thứ cho ta, đều là ngươi sai, đều là ngươi sai!" Kiều Từ Du hiển nhiên đã bị vây bởi trạng thái điên cuồng, nàng không chút do dự nổ súng về phía Nguyên Phi!

Đáy lòng Nguyên Phi là nỗi sợ, hấn không thể tiếp tục ở cùng nữ nhân điên này tiêu hao sức lực, bằng không hấn sẽ chết.

"Chính ngươi mới là kẻ giờ thủ đoạn." Kiều Từ Du này không thể giết, bằng không về sau hấn diễn xướng thế nào?

Nguyên Phi lắc mình rồi đi dưới ánh mắt tức giận của Kiều Từ Du.

"Nguyên Phi!" Nàng nhất định sẽ giết hấn! Giết hấn!

Àm một tiếng!

Nguyên Phi vút bộ âu phục ra xa, mặt tức giận lái xe đến chỗ hẹn, hai tay đập lên bàn, ánh mắt gắt gao trừng người mang mặt nạ màu bạc.

"Như thế nào?" Mồm mồm mê người nhẹ nhàng nói.

"Như thế nào? Ngươi còn hỏi ta như thế nào? Ngươi xem ngươi bảo ta trêu chọc kẻ điên? Bởi vì ngươi, ta sắp bị cô ta làm điên rồi!" Nguyên Phi trực tiếp giơ chân lên với hấn, "Ngươi nói rất đơn giản! Bất quá chỉ là một cái Tần môn, sao không giải quyết cho xong? Ngươi cần gì phải lâu la như vậy?"

Mâu quang mặt nạ bạc nhìn Nguyên Phi, bị con ngươi tối đen kia nhìn hấn không tự chủ được rói lên.

"Kia cái gì, ta nói cho ngươi, ngươi mặc dù nhìn ta như vậy cũng vô dụng, ta, ta... Ta hiện tại rất tức giận! Rất tức giận!" Cả người Nguyên Phi liền gầy nẩy lên.

"Vậy đi xuống đi."

"Nga." Đối với loại người này không tức giận mới đáng sợ nhất, hấn cúi đầu xuống, yên lặng tránh đi, nhưng mà hấn vừa mới đi đến cửa, nháy mắt cảm thấy không đúng, "Không đúng! Ngươi đừng tưởng nói sang chuyện khác mà ta quên! Ngươi để cho ta giết Kiều Từ Du, hiện tại ta nhìn thấy nàng ta liền rợn lòng."

"Rộn lòng, vậy đem lòng người chôn đi." Khó được lúc mặt nạ nói đùa với Nguyên Phi.

Biểu cảm Nguyên Phi đột ngột cả kinh, "Ta chỉ biết, ta chỉ biết ngươi đã sớm nhìn ta không vừa mắt, muốn giải quyết ta, ngươi xem ngươi thật là nhẫn tâm, ngươi đối với Tần Lam cuồng dại như vậy, thế nào lại tuyệt tình với ta?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 141: Hấn Sẽ Giết Cha Mẹ Của Nàng! (1)

Nhìn nam nhân mặt nạ khỏe môi độ cong chột cứng đờ, Nguyên Phi biết bản thân đã nói sai, hần muốn mở miệng giải thích vài câu, nhưng mà còn chưa kịp giải thích, nam nhân mặt nạ đã phóng ánh nhìn âm lãnh, một câu nói cũng không nói, hần trực tiếp bỏ chạy.

Mặc kệ thế nào, bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Hiện tại lão đại, thật sự rất đáng sợ.

Đầu óc hần quả thực là có vấn đề rồi nên mới nói đến Tần Lam.

Cửa thư phòng bật mở, Lại Tư bước chân không tự chủ được lùi về phía sau một bước, chủ tử hiện tại, rất nguy hiểm.

Đối với việc Nguyên Phi nói Tần Lam cùng chủ tử có sự tình, Lại Tư cũng không rõ ràng, thời điểm hần đi theo chủ tử, Tần Lam cũng đã chết rồi, chủ tử cũng không có nói tới Tần Lam.

Chẳng lẽ chủ tử cùng Tần Lam từng có chuyện gì sao?

"Đi ra ngoài." Bỗng nhiên, thư phòng vang lên thanh âm trầm thấp của nam nhân mặt nạ.

Lại Tư không dám ở lâu, hướng về phía nam nhân mặt nạ khom người rồi đi. Chỉ là lúc đóng cửa thư phòng, Lại Tư vẫn nắm chặt chốt cửa không rời, hần khép chặt cửa phòng, lẳng lặng xuất thần.

Sau một lát, con người Lại Tư dần dần trở nên thâm trầm, nhìn vào cánh cửa khép chặt, Lại Tư xoay người xuống lầu, hần hiện tại cũng nên đi làm việc.

Mà lúc này trong thư phòng

Nam nhân mặt nạ giống như đang nhớ lại kí ức, tựa vào ghế, con người khép hờ, hai tay đặt ở trên bụng.

— Chỉ bằng người mà muốn vọng tưởng đến ta? Cút!

— Muốn Tần Lam ta có rất nhiều người, người tính là cái gì?

Giọng nói lạnh lùng cao ngạo vang lên trong đầu, ánh mắt làm cho hần run sợ cũng không ngừng hiện lên trong đầu.

Đúng vậy, có rất nhiều người muốn có nàng, nhưng cuối cùng hần mới là người chiếm được Tần Lam, chỉ có hần chiếm được Tần Lam.

— Lão bản, có chuyện.

— Cái gì?

— Tần Lam đã chết.

Về mặt của hần trong nháy mắt vụn vỡ!

Hần đã bao lâu, không nghĩ tới nàng?

Trong thư phòng yên tĩnh cực kỳ.

Hần cầm trong tay một cái bút, hần nhẹ nhàng ấn mặt trên cái bút, một thanh âm lạnh lùng chột vang lên.

"Thế nào? Đem quyền lực nắm trong tay cảm giác như thế nào? Hiện tại người đã sở hữu hết thảy, như vậy ta phải chết?"

"Không, không, gia, ta làm sao có thể giết ngài? Ngài là người mà ta yêu quý nhất ta."

"Cút!"

Hần tựa hồ lại thấy được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng hiện lên trong lúc tức giận.

Tần Lam vĩnh viễn đều không biết, thời điểm nàng tức giận, biểu cảm có bao nhiêu tuyệt diệu, hần thích vẻ đẹp khi tức giận của nàng, giống như, giống như... A đúng rồi, giống như Phó An Nhiên, giống nhau làm cho hần động tâm.

Trừ bỏ Tần Lam có thể cho hần cảm giác như vậy, đó là Phó An Nhiên.

Lại nghĩ đến tư liệu điều tra về Phó An Nhiên, thái độ của Diêm Tử Diệp đối với Phó An Nhiên rất khác thường, hần không thể không hoài nghi thân phận của Phó An Nhiên.

Tiếng đập cửa vang lên, khiến cho nam nhân mặt nạ ngừng hồi tưởng.

"Vào."

Đẩy cửa tiến vào là một người phụ nữ, là người có kỹ thuật giả dạng xuất sắc, tóc ngắn lưu loát, bộ mặt không có chút biểu cảm.

"Chủ tử, đã tra được ." Nói xong, cô cầm trong tay báo cáo giao đến trước mặt chủ nhân.

Nam nhân mặt nạ mở báo cáo ra, nhìn vào kết luận cuối cùng, động tác của nam nhân mặt nạ đột nhiên cứng đờ.

Nữ nhân tiếp tục nói, "Bọn họ dùng kỹ thuật tiên tiến nhất, kiểm tra bốn lần, vẫn chưa phát sinh dị thường. Hơn nữa với trình độ tương tự, cao tới chín chín phần trăm, trong đó còn có một lần đạt tới trăm phần trăm. Tần Lam, là thật."

Lời nói của người phụ nữ giống như trăm trọng mông, liên tiếp đánh vào ngực nam nhân mặt nạ.

Nắm chặt báo cáo trong tay, trong nháy mắt không chịu nổi.

Nữ tử giống như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, tiếp tục nói, "Nhưng, phía dưới điều tra nói, Tần Lam này có chút quái dị, nàng chưa bao giờ ra khỏi Tần trạch, chỉ chấp nhận Diêm Tử Diệp, về mặt cùng động tác trước kia cũng khác nhau rất lớn, cảm giác giống như một... Đứa nhỏ."

"Đứa nhỏ?"

"Đúng vậy." Nữ tử tiếp tục nói, "Mới đầu Diêm Tử Diệp đối xử với người nọ rất tốt, nhưng là sau này không biết đã xảy ra sự tình gì, Diêm Tử Diệp bỗng chốc không còn quan tâm nàng. Hơn nữa, Diêm Tử Diệp cũng không có cho nàng tiến vào phòng ngủ chính của hắn ở Tần trạch."

Trái tim mới vừa nhảy kịch liệt bỗng chốc liền trở lại bình thường.

Nam nhân mặt nạ xem báo cáo trong tay, khóe môi nhếch lên.

"Tần Lam là thật." Hắn giống như đang làm bầm lều bầu cái gì đó, "Đã là thật, như vậy liền cướp về đi. Mặc kệ, nàng hiện tại là bộ dáng gì." Nàng là của hắn, hiện tại mặc kệ nàng có bộ dáng gì, hắn đều bắt về, để cho nàng ở bên người hắn.

Nữ tử trước mặt tựa hồ đã đoán được lời nói của nam nhân mặt nạ, nàng gật đầu, "Đã phân phó người." Chủ tử đối với Tần Lam là chấp nhất, hiện tại chỉ có nàng biết việc này, bằng không chủ tử sẽ không để cho nàng đi điều tra.

Mặt nạ nam nở nụ cười, cười là như vậy tuyệt mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Hắn Sẽ Giết Cha Mẹ Của Nàng! (2)

Editor: Tiểu Đình Đang

Linh hồn trong người Phó An Nhiên chính là của Tần Lam, hắn muốn có nó, chỉ có như vậy, Tần Lam mới hoàn chỉnh, mới có thể chân chính là người mà hắn yêu.

Thời điểm An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng trở lại Phó gia, trời đã tối đen, mọi người đang ngồi ở bàn ăn chờ bọn họ cùng dùng cơm, nhất thời toàn bộ đều phóng tầm mắt về bàn tay đang nắm lấy nhau của họ.

"Toàn gia nhân đều chờ các người, các người bây giờ nhìn có ra thể thống gì không?" Phó lão gia từ chà chà quả trứng trong tay, trừng bọn họ.

An Nhiên cười tủm tỉm muốn nói tay ra Phó Quân Hoàng lại càng nắm chặt hơn, khó khăn lắm mới rút được tay ra, lại bị Phó Quân Hoàng kéo lại, biểu cảm rất tự nhiên, cho đó là điều đương nhiên.

Mọi người thấy Phó Quân Hoàng hành động như thế, mày không khỏi nhíu lên, tiểu tử này định ngả bài?

"Tú ân ái tử, các người không hiểu sao?" Đồng dạng ngồi ở trước bàn ăn chờ bọn họ chờ trước ngực thiếp phía sau lưng Phó Quân Nghị chặc chặc nói.

Nhưng mà hắn vừa dứt lời, liền nghênh đón một loạt ánh mắt lạnh như băng.

Một ánh mắt là đến từ mẫu thân đại nhân Từ Tĩnh Ngưng, còn một ánh mắt khác đến từ anh của hắn.

"Quân Nghị, ta nói con, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, con đã lớn như vậy, còn không biết sao?" Lão gia tử khoan thai nhìn Phó Quân Nghị một cái.

"Quân Nghị, người lớn như vậy, mà vẫn không hiểu chuyện?"

"Bản thân tìm không thấy bạn gái cũng không cần đi nguyên rửa anh mình." Từ Tĩnh Ngưng trực tiếp hừ lạnh.

An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng cái gì cũng không nói, chính là yên tĩnh xem Phó Quân Nghị, nhưng mà chính là dù ánh mắt yên tĩnh, cũng khiến Phó Quân Nghị cả người rét run.

"Đi rửa tay chân rồi tới dùng cơm." Từ Tĩnh Ngưng muốn đưa An Nhiên đi, nhưng mà nàng vừa mới vươn tay, Phó Quân Hoàng đã nắm tay An Nhiên đi tới toilet, thậm chí đi được một đoạn, còn liếc mắt với Từ Tĩnh Ngưng một cái.

Cái liếc mắt này khiến Từ Tĩnh Ngưng nở nụ cười, đứa nhỏ này là đang cảnh cáo nàng?

Nàng buồn cười rồi quay đầu đi xem chồng cùng với đứa nhỏ, "Đứa nhỏ này có tính chiếm hữu thật lớn!"

"Hắc, các người liền mặc kệ hần đi, kính nhi viễn chi*, đến lúc đó chờ bọn hần có đứa nhỏ, nhìn xem hần có muốn chúng ta chạm vào hay không." Phó Quân Nghị cắn nhai lạnh run nói.

*Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Nhưng mà hần còn không có lên mặt đủ, cái ót của hần liền hung hăng bị đánh một cái.

Phó Văn Thắng trừng hần, "Người đứa nhỏ này, nói cái gì vậy?"

Phó Quân Nghị còn chưa kịp cãi lại, chỉ thấy Phó lão gia từ cảm quái trượng, trực tiếp đánh Phó Văn Thắng, trầm giọng nói:

"Nói qua bao nhiêu lần, không được đánh vào đầu đứa nhỏ, đánh choáng váng thì làm sao bây giờ?"

Từ Tĩnh Ngưng cả người đều sững sờ tại chỗ, lập tức liền cười ha ha.

Phó gia đã thật lâu không có "Hài hòa" như thế.

Bởi vậy An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng lúc đi ra toilet, nhìn Từ Tĩnh Ngưng cười nghiêng cả ghế.

"Mẹ, người làm sao vậy?" An Nhiên đi đến phía trước Từ Tĩnh Ngưng, ngạc nhiên hỏi.

Từ Tĩnh Ngưng thân là tiểu thư cao quý, cử chỉ luôn thỏa đáng, trừ lúc thấy bà khóc, thật đúng là chưa thấy bà cười ... Vui vẻ như thế.

Từ Tĩnh Ngưng đi đến chỗ tiểu bảo bối nhà mình, lau khóe mắt vì cười quá độ mà chảy ra nước mắt, rồi sau đó nhìn Phó Quân Hoàng, ôm chặt lấy An Nhiên, tiếp tục cười.

"Ba người đánh tiểu đệ, sau đó lão gia từ đánh ba người, con không biết lúc đó có bao nhiêu buồn cười đâu." Nói xong, Từ Tĩnh Ngưng cả người đều ôm An Nhiên, cười ngã vào trong lòng nàng.

Từ Tĩnh Ngưng cười như điên cuồng còn ba người kia thì bất động, tầm mắt bọn họ toàn bộ đều dừng trên người kẻ không ngừng tán ra hơi thở rét lạnh.

Chỉ thấy bóng dáng băng hàn đó bước nhanh về phía trước, không chút thương tiếc nào đem Từ Tĩnh Ngưng kéo ra khỏi An Nhiên, toàn thân đều tán ra hơi thở khiếp người.

"Đù." Nhân tiện một tay ôm lấy An Nhiên, con người tối đen dừng trên người Từ Tĩnh Ngưng.

Từ Tĩnh Ngưng bỗng chốc liền cười không nổi, khóe môi cười đều cương cứng ở bên môi.

"Mẹ biết cái gì là vui quá hóa buồn rồi đúng không?" Phó Quân Nghị ở một bên tiếp tục lên mặt.

Phanh ——

Cái ót lại bị một cái tát.

"Có ai nói chuyện với mẹ mình như vậy sao?"

Phanh ——

Một quả côn trực tiếp đánh vào lưng Phó Văn Thắng.

"Nói người bao nhiêu lần, không được đánh vào đầu đứa nhỏ!"

Từ Tĩnh Ngưng biểu cảm ngưng lại vài giây, lập tức lại phá phá lên cười.

An Nhiên cũng cảm thấy buồn cười.

Phó Quân Hoàng tầm mắt luôn dừng trên người An Nhiên, chuyên chú khiến cho lão gia tử cảm thấy quái dị thật.

"Mẹ, đừng cười, mau dùng cơm đi."

Từ Tĩnh Ngưng còn chưa có kịp kéo An Nhiên, Phó Quân Hoàng đã trước nàng một bước, nhìn như thô bạo kì thực rất dịu dàng lôi kéo Từ Tĩnh Ngưng tới chỗ ngồi của bà.

Lạnh mặt, tiếng nói có chút cứng ngắc, "Ăn cơm."

Khóe môi cong lên, đáy mắt cũng là một mảnh mềm mại, "Được, ăn cơm."

An bày xong Từ Tĩnh Ngưng, Phó Quân Hoàng đi đến bên An Nhiên, tiếp tục lôi kéo tay nàng.

Lão gia tử nhìn không được, "Xú tiểu tử, ngươi không cần ăn cơm." Ăn cơm còn nắm tay, đây là muốn làm gì?

Phó Quân Hoàng lúc này mới nói tay An Nhiên ra, hần trăm mặc không nói gấp thức ăn, bóc tôm, đem thịt tôm đặt vào trong chén của An Nhiên, cảm thấy không sai biệt lắm, mới cầm lấy bát đĩa của mình, bắt đầu dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Anh Sẽ Giết Ba Mẹ Ruột Của Cô! (3)

Editor: Norah

Đối với tình huống như vậy, người nhà họ Phó đã không còn lấy làm lạ nữa, từ nhỏ Phó Quân Hoàng đã thích cưng chiều cô nhóc kia, tình cảm anh dành cho cô sâu đậm đến đâu, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết.

"Sau này tên nhóc con nên thông minh lên chút, sao gần đây lúc nào cũng bị thương vậy hả? Đừng nghĩ rằng con lợi hại bao nhiêu, bất luận con lợi hại như thế nào, thân thể con đều là từ máu và thịt." Ông cụ đang ăn cơm thì đột nhiên mở miệng.

Thân thể Phó Quân Hoàng bất giác đứng thẳng lên: "Dạ."

"Sau này con coi như là người có gia đình rồi, khi xông về phía trước thì cũng nên suy nghĩ cho con bé An Nhiên kia nữa." Cụ Phó nói xong lời này thì cái gì cũng không nói nữa mà tiếp tục ăn cơm.

Về mặt Phó Quân Hoàng ngạc nhiên, sau đó ánh mắt ngơ ngẩn dừng trên người An Nhiên.

"Ông cụ nói rất đúng, sau này lúc anh xông về phía trước thì nên suy nghĩ cho người nhà, suy nghĩ cho bọn em, nếu như anh xảy ra chuyện thì bọn em phải làm sao?" An Nhiên gấp thịt tôm trong bát của mình rồi chấm một ít nước canh, sau đó cho vào trong bát của Phó Quân Hoàng.

Nhìn thịt tôm trong bát, khóe môi của Phó Quân Hoàng cong lên: "Ừ, được."

Sau khi ăn cơm xong, die,n; da.nlze.q;uydo/nn Phó Quân Hoàng trực tiếp nắm tay An Nhiên quay về phòng của bọn họ.

Thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng cùng nhau đi vào phòng ngủ, cụ Phó thấy mà tròng mắt nhìn thẳng.

"Con xem đi, nhìn xem thế này còn ra thể thống gì nữa? Đây là còn chưa kết hôn, nếu mà kết hôn rồi thì không biết như thế nào?"

"Ba, con thấy người rất vui vẻ, không cần làm tiếp công phu thể hiện mặt ngoài nữa." Từ Tĩnh Ngưng không chút khách khí vạch trần ông cụ nhà mình.

Về mặt cụ Phó hơi cứng lại, Die nd da nl e q u ydo n nhìn Phó Quân Nghị thì lại thấy buồn cười.

Ở nhà, người hiểu rõ anh hai nhất là ông nội, nếu nói ông thật sự tức giận thì điều đó thật sự dọa người.

"Con nói này, có nên quyết định hôn sự của bọn nó không? Cho dù nói thế nào thì hiện tại đứa nhỏ An Nhiên này chính là con gái trên danh nghĩa của Quân Hoàng, mặc dù chúng ta đều biết giữa hai người bọn nó không có quan hệ huyết thống, nhưng người ngoài cũng không xem như vậy." Từ Tĩnh

Ngưng ngồi trên ghế sofa, lòng mảy bắt giấc nhủ lại.

“Nhà họ Phó ta muốn làm chuyện gì, còn phải thuyết tam đạo tứ với người khác (*)? Tình Ngưng, ba biết con có thể xử lý tốt chuyện này, nếu con đã có kế hoạch rồi thì không cần nói những lời vô ích nữa.” Cụ Phó uống một ngụm trà lại, giọng nói hồ hững.

(*) Thuyết tam đạo tứ: nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ.

Phải nói là về việc bày mưu lược thì đúng là không có mấy người có thể so với người con dâu này của ông.

Thoạt nhìn thì Từ Tình Ngưng có vẻ nhu nhu nhược nhược nhưng bà chính là nữ cường nhân nổi danh trong giới kinh doanh.

Từ Tình Ngưng nở nụ cười: “Vậy thì ông cụ giao chuyện này vào tay con rồi.” Mấy ngày nữa chính là lễ trưởng thành của An Nhiên rồi, ở lễ trưởng thành của cô sẽ tuyên bố thực ra cô là con gái nuôi do bà nhận nuôi, không phải là được rồi sao?

“Đến lúc đó không được làm loạn.” Phó Văn Thắng không yên lòng nhìn Từ Tình Ngưng.

Phải nói Từ Tình Ngưng ở giới kinh doanh tuyệt đối là một nữ cường nhân, nhưng mà trong việc khác thì thật đúng là không nhất định có thể làm được.

“Sao em có thể làm loạn? Đến lúc đó mọi người cứ chờ xem.”

“Mọi người không tìm anh hai bàn bạc chuyện này sao?” Phó Quân Nghị vẫn luôn ở một bên lắng nghe cảm thấy vô cùng thần kì, đây chính là chuyện liên quan đến cả đời của anh hai mà.

“Nói với nó?” Từ Tình Ngưng nhủ mảy: “Chỉ cần là chuyện về con bé An Nhiên, nó sẽ có điều gì không muốn sao? Yên tâm đi, anh hai con nhất định sẽ giờ hai tay đồng ý.”

“Nhưng mà chuyện muốn đính hôn cho bọn nó, vẫn là không cần nói với nó, miễn cho nó chờ không được thì lại muốn đi đính hôn vào ngày mai.” Vẫn là ông cụ có tính toán trước.

Phó Quân Nghị cũng nghĩ như vậy. Lúc bình thường thì anh hai nhà anh tuyệt đối là một sự tồn tại to lớn, thế nhưng chỉ cần hồ ly vừa xuất hiện thì cả người anh đều không đứng, trong nháy mắt từ to lớn biến thành đứa nhỏ ngốc nghếch.

Lúc đối mặt với chuyện của An Nhiên, anh hai nhà anh từ trước tới nay đều không thông minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Quân Hoàng liền bị Từ Tình Ngưng xuống từ trước lời kéo đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, nói cho hay là muốn làm một bữa cơm trưa phong phú, nhân tiện mua một ít đồ tết.

An Nhiên khó có được một ngày ngủ như thế này, dieendaanleequydonn cô là bị tiếng điện thoại đánh thức.

Cầm điện thoại di động qua, lúc nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại thì An Nhiên thức dậy, nghe điện thoại.

“Quân chủ, việc gấp.” Đầu bên kia là giọng nói của Thanh Lượng.

“Nói.”

“Chúng tôi tìm được hai người.”

“Hửm? Có chuyện gì thì nói thẳng ra, đừng ấp úng nữa.” Phong Lượng như thế này đúng là cực kỳ hiếm thấy.

“Lúc hai người này tới tìm chúng tôi thì gần như sắp tắt thở rồi, vừa mới được cứu sống lại.” Phong Lượng hít một hơi thật sâu: “Câu đầu tiên bọn họ nói sau khi tỉnh lại, nói chính là tìm Phó An Nhiên, sau đó, bọn họ tự xưng là ba mẹ ruột của quân chủ.”

“Cậu nói cái gì?” Trong đầu An Nhiên có chút trống rỗng, nhẹ giọng dò hỏi.

“Bọn họ nói là ba mẹ ruột của quân chủ.”

“Trông chừng bọn họ, tôi đến ngay.”

Trước khi An Nhiên ra ngoài, đầu tiên cô nói với ông cụ một tiếng, nói trước giữa trưa sẽ quay về, ông cụ khoát tay với cô, cũng không nói gì.

Hai người kia, Phong Lượng cũng không đưa bọn họ đến Vô Xá mà đưa bọn họ đến Phúc Mãn Lâu.

An Nhiên vừa bước vào Phúc Mãn Lâu thì nhân viên bàn lễ tân đã báo cáo cho Tần Vũ Triết đang ngồi trong phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Anh Sẽ Giết Ba Mẹ Ruột Của Cô! (4)

Editor: Norah

Lúc Tần Vũ Triết nhận được tin tức, trước tiên chạy xuống dưới.

“Gì, người tới đây làm gì vậy? Có phải người nhớ con không? Đúng không?” Anh hí hóp đôi mắt nhỏ của chính mình, cố gắng tỏ vẻ dễ thương.

An Nhiên xiết chặt lông mày nhìn anh: “Bản Đôn, ba mẹ ruột của tôi là ai?” Cô không tin anh chưa từng điều tra qua chuyện này.

Tần Vũ Triết hơi ngừng lại: “Ba mẹ ruột? Của thân thể này?” Bất giác sờ sờ đầu mình: “Cái kia, không phải con không cố gắng, thật sự là không biết điều tra như thế nào, không biết bắt đầu từ đâu, trong những thông tin người cho đó, con đều không tra được.”

An Nhiên không nói thêm gì nữa, nhìn anh một lúc lâu sau mới nói: “Bây giờ có người tự xưng là ba mẹ của tôi tìm tới đây.”

Mắt Tần Vũ Triết tròn thật lớn: “Thật hay giả vậy?”

“Bây giờ đang ở trong quán rượu của cậu.” An Nhiên thờ dãi: “Bây giờ cậu lập tức đi điều tra hai người trong phòng 504, tôi tin tưởng cậu có thể nói cho tôi biết trong thời gian ngắn nhất.” Nói xong, An Nhiên liền đi thang máy lên lầu.

Nhìn thấy An Nhiên đi rồi, Tần Vũ Triết vẫn còn sững sờ bỗng nhiên giật chân.

Ba mẹ ruột của gia đình tôi? Đây không phải là chuyện vợ vãi sao? Cậu phải đi điều tra rõ ràng, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy chứ?

Lúc An Nhiên đẩy cửa gian phòng ra rồi đi vào trong, Phong Lượng và Lãnh Hạo đều ngồi trên sofa ở một bên, mà người đàn ông và phụ nữ trung niên vẫn còn ngồi trên giường, thoạt nhìn bọn họ như là bị thương nặng, vẻ mặt vô cùng nhợt nhạt.

“Quân chủ.” Nhìn thấy An Nhiên đi vào, Die nd da nl e q uy ydo n Lãnh Hạo và Phong Lượng cùng đứng dậy, hơi khom người với An Nhiên.

An Nhiên khoát tay, cô đi đến bên giường, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng trên người hai người: “Hai người tên là gì?”

Hai người vẻ mặt nhợt nhạt lúc nhìn thấy An Nhiên thì vẻ mặt đều ngẩn ra, sau khi nhìn thoáng qua lẫn nhau thì người đàn ông trung niên kia mới trả lời: “Tôi tên là Vu Đào, cô ấy là vợ của tôi, Lâm Nhụy.”

Thoạt nhìn hai người đều là người thành thật, chỉ là người thành thật chất phác như vậy sao có thể chạy ra từ trong mưa bom bão đạn? Hai người này cũng không đơn giản.

“Các người là ai?” An Nhiên tiếp tục hỏi.

“Hả?” Vu Đào không ngờ An Nhiên sẽ hỏi như vậy, hơi ngỡ ngàng.

“Nói cho tôi biết, các người là ai, ai phải các người tới, mục đích của các người là gì.” An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế sofa ở phía sau người, mà Phong Lượng và Lãnh Hạo đều cùng lúc đứng ở phía sau cô.

“Tôi... tôi không biết cô đang nói gì, chúng tôi, chúng tôi chẳng qua là tới tìm con của chúng tôi.” Vẻ mặt Lâm Nhụy trắng bệch: “Chúng tôi chẳng qua là đến tìm con của mình.” Bà lặp lại một câu nói như vậy.

An Nhiên cười cười: “Hả? Con của bà tên gì? Cô ta trông như thế nào? Hả?”

“Lúc thất lạc nó thì nó vẫn còn rất nhỏ, tôi không biết bộ dáng bây giờ của nó, tôi không biết bộ dáng bây giờ của nó...” Lâm Nhụy nhìn có vẻ hơi không bình thường.

Vu Đào hoảng loạn, ông ôm lấy Lâm Nhụy, không ngừng vỗ nhẹ bà: “Không sao, không sao, chúng ta có thể tiếp tục tìm, không sao đâu.”

An Nhiên thay đổi tư thế, tiếp tục hỏi: “Người sau lưng các người là ai?” An Nhiên hỏi.

“Tôi thật sự không biết cô đang nói gì.” Vu Đào nhìn An Nhiên, trên vẻ mặt không nhìn ra được một chút sơ hở nào, mà ngay cả ánh mắt đều không có lay động.

An Nhiên nở nụ cười: “Nếu như trước tiên tôi không điều tra qua lời nói của các người, có lẽ tôi cũng sẽ bị kỹ thuật diễn xuất của các người lừa gạt.”

Vu Đào và Lâm Nhụy đều sững sờ.

“Các người nói xem, nếu tôi trực tiếp giao các người cho hình cảnh quốc tế thì sẽ thế nào nhỉ?”

“Cô muốn làm cái gì?” Về mặt Vu Đào lập tức thay đổi, thế nhưng sắc mặt ông vẫn trắng bệch như trước, chỉ là Lâm Nhụy nhìn có vẻ vẫn như trước.

“Chỉ cần ông nói cho tôi biết người đứng sau các người là ai là được, tôi sẽ không gây khó dễ cho các người.” An Nhiên rất tò mò, dường như có người để cho bọn họ đến giả dạng ba mẹ ruột của cô, người biết Phó An Nhiên không phải con ruột nhà họ Phó thật đúng là không nhiều.

“Tôi không biết cô đang nói gì.” Vu Đào dfeiddn lieqiudonnn dời ánh mắt đến trên người vợ của mình, ông vẫn vỗ về bà như trước, còn nhỏ giọng trấn an bà.

An Nhiên nhú mày, lúc cô đang muốn nói gì đó thì Tần Vũ Triết thở hắt ra, đem tư liệu trong tay giao cho An Nhiên.

“Gia, đây là thứ người muốn.”

Đây là lần đầu tiên Phong Lượng nhìn thấy Tần Vũ Triết, anh có ấn tượng với Tần Vũ Triết, tiếng tăm của anh ta đúng là rất lớn, nhưng mà anh lại không biết từ lúc nào mà quân chủ thông đồng với Tần Vũ Triết, Tần Vũ Triết cũng không dễ dàng chung sống giống như biểu hiện bên ngoài của anh ta như vậy.

Không thể không nói, khả năng thu thập tin tức của Tần Vũ Triết càng ngày càng lợi hại rồi, này chẳng qua chỉ mới nửa giờ ngắn ngủi, toàn bộ tư liệu của Vu Đào và Lâm Nhụy đều đã ở trong tay cô rồi.

“Xem ra, đúng là các người có một đứa con, đúng là đã thất lạc.” An Nhiên tâm đắc thành tiếng: “Sau sự việc đó, vợ của ông liền...” An Nhiên chưa nói câu tiếp theo, nhưng mà về mặt của Vu Đào đã trở nên kỳ quặc.

Ông không ngờ vậy mà Bàn gia cũng là người của Phó An Nhiên.

“Vu Đào, Phó An Nhiên tôi làm người như thế nào, chắc chắn ông đều đã nghe nói qua, chỉ cần ông nói cho tôi biết người sau lưng ông là ai, tôi nhất định sẽ thả các người, còn có thể đảm bảo một đời của các người không có lo âu.

“Tôi không biết.” Vu Đào thở dài: “Rốt cuộc người đó là ai thì tôi không biết, mỗi lần chúng tôi liên lạc đều là qua điện thoại, chúng tôi cũng từng tra địa chỉ của điện thoại bên kia, nhưng chưa từng tra được, rõ ràng người bên kia cũng là cao thủ.”

“Hả? Anh ta bảo các người làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Anh Sẽ Giết Ba Mẹ Ruột Của Cô! (5)

Editor: Norah

“Chính là để cho chúng tôi tìm một cô gái khắp nơi, ban đầu cũng không nói là ai, chính là để cho chúng tôi tìm, sau đó anh ta nói cho chúng tôi biết tên, Phó An Nhiên chính là người chúng tôi muốn tìm, vốn dĩ chúng tôi tìm được rồi, chỉ là không ngờ...”

“Không ngờ đúng lúc đó các người bị đuổi giết?” An Nhiên vui vẻ, cô không sai biệt lắm biết người đuổi giết bọn họ là ai rồi.

Xem ra lão soái ca nhanh hơn cô một bước rồi.

Sắc mặt Vu Đào hơi đỏ: “Mặc dù chúng tôi chưa từng gặp qua người đó, nhưng mà tình cờ có một lần lúc tôi nghe điện thoại nghe thấy có người gọi anh ta là Bí thư Trương.”

“Hả?” Bí thư Trương sao, đúng thật là có nhiều người có xưng hô này: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cho người điều trị tốt cho vợ ông, bây giờ các người có thể tiếp tục dưỡng thương ở đây, bây giờ cũng có thể đi, người đuổi giết các người sẽ không xuất hiện nữa.”

“Là cô...”

“Không phải. Nếu người đuổi giết các người là người của tôi thì bây giờ tôi đã không ngồi ở đây tán gẫu với ông rồi.” An Nhiên cười cười: “Từ trước đến nay da.nze.qu.ydo/nn Phó An Nhiên tôi đều là một người hết lòng tuân thủ lời hứa, ông đã nói cho tôi mọi thứ ông biết, vậy thì dĩ nhiên tôi sẽ thả ông đi.”

Lâm Nhụy vẫn rúc ở trong ngực của Vu Đào đang nói nhỏ gì đó, chỉ là đang nói thì bà khóc đi ra ngoài.

Vu Đào ôm chặt bà, vỗ về bà từng cái từng cái một, sâu trong ánh mắt ngoại trừ dịu dàng thì chỉ có chua xót nhàn nhạt.

Vu Đào rất yêu Lâm Nhụy.

Lúc trong đầu xuất hiện câu này, cả người An Nhiên đều ngây ngẩn.

Yêu?

Không ngờ cũng sẽ có lúc Phó An Nhiên cô nghĩ tới một chữ này.

“Các người yên tâm dưỡng thương ở trong này đi, ở đây rất an toàn, các người có thể yên tâm.”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đứng dậy rời khỏi.

Chỉ là An Nhiên vừa mới ra khỏi cửa, Tần Vũ Triết liền giữ cô lại: “Gia, có một câu, con không biết là nên nói hay là không nên nói.”

“Cậu cảm thấy nên nói thì cứ nói, không nên nói thì đừng nói nữa.” An Nhiên đưa tay nheo khuôn mặt mập mạp của Tần Vũ Triết, đối với Tần Vũ Triết, thực ra trong lòng cô thật thích. Đứa nhỏ này hiền lành, thật thà chất phác, ít nhất là đối với cô thật lòng.

“Nếu không nói thì trong lòng con rất buồn phiền.”

“Vậy thì cậu nói đi.”

“Tên điên họ Diêm kia đến tìm con rồi.” Thật sự Tần Vũ Triết vẫn không có cách nào giấu diếm chút chuyện nào với An Nhiên: “Anh ta bảo con nhập bọn với anh ta, cùng nhau đối phó với Phó Quân Hoàng.”

Về mặt An Nhiên lạnh đi.

Tần Vũ Triết vội vàng nói: “Cái kia, bây giờ trước tiên gia đừng nóng giận mà, anh ta chỉ là không muốn gia chịu ủy khuất. Người không biết bây giờ tên điên họ Diêm trở nên rất kỳ quái, chính là bị điên rồi, được rồi, mặc dù trước đây anh ta cũng giống như vậy, nhưng mà bây giờ anh ta luôn luôn làm cho người khác cảm thấy là lạ, dù sao vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.”

“Còn muốn nói gì nữa không?” Rõ ràng An Nhiên đối với Diêm Tử Diệp đã không còn chút hứng thú nào, dĩ nhiên anh ta có phải điên hay không thì cũng không liên quan đến cô, chỉ cần bọn họ không đến đụng chạm vào điểm mấu chốt của cô thì anh ta muốn chơi như thế nào đều được.

Tần Vũ Triết nói nửa ngày, cũng hiểu được mình nói toàn lời vô ích: “Sau đó con vừa mới phát hiện, người đuổi giết hai người bọn họ chính là Phó Quân Hoàng.”

“Ừ, sau đó.” Cô đã đoán được rồi, cho nên không có gì ngạc nhiên.

“Nhưng mà gia người nhất định không biết, lúc Phó Quân Hoàng ra mệnh lệnh giết bọn họ, căn bản là chưa từng xác nhận thân phận của bọn họ.” Tần Vũ Triết hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói.

Lúc anh vừa nhận được tin tức này, cả người anh đều bị dọa. Dọa anh chính là dục vọng chiếm hữu của Phó Quân Hoàng với gia đúng là quá mạnh rồi, mạnh đến nỗi không ngại giết chết ba mẹ ruột của gia.

Không thể không nói, Phó Quân Hoàng là một người lòng dạ độc ác. E rằng trên thế giới này không có nhiều người có thể vô tình như Phó Quân Hoàng.

Một câu nói làm cho bước chân của An Nhiên hơi dừng lại.

“Cậu có ý gì?”

“Ý tứ chính là cho dù hai người này là ba mẹ ruột của người, Phó Quân Hoàng cũng sẽ không chút do dự mà giết bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Nhớ Kỹ, Là Anh Giết Chết Tần Lam! (1)

Lúc An Nhiên trở về nhà họ Phó thì thấy vài người khác đang cùng cụ Phó ra khỏi thư phòng, khi họ thấy An Nhiên thì hơi kinh hãi, sau đó họ nhanh chóng gật đầu chào hỏi cô rồi rời đi.

“Nếu cô còn chưa trở về, anh tôi nhất định sẽ ra ngoài tìm cô.” Phó Quân Nghị vừa cắn quả táo trong tay cốt kết vừa liếc nhìn cô.

An Nhiên không để ý anh, sau khi vứt cho anh một ánh mắt và thả vật ở trong tay xuống thì đi về phía phòng bếp.

Ở trong phòng bếp quả nhiên thấy hai người đang bận rộn, Phó Quân Hoàng gần như hết sức chăm chú quan sát mỗi một hành động của Từ Tĩnh Ngưng.

Món mà Từ Tĩnh Ngưng đang làm chính là món An Nhiên thích nhất, gà xé phay xào cay.

Tuy An Nhiên thích ăn thịt nhưng lại chỉ thích các món nấu cùng sườn hoặc món thịt có xương, món quá nhiều thịt thì lại không thích, nếu như ăn món có sườn thì cô chỉ ăn sườn, còn lại đều không động vào.

Mà cô thích nhất là món gà xé phay xào cay, thịt gà phải xé thật nhỏ cũng không thể bỏ xương, rất là phức tạp, chỉ mỗi việc chặt gà cũng phải mất nhiều thời gian làm đi làm lại.

Phó Quân Hoàng học làm món này lâu như vậy nhưng vẫn chưa làm được.

Ở trong mắt An Nhiên, anh đã làm rất tốt, nhưng Phó Quân Hoàng lại cảm thấy hương vị mẹ anh làm ra ngon hơn, anh để ý thấy mỗi lần bảo bối của anh về nhà thì số lần động đũa khi ăn cơm nhiều hơn lúc ở nhà của chính bọn họ.

Chẳng qua anh không biết sở dĩ cô ăn nhiều hơn là bởi vì ở nhà cũ bên này, người lớn còn chưa đặt đũa xuống thì con cháu cũng không được phép đặt đũa xuống. Tuy An Nhiên không muốn ăn nữa nhưng cũng không thể chỉ cầm bát đũa mà không làm gì, cũng chỉ có thể động đũa tiếp tục ăn mà thôi.

Khi chỉ có cô và Phó Quân Hoàng ở nhà, bọn họ muốn làm như thế nào cũng được. Không cần chú ý nhiều, cô tất nhiên sẽ không làm bản thân mình uất ức rồi.

“Đội dầu nóng thì mới cho gà vào, nhiệt độ của dầu không thể quá cao cũng không thể quá thấp, con hiểu chưa?” Từ Tĩnh Ngưng kiên nhẫn giải thích cho Phó Quân Hoàng.

Tuy Phó Quân Hoàng nghiêm túc lắng nghe nhưng lại hơi nhúu mày, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Từ Tĩnh Ngưng thở dài: “Con học làm món này không biết bao nhiêu lần rồi, sao lần nào mẹ cũng phải giải thích lại cho con hả?”

“Không ngon.” Làm không ngon, bảo bối không thích.

An Nhiên đứng trước cửa phòng bếp, ánh mắt đặt trên người đàn ông đang mặc tạp dề.

Trong đầu cô vang lên lời nói của Tần Vũ Triết: “Gia, con không phủ nhận Phó Quân Hoàng đối xử với người rất tốt nhưng con không hi vọng nhìn thấy Diêm Tử Diệp thứ hai.”

Anh ấy... sao có thể là Diêm Tử Diệp thứ hai chứ? Anh ấy chính là Phó Quân Hoàng có một không hai trên đời này.

Từ Tĩnh Ngưng tròn trĩnh mắt, bà đã từng thưởng thức qua tay nghề của Phó Quân Hoàng, mặc dù là nhờ An Nhiên bà mới được nếm thử nhưng mùi vị thật sự rất ngon, sao nó lại nói là không ngon chứ?

“Mẹ làm ngon hơn.” Phó Quân Hoàng tiếp tục nhìn thịt gà trong nồi, nhìn thấy Từ Tĩnh Ngưng ngăn người thì anh nhanh chóng lấy muối trong tay bà rồi đảo thịt gà trong nồi: “Cháy sẽ không ngon.” Bảo bối không thích ăn thịt gà cháy.

Từ Tĩnh Ngưng đi sang một bên, nhìn bộ dáng chuyên tâm của con mình, lòng bà nhất thời mềm mại.

Con trai của bà nhất định sẽ luôn luôn hạnh phúc.

Khóe mắt đột nhiên thấy An Nhiên đứng ở cửa nhìn Phó Quân Hoàng mà ngăn người, Từ Tĩnh Ngưng cười thầm, xem ra, trên đời này không có ai đủ khả năng tách hai đứa nhỏ này ra rồi.

An Nhiên phát hiện bà đang nhìn cô, đôi mắt cô cong lên.

Từ Tĩnh Ngưng cũng không lên tiếng với An Nhiên, chỉ nói với Phó Quân Hoàng một câu: “Mẹ đi ra ngoài xem một chút, trước tiên con cứ làm đi.”

Phó Quân Hoàng gạt đầu nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi cái nồi.

Lúc Từ Tĩnh Ngưng đi qua người An Nhiên thì cười vui vẻ và nháy mắt với cô mới rời khỏi.

Sao An Nhiên có thể không hiểu bà có ý gì, bà chính là đang tạo cơ hội cho hai người bọn họ ở chung.

An Nhiên bước vào phòng bếp đóng cửa phòng bếp lại, cô đi nhẹ nhàng từ từ đến phía sau lưng của Phó Quân Hoàng, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm anh, vẻ mặt cô chuyên tâm mà dịu dàng.

Phó Quân Hoàng dường như còn đang suy nghĩ gì đó, ngón tay thon dài vẫn đang cầm muối, không biết tại sao An Nhiên cảm thấy Phó Quân Hoàng như thế này đặc biệt hấp dẫn cô.

Âm thanh rất nhỏ của máy hút khói vang lên cùng với âm thanh va chạm của chiếc muối và cái nồi, cộng thêm người đàn ông đang mặc tạp dề này, lòng của An Nhiên lập tức trở nên mềm mại.

Cô dựa sát vào người anh, hai tay vòng ở bên hông anh, ôm lấy anh từ phía sau.

Phó Quân Hoàng lập tức ngẩn ra, tay đang đảo thức ăn thoáng dừng, sau khi nghe thấy hơi thở đặc trưng của cô, vẻ mặt anh lập tức trở nên dịu dàng.

Cái tay còn lại nhẹ nhàng đặt lên cái tay đang ôm hông anh của cô, giọng nói của anh trầm nhẹ: “Đã trở lại à?”

“Ừ, đã trở lại.” Mặt An Nhiên tựa sát vào lưng anh, mắt khép hờ, khoe môi hơi cong lên.

“Em ra ngoài trước đi, sắp xong rồi. Ở đây nhiều khói, sẽ bị sặc.” Vừa nói xong anh đã kéo tay cô.

An Nhiên bất động, vẫn cứ ôm anh: “Anh quay lưng như vậy là được rồi, anh che chắn cho em.”

Phó Quân Hoàng hơi ngơ ngác, nhưng An Nhiên không ngờ anh tin thật, chỉ nghe anh nói: “Vây cũng được, anh che chắn em.”

“Mẹ, người đang làm gì vậy?” Phó Quân Nghị vừa cắn quả táo vừa nhìn Từ Tĩnh Ngưng đang thập thò ở cửa phòng bếp, anh nghi ngờ hỏi bà.

Từ Tĩnh Ngưng nghe thấy con trai bà đang lớn tiếng hỏi, bà lập tức xoay người lại, trừng anh, nhân tiện chạy chậm sang.

Nhưng bà chỉ nhìn chằm chằm vào anh, sau đó liền bật cười: “Sau này con đừng tìm con dâu mà mẹ không thích về nhà, con xem An Nhiên nhà chúng ta rất tốt, rất thân mật.” Bây giờ bà càng ngày càng thích An Nhiên, thậm chí muốn An Nhiên và Phó Quân Hoàng lập tức kết hôn.

Phó Quân Nghị suýt nữa là phun miếng táo đang ăn trong miệng ra: “Tốt? Mẹ nói hồ ly kia tốt?” Hồ ly hại chết người, nếu anh thích loại hồ ly này, anh tình nguyện mổ bụng tự sát, quả thật là quá giày vò người, anh thả đi tìm một nữ sinh ngốc nghếch còn hơn là người giống hồ ly kia.

“Con nói ai là hồ ly hả?” Từ Tĩnh Ngưng liền dùng tay đánh vào người Phó Quân Nghị: “Có ai lại nói chị dâu tương lai của mình như vậy hả?”

Phó Quân Nghị đang cắn quả táo cũng cảm thấy cả người không ổn.

Anh nhớ rõ lúc anh còn rất nhỏ, cô nhóc kia phải gọi mình là chú, sau này lại thành anh, sao bây giờ vai vế của cô lại cao hơn anh, thành chị dâu của anh? Có phải thế giới này quá huyền ảo hay không?

“Mẹ, người đánh con đau.” Phó Quân Nghị ôm chỗ bà vai bị Từ Tĩnh Ngưng đánh đau, miệng vừa cắn quả táo vừa nói áp úng.

“Đáng đời.” Phó Văn Thắng vừa ra khỏi thư phòng của cụ Phó thì đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ông hừ lạnh.

Nhìn thấy ông già nhà mình xuống, Phó Quân Nghị biết điều không nói gì cả, ba và anh của anh đều có chung một đức hạnh, chính là thê khổng (*). Hừ, sau này anh nhất định phải tìm một cô vợ ngoan ngoãn, tuyệt đối không thể giống cạp cái, trông rất dọa người.

“Sao bà lại đi ra ngoài?” Phó Văn Thắng đi đến bên cạnh Từ Tĩnh Ngưng, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

“Cho đôi vợ chồng trẻ kia nấu.” Từ Tĩnh Ngưng cười ái muội.

“Mẹ nói anh và hồ ly đang nấu cơm? Thức ăn hồ ly kia nấu có thể ăn được sao?” Ở trong cảm nhận của anh, Phó Quân Hoàng không gì không làm được, đương nhiên việc làm cơm này bị anh trực tiếp xem nhẹ.

Bốp ----

Lại là một cú đánh.

“Con chú ý cách dùng từ của mình đi.”

“Mẹ! Mẹ đánh con đau quá!” Lần này, cánh tay của anh nhất định đỏ rồi.

Từ Tĩnh Ngưng hừ lạnh: “Không đau thì mẹ đánh con làm gì? Không biết lực tác dụng lẫn nhau à? Con đau chẳng lẽ mẹ không đau? Ai bảo con không chịu nhớ kĩ.”

“Đáng đời.” Phó Văn Thắng hừ lạnh.

“Vợ quân chặt gì gì đó thật đáng ghét.” Phó Quân Nghị liếc nhìn ông già nhà mình một cái, vừa lăm bầm vừa cầm quả táo chưa ăn xong đi xem tivi.

Thực ra anh vẫn đang rối rắm, rốt cuộc hồ ly kia có thể nấu cơm không, cũng không biết thức ăn cô nấu có ăn được không.

Thực ra An Nhiên cũng muốn giúp một tay, nhưng Phó Quân Hoàng nhất định không cho cô động vào, cô cũng chỉ có thể để anh nấu một mình.

“Lão soái ca, anh không cho em nấu cơm, chắc không phải là không muốn cho người khác ăn chứ?” An Nhiên chỉ là thuận miệng nói vậy, nhưng cô

không ngờ câu nói của cô làm cho ngũ quan hoàn mỹ của Phó Quân Hoàng đồ lên, như vậy hoàn toàn không cần anh trả lời, An Nhiên cũng đã biết đáp án.

An Nhiên vui vẻ: “Lão soái ca, sao anh cứ hẹp hòi như vậy.”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, tiếp tục nấu món ăn của anh.

Bảo bối nấu com, sao có thể để cho người khác ăn? Đó chính là quyền lợi một mình anh độc hưởng.

“Quân Hoàng...” An Nhiên vừa bóc tỏi vừa nhìn Phó Quân Hoàng mà mỉm cười, trên khóe môi hiện nụ cười nhàn nhạt.

Phó Quân Hoàng nhìn mà có chút ngốc, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh dừng ở độ cong trên khóe môi cô, tâm tình không khỏi đi theo cũng vui vẻ ừ một tiếng.

“Em sẽ không rời xa anh.” Lúc An Nhiên nói câu này thì nhìn vào ánh mắt anh mà nói: “Mặc dù là ai tới tìm em, em cũng sẽ không rời xa anh.”

Về mặt Phó Quân Hoàng cứng lại, đáy lòng lập tức sáng tỏ: “Em biết rồi.”

“Ừ, biết rồi.” An Nhiên biết anh nói chính là sự việc nào: “Sau này anh không cần buồn phiền vì loại chuyện này, cho dù có phải ruột thịt hay không, đối với em mà nói thì bọn họ cũng chỉ là người xa lạ mà thôi. Em chưa từng gặp bọn họ, không có ấn tượng với bọn họ, cho dù bọn họ đứng ở trước mặt em, em cũng sẽ không nhận ra bọn họ.”

An Nhiên cầm tỏi bóc xong vỏ cho lên thớt, khóe môi xuất hiện độ cong lớn hơn: “Em biết anh đang lo lắng cái gì, nhưng mà Quân Hoàng, không phải em đã nói với anh rồi sao, em là vợ của anh, anh là chồng của em, cho dù là ai, đều không thể chia rẽ chúng ta. Cho dù là hiện tại hay là sau này, chúng ta đều luôn luôn ở bên nhau, trừ phi, em chết, hoặc là anh chết.”

“Không có trừ phi.” Mặc dù chết rồi, bọn họ cũng phải ở cùng một chỗ.

Phó Quân Hoàng không làm được chuyện anh chết rồi em sống tốt là được như vậy, nếu như anh chết đi, anh nhất định sẽ đưa cô theo cùng, anh sợ sau khi anh chết, bảo bối của anh sẽ biến thành bảo bối của người khác, đến lúc đó bảo bối của anh sẽ quên anh đi, thích người khác.

“Cùng chết.” Phó Quân Hoàng nhìn vào mắt An Nhiên, đôi mắt đen nhánh giống như muốn hút linh hồn người khác: “Không rời xa nhau.” Chỉ có cùng chết, bọn họ mới không rời xa nhau.

Phó Quân Hoàng từng nghĩ rồi, nếu như đến lúc bọn họ chết rồi, anh sẽ căn dặn người của anh hỏa táng hai người họ cùng nhau, sau đó đưa tro cốt bọn họ đặt cùng một chỗ, nung thành đồ gốm, cuối cùng thả đồ gốm xuống trung tâm của biển cả, như vậy thì cho dù bị cá ăn thì cũng không thể tách bọn họ ra.

Anh muốn ở cùng một chỗ với bảo bối của anh đời đời kiếp kiếp, không ai có thể rời xa.

An Nhiên sao có thể không rõ ý nghĩ của anh, cô mỉm cười, thuận theo anh: “Được, cùng chết, không xa rời.”

Cho những miếng tỏi xắt xong cuối cùng vào trong cà đã xào được, sau khi đảo hai cái rồi nhấc nồi ra.

Lúc đến bữa trưa, Phó Quân Nghi rất thần kỳ nhìn thức ăn đầy bàn, nhìn An Nhiên với vẻ mặt khiếp sợ.

“Những món này đều do cô nấu sao?” Đây không khoa học!

Phó An Nhiên lắc đầu: “Đều do anh hai cậu nấu.” An Nhiên nhìn thấy được vẻ mặt khiếp sợ của Phó Quân Nghi như mong muốn.

Ở trong lòng Phó Quân Nghi, mặc dù anh hai anh là một người không gì không làm được, nhưng anh thật sự không thể tưởng tượng bộ dáng anh hai nhà anh cầm chảo đảo rau xào, vừa rồi anh làm cái gì vậy, sao không đến phòng bếp xem kỹ chứ?

Từ Tinh Ngưng không có kinh ngạc chút nào, bà vốn biết tay nghề của con bé An Nhiên cũng là không tồi, nhưng mà với dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ đến gần như biến thái của đứa nhỏ Phó Quân Hoàng kia thì sao có thể để cho con bé nấu cho bọn họ ăn chứ?

“Đúng rồi, hai ngày nữa là lão tam trở về rồi, trở về cùng còn có vợ và con của nó, Tinh Ngưng, đến lúc đó con sắp xếp một chút.” Trước khi ăn com, cụ Phó bỗng nhiên giống như nghĩ đến chuyện gì, cười nói với Từ Tinh Ngưng.

“Thật sao? Chú nhỏ sắp trở về rồi sao?” Người hưng phấn đầu tiên chính là Phó Quân Nghi, mặc dù anh không hề có ấn tượng gì với chú nhỏ kia của anh, nhưng anh còn nhớ, chú nhỏ là một người vô cùng hòa nhã, đối với ai cũng đều ôn hòa, tính tình khá tốt.

An Nhiên cũng biết lão tam mà cụ Phó nói.

Lão tam là em trai của Phó Văn Thắng, tên là Phó Văn An, tính tình ông rất tốt, đối với ai cũng đều khách khí, đối với người nhà họ Phó cũng hòa nhã từ tận đáy lòng, dùng lời của An Nhiên mà nói thì đó chính là một người đàn ông ôn nhuận như ngọc (*).

(*) Ôn nhuận như ngọc: tính cách ôn hòa, tính tình, thái độ, ngôn ngữ không nghiêm khắc, không thô bạo, khiến người khác cảm thấy thân thiết.

Phó Văn An cũng không ở để đô nhậm chức mà là đi tỉnh S, mặc dù quan hàm của ông không cao bằng Phó Văn Thắng, nhưng ông bắt đầu đi lên từ cấp binh lính thấp nhất, bây giờ cũng đã là cán bộ cấp đoàn rồi.

Phó Văn An nhỏ hơn Phó Văn Thắng bảy tuổi vợ của ông tên là Đào Ngừ Song, là thiên kim của thương gia nổi danh ở tỉnh S bên kia, là một đứa nhỏ biết nguyên tắc, cụ Phó vẫn tương đối hài lòng với bà.

“Dạ được, con lập tức đi chuẩn bị một chút, đứa nhỏ nhà lão tam cũng không sai biệt lớn bằng An Nhiên đúng không? Cũng không biết bây giờ con bé ấy như thế nào rồi?” Từ Tĩnh Ngưng cười, vẻ mặt dịu dàng.

“Đến lúc đó cả nhà lão tam bọn nó tới rồi, các con đều phải quan tâm nhiều một chút.”

“Yên tâm đi.” Phó Văn Thắng nghe thấy em trai nhà mình quay về, cũng rất là vui vẻ, lúc giữa trưa còn uống với ông cụ một ly nhỏ.

Đứa nhỏ Văn An kia, đúng là rất lâu rồi chưa trở về, nhưng mà hằng năm đúng là ông gửi không ít đồ về qua bưu điện.

Sau khi ăn xong, việc rửa chén bát thì giao cho người giúp việc làm, An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng đi nói chuyện một chút với ông cụ, cô lại bị Phó Quân Hoàng kéo về nghỉ trưa.

Nằm ở trên giường, An Nhiên hỏi anh: “Biết chuyện của chú nhỏ không?”

Phó Quân Hoàng lắc đầu: “Ngay từ nhỏ anh đã ở trong quân đội.”

An Nhiên gật đầu, nghĩ đến cũng đúng, đứa nhỏ nghịch ngợm Phó Quân Nghi kia cũng không biết chuyện của Phó Văn An thì sao anh có thể biết chứ?

“Ngủ đi.” Phó Quân Hoàng điều chỉnh nhiệt độ trong phòng đến nhiệt độ thích hợp, ôm An Nhiên vào trong ngực của mình, nói dịu dàng.

An Nhiên rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng, gởi đầu lên cánh tay của anh, nhắm hai mắt lại.

Chân trời vốn là trời quang lại không biết từ lúc nào trở nên âm u, xem ra tuyết lại muốn rơi rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau thì phía chân trời hoa tuyết bắt đầu rơi xuống.

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên bên trong phòng làm việc giống như không muốn sống.

Lúc Diêm Từ Diệp nghe điện thoại, vẻ mặt rất lạnh.

“Nói.”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói sợ hãi của một người: “Môn chủ, vừa mới có người xông vào nhà họ Tàn, tất cả các anh em đều... đều chết hết.”

Không khí bên trong phòng làm việc căng thẳng lên trong nháy mắt.

Thủ hạ bên kia không nghe thấy giọng nói của môn chủ của mình, còn tưởng rằng môn chủ tức giận rồi, giọng nói càng run rẩy hơn.

“Môn... môn chủ, cái kia, không thấy tiểu thư kia nữa.”

“Không thấy ai?” Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp đứng dậy từ chỗ ngồi, giọng nói lạnh như băng.

“Vị tiểu thư mà người để cho tôi trông giữ kia, cô ấy... không thấy đâu.” Lúc anh nói ra câu này, đều có thể nhìn thấy kết cục của chính mình rồi.

Đây là bọn họ trông nom không tốt, môn chủ trách cứ xuống dưới thì bọn họ đều sẽ chết.

Chỉ là làm cho anh cảm thấy khó hiểu chính là, Diêm Từ Diệp cũng không nói thêm gì, anh chỉ hỏi một câu: “Có chỗ nào trong nhà bị hư hại không?”

Người nọ sùng sốt, nhưng mà đã khôi phục thần trí rất nhanh: “Không... không có hư hại, đều nguyên vẹn không hao tổn gì, dường như là bọn họ hướng về phía tiểu thư kia mà đến, cho nên cũng không có...”

Nghe nói như vậy, lông mày Diêm Từ Diệp nhíu chặt lại với nhau, trực tiếp hướng về phía Tàn Lam kia mà đến sao?

Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp giống như nghĩ đến điều gì, tắt điện thoại, lấy đồ từ trên giá áo, mở cửa phòng làm việc ra, bước nhanh rồi đi trong ánh mắt kinh ngạc của thư ký.

Lúc Diêm Từ Diệp trở lại, Kiều Từ Du đã chờ ở chỗ đó rồi, bên trong nhà họ Tàn không cho phép bất kỳ ai bước vào, không ai dám đi vào, chỉ có thể đứng ở trong sân chờ Diêm Từ Diệp trở lại.

“Môn chủ.” Sau khi Kiều Từ Du thấy Diêm Từ Diệp không có việc gì, giọng điệu nhẹ nhõm.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp thoáng nhìn qua thi thể bị xếp thành một hàng: “An táng long trọng. Trấn an người nhà.”

“Dạ.” Một người thoát nhìn có bộ dáng của người cầm đầu mở miệng nói.

Tầm mắt Kiều Từ Du vẫn luôn dừng trên người Diêm Từ Diệp, nhưng mà từ đầu đến cuối, anh đều không liếc nhìn cô một lần.

Diêm Từ Diệp trực tiếp bước chân vào nhà họ Tần, trong nhà không có thay đổi chút nào, giống như lúc anh rời khỏi, chỉ là phòng của anh, cũng chính là phòng của Tần Lam giả kia thì cửa đã bị phá vỡ, ngoại trừ nơi này có tổn hại ra thì những nơi còn lại đều không có tổn hại.

“Điều tra ra là ai làm chưa?” Lúc Diêm Từ Diệp đi ra, vẻ mặt không thay đổi, dường như đối với sự mất tích của Tần Lam, anh cũng không để trong lòng.

“Không có.” Thủ hạ hít một hơi thật sâu rồi mới trả lời.

Người có thể ngang nhiên xông vào nhà họ Tần, sao có thể là người tầm thường chứ?

“Môn chủ, chuyện này...” Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp, muốn gánh nhiệm vụ này về.

“Xích hồ, chuyện này giao cho cô xử lý, cho dù cô có thể tìm người trở về hay không, nhưng mà cô nhất định phải điều tra ra, ai làm chuyện này.” Diêm Từ Diệp lạnh lùng nói xong những lời này, xoay người bước đi.

Ánh mắt Kiều Từ Du lập tức sáng lên, môn chủ vẫn tin tưởng cô, anh vẫn còn bằng lòng tin tưởng cô.

“Dạ! Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra.”

Người nhà họ Tần bên này đang rối loạn, thế nhưng mọi người bên phía Lại Tư bên kia cũng bắt giác ngừng hô hấp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chương 93.2

Ánh mắt Lại Tư gắt gao nhìn người ngồi dưới đất, người phụ nữ đang mặc đồ ngủ kia, tóc đen dài rối loạn ở sau lưng, trong đôi mắt trong veo sạch sẽ kia chứa đầy hoảng hốt và bất an, ánh mắt của cô dường như đang tìm kiếm cái gì trong đám người, cô ní non:

“Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp... Diêm Từ Diệp...”

Cô đang tìm Diêm Từ Diệp.

Cô là Tần Lam.

Tần Lam kia, sự tồn tại giống như truyền kỳ.

Khuôn mặt kia của cô, chỉ cần là người đã gặp Tần Lam đều sẽ không chút do dự mà nói người này chính là Tần Lam, ngoại trừ khí chất trên người cô không đúng ra thì ngũ quan hoàn mỹ của cô giống hệt, trên thế giới này, cho dù là bào thai song sinh, cũng không thể nghĩ là giống như vậy.

Hướng chi, bọn họ cũng không có nghe nói Tần Lam có sinh đôi gì đó.

Chẳng lẽ năm đó Tần Lam thật sự không chết? Mà là bị Diêm Từ Diệp nhốt ở nhà họ Tần, nên mới không cho phép bất kỳ ai bước vào nhà họ Tần nửa bước?

Cả người đàn ông mang mặt nạ ngồi nghiêng trên ghế sofa đơn, trong đôi mắt chứa đựng ý cười cổ quái, anh nhìn người phụ nữ luống cuống hốt hoảng ngồi dưới đất, giọng nói thanh lịch tao nhã chứa đựng sự êm ái:

“Nói cho tôi biết, cô là ai?”

Tần Lam giống như không nghe thấy câu hỏi của người đàn ông mang mặt nạ, cô tìm kiếm khắp nơi trong đám người: “Diêm Từ Diệp... Diêm Từ Diệp...”

Giọng nói của cô rất khẽ, nhưng lại có không ít người đều nghe thấy được.

“Đến, sau khi cô nói cho tôi biết cô là ai, tôi sẽ đưa cô đi tìm Diêm Từ Diệp.”

Nghe thấy người đàn ông mang mặt nạ nói như vậy, bỗng nhiên Tần Lam ngẩng đầu, đôi mắt trong veo kia dừng ở trên người đàn ông mang mặt nạ, cô nghiêng đầu, nói hơi khó khăn: “Thật... sao...?”

“Thật.” Đường như người đàn ông mang mặt nạ đặc biệt có kiên nhẫn với cô.

“Tần Lam.” Tên của cô, Tần Lam.

Trong ánh mắt bị che dưới mặt nạ bắn ra tia lửa, người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy từ chỗ ngồi, cất bước chân thon dài, đi đến trước người Tần Lam, ngồi xổm người xuống, ánh mắt dừng ở trên người cô:

“Tần Lam, cô nhận ra tôi không?” Anh im lặng nhìn cô, im lặng nhìn cô, giống như đang chờ đợi đáp án nào đó.

Thế nhưng Tần Lam nhìn anh, nhìn hồi lâu sau, cô đưa tay ra kéo anh: “Diêm Tử Diệp, Diêm Tử Diệp...” Cô muốn đi tìm Diêm Tử Diệp, anh đã nói sau khi cô nói tên cho anh, anh sẽ đưa cô đi tìm Diêm Tử Diệp.

Bỗng nhiên người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy, tầm mắt anh dừng ở trên người gần như si ngốc Tần Lam: “Không phải, cô ta không phải là Tần Lam.”

Sao Tần Lam dieendaaneequydownn trong lòng anh có thể là bộ dáng như vậy?

Gia của anh vừa cao quý vừa lạnh lùng, cho dù cô không nói lời nào, chỉ cần nhìn bạn, cả người bạn đều có thể run lên.

Cô có được một đôi mắt đủ để khiến cho tất cả đàn ông trên thế giới đều điên cuồng.

Mà người này, không phải Tần Lam của anh.

Tần Lam đã bị dẫn đi.

Lại Tư vẫn còn khiếp sợ: “Chủ tử, người vừa rồi... là Tần Lam? Tần Lam trong truyền thuyết kia sao?” Đừng nhìn Lại Tư lợi hại như thế nào, nhưng mà ai nhìn thấy người phụ nữ đã chết mười bốn năm trước bây giờ lại sống lại, sao có thể không khiếp sợ?

“Thân thể của cô ta là Tần Lam kia.” Người đàn ông mang mặt nạ ngồi trở lại trên sofa một lần nữa, nhìn cửa phòng đóng chặt, anh lạnh nhạt nói.

Lại Tư hơi giật mình: “Vậy...” Linh hồn của cô đâu.

“Yên tâm đi, không bao lâu nữa, tôi sẽ làm cho các cô ấy gặp nhau một lần nữa, đến lúc đó, Tần Lam của tôi sẽ trở lại bên cạnh tôi một lần nữa.” Nói xong, người đàn ông mang mặt nạ không nhìn được nắm chặt nắm đấm của mình, độ cong trên khóe môi làm cho Lại Tư thấy lạnh khi nhìn.

Bên kia.

Tần Vũ Triết nhận được tin tức thì trước tiên nói cho An Nhiên tin tức Tần Lam mất tích, An Nhiên hơi giật mình, không ngờ có người có thể xông vào nhà họ Tần, còn có thể đưa một người trưởng thành còn sống đi mà không mất sợi tóc nào.

Chỉ là người đó đưa Tần Lam kia đi làm gì? Muốn lợi dụng cô ấy để khống chế Tần Môn sao? Đừng nói đùa, đừng nói bây giờ đã qua mười bốn năm rồi, bây giờ ngay cả toàn bộ người Tần Môn cũng hầu như đều là thủ hạ của Diêm Tử Diệp, muốn chỉ dựa vào một người không biết là Tần Lam thật hay giả để chiếm đoạt Tần Môn? Trừ phi là kẻ ngốc mới có thể làm như vậy.

Như vậy chỉ có một lý do chính là, người đó muốn có được Tần Lam.

Chỉ là muốn Tần Lam làm chuyện gì, cũng không thể biết được.

An Nhiên không rõ chính là, lúc trước khi cô vẫn là Tần Lam, cô cũng không nhớ chính mình lại từng trêu chọc nhân vật tương đối lợi hại như vậy.

“Nghĩ cái gì thế?” Bên tai truyền đến một luồng hơi thở ấm áp.

Giọng nói của Phó Quân Hoàng nghe qua có phần hơi khàn khàn, hẳn là nguyên nhân vừa mới tỉnh lại.

An Nhiên sờ sờ lên viên kim cương trên tai, trở mình một cái ở trong ngực Phó Quân Hoàng, đối diện với anh, hai tay vòng ở hông của anh, cười hỏi:

“Lão soái ca, nếu như lúc em biến mất, thay đổi bộ dáng xuất hiện trước mặt anh, anh có thể nhận ra em không?”

Phó Quân Hoàng mở đôi mắt đen nhánh ra: “Có thể.” Không có do dự chút nào, bảo bối của anh vẫn luôn là đáng vẻ như vậy không phải sao? Chưa từng thay đổi.

An Nhiên cũng không quan tâm là thật hay giả, cô co lại trong ngực anh: “Lão soái ca, nhớ kỹ em.”

“Ừ.”

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, dien,n;da.nlze.qu;cydo/nn giọng nói của Từ Tĩnh Ngưng từ ngoài cửa vang lên: “Còn thức không? An Nhiên, ông cụ Cố tới rồi, nếu như mà chưa dậy thì thức dậy nhanh lên.”

An Nhiên ở trong ngực Phó Quân Hoàng ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn anh: “Mau đứng lên đi, đến lúc đó ông cụ Cố nhìn thấy chúng ta đi xuống cùng nhau, lại không biết muốn nói gì nữa.”

Nhìn thấy ý cười trong mắt cô, anh cúi thấp đầu xuống, hôn một nụ hôn lên mắt cô: “Đứng lên đi.”

An Nhiên lại nằm sấp trong ngực của anh, rồi mới nhanh nhẹn đứng dậy.

Lúc thay quần áo xong xuống lầu thì nhìn thấy hai người ông cụ Cố và cụ Phó đang ngồi ở ban công cầm lên hạ xuống quần cò, Cố Hữu ở bên cạnh đang xem say sưa.

“Sao ông cụ Cố có thời gian tới đây vậy?” Trong tay An Nhiên bung một mâm trái cây mà Từ Tĩnh Ngưng đưa cho, cô đặt mâm trái cây trên bàn nhỏ ở một bên, nhìn Cố Trường Thanh cười tủm tỉm.

Cố Trường Thanh mặc một cái áo lông cừu màu xám, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Cố Trường Thanh thấy An Nhiên, vội vàng hướng về phía cô khoát tay: “Tiểu hồ ly, mau lại đây giúp ông nhìn xem, làm sao một chiêu giết lão già này.”

Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên đi đến trước bàn cờ, An Nhiên nhìn thoáng qua ván cờ trước mắt, bây giờ ông cụ Cố rất là hung hiểm.

Tầm mắt Cố Hữu thoáng nhìn theo cái tay ôm chặt bên hông An Nhiên của Phó Quân Hoàng, đôi mắt hơi âm thầm lại, nhưng anh vẫn hướng về phía An Nhiên cười như trước.

“A, vẫn là Tiểu Dữu Từ nhà chúng ta ngoan nhất.” Nói xong, An Nhiên còn vỗ nhẹ lên đầu Cố Hữu.

Cố Hữu cũng không có né tránh, chỉ là nói vài câu tính chất tượng trưng: “Đều nói rồi, không cho phép gọi em là Tiểu Dữu Từ mà.”

“Tiểu hồ ly, mau mau nói cho lão già ông nước cờ tiếp theo đi như thế nào.” Thấy An Nhiên ăn chậm chạp không nói lời nào, ông cụ Cố nóng nảy, lời kéo An Nhiên nói.

“Ông cụ Cố, ông không biết cái gì gọi là quan kỳ bát ngữ chân quân tử (*) sao? Ông xem xem Tiểu Dữu Từ người ta, người ta bị người một tay hạ cờ loạn đến bây giờ cũng không có nói một câu, học hỏi cháu của người đi.” An Nhiên lại cười nói.(*) Quan kỳ bát ngữ quân chân tử

Khởi thủ vô hồi đại trượng phu

(Xem cờ không nói là người quân tử chân chính

Nhắc tay lên không đánh là người đại trượng phu.)

Ông cụ Cố ngẩn ngơ, mà một bên kia cụ Phó cũng phá lên cười ha ha.

“Lão già Cố, ông muốn đưa nhỏ nhà tôi tới giúp ông đối phó tôi? Ông làm xuân thu đại mộng của ông đi.” Tâm tình cụ Phó thoạt nhìn là bộ dáng rất vui.

“Tiểu hồ ly, ông cho con biết, không thể thiên vị!” Thoạt nhìn ông cụ Cố rất là yêu mến An Nhiên.

“Dạ, không thiên vị, chỗ ông cụ Cố, mọi người từ từ hạ, chúng con đi qua một bên trước.” Nói xong, thật đúng là An Nhiên liền lôi kéo Cố Hữu đi.

“Lão già Phó, ông xem sao một đứa nhỏ tốt như vậy bị nhà các ông dạy thành như thế này hả?” Về mặt Cố Trường Thanh là tiếc hận: “Ông nói để cho đứa nhỏ này sang nhà của tôi ở thật tốt, đứa nhỏ này nhất định không chịu đi.”

“Tất nhiên, nhà của người khác có chỗ nào tốt như nhà mình?” Cụ Phó tiếp tục đắc chí.

Chuyện ông vui vẻ nhất chính là, lão già Cố yêu mến con bé An Nhiên như vậy, con bé An Nhiên ngốc kia không bỏ ông, nhìn thấy ông là vẻ mặt vui vẻ.

Không biết Từ Tĩnh Ngưng nhảy ra từ nơi nào nhiều thêm cuốn album, về mặt bà vui mừng mang album tới cho bọn An Nhiên ở bên này: “Con gái con gái, mau nhìn ảnh chụp, lúc Quân Hoàng vẫn còn rất nhỏ, nhưng đã là một soái ca rồi nha.”

An Nhiên nhìn xem tám ảnh Từ Tĩnh Ngưng chỉ vào.

Phó Quân Hoàng trên tấm ảnh mặc một bộ màu rằn ri, vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào ống kính, lông mày nhíu chặt.

“Em nói lão soái ca, sao anh lớn hay nhỏ đều nghiêm túc như vậy hả?” Sau khi An Nhiên nhìn, chọc chọc bên hông Phó Quân Hoàng.

Về mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, chỉ là cầm tay đang chọc anh nắm ở trong tay.

“Còn có rất nhiều, trước tiên các con cứ từ từ xem, mẹ còn có chút việc chưa xử lý xong.”

“Được, mẹ người đi đi.” An Nhiên nhìn nhìn toàn bộ bốn quyển album lớn, rất là ngạc nhiên.

Chỉ là ảnh chụp Phó Quân Hoàng bên trong album rất có hạn, không có mấy tấm, An Nhiên tính toán một chút, hầu như anh đều là một năm mới có thể chụp một tấm

“Lúc đó ở trong quân đội, hầu như không quay về, dinendian.loqid]on ảnh chụp cũng đều là trong quân đội chụp gửi về qua bưu điện.” Phó Quân Hoàng giải thích cho An Nhiên.

Bỗng nhiên đáy lòng An Nhiên nảy lên một cổ đau lòng.

Lúc đó lão soái ca còn nhỏ như vậy, chỉ có một người ở trong quân đội, chịu đựng huấn luyện kia, anh... Lúc đó anh sẽ không nhớ nhà không muốn có người giúp đỡ sao?

Cố Hữu ở một bên nhìn album nghe xong lời nói của Phó Quân Hoàng cũng hơi ngẩn ra, anh nghe nói qua chuyện của Phó Quân Hoàng, thậm chí có thể nói, hầu như mỗi một binh lính đều đã nghe qua một lần về sự tích của huấn luyện viên Phó Quân Hoàng trong truyền thuyết kia.

Mặc dù Cố Hữu không phải binh lính, nhưng mà hằng năm anh đều sẽ bị ông cụ Cố ném vào trong quân đội đi thao luyện, thao luyện đã lâu, làm quen với những binh lính kia rồi, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều nói cho anh một vài chuyện, mà nói nhiều nhất đó là Phó Quân Hoàng.

Bỗng nhiên Cố Hữu cảm thấy câu nói kia nói rất đúng, không có trả giá, làm sao sẽ có hồi báo?

Lúc bọn họ chỉ biết khóc chỉ biết báo ba mẹ muốn ăn đường, Phó Quân Hoàng cũng đã tiến nhập quân đội, bắt đầu kiếp sống huấn luyện của anh, vậy đại khái cũng là nguyên nhân vì sao anh lúc còn nhỏ tuổi mà đã làm thiếu tướng đi?

Dễ nhận thấy quân hàm của Phó Quân Hoàng cũng sẽ không dừng lại tại đây, lẽ ra anh đã sớm đi lên rồi, chỉ là giới hạn ở chỗ tuổi của anh, thăng cấp quá nhanh, khó tránh sẽ lọt vào lời ong tiếng ve của người khác.

“A, không phải đây là chú ba lúc nhỏ à?” Bỗng nhiên An Nhiên chỉ vào giữa một bức ảnh trắng đen, người ôm ông trên bức ảnh là một người phụ nữ trung niên, ngũ quan của bà rất dịu dàng, vừa nhìn đã biết là người tính tình rất tốt, trên ngũ quan và bộ dạng Phó Văn An rất giống.

“Ừ, phải.” Phó Quân Hoàng đều đã xem qua những bức ảnh này, hằng năm lúc anh trở về, Từ Tình Ngưng đều sẽ đưa những bức ảnh này đến, nói với anh từng người một, những người này là ai, là quan hệ gì với anh, gặp khó khăn nên đi đâu tìm bọn họ vân vân.

Thấy bọn An Nhiên đang xem album háng say, bây giờ Cố Trường Thanh cũng không có tâm tư chơi cò: “Đi, đi xem một chút chúng nó đều ở đây làm gì?” Nói xong, ông hoàn toàn không để ý đến ý kiến của cụ Phó thì đã đứng dậy bước đi.

“Người ở phía sau là bà nội.” Giọng nói của Phó Quân Hoàng làm bước chân của Cố Trường Thanh hơi dừng một chút, ông lập tức bước nhanh về phía trước, nhìn thấy An Nhiên chỉ tay vào tấm ảnh, Cố Trường Thanh hơi sợ run lên.

An Nhiên chưa từng gặp qua bà nội kia trong miệng Phó Quân Hoàng.

Bà nội hình như qua đời rất sớm, lúc chú ba vẫn còn rất nhỏ, bà nội vì bệnh mà qua đời rồi. Nghe nói, cái chết của bà nội mang đến đã kích rất lớn cho ông cụ, lúc đó ông cụ và bà nội rất yêu nhau, chỉ là không biết sau này hai người làm sao, bà nội luôn lạnh nhạt đối với ông cụ.

Ông cụ tưởng mình làm sai chỗ nào, khiến cho bà tức giận, ông nhận lỗi với bà, đòi lấy lại là bà khóc thút thít.

“Không ngờ có thể nhìn thấy tấm ảnh từ lâu như vậy.” Cố Trường Thanh có chút kinh ngạc vui mừng, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người An Nhiên: “Trên này có ảnh chụp tiểu hồ ly lúc nhỏ hay không? Con không biết con lúc nhỏ đâu, rất xấu.” Cố Trường Thanh đây là đang cố ý đùa cô.

“Không xấu.” Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên qua, làm cho cô nhìn anh, nói từng chữ một.

Cố Trường Thanh ngăn người, lập tức nói: “Cũng đúng, người yêu trong mắt hóa Tây Thi, ông có thể hiểu.”

An Nhiên lười quan tâm lão ngoan đồng này, một lần nữa xem album, ảnh chụp Phó Văn An và Phó Quân Nghị trên album khá nhiều, ảnh chụp chung của bà nội và ông cụ cũng có không ít, đều là vài ảnh chụp cũ.

Lúc lật đến một tấm hình thì cả người An Nhiên ngây ngẩn.

Đó là một tấm ảnh trắng đen.

Trên tấm ảnh là bốn người, hai nam hai nữ, hai người nữ thì An Nhiên nhận ra một người, một người trong đó vừa nhìn là biết bà nội lúc còn trẻ, một người khác An Nhiên chưa từng thấy, mà hai người nam đứng là cụ Phó và Cố Trường Thanh.

Lúc Cố Trường Thanh nhìn thấy tấm ảnh này cũng ngây ngẩn cả người, tay ông nhẹ nhàng mà vuốt ve trên tấm ảnh: “Thời gian trôi qua thật đúng là nhanh... Trong nháy mắt, bốn người bọn ông cũng chỉ còn lại có ba người, tóc bây giờ của bọn ông, đều đã bạc rồi.”

Ban đêm.

Bên trong nhà họ Tần.

Kiều Từ Du Dieenndkan/leequhydonnn đưa lên báo cáo vừa mới điều tra lên.

“Môn chủ, người trong sự việc lần này đã bắt được, nhưng mà cuối cùng toàn bộ bọn họ đều tự sát. Cũng không có hỏi ra người phía sau bọn họ là ai.”
Kiều Từ Du quy củ đứng đối diện Diêm Từ Diệp, nhỏ giọng nói.

Diêm Từ Diệp không nói gì: “Đi xuống đi.”

“Nhưng mà cuối cùng lúc bọn họ tự sát, bọn họ đều đồng thời hô lên một chữ ---- Bạch.” Kiều Từ Du cắn cắn môi, sau khi nói ra lời này, rồi mới mở cửa rồi đi.

Chỉ là mười bốn năm tới nay, môn chủ cho phép cô bước vào cửa này, tiến vào nhà chính.

Diêm Từ Diệp mệt mỏi tựa vào ghế dựa phía sau, đôi mắt khép hờ.

Đột nhiên, trong đầu vang lên một giọng nữ ----

Nhớ kỹ, chờ khi anh tỉnh lại, là anh giết Tần Lam, anh là hung thủ giết chết Tần Lam!

Đột nhiên, ánh mắt Diêm Từ Diệp hoảng sợ mở to!

Đầu đau muốn nứt ra, anh ôm chặt đầu!

Giọng nói kia, rốt cuộc là ----

Của ai!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Đã Chết, Tính Toán Tôi, Đánh!

Lúc ăn cơm, ông cụ Cố và Cố Hữu đều bị giữ lại, thức ăn lúc này đây đều là cô giúp việc nấu, bọn An Nhiên vây tại một chỗ, gần như xem ảnh chụp cả buổi chiều, cụ Phó thịnh thoảng còn có thể lại đây nói vài câu.

“A đúng rồi, vài ngày nữa chính là sinh nhật của tiểu hồ ly rồi.” Ông cụ Cố đang uống canh bỗng nhiên mở miệng nói: “Ông nhớ rõ là mấy ngày trước năm mới thì phải?”

Đúng, mấy ngày nữa chính là sinh nhật của An Nhiên.

Sinh nhật của An Nhiên được chọn cùng ngày với Phó Quân Hoàng. An Nhiên là được Phó Quân Hoàng ôm trở về, Phó Quân Hoàng cũng không biết ngày sinh của cô rốt cuộc là ngày nào tháng nào, liền tự mình quyết định ngày sinh của cô cùng ngày với mình.

“Đúng vậy, còn có bốn ngày, đúng lúc trong kỳ nghỉ của Quân Hoàng.” Từ Tĩnh Ngưng cười tủm tỉm, thiệp mời bà đều đã gửi đi, còn nhà họ Cố bà chưa đưa qua, có lẽ ngày mai phải chính thức đưa qua mới được.

“Mấy ngày nữa thì tiểu hồ ly tròn mười tám tuổi rồi.” Cố Trường Thanh thở dài: “Lão già Phó, ông nói sao thời gian trôi qua nhanh như vậy chứ?” Tiểu hồ ly cũng mười tám tuổi rồi.

Cụ Phó liếc Cố Trường Thanh một cái, tiếp tục uống canh.

“Đúng rồi, anh, trong mấy ngày này anh phải nên...” Phó Quân Nghị vẫn chưa nói hết, chân đã bị Từ Tĩnh Ngưng giẫm lên, Phó Quân Nghị lập tức kêu đau: “Ui da! Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

Về mặt Từ Tĩnh Ngưng dịu dàng, nét mặt nhìn không ra chút sơ hở nào: “Ăn cơm thì ăn cơm, nói ít thôi.”

Tầm mắt Phó Quân Hoàng dừng ở trên người Từ Tĩnh Ngưng, trong đôi mắt đen nhánh ẩn chứa một chút nghi ngờ: “Mẹ?”

Từ Tĩnh Ngưng cười khan vài tiếng, nhưng lén lút trừng mắt nhìn Phó Quân Nghị một cái.

Khi nhận thấy mẹ già nhà mình nhìn chằm chằm, bỗng nhiên Phó Quân Nghị nghĩ đến chuyện lúc trước chính mình suýt nữa lỡ miệng nói ra, bọn họ đều

nói không thể nói với anh hai, nếu như anh tiết lộ rồi, có chuyện gì xảy ra, anh tuyệt đối sẽ bị cả nhà nhìn chằm chằm

“Ha ha, ha ha, không có việc gì không có việc gì.” Sau khi Phó Quân Nghị cười khan vài tiếng, bắt đầu lùa com trong bát của mình.

Tầm mắt An Nhiên vẫn luôn dừng ở trên người Phó Quân Nghị, ánh mắt lập tức đảo qua trên mặt mắt tự nhiên của người nhà họ Phó, dường như những người này lên gạt bọn họ cái gì đó.

“Mẹ, nếu như mẹ có chuyện gì muốn nói thì có thể nói thẳng với chúng con.” An Nhiên đặt bát đũa trong tay xuống, nhỏ giọng nói.

Từ Tĩnh Ngưng lại đáp Phó Quân Nghị một cái dưới bàn, nhưng về mặt lại là một mảnh dịu dàng: “Mẹ có thể có chuyện gì chứ? Yên tâm đi, nếu như có việc, mẹ nhất định sẽ tìm các con.”

Bây giờ Phó Quân Nghị hoàn toàn là khổ mà không nói nên lời, rốt cuộc là anh gặp phải người một nhà như thế nào đây.

Cố Hữu ngồi ở bên cạnh Phó Quân Nghị, đương nhiên anh có thể cảm giác được động tác của Phó Quân Nghị, vừa rồi lúc anh khom người nhặt đồ, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng cô Từ và Phó Quân Nghị, đáy lòng anh một hồi quái dị, nhưng mà sau khi đổi một đôi đũa, tiếp tục im lặng ăn com.

“Đúng rồi, thằng nhóc Quân Hoàng và tiểu hồ ly là cùng một ngày sinh nhật phải không? Các con chuẩn bị cho người nhà của mình thì không cần quá nhiều. Ông cho các con biết, đây chính là lễ trưởng thành của tiểu hồ ly, cũng không thể quá qua loa, nếu như các con không tổ chức cho tiểu hồ ly, ông tôi tổ chức tiệc rượu chẳng hạn cho tiểu hồ ly.” Cố Trường Thanh cười tùm tùm nhìn An Nhiên.

“A, lão già Cố, lúc nào thì lễ trưởng thành của người nhà họ Phó tôi cần ông tới sắp xếp hả? Đến lúc đó nhà chúng tôi sẽ có sắp xếp, đến phiên ông quan tâm sao?” Cụ Phó không vui, đừng nói bây giờ nhà ông đang làm đi làm lại chuyện này, cho dù không làm đi làm lại, dựa vào một câu nói này của lão già Cố, nhà họ Phó ông cũng không thể không làm đúng không?

Phó Quân Hoàng hoàn toàn vứt bỏ tất cả mọi người ở ngoài thế giới của mình, toàn bộ tầm mắt đều dừng ở trên người An Nhiên, sau khi nhìn thấy trong bát của cô không có đồ ăn, anh sẽ đúng lúc thêm vào cho cô, thời điểm không sớm không muộn, vừa đúng.

“Lão soái ca, đừng chỉ nhìn em, anh mau ăn đi.” Nói xong, cô liền gắp một miếng thịt kho tàu vào trong bát của anh.

Phó Quân Hoàng im lặng không nói, sau khi ăn xong thịt kho tàu trong bát, ánh mắt lần nữa tiếp tục rơi về trên người An Nhiên.

Sau khi ăn xong, ông cụ Cố đưa Cố Hữu rời đi, An Nhiên và Phó Quân Hoàng đưa ông cụ Cố đến cổng.

Sau khi đến cửa, An Nhiên hoàn toàn không có ý định bỏ qua ông cụ Cố bị cô chiếm một buổi trưa:

“Ông cụ Cố, sau này ngày tuyết như thế này, đừng chạy loạn khắp nơi, ông nói tuổi đều đã lớn như vậy, sao không ngồi yên chứ?”

Đứng ở cổng lớn, lái xe đi ra mở cửa xe nghe thấy câu này của An Nhiên, cả người đều hoảng sợ ngay tại chỗ.

Tiểu thư nhà họ Phó này không khỏi cũng quá lợi hại, mặc dù là nói ông cụ đã lui xuống từ bên trên, thế nhưng quyền của ông vẫn còn, những người bên trên đó còn không phải đều đối với ông chủ khách khứa?

Phải nói ở nhà họ Cố, ngoại trừ cậu chủ nhỏ có thể thân thiết với ông chủ, nhà họ Cố còn có ai dám gần gũi với ông chủ chứ? Nay mặc dù là cậu chủ nhỏ cũng không dám nói chuyện như thế với ông chủ. Nghĩ như vậy, lái xe không khỏi nhìn An Nhiên thêm vài lần. Cố Trường Thanh nghe xong lời này, không những không có tức giận, ngược lại còn vui tươi hơn hờn nhìn An Nhiên: “Làm sao, tiểu hồ ly con đây là đang lo lắng cho ông già đây sao? Lo lắng thì cứ nói thẳng thôi, ông già ông cũng sẽ không chê cười con.” Nói xong, tiếp theo tầm mắt lần nữa rơi trên người cháu trai bảo bối của mình: “Sau này con đừng học theo tiểu hồ ly, đáy lòng nghĩ cái gì thì nói thẳng mới tốt, cũng đừng kỳ quặc như thế này nha.”

An Nhiên đứng ở cổng, tựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, về mặt xoa bóp: “Ông cụ Cố, có người nào từng nói da mặt người rất dày không?”

Cố Trường Thanh vui vẻ: “Thật đúng là không có, con nhóc con chính là người đầu tiên nói ông như vậy.”

“Thật dày.” An Nhiên hừ lạnh.

Cố Hữu đứng ở bên cạnh xe, nhìn thấy ông nội nhà mình bị An Nhiên tức giận trừng mắt, anh không rõ, ông nội yêu mến An Nhiên như vậy, vì sao ông nhất định không đồng ý anh thích An Nhiên.

Bọn họ môn đăng hộ đối, từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, vì sao lại không đồng ý.

Cố Hữu mười bảy tuổi rồi, sang năm liền mười tám tuổi rồi, sao đứa nhỏ lớn lên trong loại gia đình này có thể cái gì cũng không hiểu chứ? Người trong nhà đã sắp xếp tốt ngay sau cho anh, đường đi như thế nào, anh đã không ngừng hướng tới gần con đường kia, nhưng mà anh phát hiện, dường như lúc anh hướng tới gần con đường kia, ngược lại An Nhiên cách anh càng ngày càng xa.

Trên xe, Cố Trường Thanh phải dựa vào trên ghế ngồi, đôi mắt khép hờ, thoát nhìn là bộ dáng mệt mỏi.

Bên trong khoang xe rất yên tĩnh.

Cố Hữu nhìn Cố Trường Thanh, bộ dạng muốn nói mà không nói rất rối rắm.

“Còn đang suy nghĩ tại sao ông không đồng ý con thích tiểu hồ ly có đúng không?” Không ngờ tới, dĩ nhiên liền mở miệng trước ngược lại là Cố Trường Thanh.

Tay anh đặt trên hai chân bỗng nhiên nắm chặt: “Ông nội, con biết con không nên hỏi, nhưng mà...”

“Nhưng mà con không cam tâm”

Phải, anh không cam tâm.

Rõ ràng ngay cả tranh thủ anh đều chưa từng tranh thủ, ông nội không cho anh đi làm, làm sao anh có thể cam tâm chứ? Cho dù Phó Quân Hoàng lợi hại hơn nữa, nhưng cuối cùng anh ấy lớn hơn An Nhiên tròn mười một tuổi.

“Nhưng mà nó không thích con, không phải sao?” Cố Trường Thanh mở to mắt, đứng ở trên cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Không, cô ấy thích con.” Cố Hữu lạnh lùng nói.

“Không giống với thích mà nó thích Phó Quân Hoàng.” Cố Trường Thanh thở dài, tầm mắt rơi về về mặt quạt cường trên người Cố Hữu: “Đứa nhỏ ngốc, các con như bây giờ không phải rất tốt sao? Nó thích con, con thích nó. Nếu như con nói cho nó con thích nó, con cảm thấy nó sẽ có phản ứng như thế nào. Mặc dù là trong ngày thường đứa bé Phó Quân Hoàng kia không nói gì, nhưng chỉ cần chuyện liên quan đến tiểu hồ ly, nó đúng là rất nhanh trí. Con cho rằng nó nhìn không ra con thích tiểu hồ ly sao? Nó vẫn luôn ngấm ngấm chịu đựng không tức giận, là bởi vì con không có chọc thủng tầng giấy kia. Nếu như không tin, con đi thử xem sau khi con nói cho tiểu hồ ly con thích nó, Phó Quân Hoàng sẽ có phản ứng gì, Phó Quân Hoàng lại sẽ có phản ứng như thế nào.” Lần đầu tiên, Cố Trường Thanh nói dài như vậy với cháu trai.

Cố Hữu ngẩn ra, anh hoàn toàn không ngờ tới ông nội sẽ nói một đoạn dài như vậy với anh.

Anh đúng là không nghĩ tới, không phải bởi vì anh không muốn nghĩ tới kết quả, mà căn bản là không dám nghĩ.

Bởi vì anh biết kết quả cuối cùng không phải là anh muốn.

Nếu như anh thật sự nói cho An Nhiên tâm tư của anh, Phó Quân Hoàng nhất định sẽ biết, nếu đến lúc đó anh còn muốn tiếp xúc với An Nhiên, nhất định là không thể nào.

Dục vọng chiếm hữu của người đàn ông kia...

Cố Hữu bật cười chua xót: “Ông nội, con rất thích cô ấy.” Giọng nói rầu rĩ, nặng nề, thậm chí bên trong còn mang theo một chút ghen ghét.

“Ừ, ông nội biết.”

“Con nghe thấy anh Quân Nghị nói, tại lễ trưởng thành của An Nhiên, cô ấy sẽ đính hôn với Phó Quân Hoàng.” Đây là Phó Quân Nghị nói với anh lúc sau khi ăn xong.

Lúc Phó Quân Nghị nói cho anh biết, đừng nói về mặt có bao nhiêu khó coi, nhưng mà trong ánh mắt của anh lại ẩn chứa vui vẻ và phần khởi, mặc dù mặt ngoài rất không thích anh hai mình bị cướp đi, lại bị hồ ly mà anh ghét nhất cướp đi, nhưng mà anh chúc phúc họ từ tận đáy lòng, anh biết, Phó Quân Nghị thật thích An Nhiên.

Cố Trường Thanh sùng sốt: “Muốn đính hôn sao? Tại sao ông không nghe bọn nó nói?”

Cố Hữu lắc đầu, làm sao anh bây giờ còn có tâm trạng suy nghĩ cái này, bây giờ tâm tư của anh đều là An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Chương 94.2

Suy nghĩ một chút, ngược lại Cố Trường Thanh bật cười: “Xem ra, bọn họ tính giấu diếm Phó Quân Hoàng, đứa bé kia đúng là một người nóng tính.” Nghĩ đến trên bàn ăn vừa rồi, bỗng nhiên Cố Trường Thanh hiểu rõ rồi.

Qua bốn ngày, cô sẽ đính hôn với người khác rồi.

Vậy sau này, không phải là anh sẽ không bao giờ có thể thích cô ấy nữa? Mặc dù là thầm thích, cũng không được, có đúng hay không...?

Lúc đến thời gian nghỉ ngơi buổi tối, cụ Phó trưởng mắt nhìn Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên về phòng.

“Con nói các con giống bộ dạng gì vậy hả? Còn chưa có kết hôn, đã làm chuyện không đứng đắn như vậy, nếu như kết hôn rồi còn không được sao?” Cụ Phó ngồi trên ghế bành, làm một vẻ mặt kỳ quặc.

Từ Tĩnh Ngưng nghe thấy ba chồng mình nói như vậy, là biết hỏng chuyện rồi.

“Vậy thì kết hôn.” Đôi mắt đen nhánh của Phó Quân Hoàng đột nhiên phát sáng: “Đi kết hôn.” Ánh mắt phát sáng dừng ở trên người An Nhiên, thoát nhìn là bộ dáng rất kích động.

Từ Tĩnh Ngưng đỡ trán, Phó Quân Nghi ngồi đằng hoàng một bên cũng cười, vẻ mặt kỳ quặc, anh biết anh hai nhà anh sẽ như vậy, bây giờ anh ấy đúng là chỉ muốn không ngừng tuyên thệ với thế giới quyền sở hữu của anh ấy với tiêu hồ ly.

Rõ ràng cụ Phó không ngờ Phó Quân Hoàng ra một chiêu này với ông, nhất thời trừng mắt, không biết nên nói cái gì mới được.

“Kết hôn? Kết cái P! Con cũng không nhìn xem con bé mới bao nhiêu tuổi! Đến tuổi kết hôn thích hợp rồi sao? Con muốn kết hôn thì kết hôn, những người già ông đều để trang trí sao?” Cụ Phó thật vất vả tìm ra lời nói, tức giận thẳng tay chặt cây gậy ở trong tay.

Phó Quân Hoàng nhú mày, vẻ mặt ngây ngốc, nhìn An Nhiên: “Không được sao?” Cô đều đã trưởng thành rồi không phải sao? Không phải trưởng thành là có thể kết hôn rồi sao? Vì sao còn chưa đến tuổi kết hôn thích hợp?

An Nhiên cười lắc đầu: “Chưa được.”

“Như vậy à.” Phó Quân Hoàng nhú mày “Vậy đi thôi.” Nói xong, tiếp tục nắm tay An Nhiên đi lên lầu.

Cả người cụ Phó đều muốn giậm chân rồi: “Phó Quân Hoàng! Con xem lời ông già ông vừa mới nói đều là đánh rắm phải không? Ông nói cái gì? Các con đều lớn rồi, nên tránh né hiềm nghi đi!” Bọn họ ngủ cùng nhau từ nhỏ đến lớn, điều này cũng bỏ đi, nhưng mà này một người là người mười tám tuổi, một người cũng sắp ba mươi rồi, này nếu như ngủ tiếp trên một cái giường, đến lúc đó nếu như xảy ra chuyện gì, làm sao mà được.

“Cô ấy là vợ của con.” Là vợ, tại sao phải tránh hiềm nghi?

Từ Tĩnh Ngưng nhìn thấy con mình thể hiện bộ dáng đương nhiên, bật cười.

Bà đi đến bên cạnh ông cụ, dịu ông cụ: “Ông cụ, hay là chúng ta trở về phòng ngủ đi, hai đứa bé này đều hiểu chuyện, biết chừng mực.”

Ông cụ thấy có người cho mình bậc thang, cũng thuận tiện đi xuống, trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng rồi hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Phó Quân Hoàng bị trừng không hiểu ra sao cả, nhưng mà bây giờ anh càng sợ chính là bảo bối mặt mũi: “Bảo bối, chúng ta trở về phòng.”

“Được.” Đáy lòng An Nhiên tràn đầy ý cười.

Rõ ràng lão soái ca này hiểu rõ nhưng lại giả bộ hồ đồ, anh đây là cố ý nghe không hiểu lời ông cụ.

Trở về trong phòng, Phó Quân Hoàng đem áo khoác An Nhiên cởi ra bỏ vào trong tủ quần áo, sau khi sắp xếp lại giường, rồi mới điều chỉnh nhiệt độ trong phòng.

Lúc An Nhiên đi ra từ trong phòng tắm, cái gì bên ngoài đều đã chuẩn bị xong rồi.

“Lại đây.” Anh vẫy tay với cô, mà trong tay anh đang cầm một cái máy sấy tóc.

An Nhiên bỏ khăn tắm trong tay ra, đi đến ngồi xuống trước bàn trang điểm, vẻ mặt Phó Quân Hoàng dịu dàng sấy tóc cho cô, sức lực của anh vừa vặn, nhẹ nhàng mà vuốt ve da đầu của cô, rất là dễ chịu.

“Lão soái ca, anh nhanh đi tắm đi, em tự mình làm là được rồi.” An Nhiên đưa tay muốn lấy máy sấy tóc.

Phó Quân Hoàng cũng không có đưa máy sấy tóc cho cô: “Không sao, thêm vài phút nữa là được rồi.”

An Nhiên thỏa hiệp, sau khi sấy xong toàn bộ tóc của cô, Phó Quân Hoàng mới để máy sấy tóc xuống, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Không biết có phải vì nguyên nhân là quân nhân hay không, bình thường anh tắm rửa đều vô cùng nhanh, không tới năm phút đồng hồ, toàn thân mang hơi nóng đi ra từ trong phòng tắm.

Lúc anh đi ra, An Nhiên đã nằm bên trong ổ chăn rồi.

Lau lau nước trên người, sau khi sấy đầu của mình, Phó Quân Hoàng điều chỉnh ánh sáng trong phòng xuống tối nhất, ánh sáng màu da cam làm cho cả phòng đều ấm áp.

Phó Quân Hoàng vừa mới nằm trên giường xong thì An Nhiên dựa sát về phía anh, mà anh cũng tiện thể kéo cô qua.

“Lão soái ca, giữa ông cụ Cố và ông nội Phó, có phải là có chuyện gì không?” An Nhiên rúc trong ngực Phó Quân Hoàng, môi dán trên lồng ngực trần trụi bên ngoài của anh.

Hơi thở ẩm áp phun trên lồng ngực anh, cơ thể anh có hơi cứng lại, giọng nói vẫn ổn định như trước: “Không biết.”

An Nhiên liền không hỏi nữa.

Hôm nay lúc đang xem ảnh chụp, cô cảm thấy ông cụ Cố là lạ, mặc dù ông vẫn thích đầu vớ mồm với cô như trước, nhưng mà cô cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, cái loại cảm giác này, không thể nào nói rõ được.

“Bảo bối...” Ngay lúc An Nhiên thiêm thiếp ngủ, bỗng nhiên giọng nói trầm thấp mà lại khàn khàn của Phó Quân Hoàng truyền đến.

“Ừm?” Đầu óc An Nhiên cũng không tỉnh táo lắm, trả lời theo bản năng. Khi cô ở trong lồng ngực của Phó Quân Hoàng, luôn luôn có thể tiến vào mộng đẹp rất nhanh, sau đó lặng lẽ ngủ rồi.

“Khi nào mới có thể kết hôn.”

An Nhiên cuộn tròn trong ngực Phó Quân Hoàng, về mặt mơ màng màng.

An Nhiên trong lúc ngủ mơ dường như cảm thấy toàn thân nóng lên trong nháy mắt, để cho cô dựa vào bức tường rất nóng, nóng đến nổi bỏng da.

“Bảo bối...” Trong lúc ngủ mơ cô dường như nghe thấy giọng nói kiềm nén của Phó Quân Hoàng, cô muốn mở mắt nhìn rõ anh, muốn biết rốt cuộc anh làm sao vậy.

Nhưng mà bất kể cô cố gắng như thế nào, cô đều không nhìn rõ vẻ mặt của lão soái ca, chỉ là cô biết người bên cạnh cô đúng là lão soái ca.

Mà lúc này vẻ mặt Phó Quân Hoàng đang kiềm nén nhìn cô bé gầy như ghé vào trên người mình, vẻ mặt vô hại khi cô ngủ, Phó Quân Hoàng thờ dài, hai tay vòng ở hông cô, thờ dài.

Rốt cuộc khi nào thì bảo bối em mới có thể gả cho anh hả? Khi nào thì chúng ta, mới có thể kết hôn hả?

Bỗng nhiên, An Nhiên vốn ghé vào trên người Phó Quân Hoàng đột nhiên gãy dựa vài cái, dường như cô ngủ cũng không an ổn, không biết là cô mơ thấy cái gì, cả người cô đều xoay qua xoay lại trên người anh, bộ dạng rất không thoải mái.

“Làm sao vậy?” Anh áp vào vành tai cô, thấp giọng dịu dàng hỏi.

Anh không biết cô có nghe thấy hay không, chỉ là ngay lúc anh không nghĩ nghe được cô trả lời thì một giọng nói cực nhỏ, mơ mơ màng màng vang lên: “...Màng ngực.”

Phó Quân Hoàng sùng sột.

Không biết An Nhiên làm sao mà vẫn còn gãy dựa, Phó Quân Hoàng giống như nháy mắt liền hiểu được An Nhiên có ý gì, anh cẩn thận đưa cô từ trên người mình xuống, để cho cô nằm yên trên giường.

Quả nhiên, cô nằm ở trên giường, cô không động đậy nữa.

Nhưng mà không có cô bên cạnh, quen ôm ấp rồi, lồng ngực của cô nhú lại, cơ thể tự giác bắt đầu tìm lồng ngực của cô.

Cho đến khi cô rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng một lần nữa, cô mới yên tâm.

Chỉ là một chỗ trên cơ thể cô vẫn bị cái gì chọc vào, cô đưa tay đi nắm, muốn lấy đồ vật kia ra.

Nhưng mà cô vừa mới động chạm vào, cơ thể Phó Quân Hoàng chính là cứng đờ, thế nhưng trong lúc ngủ mơ An Nhiên cũng không biết mình nắm cái gì, cho đến khi tay bị Phó Quân Hoàng kéo lên, một tay anh ôm chặt mình, hô hấp dồn dập, hơi thở nóng ẩm phun bên tai An Nhiên:

“Bảo bối, bảo bối, giúp anh, giúp anh.”

Bỗng nhiên An Nhiên tỉnh táo lại, khi cô tỉnh ngộ trong tay mình cảm vật gì thì cô đã nghiêng người thoát khỏi lồng ngực Phó Quân Hoàng, thế nhưng trước tiên anh lại từng bước nắm chặt tay cô, đôi mắt đen nhánh phát sáng nhìn cô.

“Bảo bối, bảo bối...”

An Nhiên trực tiếp muốn tìm cái động để chui vào, làm sao cô sẽ, sao sẽ...

Đến khi không khí trong phòng bốc lên một mùi khác thường, đến khi Phó Quân Hoàng hốt ha hốt hoảng rút giấy từ đầu giường lau chùi tay của An Nhiên, sau khi bản thân ở trong phòng vệ sinh một lúc mới đi ra thì trong phòng mới lại khôi phục yên tĩnh.

Chỉ là lần ngủ này, Phó Quân Hoàng ngủ vô cùng an ổn, khóe môi còn mang theo một chút độ cong.

Mà An Nhiên lại không ngủ an ổn như vậy, trái tim của cô đang đập bùm bùm, mà càng nhiều hơn, cũng là vẻ mặt chán nản mà buồn bực.

Sao cô lại tự mình nhào lên chứ? Đây quả thực không có cách nào dùng lễ thường để kết luận sự việc.

Gần như An Nhiên sau nửa đêm mới ngủ, đương nhiên ngày hôm sau thức dậy muộn, lúc cô thức dậy thì đã qua chín giờ rồi.

An Nhiên nhìn kim đồng hồ trên tường chỉ vào số chín thì cô xoay người rồi thức dậy.

Nhìn sang bên cạnh, quả nhiên bên cạnh đã không còn ai rồi.

An Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất thu thập xong tất cả, lúc xuống lầu, phát hiện trong sảnh lớn cực kỳ náo nhiệt, có một khuôn mặt xa lạ nhưng lại quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Khi cô còn chưa kịp đi chào hỏi, Phó Quân Hoàng nhìn thấy cô thức dậy thì đi tới cạnh cô, mà trong tay anh còn cầm một ly nước ấm, trong nước cho một ít muối nhạt, sáng sớm uống một ít nước muối nhạt là rất tốt.

“Ngủ không thoải mái à?” Nhìn thấy vẻ mặt bộ dạng An Nhiên mệt mỏi, Phó Quân Hoàng nhíu mày.

An Nhiên uống hết nước Phó Quân Hoàng đưa đến, tiện thể đưa ly sứ lại cho anh: “Sao thức dậy mà không gọi em?”

Mặc dù đều là ở nhà mình, nhưng mà cho dù nói như thế nào, vẫn không phải là chỉ có cô và Phó Quân Hoàng tự do trong nhà, ở đây có người lớn, ngủ quá giờ, đều là không tốt.

“Ngủ thêm một chút.” Phó Quân Hoàng cười, ngủ nhiều một chút mới tốt.

Anh biết khuya đêm qua cô mới ngủ, đồng hồ sinh học của anh đều dậy rất sớm, lúc đó trời còn chưa sáng, sao anh nỡ gọi cô dậy chứ?

“Đây là Tiểu An Nhiên sao, cũng đã cao như vậy rồi.” Một giọng nói dịu dàng khoan thai truyền đến, lúc này An Nhiên mới nhớ tới, trong nhà có người đến.

Tầm mắt An Nhiên đặt trên người nói chuyện kia nhìn một chút, trên ngũ quan không có chỗ nào giống với anh em nhà họ Phó, thế nhưng lúc ông cười thì ánh mắt cong cong, An Nhiên nhận ra ông là lão tam nhà họ Phó, Phó Văn An.

“Chú nhỏ.” An Nhiên cười.

Sau khi tầm mắt Phó Văn An đảo qua đảo lại giữa Phó Quân Hoàng và An Nhiên, cười nói: “Không gọi là ông nội nhỏ, đổi thành chú nhỏ rồi sao?” Đúng là ông nhớ rõ, lúc nhỏ, đứa nhỏ này gọi ông là ông không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Chương 94.3

An Nhiên cười, không nói lời nào.

Lúc cô còn nhỏ, lúc cô còn là con của Phó Quân Hoàng, đúng là vai vế của cô còn nhỏ hơn Phó Quân Nghi.

Tầm mắt An Nhiên dừng ở trên bóng dáng đứng phía sau Phó Văn An, cười hỏi: “Đó chính là cô nhỏ. Đây có lẽ là lần đầu con nhìn thấy cô nhỏ đấy.”

Đây không phải là lần đầu tiên Đào Ngừ Song vào nhà họ Phó, nhưng là lần đầu tiên An Nhiên nhìn thấy bà, mấy lần trước lúc bà tới, đều đúng lúc An Nhiên không có ở nhà họ Phó, vì vậy liền bỏ lỡ.

Lúc Phó Văn An mười sáu tuổi, đã rời khỏi để đi tỉnh khác, đúng là khi đó chọc tức ông cụ không nhẹ, chỉ là khi đó tính tình ông cụ cứng rắn, cũng không biết Phó Văn An tính tình ôn hòa làm sao vậy, chính là sống chết không chịu trở về nhà họ Phó, nói là muốn tự mình lăn lộn ở tỉnh khác, lẫn vào không ra được, liền không trở về nhà.

Có một đoạn thời gian rất dài, Phó Văn An trở lại nhà họ Phó lần nữa, cũng đã là tám năm sau, ông hai mươi bốn tuổi. Đi cùng ông trở về, còn có Đào Ngừ Song.

Ông trở về nói với ông cụ, ông muốn kết hôn với cô bé bên cạnh, hy vọng được ông chúc phúc.

An Nhiên chính là nghe được chuyện như vậy, năm đó Đào Ngừ Song theo đuổi chú nhỏ Phó rất kịch liệt, khi đó chú nhỏ Phó vẫn chỉ là một đại đầu binh, tên nhóc lỗ mũi. Ông ở tỉnh khác, không có ai biết bối cảnh nhà của ông, ngay cả người lãnh đạo trực tiếp cũng không biết.

Thế nhưng Đào Ngừ Song theo đuổi ông ròng rã bốn năm, mới bắt được ông tới tay, lúc ông biết bà, chỉ là bởi vì trong lúc huấn luyện quân sự, ông là huấn luyện viên của bà, mà bà nghĩa vô phần cố (*) yêu ông.

(*) Nghĩa vô phần cố: không do dự, làm việc nghĩa không được chùn bước.

Tám năm trôi qua, Phó Văn An từ một người từ dưới cùng từng chút một leo lên, còn tìm được một cô gái hiểu đạo lý, còn có chỗ nào mà ông không hài lòng sao? Chẳng qua về sau Phó Văn An nói với ông cụ, sau này ông sẽ không trở về để đó, ông sẽ ở lại luôn tỉnh S.

Ngày đó, đúng là làm ông cụ bị chọc tức, nói thẳng mình nuôi một con sói mất trắng (*).

(*) Sói mất trắng (Bạch nhãn lang): vong ân bội nghĩa, tâm địa gian ác.

Sau này Phó Văn An chính là cách hai năm sẽ trở về một lần, thậm chí có lúc là ba năm, dù sao An Nhiên vẫn cảm thấy chú nhỏ Phó Văn An này là một người có chuyện xưa.

“Cô đã sớm nghe chú nhỏ con nhắc qua. Văn An nói, An Nhiên nhà họ Phó đúng là cô gái thông minh xinh đẹp.” Đào Ngừ Song cười, gương mặt dịu dàng, tự nhiên phóng khoáng nói.

“Từng đưa một đũa đứng làm gì, nhanh ngồi xuống ăn một ít, mới từ trên máy bay xuống nhất định cũng đói bụng đúng không? Mau ăn một ít.” Nói xong, Từ Tĩnh Ngưng liền đưa một quả cam cho Đào Ngừ Song.

Đào Ngừ Song cũng là từ nhà thương, nhưng mà bà chỉ có chút danh tiếng ở tỉnh S, thế nhưng Từ Tĩnh Ngưng đúng là cực kỳ nổi tiếng cả nước, Đào Ngừ Song vẫn luôn rất bội phục chị dâu này của mình.

Cho dù là gia đình hay sự nghiệp, bà đều xử lý rất tốt, ở trên giới kinh doanh, bà hoàn toàn chính là một nữ cường nhân, thế nhưng ở nhà, bà lại là một người phụ nữ bé nhỏ bình thường, mẹ của bọn nhỏ. Về mặt này bà thay đổi mẫu người rất nhanh, nhưng mà sức diễn mỗi một mẫu người của bà đều rất tốt.

“Chị dâu cũng không cần bận rộn, bây giờ em và Văn An không đói bụng.” Tay Đào Ngừ Song nhận lấy quả cam, thoát nhìn có chút băn khoăn.

“Được rồi được rồi, ở trong nhà mình nào có nhiều khách sáo như vậy?” Từ Tĩnh Ngưng khoát tay với Đào Ngừ Song, sau đó tầm mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Nếu như lát nữa con với An Nhiên không có chuyện gì, theo chúng ta ra ngoài mua ít đồ tết. Đúng rồi, mẹ đặt làm cho An Nhiên một món quà, hay là con đưa An Nhiên đi chỗ chú Vương lấy, nghe thấy không?”

“Lễ phục?” An Nhiên sững sờ, cô cũng không có đi đặt làm lễ phục gì mà.

“Không đặt làm lễ phục thì lễ trưởng thành của con mặc cái gì? Còn có Quân Hoàng của con, các con đều thử xem ngay tại chỗ, nếu như có chỗ nào không phù hợp, bảo chú Vương sửa lại một chút cho các con.”

“Dạ.”

Phó Văn Đồng và Phó Văn An tách ra đi vào thư phòng của cụ Phó, Đào Ngừ Song được Từ Tĩnh đưa trở về phòng không biết nói cái gì, Phó Quân Hoàng cũng nắm tay Phó An Nhiên trở về phòng, nhưng mà anh im lặng không nói gì đưa áo khoác của cô cho An Nhiên tiện thể quần khăn quàng cổ lên cổ cô.

“Chúng ta phải đi ra ngoài sao?” An Nhiên sững sờ.

“Ừ. Chú Vương.” Phó Quân Hoàng vừa mặc quần áo vừa nói.

An Nhiên cười, thật sự là làm phiền Từ Tĩnh Ngưng.

Chú Vương là thợ may có tiếng ở để đó, thợ may này không phải bất cứ ai cũng có thể khiến ông may quần áo cho, ngày đặt đơn hàng may ở chỗ đó của chú Vương, cũng có thể xếp hàng đến hai năm sau, rất nhiều quần áo của nhân vật bậc trên đều là từ tay của vị lớn tuổi kia.

Quần áo mặc trên người Tần Lam, chín mươi phần trăm đều là từ tay chú Vương, Tần Lam rất chú trọng quần áo, may mà sau khi cô sống lại, ngược lại yêu cầu đối với mấy thứ này ít đi.

Phó Quân Hoàng khởi động chiếc Land Rover, rẽ vào trong ngõ nhỏ của tư hợp viện (*), cuối cùng xe chậm rãi dừng ở trước một tư hợp viện.

(*) Tư hợp viện: một kiểu nhà truyền thống của Bắc Kinh.

Thoạt nhìn cổng tư hợp viện rất cổ xưa, nhìn từ bên ngoài, tư hợp viện này đã cũ cần tân trang lại, thế nhưng đẩy cửa đi vào, nhưng là cảm nhận khác nhau hoàn toàn.

Lúc An Nhiên đi vào cùng Phó Quân Hoàng, trong sân có vài người đang tranh chấp với một người thanh niên cái gì đó, thoạt nhìn vẻ mặt người thanh

niên kia rất không tốt.

“Đây không phải là vấn đề có tiền hay không có tiền, thật sự là xin lỗi, hai năm nay sự phụ tôi ông đều không rảnh, thời gian đều sắp xếp kín. Nếu như bây giờ các người gấp gấp thì ra khỏi cửa rẽ phải, đi vào cửa hàng mua đi.”

“Tôi nói có chuyện gì với tên nhóc cậu vậy? Đưa tiền tới cửa cũng không cần sao? Tôi trả các người giá gấp mười lần, nhất định sự phụ Vương phải chính tay may cho tôi.” Một người phụ nữ trung niên toàn thân hàng hiệu dùng cái tay đeo đủ các loại nhẫn chỉ vào người trẻ tuổi khinh thường, gương mặt khinh thường.

Loại người thân của nhà giàu mới nổi đúng là gấp nhiều hơn, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng dừng ở trên người phụ nữ trung niên kia: “Xin lỗi, sự phụ tôi không có thời gian.”

“Không có thời gian thì sắp xếp thời gian, có tiền không kiếm là người ngu sao?” Người đứng bên cạnh người phụ nữ trung niên đột nhiên nói.

Ngay lúc người trẻ tuổi sắp nổi giận thì bỗng nhiên một giọng nói thông thả vang lên:

“Lấy tiền cũng phải xem lấy tiền của hạng người gì, không phải tiền của bất cứ ai cũng có thể đưa tới đây.”

Người trẻ tuổi nghe thấy giọng nói của người tới, quay đầu lại, lúc nhìn thấy người tới, vẻ mặt vốn khó coi lập tức biến mất, ngược lại trở nên hưng phấn:

“Cô bé An Nhiên, đúng là không có tới một đoạn thời gian rồi, gần đây sự phụ cũng luôn nhắc tới cô, nói sao cô còn chưa tới nhìn xem lão già ông.”

Không có ai biết tên đầy đủ của chú Vương là gì, chỉ biết từ lúc ông bắt đầu trong tầm mắt của mọi người, cũng đã gọi ông là chú Vương như vậy.

Tính cách chú Vương rất quái đản, bạn có quyền thế, bỏ nhiều tiền hơn nữa cũng không nhất định có thể đặt may quần áo ở chỗ này của ông được, bạn không có gì cả, ngay cả ăn xin, chỉ cần ông nhìn bạn thuận mắt, ông sẽ không hề do dự may quần áo miễn phí cho bạn.

Vậy mà dường như chú Vương cực kỳ yêu mến An Nhiên, từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy An Nhiên, đã nói may quần áo cho cô, cho đến bây giờ, gần như mỗi tháng An Nhiên đều có thể nhận được quần áo chú Vương gửi đến nhà họ Phó, vì vậy, bây giờ quần áo An Nhiên mặc, rất nhiều cái không nhìn thấy nhãn hiệu, tất cả đều từ tay chú Vương mà ra.

Dù cho tính cách chú Vương như vậy, ở trong vòng luẩn quẩn cực kỳ ăn nên. Cho dù là như vậy, lịch trình trong ngày của ông cũng đều sắp xếp đến hai năm sau.

“Đây không phải là đến rồi sao? Chỉ là không biết lúc nào thì ngưỡng cửa của chú Vương thấp như vậy rồi, sao bất cứ ai đều có thể vào được?” Không phải An Nhiên xem thường nhà giàu mới nổi, hoặc là người có hoàn cảnh gia đình không tốt, chẳng qua cô không quen nhìn loại người làm gì cũng đều dùng tiền để đập người.

Đây quả thực là kéo chỉ số thông minh của loài người xuống.

Rõ ràng người phụ nữ trung niên kia nghe hiểu lời An Nhiên nói là có ý gì, vẻ mặt bà cực kỳ khó coi nhìn An Nhiên: “Cô nói cái gì? Cô nói lại lời nói vừa rồi một lần nữa.”

“Bà lại đe dọa cô ấy thử xem.” Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên đến sau lưng mình, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người phụ nữ trung niên kia, vẻ mặt vô cùng âm u lạnh lẽo.

Lúc người phụ nữ trung niên muốn nói gì đấy thì bị người sau lưng kéo lại.

Bọn họ cũng không có ngu ngốc như người phụ nữ trung niên này, bọn họ cũng nghe nói quần áo may thủ công ở chỗ này của chú Vương vô cùng tốt, rất nhiều quần áo của nhân vật bậc trên đều đặt làm ở chỗ này, lúc đó bọn họ cũng chỉ thuận miệng nói một lần như vậy, không ngờ liền bị người phụ nữ trung niên này nhớ kỹ.

Lần này thì hay rồi, bà trực tiếp tìm tới cửa nhà người ta gây sự.

Mặc dù chú Vương chỉ là một thợ may nhỏ, nhưng người có quan hệ đúng là không ít, già biết bọn họ đều không tiếp xúc được với những người đó, nếu như bọn họ chọc giận ông, không chừng đến lúc đó bọn họ chết như thế nào, e rằng đến lúc đó ngay cả chính bọn họ cũng không biết.

Mà người đàn ông trước mặt này, da.nlze.quy.do/nn vừa nhìn liền biết không phải là người dễ trêu chọc gì, hơn nữa toàn thân anh có quý khí, ở đó đó bất cứ nơi nào vẫn có thể thấy quan nhị đại, phú nhị đại (*), ai biết anh là đại gì chứ.

(*) Phú nhị đại: hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Quan nhị đại: tương tự như Phú nhị đại, nhưng là con của quan chức chính phủ.

Tóm lại, vẫn là không nên trêu chọc mới tốt.

Không biết làm sao mà người phụ nữ trung niên không hiểu được ý tứ của các người bạn mình khuyên kéo, bật ra tiếng hừ lạnh với Phó Quân Hoàng:

“Làm sao? Bà đây chính là đe dọa, cậu muốn thế nào? Đến lúc đó cậu đánh tôi à!” Anh là một người đàn ông cũng không thể dám đánh bà.

“Bà nói cái gì?” Ánh mắt Phó Quân Hoàng nhìn chăm chú vào trên người phụ nữ trung niên, giọng nói trầm thấp.

“Cậu có gan đánh tôi à!”

Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, nhìn về mặt lạnh lùng của An Nhiên, thờ ơ nói: “Là cô ấy đề cho tôi đánh.”

Giọng nói dừng lại, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng là tình huống thế nào, người phụ nữ trung niên đã trực tiếp bị Phó Quân Hoàng đánh ra ngoài!

Trong lòng An Nhiên đã sớm có chuẩn bị, lúc người phụ nữ trung niên gây hấn, cô liền biết bi kịch của người phụ nữ này.

“Trời ạ, cậu làm cái gì vậy!” Người đứng sau lưng người phụ nữ trung niên xông về phía trước, đỡ người phụ nữ trung niên dậy, hét lớn tiếng với Phó Quân Hoàng: “Một người đàn ông như cậu, sao có thể đánh phụ nữ?”

“Cậu tính là cái gì! Cậu lại dám đánh tôi!” Cả người phụ nữ trung niên đều đã tỉnh mộng, đợi lúc bà lấy lại tinh thần, mới phát hiện thật là mình bị đánh.

“Bà tính là cái gì! Dám hô to gọi nhỏ với anh ấy?” Bỗng nhiên giọng nói lạnh lẽo như băng của An Nhiên vang lên: “Tôi cũng không dám gào thét với anh ấy như vậy, bà tính là cái gì!”

Ánh mắt lạnh lạnh của An Nhiên thẳng tắp dừng ở trên người phụ nữ trung niên, ánh mắt đó giống như rắn độc làm cho cơ thể người phụ nữ trung niên bất giác bắt đầu run rẩy.

“Các vị, xin hãy rời khỏi, nơi này không chào đón các người.” Người trẻ tuổi trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Người phụ nữ trung niên hung tợn nhìn An Nhiên: “Các người chờ, các người chờ cho tôi!” Nói xong, người phụ nữ trung niên hất người đỡ mình ra, đập giày cao gót đủ để bà ngã gãy thất lưng, đi hùng hục hổ hổ, mà những người còn lại cũng đều vội vàng đi theo.

Người trẻ tuổi thấy người đều đi rồi, anh đi đến trước cổng, đóng cửa lại, chốt then vào, trở lại bên cạnh An Nhiên lần nữa, về mặt áy náy nói:

“Thật sự là xin lỗi, để cho hai người gặp phải chuyện như vậy.”

Tên đầy đủ của người trẻ tuổi là Hàn Tri, là một cậu nhóc rất nhỏ gầy, anh rất thích cười, đối với ai đều hòa hòa khí khí, xem ra hôm nay đúng là người phụ nữ trung niên chọc giận Hàn Tri, nếu không thì đứa nhỏ này cũng không cho bọn họ nhìn về mặt không tốt.

“Mau vào đi thôi, sư phụ cũng giống như cô rồi.” Hàn Tri lại trở lại thành cậu nhóc vui tươi hơn hờ.

Lúc Hàn Tri dẫn Phó Quân Hoàng và An Nhiên đi vào phòng làm việc của chú Vương, chú Vương đang thích ý ngồi ở trên ghế dựa, uống trà.

Sau khi Hàn Tri đưa họ đi vào, liền vô cùng thức thời rời đi.

“Ồ, không phải nói công việc đều đã sắp xếp đến hai năm sau sao? Sao nhìn người nhàn rồi vậy?” An Nhiên đứng ở cửa, trêu ghẹo nhìn về mặt thích ý của người lớn tuổi, trên khóe môi cười nhàn nhạt.

Nghe thấy giọng nói của An Nhiên, chú Vương lập tức xoay người đứng lên từ trên ghế, bước dài như bay vọt tới trước mặt An Nhiên, vron tay ra chọc thẳng bả vai cô, oán hận nói:

“Con nhóc con lừa đảo, con xem con đã lâu rồi không có tới nhìn xem lão già ông? Con còn không biết xấu hổ mà đến đây?”

“Đây không phải là nhớ người sao?” An Nhiên chịu đựng nỗi đau trên cánh tay, cười nói.

Thấy bảo bối nhà mình hơi nhú mảy, Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên đến bên cạnh mình, về mặt cực kỳ không đồng ý nhìn chú Vương.

“Chọc đau.”

“Hả, con cho rằng ông nói rất đúng con nhóc này là lừa đảo đúng không? Nó không biết tốt xấu, con lớn tuổi như vậy, con cũng không biết tốt xấu sao? Bao lâu rồi chưa đến đây? Hả?” Vừa nói vừa chìa tay chọc Phó Quân Hoàng.

An Nhiên mặc cho chú Vương phát giận, nếu như đáy lòng ông có lửa, không phát tiết ra ngoài, về sau sẽ chịu đủ.

Chờ chú Vương chọc đủ rồi, quả nhiên con tức của ông cũng đều hạ xuống.

Người lớn tuổi trở về trên ghế dựa của mình một lần nữa, cầm lấy ấm trà từ sa (*) nhỏ của mình, sau khi nhấp một ngụm nước trà, rồi mới yếu ớt hỏi: “Nói đi, các con tới đây làm cái gì?”

(*) Từ sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

“Mẹ nói bà đặt trước nhờ người may cho chúng con một bộ lễ phục.”

“Hà, không phải con nói con nhớ ông sao? Bây giờ lại đến vì lễ phục sao? Chưa may! Không có!” Vóc người chú Vương cực kỳ thấp bé, người đã già, vóc dáng lại càng thấp, nhỏ gầy nhỏ gầy, tóc hoa râm, thoát nhìn rất là giải trí.

“Chú Vương...”

“Hừ! Ông cho con biết, ông cũng có con, ông cũng có cháu trai cháu gái, con cho rằng ông chỉ thích con sao? Ông mới không thích con, một chút cũng không thích, hừ!” Chú Vương nhắm mắt lại, không nhìn An Nhiên, chỉ là tay của ông còn đang vuốt ve từng cái từng cái ẩm trà tử sa.

Lão ngoan đồng chính là lão ngoan đồng.

Tuổi của chú Vương cũng phải lớn hơn cụ Phó, nhưng là tính tình của ông đúng là kém hơn cụ Phó nhiều, ít nhất An Nhiên xem như vậy, ông hoàn toàn chính là quỵ hẹp hòi.

“Thật chưa làm?” Ngược lại An Nhiên đi theo lời của ông: “Con đã nói rồi, sao chú Vương người sẽ có thời gian chứ. Nếu chú Vương người chưa làm, vậy thì con và lão soái ca đi ra ngoài tùy tiện mua là được.”

Chú Vương đang nhắm mắt lại hung hăng nhú chặt lông mày.

“Như vậy, chú Vương người nghỉ ngơi thật tốt trước, con và lão soái ca đi trước.” Thấy chú Vương mặc dù nhắm mắt, thế nhưng về mặt chú Vương lại vô cùng phong phú, An Nhiên nén cười, tiếp tục nói.

Chú Vương bất giác có ông, chợt xoay người xuống dưới, trừng mắt nhìn An Nhiên: “Con nhóc con lừa đảo! Con chỉ biết ăn hiếp ông! Sao ông lại thích con nhóc lừa đảo con như vậy chứ? Con nhất định chính là một ác ma nhỏ, đồ trướng thối!”

An Nhiên cười.

Phó Quân Hoàng cũng nhú chặt chân mày, anh cũng không thích bảo bối của mình bị người khác thích.

“Nếu như lễ trưởng thành con dám mặc quần áo lung tung khác, xem ông trừng trị con thế nào!” Chú Vương đứng dậy, trừng mắt nhìn An Nhiên một cái: “Trông chừng, ông đây phải đi lấy quần áo cho các con.”

Nói xong, người lớn tuổi liền đi về phía phòng bên trong.

“Con nói chú Vương, ông không nhanh chóng làm việc, cả ngày ông chính là nằm ở chỗ này uống trà hả? Ông như vậy thì khi nào công việc mới có thể giải quyết đây.”

“Đám đồ đệ kia đều là dùng để làm gì? Đúng lúc đều để cho bọn họ luyện tay một chút, một đám chỉ biết chơi cả ngày...”

Về mặt Phó Quân Hoàng có chút kỳ quặc, dĩ nhiên liệgiudoon người đặt may quần áo ở chỗ này, đơn giản đều là muốn mặc vào quần áo tự chú Vương may, ngược lại chú Vương này để cho các đồ đệ của mình may, nếu như đến lúc đó bị những người đó biết, chú Vương đây chính là gặp phải phiền toái.

Bên này chú Vương còn không có lấy quần áo ra, bên kia Hàn Trì đã chạy vào, về mặt nhìn qua cũng không được tốt.

“Làm sao vậy?”

“Có một đám người tới đây bao vây nhà.” Vẫn đang gọi muốn mọi người đều đi ra ngoài, tiếng mắng rất là khó nghe, Hàn Trì không nói nên lời, cũng liền không nói gì.

“Hà? Người nào to gan như vậy?” Dám bao vây tứ hợp viện của chú Vương, đây không phải là, muốn chết sao?

“Chú Vương, người từ từ tìm, đừng nóng, con và Hàn Trì đi dạo trước.” An Nhiên hô một câu về hướng phòng bên trong, rồi sau đó đi theo Hàn Trì ra cửa.

Phó Quân Hoàng đi theo cùng An Nhiên ra ngoài, chỉ là bọn họ vừa tới trong sân, chỉ thấy người phụ nữ trung niên lúc trước đang đứng ở phía trước một đám người, lúc bà nhìn thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng đi ra ngoài, về mặt lập tức hung ác, nói với người phía sau:

“Đánh cho tôi! Đánh chết, đều tính do tôi!”

Hà, bạn xem, thật đúng là không biết trời cao đất dày mà tới gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Cô Sắp Đính Hôn

Người phụ nữ trung niên vừa trở thành nhà giàu mới nổi ở đế đô, nhà bọn họ không phải là làm địa ốc, cũng không phải giàu có lên bởi vì mỏ than đá, mà là bởi vì chuyện trong truyền thuyết ---- vé số.

Không sai, vé số.

Người phụ nữ trung niên thấy rằng, trên thế giới này không có tiền thì không làm được chuyện gì, sau khi bà đi ra khỏi tứ hợp viện này, bà liền nổi giận dùng đũa đi ra ngoài.

Chỉ là bà mới vừa đi ra không bao xa, liền thấy một đám thanh niên vô công rồi nghề chum ở một chỗ hút thuốc, vừa nhìn đã biết là côn đồ đầu đường, thanh niên không nghề nghiệp.

Trong lòng nảy ra một kế, bà đi lên trước, lấy ra một xấp tiền từ bên trong cái túi phiên bản giới hạn của mình, trực tiếp ném ở trước mặt đám thanh niên, để cho bọn họ làm việc cho bà.

Quả nhiên sau khi những thanh niên đó nhìn thấy xấp tiền kia, ánh mắt liền tròn tròn.

“Đây là ứng trước cho các người, sau khi chuyện thành công, tôi sẽ trả cho các người thêm một phần.” Chỉ cần là giúp bà lên giọng, bà chính là đập nhiều tiền hơn nữa cũng vui về.

Đám không nghề nghiệp nhìn đối phương lẫn nhau một cái, sau khi đạt được nhận thức chung, liền vui vẻ đi theo người phụ nữ trung niên đến một tứ hợp viện.

Chỉ là không ngờ, bọn họ vừa mới bước vào trong tứ hợp viện, người phụ nữ trung niên liền bắt đầu kêu gào lên.

Rõ ràng tiền này cũng phải là dễ dàng kiếm tới tay như vậy.

Vì vậy, lúc An Nhiên từ trong phòng bọn họ đi ra, người phụ nữ trung niên kêu gào càng kiêu ngạo lên.

“Con bé chết tiệt kia, hạ mình nói xin lỗi tôi, nếu không thì, tôi làm cho các người đẹp mặt!” Bảy tám tên côn đồ đứng phía sau người phụ nữ trung niên, ăn mặc đều là hình thù kỳ lạ quái dị, tóc thì đủ màu sắc.

Về mặt Hàn Trì kinh ngạc nhìn người phụ nữ trung niên.

Dám ở trước mặt An Nhiên mắng người của cô, bà già này thật đúng là người đầu tiên trong lịch sử, bà đây hoàn toàn chính là liều mạng!

Về mặt An Nhiên vẫn không có biến đổi, về mặt Phó Quân Hoàng đã biến đổi trước.

Anh khẽ bước về phía trước, ánh mắt lạnh lẽo như băng: “Bà nói, cái gì!” Hoàn toàn không phải là câu nghi vấn, mà là đe dọa thật sự.

Người phụ nữ trung niên bị nhìn mà đáy lòng run lên, nhưng mà sau khi nhớ đến người đứng phía sau, bà kiêu căng nói với người phía sau: “Giải quyết bọn họ, đến lúc đó tôi liền cho các người số tiền còn lại.”

Nhân tính luôn luôn tham lam, sau khi bọn gã cầm số tiền thứ nhất, liền biết người phụ nữ này là một người có tiền, sao bọn họ có thể buông tha cơ hội kiếm tiền dễ dàng như vậy chứ?

“Tôi nói chị, cái này không thể được, vừa nhìn người đàn ông kia cũng biết là rất khó đối phó, nếu như thù lao của bà không thể làm cho chúng tôi hài lòng, chúng tôi...”

Ồ, đây hoàn toàn chính là trả giá.

Nếu là lúc trước, người phụ nữ trung niên nhất định sẽ chửi ầm lên, nhưng mà bây giờ bà không thiếu nhất chính là tiền, bây giờ bà thiếu chính là một chút sức lực!

“Xong chuyện thì tùy tiện các người muốn!” Mặc dù người phụ nữ trung niên kia nói như vậy, nhưng mà vẫn không nhận được từng bọn họ một cái.

Mấy người không nghề nghiệp nghe thấy người phụ nữ trung niên nói như vậy, dĩ nhiên bọn họ bật cười.

Ở đây bắt quá chỉ có ba người, còn có một người là một phụ nữ, sao bọn họ tổng cộng có tám người không giải quyết được bọn họ chứ?

“Hả, thật đúng là xin lỗi, lấy tiền tài của người giúp người tiêu tai, đúng là đạo lý hiển nhiên, các người muốn trách thì trách mình không nên chọc vào người không nên dây vào đi.” Một gã tóc đỏ thoạt nhìn như là người cầm đầu trong đám không nghề nghiệp bốp nhẹ nắm đấm của mình, bọn họ cười với An Nhiên.

“Vậy phải xem, cậu có mạng để tiêu tiền này hay không.” Ánh mắt An Nhiên trong trẻo lạnh lùng, về mặt càng lạnh nhạt, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Hàn Tri bất giác lui từng bước về phía sau.

Anh biết mấy kẻ côn đồ này hoàn toàn không phải là đối thủ của An Nhiên và Phó Quân Hoàng, đừng nói là hai người, chỉ cần bắt cứ một người trong bọn họ, cũng có thể dễ dàng giải quyết xong đám côn đồ này.

“Đứa nhỏ xấu xa chính là đứa nhỏ xấu xa, quả thực là không biết trời cao đất dày!” Gã tóc đỏ trào phúng nói, sau đó nói với người phụ nữ trung niên vẫn đứng ở chỗ cũ một bên: “Chị, người vẫn nên đến đứng một bên đi, để tránh đến lúc đó làm tổn thương đến người, vậy sẽ không tốt.”

Người phụ nữ trung niên suy nghĩ một chút cũng đứng, ngay sau đó liền lui đến cạnh cửa, ánh mắt lại vô tình hoặc cố ý dừng ở trên người Phó Quân Hoàng.

Bà phát hiện, người đàn ông đáng ghét kia đúng là hơi đáng ghét, thế nhưng vóc người thật đúng là rất tốt, thậm chí còn làm cho bà thoáng động lòng. Chờ chuyện này trôi qua, tốt hơn là bà thương lượng một chút với người đàn ông kia, để anh làm người đàn ông của bà, nếu như thực sự không được thì bà liền bực anh lại, người đàn ông như vậy, ở trên đời này đúng là không thấy nhiều.

Cũng lúc người phụ nữ trung niên còn đang suy nghĩ miên man, An Nhiên đã chậm rãi bước xuống cầu thang.

An Nhiên vừa mới bước một bước thì Phó Quân Hoàng lập tức kéo cô lại.

An Nhiên nhìn anh một lát rồi chuyển ánh mắt nhìn nghiêng vào hông anh: “Anh đợi ở đây đi.”

Phó Quân Hoàng đương nhiên biết ánh mắt cô có ý gì, chính là ghét bỏ anh đang bị thương.

Phó Quân Hoàng bắt đầu đi, đành đứng tại chỗ, bất động.

Nhìn thấy An Nhiên xuống dưới một mình, vẻ mặt của gã tóc đỏ trở nên kỳ quặc.

Thời gian gã lẫn lộn bên ngoài xem như không ngắn, mặc dù nghe qua không nhiều chuyện về tư hợp viện này nhưng cũng có nghe kể, chẳng qua chuyện này cũng không đủ để ngăn cản gã kiếm tiền đúng không?

Gã tóc đỏ gặp qua không ít người, đa.nhze.quydo?nn nhưng người không gian mà tự uy giống như An Nhiên và Phó Quân Hoàng thì gã hiếm khi gặp. Đại khái trong lòng gã hiểu rõ thân phận của bọn họ không đơn giản, nhưng thân phận không đơn giản thì thế nào, dù sao thì bọn gã cũng chỉ là một đám vô công rồi nghề, sau khi làm xong vụ này bọn gã có thể ôm tiền rồi bỏ chạy.

Đến lúc đó cho dù quyền thế của bọn họ lớn thì cũng không thể nào tìm thấy bọn gã.

“Sao thế này, chồng của cô không dám xuống dưới sao?” Gã tóc đỏ cười bí ối, đến khi An Nhiên đến gần, gã mới phát hiện bộ dạng của cô gái trước mắt này không phải xinh đẹp bình thường, chẳng những ngũ quan tinh xảo mà trên người cô còn có khí chất riêng biệt, toàn thân cô như thu hút người khác, cực kỳ kinh diễm (*).

(*) Kinh diễm: bị làm cho kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp.

Nếu có thể đặt cô dưới thân, chắc chắn cảm giác sẽ càng tốt.

An Nhiên dĩ nhiên nhìn ra ý tứ không hề che dấu trong ánh mắt gã tóc đỏ, cô cười lạnh: “Đối phó với các người vốn không cần anh ấy ra tay.” Nói xong, An Nhiên đánh một quyền mạnh vào thẳng sống mũi gã tóc đỏ.

Gã tóc đỏ lập tức choáng váng, cơ thể gã bất giác bắt đầu lui về phía sau, cuối cùng do hai chân vấp vào nhau nên té ngã trên mặt đất một cách nặng nề.

“Nhớ kỹ tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay.” An Nhiên nhanh chóng đứng ở trước người gã tóc đỏ, từ trên cao nhìn xuống gã.

Lúc gã tóc đỏ ôm mũi của mình đau đớn khó chịu, An Nhiên liền không hề khách khí đạp gã một cước.

Đám người vô công rồi việc còn lại nhìn thấy đại ca của mình bị người khác chính như vậy, đương nhiên là không cam tâm, bọn chúng nhanh chóng cùng nhau tấn công cô.

“Giết chết cô ta!” Mặc dù cả người gã tóc đỏ đều co quắp lại do đau đớn, nhưng thực tế gã vẫn không quên lớn tiếng gào thét.

Người phụ nữ trung niên vẫn luôn nhàn nhả đứng ở công, cuối cùng do đứng quá mệt nên bà trực tiếp ngồi thẳng xuống đất.

Bà vẫn đang suy nghĩ kế hoạch làm sao để thu Phó Quân Hoàng vào nhóm hậu cung của mình.

Chỉ là lúc bà vẫn đang tính toán, còn đánh chưa bao lâu thì lúc này toàn bộ bảy tám tên côn đồ đều ngã trên mặt đất, một đám người đau đớn rên rỉ thành tiếng.

Người phụ nữ trung niên hoàn toàn không ngờ tình huống sẽ thành như vậy, có chuyện gì với đám người này vậy, sao đánh có con nhóc cũng đánh không lại.

“Một lũ phé vật! Tôi sẽ không cho các cậu số tiền còn lại! Các cậu là một lũ phé vật!” Người phụ nữ trung niên có vẻ rất tức giận, ở trong mắt bà thì đây chính là ném đi một vạn đồng!

Nếu không phải bởi vì gã tóc đỏ bị An Nhiên đánh không dậy được, gã nhất định sẽ đánh bà già kia răng roi đầy đất.

“Các người chờ đây, chờ đây!” Ngay từ lúc gã tóc đỏ bị đánh ngã thì gã nhanh chóng gọi điện thoại cho vị đại ca mà gã vừa mới quen biết không lâu, ở nơi hỗn loạn như đề đô này, nếu như nói không có người bảo bọc thì chắc chắn chỉ có con đường chết.

An Nhiên nở nụ cười, không phải cô cười gã tóc đỏ vừa nói ra những lời đe dọa mà là người phụ nữ trung niên kia đến bây giờ vẫn chưa đi, còn chờ ở trong này làm cái gì?

Người phụ nữ trung niên cầm theo túi của mình, đi đến cổng dưới ánh mắt lạnh nhạt của An Nhiên, ánh mắt bà vẫn luôn đặt trên người Phó Quân Hoàng, nở một nụ cười tự cho là xinh đẹp động lòng người.

“Tôi nói soái ca này, hay là cậu đi theo tôi đi. Sau khi cậu đi theo tôi, tôi nhất định sẽ cho cậu sống những ngày xa hoa nhất, miễn là cậu làm cho tôi một chuyện, trở thành người của tôi.”

Người phụ nữ trung niên vừa mới nói xong câu đấy thì An Nhiên nhìn thấy vẻ mặt của Phó Quân Hoàng cứng ngắc lại, sau đó cô không hề nể mặt anh mà hoàn toàn quay lưng lại, phá lên cười ha ha.

Lão soái ca nhà cô, vậy mà lão soái ca mặt than (*) lại bị một người phụ nữ trung niên nhìn trúng, còn tuyên bố muốn bao dưỡng anh. Đây là chuyện buồn cười biết bao.

(*) Mặt than: chỉ người mà ít khi thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt, phần lớn khuôn mặt khá cứng và ít có cảm xúc.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng lập tức lạnh xuống.

Hàn Tri ở gần anh nhất không tự chủ được bước chân mà lui về phía sau, lui về phía sau, lui về phía sau... Áp khí quanh người Phó Quân Hoàng lúc này thật sự là rất thấp làm cho mọi người không thở được.

Nhưng người phụ nữ trung niên kia vẫn chưa biết tốt xấu, cũng không biết có phải não của bà bị tiền dán lại hay không mà vẫn không biết sống chết như trước tiếp tục nói:

“Mỗi tháng tôi có thể cho cậu từ ba vạn đến mười vạn, đương nhiên giá bao nhiêu là tùy thuộc vào trình độ hầu hạ của cậu có tốt hay không, nếu như cậu hầu hạ không đạt yêu cầu, số tiền này tôi nhất định sẽ không đưa cho cậu. Nhưng mà trước khi cậu muốn ở bên cạnh tôi thì trước tiên phải làm kiểm tra toàn thân, để tránh có vi khuẩn không tốt trên người cậu truyền sang tôi, đến lúc đó thì không xong rồi.” Người phụ nữ trung niên vừa nói vừa vô cùng soi mói liếc Phó Quân Hoàng.

An Nhiên đã hoàn toàn không ngừng được, vốn chỉ là nhún vai đè nén tiếng cười, lần này rốt cuộc hoàn toàn phá lên cười.

An Nhiên ôm bụng, cơ thể vì cười mà không ngừng run run, cái tay còn lại chỉ vào Phó Quân Hoàng, cười ra nước mắt:

“Ha ha, lão soái ca, mau nhìn xem, có người bao dưỡng anh kìa, em lớn như vậy vẫn chưa từng thấy chuyện như vậy đâu.”

Sắc mặt Phó Quân Hoàng càng đen hơn.

Lúc người phụ nữ trung niên còn muốn nói thêm gì đó thì chỉ nghe phịch một tiếng, một luồng nhiệt nóng xẹt qua vành tai người phụ nữ trung niên, bà lập tức sùng sốt, sau đó cảm giác cực kỳ đau đớn từ vành tai nhanh chóng truyền xuống, bà đưa tay lên sờ, trên tay nhuộm một mảng đỏ tươi.

Ngay lập tức giọng gào thét the thé của người phụ nữ trung niên vang lên.

Mà lúc bà phản ứng kịp là cái gì làm bà bị thương thì trong tầm mắt của bà xuất hiện một khẩu súng lục tinh xảo xinh xắn, mà cò súng đang nắm chắc trong tay Phó Quân Hoàng.

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, toàn bộ tứ hợp viện đều yên tĩnh trở lại.

Mà mấy tên côn đồ kia vốn đều là còn nằm trên mặt đất không ngừng đau đớn rên rỉ cũng toàn bộ đều ngậm miệng không nói trong nháy mắt.

Đó là súng, là súng thật.

Vậy mà cũng đúng lúc này, cửa bị mạnh mẽ phá vỡ, giọng nói lập tức truyền đến, chính là truyền đến một giọng nói mười phần rõ ràng:

“Ai ức hiếp người anh em của Triệu Tứ tôi? Đứng ra đây cho ông!”

Người đi vào là một người cao to, gã rất là cường tráng, làn da ngăm đen, dáng dấp ngũ quan rất dọa người, giọng nói ồm ồm, nếu là người nhát gan thì nhìn gã cũng sẽ bị dọa đến mức ngủ không yên.

Vậy mà lúc An Nhiên nhìn người tới, mặt mày hơi đan lại, ngay sau đó xoay người rồi đi, đi tới bên cạnh Phó Quân Hoàng, còn không quên trêu ghẹo

nhìn anh một cái nói:

“Lão soái ca, sau này em cũng cho anh tiền công nha, xem anh có thể hầu hạ em thoải mái hơn không.”

Thấy vẻ mặt đáng yêu của bảo bối nhà mình, Phó Quân Hoàng trực tiếp đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực của mình, trước mặt mọi người, trực tiếp cúi xuống hôn lên môi cô nhóc.

Hàn Tri hoàn toàn là giấu bản thân ở phía sau cây cột, bây giờ Phó Quân Hoàng thật sự là càng ngày càng coi mở, thật là ở nơi nào cũng có thể đùa giỡn ra tình cảm.

Triệu Tứ thấy không ai quan tâm mình, dĩ nhiên lúc gã thấy anh em nhà mình nằm đầy đất, lập tức giận dữ.

Ở trong phạm vi khu vực này, bọn côn đồ đều là thuộc về trông coi của gã, gã nhớ rõ những người này gã mới vừa thu dưới trướng không bao lâu. Nhưng mà chính là bọn thủ hạ mới không bao lâu thì người liền bị thương, nếu như Triệu Tứ gã không cho bọn họ công đạo, sau này gã còn có chỗ đứng thế nào trước mặt các anh em chứ?

Lần này gã mang không nhiều người tới lắm, nhưng cũng không ít, có khoảng hai mươi người, thoạt nhìn một màn đông nghìn nghịt, ít nhất ở trên khí thế rất đủ.

“Hỏi lại các người một lần, là ai đánh anh em của tôi!” Giọng nói Triệu Tứ rất trầm thấp, ánh mắt gã khó chịu đảo một vòng trong đám người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người phụ nữ trung niên, hung ác nói: “Có phải là bà hay không?”

“Không, không phải tôi, là bọn họ!” Giọng nói của người phụ nữ trung niên bị Triệu Tứ trừng không nhìn được đều đang phát run, người này đơn giản chính là một vũ phu vô lễ thô bạo.

Dĩ nhiên người mà người phụ nữ trung niên chỉ là An Nhiên và Phó Quân Hoàng, mà lúc này An Nhiên và Phó Quân Hoàng đã sớm kết thúc nộ hôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Cô Sẽ Đính Hôn (2)

Editor: Norah

Nhưng mà lúc Triệu Tứ nhìn đến An Nhiên, đáy lòng hiện lên chút nghi ngờ, gã hình như đã gặp người phụ nữ kia ở nơi nào, nhưng mà rốt cuộc gặp qua ở nơi nào, ngay cả chính gã cũng quên mất.

“Chính là các người đánh anh em của tôi bị thương sao? Các người nói chuyện này chúng ta nên tính như thế nào, hả?” Triệu Tứ thâm độc nhìn An Nhiên và Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhắc chân muốn đi xuống, lại bị An Nhiên ngăn cản.

Lần này quá nhiều người, nếu như chơi đùa đánh cả đám, lão soái ca không chừng thật đúng là lại bị thương, hơn nữa đến lúc đó đồ vật bên trong viện này nhất định sẽ hư hại không ít, đừng nhìn viện này vô cùng cũ kỹ, những thứ này đều là đồ cổ, đều là của quý, này nếu như hỏng rồi, đến lúc đó còn không biết chủ Vương sẽ trách móc cô như thế nào đây.

“Triệu Tứ, khi nào thì người của anh bắt đầu đối xử hung ác thế?” An Nhiên giống như biết Triệu Tứ, cô dựa vào ở trên người Phó Quân Hoàng, ánh mắt trong trẻo mà lại lạnh lùng dừng ở trên người Triệu Tứ cường tráng kia.

Triệu Tứ sùng sốt, ngay sau đó hừ lạnh nói: “Người của tôi muốn làm chuyện gì, còn chưa tới lượt các người quản!” Làm chuyện hung ác này, sau khi quay về gã sẽ điều tra chuyện này, gã sẽ không vì một người ngoài mà vô duyên vô cớ ra tay với anh em của mình.

“Thật sao? Vậy có phải tôi nên tìm người khác đến quản hay không?” An Nhiên xém nữa là quên mất người quản lý chủ yếu là ai, bất kể là ai, nhưng mà tất cả mọi người phải nghe lời của Vương Thế Kiệt, ánh mắt cô lạnh lùng: “Nói ví dụ như, Vương Thế Kiệt?”

Sau khi Vương Thế Kiệt gia nhập Vô Xá, lúc đầu anh đi theo làm việc bên cạnh Sở An Tu, qua tài liệu cấp dưới đưa lên, cuối cùng An Nhiên để cho Lãnh Hạo giao thế lực bên này cho anh, xem như An Nhiên nhìn người tương đối chính xác, Vương Thế Kiệt người này hơi yêu thích đùa giỡn, thế nhưng trên việc nghiêm chỉnh tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.

Trong nháy mắt Triệu Tứ cả kinh, người phụ nữ này biết Vương Thế Kiệt sao?

Trước kia người quản lý của bọn họ không phải là Vương Thế Kiệt, đây cũng chính là gần nửa tháng trước mới thay người tới, lúc đầu không có ai phục oắt con còn trong trường kia, thế nhưng Vương Thế Kiệt người nọ thật đúng là tà đạo, dường như anh mời tất cả anh em uống rượu suốt đêm ở chung

một chỗ, đám đàn ông chính là cảm thấy kỳ lạ, thời gian một đêm đó, bọn họ liền tin phục Vương Thế Kiệt.

Ở trên bàn rượu có thể nhìn ra phẩm hạnh của một người, ở trong mắt Triệu Tứ, Vương Thế Kiệt tuyệt đối là một người có thể vì giúp anh em mà không tiếc cả mạng sống, bọn họ không muốn cái gì khác, chính là muốn người lãnh đạo như vậy là được, còn lại đều là vô nghĩa.

Thấy Triệu Tứ không nói lời nào, An Nhiên hơi nhíu mày: “Sao? Không biết Vương Thế Kiệt sao? Vậy thì biết Tô Mục không?”

Tô Mục, lão đại trước kia đã thăng chức đi rồi của bọn họ.

Ánh mắt Triệu Tứ vẫn luôn dừng ở trên người An Nhiên, nhìn người đó rất quen mắt, nhưng mà gã chính là không nhớ nổi, rốt cuộc là mình đã gặp qua cô ở nơi nào.

Đột nhiên, trong đầu Triệu Tứ dần hiện ra một người.

Người đó là, người đó ----

Trong nháy mắt sắc mặt Triệu Tứ trắng bệch, đúng là gã nghe không ít sự tích về người nọ, gã đã nói sao cô quen mắt như vậy, gã đã gặp cô, đó là trong một cuộc họp động viên, xa xa gã nhìn thấy người đó được bọn họ trong phòng sùng bái, đứng ở trên bục giảng, lạnh nhạt kể chuyện, cuối cùng, cô cúi người nói với mọi người: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người cuối cùng lựa chọn tin tưởng tôi.”

Chỉ là không ngờ, vậy mà gã tận mắt thấy người sống!

“Quân ----” Chữ chủ còn chưa nói ra, giọng nói An Nhiên liền truyền đến.

“Tất cả đều không biết sao? Không sao, chúng ta có thể từ từ làm.”

Thân thể Triệu Tứ đều mềm xuống, Die nd da nl e q uu ydo n gã nhìn An Nhiên cũng bắt đầu lắp bắp: “Không, không phải, biết, biết.” Gã không phải người ngu, nếu vào lúc này quân chủ cắt ngang lời của gã, chính là không muốn bại lộ thân phận của mình: “Nếu, nếu tiểu thư người biết lão đại Vương và lão đại Tô, vậy thì, vậy thì chuyện này coi như xong.”

An Nhiên chế nhạo: “Đám người kia...”

“Tiểu thư người yên tâm, yên tâm, tôi sẽ dạy dỗ những người này thật tốt, thật sự là xin lỗi.” Triệu Tứ chỉ thiếu chút nữa là cúi đầu khom lưng rồi.

Đối với chuyển biến muốn tìm cái chết đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người không có cách nào chấp nhận, chuyển biến này có phần cũng quá nhanh rồi.

“Lão đại, nhưng mà người phụ nữ kia...” Gã tóc đỏ ôm sống mũi của mình, còn dự định tiếp tục tố cáo hành vi của An Nhiên.

“Câm miệng!” Thế nhưng lời của gã tóc đỏ còn chưa nói hết, đã bị một tiếng của Triệu Tứ gọi trở về, sau đó quay đầu lại lần nữa, nhìn An Nhiên: “Thật sự là xin lỗi, cái này chúng tôi đi, lập tức liền rời đi.” Nói xong, phất tay với đám đàn em phía sau, cho người đưa đám người trên mặt đất đi.

Toàn bộ quá trình không có dây dưa chút nào, nhìn người phụ nữ trung niên thì xem thế là đủ rồi.

Lúc Triệu Tứ mang người đi, người phụ nữ trung niên còn chạy đi tới, nói với Triệu Tứ: “Anh là lão đại của đám người đó sao? Người của anh cầm tiền của tôi, đó chính là nói cậu ta thu tiền thay anh? Anh đã thu tiền của tôi, tại sao không dạy dỗ con bé đề tiện kia? Các người cho là tiền của tôi chính là lấy không sao? Tôi nói cho các người biết, không có cửa đâu!”

Lời nói của người phụ nữ trung niên làm cho vẻ mặt của Triệu Tứ trở nên càng dữ tợn: “Con bé đề tiện? Bà muốn đâm đầu vào chỗ chết đây!” Âm thanh dừng lại, một cái tát không chút lưu tình nào rơi ở trên người phụ nữ trung niên, người phụ nữ trung niên sợ ý một lúc, gương mặt vốn sưng đỏ lại càng thêm không thể nhìn.

Người phụ nữ trung niên ngã trên mặt đất, sự đau đớn trên mặt làm cho bà ngay cả nói cũng không nói được.

“Thật có lỗi thật có lỗi, tôi lập tức xử lý xong chuyện ở đây.” Triệu Tứ với vẻ mặt dữ tợn lập tức quay đầu, cúi đầu khom lưng với An Nhiên, không ngừng khom lưng, nhưng mà ánh mắt của gã căn bản không dám đối diện với An Nhiên, một tay gã kéo người phụ nữ trung niên ra khỏi tứ hợp viện, tiện thể, còn đóng lại cổng lớn của tứ hợp viện.

Xe đều dừng ở bên ngoài ngõ nhỏ, không khí dọc theo đường đi rất là đè nén, đến khi một gã đàn em trong đó không nhìn được, hỏi:

“Lão đại, anh làm gì mà phải sợ người phụ nữ kia vậy? Thân phận của cô ta rất lợi hại đúng không? Không phải là cô ta biết tên anh Vương và anh Tô sao? Lăn lộn ở đây, có ai không biết tên của bọn họ chứ?” Đến nỗi sợ như vậy sao?

Bốp ----

Một cú đánh không chút lưu tình rơi ở trên đỉnh đầu của gã đàn em, Triệu Tứ xoay người trở về, sau khi phát hiện đã không thấy được tứ hợp viện, gã mới thờ phào một cái: “Bọn này biết cái rắm gì! Cô ấy chính là người bọn mày muốn gặp, nhưng mà chính là không gặp được!”

“Ài?” Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Triệu Tứ, ngay cả gã tóc đỏ được điu cũng không nhận được đưa ánh mắt dừng ở trên người Triệu Tứ.

Triệu Tứ che mặt, nghĩ nghĩ lời mình vừa nói thật đúng là không đủ chặt chẽ: “Người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, vị cao nhất kia.”

Vị cao nhất kia sao?

Đó không phải là ----

Đó không phải là người trong truyền thuyết ----

Quân chủ sao!

“Anh nói người đàn ông kia là quân chủ của chúng ta sao? Quân chủ trong truyền thuyết kia sao?” Một đàn em trong đó phản khởi: “Em cũng cảm thấy khí chất của người đó rất không giống người thường, vừa nhìn thì đã biết là người có địa vị cao, anh ấy...”

Bốp ----

Lại là một cú đánh hung hăng!

“Ai nói với cậu cô ấy là nam hả?” Triệu Tứ hừ lạnh, da.nlze.qu.ydo/nn ngay sau đó ánh mắt dừng ở trên người gã tóc đỏ có sắc mặt đã sớm trở nên cực kỳ trắng xanh, vẻ mặt thâm độc: “Cậu đúng là có tiền đồ, mới vừa đến chưa tới vài ngày đã trêu chọc người nọ trong truyền thuyết, cậu thật là lợi hại.”

Tất cả mọi người đều sùng sốt.

Chẳng lẽ...

Cô bé kia, người phụ nữ lạnh lùng kia mới là quân chủ sao?

Sắc mặt gã tóc đỏ đã hoàn toàn từ trắng xanh biến thành trắng bệch rồi.

Mà về mặt bọn đàn em đi theo gã tóc đỏ lúc trước cũng rất khó coi, giống như hết hy vọng, bọn họ giống như muốn chết rồi. Trời ạ, vậy mà bọn họ lại trêu chọc đến quân chủ, bọn họ vậy mà lại vẫn ra tay với quân chủ, bọn họ...

Bọn họ đều làm cái gì vậy chứ!

“Tôi nói cho các cậu biết, tốt nhất thả tôi ra, bằng không tôi làm cho các người đẹp mặt!” Lúc này người phụ nữ trung niên bị gã đàn em áp chế trong tay đang kêu gào lớn tiếng.

Ánh mắt Triệu Tứ dừng ở trên người phụ nữ trung niên đang kêu gào, cười dữ tợn: “Bà có rất nhiều tiền đúng không? Vậy thì bà sẽ dùng số tiền đó của bà đặt mua cho mình ngôi mộ tốt một chút đi.”

Người phụ nữ này, bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bà.

Nếu không phải là bởi vì bà, bọn họ cũng không trêu chọc đến quân chủ, cũng sẽ không chọc quân chủ không thoải mái rồi.

“An Nhiên An Nhiên, rốt cuộc tại sao cô biết lão đại của bọn họ? Xem ra cô biết rất là nhiều người nha.” Vẻ mặt Hàn Trì vô cùng kỳ diệu nhìn An Nhiên, khuôn mặt sùng bái.

An Nhiên cười cười: “Bạn bè tương đối nhiều mà thôi.”

Vẻ mặt Hàn Trì hâm mộ: “Sao tôi lại không có bạn bè lợi hại như vậy chứ?” Chẳng qua là nói một cái tên là có thể làm cho người ta sợ đến như vậy, bộ dạng thật là lợi hại.”

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng trở lại phòng làm việc của chú Vương, chú Vương đã vớt lễ phục được gói kỹ cho họ: “Quần áo đều ở đây, các con thử nhanh lên một chút, xem có chỗ nào không ổn, lão già ông sửa cho các con một chút.”

An Nhiên và Phó Quân Hoàng hiểu rõ cười cười, An Nhiên ôm lễ phục của mình đi vào phòng trong thay quần áo.

Lễ phục của An Nhiên là một bộ lễ phục dạ hội cúp ngực màu xanh nhạt, đối với chiều cao của An Nhiên, trong đêm sinh nhật kia của cô, nhất định là phải mang giày cao gót, chú Vương cũng đã chuẩn bị giày phối hợp.

Âu phục của Phó Quân Hoàng và lễ phục dạ hội của An Nhiên là đồng bộ, chẳng qua âu phục của anh không giống ở chỗ là màu xanh đậm, mặc ở trên người anh rất là vừa người.

“Ừ, quả nhiên thẳng nhóc thối con chính là cái giá áo trời sinh, di@en*dyan(lee^qu.donnnn) quần áo của lão già ông mặc ở trên người con, cảm giác chính là không giống người thường.” Chú Vương vỗ bả vai của Phó Quân Hoàng, cười ha ha.

Lúc An Nhiên kéo cửa đi ra, cả người Phó Quân Hoàng đều ngơ ngác ngay tại chỗ, bên trong ánh mắt đen nhánh thăm thẳm đầy ánh lửa khác thường.

Một cái váy cúp ngực dài, kiểu dáng rất đơn giản, cũng không có thiết kế phức tạp, thế nhưng cảm giác chính là sau khi An Nhiên mặc vào lễ phục này, khí chất toàn thân cũng hoàn toàn không giống bình thường, thoát nhìn dường như càng thêm cao quý.

Lúc An Nhiên nhìn thấy Phó Quân Hoàng, giữa ánh mắt cũng xẹt qua một tia kinh diễm.

“Tay nghề của chú Vương đúng là không giống người khác.” Đây là cảm thán từ tận đáy lòng của An Nhiên.

Phó Quân Hoàng cũng không nói cái gì, chỉ là đứng ở chỗ đó, cho dù là mặt than, ánh mắt sắc bén, nhưng mà trên người anh cũng không nhìn được tản ra khí chất cao quý, toàn bộ là bộ dáng của một công tử cao quý.

Thấy hai người đứng chung một chỗ, chú Vương hài lòng cười cười, sau đó sau khi vòng quanh hai người vài vòng, chú Vương mới gật đầu nói:

“Không có chỗ nào phải sửa, các con lấy về đi, không biết đến lúc lễ trưởng thành của con nhóc con, có một chỗ cho lão già ông hay không đây?”

An Nhiên nở nụ cười: “Ai cũng có thể không có, nhưng mà không thể không có chú Vương người.”

“Con nhóc con chính là miệng ngọt, biết lão già ông thích nghe cái gì.” Chú Vương cười híp mắt nhìn An Nhiên, ngay sau đó ánh mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Không giống người nào đó, chỉ biết mặc quần áo, cũng không biết nói chút gì.”

Phó Quân Hoàng hơi giật mình, lúc này mới đưa ánh mắt dừng ở trên người chú Vương.

“Cảm ơn.” Trong ánh mắt đen nhánh thăm thẳm độ ấm nhàn nhạt.

Người lớn tuổi rất kiêu ngạo quay đầu sang một bên: “Hiếm lạ.”

Thế nhưng trong đáy lòng vẫn là đắc ý nho nhỏ một chút.

Trên đường trở về, Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, tay còn lại xách quần áo của hai người.

“Bảo bối, những người hôm nay kia, em biết sao?”

“Người của em.” An Nhiên nói thẳng.

Với khả năng thu được tin tức của Phó Quân Hoàng, An Nhiên tin tưởng bây giờ anh đã biết phần lớn thế lực của cô, chẳng qua là Vô Xá bí ẩn nhất, anh không thể nào tra ra chút nào.

Nói cho anh biết một phần, cũng không có gì là không thể.

Phó Quân Hoàng gật đầu, cứ như vậy đã nói rõ ràng.

“Sau này để cho người phía dưới của em đều chú ý một chút.” Phó Quân Hoàng nhớ tới mấy người hôm nay kia, bất giác nhíu mày: “Nếu như thiếu thủ hạ, anh cho em từ chỗ của anh...”

“Không cần, em không thiếu người. Nếu như người của em không đủ, em sẽ tìm anh mượn.” An Nhiên buồn cười nói.

“Nếu như, một môi, có anh.”

“Biết, biết, em một môi sẽ nói.” An Nhiên cười nói.

Sau khi lên xe, Phó Quân Hoàng thắt chặt đai an toàn cho An Nhiên, chỉ là lúc rời khỏi, anh khẽ chạm môi cô một chút, sau đó khóe môi anh mang ý cười khởi động xe, khởi động ở dưới ánh mắt hơi giật mình của An Nhiên.

Bên trong biệt thự trang trí kiểu thế kỷ Trung Âu.

Lại Tư cầm tấm thiệp mời xuất hiện ở trước cửa thư phòng, nhìn nhìn tấm thiệp mời trong tay, cuối cùng anh vẫn đưa tay gõ cánh cửa.

“Chủ nhân.”

“Vào đi.”

Lại Tư cung kính đẩy cửa đi vào, nhưng mà thiệp mời ở trên tay hơi buột chặt.

“Sao vậy? Lại Tư thân ái của tôi cũng không phải là một người giấu diếm lời nói.” Ánh mắt người đàn ông mang mặt nạ dời đi từ trên công việc, dừng ở trên vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lại Tư.

Lại Tư hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn đưa thiệp mời cầm trong tay đặt ở trên bàn làm việc của người đàn ông mang mặt nạ: “Chủ nhân, đây là thiệp

mời.”

“Hả? Nhà ai?” Người đàn ông mang mặt nạ cũng không có đưa tay động vào thiệp mời, thuận miệng hỏi.

“Là người của Từ Tình Ngưng đưa tới, là tham gia lễ trưởng thành của Phó An Nhiên.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve trên thiệp mời: “Sau đó thì sao? Có thể làm cho Lại Tư của tôi có phản ứng giống như thế này, xem ra không chỉ là có lễ trưởng thành đơn giản vậy?”

“Tin tức đáng tin, ngày đó Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên sẽ, đính hôn.”

Tay vuốt ve trên thiệp mời hơi dừng lại: “Đính hôn?” Giọng nói vẫn bình thản như trước, chỉ là Lại Tư hiểu rõ anh biết, rốt cuộc lúc này đây lòng chủ nhân chất chứa lửa giận như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Chương 95.3

“Chủ nhân, đến lúc đó thì chúng ta đi, hay là...”

“Đi, sao có thể không đi chứ? Đây chính là bảo bối nhỏ... của tôi mà.”

Anh đến là muốn nhìn xem, tiệc rượu đính hôn kia, rốt cuộc muốn tiến hành như thế nào.

Mà lúc này, trong tay Diêm Từ Diệp cũng nhận được một tấm thiệp mời giống như vậy, anh nhìn tên ở phía trên, trên khuôn mặt âm nhu kia không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Môn chủ, bây giờ vị kia đang ở trong tay EVE, nhưng mà tôi còn chưa tra được địa điểm cụ thể.” Kiều Từ Du đứng chỗ cách xa Diêm Từ Diệp hai mét, cung kính nói.

Diêm Từ Diệp cũng không nói lời nào, chỉ là ánh mắt vẫn dừng ở trên tấm thiệp mời như cũ, lúc người bên dưới đưa thiệp mời lên, tiện thể còn nói ra tin tức bọn họ vừa mới nhận được.

Gia muốn đính hôn với người khác.

Anh vốn cho là cả đời này gia cũng sẽ không kết hôn với người khác, cô đã từng dè bủ đối với hôn nhân như vậy, sao cô sẽ đính hôn với người khác chứ?

Mà bây giờ anh lại nghe nói, gia muốn đính hôn với người khác, cô lập tức sẽ trở thành vợ trên danh nghĩa của người khác.

“EVE sao.” Diêm Từ Diệp giống như đang tự lẩm bẩm, tối kỵ trong mấy ngày này, anh đều nghe được giọng nói không giải thích được của người phụ nữ, lúc đầu chẳng qua chỉ là một câu nói, không thấy được hình ảnh, mà bây giờ anh lại có thể thấy một hình ảnh mơ hồ.

Diêm Từ Diệp biết mình có chỗ nào đó không bình thường, thế nhưng anh đi bệnh viện làm kiểm tra, báo cáo kiểm tra chứng tỏ tất cả đều bình thường.

“Đi xuống đi, nếu như bọn họ không có hành động gì khác thường, vậy cứ như thế đi.” Tay mang găng tay trắng nhẹ nhàng trượt lên xuống trên thiệp mời, Diêm Từ Diệp lạnh nhạt nói.

Kiều Từ Du vô cùng kinh ngạc khi Diêm Từ Diệp không quan tâm đến “Tần Lam” kia, bây giờ bọn họ biết người ra tay phía sau là EVE, không phải bọn họ càng phải dốc sức lực đi thăm dò sao? Tại sao ngược lại... Cứ như vậy?”

Hay là nói, môn chủ thật sự cho rằng Phó An Nhiên kia là gia sao? Đừng nói đùa, trên thế giới này chỉ có một gia, người đó đã sớm chết rồi, cô bé con đây, sao có thể lại là gia của bọn họ?

“Chị, cô ấy sắp đính hôn.” Thiếu niên cuộn tròn thân thể của mình, vẻ mặt bất lực nhìn Bách Lý Lan: “Mấy ngày nữa cô ấy sẽ đính hôn, cô ấy đính hôn thì em làm sao bây giờ? Chị, em làm sao bây giờ?”

Bách Lý Lan thờ dài, cô ngồi trên ghế salon, nhìn em trai nhà mình núp ở góc giường: “Thân ái, đây chỉ là đính hôn mà thôi, không phải là kết hôn. Kết hôn còn có ly hôn, huồng hồ là đính hôn chứ?”

“Không, cô ấy không giống người khác.”

“Nếu không thì, chị giúp em đoạt lấy người?” Bách Lý Lan hỏi dò.

“Không, không được!” Thiếu niên lập tức đứng dậy, Diên Đa nhìn anh mắt vô cùng có tính uy hiếp nhìn Bách Lý Lan: “Chị, em chỉ là thích cô ấy, không thể bởi vì sự yêu thích của em làm cho cô ấy không hạnh phúc, em thích nhìn cô ấy cười, chị, chị không biết, cô ấy cười lúc thức dậy, rất đẹp.”

“Chị cười lên khó coi sao?” Bách Lý Lan cố làm bộ dạng đồ kị.

Khí thế cả người thiếu niên lập tức đã không thấy tăm hơi: “Không, không phải vậy, chị cũng rất đẹp, chỉ là, chỉ là...”

“Chỉ là cô ấy càng đẹp hơn có đúng hay không?” Bách Lý Lan cười nắc nẻ: “Em đùa nhỏ hư hỏng này. Chị nhận được thiệp mời của nhà họ Phó, đến lúc đó em...”

“Em không đi, em mới không cần đi nhìn hình ảnh sẽ làm em đau lòng.” Thiếu niên lắc đầu, anh co lại thành một cục lùn nữa.

“Nhưng mà thân ái, em còn chưa có đi tranh thủ mà, sao em biết cô ấy không thích em hả? Thân ái, thử một lần đi, nói không chừng cô ấy cũng có cảm giác với em.” Bách Lý Lan bắt đầu khuyên giải anh.

“Mới không cần, cô ấy nhất định đã sớm quên em rồi, cũng sẽ không nhớ em là ai, sao lại thích em.” Giọng nói thiếu niên buồn buồn, nghe rất là làm cho người đau lòng.

Bách Lý Lan khẽ mỉm đôi môi, vẻ mặt lạnh không nói thành lời.

“Không quan trọng, đến lúc đó chị giúp em giải quyết.”

Sao cô có thể cho phép em trai của mình không vui, không hạnh phúc chứ?

Lúc Vô Xá lấy được tin tức này, trước tiên Lam Nhược Khê gọi điện thoại cho An Nhiên, lúc An Nhiên nhận được điện thoại thì cũng sững sờ, cô cũng không có nghe người nhà nói đến.

Nhìn nhìn Phó Quân Hoàng còn đang nghiêm túc chọn này nọ, An Nhiên không sai biệt lắm hiểu được nguyên nhân bọn họ không nói với cô.

“Bảo bối, còn muốn mua cái gì sao?” Phó Quân Hoàng đẩy xe đẩy nhỏ, nghiêng người, hỏi An Nhiên.

An Nhiên cất điện thoại, nhìn xe hàng gần như đã bị làm đầy: “Nhìn lại một chút còn muốn mua gì đó hay không, sau khi mua xong rồi cũng không cần ra ngoài.”

Lúc hai người sắp đến cửa nhà, bỗng nhiên An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng đi dạo siêu thị, mua sắm rồi, trong mấy ngày này, nguyên liệu nấu ăn đều là Từ Tĩnh Ngưng mua, An Nhiên vẫn cố gắng nghĩ không đi qua.

“Lão soái ca, anh nói, có muốn chúng ta đính hôn hay không?” An Nhiên đi ở phía sau Phó Quân Hoàng, bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Phó Quân Hoàng nhíu mày: “Không muốn.”

An Nhiên nở nụ cười: “Tại sao?”

“Kết hôn, không cần đính hôn.” Cầm lên một túi sữa chua, sau khi nhìn ngày tháng, lại tiện tay cầm thêm vài túi, đặt ở trong xe hàng.

Quả nhiên.

Cho nên nói, không nói cho bọn họ biết là chính xác.

“A, cũng đúng.” An Nhiên cười cười, dĩ nhiên không nói cái gì nữa.

Nhưng mà Phó Quân Hoàng lại nhíu chân mày: “Làm sao vậy? Sao bỗng nhiên hỏi cái này?”

“Không có gì, chính là hỏi một chút.”

Chân mày Phó Quân Hoàng càng nhíu chặt lại: “Nếu như bảo bối thích, chúng ta có thể đính hôn trước.” Ngẫm lại không đúng, tiếp tục nói: “Nhưng mà đính hôn xong rồi thì lập tức sẽ kết hôn.”

An Nhiên rất kinh ngạc, không ngờ Phó Quân Hoàng sẽ nhượng bộ, đương nhiên, nếu như bỏ qua câu nói phía sau của anh, vẫn là rất tốt.

“Cũng nhiều như vậy rồi, nếu như đến lúc đó còn thiếu cái gì thì nói sau.”

Phó Quân Hoàng nghe lời đẩy xe hàng đi tính tiền, An Nhiên đi cùng ở phía sau anh.

Rất nhiều người tính tiền, Phó Quân Hoàng bọn họ đi vào phía sau cùng của đoàn người, mà đứng ở trước mặt bọn họ chính là một cụ bà, cụ bà nhìn

thăng chăm chăm Phó Quân Hoàng và An Nhiên, nhìn một chút, cụ bà nở nụ cười.

“Hai người các con là vừa kết hôn sao? Thoạt nhìn các con rất đầm thắm? Đầm đầm thắm thắm mới tốt, qua thêm cả đời như vậy, mới có thể hạnh phúc.” Cụ bà cười híp mắt nhìn An Nhiên và Phó Quân Hoàng, hiền từ nói.

Lúc cụ bà mở miệng nói câu đầu tiên, Phó Quân Hoàng liền quyết định vui vẻ hòa nhã với cụ bà này, bên trong ánh mắt đen nhánh càng thắm đầy ý mềm mại.

“Cháu gái, thấy chàng trai đối với cháu rất tốt nha.”

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, sau đó nói với cụ bà: “Dạ, anh ấy đối với con rất tốt.”

“Có thể ở chung một chỗ chính là duyên phận, các con nên nắm chắc duyên phận này, bằng không, bỏ lỡ, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm đối phương về.” Cụ bà phát ra tiếng thở dài.

“Sẽ không! Con sẽ luôn luôn nắm tay cô ấy!” Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng nói dài như vậy với một người xa lạ.

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng mua xong nguyên liệu nấu ăn trở lại nhà họ Phó thì đã là xế chiều rồi, chỉ là An Nhiên vừa mới đẩy cửa ra, liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo:

“Cố Hữu, Cố Hữu anh đứng lại đó cho em! Cố Hữu, em không muốn làm gì anh, chỉ là em muốn chụp với anh một tấm nữa thôi.”

Theo giọng nói xuất hiện là một cô gái tóc thắt bím đuôi ngựa, nhìn dáng dấp không xê xích bao nhiêu so với An Nhiên, khuôn mặt của cô nhỏ nhắn tròn trịa, ánh mắt rất to, thoạt nhìn thân thể hơi mập rất là dễ thương.

Cô là con gái của Phó Văn An, Phó Quân Nhã, mười bảy tuổi, nhỏ hơn An Nhiên một tuổi, bằng tuổi Cố Hữu.

An Nhiên hơi nghi ngờ tại sao Cố Hữu lại ở chỗ này, không đợi cô nghĩ kỹ, Cố Hữu đã vọt tới, một tay lấy cô chặn ở trước người của mình.

“An Nhiên, cô mau trông nom con nhóc điên nhà các người đi.” Trong giọng nói của Cố Hữu thắm đầy sự không kiên nhẫn.

Sau khi Phó Quân Nhã còn đang chạy nhìn thấy Phó Quân Hoàng và An Nhiên, dĩ nhiên liền bước chân của cô liền thu lại, thành thành thật thật chào hỏi Phó Quân Hoàng: “Chào anh hai. Chào chị họ.” Đối với Phó An Nhiên, tạm thời cô còn chưa biết xưng hô như thế nào.

Nhưng mà rất kỳ lạ chính là, chị họ này chỉ lớn hơn cô một tuổi, cảm thấy có hơi sợ hãi như vậy.

An Nhiên gật gật đầu, cười cười, ngay sau đó kéo Cố Hữu đang trốn sau lưng mình ra, đều giao thứ gì đó trên tay mình vào tay anh: “Không có chuyện gì chạy cái gì mà chạy. Một cô gái tốt biết bao.” Nói xong, An Nhiên lười kéo Phó Quân Hoàng đi, để lại Cố Hữu còn đang giương mắt nhìn tại chỗ.

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng bước vào sảnh lớn, An Nhiên cũng cảm thấy bầu không khí kỳ quặc.

Bên trong phòng khách không có cụ Phó ở đây, trong nhà chỉ có Phó Văn An và Cố Trường Thanh, về mặt người chủ nhà Phó Quân An từ trước đến nay đều luôn ôn hòa mà lúc này bộ mặt lại tức giận nhìn Cố Trường Thanh, ngón tay ông chỉ cửa, giọng nói vừa lạnh buốt mà vừa tức giận nói với Cố Trường Thanh:

“Cố Trường Thanh, cút! Cút ra khỏi nhà họ Phó!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Mỳ Trường Thọ (1)

Editor: Norah

An Nhiên và Phó Quân Hoàng bồng cả kinh!

Trong lúc đó đầu tiên Phó Quân Hoàng vọt tới bên người Phó Văn An, anh liền đứng chếch sau lưng Phó Văn An, cũng không nói chuyện, chỉ là ánh mắt như mực kia bình thân dừng ở trên người Cố Trường Thanh.

An Nhiên cũng đi đến bên người Phó Văn An, chân mày hơi nhíu lại: “Ông cụ Cố, hai người đây là sao vậy?”

Thấy động tác như vậy của An Nhiên và Phó Quân Hoàng, đáy lòng Cố Trường Thanh không khỏi cười khổ, người nhà họ Phó, quả nhiên là bao che khuyết điểm.

“Có chút hiểu lầm với chú nhỏ Phó nhà các con, xem ra trong thời gian ngắn, ông là không được đến nhà họ Phó của các con rồi.” Cố Trường Thanh lộ ra chút bất đắc dĩ, hai tay mở ra, cười khổ.

“Sao vậy, ông cụ Cố người muốn đến, chúng con cũng không thể ngăn cản người đến có phải không?” An Nhiên vẫn không nhúc nhích, cô vẫn đứng ở bên người Phó Văn An, cười với Cố Trường Thanh, chỉ là nụ cười kia, nhìn thế nào, thế nào cũng vừa khách khí vừa xa lánh.

Cố Trường Thanh thở dài, chỉ là tầm mắt của ông dừng ở trên người Phó Văn An đang có vẻ mặt giận dữ một chút, mới nói: “Chuyện chú nói, con suy nghĩ kỹ một chút.”

Nói xong, Cố Trường Thanh xoay người rời đi, không có dừng lại chút nào.

Mà lúc này Cố Hữu vẫn đang bị Phó Quân Nhã đuổi theo ở trong sân đương nhiên không biết rốt cuộc trong phòng khách đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy ông nội mình đi ra, biết đây là muốn đi rồi, nhanh chân bỏ chạy.

Chỉ là lúc đang chạy đi ra ngoài, còn không quên hô một câu với An Nhiên đang ở trong phòng khách: “Tạm biệt An Nhiên, đến lúc đó tôi quay lại thăm cô.”

Phó Quân Nhã đuổi theo Cố Hữu tới cửa, nhưng mà lúc cô vừa chạy ra ngoài cửa, xe của ông cụ Cố đã lái đi rất xa rồi.

Mà trong lòng cô là một câu kia: Tại sao anh không phải đến thăm em cũng không có nói gì.

Lúc này bầu không khí bên trong sảnh lớn rất kỳ quặc.

Phó Quân Hoàng cũng không hỏi Phó Văn An cái gì, rõ ràng Phó Văn An cũng không muốn nhiều lời, An Nhiên đưa một ly nước trắng cho ông.

“Chú nhỏ, hay là uống nước đi. Chú không muốn nói, chúng con cũng sẽ không hỏi chú, bên ông nội chúng con cũng sẽ không nói thêm cái gì, chỉ là tự chú có thể xử lý tốt là được.” Về mặt An Nhiên có hơi mâu thuẫn, cô chính là không hiểu tính tình chú nhỏ Phó tốt như vậy mà lúc gặp phải Cố Trường Thanh, phản ứng lại lớn như vậy.

Phó Văn An đã ngồi xuống, thoát nhìn về mặt của ông cũng không tốt, hai tay cầm ly nước, mím chặt đôi môi.

Hai người An Nhiên và Phó Quân Hoàng ngồi vào phía ngoài trên ghế salon nhìn ông, không ai nói chuyện.

Lúc Phó Quân Nhã tiến vào, liền thấy tình hình chính là như vậy.

Bây giờ cô còn đang vì Cố Hữu không chịu quan tâm cô mà tức giận, cô đặt mông ngồi ở trên ghế salon, hoàn toàn không có chú ý đến không khí lúc này có cái gì khác thường.

Phó Quân Nhã ở tỉnh S chính là một sự tồn tại quý báu, nhà họ Đào ở tỉnh S cũng coi là dòng họ nhà thương lớn hạng nhất, hơn nữa thân phận của Phó Văn An đặt ở nơi này, ai dám cho cô nhìn sắc mặt.

Phó Quân Nhã biết vấn đề thân phận của mình, Die nd da nl e q uu ydo n rốt cuộc người xung quanh nào đối xử thật lòng với cô, hoặc là giả vờ tăng bốc cô, một người cô cũng không phân biệt được, nhà họ Đào bảo hộ cô quá tốt.

Cô không nghĩ ra, cô nhận được sự yêu mến của người khác như vậy, bộ dạng cũng rất dễ thương rất được, tại sao Cố Hữu nhất định không thích cô chút. Cô một người rầu rĩ tựa ở trên ghế salon, nếu là lúc trước, Phó Văn An nhất định đã sớm hỏi cô làm sao vậy, nhưng mà hôm nay Phó Văn An đến bây giờ cũng không có mở miệng nói một câu.

Phó Quân Nhã vẫn là không nhận được, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người An Nhiên, rầu rĩ nói:

“Chị họ, tại sao Cố Hữu không thích em?”

An Nhiên còn chưa có mở miệng, không ngờ Phó Văn An vẫn luôn im lặng không nói bỗng đứng dậy, lạnh lùng nói:

“Thích Cố Hữu cái gì! Nếu như con dám thích người nhà họ Cố, ba đánh gãy chân của con!”

Phó Văn An nóng nảy lên làm Phó Quân Nhã sợ choáng váng, cô chính là lần đầu tiên thấy Phó Văn An giận dữ lớn đến như vậy.

Cô lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị Phó Văn An gào lên như vậy.

Ở trong cảm nhận của cô, Phó Văn An vẫn luôn là âm áp, cho dù là lúc cô đi theo ông đến quân đội của ông, ông đối đãi với binh lính của mình cũng đều là mềm mỏng, cô chưa từng gặp qua ông tức giận, cho dù là lúc mẹ trêu chọc ông tức giận, ông cũng chỉ là ngồi ở một bên tự hỏi mình, không đến nửa giờ sau ông sẽ chủ động tìm mẹ nhận sai nói xin lỗi, mặc dù không phải lỗi của ông, ông cũng sẽ cúi mình trước.

Ba đã từng nói qua với cô, là ông có lỗi với mẹ, làm khổ mẹ, mẹ vì ông bỏ ra rất nhiều, ông không nên làm mẹ tức giận. Khi đó cô đã nghĩ, cô nhất định phải tìm một người đàn ông dịu dàng giống ba làm chồng mình.

Nhưng mà hôm nay, nhưng là lần đầu tiên người đàn ông này gào lên với cô.

Phó Quân Nhã không chịu nổi, nước mắt rơi xuống róc rách, mặc dù cô không có khóc lên lớn tiếng, thậm chí cũng chỉ là nhìn Phó Văn An như vậy mà im lặng khóc, nhưng mà khóc như vậy rất làm người ta đau lòng.

“Sao chú lại quát lên với Tiểu Nhã?” An Nhiên nhìn Phó Văn An một cái, mà cái nhìn này An Nhiên thấy được đau lòng trong đáy mắt ông, nhưng mà cho dù như vậy, Phó Văn An cũng không có nói một câu, ông lạnh nhạt đứng dậy, xoay người đi lên lầu.

An Nhiên nháy mắt với Phó Quân Hoàng, để anh theo sau.

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên một cái, An Nhiên trừng anh, anh mới theo sau.

Thấy Phó Quân Hoàng và Phó Văn An đều không có ở đây, Phó Quân Nhã uất ức đến không nhịn được lập tức liền khóc lên, cô khóc nghẹn ngào:

“Em... em chính là... chính là thích Cố Hữu thì sao, hic, không cho thích thì không thích, làm gì, tại sao phải đánh gãy chân của em hic...”

An Nhiên gần như chưa từng an ủi người khác, cô lên tiếng thờ dài, nhẹ nhàng vỗ sau lưng Phó Quân Nhã, cố hết sức để giọng nói của mình nghe không còn cứng nhắc: “Bây giờ chú nhỏ chẳng qua là đang nổi nóng, cũng không phải chú ấy thật sự đang giận em, chờ trôi qua một lúc, liền không có chuyện gì.”

“Cho tới bây giờ em, chưa từng gặp qua ba giận dữ lớn như vậy, trước kia ba cũng không như vậy, cho tới bây giờ đều là dỗ dành em... Chị họ, hic... chị họ ba đây là làm sao vậy, có phải hay không ba... có phải chỗ nào khó chịu không thoải mái hay không?” Phó Quân Nhã ghé vào trên người An Nhiên, thân thể không ngừng nức nở, thoạt nhìn bộ dáng rất là đau lòng.

An Nhiên nở nụ cười, đưa nhỏ chú nhỏ Phó dạy dỗ ra quả nhiên không giống người khác, cho dù là trong tình huống như thế, còn có thể suy nghĩ có phải thân thể không thoải mái hay không mới có thể gào lên với cô như vậy.

“Ừ, thân thể chú nhỏ không phải là rất thoải mái, vừa rồi lúc bọn chị đi vào thì thấy hình như chú nhỏ không phải thật vui vẻ. Cho nên vừa rồi lúc em đi vào bọn chị cũng không có nói chuyện, cũng là bởi vì bọn chị không dám nói lời nào, nếu không chú nhỏ sẽ tức giận.” An Nhiên cũng không muốn nói dối, vẫn là dỗ dành cô bé này trước rồi nói sau.

“Vậy, vậy bây giờ em đi lên đi xem ba một chút.” Nói xong, die,n da.nlze.quydo/mn Phó Quân Nhã đứng dậy từ trong ngực An Nhiên muốn đi lên lầu.

An Nhiên kéo cô lại: “Bây giờ chú nhỏ đang nói chuyện với anh của em, chờ anh của em đi ra từ bên trong, em lại đi vào.” Nếu như cô bé này đi vào thì không phải lúc, cũng sẽ không tốt.

Phó Quân Nhã cũng cảm thấy vậy, cô liền đứng ở trước cầu thang nhìn, trên mặt tròn trịa kia vẫn còn nước mắt, chỉ là bên trong đáy mắt hơi lộ vẻ lo lắng.

An Nhiên thờ dài, lấy một ly nước, đưa cho cô bé: “Uống nước đi, bọn họ lập tức sẽ đi ra.”

Phó Quân Nhã nhìn cái ly trong tay An Nhiên, ngay sau đó rất là ngượng ngùng nhận lấy, cái miệng nhỏ uống.

Vừa rồi cũng không biết cô làm sao liền nhào tới trong ngực cô ấy khóc, lúc vừa mới bắt đầu gặp An Nhiên này, cô đúng là rất sợ cô ấy.

Thực ra, cảm giác có một người chị, cũng là rất tốt.

Quả nhiên, Phó Quân Nhã vừa uống xong nước, Phó Quân Hoàng liền xuất hiện trước cầu thang, trong tầm mắt của anh thoáng nhìn qua Phó Quân Nhã, sau đó anh liền nhìn thẳng đi đến bên người An Nhiên, nắm tay của cô đi về phòng của mình.

Phó Quân Nhã hơi nghi ngờ với quan hệ của hai người, cô nghe nói người chị họ này là đứa nhỏ mà anh Phó nhận nuôi, nhưng mà sau này không biết thế nào, cô lại bắt đầu đều gọi chú, không gọi ông, cũng không gọi anh Phó là ba, mà là gọi tên, kỳ quặc hơn nữa chính là, cô cũng đã lớn như vậy rồi, sao vẫn ngủ cùng một phòng với anh Phó.

Chuyện này cô đã từng hỏi mẹ cô, mẹ bảo cô hỏi ít đi, đừng dính vào, cô cũng không hỏi nhiều.

Không hề suy nghĩ nhiều, Phó Quân Nhã chạy lộc cộc đi lên lầu, đi an ủi ba của mình.

Mà lúc này An Nhiên trở lại trong phòng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó Quân Hoàng, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Phó Quân Hoàng lắc đầu: “Không nói.” Chú nhỏ không chịu nói.

An Nhiên thờ dài, cô cũng không mong đợi anh có thể hỏi được chuyện gì xảy ra, hai người đều là người không biết nói chuyện, bạn có thể mong đợi anh cái gì?

Phó Quân Hoàng đi về phía trước, ôm chặt An Nhiên vào trong ngực của mình, nói nhỏ: “Thoạt nhìn chú nhỏ, rất tức giận.”

“Ừ, biết.”

“Anh không thích.” Phó Quân Hoàng hơi nhú chân mày.

“Ừ, biết.” Hai tay An Nhiên vòng ở hông của anh, dĩ nhiên là cô biết anh có ý gì.

Trong ngày thường, thoát nhìn Phó Quân Hoàng đối với cái gì đều là lạnh lùng, trên thực tế, anh lại là một người trọng tình nhất. Anh hy vọng mọi người anh quan tâm có thể vui vẻ, sống dễ dàng, ngày hôm nay thấy Phó Văn An tính tình ôn hòa nổi giận phát hỏa, dĩ nhiên là trong lòng anh không dễ chịu.

Phó Văn An không chịu nói cho bọn họ biết nguyên nhân tức giận tự nhiên là có lý do, dĩ nhiên xem trong lúc Phó Văn An và Cố Trường Thanh có chuyện gì thì bọn họ không biết.

Nếu không biết vậy thì liền tự đi thăm dò thôi.

“Yên tâm, sẽ không có chuyện gì.”

Phó Quân Hoàng đặt cằm ở trên đỉnh đầu An Nhiên, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên.

Bên trong căn phòng trang trí theo phong cách châu Âu.

Tiếng mở cửa vang lên.

Người đàn ông mang mặt nạ sữa sang lại ống tay áo của mình, bước vào bên trong căn phòng, lúc anh nhìn đến bóng dáng lui ở trong góc, trên khóe môi gợi lên một chút độ cong.

“Tần Lam, cô còn đang chờ cái gì, hả?” Người đàn ông mang mặt nạ đi đến trước bóng dáng kia, đứng lại.

Từ lúc người đàn ông mặt nạ đi vào, Tần Lam vốn là co rúc vào một chỗ liền co rúc lợi hại hơn.

Hai tay cô ôm đầu gối, phía sau lưng dán lên tường thật chặt, ngồi im ở trong góc tường, hai chân gập lại, đầu chôn thật sâu ở giữa hai chân, không nhúc nhích, cái gì cũng không nói.

Trong ánh mắt lộ ở bên ngoài xẹt qua một tia hơi lo lắng, Tần Lam mà anh biết không phải là như vậy!

“Cô đứng lên cho tôi!” Không có lý do, giọng nói đích xác thờ ơ trở nên lạnh lùng trong nháy mắt, thái độ lạnh lùng cứng rắn làm cho thân thể Lại Tư đều bất giác run lên.

Tần Lam co rúc vào một chỗ bất giác run lên, cô chính là căng co chặt thân thể lại, bả vai hơi run rẩy.

“Nếu cô là Tần Lam thì đứng lên cho tôi!” Trong giọng nói lạnh lùng cứng rắn mang theo sức mạnh tuyệt đối, giữa ánh mắt kia thẩm một tia tàn bạo: “Sao vậy? Bất động? Chờ người tới cứu cô sao? Chờ Diêm Từ Diệp sao?”

Nghe được ba chữ Diêm Từ Diệp này, người vốn đang co rúc vào một chỗ bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt vừa đen nhánh vừa đơn thuần liền dừng ở trên người đàn ông mang mặt nạ, trong miệng không nhin được mà nỉ non thành tiếng:

“Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp...” Anh sẽ đến đón cô về nhà, sẽ trở lại đón cô về nhà.

“Câm miệng!” Giọng nói giận dữ bỗng nhiên vang lên làm cho thân thể Tần Lam không nhin được mà co rúm lại.

Bỗng nhiên người đàn ông mang mặt nạ bắt lại Tần Lam co rúc vào một chỗ, một bàn tay của anh chộp vào trên cánh tay của cô, mạnh mẽ nhìn cô, đôi mắt thâm độc gắt gao dừng ở trên người của cô:

“Tần Lam, cô phải nhớ kỹ cô là của tôi! Của tôi! Là tôi cho người giết cô, cuối cùng là cô chết ở trong tay của tôi! Người cuối cùng ở cùng với cô là tôi! Không phải là Diêm Từ Diệp, có nghe thấy hay không, không phải là Diêm Từ Diệp! Là tôi! Là tôi giết chết cô!”

Sắc mặt Lại Tư đứng ở phía sau người đàn ông mang mặt nạ chợt biến đổi, toàn bộ tầm mắt đều dừng ở trên người đàn ông, trong ánh mắt thẩm sự không thể tin.

Tần Lam chết là mười bốn năm trước, mười bốn năm trước, chủ nhân mới bao lớn, sao có thể là anh giết Tần Lam được?

“Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp!” Tần Lam bị người đàn ông mang mặt nạ dọa sợ, cô hoảng sợ nhìn anh, chỉ có thể bất lực gọi tên người duy nhất cô quen thuộc, thậm chí dưới cái nhìn chăm chăm của người đàn ông mang mặt nạ, phát ra tiếng kêu gào: “Diêm Từ Diệp!”

“Chủ nhân!” Lại Tư bước nhanh đến phía trước người đàn ông mang mặt nạ đang muốn nổi giận, dĩ nhiên đưa tay ngăn anh dừng lại: “Chủ nhân, không nên làm ra chuyện khiến bản thân hối hận.”

Người đàn ông mang mặt nạ bởi vì lời nói của Lại Tư mà hơi ngăn ra, ánh mắt giận dữ từ từ khôi phục sự trấn tĩnh, tầm mắt của anh trở về trên người Tần Lam lần nữa, lúc này hai tay Tần Lam ôm đầu, một lần lại một lần gọi tên Diêm Từ Diệp, một lần lại một lần...

Bỗng nhiên người đàn ông mang mặt nạ bật cười, cười cười, anh liền buông lỏng Tần Lam ra, chính mình ngã ngổ trên mặt đất, một tay ôm mặt của mình, che ở đôi mắt của mình.

Tần Lam...

Gia à...

---- Muốn leo lên giường của tôi sao? Cậu có tư cách gì?

---- Tôi đối với đứa nhỏ lớn một chút như vậy, không có tính thú, nhanh qua một bên chơi đùa đi.

---- Muốn có được tôi sao? Vậy thì vượt qua tôi đi.

Giọng nói trong lạnh lùng mang theo thờ ơ này không ngừng vang lên trong đầu anh, ngay cả dáng vẻ cô lúc nói chuyện anh cũng có thể mô phỏng theo không sai chút nào.

Anh vượt qua cô, bây giờ anh đi ở trên độ cao như vậy, nhưng mà tại sao, cô lại không có ở đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Chương 96.2

“Chủ nhân?” Lại Tư có chút không biết làm sao nhìn chủ nhân đang ngã ngổ ở trên thảm, anh đi theo người lâu như vậy rồi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng như vậy của anh.

Tầm mắt dừng ở Tần Lam vẫn co rúc vào một chỗ gọi tên Diêm Tử Diệp như cũ, trong ánh mắt Lại Tư hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, lúc tầm mắt của anh trở về trên người đàn ông mang mặt nạ lần nữa, Lại Tư thở dài đi về phía trước, đưa tay muốn đỡ anh.

“Chủ nhân, trên mặt đất lạnh, chúng ta trở về phòng đi.”

Trên mặt đất lạnh...

---- Gia, trên mặt đất lạnh, chúng ta mang giày vào đi.

---- Làm sao? Bây giờ ngay cả tự do này cũng không cho tôi sao?

Bạn xem, người phụ nữ đó chính là như vậy, lúc anh đối với cô cuồng nhiệt nhất, cô biến mất bất vô âm tín, cô hoàn toàn đã chết trên tay của anh, như vậy sau đó, sau đó làm sao?

Sau này anh chiếm được thứ mình muốn, nhưng mà, tim của anh một chút, hoàn toàn, trống rỗng.

“Chủ nhân, trang phục tiệc rượu hôm sau đã chuẩn bị xong, người có muốn đi nhìn một cái hay không?” Đây là chiêu cuối cùng của Lại Tư.

Tiệc rượu hôm sau.

Đúng rồi, tiệc rượu của cô, tiệc rượu sinh nhật của cô, cũng là tiệc rượu... đính hôn của cô.

Người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy, hồ hững xoay người, tầm mắt không rơi xuống trên người Tần Lam chút nào.

Chuyện đã xảy ra giữa Phó Văn An và Cố Trường Thanh, An Nhiên và Phó Quân Hoàng cũng không có nói cho người khác biết, Phó Quân Nhã cũng không biết Phó Văn An và Cố Trường Thanh đã âm ỉ một trận, cô chỉ cho là thân thể ông không thoải mái, lúc cô đi xin thứ lỗi, Phó Văn An không nói gì, chỉ là ôm cô nói xin lỗi.

Thoạt nhìn bộ dáng một ngày này của Từ Tĩnh Ngưng rất là bận rộn, điện thoại không ngừng, hơn nữa đều là nhận sau lưng An Nhiên bọn họ, chẳng qua An Nhiên kỳ quái là, cùng nhau bận rộn còn có cô nhỏ Đào Ngừ Song vừa về nhà không bao lâu.

Nghĩ đến, nhất định là bọn họ đang bận rộn chuyện tiệc rượu kia.

An Nhiên giả bộ cái gì cũng không biết, đương nhiên bà cũng sẽ không nói cho An Nhiên.

Lúc buổi tối, Phó Văn An lại trở về công tử đệ dàng kia, trên nét mặt không có bất thường chút nào.

Lễ mừng năm mới sắp đến gần rồi, chuyện trong quân đội càng nhiều hơn, Phó Văn Thắng đã đi trở về trong quân đội rồi, Phó Văn An và Phó Quân Hoàng đều đang ở trong kỳ nghỉ, cũng không có trở về quân đội.

Phó Văn An đây là được cấp trên cho nghỉ thêm nhiều ngày, trong thời gian ngắn thì không trở về được.

Sau khi ăn xong, Phó Văn An bị cụ Phó gọi đến thư phòng, thật lâu cũng không có ra ngoài, kể cả đi vào cùng nhau còn có Phó Quân Hoàng.

Lúc Phó Quân Hoàng đi ra từ trong thư phòng thì đã khuya lắm rồi, khi đó An Nhiên đã chờ đến ngủ rồi.

Phó Quân Hoàng tắm xong đứng ở mép giường, mượn ánh đèn hơi yếu nhìn An Nhiên hồi lâu, đến khi An Nhiên mơ màng mờ mắt, Phó Quân Hoàng mới xoay người lên giường, ôm chặt An Nhiên vào trong ngực của mình, sau khi hạ xuống nụ hôn nhẹ nhàng trên trán cô rồi mới tắt đèn ở đầu giường đi.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, Die nd da nl e q uu ydo n một ngày này là sinh nhật của An Nhiên, An Nhiên thức dậy rất sớm, chỉ là người ngủ ở bên gối cô đã sớm thức dậy.

An Nhiên hơi ngơ ngác, sau khi mặc xong quần áo, An Nhiên mang dép xuống lầu, lầu dưới rất yên tĩnh, người trong nhà đều vẫn chưa thức dậy.

Nhìn xuống đồng hồ treo tường, mặt trên cho thấy mới đúng năm giờ, năm giờ ngày mùa đông vẫn là tối đen.

Nhưng mà Phó Quân Hoàng đi đâu vậy?

Lúc An Nhiên đang tính xoay người đi lên lầu, nghe được một ít tiếng động.

An Nhiên đi theo tiếng động, là phát ra từ phòng bếp.

Khi cô đi nhẹ nhàng chậm chạp đến cửa nhà bếp, lúc thấy người đang đứng ở nhà bếp bận rộn, vẻ mặt An Nhiên có hơi ngơ ngác.

Người đàn ông đứng thẳng ở bên trong nhà bếp kia mặc một bộ đồ ngủ, mặc một cái tạp dề, trong tay đang nhào nặn một khối bột trắng trắng.

An Nhiên không thấy được vẻ mặt của anh, anh đưa lưng về phía cô, chỉ là nhìn từ trên động tác của anh, bây giờ anh làm nhất định cũng là khó chịu, từ trên động tác cứng ngắc của anh là có thể không sai biệt nhìn ra.

Tầm mắt dừng ở trên một cái bàn một bên, chỗ đó có một đồng sản phẩm thất bại, chính là bột làm không thành công.

“Lão soái ca, anh đang làm gì vậy?” An Nhiên vốn không muốn làm phiền anh, nhưng mà lúc nhìn thấy hai tay anh nhào nặn bột, An Nhiên vẫn là không nhịn được lên tiếng.

Thực ra trong lòng cô không sai biệt lắm có một đáp án, chỉ là cô muốn nghe chính miệng anh nói mà thôi.

Nghe thấy giọng nói của An Nhiên, Phó Quân Hoàng bỗng cả kinh, phản xạ có điều kiện giấu đi bột trên tay mình, không biết làm sao căng thẳng thái quá, bột từ trong tay anh trượt rơi xuống, rơi xuống trên tấm thớt ở một bên.

Về mặt Phó Quân Hoàng liền mất tự nhiên trong nháy mắt, An Nhiên biết, lão soái ca đây là xấu hổ.

An Nhiên đi đến bên người Phó Quân Hoàng, nhìn bột mì đầy đất nhà bếp, cười híp mắt nhìn anh: “Anh đây là muốn làm cái gì?”

Không biết lúc nào thì trên mặt Phó Quân Hoàng dính một ít màu trắng bột mì, ngay tại chỗ khóe miệng, thoát nhìn rất là có hương vị người đàn ông của gia đình.

An Nhiên cũng không nói cho anh biết, để anh mang theo như vậy.

Phó Quân Hoàng thấy không che giấu được, hơi nhú chân mảy lại, vẻ mặt hơi cứng, nhưng mà anh vẫn là trả lời như trước:

“Nấu cơm.” Đúng, bây giờ anh đang nấu cơm.

“Sáng sớm thức dậy nấu cơm sao?” An Nhiên nhướn một bên lông mày lên.

Phó Quân Hoàng gật đầu.

Anh sợ làm không kịp, cho nên sáng sớm đã thức dậy.

An Nhiên bước về phía trước, cũng không để ý anh có mặc tạp dề hay không, trên tạp dề có dính nhiều bột mì hay không, cô tiến lên ôm lấy anh, nhẹ giọng nói:

“Thân ái, sinh nhật vui vẻ.”

Thân thể Phó Quân Hoàng bỗng cứng đờ.

Không phải bởi vì câu sinh nhật vui vẻ kia của cô, mà là hai chữ phía trước.

Trong đôi mắt đen nhánh xẹt qua một tia tình cảm, anh giật mình cúi đầu nhìn cô, cổ họng hơi khô khốc, anh có chút cố hết sức nói:

“Em vừa mới nói cái gì?”

An Nhiên biết anh muốn nghe cái gì, cũng không nói thẳng, nói lại một lần nữa: “Thân ái, sinh nhật vui vẻ.”

Phó Quân Hoàng nở nụ cười, vẻ mặt không hề cứng đờ như vậy nữa, anh sợ hai tay mình dính trên người An Nhiên, cũng không có ôm cô, chẳng qua là nhẹ nhàng dùng cằm cọ đỉnh đầu cô, dịu dàng nói:

“Thân ái, sinh nhật vui vẻ.”

Hai người cứ ôm nhau như vậy, đến một lúc thì Phó Quân Hoàng chợt đẩy An Nhiên từ trong ngực mình ra, gương mặt cứng rắn nói:

“Trên người bạn.” Anh vẫn đang mặc tạp dề, trên tạp dề tất cả đều dính dầu mỡ.

Sở dĩ An Nhiên bị đẩy ra có hơi mù mịt, die,n da.nze.quydo/mn nghe thấy Phó Quân Hoàng giải thích cô cũng không nói thêm gì, cô liền trực tiếp đứng ở trước người Phó Quân Hoàng, vẻ mặt dịu dàng nhìn anh: “Lão soái ca đang tự nấu cho chúng ta sao?”

Phó Quân Hoàng lắc đầu: “Tự nấu cho bảo bối.” Thấy vẻ mặt dịu dàng của cô, anh không khỏi liền nói lời muốn giấu cô ra.

“Nấu cái gì?” An Nhiên tiếp tục cười.

Phó Quân Hoàng hơi mím môi, rõ ràng là không muốn nói.

“Lão soái ca?”

“Mỳ trường thọ.”

Phó Quân Hoàng nói ba chữ đó rất chậm, trong giọng nói xen lẫn một ít ngượng ngùng.

Lúc An Nhiên thật sự nghe được ba chữ này, lòng An Nhiên vẫn là không nén lại được điên cuồng nhảy dựng lên, thậm chí đáy lòng của cô cuộn cuộn xông tới một dòng tình cảm, nếu không phải là bị cô đè nén lại, thật đúng là không biết cô có thể sẽ khóc tại chỗ hay không.

Tại sao anh luôn đối tốt với cô như vậy chứ?

An Nhiên nhìn thấy trong nồi có chút gì đó thoát nhìn rất là lạ, trong bát ở một bên còn có một ít đồ giống như là sợi mì, chỉ là thoát nhìn độ dày kia đều xem thật ra không thể nào dễ nhìn.

Anh đã làm lại nhiều lần lâu rồi.

Lúc này đây An Nhiên cũng không để ý đến Phó Quân Hoàng nói trên người bạn, cô hướng về phía trước, ôm anh thật chặt, tựa ở trong ngực của anh, hai tay vòng chặt ở hông của anh, giọng nói của cô có hơi nhỏ đi:

“Quân Hoàng, cảm ơn anh.”

Phó Quân Hoàng còn muốn tiếp tục đẩy An Nhiên ra lập tức liền bất động.

Vốn là về mặt ngượng ngùng, bây giờ là hoàn toàn đỏ lên.

“Không, không phải, mỳ còn chưa có, chưa có nấu xong.” Lần đầu tiên, thiếu tướng Phó vĩ đại đỏ mặt.

“Không sao, chúng ta từ từ nấu.” An Nhiên dựa vào trên ngực của anh, chậm chậm nói: “Anh nấu cho em mỳ trường thọ, vậy em cũng nấu cho anh, có được hay không?”

Rõ ràng An Nhiên cảm thấy thân thể Phó Quân Hoàng cứng ngắc lại.

“Quân Hoàng, không thể một mình anh luôn đối tốt với em.” Anh đối xử với cô như vậy, sao cô có thể không đối tốt với anh được chứ? Sao cô có thể chỉ không ngừng tiếp nhận mà không trả giá chứ?

Cổ họng Phó Quân Hoàng kịch liệt khô khốc, anh cố sức nói: “Được, cùng nhau.”

An Nhiên cười, cô đi ra từ trong ngực của anh, cười đưa tay lau bột mì trên khóe miệng và mặt anh, chỉ là Phó Quân Hoàng thuận tay đi lau tiếp, chỗ đó lại thêm dấu vết màu trắng.

An Nhiên hơi ngơ ngác một lúc, cũng không tiếp tục lau cho anh, vẫn là chờ nấu xong mỳ trường thọ rồi lau đi.

Phó Quân Hoàng mặc tạp dề cho An Nhiên, sau khi nghiêm túc thắt xong dây lưng cho cô, mới rửa tay, cầm lên khối bột mì kia một lần nữa.

Mặc dù An Nhiên vẫn tương đối có tin tưởng trên thức ăn đơn giản, nhưng mà ở trên thức ăn làm bằng bột mì, thật đúng là... không biết gì cả.

Hai người đều cái gì cũng không biết, chỉ có thể dựa vào kiến thức lý thuyết của chính mình mà làm.

Phó Quân Hoàng phân một khối bột mì cho An Nhiên, thoạt nhìn đáng vẻ nhào nặn của An Nhiên thuần thực hơn Phó Quân Hoàng một chút. Phó Quân Hoàng say sưa nhìn động tác của cô, lại đưa tầm mắt trở lại trên khối mì của mình lần nữa, bắt đầu nhào nặn lại lần nữa.

Không biết hai người lăn qua lăn lại bao lâu, đến lúc hai người bỏ mỳ trường thọ vào trong nồi thì trời đã sáng rồi.

Tất cả gia vị mình có thể nghĩ đến đều cho vào trong nồi, hai người đều là cố gắng hết sức làm mùi vị cho đối phương ngon hơn, cho dù là món ăn không thể nào đẹp mắt, mùi vị cũng nhất định phải khá hơn chút.

Bưng mỳ trường thọ đến trong phòng ăn, hai người nhìn nhau cười một tiếng, gần như là trăm miệng một lời nói:

“Sinh nhật vui về.”

Đáy lòng Phó Quân Hoàng vẫn luôn là ảm áp, di@en*dyan(leequdonnn) nhìn trên hai tay An Nhiên đang bưng mỳ trường thọ, đáy lòng mềm mại.

Anh không biết nên nói gì, nhưng mà từ trước đến nay chưa từng nghĩ phải nói cảm ơn.

Phó Quân Hoàng có thể không nói cảm ơn với cô, sẽ kiên quyết không nói. Ở trong mắt Phó Quân Hoàng, chuyện giữa anh và An Nhiên, tất cả đều là chuyện đương nhiên, chuyện của cô đều là anh nên làm vì cô, cô nói cảm ơn anh tiếp nhận, nhưng mà anh sẽ không cho phép mình nói cảm ơn với cô.

Bao bối nói cảm ơn với anh là bởi vì cô không hiểu rõ cuộc tình cảm của mình đối với cô nặng bao nhiêu, anh không dám nói cho cô biết, sợ hù dọa cô, cô còn nhỏ như vậy, anh sẽ khiến cho cô mất đi tự do, cứ luôn đợi như vậy ở bên cạnh mình.

An Nhiên nhẹ nhàng hôn trên mặt Phó Quân Hoàng đang ngẩn ngơ, đó chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, An Nhiên rất nhanh liền lui ra.

“Nhanh ăn đi, bằng không, lát nữa thì có thể ăn không ngon rồi.” Giọng nói của An Nhiên rất mềm mại, ánh mắt vô cùng mềm mại.

Phó Quân Hoàng chỉ cảm thấy cổ họng của mình càng khô khốc thêm, anh lặng lẽ xoay người, lấy một ít nước lạnh từ trong nhà bếp, một ly nước đầy, toàn bộ đều bị anh trút hết rồi.

Mà trong đầu anh đều là không ngừng hiện lên gương mặt của An Nhiên, nhịp tim Phó Quân Hoàng như sấm, anh biết mình đây là thế nào, bây giờ anh cần phải tỉnh táo.

An Nhiên biết anh đi là làm gì, cũng không nói ra, ngồi vào ở trong phòng ăn, nhìn mỳ trường thọ nóng hổi, cười nói:

“Quân Hoàng, nếu anh không ra, mỳ trường thọ sẽ phải bỏ đi.”

An Nhiên vừa dứt lời, Phó Quân Hoàng liền đi ra từ trong phòng bếp.

Anh đã cời tạp dề trên người ra, trên mặt anh còn có nước đọng, rõ ràng là vừa mới rửa mặt.

Hai người cái gì cũng không nói, thổi trên bề mặt, ăn mì.

Quả nhiên vị của sợi mì không ngon bằng các đầu bếp ở ngoài nấu, nhưng mà lúc này sao bọn họ còn có thể chú ý tới vấn đề vị của sợi mì nào? Bây giờ ở trong lòng bọn họ đang được tình yêu lấp đầy, cho dù là mì này khó ăn hơn nữa, bọn họ cũng đều sẽ ăn không dư thừa một hộp.

Lúc bây giờ, tất cả người nhà họ Phó không sai biệt lắm đều thức dậy.

Phó Quân Hoàng và An Nhiên đều nấu bữa ăn sáng không sai biệt lắm, sau khi cô giúp việc đi vào nhà bếp nhìn thấy hai người bận rộn hồi lâu, bà hỏi hộp không biết nên làm gì bây giờ, sao bà có thể ngờ hai vị chủ nhỏ sẽ đi vào nhà bếp sớm như vậy, nấu cơm, nhưng mà bà biết rõ, hôm nay đều là sinh nhật của hai vị này.

“Những thứ này đều do các con nấu sao?” Cụ Phó hơi kinh ngạc nhìn một bàn thức ăn.

Thực ra cũng không có gì, chẳng qua là An Nhiên nấu ít cháo, trứng ốp lết, hoa quả cắt sẵn, còn có tiểu long bao (*) hai người ra ngoài mua lúc sáng sớm...

(*) Tiểu long bao: có nghĩa là bánh bao trong cái lồng nhỏ, bắt nguồn từ trấn Nam Tường, ngoại ô Thượng Hải (Trung Quốc) năm 1875. Điểm đặc biệt của món này nằm ở lớp vỏ mỏng tang, dẻo nhưng mềm tan trong miệng. Lớp vỏ mỏng gần như trong suốt, đủ dai để giữ trong mình nước súp thịt.

[Nguồn: vnexpress]

Hình thức rất đơn giản, chẳng qua là từ tay hai vị có sinh nhật này, thật đúng là làm cho bọn họ không biết nên nói như thế nào.

“Con bé ngốc, không lo ngủ thêm một lát, dĩ nhiên là chuyện gì dậy sớm như vậy làm cái gì?” Từ Tĩnh Ngưng nắm bàn tay hơi lạnh của An Nhiên, nhìn cô một cách không đồng ý.

An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng bên cạnh, bật cười: “Bị đánh thức mà.”

Nghe nói như thế, Từ Tĩnh Ngưng trừng Phó Quân Hoàng: “Chính con không ngủ được thì thôi, không có chuyện gì đánh thức An Nhiên làm cái gì?”

Phó Quân Hoàng hé miệng, không nói lời nào, dĩ nhiên là anh sẽ không nói là anh thức dậy nấu mỳ trường thọ cho bảo bối.

“Bà chủ, mọi người không biết, cậu chủ là thức dậy nấu mỳ trường thọ cho cô chủ đấy.” Cô giúp việc múc cháo cuối cùng ra, cười híp mắt nói.

Đúng là bà nhìn thấy trong thùng rác của nhà bếp có bột mì bỏ đi, lấy kinh nghiệm của bà già bà thật là có thể đoán được một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 96.3

Mọi người nghe thấy cô giúp việc nói như vậy, toàn bộ tầm mắt đều rơi vào trên người Phó Quân Hoàng.

“Wow, anh họ anh thật là lợi hại.” Phó Quân Nhã không thể tin nhìn Phó Quân Hoàng, trong mắt cô Phó Quân Hoàng chính là một người cái gì cũng không biết, chỉ biết là người huấn luyện, vậy mà anh lại sẽ nấu mỳ trường thọ.

Về mặt Phó Quân Hoàng có hơi kéo căng lại, rõ ràng, anh không muốn nói về đề tài này.

Cũng không biết là xấu hổ, hay là thế nào.

Phó Quân Nghị càng ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, ngay sau đó tầm mắt lại rơi vào trên người Phó An Nhiên, đáy lòng là một hồi không công bằng.

Tại sao anh của anh cũng chưa từng có nấu mỳ trường thọ cho anh chứ? Tại sao tiểu hồ ly này luôn có thể nhận được sự đối xử tốt nhất của anh hai, tại sao sự đối xử giữa anh và cô lại có chênh lệch lớn như vậy chứ?

“Hả? Mỳ trường thọ? Chuyện gì xảy ra vậy?” Rõ ràng, cụ Phó không tính bỏ qua đề tài này.

Trong ánh mắt của Phó Văn An cũng mang chút vẻ không thể tin, ông ở chung với Phó Quân Hoàng tương đối ít, nhưng mà uy danh của Phó Quân Hoàng đã truyền đến quân khu tỉnh S của bọn họ, anh chính là nổi danh lòng dạ sắt đá và máu lạnh.

Phó Văn An biết rất cuộc tính tình người nhà của mình là dạng gì, đối với người ngoài họ đều luôn là lạnh lạnh lùng lùng, cho dù là thoát nhìn khách khách khí khí, đó cũng là khách khí mà xa lánh, thế nhưng lúc đối với người nhà của mình, tuy là nói không nhiều, nhưng luôn luôn suy nghĩ cái tốt nhất cho người nhà của mình, dùng một mặt dịu dàng nhất của mình cho người nhà mình, mà không phải là cho người không quen biết.

Ông nghe qua không ít chuyện giữa Phó Quân Hoàng và An Nhiên, ông vẫn luôn biết Phó Quân Hoàng đối với con bé An Nhiên kia tốt đến mức khiến người khác cảm phẫn, nhưng mà không ngờ có thể tốt đến như thế này, vậy mà tự tay nấu mỳ trường thọ vì cô ư?

Tầm mắt Phó Văn An dừng ở trên người An Nhiên, đúng lúc An Nhiên quay đầu lại, đối diện ánh mắt dò xét của ông, An Nhiên thần nhiên tiếp nhận, thậm chí còn cười nhàn nhạt với ông, chẳng qua là nụ cười đó, mang theo quá nhiều khách khí.

Phó Văn An không sai biệt lắm cũng biết tình huống của cô từ chỗ ông cụ, đương nhiên biết tình cảm của cô đối với nhà họ Phó là dạng gì, bọn họ đối với cô mà nói, chẳng qua là người nhà mà Phó Quân Hoàng muốn quý trọng, nếu như giữa bọn họ và Phó Quân Hoàng không có quan hệ gì, thì giữa cô và bọn họ, cũng sẽ không có chút quan hệ nào.

“Sao vậy? Không nói cho ông già ông sao?” Thấy Phó Quân Hoàng và An Nhiên đều không tiếp lời nói tra xét của mình, ông cụ nhướng mày.

An Nhiên nở nụ cười: “Không phải là bọn con đều nấu một bát mì cho đối phương sao? Đây có cái gì hay mà nói chứ? Mau ăn cơm đi, đến lúc đó nguội rồi thì sẽ ăn không ngon.”

Cụ Phó tìm tòi nghiên cứu nhìn Phó Quân Hoàng một cái, Phó Quân Hoàng cũng không có đi nhìn cụ Phó, tầm mắt vẫn lẳng lặng dừng ở trên người An Nhiên như cũ.

Phó Quân Nhã ăn cơm ở một bên lôi kéo quần áo của Đào Ngữ Song, thấp giọng hỏi: “Mẹ, có phải là anh Phó thích chị họ không?” Ánh mắt kia đơn giản chính là rất rõ ràng.

Đào Ngữ Song nhẹ nhàng vỗ lên đầu của cô: “Mới bao lớn mà đã đoán mò.”

Phó Quân Nhã ôm đầu: “Mới không có đoán mò, này ai cũng có thể nhìn ra được có được hay không?” Chẳng qua là hai người bọn họ đứng chung một chỗ, thật đúng là xứng đôi.

Trong phòng khách vang lên tiếng chuông điện thoại, mới sáng sớm, không biết ai lại gọi điện thoại đến đây.

Cũng không lâu lắm, quản gia liền đi tới, nói với An Nhiên: “Cô chủ, điện thoại của tiểu thư Tô.”

An Nhiên ra hiệu gật đầu với mọi người, rồi mới đứng dậy khỏi bàn, nhận lấy điện thoại từ trong tay quản gia: “A lô.”

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, sinh nhật vui vẻ nha, có vô cùng vui vẻ hay không? Minh đúng là vừa thức dậy liền gọi điện thoại cho bạn nha.” Đầu bên kia điện thoại là giọng nói mềm mại của Tô Nặc.

Trên khóe môi An Nhiên bắt gặp nâng lên một độ cong: “Ừ, rất vui vẻ. Cảm ơn Nặc Nặc.”

“Minh có phải là người đầu tiên chúc Tiểu Nhiên sinh nhật vui vẻ hay không, hả hả?” Nghe ra bộ dạng Tô Nặc rất là vui vẻ, dường như cô ở bên kia nghĩ tới điều gì không đúng, đột nhiên lại nói: “Không đúng không đúng, có phải ngoài anh Phó ra thì mình là người đầu tiên chúc bạn sinh nhật vui vẻ hay không?”

Ở trong mắt Tô Nặc, Phó Quân Hoàng nhất định là người đầu tiên chúc cô ấy sinh nhật vui vẻ, giống như lúc sinh nhật mỗi năm của cô, đều là chú nhỏ chúc cô sinh nhật vui vẻ đầu tiên, anh Phó nhất định cũng đã sớm đoạt đi vị trí đầu tiên này rồi.

“Ừ, bạn là người đầu tiên.”

“Minh biết ngay mình biết ngay mà.” Tô Nặc ở bên kia cực kỳ phấn khởi: “Tiểu Nhiên, mình sẽ đến ngay, chú nhỏ nói đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở tiệc rượu, sau đó... chú nhỏ chú đừng ôm con, tự con đi, đừng lấy điện thoại của con, con muốn nói chuyện với Tiểu Nhiên...” An Nhiên ngạc nhiên, quả nhiên chỉ một lát sau, giọng nói đầu bên kia điện thoại đã thay đổi, giọng nói trầm thấp truyền đến từ bên kia: “Sinh nhật vui vẻ.” “Cảm ơn.”

“Ừ, cúp đây.”

Sau ba chữ, trong điện thoại thật sự truyền đến âm thanh tút tút.

An Nhiên không sai biệt lắm có thể tưởng tượng ra được sau khi Tô Kinh Thiên cúp điện thoại, Tô Nặc sẽ có phản ứng như thế nào.

“Điện thoại của ai vậy?” Từ Tĩnh Ngưng ngẩng đầu, nhìn An Nhiên.

“Của Nặc Nặc.” Bên môi An Nhiên bắt gặp hiện lên một chút ý cười.

“Đứa nhỏ kia cũng xem như có lòng, sáng sớm liền chúc con sinh nhật vui vẻ.” Đối với Tô Nặc, mọi người nhà họ Phó đều rất thích, một đứa nhỏ đơn thuần như vậy, không ai sẽ không thích.

“Khi nào thì bọn họ đến?” Đúng là cụ Phó có một đoạn thời gian không nhìn thấy con bé nhà họ Tô, ông chính là rất nhớ con bé.

“Bọn họ nói đến thẳng phòng tiệc.” Nghe ra được, dường như bọn họ vừa mới thức dậy không bao lâu.

Đúng vậy, Tô Nặc vừa mới tỉnh lại từ trong mộng thì cô liền xoay người đứng lên từ trong chăn, vừa đứng lên vừa lải nhải:

“Chú nhỏ, sao chú lại không gọi con chứ? Hôm nay chính là sinh nhật của Tiểu Nhiên, con muốn là người đầu tiên nói sinh nhật vui vẻ.”

Người đàn ông bị lên án không biết làm sao liền dựa vào trên đầu giường, ánh mắt trêu ghẹo theo sát trên người của cô.

Tô Nặc hoàn toàn không hay biết, lấy ra điện thoại di động của anh, trực tiếp ấn số riêng của nhà họ Phó.

Thấy bảo bối của mình trò chuyện vui vẻ với người khác như vậy, rõ ràng vui vẻ mà quên mất sự thực chính mình vẫn còn ở bên người cô, về mặt Tô Kinh Thiên lập tức liền lạnh xuống, anh mạnh mẽ bế cô nhóc đang ngồi ở trên thảm lông lên, đoạt đi điện thoại trong tiếng kháng nghị của cô, vứt lại vài chữ rồi không chút lưu tình nào cúp điện thoại.

“Chú nhỏ!” Tô Nặc trừng anh!

Tô Kinh Thiên hoàn toàn không để ý đến sự lên án của cô nhóc, cứ như vậy ôm cô nhóc chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng của anh, bước dài về phía trong phòng tắm.

“Chú nhỏ, chú có biết làm như vậy là không đúng hay không? Sau này chú tiếp tục như vậy nữa, con chính là sẽ tức giận, con tức giận, sẽ có thể...” Rốt cuộc câu nói tiếp theo của cô còn chưa nói ra được, bởi vì tất cả lời nói còn lại đều bị Tô Kinh Thiên ăn vào trong miệng.

Đến khi cô nhóc thờ hồng hộc, sau khi hoàn toàn mềm nhũn ra trong ngực của anh, anh mới buông cô nhóc xuống, để cho cô đứng vững trong phòng tắm.

“Tắm xong ăn sáng rồi chúng ta có thể đi để đồ, nếu như con không nghe lời, hôm nay sẽ không đi qua.” Đây là sự đe dọa lợi hại nhất của Tô Kinh Thiên.

Tô Nặc còn đang suy nghĩ về nụ hôn vừa rồi, cô chợt che môi của mình: “Chú nhỏ, sao chú có thể tính toán chứ? Chú thật xấu!”

Tô Kinh Thiên lắc đầu, cởi cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình ra, để lộ thân thể nam tính sau khi nhiệt độ nước vừa vặn, anh mới chuyển cô qua bên dưới vòi tắm, mà từ đầu đến cuối, đều là anh ôm cô tắm...

Lễ trưởng thành của tiểu thư nhà họ Phó trong truyền thuyết, địa điểm tổ chức tiệc rượu sinh nhật của An Nhiên cũng như Phó Quân Hoàng ngay tại một chỗ bên trong khách sạn đẳng cấp trong tay Từ Tĩnh Ngưng.

Chỗ khách sạn này ở để đồ thậm chí còn là tương đối nổi tiếng cả nước, một ngày này cả tòa khách sạn tạm ngừng kinh doanh, một lòng chuẩn bị cho tiệc rượu lần này.

Người không có thiệp mời thì không vào được cửa chính của khách sạn, chỗ cửa chính còn có không dưới mười người nhìn như nhân viên bảo vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn họ mặc đồng phục bảo vệ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn mỗi một vị khách quý, nhìn kiểm tra từng tờ thiệp mời.

Cấp trên đã dặn dò, không thể buông lỏng chút nào.

Sau khi tất cả mọi người tiến vào, tiệc rượu mới chính thức ----

Bắt đầu ----!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Lúc Tiệc Rượu Tiến Hành (1)

Editor: Norah

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng đến phòng tiệc, Từ Tĩnh Ngưng và Đào Ngữ Song đã bận rộn được một lúc rồi, Từ Tĩnh Ngưng cực kỳ quý mến Đào Ngữ Song, lời kéo bà làm quen không ít khách quý cùng với đại lão (*) trong giới thương nhân.

(*) Đại lão: nhân vật quan trọng (đứng đầu một tổ chức hoặc lĩnh vực nào đó).

Từ Tĩnh Ngưng ở trong giới kinh doanh đúng là nhân vật hàng đầu, càng đừng nói đến quyền thế của nhà họ Phó ở để đồ, cho dù là bà không phát thiệp mời, số người đến thăm hỏi trước cũng không phải là ít, càng không cần phải nói người bà phát thiệp mời.

Người có thể làm cho chủ tịch Từ Tĩnh Ngưng trong giới kinh doanh, con dâu nhà họ Phó tự đưa thiệp mời, đương nhiên thân phận ở để đồ cũng là đứng ở hàng trên.

Đào Ngữ Song vẫn luôn là cười không mất lễ phép, cũng không có mất tiếng tăm con dâu nhà họ Phó, hành vi cử chỉ và cách nói chuyện của bà lấy được sự công nhận của không ít người.

Này là lần đầu tiên con dâu thứ ba nhà họ Phó xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, cũng không tồi.

Lúc Phó Quân Hoàng và An Nhiên tiến vào phòng tiệc, dĩ nhiên là tâm điểm trong tầm mắt của mọi người, gương mặt Phó Quân Hoàng vẫn lạnh lùng như cũ, mặt không biểu cảm, chỉ là bộ quần áo kia làm hơi thở lạnh lùng cứng rắn trên người anh giảm đi không ít, cho dù là đã như vậy, vẫn không ai dám lên chào hỏi như cũ.

An Nhiên mặc bộ lễ phục dạ hội mà chú Vương may theo số đo của cô, tóc dài mềm mại đen bóng xõa ở sau lưng, vốn dĩ thợ trang điểm muốn chải tóc An Nhiên lên, nhưng mà nếu như làm vậy, phía sau cô sẽ lộ ra mảng da thịt trắng nõn lớn ở bên ngoài, lúc Phó Quân Hoàng thấy hóa trang lộ ra của An Nhiên, trước tiên anh rút trái tóc trên đỉnh đầu cô xuống, trong nháy mắt, mái tóc đen mềm mại đổ xuống.

Sau khi nhìn thấy mảng trắng nõn kia ở phía sau lưng được tóc dài che phủ, Phó Quân Hoàng hài lòng.

Vốn thợ trang điểm còn muốn nói cái gì đó, lại bị một ánh mắt của An Nhiên ngăn lại.

Nếu anh không muốn, vậy thì tùy anh đi.

Cuối cùng An Nhiên cũng chỉ là trang điểm tự nhiên, dùng lời nói của thợ trang điểm thì chính là, cho dù là không trang điểm, đi đến chỗ nào cũng sẽ là tâm điểm trong ánh mắt của mọi người.

“Quân Hoàng, An Nhiên, đến đây một chút.” Xa xa, chỉ thấy Từ Tĩnh Ngưng vẫy tay với hai người bọn họ, để cho bọn họ đi qua.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng nhìn nhau, đề xuống nụ cười khổ trên khóe môi, tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến tiệc rượu này, cũng biết tình huống sẽ là như vậy.

Tay An Nhiên khoác tự nhiên lên trên cánh tay Phó Quân Hoàng, hai người đi cùng một chỗ, giống như là một đôi hoàng tử công chúa, trong lúc hai người gio tay nhắc chân đều mang theo quý khí mà không phải là người bình thường có thể so sánh được.

“Chủ tịch Từ thật có phúc.” Một người đàn ông trung niên mập mập đứng ở bên cạnh Từ Tĩnh Ngưng cười ha ha nhìn bà, ngay sau đó tầm mắt dừng ở trên hai người An Nhiên và Phó Quân Hoàng: “Thoạt nhìn hai người này thật đúng là xứng đôi.”

Người nọ là tổng giám đốc của tập đoàn Hải Thụy Công Tôn Tín. Trong ngày thường quan hệ của tập đoàn Hải Thụy và tập đoàn Từ Thị đều là không tồi, Die nda nle q uu ydo n Công Tôn Tín hoặc nhiều hoặc ít vẫn nghe được chút tin tức, trong mắt ông, giữa hai người Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng vốn cũng không có quan hệ máu mủ, toàn bộ xem như nuôi một người con dâu cho nhà mình, có gì không tốt chứ.

Nếu như nhà họ Công Tôn ông có thể nuôi một đứa nhỏ giống như Phó An Nhiên, bọn họ cũng luyện tiếc để cho người khác.

Nghe được lời nói của Công Tôn Tín, về mặt Phó Quân Hoàng thoáng dễ nhìn hơn một chút, này ít nhất nhìn ra được không có như trước... lạnh như vậy.

“An Nhiên, Quân Hoàng, đây là chú Công Tôn của con.” Từ Tĩnh Ngưng cười kéo An Nhiên đến bên cạnh mình, cười với Công Tôn Tín.

Người xung quanh người nào không phải là nhân tinh (*), lúc bọn họ nghe thấy lời nói của Công Tôn Tín thì đáy lòng một hồi kỳ quặc, bọn họ chính là nghe nói quan hệ giữa hai người Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng này nhưng là cha con, sao lại thành xứng đôi được.

(*) Nhân tinh: người đặc biệt có thể bày mưu tính kế, khôn khéo đối với việc đời, không dễ bị lừa gạt, xử sự khôn khéo, cũng không chịu thiệt.

Nhưng mà lúc nhìn thấy Từ Tĩnh Ngưng cũng không có phủ nhận, hai người Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên cũng không có bất kỳ phản ứng nào, bọn họ biết dường như tin tức bọn họ nghe được là sự thật.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đến chúc mừng đều vây quanh lại tán gẫu.

Nếu tin tức bọn họ biết đều không sai biệt lắm, như vậy dĩ nhiên là muốn đi lên lấy lòng người nhà họ Phó, bây giờ Phó Quân Hoàng chính là người nổi bật giữa thế hệ trẻ của nhà họ Phó.

Rõ ràng là Từ Tĩnh Ngưng muốn cho An Nhiên tiếp xúc nhiều với những người này, ở trong mắt Từ Tĩnh Ngưng, dĩ nhiên là An Nhiên sẽ không nhập ngũ, mặc dù cô là phó đội trưởng của bộ đội đặc chủng U Linh, nhưng mà có nói thế nào thì cô cũng là bí mật, thân phận của cô cũng không có lộ ra.

Sớm muộn gì cũng có một ngày An Nhiên sẽ phải tiếp nhận công ty trong tay bà, đứa nhỏ Phó Quân Nghi kia, đúng là vẫn còn không có quyết đoán như An Nhiên, anh so với An Nhiên, không phải chỉ kém một chút.

Nếu An Nhiên phải tiếp nhận công ty của bà, vậy thì dĩ nhiên là Từ Tĩnh Ngưng muốn cho An Nhiên quen biết nhiều người hơn, tiếp xúc với người trong giới kinh doanh sớm hơn một chút, nếu đến lúc cô gặp phải chuyện gì, chuyện cũng sẽ dễ xử lý hơn một chút.

Đương nhiên An Nhiên biết ý tứ của Từ Tĩnh Ngưng, mặc dù là trong lòng không muốn như thế nào, cô cũng chỉ có thể mỉm cười chào hỏi với mỗi người, mặc dù, nụ cười của cô quá mức cao quý lạnh nhạt, chỉ là đối với Phó Quân Hoàng mà nói, An Nhiên đã làm rất tốt rồi.

Dọc đường đi, Từ Tĩnh Ngưng giới thiệu không ít người cho An Nhiên, trong đó có không ít các vị chủ tịch vì không biết sự thật nên lúc nhìn thấy An Nhiên thì đôi mắt đều sáng lên, bắt đầu vội vàng đề cử đứa nhỏ nhà mình.

Từ Tĩnh Ngưng dọc đường vốn mỉm cười lúc nghe thấy lời nói như vậy, về mặt đều lạnh xuống trong nháy mắt, nói ví dụ như, bây giờ ----

“Quả nhiên tiểu thư nhà họ Phó chính là không giống người thường, chủ tịch Từ thật có phúc.” Một người đàn ông trung niên thoạt nhìn cực kỳ nho nhã đang cầm một ly sâm banh trong tay, ánh mắt vẫn luôn đảo quanh ở trên người An Nhiên, ý nghĩ trong lòng bị Phó Quân Hoàng nhìn ra rõ ràng.

Tay ôm bên hông của An Nhiên bỗng buộc chặt, biểu hiện chủ quyền vô cùng nhuần nhuyễn.

Sau một lát về mặt người nọ hơi giật mình, cười nói với Từ Tĩnh Ngưng: “Quan hệ của đứa nhỏ nhà họ Phó các người quả thật là không giống người khác.”

Nụ cười trên mặt Từ Tĩnh Ngưng cũng là lạnh đi không ít: “Dĩ nhiên là quan hệ của người nhà họ Phó chúng tôi không giống người khác, cũng không cần tổng giám đốc Viên nhắc nhở.”

Tổng giám đốc Viên sững sốt, die,n; da.nle.q; ydo/nđương nhiên ông không ngờ một câu nói của mình sẽ làm cho ba người nhà họ Phó không vui, ông cũng không có nói cái gì khác mà.

“Chủ tịch Từ, tôi nghĩ người hiểu lắm rồi, tôi là...”

“Tổng giám đốc Viên, cho dù là ông nghĩ cái gì, ông suy nghĩ là được rồi.” Nếu như ông nói ra, công ty của ông không bao lâu liền xong đời rồi.

Từ Tình Ngưng chính là biết rõ thủ đoạn của con trai mình, dám đánh chủ ý lên người An Nhiên, đúng là Phó Quân Hoàng sẽ không bỏ qua, cho dù chỉ là một ý nghĩ, vậy cũng không được.

Người nên gặp đều không sai biệt đã gặp, Từ Tình Ngưng cũng không quán lấy đôi vợ chồng son, tự mình bận rộn thôi. Cách lúc tiệc rượu chính thức bắt đầu còn có một đoạn thời gian, An Nhiên và Phó Quân Hoàng mới đi ra ngoài từ trong đám người, đi đến trước mặt chính là hai người cụ Phó và ông cụ Cố, còn có vài người trung niên đi theo bên người họ.

“Nhóc con nhà họ Phó, hôm nay thật xinh đẹp.” Ông cụ Cố cười híp mắt nhìn An Nhiên, thoạt nhìn bộ dạng rất là vui vẻ: “Hôm nay cậu nhóc nhà họ Phó cũng không tồi nha, vẻ mặt rất tự nhiên.”

“Cảm ơn.” Ngay sau đó An Nhiên cười lên tiếng chào với cụ Phó.

Tầm mắt Phó Quân Hoàng thoáng nhìn qua trên người Cố Trường Thanh, rõ ràng anh còn đang suy nghĩ chuyện của ông và Phó Văn An.

“Hôm nay đã có thể chân chính trưởng thành, không thể lại không biết lớn nhỏ.” Cụ Phó mặc một bộ đường trang (*) màu đỏ, thoạt nhìn rất là vui vẻ.

(*) Đường trang: một loại quần áo truyền thống của người Trung Quốc từ đời Thanh. Bắt nguồn từ thời Minh, phát triển ở thời nhà Thanh, sau đó vào những năm 1950, tiếp thu một số đặc điểm của trang phục phương Tây.

Không biết lớn nhỏ? Khi nào thì Phó An Nhiên cô từng không biết lớn nhỏ chứ?

Nhưng mà nếu ông cụ đã nói như vậy, cô liền đáp lời thôi.

“Anh chính là anh Phó nhỉ? Chào anh, em tên là Hùng Linh Ngọc, anh có thể gọi em là Tiểu Ngọc.” Một bộ váy dài màu trắng, tóc dài hơi xoăn, ngũ quan xinh xắn, trong lúc giờ tay nhấc chân đều thanh nhã đã nói lên xuất thân cao quý của cô.

Người nói chuyện là một cô gái theo sau lưng cụ Phó, cô là theo chân ba của mình đến, mà ba của cô chính là Hùng Sơn, ông đã từng là phụ tá bên cạnh cụ Phó, sau này được ông cụ nâng đỡ một lần, bây giờ địa vị của ông, vô cùng cao.

Lúc Hùng Linh Ngọc còn rất nhỏ, cô đã tự mình hứa hôn cho Phó Quân Hoàng, theo cô, toàn thế giới cũng chỉ có Phó Quân Hoàng mới có thể xứng đôi với mình.

Đương nhiên Hùng Sơn biết tâm tư của con gái mình, chỉ là ông cũng biết mục đích mà nhà họ Phó tổ chức tiệc rượu lần này, cho nên ông mang theo con gái mình tham gia tiệc rượu như vậy, cũng là vì làm cho cô hết hy vọng.

Phó Quân Hoàng nhà họ Phó, dĩ nhiên sao bọn họ có thể trèo cao được chứ?

Theo lễ phép, Phó Quân Hoàng gật đầu với cô, cái gì cũng đều không nói thì tầm mắt đã rơi trở về trên người An Nhiên lần nữa, sau khi nhìn thấy da thịt lộ ra bên ngoài trên lưng cô, anh hơi nhíu mày, đưa tay thả mái tóc dài đến thắt lưng ra sau lưng cô lần nữa, sau khi không nhìn thấy được da thịt lộ ra, anh mới hài lòng buông tay.

Người đứng ở phía trước An Nhiên, tầm mắt cũng kỳ quái dừng ở trên người Phó Quân Hoàng, mãi đến sau khi anh cũng đều làm xong tất cả động tác, từ đầu đến cuối trong ánh mắt của mọi người đều mang theo vẻ kỳ lạ.

Không khí giữa hai người này... có phải có chút kỳ quái hay không?

Mà lúc Hùng Linh Ngọc nhìn thấy tình hình như vậy, móng tay được cắt sửa tinh xảo bất giác cắm sâu vào lòng bàn tay, tầm mắt cũng là gắt gao dừng ở trên người An Nhiên.

Phó An Nhiên, cô biết người này, đứa nhỏ nhà họ Phó, tiểu thư Phó An Nhiên trong truyền thuyết được nhà họ Phó cưng chiều đến mức tận cùng kia.

Nghe nói cô là đứa nhỏ của Phó Quân Hoàng, trước khi đến Hùng Linh Ngọc cô đã chuẩn bị tâm lý cho mình hồi lâu, chẳng qua chỉ là làm mẹ kế mà thôi, vì Phó Quân Hoàng, cô có thể chịu được một người con gái không nhỏ hơn mình bao nhiêu, chỉ cần có thể bước vào cửa lớn nhà họ Phó, trở thành bà Phó, như thế nào cũng có thể.

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy vẻ mặt và động tác của Phó Quân Hoàng với An Nhiên, khớp tay của cô bất giác bắt đầu lạnh run.

Cụ Phó và Cố Trường Thanh đều thấy được, chỉ là thấy được cũng chỉ có thể làm như không thấy, nhưng mà cụ Phó ho nhẹ một tiếng, tùy tiện nói:

“Quân Hoàng, đi theo ông đến đây một chút, ông có chuyện nói với con.” Nói xong, cụ Phó xoay người rời đi.

Phó Quân Hoàng không yên lòng nhìn An Nhiên một cái, An Nhiên khoát tay với anh, để cho anh yên tâm đi.

Phó Quân Hoàng đi theo cụ Phó, Cố Trường Thanh cũng đi theo sau lưng cụ Phó, rõ ràng là bọn họ đi nói chuyện công việc.

Hùng Sơn bị người khác gọi đi, nhưng mà Hùng Linh Ngọc cũng không có đi theo, mà là đứng tại chỗ, vẻ mặt vô cùng không thân thiện nhìn An Nhiên.

“Có chuyện sao?” Về mặt An Nhiên không thay đổi nhìn Hùng Linh Ngọc, vẻ mặt lạnh lùng.

“Cô xem như là cái gì chứ?” Hùng Linh Ngọc bắt giác hỏi ra suy nghĩ trong lòng mình, giọng nói vừa ra khỏi miệng, Hùng Linh Ngọc liền biết mình thiếu lễ phép, cho dù nói như thế nào, dù sao Phó An Nhiên này cũng vẫn là tiểu thư trên mặt ngoài của nhà họ Phó không phải sao? Cô nói như vậy, nếu như rơi vào người khác mượn cớ, không chừng cô sẽ bị người khác nói như thế nào ở sau lưng đây.

Giữa ánh mắt màu trà xẹt qua một ít lạnh lùng, cô không có né tránh chút nào nhìn Hùng Linh Ngọc: “Thích Phó Quân Hoàng sao?”

Hùng Linh Ngọc sừng sốt, ngay sau đó sắc mặt chợt đỏ lên.

Mặc dù là cô thích Phó Quân Hoàng, nhưng mà dù sao cô cũng vẫn là một tiểu thư khuê các, bị người khác nói trắng tâm sự của mình ra như vậy, dĩ nhiên là cô sẽ ngượng ngùng.

Thấy cô phản ứng như vậy, dĩ nhiên liền hiểu được An Nhiên thân nhiên vứt cho cô một ánh mắt: “Thật là đáng tiếc.”

Hùng Linh Ngọc ngẩng đầu: “Cô đây là có ý gì?”

“Đáng tiếc lão soái ca nhà tôi...” Ánh mắt soi mói kia không che giấu chút nào dừng ở trên người của cô, dĩ nhiên là Hùng Linh Ngọc biết rõ ý tứ hàm súc trong ánh mắt kia là gì.

Hùng Linh Ngọc lập tức giận dữ: “Phó An Nhiên, cô có ý gì!” Cho dù là giận dữ, giọng nói vẫn kiềm chế hết sức tốt như cũ, ngay cả vẻ mặt cũng vô cùng đúng mực, ít nhất trong mắt của người ngoài, hoàn toàn không nhìn ra chút mâu thuẫn nào giữa hai người bọn họ.

“Tôi cũng không có nói cái gì mà.” An Nhiên mở ra hai tay, nhún vai: “Chẳng qua là nếu như tiểu thư Hùng cô thích nói lời mơ mộng, vậy thì đi chỗ khác nói.”

Mặc dù là ngoài mặt An Nhiên đang cười, nhưng mà trong ánh mắt lại là vẻ lạnh lùng.

Người như vậy cũng muốn leo lên giường của lão soái ca sao? Si nhân thuyết mộng (*)!

(*) Si nhân thuyết mộng: kẻ ngu dần nói chuyện chiêm bao, chỉ người nói năng không ra nghĩa lý gì. [Nguồn: hvdic.thivien.net]

Hùng Linh Ngọc hít một hơi thật sâu, sau khi cô thật vất vả mới kiềm chế lửa giận ở trong lòng xuống, cô mới tiến lên một bước, đến gần An Nhiên, nói nhỏ:

“Tiểu thư Phó, cô phải hiểu được, cô bây giờ chẳng qua chỉ là con gái riêng của Phó Quân Hoàng, trừ cái đó ra, cô cái gì cũng không phải! Người giống như cô vậy, dĩ nhiên là không lên được bàn tiệc.” Trong giọng nói thâm dày vẻ khinh thường, tiếp theo đe dọa: “Tôi cho cô biết, nếu như bây giờ cô dám không tôn trọng tôi, cẩn thận sau khi tôi trở thành phu nhân nhà họ Phó, tìm cách chinh chết cô!”

Về mặt An Nhiên trắng bệch trong nháy mắt, thoạt nhìn là bộ dạng cực kỳ sợ hãi, cô run rẩy chỉ vào Hùng Linh Ngọc: “Cô... cô không thể như vậy, tôi, tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 158: Lúc Tiệc Rượu Tiến Hành ----! (2)

“À, sợ rồi sao? Nếu như bây giờ cô nói xin lỗi tôi vẫn còn kịp.” Thấy gương mặt trắng bệch đỏ của An Nhiên, Hùng Linh Ngọc rất là vô cùng hả dạ: “Bằng không đến lúc đó đợi cô đến cầu xin tôi, tôi sẽ không quan tâm cô đâu!”

Thoạt nhìn sắc mặt An Nhiên càng trắng hơn.

Cô giống như sợ hãi không biết như thế nào cho phải, vẻ mặt cũng càng ngày càng trắng, ngay cả tay chỉ vào Hùng Linh Ngọc cũng đang run rẩy, vậy mà cũng chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt An Nhiên liền hơi sừng sốt, khóe môi khẽ động, giọng nói lạnh nhạt:

“Phản ứng vừa rồi của tôi cho cô tiêu khiển chứ?” An Nhiên cười: “Chỉ là em nói lão soái ca, khi nào thì anh, có một người bạn gái cực phẩm như vậy thế?”

Lúc Hùng Linh Ngọc nghe thấy câu trước của An Nhiên, cô hận không thể đưa tay ra tát cô, nhưng mà sau khi nghe được nửa câu sau của An Nhiên, sắc mặt cô lập tức liền trắng bệch.

Sau khi nghĩ đến mình mới vừa nói những gì, có thể nói sắc mặt của cô vừa trắng vừa đỏ, tóm lại rất là đặc sắc.

Toàn thân âu phục phẳng phiu, Phó Quân Hoàng chẳng biết đã trở về lúc nào, mắt nhìn thẳng cầm tay An Nhiên, sắc mặt có hơi bối rối, giọng nói hơi gượng gạo:

“Không có. Vĩnh viễn.”

Trong lòng vốn không thoải mái liền được chữa khỏi trong nháy mắt.

An Nhiên nhẹ nhàng cầm lại bàn tay hơi lạnh của anh, khoe môi khẽ mớ: “Thật ngoan.”

Thấy An Nhiên cũng không tức giận, lúc này Phó Quân Hoàng mới đưa tầm mắt dừng ở trên người Hùng Linh Ngọc có sắc mặt khó coi, giọng nói lạnh như băng:

“Người nói bừa, chết.”

Thân thể Hùng Linh Ngọc giống như bị đông cứng ngay tại chỗ, cô hoảng sợ nhìn Phó Quân Hoàng, cô tha thiết tiếp xúc gần gũi với Phó Quân Hoàng như vậy, tại sao sau khi cô thật sự tiếp xúc với anh, ngược lại xuất hiện nỗi sợ chứ?

“Linh Ngọc!” Giọng nói bỗng nhiên vang lên làm cho thân thể cứng ngắc của Hùng Linh Ngọc ngừng lại, ngay sau đó lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị người phía sau ôm vào trong ngực của mình, sau khi cô ngửi thấy mùi hương trên người ba của mình, nước mắt không cầm được mà bắt đầu rơi xuống dưới.

Cô thừa nhận, cô sợ hãi.

Sợ ánh mắt lạnh lùng không có chút độ ấm nào của Phó Quân Hoàng, sợ giọng nói lạnh như băng giống như máy móc kia của anh, cô sợ mọi thứ... của anh.

Sau này cô không bao giờ muốn, không bao giờ muốn thích anh.

Hùng Sơn thấy bộ dạng của con gái bảo bối nhà mình, cũng biết là cô trêu chọc phải hai vị tổ tông này rồi.

“Tiểu thư Phó, thật xin lỗi, đứa nhỏ bị tôi chiều hư, nó không có dụng ý xấu.” Lúc Hùng Sơn nói câu này, cũng là không nhận được xấu hổ.

Con gái ông đã hai mươi tư tuổi rồi, mà Phó An Nhiên mới mười tám tuổi, ông không ngờ vậy mà sẽ nói với một cô bé vừa đủ mười tám tuổi là một cô gái hai mươi tư tuổi bị chiều hư.

An Nhiên thần nhiên cười, tỏ vẻ không sao cả, ngay sau đó kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, đi đến chỗ ít người.

Bây giờ cô hoàn toàn không có chút tinh thần nào đi quản những người này, nếu như ai còn dám không biết điều tiếp cận, cô sẽ nhớ kỹ tên của họ.

Bên trong chiếc xe đang chạy như bay.

Lại Tư nhìn chủ nhân vẫn không ngừng xử lý tài liệu ở một bên, nói: “Chủ nhân, mười phút sau chúng ta sẽ đến.”

Lật trang tiếp theo của tài liệu, sau khi người đàn ông mang mặt nạ đơn giản ừ một tiếng, giống như hỏi trong lúc vô tình: “Có ai đã đến rồi?”

“Rất nhiều nhân vật vô cùng quan trọng trong giới kinh doanh và chính trị đều đến, nghe nói, người đến bên trong còn có một bộ phận nhỏ là do thù lĩnh còn đồ hợp thành, mà thù lĩnh của bọn họ chính là Phó An Nhiên.” Về mặt Lại Tư không thay đổi báo cáo, thoát nhìn cực kỳ cứng nhắc.

“Chủ nhân, bạn gái của người...?” Lại Tư vẫn còn đang phiền muộn vì chuyện này, trước đó anh có nhắc nhở qua vấn đề này với chủ nhân, nhưng mà chủ nhân giống như không nghe thấy, bận rộn giống như bây giờ.

Nghe thấy hai chữ bạn gái, về mặt Lại Tư hơi lộ vẻ sâu hiểm khó dò.

“Không biết sau khi bọn họ nhìn thấy người tôi mang đến, sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?” Người đàn ông mang mặt nạ giống như chìm đắm ở trong thế giới của mình.

Nếu chủ nhân đã giải quyết xong chuyện bạn gái rồi, dĩ nhiên là Lại Tư sẽ không làm thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Vừa mới xuống xe không bao lâu, một chiếc Bentley chậm rãi ngừng lại ở ngay phía sau bọn họ, người bước xuống xe là một mỹ nữ tóc vàng, một bộ váy dài tương xứng, dường như váy dài đó là may theo số đo cơ thể, cái váy hoàn toàn thể hiện dáng người hoàn mỹ kia của cô.

Cho nên, lúc người đàn ông mang mặt nạ mang theo mỹ nữ mắt xanh tóc vàng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trong nháy mắt tầm mắt của mọi người đều dừng ở trên người của họ.

Về mặt An Nhiên lúc nhìn đến người phụ nữ đứng ở cửa, đột nhiên biến đổi!

Cô----

Tại sao lại ở chỗ này!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Mọi Người Tề Tụ, Không Thấy An Nhiên

Chú ý đến vẻ mặt của An Nhiên, tay đang ôm ở bên hông An Nhiên hơi buộc chặt lại, Phó Quân Hoàng cúi đầu, hơi nhú chân mày.

An Nhiên ngẩng đầu, sau khi cười cười với Phó Quân Hoàng, cũng chưa từng tiến lên đón, sau khi uống một ngụm sâm banh, nhàm chán ở cùng một chỗ với Phó Quân Hoàng.

An Nhiên không có chuyện gì, nhưng mà về mặt Phó Quân Hoàng lại lạnh xuống.

Tâm mắt làm người khác khiếp sợ dời ra một chút từ cửa, anh cứ nhìn như vậy, trên ngũ quan cứng rắn lạnh lùng không có một chút biểu cảm nào.

Trong lòng An Nhiên hơi thở dài, cô từng điều tra lai lịch của người đàn ông mang mặt nạ, tiếc là chỉ tra được anh là người của EVE, nhưng mà cũng không tra được thân phận chính xác của anh chút nào.

An Nhiên bọn họ không biết sao lại trêu chọc người ta, người ta lại đến trêu chọc mình.

“Tiểu bảo bối, gần đây sống có tốt không?” Trong giọng nói hơi không tập trung chứa nòng đậm ý cười: “Hôm nay mèo con thật là xinh đẹp.” Mặt nạ màu bạc ở dưới ánh đèn khúc xạ ra một mảng ánh sáng.

Về mặt An Nhiên không thay đổi, chính là tựa ở trên người Phó Quân Hoàng, thoát nhìn cả người đều là biếng nhác, trong đôi mắt màu trà mang theo một chút lạnh lạnh nhàn nhạt, lúc này cô đang không ngừng kiểm chế lửa giận trong lòng.

Cho dù như thế nào, bây giờ anh cũng là khách quý của Từ Tĩnh Ngưng, không thể sơ suất, nếu không thì đến lúc đó người khác liền nói nhà họ Phó tiếp khách tùy tiện không biết lễ nghi.

An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng lại trước khi anh nổi giận, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay anh.

Tâm mắt của người đàn ông mang mặt nạ dừng ở trên tay An Nhiên, trên khóe môi kéo lên một chút ý cười khó hiểu: “Sao vậy, mèo con em đây là không muốn nhìn thấy anh đến sao?”

“Xin lỗi, ở đây không có mèo con nào của anh. Nhưng mà anh đã có thiệp mời, dĩ nhiên là người nên đến, cùng với việc tôi muốn gặp hay không muốn gặp, đúng là không có một chút liên quan nào.” An Nhiên lạnh lùng nói, toàn bộ quá trình về mặt của cô đều là lạnh nhạt, không nhìn ra không biết lễ nghi chút nào.

Trên khóe môi người đàn ông mang mặt nạ không có cười, không khí xung quanh anh cũng hơi đè nén lại.

Bạn gái được anh đưa đến vẫn luôn bình thản nhìn tất cả, từ đầu đến cuối trên gương mặt tinh xảo kia đều mang theo một nụ cười hơi nhàn nhạt, thoát nhìn, rất là làm cho người khác vui thích.

“Tiểu thư Phó sinh nhật vui vẻ.” Ngay cả nghe giọng nói cũng cực kỳ êm tai: “Tôi tên là Khang Ni, Khang Ni – Ryton.”

Khang Ni – Ryton? Bên môi An Nhiên xẹt qua một nụ cười mỉm, lấy tên này thật đúng là, hay.

Nhìn bàn tay duỗi ra trước mặt, An Nhiên cũng không có đưa tay ra, cô chỉ bình thản gật đầu với Khang Ni, rồi sau đó nói: “Cảm ơn.”

Khang Ni cũng không để tâm An Nhiên thiếu lễ phép, trong mắt cô An Nhiên không muốn gặp mình là không có bất kỳ lý do gì, tiểu thư nhà họ Phó, đúng là thân phận cao quý hơn cô nhiều.

Cô bình tĩnh đưa tay của mình về, chỉ là lúc trở lại bên người, hai tay của cô bắt giác nắm thật chặt vào nhau.

“Thiếu tướng Phó, đúng là chúng ta lại gặp mặt nha.” Người đàn ông mang mặt nạ nâng cái ly tự mình mang đến với Phó Quân Hoàng, giọng nói vẫn biếng nhác như cũ, giàu sự từ tính (*).

(*) (Giọng nói) Từ tính: Giọng nói người nam phát ra trầm mạnh, vô cùng hấp dẫn, làm người khác thoải mái, là giọng nói rất thu hút người khác giới. Đặc trưng là nghe êm tai, trầm thấp, hơi khàn khàn.

Phó Quân Hoàng cũng không có động, nhưng mà đôi mắt đông lạnh dừng ở trên người của anh, sau đó chậm rãi nói ra hai chữ: “Caesar.”

Người đàn ông mang mặt nạ hơi ngần ra: “Thiếu tướng Phó đúng là không tầm thường, ngay cả tên của dòng họ tôi cũng tra được.”

Philippe Swift Caesar, quyền quý nổi danh châu Âu, chỉ là từ trước đến nay anh làm việc khiêm tốn, ít khi xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, ở trong toàn bộ dòng họ Caesar, chỉ có một mình anh được gọi là thẳng là Caesar, một người tàn nhẫn máu lạnh.

Tư liệu Phó Quân Hoàng lấy được cũng không nhiều, gần như chỉ tra được tên và địa chỉ của anh, gần như anh cũng không tra được sản nghiệp chủ yếu và thù hạ của anh ta, bản lĩnh chống lại sự điều tra của anh ta, đúng là cao siêu.

Sau khi An Nhiên nghe thấy tên Caesar, vẻ mặt hơi khác thường.

Caesar? Ở trong trí nhớ của cô, người có thể lấy tên gọi là Caesar không phải là người đàn ông trung niên phúc hậu đó sao? Nếu bây giờ dựa theo tính toán, bây giờ người đó cũng đã là một ông già rồi.

Sao lại thành một tên nhóc như thế này chứ?

Cô nhớ rõ cậu bé bên cạnh lão Caesar nhưng là vượt quá độ tuổi này rồi, đứa nhỏ được lão Caesar đào tạo chính là một đứa bé trai tóc vàng, cũng không phải là tóc đen.

Có điều nếu đã biết anh là ai, như vậy chuyện gì cũng dễ giải quyết.

Bên môi An Nhiên gọi lên một chút nhàn nhạt cười, nói với Caesar: “Caesar, anh có biết Phó An Nhiên tôi là một người có thù phải trả.”

“Ồ?” Ánh mắt sâu xa dừng ở trên người An Nhiên, Caesar bình thản lên tiếng: “Cô đây là muốn... trả thù tôi sao?”

“Làm sao sẽ vậy chứ, Phó An Nhiên tôi nhưng là người chưa bao giờ trả thù.” An Nhiên nhàn nhạt cười: “Tôi đây là tuyên chiến... với anh mà.”

Khóe môi Caesar nâng lên, tầm mắt gắt gao dừng ở trên người An Nhiên: “Thật không hổ là người phụ nữ tôi coi trọng.”

“Caesar, không muốn mọi người đều khó chịu thì rút.” Hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng đều rất lạnh, tầm mắt lạnh lẽo không che giấu chút nào dừng ở trên người Caesar.

Tầm mắt những người xung quanh vốn chính là dừng ở trên người Phó Quân Hoàng, mặc dù bọn họ đều đang làm chuyện của riêng mình, nói lời của mình, nhưng mà lỗ tai của bọn họ cũng đều đuổi thẳng hết sức có thể, chỉ sợ bỏ sót một chút tin tức.

Mà lúc nghe thấy Phó Quân Hoàng nói ra lời không nề mặt này, tất cả tầm mắt của mọi người đều bắt gặp dừng ở trên người đàn ông mang mặt nạ.

Bóng dáng người này ở trong vòng luân quần rất ít khi xuất hiện, hoặc có thể nói là, căn bản bọn họ cũng không có gặp qua anh, nhưng mà người như vậy lại dám chống lại Phó Quân Hoàng nhà họ Phó, có lẽ cũng là một nhân vật.

Nếu như bọn họ không có nghe lầm, dường như là người đàn ông mang mặt nạ kia cảm thấy rất hứng thú với tiểu thư nhà họ Phó. Người nào ở trong vòng luân quần mà không biết không thể đánh chủ ý lên Phó An Nhiên chứ? Phó An Nhiên chính là mạng của Phó Quân Hoàng.

Người đàn ông này lại dám gọi Phó An Nhiên là tiểu bảo bối mèo con gì đấy ngay trước mặt Phó Quân Hoàng, đây không phải là hung hăng đập vào ranh giới cuối cùng của Phó Quân Hoàng sao?

Người xung quanh đều bắt gặp lui về phía sau vài bước, khí thế trên người hai người quá lớn, bọn họ thật là không chịu nổi.

“Xin lỗi, lão soái ca nhà tôi chính là nói chuyện có hơi quá trực tiếp, nếu làm cho người khó chịu, như vậy anh có thể trực tiếp đi.” An Nhiên thân thiết lời kéo tay Phó Quân Hoàng, nhưng mà trên nét mặt mang theo nhàn nhạt cười.

Caesar nở nụ cười, anh nhìn một chút bạn gái bên cạnh mình, biếng nhác nói: “Khang Ni, em nói anh là một người dễ dàng tức giận như vậy hay sao?”

Khang Ni cười cười, chỉ là thoạt nhìn sắc mặt của cô cũng không tốt như vậy: “Làm sao sẽ vậy chứ, tính tình của đại nhân người chính là nổi danh tốt mà.”

Caesar cười ra tiếng ha ha, tiếp theo lại đưa mắt dừng ở trên người An Nhiên, cười nói: “Cô xem, Khang Ni cũng đều nói rồi, tôi không phải là một người bụng dạ hẹp hòi.”

Về mặt Lại Tư đi theo sau lưng Caesar bình thản, nhưng mà đáy lòng lại hung hăng châm chọc, dường như ở trước người Phó An Nhiên này, chung quy chủ nhân mình trở nên... không giống bình thường, liền giống như bị người khác nhập vào, quả thực chính là khiến cho người khác không nở nhìn thẳng.

Mọi người nhà họ Phó đang hỏi han với mọi người không phải là không có nhìn thấy tình huống bên này, chẳng qua là bọn họ lười phải qua đó đối phó, bọn họ tin tưởng An Nhiên và Phó Quân Hoàng có thể xử lý rất tốt, ngay cả Phó Quân Nghị muốn đi qua giúp vui cũng bị Từ Tình Ngưng kéo lại.

Lúc Phó Quân Nhã đến, tìm Cố Hữu trong phòng tiệc đầy người, đến khi ông cụ Cố nói cho cô biết muộn một chút Cố Hữu mới đến được, cô mới ngừng lại.

Cô không hiểu vì sao phản ứng của ba đối với chuyện cô thích Cố Hữu lại lớn như vậy, rõ ràng Cố Hữu rất tốt, ông nội Cố cũng rất thích cô, sau này cô thành con dâu nhà họ Cố, không phải là rất tốt sao?

Cô rất là nghi ngờ đối với vấn đề này, nhưng mà hôm đó thấy bộ dáng như vậy của ba mình, cô không có tiếp tục hỏi thăm, cô biết, nếu như cô hỏi, ba sẽ vừa khó chịu vừa tức giận.

Cho nên cô nghĩ, chờ thêm một đoạn thời gian cô lại đi hỏi.

Do đó, lúc này Phó Quân Nhã liền mong ngóng đứng ở bên cạnh cửa, ánh mắt chờ mong vẫn đang nhìn người không ngừng đi vào cửa sảnh tiệc rượu, chờ Cố Hữu của cô.

Đột nhiên trong đám người phát ra một hồi tiếng hút không khí, trong nháy mắt toàn bộ tầm mắt của An Nhiên đều dừng ở mấy người vừa mới bước vào cửa phòng tiệc kia.

Trên tay người đàn ông đi ở phía trước mang một đôi găng tay da trắng tuyết, âu phục màu đen, ngũ quan âm nhu, trên người tản ra hơi thở người không phận sự dừng lại gần.

Môn chủ đương nhiệm của Tần Môn, Diêm Tử Diệp!

Sao người nhà họ Phó lại có liên quan với Diêm Tử Diệp chứ? Bọn họ đã sớm nghe nói giữa nhà họ Phó và Tần Môn có qua lại, nhưng mà kia tất cả đều nghe được, không thể tin, nhưng mà lúc này đây, bọn họ lại thấy được Diêm Tử Diệp ở trong tiệc rượu như vậy.

Diêm Tử Diệp, cũng không phải là tiệc rượu gì cũng sẽ tham gia.

Người ở chỗ này, có bao nhiêu người muốn gặp anh một lần cũng không dễ dàng? Có bao nhiêu người đưa tiền đi lên người ta cũng không muốn? Nhưng mà bây giờ Diêm Tử Diệp người ta lại tự mình đến tham gia tiệc rượu! Hơn nữa nhìn vẻ mặt của tiểu thư nhà họ Phó kia, rõ ràng là... không muốn gặp người ta.

Chỉ là nói đến cũng đúng, gia đình chính trị và Tần Môn này, tốt nhất vẫn là... ít qua lại thì hơn, nếu không thì đến lúc đó rơi vào trong miệng của người khác, vậy có thể sẽ... không ổn rồi.

Chỗ của Diêm Tử Diệp, người xung quanh ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Mà vẻ mặt của rất nhiều người lớn tuổi lúc nhìn thấy Diêm Tử Diệp cũng đều là hiện lên vẻ hết sức sâu hiểm khó dò, lúc bọn họ nhìn về phía cụ Phó, ánh mắt cũng có chút thay đổi.

Nhà họ Phó này, quả nhiên không tầm thường.

Sau khi Diêm Tử Diệp ở cửa sảnh tiệc rượu quét mắt vài lần ở trong sảnh lớn phòng tiệc, tầm mắt liền dừng ở một chỗ góc hẻo lánh, chỗ đó, chỗ đó có người anh khao khát.

Anh nhìn không chớp mắt bước đi nhanh về phía An Nhiên, hai tay mang theo găng tay da màu trắng tự nhiên buông xuống ở bên người, chỉ là thoát nhìn vẻ mặt của anh vẫn còn có chút căng cứng, Kiều Tử Du đi sau lưng anh hơi cắn môi, không ngờ, anh Diêm của cô cũng sẽ căng thẳng như vậy.

Phó Quân Nhã đứng ở cửa sảnh sờ nhìn Diêm Tử Diệp.

Người nọ rất cô quạnh.

Cô cảm giác được, trên dưới toàn thân anh đều tản ra hơi thở cô độc lạnh lùng, hơi thở kia còn phải nặng nề hơn so với anh họ, có một loại cô đơn lạnh lùng quyết tuyệt, giống như không ai có thể đến gần anh. Trên người anh họ cũng sẽ có hơi thở như vậy, nhưng mà mặc dù anh cô đơn lạnh lùng, nhưng không có quyết tuyệt như vậy, bởi vì ít nhất, bên cạnh anh Phó, còn có An Nhiên.

Lúc Caesar nhìn thấy Diêm Tử Diệp, ánh mắt sâu xa nặng nề lại, khóe môi nâng lên một ít độ cong.

Không ngờ, đúng thật là anh dám đến.

Cũng không sợ người nhà họ Phó trực tiếp bắn chết anh.

Người nhà họ Phó đối với Diêm Tử Diệp này, đúng là không thể nào khoan dung được.

Diêm Tử Diệp nhìn không chớp mắt bước dài đi đến trước người An Nhiên, không e dè ngay trước mặt của mọi người, quỳ một chân xuống trước người An Nhiên, cõng găng tay trắng trên tay xuống, nắm lấy tay An Nhiên, trong giọng nói thắm sự run rẩy không cách nào không chế được:

“Gia, tối nay người, thật đẹp.”

An Nhiên lạnh nhạt rút tay của mình về, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng ở trên mặt của anh: “Cút ngay.” Bây giờ đối với Diêm Tử Diệp, cô là không có kiên nhẫn chút nào.

Người xung quanh nhìn cũng không nhận được hít một hơi khí lạnh.

Vậy mà môn chủ Tần Môn Diêm Tử Diệp quý xuống với tiểu thư nhà họ Phó! Mặc dù này ở phương Tây là lễ độ, nhưng mà anh chính là môn chủ của Tần Môn! Người được gọi là Diêm vương Diêm Tử Diệp! Diêm Tử Diệp giết người như ma máu lạnh vô tình!

Mà càng làm cho bọn họ không nghĩ đến chính là, Phó An Nhiên lại dám nói chuyện với Diêm Tử Diệp như vậy! Vậy mà cô thẳng thắn bảo anh rút!

Càng làm cho bọn họ cảm thấy ngạc nhiên là, dĩ nhiên vậy mà Diêm Tử Diệp không có tức giận, ngược lại vẻ mặt là cuồng nhiệt nhìn Phó An Nhiên.

Một ít chuyện năm đó của Diêm Tử Diệp và môn chủ Tần Môn Tần Lam kia, hầu như không ai ở trong vòng luẩn quẩn này không biết, vì vậy lúc bọn họ nhìn thấy anh đối xử với Phó An Nhiên như vậy, trong lòng bọn họ chính là không chỉ dùng từ khiếp sợ là có thể hình dung.

Vừa rồi anh gọi An Nhiên là cái gì? Gia sao? Bọn họ đúng là chỉ nghe qua xưng hô này ở trên người Tần Lam, chỉ có cô gái giống như truyền thuyết kia, mới có thể được mọi người cung kính gọi một tiếng gia.

Mà bây giờ, vậy mà Diêm Tử Diệp kia gọi một con nhóc là gia, đây là tình huống gì chứ?

“Gia, tôi rất nhớ người.” Diêm Tử Diệp cũng không có đứng dậy, anh vẫn quý một chân xuống đất như cũ, cuồng nhiệt nhìn An Nhiên.

Kiều Tử Du cắn chặt môi dưới, ánh mắt không hề chớp dừng ở trên người Diêm Tử Diệp, hai tay buông xuống ở bên người nắm thật chặt vào nhau, trong đôi mắt thâm đầy khổ sở.

Khang Ni có chút kỳ quặc nhìn Diêm Tử Diệp, tiếp theo đưa ánh mắt dừng ở trên người An Nhiên, vẻ mặt ngoan ngoãn: “Người nọ là thích tiểu thư Phó sao?” Cô đây là đang hỏi Caesar.

Caesar không nói gì, nhưng mà đôi mắt sâu xa kia dừng ở trên người Diêm Tử Diệp, khóe môi hơi nâng lên, vô cùng lạnh nhạt như vậy.

Lúc Phó Quân Hoàng nghe thấy câu hỏi của Khang Ni, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo.

“Diêm Tử Diệp, nếu không muốn chết thì rút cho tôi.” An Nhiên ở lúc Phó Quân Hoàng sắp nổi giận, trước tiên hừ lạnh nói.

Diêm Tử Diệp cười với An Nhiên: “Gia, tôi biết người là muốn cái gì, tôi không tranh, không đi giành, cứ như vậy nhìn người.”

Đúng, anh sẽ chỉ nhìn cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Chương 98.2

Anh không cầu cô có thể lại nhìn anh, không cầu cô có thể lại ở bên cạnh anh, anh suy nghĩ cẩn thận rồi, chỉ cần, chỉ cần gia của anh có thể vui vẻ, chỉ cần gia của anh có thể hạnh phúc, tất cả đau khổ đều để cho mình anh chịu là được rồi.

Bây giờ anh không cầu cái khác, chỉ cầu gia của anh có thể đừng không để ý tới anh, đừng làm như không biết anh, anh, không chịu nổi, không chịu nổi sự lạnh nhạt của gia, không chịu nổi cô không muốn nhìn thấy anh.

Anh thà rằng gia đánh anh, mắng anh, cũng không muốn thấy gia đối với anh như vậy.

Cho nên: “Gia, tôi biết sai rồi, sau này thật sự tôi cái gì cũng không làm.” Cái gì cũng sẽ không làm nữa.

Lại từ đứng ở sau lưng Caesar có chút kỳ quặc nhìn Diêm Tử Diệp, cơ hội đấu nhau giữa anh và Diêm Tử Diệp không phải là ít, có lẽ anh đối với thái độ làm người của Diêm Tử Diệp phải hiểu nhiều hơn một chút so với người bình thường, chính là bởi vì biết rõ, anh mới có thể ngạc nhiên như vậy.

Diêm Tử Diệp, một người kiêu ngạo như vậy, làm sao sẽ làm ra tư thế như vậy, chỉ vì nhận được một ánh mắt hoặc một câu nói của cô?

Theo anh biết, trên đời này chỉ có một người có thể làm cho Diêm Tử Diệp như vậy, đó chính là Tần Lam, người phụ nữ trong truyền thuyết kia.

Nhưng mà hầu như tất cả mọi người đều biết, Tần Lam chết rồi, đã chết tròn mười bốn năm. Nhưng mà vừa rồi anh lại gọi Phó An Nhiên là gia... Chẳng lẽ tin tức bọn họ tra được kia là thật sao? Phó An Nhiên chính là Tần Lam? Tần Lam sau khi chết đi sao?

Như vậy, Tần Lam bị bọn họ nhốt lại kia là ai? Đã làm so sánh tất cả gen, Tần Lam kia là thật, ít nhất, thân thể của cô là thật, nhưng mà bên trong cô...

Tầm mắt Lại Tư thoáng nhìn qua ở trên người An Nhiên, hơi nhú chân mày lại, đầu rũ xuống, trong ánh mắt xẹt qua vẻ sáng ngời.

Phó An Nhiên này, đúng là nên tra kỹ lại một chút.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên!” Một giọng nói trong mềm mại mang theo nồng đậm vui mừng phá vỡ bầu không khí kỳ quặc giữa mấy người.

Lúc An Nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, một thân thể mềm mại đã nhào vào trong ngực An Nhiên, Tô Nặc núp ở trong ngực An Nhiên, cười ha ha.

“Tiểu Nhiên, mình rất nhớ bạn, chú nhỏ lái xe rất chậm, ở trên đường làm chậm trễ thật lâu.” Cô đây là đang trước tiên tố cáo.

An Nhiên vững vàng ôm Tô Nặc, vẻ mặt hơi mềm mại lại: “Bao nhiêu người, còn hấp ta hấp tấp như vậy.”

Sau khi Tô Nặc không kiêng nể cạ ở trong ngực An Nhiên, mới đi ra từ trong ngực của cô: “Tiểu Nhiên, đã thật lâu chúng ta không gặp nhau, mình rất nhớ bạn, bạn có nhớ mình không? Chú nhỏ là người xấu, chú cũng không cho mình đến tìm bạn, cũng không cho mình đến.” Cô nhất định muốn Tiểu Nhiên biết, không phải là cô không đến tìm Tiểu Nhiên, mà là chú nhỏ không cho cô đến.

“Chú là người xấu? Chú không cho con đến sao? Hả?” Trong giọng nói tràn đầy từ tính mang theo một chút âm u, Tô Kinh Thiên dễ dàng nhắc cô bé lên, sau đó một tay ôm chặt cô, tầm mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Sau này quản chặt người nhà anh, không có chuyện gì thì đừng lừa gạt bảo bối nhà tôi.”

Phó Quân Hoàng vẫn không nói gì, cô nhóc bị Tô Kinh Thiên ôm vào trong ngực liền không vui: “Chú nhỏ chú thật xấu! Vậy mà chú lại không cho Tiểu Nhiên tới tìm con! Chú lại không cho con có bạn tốt, chú đây là tiện mộ tật đồ hận (*)! Từ tiện mộ tật đồ hận này chính là cô nhóc vừa mới học được không bao lâu.

(*) Tiện mộ tật đồ hận: ước ao ghen tị.

“Tô Kinh Thiên, con có thể ăn vậy, nhưng nói không thể nói lung tung.” An Nhiên vòng hai tay trước ngực tựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, tầm mắt trong trẻo lạnh lùng dừng ở trên người Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên hừ lạnh, ôm Tô Nặc xoay người rời đi: “Chú nhỏ đến nói cho con biết, cái gì mới là hư thật sự.”

Cô nhóc vốn còn đang giãy dụa ở trong ngực Tô Kinh Thiên lập tức liền bất động, cô núp ở trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, bàn tay mềm mại nắm chặt ở trên vạt áo của anh, nhỏ giọng nói:

“Chú nhỏ, chúng ta, chúng ta không thể như vậy, hôm nay là tiệc rượu sinh nhật của Tiểu Nhiên, chúng ta phải hơn...”

Tô Kinh Thiên cũng không nói cái gì, chính là ôm cô bước đi dài về phía ra ngoài phòng tiệc, dù sao cách lúc tiệc rượu còn có một đoạn thời gian, anh vẫn có thời gian làm tiếp chuyện chưa làm xong ở trên xe.

“Bảo bối, bây giờ chú nhỏ có hơi khó chịu, giúp chú nhỏ một chút, hả?” Lúc Tô Kinh Thiên bước ra sảnh lớn tiệc rượu, đôi mắt hẹp dài thật sâu dừng ở trên người cô nhóc gương mặt đã sớm đỏ lên.

Tô Nặc nắm chặt quần áo trước ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn thật sâu ở trong ngực anh, dạ một tiếng gần như không thể nghe thấy.

Tô Kinh Thiên cười ha ha ôm cô nhóc đi đến phòng dành riêng cho mình, khách sạn này là sản nghiệp trong tay Từ Tĩnh Ngưng, tình cảm của Tô Kinh Thiên và hai người Phó Quân Hoàng làm cho Từ Tĩnh Ngưng để dành lại một căn phòng riêng cho anh trong khách sạn này.

Tô Kinh Thiên một đường ôm cô nhóc đi vào phòng, nhân viên phục vụ đưa anh tới cửa phòng, chờ ở ngoài cửa, chờ anh cho gọi bất cứ lúc nào.

Chỉ là dần dần, bên trong gian phòng kia vang lên âm thanh làm cho nhân viên phục vụ nghe thấy cũng đỏ mặt tim đập nhanh...

Mà lúc này bên trong phòng tiệc.

Âm nhạc êm dịu đã ngừng lại, cụ Phó đi lên bục, thoát nhìn gương mặt bình thường cực kỳ nghiêm túc lúc này lại cực kỳ hiền hậu, ông bây giờ không phải là ông cụ cấp trên mà chỉ là một ông cụ chúc mừng sinh nhật cho đứa nhỏ nhà mình.

“Vô cùng cảm ơn mọi người có thể nể mặt đến tham gia tiệc rượu lần này.” Cụ Phó cười híp mắt nhìn mọi người: “Cháu của tôi Phó Quân Hoàng mọi người cũng đều biết, cả ngày thâm trầm im lìm, không biết nói chuyện, chỉ biết im lặng làm việc. Nếu như nó có chỗ nào trêu chọc mọi người không vui, mọi người liền đến tìm tôi, đến lúc đó tôi sẽ nói chuyện đàng hoàng với đứa nhỏ này. Thoạt nhìn đứa nhỏ Quân Hoàng này hơi lạnh lùng, là hơi cứng nhắc, nhưng mà nó là một đứa nhỏ rất tốt.”

Mọi người không ngờ cụ Phó vừa lên thì sẽ nói như vậy, không có ai lại nói đứa nhỏ nhà mình như vậy.

Đừng nói Phó Quân Hoàng chưa từng trêu chọc bọn họ, cho dù anh thật sự trêu chọc họ, trêu chọc bọn họ không vui, bọn họ cũng không thể thật sự đến tìm chỗ của cụ Phó, nhà họ Phó chính là nỗi danh bao che khuyết điểm, nếu như bọn họ đây thật sự đi, không chừng còn sẽ bị cụ Phó chèn ép.

Người nhà họ Phó bao che khuyết điểm nhất, nhưng chỉ là cụ Phó.

“Tôi nghĩ đa số mọi người cũng đều biết An Nhiên nhà tôi là đi vào nhà họ Phó tôi như thế nào, con bé An Nhiên kia mạng khổ, là đứa nhỏ Quân Hoàng đưa về trong một lần nhiệm vụ, đứa nhỏ kia sợ chúng ta không thu nhận con bé, mới có thể nói đó là con của mình. Quân Hoàng đứa nhỏ kia là loại người gì, người trong nhà ai mà không biết chứ? Huống chi, khi đó đứa nhỏ kia nhỏ như vậy. Vì để cho con bé An Nhiên lớn lên thật tốt, chúng ta cũng vẫn nói cho nó biết như vậy, Quân Hoàng là ba của nó, chúng ta là người nhà của nó.” Cụ Phó cười, lúc ban đầu, quả thực là như vậy, chỉ là bọn họ không biết, từ lúc vừa mới bắt đầu đứa nhỏ kia, đã biết đây toàn bộ là giả.

Mọi người không rõ ông cụ đây là muốn nói gì, vì vậy cứ tiếp tục chờ.

Tầm mắt Caesar trong đám người vẫn luôn dừng ở trên người An Nhiên, vẻ mặt không thay đổi.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp từ lúc sau khi đi vào phòng tiệc, tầm mắt cũng chưa có dời đi khỏi từ trên người An Nhiên.

Tầm mắt Khang Ni theo Caesar dừng ở trên người An Nhiên, thoạt nhìn vẻ mặt có hơi sâu hiểm khó dò.

Mà cũng liền trong cùng một lúc, Tần Vũ Triết đã nói cho An Nhiên toàn bộ tình hình của (Khang Ni) Connie Ryton.

An Nhiên cũng không có nghe cụ Phó nói như thế nào, cô đang nghe Tần Vũ Triết báo cáo.

“Bối cảnh của Khang Ni này rất đơn giản, nhà Ryton chỉ là một nhà kinh doanh bình thường, sở dĩ Khang Ni có thể thông đồng với Caesar, là bởi vì ba của Khang Ni muốn cho cô ta leo lên giường Caesar, dụ dỗ được Caesar này, cứu vớt xí nghiệp sắp phá sản của dòng họ.” Tần Vũ Triết nhìn tin tức vừa mới tra được, đọc từng chút một cho An Nhiên nghe.

An Nhiên không nói lời nào, chỉ là tầm mắt thoáng nhìn qua ở trên người Khang Ni.

“Lão soái ca, có nhìn ra người phụ nữ kia giống ai không?” An Nhiên chọc chọc Phó Quân Hoàng bên cạnh đang tập trung tinh thần nghe cụ Phó phát biểu.

Phó Quân Hoàng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn An Nhiên, vẻ mặt không hiểu, thoạt nhìn rất là ngốc nghếch dễ thương: “Hả?” Vừa rồi bảo bối có nói cái gì sao?

Đáy mắt An Nhiên xẹt qua một chút nhàn nhạt cười: “Anh xem người phụ nữ kia một chút, có nhớ đến người nào không?”

Phó Quân Hoàng theo ánh mắt An Nhiên nhìn, tầm mắt dừng ở trên người Khang Ni, sau đó hơi nhíu chân mày lại, anh khẽ lắc đầu: “Không biết.”

“Có giống Kim Duy Hi hay không?”

Không sai, Kim Duy Hi.

Lúc cô mới nhìn Khang Ni, cô cho là Kim Duy Hi đến đây.

Mặc dù màu tóc và màu mắt thay đổi, nhưng mà ngoại trừ những thứ này ra, cả người cô hoàn toàn chính là Kim Duy Hi, người mất tích không thấy, Kim Duy Hi.

“Kim Duy Hi? Ai vậy?” Vẻ mặt Phó Quân Hoàng tiếp tục nghi ngờ.

An Nhiên thờ dài, được rồi, cô nói nhiều như vậy toàn bộ là vô ích, rõ ràng lão soái ca đều đã quên hết người nhà họ Kim.

Lúc An Nhiên muốn thu tầm mắt lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt chào đón của Khang Ni, hai đôi mắt đối diện lẫn nhau, rõ ràng Khang Ni không ngờ cô có thể đối diện ánh mắt với An Nhiên, sau một thoáng ngẩn ngốc, cô cũng thẳng cười với An Nhiên.

An Nhiên bình thần gật đầu, lần nữa đưa ánh mắt dừng ở trên người cụ Phó vẫn còn đang nói cái gì đó.

“... Giữa hai đứa nhỏ này là không có quan hệ máu mủ, con bé An Nhiên là chúng tôi cùng nhau chăm sóc đến lớn, Quân Hoàng đối với nó càng dễ tâm hơn bất kỳ ai, sự trân trọng của nó đối với đứa nhỏ An Nhiên kia đã làm cho chúng tôi không xen tay vào được. Thoạt nhìn hai đứa nhỏ cũng xứng đôi, gã An Nhiên ra ngoài, chúng tôi cũng sợ nó ra ngoài bị tui thân, cho nên, chúng tôi liền bàn bạc, sẽ để cho con bé An Nhiên này gã vào nhà của chúng tôi, cứ như vậy, con bé cũng coi như danh chính ngôn thuận là người nhà họ Phó, miễn cho đến lúc đó có người nói lời khó nghe như con bé bảo bối nhà tôi là cái gì mà con gái riêng.”

Từ đầu đến cuối lời nói của ông cụ đều rất đậm đặc.

Sau khi Hùng Sơn nghe thấy lời nói của ông cụ, sau lưng ông cũng không nhịn được mà bắt đầu chảy ra mồ hôi, quả thực hôm nay ông chính là phát điên mới có thể đưa con gái ông đến tham gia tiệc rượu long trọng như vậy, mặc dù là bây giờ ông cụ đã lui xuống, nhưng mà trọng lượng lời nói của ông cụ ở bên trên vẫn không phải là nhỏ, nếu như ông cụ bởi vì chuyện này mà sinh ra khoảng cách với ông, như vậy ông thật sự là... thật sự là muốn đánh chết con gái bảo bối của mình!

Lúc Hùng Linh Ngọc nghe thấy mấy chữ cuối cùng cụ Phó nói, cơ thể đều là bất giác cứng lên, sắc mặt chợt trắng lại.

Lúc đó cũng không có nhiều người nghe được, cô không tin Phó An Nhiên sẽ truyền lời này đến trong lỗ tai ông cụ, nhưng mà cho dù là Phó An Nhiên không nói, không có nghĩa là người khác sẽ không truyền đúng không? Hình như cô... cô đã gây họa rồi, hơn nữa còn gây họa không nhỏ.

Hùng Linh Ngọc đã sắp muốn khóc, cô vẫn luôn là nghe nói Phó Quân Hoàng có một cô con gái rất lớn, nhưng mà căn bản cũng không có nghĩ đến con gái này lại không phải là con ruột, càng không nghĩ đến nhà họ Phó này sẽ cưới đứa nhỏ mình tự tay nuôi lớn về nhà mình.

Cô đưa tay đến chỗ Hùng Sơn, muốn tìm an ủi, nhưng mà bây giờ bản thân Hùng Sơn cũng buồn bực muốn chết, chỗ nào có thời gian đi quan tâm cô chứ? Lúc tay của cô còn chưa có đụng tới Hùng Sơn, Hùng Sơn cũng đã hất tay của cô ra, đôi mắt hồ kia hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, không khỏi lại nói:

Xem chuyện tốt con làm!

Toàn bộ người ở chỗ này lập tức hiểu rõ ý của ông cụ, từ lúc bắt đầu ông nói lời mở đầu dài như vậy, thật ra thì sau cùng mới là trọng điểm? Ông đây là đang giới thiệu đối tượng cho cháu của mình.

Ông chính là muốn lấy An Nhiên nhà họ Phó về nhà, làm cháu dâu của mình.

Tất cả mọi người đều là vô cùng hâm mộ nhìn An Nhiên, chẳng qua cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, nhưng mà từ nhỏ cô lại được nhà họ Phó ở để đô che chở mà lớn lên, cô có người thân như Phó Quân Hoàng che chở, này trưởng thành, còn liền trực tiếp gả cho Phó Quân Hoàng.

Chuyện tốt cỡ này, sao cũng không để cho bọn họ gặp được chứ?

Phó An Nhiên buồn cười nhìn cụ Phó, cụ Phó cũng không ngại mệt mỏi, nói một tràng dong dong dài dài, chỉ là cô rất tò mò chính là, sao năm đó lão soái ca lại không nói lời nào liền ôm cô quay về nhà.

Sau khi An Nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Phó Quân Hoàng, cả người cô đều ngây ngẩn tại chỗ.

Chỉ thấy tầm mắt Phó Quân Hoàng bình tĩnh dừng ở trên người cụ Phó, trong đôi mắt đen nhánh mà lại sâu xa mang theo quá nhiều cảm xúc, khiếp sợ, vui mừng, không thể tin, phấn khởi... Rất nhiều cảm xúc trộn lẫn vào nhau, An Nhiên rất ngạc nhiên vậy mà mình lại xem hiểu.

“Lão soái ca?” An Nhiên không xác định Phó Quân Hoàng đây thật sự là vừa mới biết đây là tiệc rượu đính hôn của bọn họ.

Nguồn tin của Phó Quân Hoàng còn nhanh hơn cô nhiều, giống như cô còn không có tra được chuyện của Caesar, nhưng mà người của anh lại tra được. Chuyện tiệc rượu đính hôn này rất nhiều người đều không sai biệt lắm biết trước, lão soái ca hẳn là đã biết càng sớm hơn.

Nhưng mà nhìn về mặt của anh bây giờ, rõ ràng, là vừa mới nghe được từ trong miệng cụ Phó.

Không sai, điều An Nhiên nghĩ là không sai, thù hạ của Phó Quân Hoàng đầu tiên đã biết cái gọi là tiệc rượu sinh nhật trên thực tế là tiệc rượu đính hôn của hai người Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên, cũng là bởi vì bọn họ biết quá rõ ràng, cho nên bọn họ mới không tính nói cho Phó Quân Hoàng.

Đám người kia có suy nghĩ giống như An Nhiên, chuyện như vậy không thể nói cho lão đại nhà mình, nếu không lão đại sẽ trực tiếp bỏ qua lễ đính hôn, một đường đi đến lễ kết hôn.

Không nói cái khác kết hôn hay không kết hôn, nếu như thật sự nói cho lão đại của bọn họ, chờ đến lúc đó thật sự đến tiệc rượu chỗ này, lão đại của bọn họ nhất định rất không có tiền đồ mà căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 98.3

Lúc đối mặt với chuyện của Phó An Nhiên, từ trước đến nay lão đại kia của bọn họ nổi danh trưởng thành bình tĩnh thận trọng, sẽ biến mất ở trong nháy mắt, biến thành một cậu bé ngốc nghếch, cậu bé hư cái gì cũng không biết làm như thế nào.

Vì suy nghĩ cho lão đại của bọn họ, dĩ nhiên là bọn họ lựa chọn im lặng không nói, cái gì cũng không nói.

Dù sao đối với lão đại mà nói thì không phải là chuyện gì xấu, người nhà họ Phó cũng đều sẽ chuẩn bị mọi thứ cho lão đại, dĩ nhiên là bọn họ không có gì phải lo lắng không phải sao?

Vì vậy liền tạo thành bộ dáng hoàn toàn ngây ngốc của Phó Quân Hoàng bây giờ.

Từ Tĩnh Ngưng thì đứng chỗ cách Phó Quân Hoàng không xa, trong đôi mắt của bà tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Con của bà cũng tìm được hạnh phúc của mình rồi, thật tốt.

Lúc ánh đèn chiếu vào trên người của hai người, vẻ mặt An Nhiên vẫn dờ khóc dờ cười nhìn Phó Quân Hoàng, mà tầm mắt Phó Quân Hoàng vừa từ trên người cụ Phó trở về đến trên người An Nhiên, đôi mắt đen nhánh như mực, hút An Nhiên vào thật sâu trong đó.

“Sao vậy? Vẻ mặt này?” An Nhiên buồn cười nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng đưa tay ra, tay mang theo vết chai mỏng nhẹ nhàng xoa ở trên gương mặt An Nhiên, giọng nói anh nghe rất là chậm chậm, thậm chí còn lộ ra chút không thể tin:

“Ông nội vừa mới nói, cho em gả cho anh.”

“Ừ, đúng.”

“Vậy, chúng ta là sắp kết hôn, phải không?”

An Nhiên không lên tiếng.

Cô nên trả lời câu này thế nào? Dù sao cô vẫn có một loại cảm giác, đó chính là nếu như sau khi cô trả lời là đúng, anh sẽ lập tức kéo cô đi làm thủ tục đi dân, sửa lại quốc tịch của cô, hoặc là sửa lại tuổi của cô, chỉ vì, có thể nhanh chóng kết hôn với anh.

Vì vậy, An Nhiên mỉm cười nhìn Phó Quân Hoàng, dđiendn lieqiudoon nhẹ giọng nói: “Lão soái ca, chúng ta phải đính hôn trước. Em có nói qua với anh, em còn chưa đến tuổi lập gia đình.”

Về mặt Phó Quân Hoàng thay đổi: “Vì sao không trực tiếp kết hôn?” Đó chính là anh còn phải tiếp tục chờ, còn phải chờ thật lâu.

Người xung quanh nghe thấy thì cả người mồ hôi lạnh, xem ra quả nhiên là Phó Quân Hoàng này vô cùng yêu Phó An Nhiên này, này ngay cả đính hôn cũng không muốn, trực tiếp đi kết hôn.

Nhưng mà xem ra, Phó Quân Hoàng này rất nghe lời của An Nhiên, quả nhiên là tình yêu đích thực sao?

An Nhiên nghe xong câu hỏi của Phó Quân Hoàng, cô thờ dãi: “Em đã giải thích qua cho anh rồi.” An Nhiên không biết nên nói cái gì, bây giờ lão soái ca đã hoàn toàn rơi vào vấn đề vì sao không kết hôn trước, lại đi làm thêm đính hôn.

Mặc dù An Nhiên cũng không hiểu vì sao không thể kết hôn trước, lại làm thêm đính hôn gì đó, dù sao hai kết quả này không phải đều giống nhau sao, cần gì ép buộc phiền phức như vậy chứ?

“Thằng nhóc thối, nếu như con còn dám hỏi câu ngu ngốc như vậy nữa, ông sẽ lập tức để cho con bé An Nhiên bay ra nước ngoài, làm cho con cả đời cũng không gặp được!” Cụ Phó đứng ở trên bục, lúc nói chuyện với Phó Quân Hoàng thì mười phần có lực, dĩ nhiên là cụ Phó nghe được rõ ràng lời nói của anh.

Đôi mắt đen nhánh thoáng chốc liền lạnh xuống, lúc anh nhìn về phía cụ Phó, trong ánh mắt thấm đầy ý cảnh cáo.

Nếu như ông dám động vào một sợi tóc của bảo bối, con không để yên cho ông!

Ái chà, dám kêu lên với ông già ông, bây giờ cụ Phó còn sợ ai? Bây giờ ông cũng không có điểm sơ hở nào, nhưng mà thằng nhóc thối này lại có xương sườn mềm, mặc dù con bé An Nhiên kia cũng là kỳ kỳ quái quái, nhưng mà dù sao vẫn tương đối kính trọng với ông già ông này, lời của ông nói cô cũng vẫn đều nghe.

Nếu là ông nói cái gì đó với con bé An Nhiên kia, thằng nhóc thối kia chịu đủ.

Quả nhiên là Phó Quân Hoàng cũng không hỏi vấn đề gì nữa, ngoan ngoãn kéo An Nhiên đi đến trên bục.

Hai người Từ Tĩnh Ngưng và Đào Ngữ Song cũng xuất hiện đứng ở trên bục, trong tay bọn họ bụng một cái mâm màu đỏ, trên mặt mâm là hai cái hộp nhỏ hình trái tim màu đỏ, đi lên cùng nhau còn có Phó Văn Thắng và Phó Văn An, Phó Quân Nghị thì đứng ở dưới bục, anh không có đi lên, chỉ là đôi mắt vẫn luôn lấp lánh nhìn An Nhiên.

Lúc Phó Quân Hoàng nhìn thấy cái hộp nhỏ kia, đôi môi mím chặt, anh không biết nên nói cái gì, cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại, anh chỉ nắm thật chặt tay của An Nhiên, trên khóe môi mang theo nụ cười không nấn lại được.

Không biết Cố Hữu là đi vào lúc nào, anh liền đứng ở trong đám người, tầm mắt yên lặng dừng ở trên người An Nhiên, chỉ là trong đôi mắt đen kia thấm nhàn nhạt u buồn, anh biết, bây giờ cô, rất hạnh phúc.

Dáng vẻ Caesar cười như không cười nghiêng người tựa ở trên cây cột lớn cực kỳ đẹp mắt, trong tay cầm một ly sâm banh, một tay anh ôm ngực, trong cái tay còn lại cầm một ly sâm banh.

Diêm Từ Diệp đứng ở chỗ cách Caesar không xa, trong ánh mắt cuồng nhiệt thấm đầy vẻ đau khổ, tay cầm trên cái ly nắm chặt lại với nhau.

“Môn chủ Diêm, anh nói tiệc rượu đính hôn này, có thể tiến hành bình thường đến cuối không?” Caesar cũng không có nhìn Diêm Tử Diệp, tầm mắt vẫn dừng ở trên người phụ nữ mang theo nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi kia.

Hình như anh chưa từng gặp qua cô cười như vậy.

Cười tự nhiên như vậy.

Đó là nụ cười xuất phát từ đáy lòng, mà không phải là nụ cười châm biếm, cũng không phải là nụ cười lạnh lùng, càng không phải là ngoài cười nhưng trong không cười, bây giờ cô... rất hạnh phúc, cười rất vui vẻ.

Nhưng mà tại sao, anh muốn cứ như vậy tự tay phá hủy nụ cười kia chứ?

Đối với anh mà nói thì nụ cười kia, thật sự là, vô cùng quý giá.

Ánh mắt đau khổ của Diêm Tử Diệp biến mất ở trong nháy mắt, anh nghiêng đầu qua, vô cùng lạnh nhạt nhìn Caesar.

“Chuyện anh làm với Tần Môn của tôi, Tần Môn của tôi nhất định sẽ trả lại toàn bộ.” Lúc này Diêm Tử Diệp lại là tồn tại khiến cho người khác sợ hãi kia, không có suy sụp chút nào, không có lo lắng và tuyệt vọng chút nào, có chỉ là vẻ cô độc lạnh lùng.

Caesar cũng không bị ảnh hưởng, chỉ là biếng nhác nhìn anh, quơ quơ ly rượu sâm banh, sau đó Caesar nâng khóe môi nói thầm: “Cho dù là không có Phó Quân Hoàng, cũng sẽ không phải là anh.”

Đôi tay chợt nắm chặt.

Nhưng mà anh cũng không có lấy súng ra, cũng không tính nảy sinh âm mưu với Caesar ở chỗ này, anh đang không ngừng tự nói với chính mình, hôm nay là lễ đính hôn của gia, người nuôi anh lớn lên, lễ đính hôn của gia người để cho anh sinh tồn được ở trên thế giới mạnh hiếp yếu này, anh không thể phá hỏng buổi lễ này.

Nhưng mà, anh không muốn phá hỏng, không có nghĩa là người khác không muốn phá hỏng.

Về mặt Caesar càng ngày càng lạnh, hơi thở toàn thân càng lạnh lẽo như băng hơn so với vừa rồi.

Caesar cười cười tự giễu, quả nhiên anh vẫn đánh giá cao chính mình, vốn cho là, anh có thể nhìn cô đeo nhẫn của người khác lên, nhưng mà lúc anh thật sự nhìn thấy hình ảnh như vậy, anh mới phát hiện, chính mình không chịu nổi.

Cho dù là anh cũng vẫn không có xác nhận được thân phận của người đó.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy thái độ của Diêm Tử Diệp đối với Phó An Nhiên, lúc nghĩ đến động tác và lời nói mà Phó An Nhiên đối với Diêm Tử Diệp, dường như trong lòng của anh đã có một đáp án.

Cô, quả nhiên là người anh tìm kiếm.

Anh bắt đầu thấy may mắn, may mắn năm đó anh là lấy bộ dạng của Diêm Tử Diệp ở cùng với cô lâu như vậy, chuyện này làm cho anh căm ghét lâu như vậy, lần đầu tiên làm cho anh cảm thấy may mắn.

Không sao, đây chỉ là đính hôn mà thôi, anh có thể chờ, anh còn có thể tiếp tục... chờ.

Bởi vì, sớm muộn gì cô cũng sẽ là của anh, mà cả đời cô cũng vậy, cô sẽ là của anh, một mình anh.

Lúc này, Phó Quân Hoàng đã cầm lên chiếc nhẫn dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, ánh mắt anh tràn đầy tình cảm dịu dàng nhìn chiếc nhẫn trong tay, lúc này cái tay cầm súng kia vậy mà bởi vì cầm một chiếc nhẫn mà hơi run rẩy, điều này làm cho rất nhiều người đều nở nụ cười vang.

Phó Quân Hoàng ho nhẹ một tiếng, muốn mượn cái này che giấu sự bối rối của mình, cũng liền lúc anh muốn đưa tay đi nắm lấy tay An Nhiên, bỗng nhiên ánh sáng ở phòng tiệc trở nên tối om, theo sau đó, tiếng súng kéo dài không ngừng vang lên liên tục!

Trước tiên Phó Quân Hoàng đi kéo An Nhiên, nhưng mà trước người của anh đã không có người!

Trong đám người vang lên âm thanh mọi người hét chói tai!

Điện khôi phục rất nhanh, không có ai bị thương, nhưng mà tầm mắt của Phó Quân Hoàng đảo quanh một vòng trong cả đám người cũng không có phát hiện An Nhiên!

An Nhiên cô, không thấy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Phản Ứng Của Mọi Người, Em Trai Của Bách Lý Lan (1)

Editor: Norah

Bên trong phòng tiệc còn có không ít phu nhân đang hét lên lớn tiếng, bọn họ đều là những phu nhân sống an nhàn sung sướng, làm sao thật sự nghe qua tiếng súng chứ, bây giờ bọn họ còn đang nghĩ, nếu như đạn kia rơi vào trên người bọn họ, vậy bọn họ sẽ rất đau.

Trong sảnh lớn đều hỗn loạn, sau khi các nhân viên bảo vệ nghe thấy tiếng súng, trước tiên chạy ra ngoài, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Những nhân viên bảo vệ này đều là người ra khỏi từ bên trong bộ đội.

Rất nhiều người sau khi ra khỏi từ trong bộ đội, rất khó có thể tìm được một công việc hợp ý, Từ Tĩnh Ngưng liền tính toán, tuyển những người bộ đội cũ này làm môn hạ của mình, làm một đội bảo vệ ở tập đoàn Từ Thị.

Thành viên đội bảo vệ đều phải thông qua tầng tầng tuyển chọn, cũng không phải là tất cả bộ đội đã ra khỏi đều có thể bước vào tập đoàn Từ Thị.

Vì vậy, trong nháy mắt tiếng súng vang lên, tất cả nhân viên bảo vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh đều bắt tay hành động, dùng tốc độ nhanh nhất thời gian ngắn nhất, đều chặn lại tất cả lối ra an toàn của khách sạn, tránh để người hiểm nghi chạy trốn.

Nhưng mà cho dù thủ đoạn đã là nhanh như vậy, bọn họ cũng không có tìm được người ở trong đám người.

Phó Quân Hoàng gần giống như điên rồi tìm kiếm bóng dáng An Nhiên ở trong đám người, nhưng mà không có gì cả, ngay cả một người anh cũng không có tìm được.

Tiếng hét chói tai của những người xung quanh vẫn đang không ngừng, khí thế xung quanh cả người Phó Quân Hoàng hoàn toàn đều là lạnh.

Sau khi đội dài bảo vệ xông vào, trước tiên vây ở xung quanh đám người nhà họ Phó ở bên trong, đối với bọn họ mà nói, người nhà họ Phó mới là người chủ yếu mà bọn họ bảo vệ, những người còn lại, không có quan hệ gì với bọn họ, bọn họ chỉ cần bảo vệ tính mạng của bọn họ an toàn là được.

“An Nhiên đâu? Con bé An Nhiên kia đâu?” Từ Tĩnh Ngưng cầm cánh tay Phó Quân Hoàng, vẻ mặt sợ hãi.

Về mặt Phó Quân Hoàng lộ vẻ lạnh xuống.

Đầu tiên Từ Tĩnh Ngưng liền xông ra ngoài, bà không quan tâm đến sự lôi kéo của mọi người, vọt tới trước người Diêm Tử Diệp gương mặt vẫn đông lạnh, không nề tính chút nào, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nặng nề tát anh một bạt tai!

Bốp ----!

Vốn là vẫn còn âm thanh hét chói tai lập tức ngừng lại.

Tất cả mọi người đều không thể tin nhìn Từ Tĩnh Ngưng.

Mặc dù Từ Tĩnh Ngưng là chủ tịch của tập đoàn Từ Thị, mặc dù bà là con dâu nhà họ Phó, cho dù là địa vị của bà lại cao như thế nào, cũng không thể ngang nhiên tát Diêm Tử Diệp một bạt tai như vậy!

Đây chính là Diêm Tử Diệp!

Môn chủ Diêm Tử Diệp của Tần Môn!

Kiều Tử Du đã tức giận ngay tại chỗ, lại bị một ánh mắt lạnh như băng của Diêm Tử Diệp ngăn lại.

Kiều Tử Du tức giận phát run cả người, ngoại trừ Tần gia có thể đối xử như vậy với anh Diêm, từ trước đến nay không ai dám đối xử với anh như thế.

Diêm Tử Diệp có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nếu không thì anh cũng sẽ không đến chỗ nào cũng mang găng tay trắng của anh. Ngoại trừ Tần gia, không có người có thể tiếp xúc với thân thể anh, cho dù là cô cũng không thể. Mặc dù là, từ nhỏ bọn họ cùng nhau lớn lên, cũng không được.

Nhưng mà bây giờ, anh Diêm lại bởi vì Phó An Nhiên kia mà chịu một cái tát của Từ Tĩnh Ngưng!

Một cái tát ngang nhiên như vậy, bao hàm tính sỉ nhục!

Sao anh Diêm của cô có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ kia đến mức như vậy!

“Diêm Từ Diệp! Cậu lập tức giao người ra đây cho tôi!” Bấy giờ Từ Tĩnh Ngưng là tức điên lên, toàn thân bà nghiêm túc nhìn Diêm Từ Diệp, vẻ mặt lạnh như băng.

An Nhiên xảy ra chuyện này, mặc dù cũng chưa nói cho bọn họ biết rốt cuộc là bởi vì cái gì, Diêm Từ Diệp cũng không nói, nhưng mà Từ Tĩnh Ngưng không ngờ, bà sẽ không đi tra. Đứa nhỏ An Nhiên kia và Phó Quân Hoàng đều không thích làm phiền người nhà, có thể tự mình giải quyết tuyệt đối sẽ không làm phiền người nhà.

Lần trước An Nhiên suýt chút nữa là mất mạng, cũng là bởi vì Diêm Từ Diệp này!

Lúc bà vừa mới nhận được tin tức, bà không ngừng ép tập đoàn Từ Thị xuống, nhưng mà tập đoàn Từ Thị cũng không phải là tập đoàn mới, địa vị của tập đoàn Từ Thị cùng bà không sai biệt lắm, bà không lay động được gốc rễ của anh, nếu muốn lay động, tập đoàn Từ Thị của bà cũng sẽ sụp đổ.

Diêm Từ Diệp cũng không có động tác, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi chút nào, thậm chí ngay cả một chút sát khí cũng không có.

Anh kính trọng thậm chí kính yêu mỗi một người mà cô yêu.

Anh biết, gia rất yêu nhóm người nhà họ Phó này, cô rất thật lòng với nhóm người nhà họ Phó này. Cho nên, anh có thể chịu đựng sự chỉ trích của bọn họ đối với anh, anh biết bà đây là đang quan tâm gia, chẳng qua là đối tượng nghi ngờ của bà đặt ở trên người mình mà thôi.

Thấy Diêm Từ Diệp không nói lời nào, Từ Tĩnh Ngưng càng tức giận hơn: “Diêm Từ Diệp, cậu đừng tưởng rằng phía sau cậu có Tần Môn, tôi hoàn toàn không động vào cậu được! Nếu như Từ Tĩnh Ngưng tôi muốn chơi đùa với cậu, nhất định tôi sẽ đùa chết cậu!”

Từ Tĩnh Ngưng là người nổi bật giữa nhà quyền thế, cho dù là hành vi xử sự hay là thủ đoạn của bà, đều là làm cho người ta không theo kịp. Từ Tĩnh Ngưng hiếm khi sẽ nói lời thô bạo, thậm chí gần như ngay cả một câu thô tục cũng sẽ không nói, rõ ràng là lúc này đây bà tức đến mức tận cùng rồi.

Diêm Từ Diệp hít một hơi thật sâu, sau đó mới nói: “Bà Phó, tôi nghĩ có phải người nghĩ sai chỗ nào rồi hay không? Nếu như tôi mang người của bà đi, tại sao tôi còn phải tiếp tục ở lại chỗ này chứ?” Hơn nữa người được nói là mất tích người đó là ai?

Đột nhiên, vẻ mặt Diêm Từ Diệp thay đổi: “Bà là nói gia... Phó An Nhiên mất tích sao?”

Từ Tĩnh Ngưng cười lạnh: “Cậu ở chỗ này giả bộ với tôi cái gì?”

Tầm mắt Diêm Từ Diệp nhanh chóng nhìn ở trong đám người, lúc tầm mắt của anh dừng ở bên cạnh Phó Quân Hoàng, vẻ mặt hoàn toàn lạnh xuống.

Bên cạnh Phó Quân Hoàng, không có người.

Bên cạnh Phó Quân Hoàng, vậy mà không có người!

Gia đâu? Vừa rồi không phải là gia vẫn còn ở bên cạnh anh sao?

Diêm Từ Diệp cũng không để ý tới Từ Tĩnh Ngưng, anh vọt tới bên cạnh Phó Quân Hoàng, nắm vào cổ áo của anh, lạnh lùng nói: “Cô ấy đâu?”

Phó Quân Hoàng kéo tay của anh ra, đôi mắt đen nhánh kia cũng không dừng ở trên người Diêm Từ Diệp, anh chậm rãi đi đến bên cạnh Caesar đang cười như không cười, lạnh lùng nói:

“Người đâu?”

Caesar quơ quơ ly sâm banh trong tay, cười cười: “Người của anh mất tích, cuối cùng sao thích hỏi tôi vậy chứ? Tôi thật là không biết người của anh ở chỗ nào.”

Phó Quân Hoàng lạnh lùng nhìn anh, lúc tầm mắt dừng ở trong đôi mắt anh, đột nhiên Phó Quân Hoàng xoay người, lần nữa đi đến trên bục, cầm mic, lạnh lùng nói:

“Tốt nhất là cô ấy không sao. Nếu không thì, hậu quả nhất định sẽ làm cho các người hối hận vì lúc đầu đã làm vậy.”

Giọng nói Phó Quân Hoàng trong lạnh lẽo chính là thâm nồng đậm đe dọa, mọi người vốn là còn đang thân mình chưa lo xong lúc nghe thấy lời này của Phó Quân Hoàng, không nhận được mà ngẩng đầu nhìn, bọn họ cũng không biết Phó Quân Hoàng nói tới ai.

Cụ Phó bị kích động suýt nữa ngã xuống đất ngất đi, khi nhà họ Phó ông tổ chức tiệc rượu mà nảy sinh chuyện như vậy, con bé nhà họ Phó ông lại mất tích, ông... đây đối với nhà họ Phó mà nói là một nỗi nhục như thế nào!

Đầu tiên Phó Văn Thắng và Phó Văn An sắp xếp tất cả lối đi, cho người sắp xếp khách mời ở đây rời khỏi.

Chuyện này, trong ngày hôm sau tuyệt đối sẽ trở thành tin tức đầu đề của cả đế đô.

Dĩ nhiên là tin tức này sẽ không đăng lên giấy báo, nhưng mà sẽ trở thành chuyện cười của giới tầng lớp trên ở đế đô.

“Có phải người do anh bắt hay không?” Diêm Từ Diệp đi đến bên cạnh Caesar, trên khuôn mặt âm nhu thấm đầy lạnh lẽo.

Caesar cũng không đứng dậy, kéo tay ôm Khang Ni vào trong ngực, ngay sau đó đặt cằm tựa ở trên bả vai của cô, die,n; da.nlze.qu; ydo/nn biếng nhác nhìn Diêm Từ Diệp: “Anh cảm thấy thế nào? Anh nói nếu là tôi mang người đi, tôi nên đối xử với cô ấy như thế nào đây? Cho dù nói như thế nào, trong thân thể của cô ấy chính là người anh muốn, không phải sao?”

Diêm Từ Diệp lạnh lùng nâng khóe môi, vẻ mặt không có thay đổi chút nào, chỉ là đáy lòng lại trào lên một cảm giác kỳ lạ.

Hình như là Caesar này biết cái gì đó.Nhưng mà, làm sao anh lại biết!

“Anh biết những gì?”

Caesar uống cạn ly sâm banh trong một hơi, ngay sau đó nói với Diêm Từ Diệp: “Nên biết cũng đã biết, không nên biết, cũng đã biết.”

Đột nhiên vẻ mặt Diêm Từ Diệp thay đổi.

Quả nhiên không thể giữ lại Caesar này.

Giống như Caesar biết anh đang suy nghĩ gì: “Yên tâm, anh không giết được tôi.” Nếu anh có thể dễ dàng bị Diêm Từ Diệp giết đi, anh cũng sẽ không sống đến bây giờ đúng không?

“Chúng ta có thể thử một chút.” Anh không ngần ngại chút nào trực tiếp giết Caesar.

Caesar không sai biệt lắm hiểu lòng của gia, chỉ là anh không hiểu tại sao Caesar này lại thích gia, khi anh điều tra, anh ta cũng chưa từng có bất kỳ tiếp xúc nào với gia, cho dù là lúc gia còn là Tần Lam, anh ta cũng không có tiếp xúc qua với gia.

Như vậy, làm sao anh ta lại biết, trong thân thể Phó An Nhiên tồn tại người anh muốn chứ?

Caesar ôm Khang Ni, lắc lắc lư lư rồi đi, nhưng mà trước khi rời đi, anh để lại một câu cho Diêm Từ Diệp:

“Diêm Từ Diệp, anh rất đáng thương.”

Rõ ràng Diêm Từ Diệp ngăn ra, anh đáng thương sao? Diêm Từ Diệp lại bị Caesar giết người như ma quỷ nói đáng thương sao? Đây là một chuyện nhức cười biết bao.

Khang Ni ra khỏi khách sạn, cẩn thận diu Caesar, trên gương mặt mang vẻ không yên tâm và lo lắng: “Đại nhân, anh nói anh cần gì uống nhiều sâm banh như vậy chứ? Tầm lượng của anh...”

“Câm miệng! Tôi còn chưa cần cô đến dạy dỗ tôi!” Caesar lạnh lùng đẩy Khang Ni ra, bước dài đi về hướng xe hơi đã mở cửa rồi.

Khang Ni nhìn Caesar lên xe, cuối cùng thở dài đi theo anh lên xe.

“Đại nhân, Phó An Nhiên kia thực sự không có ở... trong tay của anh sao?” Khang Ni dè dặt hỏi.

Hôm nay cô đúng là đã nhìn ra, tình cảm của Phó Quân Hoàng kia, Diêm Từ Diệp và đại nhân nhà cô với Phó An Nhiên đúng là không bình thường, mặc dù cô đi theo bên người đại nhân không lâu, nhưng mà từ trước đến nay cô chính là chưa từng nghe thấy đại nhân sẽ đối với ai đó vui vẻ hòa nhã.

Trong ánh mắt sâu xa đột nhiên dừng ở trên người Khang Ni không có chút tình cảm nào, chính là bình thần nhìn cô, ánh mắt sâu xa kia giống như đầm nước sâu cổ xưa giống như muốn hút Khang Ni vào.

Trái tim Khang Ni đập thành thịch rất nhanh, cô không biết nên làm thế nào cho phải, lúc đối mặt với đại nhân, nhịp tim thất thường của cô luôn luôn không bình thường.

Cô biết mình thích anh, thích người đàn ông thoát nhìn máu lạnh vô tình này sâu sắc.

“Muốn biết sao?” Trong giọng nói biếng nhác thẳm chút về tao nhã.

Khang Ni bắt giác gật đầu, cô thật là muốn biết.

Về mặt Caesar thay đổi, chỉ là trên khóe môi gợi lên một chút độ cong lạnh giá, ngay dưới ánh mắt say đắm của Khang Ni, một tay Caesar không lưu tình chút nào bóp ở cổ họng của cô, giọng nói nặng nề lạnh lùng ở bên trong xe vang lên một cách nguy hiểm:

“Nói cho tôi biết, cô là ai?”

Khang Ni bị thay đổi bất thành hình này hù dọa.

Hai tay theo bản năng đưa ra đi nắm tay Caesar, di@en*dyan(lee^qu.donnn) bây giờ cô đã không hít thở được, cô khó chịu bắt đầu giãy giụa, sắc mặt đỏ lên.

“Nói cho tôi biết, cô là ai, hả?” Thoạt nhìn tính tình Caesar rất tốt tiếp tục hỏi, chỉ là sức lực trên tay anh càng trở nên buộc chặt lại: “Khang Ni, cô biết, từ trước đến nay tính tình của tôi chính là đều không tốt thế nào mà.”

Sắc mặt Khang Ni càng lúc càng đỏ, càng lúc càng khó coi, cô khó chịu bắt đầu giằng co.

“Buông ra... Buông...” Cô đã nói không ra lời, trong đôi mắt mê người xanh như ngọc kia thấm đầy vẻ đau đớn, mà nhiều hơn lại là sợ hãi.

Phịch!

Caesar hát Khang Ni từ trong tay mình ra.

Thật không thú vị.

Chẳng qua là một người phụ nữ không thú vị mà thôi.

“Khụ khụ... khụ khụ...” Khang Ni vừa mới nhận được không khí mới mẻ nằm úp sấp ở một bên thở hổn hển từng hơi một, đồng thời còn mạnh mẽ ho khan.

Cảm giác lần nữa hít khí oxy vào bên trong lồng ngực thật sự là vô cùng tốt.

Cô nằm ở chỗ ngồi, toàn thân đều là mềm, trong mắt của cô đã đọng đầy nước mắt, cô không hiểu tại sao đại nhân muốn đối xử với cô như vậy.

Chẳng lẽ cô thích anh là không đúng sao?

Hay là anh không thích cô thích anh? Thế cho nên làm cho anh động thủ hận không thể bóp chết cô?

Hai tay cô vuốt cổ của mình, nặng nề thờ đốc, nặng nề ho khan, nước mắt không nhịn được trào ra vành mắt.

“Đại nhân, vì sao anh, muốn đối xử với tôi như vậy chứ?” Cổ họng của cô đã bị tổn thương, nghe giọng nói cực kỳ khàn, cô vừa mở miệng, cổ họng liền cực kỳ đau đớn, nhưng mà cho dù đã là như vậy, cô vẫn là hỏi ra miệng, cô muốn biết câu trả lời, rốt cuộc là bởi vì cái gì.

Trong đôi mắt lộ ra ở bên ngoài mặt nạ thấm một chút lạnh lẽo: “Cô là ai?” Lại là câu hỏi giống như vậy.

Khang Ni vẫn ôm chặt cổ mình như cũ, trả lời: “Connie Ryton.”

“Cô là ai?”

“Connie Ryton.”

“Connie Ryton là ai?”

“Tiểu thư của nhà họ Ryton, người thương nhớ đại nhân người.” Mấy chữ cuối cùng là Khang Ni suy nghĩ hồi lâu mới nói ra được.

Khang Ni lo lắng thấp thòm chờ Caesar trả lời, nhưng mà tầm mắt khiến người khác sợ hãi kia cũng không có di chuyển ra từ trên người cô, ngược lại tầm mắt kia càng lộ vẻ lạnh xuống.

Khang Ni biết, đại nhân Caesar không tin cô.

Không tin là cô thật sự thích anh.

Không quan trọng, cô có thể chờ, cô còn có khoảng thời gian thật dài, cô có thể chứng minh cho anh thấy, cô là yêu thương anh sâu sắc.

“Vẫn muốn biết chuyện của Phó An Nhiên sao?” Đột nhiên Caesar chủ động thay đổi chủ đề của câu chuyện.

Khang Ni không hiểu anh đây là muốn làm cái gì, chỉ có thể gật đầu theo bản năng.

Caesar bật cười: “Không phải là tôi bắt Phó An Nhiên, tôi muốn là muốn cướp cô ấy, tôi cũng sẽ không cướp cô ấy đi tại lúc đó.”

Ở dưới loại trường hợp này công khai cướp người nhà họ Phó, cho dù là người nhà họ Phó không động đến bọn họ, đến lúc đó những người khác cũng sẽ đi tìm bọn họ mà gây chuyện.

Sức mạnh kêu gọi của người nhà họ Phó, không chỉ nói là đang ở để đó, dù cho ở cả Hoa Hạ cũng là cực kỳ lợi hại.

Mặc dù Caesar anh không sợ trời không sợ đất, nhưng mà đúng là vẫn còn muốn tuân thủ phép tắc nơi này đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Phản Ứng Của Mọi Người, Em Trai Của Bách Lý Lan (2)

Editor: Norah

Khang Ni cái hiểu cái không gât đầu, nhưng mà bây giờ cô cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể co rúc ở trong góc, nhút nhát nhìn Caesar.

Thấy Khang Ni như vậy, Caesar cũng không nói gì thêm, chính là đưa tầm mắt dừng ở ngoài cửa sổ lần nữa.

Nếu người không phải là Diêm Tử Diệp mang đi, vậy thì sẽ còn ai cảm thấy hứng thú với cô chứ?

Lấy điện thoại di động ra, bấm gọi điện thoại, người bên kia liền nhận rất nhanh.

“A lô, anh lại muốn tìm tiểu gia làm cái gì? Tôi cho anh biết, gần đây tôi thật sự không có tâm trạng nhận đơn, nữ thần nhà tôi đã đính hôn với người khác, nữ thần nhà tôi sẽ nhanh chóng là người phụ nữ của người khác, sau này cô ấy sẽ không ăn rau nữa, cô ấy có thể ăn thịt được rồi.” Giọng nói ân hận không có bất kỳ cảm xúc mạnh mẽ truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

“Có phải anh mang người đi hay không?” Chờ anh đã nói xong, Caesar mới hỏi một câu như vậy.

“Hả? Người nào? Cũng không phải anh không biết, bây giờ tôi chỉ có hứng thú với nữ thần nhà tôi, thế nhưng nữ thần nhà tôi không thích tôi, haizzz...”

“Câm miệng.” Caesar lạnh lùng ngắt lời anh: “Có phải anh mang người đi hay không?”

“Tôi nói này lão đại anh có bệnh à? Tôi đã hỏi anh rồi, rốt cuộc là ai, anh vẫn phải nói cho tôi chứ.”

“Phó An Nhiên.”

“Mẹ kiếp! Nữ thần nhà tôi mất tích! Tôi nói này lão đại anh sao lại vậy, anh ở ngay hiện trường, nữ thần nhà tôi cũng có thể bị nhìn mất tích, rốt cuộc là anh trông như thế nào vậy!”

“Nói xong rồi à?”

“Sao có thể nói xong rồi chứ? Tôi cho anh biết này lão đại, anh làm như vậy rất tổn thương lòng tôi anh có biết không? Tôi thật vất vả mới coi trọng một nữ thần như vậy, anh thì đi gặp cô ấy một lần như vậy, người liền không tìm được, hôm nay tôi đã ân hận thật lâu, thất vọng và thuyết phục chính mình đây chẳng qua là đính hôn không phải là kết hôn, tôi còn có cơ hội, nhưng mà tiếp theo lão đại anh liền tạt một chậu nước lạnh vào tôi, anh nói với tôi nói không thấy nữ thần nhà tôi đâu! Không thấy đâu! Lão đại anh có biết...”

Tút tut tut...

Caesar không khách khí chút nào ngắt điện thoại.

Nếu như người mang Phó An Nhiên đi không phải là Nguyên Phi, như vậy sẽ là ai?

Dĩ nhiên không thể nào là Diêm Tử Diệp, Diêm Tử Diệp nếu như anh muốn làm, hôm nay cũng sẽ không cao giọng lên như vậy.

Nghĩ đến, Diêm Tử Diệp quỳ trước mặt Phó An Nhiên nói những lời đó là sự thật, anh thật sự tính buông bỏ, chỉ đứng sau lưng cô che chở cho cô.

Một khi đã như vậy, vậy thì cũng chỉ có tra xét.

Đầu tiên Diêm Tử Diệp đến Phúc Mãn Lâu, lúc anh đến, Phó Quân Hoàng đã ngồi ở trong phòng làm việc của Tần Vũ Triết.

Bây giờ thái độ của Tần Vũ Triết đối với Diêm Tử Diệp thật sự tốt hơn nhiều so với lúc đầu, ít nhất sẽ không vừa gặp đã bảo anh cút, đã bắt đầu gào lên với anh.

“Ồ, anh đây là đến làm cái gì?” Tần Vũ Triết vừa lục lọi máy tính của mình vừa cho Diêm Tử Diệp một ánh mắt xem thường.

“Không thấy gia đâu.” Diêm Tử Diệp không có ý muốn kiêng dè Phó Quân Hoàng chút nào.

Trong mắt anh, nếu Phó Quân Hoàng thích gia, như vậy anh nên tiếp nhận mọi thứ của gia, anh liền phải biết chuyện khác biệt của gia.

Ở điểm này Tần Vũ Triết và Diêm Tử Diệp không bàn mà trùng ý, trong mắt anh nếu như một người đàn ông không tiếp nhận được chút chuyện năng lực của người phụ nữ của mình mạnh mẽ hơn mình, như vậy người đàn ông này liền đúng là không thích hợp với gia của mình.

Hơn nữa gia nhà anh rất lợi hại, mặc dù Phó Quân Hoàng này cũng là một người lợi hại, nhưng mà so với gia của bọn họ, thật sự là... yếu hơn nhiều.

“Tôi biết.” Tầm mắt Tần Vũ Triết đảo qua ở trên người Phó Quân Hoàng toàn thân đông lạnh, lúc gia mắt tích, đầu tiên Phó Quân Hoàng liền báo cho anh, hơn nữa để cho anh luôn luôn chú ý động tĩnh của gia.

Phó Quân Hoàng không thích loại cảm giác tìm bảo bối của mình còn phải làm phiền người khác này, bảo bối của anh nên là anh tự mình đi tìm.

Nhưng mà bây giờ bảo bối của anh giống như đã biến mất ở trong biển người, anh không biết bây giờ anh nên đến chỗ nào đi tìm bảo bối của anh.

Không phải là anh không nghĩ đến lập một hệ thống định vị gì đó ở trên người An Nhiên, nhưng mà An Nhiên không đồng ý, cô nói loại cảm giác này, rất không tự do.

Cô nói cô sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, sẽ không lại xảy ra chuyện... Anh cũng đã nói, anh sẽ không để cho cô lại xảy ra chuyện, hai người bọn họ đều không giữ lời rồi.

“Biết vị trí không?” Giọng nói đông lạnh của Phó Quân Hoàng truyền đến.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp đảo qua ở trên người Phó Quân Hoàng, không nói gì, chỉ là đưa tầm mắt dừng ở trên người Tần Vũ Triết.

Về mặt Tần Vũ Triết rất là bình tĩnh, trong mắt anh đám người kia hoàn toàn là không ra gì, anh cực kỳ biết rõ khả năng của gia, đương nhiên gia sẽ giải quyết đám người kia rất dễ dàng.

Nhưng mà lúc anh mở ra hệ thống định vị An Nhiên, phát hiện căn bản là anh không tra được vị trí của cô!

Này ----

Không thể nào!

Tần Vũ Triết hoảng sợ, làm sao có thể nảy sinh chuyện như vậy chứ?

“Thế nào?”

“Tôi... tôi không nhìn thấy gia, ngay cả dấu vết của cô ấy tôi cũng không tìm được, liền giống như biến mất trong không khí.”

“Tin hiệu bị che giấu.” Ánh mắt Diêm Từ Diệp lạnh lẽo.

Khí lạnh toàn thân Phó Quân Hoàng càng lạnh thêm, anh không có nói thêm bất kỳ câu nào, kéo cửa phòng làm việc của Tần Vũ Triết ra, bước dài đi về hướng bên ngoài, trước khi đi, sau khi chỉ để lại một câu có thông tin nói cho anh biết liền hoàn toàn biến mất.

Như vậy bây giờ An Nhiên ở chỗ nào?

Này ngay cả chính An Nhiên cũng không biết.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, die,n; da.nlze.qu:yp/nn cô phát hiện mình đang nằm ở trên một cái đệm, mà một bóng dáng ngồi mép đệm.

Nhìn từ trên bóng lưng, kia là một người phụ nữ.

Đầu An Nhiên hơi đau, cô hơi không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.

Cô chỉ nhớ lúc cô và lão soái ca đang trao nhẫn cho nhau, liền bỗng nhiên bị cúp điện, sau đó xảy ra chuyện gì, cái gì cô đều không nhớ rõ, chờ đến lúc cô tỉnh lại, cô đã phát hiện chính mình đang ở chỗ này.

Trực giác nói cho cô biết, nơi này, không phải là chỗ cô muốn đến, hoặc là nói, bóng dáng ngồi ở trên mép đệm cô, cũng không phải là cô mong muốn thấy.

“Cô tỉnh rồi.” Bóng dáng kia xoay người lại, nhìn An Nhiên, bình thản cười.

Quả nhiên không phải là người cô mong muốn nhìn thấy.

Bách Lý Lan.

“Tiểu thư Bách Lý, tôi muốn hỏi một chút, cô làm như vậy là vì cái gì?” An Nhiên phát hiện, bây giờ cô còn đang ở trong xe, ở khoang trên xe.

Bách Lý Lan bật cười, cô nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa sợi tóc An Nhiên, nhìn một bộ váy dài của cô, độ cong khéo môi lộ ra vẻ dịu dàng lại: “Cũng không biết thằng nhỏ gốc nhà tôi thấy cách ăn mặc này của cô, sẽ vui mừng thành bộ dáng gì nữa.

“Cô có ý gì?”

Ý cười trên khóe môi Bách Lý Lan càng lúc càng lạnh: “Phó An Nhiên, từ lâu đến nay tôi đều không giết cô, cũng không phải bởi vì cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô có Phó Quân Hoàng che chở, hoặc là lực lượng phía sau cô có nhiều bao nhiêu, tôi chỉ là bởi vì thân ái của tôi thích cô mà thôi, cô xem, cô rất may mắn, vậy mà cô chiếm được sự yêu thích của nó.”

“Tôi không biết cô đang nói cái gì.” An Nhiên hơi nhú mày, cảm giác bị người khác trối lại, thật sự là không thoải mái: “Bách Lý Lan, nếu như không muốn bị nhà họ Phó và nhà họ Từ trả thù...”

“Làm sao sẽ vậy chứ? Sao bọn họ sẽ biết chuyện này là tôi làm chứ? Tôi sẽ đẩy tất cả mọi chuyện lên người Caesar, yên tâm, vu oan gì đó, tôi vẫn là làm vô cùng tốt.” Bách Lý Lan cười cười.

“Bách Lý Lan, một lần cuối cùng tôi nói cho cô biết, thả tôi ra.” An Nhiên lạnh lùng nhìn Bách Lý Lan, này cho dù là lão già Bách Lý năm đó thấy cô cũng vẫn rất kính trọng, cẩn thận từng li từng tí, sao đến đời sau của ông, đức hạnh lại thành như vậy?

Bách Lý Lan đùa bỡn sợi tóc của cô, cười nói: “Phó An Nhiên, lát nữa cô phải nhớ kỹ, lúc gặp nó, cô phải cười với nó, nếu không, tôi sẽ giết cô.”

Thoạt nhìn vẻ mặt An Nhiên rất kỳ quái, cô cảm thấy Bách Lý Lan này kỳ kỳ lạ lạ, tóm lại vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Người cô nói là ai?”

“Cô biết.” Bách Lý Lan kiên nhẫn nói: “Bảo bối nhà tôi xuất sắc như vậy, tại sao cô lại làm cho nó khó chịu chứ? Nó thật là lấy dũng khí, thật vất vả mới thổ lộ với cô.”

Bách Lý Lan chính là nhớ rõ sau khi em trai của mình về nhà thì đầu tiên nói cho cô biết, anh thổ lộ bị từ chối, cũng chính là vì vậy, anh chưa từng xuất hiện lần nữa lúc huấn luyện quân sự, cô dùng quyền lợi của mình đưa anh trở về.

Em trai của cô xuất sắc như vậy, vậy mà lại bởi vì một câu của Phó An Nhiên mà đau lòng lâu như vậy, sao cô có thể chịu đựng được?

“Nói cho tôi biết tên.” Chỉ có biết tên, cô mới có thể biết người đó là ai, mới có thể biết lát nữa nên ứng phó như thế nào.

“Nói cho cô biết, cô cũng không biết nó. Yên tâm, chúng ta có thể nhanh chóng gặp được, không nên gấp gáp.” Bách Lý Lan cười: “Phó An Nhiên, tôi chỉ yêu cầu cô đừng làm bảo bối của tôi đau lòng, nếu không thì, tôi sẽ moi tim của cô ra, ăn hết từng chút một!”

Cô không phải là đang nói dối.

Suy nghĩ đầu óc của Bách Lý Lan này là có vấn đề.

“Cô rất thích bảo bối của cô sao?” Ở trong ấn tượng của An Nhiên, bảo bối đều là dùng để hình dung tình cảm chân thành của chính mình, giống như lão sói ca, giống như Tô Kinh Thiên.

Bách Lý Lan hơi ngừng lại, trong ánh mắt xẹt qua một chút mờ mịt, cô là rất thích bảo bối nhà cô sao? Không, không, cô không thích, sao cô có thể thích bảo bối nhà mình chứ?

“Không, không phải, mới không phải thích.”

An Nhiên im lặng một hồi, chỉ là tầm mắt cũng không có dời khỏi trên người Bách Lý Lan: “Nếu không phải thích, thì chính là... yêu? Cô rất yêu bảo bối của cô?”

Yêu sao?

Dĩ nhiên là yêu, đây chính là bảo bối duy nhất của cô, người nhà duy nhất, cô làm sao có thể không yêu... người nhà duy nhất của mình chứ?

“Vì người mình yêu sâu đậm tìm người mà người đó thích đi gặp người đó, là một chuyện rất khổ sở đúng không? Bách Lý Lan, đi@en*dyan(lee^qu.domn) bây giờ cô có phải là đang rất khổ sở hay không, cô...”

“Phó An Nhiên!” Bỗng nhiên Bách Lý Lan kêu thành tiếng chói tai, lớn tiếng cắt đứt lời nói tiếp theo của An Nhiên: “Phó An Nhiên, nếu như cô không muốn chết, cô liền câm miệng, cho tôi!” Vẻ mặt điên cuồng kia quả thực chính là giống như muốn giết người.

An Nhiên không nói gì nữa, nhưng mà đáy lòng không sai biệt lắm đã hiểu rõ cuộc là xảy ra chuyện gì.

Bách Lý Lan này đối với bảo bối của mình... có lẽ là em trai có tình cảm khác thường, đây thật là một chuyện thú vị.

Cuối cùng chiếc xe ngừng lại một chỗ trước biệt thự tại thành phố Lâm tỉnh T.

Lúc xe ngừng lại, Bách Lý Lan đã mở trói trên tay của An Nhiên ra, ở chỗ này cô không sợ Phó An Nhiên chạy, cho dù là muốn chạy, cô cũng có khả năng bắt người này trở lại lần nữa.

“Phó An Nhiên, chẳng qua là tôi muốn cho cô gặp bảo bối nhà tôi, nếu như cô có thể làm cho nó mất hy vọng, tôi liền càng vui vẻ hơn.” Trước khi vào

cổng lớn, Bách Lý Lan cười nói với An Nhiên.

An Nhiên bóp cổ tay của mình, bây giờ cô thật sự vẫn không có hứng thú chạy trốn, cô chính là muốn nhìn một chút, rốt cuộc bảo bối của Bách Lý Lan lớn lên có bộ dạng như thế nào.

“Thân ái, có nhà không?” Bách Lý Lan đẩy cửa phòng khách ra, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, mang nụ cười nhàn nhạt trên mặt, ngay cả trong ánh mắt cũng đều mang theo ý cười nồng đậm.

An Nhiên hơi giật mình nhìn Bách Lý Lan như vậy.

An Nhiên biết, lúc lão soái ca nhìn mình, vẻ mặt cũng là như vậy, bây giờ cô là có thể hiểu về mặt và cảm xúc của Ngốc Ưng bọn họ, loại cảm giác này thật sự là... chênh lệch thật lớn.

Lạch cạch, lạch cạch...

Bước chân ở trên mặt đất phát lên thành tiếng ở bên trong phòng, ngay sau đó ở xoắn ốc trên cầu thang xuất hiện một bóng dáng, người đó mặc một cái áo lông màu xám tro, một cái quần màu ka-ki, một đôi dép bông mềm mại, trong tay của anh còn cầm một cây bút, nhìn ra được anh vừa mới đi ra từ trong thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Phản Ứng Của Mọi Người, Em Trai Của Bách Lý Lan (3)

Editor: Norah

"Chị, chào mừng..." Người thiếu niên còn chưa có nói rõ một chữ cuối cùng, thì tầm mắt của anh liền dừng ở trên người An Nhiên, trên thân người phụ nữ mặc một bộ trang phục lông lầy màu xanh.

Hôm nay cô thật là đẹp.

Chỉ là không phải nói, hôm nay cô đính hôn sao? Nếu cô đính hôn, làm sao người sẽ xuất hiện ở nơi này chứ?

Lúc tiếp xúc đến tầm mắt An Nhiên đưa qua, cả gương mặt người thiếu niên đỏ lên, ngay sau đó nghĩ đến chính mình là mặc cái gì, khuôn mặt xụ lại, vội vàng trở lại trong phòng mình, thay quần áo.

Chỉ là trước khi chạy trở về, còn không quên lớn tiếng kêu một câu: "Tôi... tôi lập tức xuống dưới... tôi tôi... chờ tôi một chút." Anh thật là căng thẳng đến hông rồi.

An Nhiên cau mày, cô có ấn tượng với đứa bé trai này, dường như là đã từng thổ lộ với cô? Được rồi này dùng lời của Lý Vi mà nói là thổ lộ, nhưng mà ở trong mắt An Nhiên, căn bản là anh muốn đến uống nước.

Đúng rồi, tên anh gọi là gì ấy nhỉ?

Thiện Vũ?

Đúng rồi, cô nhớ rõ tên của anh gọi là Thiện Vũ, học sinh tài năng của Ngân Dục.

"Giữa cô và Thiện Vũ là quan hệ như thế nào?" An Nhiên không chút khách khí trực tiếp ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Quan hệ thế nào sao?

À đúng rồi, anh là em trai của cô, em trai...

"Lúc còn rất nhỏ chúng tôi cũng đã mất đi ba mẹ, đứa nhỏ kia là nơi nương tựa duy nhất của tôi, hạnh phúc của nó mới chính là hạnh phúc của tôi."

"Phải không?" Khóe môi An Nhiên nâng lên một chút ý cười là lạ: "Tình phúc (*) của cậu ấy tốt thì tình phúc của cô cũng không phải là định nghĩa giống vậy, chỗ mà hai người sử dụng đúng là khác thường."

(*) Tình phúc: đọc gần giống với hạnh phúc, chỉ sự thỏa mãn về phương diện xxx.

Nghe nói như thế, vẻ mặt Bách Lý Lan đông lạnh xuống trong nháy mắt.

“Phó An Nhiên, nếu như cô không muốn phơi thây ngoài đồng, thì tốt nhất tích chút khẩu đức cho tôi.”

An Nhiên nhàm chán ngáp một cái, cũng ngay lúc cô muốn ngủ mất, trên xoắn ốc cầu thang một người xuất hiện một lần nữa.

Thiện Vũ vừa mới thay đổi phong cách mặc quần áo, anh mặc một cái áo sơ mi trắng thật dày, quần màu đen, một đôi giày da đen bóng, cộng thêm mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, An Nhiên hiểu rõ, anh chính là đi thay toàn bộ quần áo một lần.

Thiện Vũ không biết An Nhiên có thích mình mặc đồ này hay không, anh hỏi hộp đều không biết phải làm gì cho đúng.

Bách Lý Lan vẫn đứng ở một bên nhìn, tầm mắt chính là từ đầu dừng ở trên người Thiện Vũ, sự cuồng nhiệt trong ánh mắt cô không phải An Nhiên không hiểu, chỉ là cô không hiểu là, ánh mắt cuồng nhiệt như vậy, làm sao Thiện Vũ có thể nhìn không hiểu chứ?

“...An Nhiên, tôi, tôi không ngờ cô sẽ đến nhà của tôi làm khách.” Thiện Vũ hít thở sâu, sau khi tự mình lấy đủ dũng khí, mới mở miệng nói câu đầu tiên với An Nhiên.

An Nhiên cười cười, sau khi tầm mắt đảo một vòng quanh người Bách Lý Lan, mới nói: “Không có gì, đính hôn gì đó...” Dù sao muốn hay không đều giống nhau, vốn là cô sẽ kết hôn với lão soái ca, ngay từ lâu bọn họ cũng đã giao cho nhau, trước sau gì sẽ kết hôn, đính hôn, chẳng qua chính là đi một cái quá trình mà thôi.

Bây giờ giữa cô và lão soái ca, đã trở thành đôi vợ chồng già rồi.

Sau khi nghe thấy An Nhiên nói hai chữ đính hôn, toàn bộ cảm xúc của Thiện Vũ đều không ổn, chỉ là anh tiếp tục cười với An Nhiên: “Vậy tiệc đính hôn hôm nay của cô chẳng phải là không có tổ chức thành công?”

An Nhiên gật đầu.

Nếu không phải là bởi vì công lao của chị anh, sao tiệc rượu đính hôn này sẽ tổ chức không thuận lợi chứ? Nhưng mà Thiện Vũ này thật sự là quá đơn giản rồi, cho dù là sinh hoạt ở trong gia đình như vậy, anh vẫn có thể giữ được trái tim ban đầu như vậy, không thể không nói, đây là một chuyện cực kỳ khó.

Mà đương nhiên trong này Bách Lý Lan có ảnh hưởng không ít.

Tóm lại vẫn là bởi vì Bách Lý Lan bảo vệ người thiếu niên này quá tốt rồi.

Thiện Vũ thấy An Nhiên gật đầu, liền biết lễ đính hôn của cô nhất định cũng không có tổ chức thành công, mặc dù anh biết chuyện này là chị của anh làm, nhưng mà anh cũng biết, chị đây là vì tốt cho anh, không muốn để anh cả ngày chán chường như vậy.

Nhưng mà không có An Nhiên, cô giống như là một cây phượng hương của anh, lúc anh mê man, cuối cùng cây này sẽ nói cho anh biết nên làm như thế nào, nếu như không có cây này, anh không biết mình sau này nên làm như thế nào, càng không biết cuộc sống sau này nên như thế nào.

Trong cuộc đời của anh, không thể không có sự tồn tại của Phó An Nhiên.

Anh có thể cho phép bên cạnh cô có bạn trai, cho phép cô có thể lên giường với bất kỳ người đàn ông nào, nhưng mà vẫn là không thể chịu được cô kết hôn với người khác.

Kết hôn rồi, sẽ được luật pháp bảo vệ, quan hệ của hai người là vững chắc.

Nếu như bọn họ kết hôn, đây là thuộc về quân hôn. Kể từ ba phá hỏng quân hôn, chính là sẽ bị trừng phạt.

Thiện Vũ cắn cắn môi, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia lập tức liền bị cắn rách da, khiến người ta nhìn mà vô cùng đau lòng.

"Vậy... Bây giờ cô có phải là rất hận tôi không?" Thiện Vũ dè dặt nhìn An Nhiên, dè dặt hỏi: "An Nhiên, cô đừng giận tôi, tôi sẽ rất ngoan, tôi rất nghe lời, đến lúc đó nếu như tôi có cổ phần của tập đoàn Bách Lý, tôi sẽ chủ động nhường lại cổ phần cho An Nhiên cô quản lý tài sản, tôi biết cô ở mặt quản lý tài sản đúng là rất lợi hại."

An Nhiên nhàn nhạt cười cười, không nói gì.

Dù sao cô vẫn cảm thấy Thiện Vũ này thật kỳ quặc, thật quý dị.

Tại sao Thiện Vũ họ Thiện, hoặc không phải là Vũ Mao hoặc là cái tên khác, bọn họ thường không được hỏi đến vấn đề tương tự, mỗi lần sẽ ở lúc hoàng đế đương nhiệm muốn, hai đứa nhỏ hư

An Nhiên nghĩ đến loại kịch như vậy, thoát nhìn cảm thấy bộ dáng rất tốt, cô cũng đã đồng ý, liên quan đến khách sạn Tam Tiên, sùi cảo trong khách sạn

là ăn ngon nhất, sau đó lạnh lại.

Được rồi, cô đã kích động rồi.

Gần đây có rất nhiều chuyện cô đều bị đồng hóa rồi, hơn nữa còn bị đồng hóa cực kỳ lợi hại.

Nghe thấy câu trả lời của Thiện Vũ, Bách Lý Lan tức giận trực tiếp ném cái ly trong tay đi! Chỉ là cho dù đã là như thế, cô cũng không có nói một chữ, ngay cả trừng mắt nhìn Thiện Vũ cũng không có.

Thiện Vũ có chút ý tứ không muốn : "Người đó cô biết, con người anh hai nhà tôi rất tốt, anh ấy..."

"Tôi biết, cậu không cần xin tha cho anh của cậu. Nói đi, cậu muốn cái gì?" Bây giờ An Nhiên hầu như đã không có kiên nhẫn.

"An Nhiên, cô còn nhớ rõ chuyện ba năm trước không?"

"Ba năm trước? Ba năm trước cái gì?" Ba năm trước cô toàn bộ đều bận rộn phát triển công việc của mình, làm sao vẫn có thời gian đi nhớ những chuyện này chứ?

"Ba năm trước, đó là lúc lần đầu tiên nhìn thấy An Nhiên cô..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Trí Nhớ, Cô Ấy Là Của Cậu (1)

Thiện Vũ ba năm trước chỉ có mười bảy tuổi, một năm đó anh vẫn là học sinh trung học, trong một năm cuối cùng chạy nước rút thi tốt nghiệp trung học.

Thiện Vũ mãi mãi đều nhớ rõ ngày đó, ngày đó bầu trời rất xanh, thời tiết rất tốt, anh giống như thường ngày, sau khi tan học được vệ sĩ đưa về nhà.

Nhưng mà ngày đó là một ngày không giống ngày thường.

Thiện Vũ là một đứa nhỏ rất khôn khéo, anh ở phương diện toán học giống như là một thiên tài, anh còn đang đi học trung học, đại học toán học đối với anh mà nói đã là nguyện vọng nhỏ. Anh vẫn luôn rất nghe lời của chị mình, anh biết chuyện chị làm rất nguy hiểm, anh không muốn trở thành gánh nặng của chị, cho nên anh đồng ý tất cả ý kiến chị nói với anh vô điều kiện.

Từ lúc anh bắt đầu có trí nhớ đến nay, Thiện Vũ chính là sinh hoạt trong tầng tầng lớp lớp vòng bảo vệ.

Cho dù là anh đi chỗ nào, xung quanh anh lúc nào cũng có một đoàn người bảo vệ anh, mặc dù bọn họ không có xuất hiện xung quanh anh, nhưng mà anh biết, bọn họ đều ở trong đám người quan sát anh, loại cảm giác này, thật sự không phải là rất tốt.

Dần dần lớn lên anh ao ước tự do, không muốn bị trói buộc lại như vậy, trong ngày đó, anh trốn thoát trong tầm mắt của một đám vệ sĩ, anh giống như điên rồi chạy ở trên đường phố.

Đó là trời hoàng hôn tháng năm, anh vẫn luôn nhớ rõ, ngày đó ráng chiều vô cùng đẹp.

Anh có được tự do cũng không có đi trung tâm thương mại, cũng không có đi khu trò chơi, anh điên cuồng chạy trốn ngay tại mỗi con đường, đến lúc anh đã chạy mệt, đi vào một chỗ bên trong công viên, ngồi xuống ngay tại bên dưới mặt cỏ dưới một cây cổ thụ.

Không có cảm giác bị trói buộc, tốt lắm cho trên khỏe môi anh vẫn luôn mang theo ý cười.

Mà cô, cũng chính là xuất hiện vào lúc này.

Ngay sau khi anh thấy nắng chiều sắp hạ xuống hoàn toàn, anh biết anh nên về nhà, nếu không thì, chị thật sự sẽ sốt ruột đến điên lên.

Thiện Vũ phui vụn cổ trên người, lúc vừa mới định đứng dậy, một bóng dáng thoát nhìn cực kỳ mệt mỏi xuất hiện ở bên trong tầm mắt của anh.

Quần áo cả người màu đen, tóc dài màu mực được buộc lên thật cao, quần áo cả người chỉnh tề, gương mặt non nớt kia mang theo sự trưởng thành hoàn toàn không nên có, cô nhũn mày, dường như là đang suy nghĩ chuyện gì.

Cô ngồi xuống ở một bên cây này, đầu dựa ở trên thân cây, đôi mắt khép hờ.

Thiện Vũ liền giống như nhìn đến gốc, anh xoay xoay cơ thể, ngay gốc nhìn bóng dáng bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của anh này.

Anh phát hiện lông mi của cô vô cùng dài, rất đẹp.

Bởi vì quan hệ của chị, anh đã gặp không ít người, người đẹp muôn hình muôn vẻ cũng không phải là anh chưa từng thấy qua, nhưng mà không có ai có thể có gương mặt như vậy... đẹp như vậy. Loại khí thế tự nhiên này làm cho anh bất giác liền bị hấp dẫn.

Anh không biết có nên chào hỏi cô hay không, cho tới nay sự dạy dỗ quý ông nói cho anh biết không thể làm ra hành động thiếu lễ nghi như vậy, anh tự nói với mình ở dưới đáy lòng phải lập tức rời đi, nhưng mà cơ thể anh giống như bị cố định lại, anh không thể động đậy, tầm mắt nóng bỏng cứ dừng ở trên người của cô như vậy.

Đột nhiên, đôi mắt vốn khép hờ kia mở ra, đôi mắt màu trà kia cứ như bất ngờ rơi vào trong tầm mắt anh.

Anh không tìm ra được từ ngữ hình dung đôi mắt kia, anh chưa từng thấy đôi mắt như vậy, trong đôi mắt kia chứa quá nhiều tình cảm, mà lúc anh còn chưa kịp xem hiểu những tình cảm kia, toàn bộ đều đã tan biến.

"Cái đó... thật thật thật xin lỗi, tôi không phải là..." Thiện Vũ chưa bao giờ biết, mình còn có lúc nói lắp.

Nhưng mà lúc đối mặt với cô, anh vậy mà bắt đầu hồi hộp trước nay chưa từng có, anh vậy mà không biết nên nói cái gì mới tốt.

Đôi mắt màu trà kia nhắm lại lần nữa, rõ ràng bây giờ cô không muốn quan tâm anh này. Thoạt nhìn cô cực kỳ mệt mỏi.

Thiện Vũ không biết nên làm cái gì, anh không biết cô là có ý gì, cô là không thích mình ở đây, hay là hoàn toàn không để tâm...

Anh hồi hộp nắm chặt hai tay, thật vất vả mới lấy dũng khí nói: "Cái đó, tôi cũng muốn ngồi ở chỗ này một chút, cô..."

"Cậu có phiền hay không?" Lời Thiện Vũ còn chưa nói hết, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia liền vang lên.

Trái tim Thiện Vũ lộp bộp một tiếng.

Nữ sinh kia mở mắt lần nữa, chỉ là lần này, trong đôi mắt màu trà kia thấm đầy sự không kiên nhẫn: "Chỗ này lại không phải của tôi, cậu muốn ngồi thì ngồi, cậu nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì?"

Trái tim Thiện Vũ nhảy lên bùm bùm rất nhanh, anh vậy mà cảm thấy bộ dạng tức giận của cô vô cùng xinh đẹp.

Thiện Vũ ngay dưới ánh mắt không kiên nhẫn của cô, trực tiếp ngồi xuống ở một bên thân cây, chỉ là lần này anh ngồi không còn tùy ý giống như lúc trước nữa, sống lưng anh rất thẳng tắp, cả người cứng ngắc.

Anh lúc đó, thậm chí ngay cả tay cũng không biết nên để ở chỗ nào.

Xung quanh đều là yên tĩnh, bên trong công viên gần như không có người, loại yên tĩnh ít có này làm cho Thiện Vũ nhắm hai mắt lại.

Cũng ngay lúc anh vừa nhắm hai mắt lại không bao lâu, một tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, khi anh vừa mở mắt ra, anh nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người nọ bên cạnh:

"Chuyện làm được thế nào? Tôi nuôi các người là làm cái gì? Đừng khiến cho tôi thất vọng."

Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng hoàn toàn nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì của cô, nhưng mà trái tim của anh lại càng nhảy lên kịch liệt, anh đã từng thấy chị anh làm việc, thái độ của chị anh và cô nữ sinh này không sai biệt lắm.

Trong lòng anh không sai biệt lắm biết cô là làm cái gì, nhưng mà anh không thể nào tin nổi, thoạt nhìn bộ dạng cô nữ sinh này hoàn toàn chính là nhỏ hơn anh, nhưng mà trong chuyện như vậy, thoạt nhìn bộ dạng cô rất là nhiều kinh nghiệm.

Cô làm ở trên con đường này đã lâu rồi.

"Xin chào, tôi là Thiện Vũ. Tôi có thể làm quen với cô không?" Đây là lời tự giới thiệu tốt nhất mà Thiện Vũ có thể nghĩ ra, anh gần như chưa từng tự giới thiệu bản thân.

Lúc anh theo chị cùng đi ra ngoài dự tiệc, đều là người khác vây đến, nắm tay của anh không ngừng kêu thiếu gia thiếu gia, gương mặt tươi cười giống như hồ ly kia làm cho anh rất là buồn nôn, anh không thích những tiệc rượu kia, nhưng mà anh không yên lòng để chị đi một mình, anh chỉ có thể đi theo cô.

Vậy mà cô chỉ nhìn anh một, ngay sau đó liền không nói gì mà tiếp tục nhìn chăm chăm điện thoại di động của mình.

Đây đối với Thiện Vũ mà nói là cực kỳ lúng túng, anh không biết bây giờ nên làm cái gì tiếp theo, tay của anh nắm thật chặt vạt áo của mình, anh hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

"Tôi... tôi không phải người xấu, tôi..." Lúc anh còn chưa nói xong, điện thoại di động của cô lại vang lên.

Chỉ là tiếng chuông lần này không giống với tiếng chuông lần trước, rõ ràng là cô đặc biệt cài đặt.

"Lão soái ca, làm sao vậy?"

Đó là lần đầu tiên anh thấy cô cười, trên gương mặt kia vốn là không có biểu cảm, lúc này thắm đầy vẻ dịu dàng, điện thoại di động liền kề sát bên tai cô, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng màu trà kia thắm đầy không tan vẻ dịu dàng.

Anh không nghe được người bên kia đang nói cái gì, chỉ là anh bắt đầu không có lý do mà ghen tỵ người đó, người kia anh ngay cả mặt cũng chưa từng thấy qua.

Lần đầu tiên anh thật sự muốn có được một người.

Này, có lẽ chính là vừa gặp đã yêu.

"Biết rồi, yên tâm đi, không có chuyện gì. Ừ, được, em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt." Giọng của cô vẫn luôn là nhỏ nhẹ dịu dàng, giống như đang thủ thi cái gì đó với người yêu của mình.

Đến khi cô cúp điện thoại, Thiện Vũ mới kinh ngạc dời tầm mắt từ trên mặt cô đi: "Là bạn trai của cô sao?" Anh không biết tại sao mình lại hỏi ra câu này, anh chỉ là muốn biết, người gọi điện thoại cho cô là ai.

Dường như cô bị câu hỏi của anh làm cho sững sốt, cô có chút kỳ lạ nhìn anh. Cũng lúc Thiện Vũ không nghĩ nhận được câu trả lời của cô, anh nghe thấy tiếng cô cười nhẹ, sau đó là giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của cô:

"Đúng rồi, bạn trai, của tôi."

Đó là lần đầu tiên Thiện Vũ nếm thử cảm thụ xót xa trong lòng.

"Xem ra bạn trai của cô đối với cô rất tốt." Bằng không sẽ không gọi điện thoại cho cô, để cho cô chú ý một chút.

Biểu cảm trên mặt cô càng dịu dàng lại, cô vuốt ve phụ kiện trên điện thoại di động, ánh mắt dịu dàng: "Trên thế giới này, anh ấy đối với tôi tốt nhất."

Thấy cô như vậy, Thiện Vũ không nhịn được nhớ đến chị của anh, Bách Lý Lan, người mà lúc cô còn rất nhỏ, đã trở thành trụ cột của dòng họ Bách Lý Bách Lý Lan.

Chị rất bảo vệ anh, để có thể bảo vệ anh, chị làm rất nhiều chuyện, những chuyện đó anh biết là không tốt, nhưng mà anh biết, chị làm như vậy cũng là vì anh, cho dù chị là kẻ xấu trong mắt người khác, cô cũng là người đối với anh tốt nhất trên thế giới này.

"Tôi cũng có đấy." Thiện Vũ không biết tại sao mình muốn nói nhiều như vậy với người lạ này, vẫn là lần đầu tiên gặp, cho dù là anh mơ hồ thích cô, anh cũng không phải là một người không có tính cảnh giác như vậy, nhưng mà anh vẫn là không nhịn được tiếp tục nói: "Ồ trên thế giới này, cũng chỉ có tôi và chị sống nương tựa lẫn nhau. Lúc chúng tôi vẫn còn rất nhỏ, ba mẹ chúng tôi đều đã qua đời, chị vì nuôi tôi lớn, chị ấy chịu khổ rất nhiều."

Anh vốn là không nghĩ cô sẽ nghe tiếp, anh dừng một chút, không ngờ anh lại nghe thấy cô nói: "Sau đó thì sao?"

"Chị ấy chỉ lớn hơn tôi bảy tuổi, nhưng mà chị trưởng thành hơn tôi rất nhiều, tôi biết tôi mang đến rất nhiều phiền phức cho chị, nói ví dụ như ngày hôm nay tôi còn trốn thoát từ dưới mắt của chị." Lúc nói đến đây, Thiện Vũ còn bật cười, bây giờ chị nhất định rất sốt ruột, cũng không biết mấy người vệ sĩ kia có bị liên lụy hay không.

"Xem ra chị của cậu rất yêu cậu."

"Ừ." Điều này anh không có nghi ngờ chút nào: "Bởi vì chúng tôi là người thân nhất của nhau trên thế giới này."

"Chúc mừng cậu."

Anh không hiểu: "Sao?"

Cô không nói gì, chỉ là đưa tầm mắt dừng ở chỗ khác lần nữa, trong đôi mắt cô mang theo một chút hiu quạnh.

Thiện Vũ nghĩ, thật ra thì lúc anh thật sự thích cô, cũng là bởi vì thấy được vẻ hiu quạnh trong mắt cô, anh muốn trừ bỏ vẻ hiu quạnh của cô, anh muốn đi vào nội tâm của cô, muốn đóng quân vào đáy lòng của cô, sưởi ấm cô.

Sau đó Thiện Vũ mới biết được tại sao cô hiu quạnh, anh biết cô muốn nói cái gì đó.

Chúc mừng cậu, ít nhất trên thế giới này cậu còn có người thân. Mà cô, cũng chỉ có chính cô.

"Tại sao đến bây giờ cô còn chưa trở về vậy? Người nhà cô sẽ không lo lắng sao?" Thiện Vũ đây là đang không biết nói gì nên tìm chủ đề để nói.

Người đó cười cười: "Sẽ không, tôi đã nói cho bọn họ tôi đang ở chỗ nào, không phải là trốn ra ngoài."

Nghe thấy cô cuối cùng trêu ghẹo, Thiện Vũ cười cười ngại ngùng: "Tôi chỉ là..."

"Chỉ là muốn tự do, có đúng không?"

"Đúng, tôi chỉ là muốn tự do." Thiện Vũ tiếp tục cười: "Mặc dù chị của tôi rất yêu tôi, chị sợ tôi chịu một chút xúu tổn thương, xung quanh tôi đều luôn có một nhóm người đi theo, mặc dù bọn họ không có lộ liễu đi theo, nhưng mà tôi biết, bọn họ vẫn lẩn trốn ở trong khắp ngõ ngách bên cạnh tôi, chị tôi đều có bản ghi chép hành động của tôi trong hai mươi bốn tiếng. Loại cảm giác này..." Thật sự là không thoải mái.

Anh giống như một tù nhân bị người khác giám thị, anh không có bất kỳ không gian nào của mình.

"Cô không biết, ngay mấy ngày trước, một nữ sinh viết thư tình cho tôi." Lúc nói chuyện này, Thiện Vũ còn có chút ngượng ngùng, nhưng mà sau khi nhìn thấy đôi mắt lạnh nhạt của cô, anh lựa chọn tiếp tục nói tiếp: "Nội dung của thư tình đều rập theo khuôn khổ như vậy, nhưng mà ngay ngày hôm sau, tôi thấy được tất cả tư liệu về cô gái kia ở trong thư phòng của chị tôi, trong đó còn có tình hình gia đình ba mẹ của cô ấy."

Cô chỉ im lặng mà nghe, cũng không muốn cắt đứt ý tứ của anh.

Lúc này Thiện Vũ chính là cần một người nghe, anh cần trút hết ra, anh cần phải có một người lắng nghe.

"Tôi biết, đây tất cả cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của tôi. Nhưng mà đó chỉ là một người bạn học bình thường, nhưng mà sau đó người bạn học kia chuyển từ trường của chúng tôi đi, ngay cả nhà của cô ấy cũng đều chuyển ra khỏi thành phố này... Tôi không biết, tôi còn có thể chịu được bao lâu, tôi... không có không gian tự do chút nào, tôi..." Anh càng nói, anh càng cảm thấy xót xa.

Bạn học xung quanh đều đang hâm mộ anh đi học hay tan học đều có xe sang đưa đón, bọn họ đều nói Thiện Vũ nhà cậu thật có tiền, Thiện Vũ cái túi này là cái gì? Thiện Vũ quần áo của cậu là làm theo yêu cầu đúng không? Thiện Vũ nhà cậu có phải rất lớn hay không? Thiện Vũ...

Xung quanh anh vây đầy các câu hỏi như vậy, từng người bọn họ nhìn anh giống như nhìn quái vật, trong mắt những người bạn học kia của anh, anh giống như một nhân dân tệ có thể đi lại, đi đến chỗ nào cũng là tâm điểm trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng mà Thiện Vũ biết, đây tất cả đều không phải là bởi vì Thiện Vũ anh lợi hại bao nhiêu, chỉ là bởi vì ăn mặc chỉ tiêu của anh đều là xa xỉ đến mức tận cùng, chỉ là bởi vì anh đi học hay tan học đều có xe sang đưa đón, chỉ là bởi vì bên cạnh anh luôn có hai người đàn ông lực lưỡng mặc đồ đen đi theo...

Mà này tất cả, đều là bởi vì chị của anh, nếu như anh không có chị của anh, như vậy Thiện Vũ anh liên cái gì cũng không phải.

"Như vậy, cậu muốn rời khỏi ra ngoài không?" Sau khi anh nói câu rất dài, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia bình thản vang lên.

Thiện Vũ có chút không hiểu nhìn cô: "Rời khỏi? Làm sao rời khỏi?" Huống hồ, sao anh có thể rời khỏi ra ngoài từ bên người chị của anh chứ? Bọn họ đều là người thân duy nhất của nhau trên thế giới này, anh rời khỏi cô, như vậy anh nên làm cái gì bây giờ, mà người chị đáng thương của anh lại nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Trí Nhớ, Cô Ấy Là Của Cậu (2)

Thiện Vũ ba năm trước chỉ có mười bảy tuổi, một năm đó anh vẫn là học sinh trung học, trong một năm cuối cùng chạy nước rút thi tốt nghiệp trung học.

Thiện Vũ mãi mãi đều nhớ rõ ngày đó, ngày đó bầu trời rất xanh, thời tiết rất tốt, anh giống như thường ngày, sau khi tan học được vệ sĩ đưa về nhà.

Nhưng mà ngày đó là một ngày không giống ngày thường.

Thiện Vũ là một đứa nhỏ rất khôn khéo, anh ở phương diện toán học giống như là một thiên tài, anh còn đang đi học trung học, đại học toán học đối với anh mà nói đã là nguyện vọng nhỏ. Anh vẫn luôn rất nghe lời của chị mình, anh biết chuyện chị làm rất nguy hiểm, anh không muốn trở thành gánh nặng của chị, cho nên anh đồng ý tất cả ý kiến chị nói với anh vô điều kiện.

Từ lúc anh bắt đầu có trí nhớ đến nay, Thiện Vũ chính là sinh hoạt trong tầng tầng lớp lớp vòng bảo vệ.

Cho dù là anh đi chỗ nào, xung quanh anh lúc nào cũng có một đoàn người bảo vệ anh, mặc dù bọn họ không có xuất hiện xung quanh anh, nhưng mà anh biết, bọn họ đều ở trong đám người quan sát anh, loại cảm giác này, thật sự không phải là rất tốt.

Dần dần lớn lên anh ao ước tự do, không muốn bị trói buộc lại như vậy, trong ngày đó, anh trốn thoát trong tầm mắt của một đám vệ sĩ, anh giống như điên rồi chạy ở trên đường phố.

Đó là trời hoàng hôn tháng năm, anh vẫn luôn nhớ rõ, ngày đó ráng chiều vô cùng đẹp.

Anh có được tự do cũng không có đi trung tâm thương mại, cũng không có đi khu trò chơi, anh điên cuồng chạy trốn ngay tại mỗi con đường, đến lúc anh đã chạy mệt, đi vào một chỗ bên trong công viên, ngồi xuống ngay tại bên dưới mặt cỏ dưới một cây cổ thụ.

Không có cảm giác bị trời buộc, tốt làm cho trên khỏe mỗi anh vẫn luôn mang theo ý cười.

Mà cô, cũng chính là xuất hiện vào lúc này.

Ngay sau khi anh thấy nắng chiều sắp hạ xuống hoàn toàn, anh biết anh nên về nhà, nếu không thì, chị thật sự sẽ sốt ruột đến điên lên.

Thiện Vũ phải vịn cổ trên người, lúc vừa mới định đứng dậy, một bóng dáng thoát nhìn cực kỳ mệt mỏi xuất hiện ở bên trong tầm mắt của anh.

Quần áo cả người màu đen, tóc dài màu mực được buộc lên thật cao, quần áo cả người chỉnh tề, gương mặt non nớt kia mang theo sự trưởng thành hoàn toàn không nên có, cô nhũn mày, dường như là đang suy nghĩ chuyện gì.

Cô ngồi xuống ở một bên cây này, đầu dựa ở trên thân cây, đôi mắt khép hờ.

Thiện Vũ liền giống như nhìn đến ngọc, anh xoay xoay cơ thể, ngây ngốc nhìn bóng dáng bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của anh này.

Anh phát hiện lông mi của cô vô cùng dài, rất đẹp.

Bởi vì quan hệ của chị, anh đã gặp không ít người, người đẹp muôn hình muôn vẻ cũng không phải là anh chưa từng thấy qua, nhưng mà không có ai có thể có gương mặt như vậy... đẹp như vậy. Loại khí thế tự nhiên này làm cho anh bất giác liền bị hấp dẫn.

Anh không biết có nên chào hỏi cô hay không, cho tới nay sự dạy dỗ quý ông nói cho anh biết không thể làm ra hành động thiếu lễ nghi như vậy, anh tự nói với mình ở dưới đáy lòng phải lập tức rời đi, nhưng mà cơ thể anh giống như bị cố định lại, anh không thể động dậy, tầm mắt nóng bỏng cứ dừng ở trên người của cô như vậy.

Đột nhiên, đôi mắt vốn khép hờ kia mở ra, đôi mắt màu trà kia cứ như bắt ngờ rơi vào trong tầm mắt anh.

Anh không tìm ra được từ ngữ hình dung đôi mắt kia, anh chưa từng thấy đôi mắt như vậy, trong đôi mắt kia chứa quá nhiều tình cảm, mà lúc anh còn chưa kịp xem hiểu những tình cảm kia, toàn bộ đều đã tan biến.

"Cái đó... thật thật thật xin lỗi, tôi không phải là..." Thiện Vũ chưa bao giờ biết, mình còn có lúc nói lắp.

Nhưng mà lúc đối mặt với cô, anh vậy mà bắt đầu hồi hộp trước nay chưa từng có, anh vậy mà không biết nên nói cái gì mới tốt.

Đôi mắt màu trà kia nhắm lại lần nữa, rõ ràng bây giờ cô không muốn quan tâm anh này. Thoạt nhìn cô cực kỳ mệt mỏi.

Thiện Vũ không biết nên làm cái gì, anh không biết cô là có ý gì, cô là không thích mình ở đây, hay là hoàn toàn không để tâm...

Anh hồi hộp nắm chặt hai tay, thật vất vả mới lấy dũng khí nói: "Cái đó, tôi cũng muốn ngồi ở chỗ này một chút, cô..."

"Cậu có phiền hay không?" Lời Thiện Vũ còn chưa nói hết, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia liền vang lên.

Trái tim Thiện Vũ lộp bộp một tiếng.

Nữ sinh kia mở mắt lần nữa, chỉ là lần này, trong đôi mắt màu trà kia thấm đầy sự không kiên nhẫn: "Chỗ này lại không phải của tôi, cậu muốn ngồi thì ngồi, cậu nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì?"

Trái tim Thiện Vũ nhảy lên bùm bùm rất nhanh, anh vậy mà cảm thấy bộ dạng tức giận của cô vô cùng xinh đẹp.

Thiện Vũ ngay dưới ánh mắt không kiên nhẫn của cô, trực tiếp ngồi xuống ở một bên thân cây, chỉ là lần này anh ngồi không còn tùy ý giống như lúc trước nữa, sống lưng anh rất thẳng tắp, cả người cứng ngắc.

Anh lúc đó, thậm chí ngay cả tay cũng không biết nên để ở chỗ nào.

Xung quanh đều là yên tĩnh, bên trong công viên gần như không có người, loại yên tĩnh ít có này làm cho Thiện Vũ nhắm hai mắt lại.

Cũng ngay lúc anh vừa nhắm hai mắt lại không bao lâu, một tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, khi anh vừa mở mắt ra, anh nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người nọ bên cạnh:

"Chuyện làm được thế nào? Tôi nuôi các người là làm cái gì? Đừng khiến cho tôi thất vọng."

Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng hoàn toàn nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì của cô, nhưng mà trái tim của anh lại càng nhảy lên kịch liệt, anh đã từng thấy chị anh làm việc, thái độ của chị anh và cô nữ sinh này không sai biệt lắm.

Trong lòng anh không sai biệt lắm biết cô là làm cái gì, nhưng mà anh không thể nào tin nổi, thoạt nhìn bộ dạng cô nữ sinh này hoàn toàn chính là nhỏ hơn

anh, nhưng mà trong chuyện như vậy, thoát nhìn bộ dạng cô rất là nhiều kinh nghiệm.

Cô làm ở trên con đường này đã lâu rồi.

"Xin chào, tôi là Thiện Vũ. Tôi có thể làm quen với cô không?" Đây là lời tự giới thiệu tốt nhất mà Thiện Vũ có thể nghĩ ra, anh gần như chưa từng tự giới thiệu bản thân.

Lúc anh theo chị cùng đi ra ngoài dự tiệc, đều là người khác vây đến, nắm tay của anh không ngừng kêu thiếu gia thiếu gia, gương mặt tươi cười giống như hồ ly kia làm cho anh rất là buồn nôn, anh không thích những tiệc rượu kia, nhưng mà anh không yên lòng để chị đi một mình, anh chỉ có thể đi theo cô.

Vậy mà cô chỉ nhìn anh một, ngay sau đó liền không nói gì mà tiếp tục nhìn chăm chăm điện thoại di động của mình.

Đây đối với Thiện Vũ mà nói là cực kỳ lúng túng, anh không biết bây giờ nên làm cái gì tiếp theo, tay của anh nắm thật chặt vạt áo của mình, anh hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

"Tôi... tôi không phải người xấu, tôi..." Lúc anh còn chưa nói xong, điện thoại di động của cô lại vang lên.

Chỉ là tiếng chuông lần này không giống với tiếng chuông lần trước, rõ ràng là cô đặc biệt cài đặt.

"Lão soái ca, làm sao vậy?"

Đó là lần đầu tiên anh thấy cô cười, trên gương mặt kia vốn là không có biểu cảm, lúc này thấm đầy vẻ dịu dàng, điện thoại di động liền kề sát bên tai cô, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng màu trà kia thấm đầy không tan vẻ dịu dàng.

Anh không nghe được người bên kia đang nói cái gì, chỉ là anh bắt đầu không có lý do mà ghen tỵ người đó, người kia anh ngay cả mặt cũng chưa từng thấy qua.

Lần đầu tiên anh thật sự muốn có được một người.

Này, có lẽ chính là vừa gặp đã yêu.

"Biết rồi, yên tâm đi, không có chuyện gì. Ừ, được, em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt." Giọng của cô vẫn luôn là nhỏ nhẹ dịu dàng, giống như đang thủ thi cái gì đó với người yêu của mình.

Đến khi cô cúp điện thoại, Thiện Vũ mới kinh ngạc dời tầm mắt từ trên mặt cô đi: "Là bạn trai của cô sao?" Anh không biết tại sao mình lại hỏi ra câu này, anh chỉ là muốn biết, người gọi điện thoại cho cô là ai.

Dường như cô bị câu hỏi của anh làm cho sững sốt, cô có chút kỳ lạ nhìn anh. Cũng lúc Thiện Vũ không nghĩ nhận được câu trả lời của cô, anh nghe thấy tiếng cô cười nhẹ, sau đó là giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của cô:

"Đúng rồi, bạn trai, của tôi."

Đó là lần đầu tiên Thiện Vũ nếm thử cảm thụ xót xa trong lòng.

"Xem ra bạn trai của cô đối với cô rất tốt." Bằng không sẽ không gọi điện thoại cho cô, để cho cô chú ý một chút.

Biểu cảm trên mặt cô càng dịu dàng lại, cô vuốt ve phụ kiện trên điện thoại di động, ánh mắt dịu dàng: "Trên thế giới này, anh ấy đối với tôi tốt nhất."

Thấy cô như vậy, Thiện Vũ không nhịn được nhớ đến chị của anh, Bách Lý Lan, người mà lúc cô còn rất nhỏ, đã trở thành trụ cột của dòng họ Bách Lý Bách Lý Lan.

Chị rất bảo vệ anh, để có thể bảo vệ anh, chị làm rất nhiều chuyện, những chuyện đó anh biết là không tốt, nhưng mà anh biết, chị làm như vậy cũng là vì anh, cho dù chị là kẻ xấu trong mắt người khác, cô cũng là người đối với anh tốt nhất trên thế giới này.

"Tôi cũng có đấy." Thiện Vũ không biết tại sao mình muốn nói nhiều như vậy với người lạ này, vẫn là lần đầu tiên gặp, cho dù là anh mơ hồ thích cô, anh cũng không phải là một người không có tính cảnh giác như vậy, nhưng mà anh vẫn là không nhịn được tiếp tục nói: "Ồ trên thế giới này, cũng chỉ có tôi và chị sống nương tựa lẫn nhau. Lúc chúng tôi vẫn còn rất nhỏ, ba mẹ chúng tôi đều đã qua đời, chị vì nuôi tôi lớn, chị ấy chịu khổ rất nhiều."

Anh vốn là không nghĩ cô sẽ nghe tiếp, anh dừng một chút, không ngờ anh lại nghe thấy cô nói: "Sau đó thì sao?"

"Chị ấy chỉ lớn hơn tôi bảy tuổi, nhưng mà chị trưởng thành hơn tôi rất nhiều, tôi biết tôi mang đến rất nhiều phiền phức cho chị, nói ví dụ như ngày hôm nay tôi còn trốn thoát từ dưới mắt của chị." Lúc nói đến đây, Thiện Vũ còn bật cười, bây giờ chị nhất định rất sốt ruột, cũng không biết mấy người vệ sĩ kia có bị liên lụy hay không.

"Xem ra chị của cậu rất yêu cậu."

"Ừ." Điều này anh không có nghi ngờ chút nào: "Bởi vì chúng tôi là người thân nhất của nhau trên thế giới này."

"Chúc mừng cậu."

Anh không hiểu: "Sao?"

Cô không nói gì, chỉ là đưa tầm mắt dừng ở chỗ khác lần nữa, trong đôi mắt cô mang theo một chút hui quanh.

Thiện Vũ nghĩ, thật ra thì lúc anh thật sự thích cô, cũng là bởi vì thấy được vẻ hui quanh trong mắt cô, anh muốn trừ bỏ vẻ hui quanh của cô, anh muốn đi vào nội tâm của cô, muốn đóng quân vào đáy lòng của cô, sưởi ấm cô.

Sau đó Thiện Vũ mới biết được tại sao cô hui quanh, anh biết cô muốn nói cái gì đó.

Chúc mừng cậu, ít nhất trên thế giới này cậu còn có người thân. Mà cô, cũng chỉ có chính cô.

"Tại sao đến bây giờ cô còn chưa trở về vậy? Người nhà cô sẽ không lo lắng sao?" Thiện Vũ đây là đang không biết nói gì nên tìm chủ đề để nói.

Người đó cười cười: "Sẽ không, tôi đã nói cho bọn họ tôi đang ở chỗ nào, không phải là trốn ra ngoài."

Nghe thấy cô cuối cùng trên gheo, Thiện Vũ cười cười ngại ngùng: "Tôi chỉ là..."

"Chỉ là muốn tự do, có đúng không?"

"Đúng, tôi chỉ là muốn tự do." Thiện Vũ tiếp tục cười: "Mặc dù chị của tôi rất yêu tôi, chị sợ tôi chịu một chút xui tổn thương, xung quanh tôi đều luôn có một nhóm người đi theo, mặc dù bọn họ không có lộ liễu đi theo, nhưng mà tôi biết, bọn họ vẫn lẩn trốn ở trong khắp ngõ ngách bên cạnh tôi, chị tôi đều có bản ghi chép hành động của tôi trong hai mươi bốn tiếng. Loại cảm giác này..." Thật sự là không thoải mái.

Anh giống như một tù nhân bị người khác giám thị, anh không có bất kỳ không gian nào của mình.

"Cô không biết, ngay mấy ngày trước, một nữ sinh viết thư tình cho tôi." Lúc nói chuyện này, Thiện Vũ còn có chút ngượng ngùng, nhưng mà sau khi nhìn thấy đôi mắt lạnh nhạt của cô, anh lựa chọn tiếp tục nói tiếp: "Nội dung của thư tình đều rập theo khuôn khổ như vậy, nhưng mà ngay ngày hôm sau, tôi thấy được tất cả tư liệu về cô gái kia ở trong thư phòng của chị tôi, trong đó còn có tình hình gia đình ba mẹ của cô ấy."

Cô chỉ im lặng mà nghe, cũng không muốn cắt đứt ý tứ của anh.

Lúc này Thiện Vũ chính là cần một người nghe, anh cần trút hết ra, anh cần phải có một người lắng nghe.

"Tôi biết, đây tất cả cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của tôi. Nhưng mà đó chỉ là một người bạn học bình thường, nhưng mà sau đó người bạn học kia chuyển từ trường của chúng tôi đi, ngay cả nhà của cô ấy cũng đều chuyển ra khỏi thành phố này... Tôi không biết, tôi còn có thể chịu được bao lâu, tôi... không có không gian tự do chút nào, tôi..." Anh càng nói, anh càng cảm thấy xót xa.

Bạn học xung quanh đều đang hâm mộ anh đi học hay tan học đều có xe sang đưa đón, bọn họ đều nói Thiện Vũ nhà cậu thật có tiền, Thiện Vũ cái túi này là cái gì? Thiện Vũ quần áo của cậu là làm theo yêu cầu đúng không? Thiện Vũ nhà cậu có phải rất lớn hay không? Thiện Vũ...

Xung quanh anh vây đầy các câu hỏi như vậy, từng người bọn họ nhìn anh giống như nhìn quái vật, trong mắt những người bạn học kia của anh, anh giống như một nhân dân tệ có thể đi lại, đi đến chỗ nào cũng là tâm điểm trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng mà Thiện Vũ biết, đây tất cả đều không phải là bởi vì Thiện Vũ anh lợi hại bao nhiêu, chỉ là bởi vì ăn mặc chi tiêu của anh đều là xa xỉ đến mức tận cùng, chỉ là bởi vì anh đi học hay tan học đều có xe sang đưa đón, chỉ là bởi vì bên cạnh anh luôn có hai người đàn ông lực lưỡng mặc đồ đen đi theo...

Mà này tất cả, đều là bởi vì chị của anh, nếu như anh không có chị của anh, như vậy Thiện Vũ anh liền cái gì cũng không phải.

"Như vậy, cậu muốn rời khỏi ra ngoài không?" Sau khi anh nói câu rất dài, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia bình thản vang lên.

Thiện Vũ có chút không hiểu nhìn cô: "Rời khỏi? Làm sao rời khỏi?" Huống hồ, sao anh có thể rời khỏi ra ngoài từ bên người chị của anh chứ? Bọn họ đều là người thân duy nhất của nhau trên thế giới này, anh rời khỏi cô, như vậy anh nên làm cái gì bây giờ, mà người chị đáng thương của anh lại nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Chương 100.2

Đôi mắt kia bình tĩnh dừng ở trên người anh: “Cậu đã đau khổ như vậy, khát khao tự do, tại sao cậu không nghĩ đến rời khỏi bên cạnh cô ấy, tự mình sinh sống chứ?”

Đúng vậy.

Tại sao anh cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này chứ?

“Này chỉ có thể chứng minh khát khao của cậu với tự do vẫn không nặng, chẳng qua bây giờ cậu không muốn cuộc sống như thế, à không đúng, không phải là cậu không muốn, cậu chỉ là có chút chán ghét cuộc sống như thế, bởi vì cậu sống rất thoải mái.”

Thiện Vũ bị cô nói mà trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản bác thế nào.

“Nếu như cậu thật sự khát khao tự do, như vậy cậu sẽ nghĩ hết mọi cách để rời khỏi chị của cậu, mà không phải là không ngừng kiểm soát cho mình, tự nói với mình không thể rời khỏi, tất cả lý do của cậu đều là kiểm soát cậu không muốn rời khỏi cuộc sống như vậy.”

Lời nói bình thản lại vô tình của cô hoàn toàn bóc trần lòng của anh.

Trong đôi mắt màu trà kia thấm về lạnh nhạt lại làm cho anh không có cách nào nhìn thẳng.

“Thừa nhận đi, cậu đây chỉ là sống sung sướng đã lâu, muốn triệt để làm khổ một chút mà thôi.” Cô chơi đùa điện thoại, giọng nói bình thản tiếp tục vang lên: “Thiếu niên mà, lớn đến tuổi này của cậu đều là sẽ có trái tim phản nghịch, chẳng qua bây giờ cậu đúng lúc là trong thời kỳ trưởng thành này, cho nên, bây giờ cậu vẫn nên thành thành thật thật đi về nhà thôi.”

Thiện Vũ vẫn luôn được người khác nói là đứa trẻ ngoan, đây là lần đầu tiên anh bị người khác nói là đứa trẻ hư, còn là đứa trẻ phản nghịch hư.

Thiện Vũ bật cười: “Có lẽ, tôi thật sự giống như cô nói, chẳng qua là tôi chán ghét cuộc sống như vậy. Nếu như tôi thật sự hoàn toàn rời khỏi cuộc sống như thế, tôi nhất định sẽ không quen. Nhưng mà, cái này cũng không nói lên tôi không khát khao tự do.”

“Không, tôi không có nói cậu không khát khao tự do.” Cô lắc đầu: “Chỉ là khát khao của cậu đối với tự do không hề mãnh liệt mà thôi. Nếu như khát khao của cậu với tự do thật sự mãnh liệt, bây giờ cậu cũng sẽ không ngồi ở chỗ này nói nhảm nhiều như vậy với tôi, mà là không biết chạy trốn đến chỗ nào rồi, mà không phải suy nghĩ trời đã tối rồi, cần phải trở về như vậy.”

Thiện Vũ không ngờ cô có thể nói như vậy.

Anh thật sự nghĩ cần phải trở về, anh...

Anh cứng họng không trả lời được, mở miệng, anh không biết nên nói cái gì.

“Nhóc con, mau trở về đi thôi, bằng không, chị nhà cậu sẽ lo lắng. Trở về nhận sai, tôi nghĩ, chị cậu sẽ không trách cậu.”

Thiện Vũ biết, cho dù anh đi trở về mà không nhận sai, chị cũng sẽ không trách anh.

Nhưng mà nghĩ đến cô bé này nói với anh như vậy, đáy lòng anh không nhận được xuất hiện một tình cảm kỳ lạ.

“Tôi có thể biết tên của cô không?” Anh dè dặt hỏi, chỉ sợ cô sẽ từ chối mình.

Lúc đôi mắt màu trà kia dừng ở trên người anh lần nữa, anh bất giác nuốt một ngụm nước bọt, anh hồi hộp cho nên không biết làm thế nào cho phải.

“An Nhiên, Phó An Nhiên.” Đôi môi cực kỳ mê người kia khẽ mở, quadoon chậm rãi nói ra mấy chữ này.

Phó An Nhiên.

Sau khi Thiện Vũ lặng lẽ đọc cái tên này ở trong lòng, cười với An Nhiên, một nụ cười cực kỳ rực rỡ như ánh nắng: “Phó An Nhiên, tôi sẽ ghi nhớ cô, cảm ơn cô.”

Cô phát phát tay, về mặt không thay đổi.

Thiện Vũ khởi động điện thoại di động đã tắt đi, vừa mới mở điện thoại, một cuộc gọi liền đến, số điện thoại di động của anh chỉ có một mình chị biết.

Anh thành thành thật thật nhận sai với chị, thành thành thật thật báo vị trí của mình, sau đó mới cúp điện thoại.

Trong điện thoại, anh nghe được sự mệt mỏi của chị, còn có một ít tiếng nghẹn ngào.

Lần này anh thật là làm quá mức, nếu như anh thật sự xảy ra chuyện gì, sao chị có thể chịu được chứ.

Anh xoay người trở về, gắng sức vẫy tay với bóng dáng dưới cây cổ thụ kia, nhưng mà bóng dáng kia vẫn luôn cúi thấp đầu, cũng không có nhìn về anh ở chỗ này.

Bỗng nhiên một chiếc xe màu đen dừng lại ở trước người anh, ngay lúc Thiện Vũ chuẩn bị lên xe, Thiện Vũ xoay người muốn chạy!

Đám người kia không phải là thù hạ của chị.

Nhưng mà anh còn chưa chạy được mấy bước, liền bị người trên xe bắt lại!

Anh muốn kêu to, nhưng mà nghĩ đến An Nhiên cách đó không xa, anh cũng sợ cũng không có kêu, không có kêu, cuối cùng anh chỉ có thể thỏa hiệp, dưới sự ép buộc của đám người kia đi lên xe.

Anh biết, mình trở thành lợi thế đàm phán, chị sẽ bởi vì anh mà bị đe dọa.

Anh bị bịt mắt lại, hai tay bị trói ở phía sau lưng, trực tiếp ném vào trên ghế sau.

"Lão đại, bắt được người. Lần này bên cạnh thằng nhóc này không có ai, rất dễ bắt... Tôi không biết, cũng không biết người đàn bà đó nghĩ như thế nào, chỉ là bây giờ chúng ta bắt được xương sườn mềm của ả, chúng ta không sợ người đàn bà kia không theo."

Nghe nói như vậy, Thiện Vũ biết mình lại gây thêm phiền phức cho chị.

Anh quả nhiên là một phiền phức.

Anh không biết mình bị bắt đến chỗ nào, anh chính là người thấy mùi thi thể thối rữa ở trong phòng, lúc miếng vải đen trên mắt anh được lấy ra, đập vào mắt anh chính là cảnh đồ nát.

Giống như chỗ khu nhà ổ chuột.

"Mày chính là em trai của Bách Lý Lan sao?" Một người đàn ông cầm đầu nhìn anh, lộ ra nụ cười toàn răng vàng khè.

Thiện Vũ tự trách mình không có tiền đồ, từ nhỏ anh đã không được phép chạm vào súng ống, chị có cho anh đi học thuật phòng thân, nhưng mà anh không thích những vận động vũ lực kia, mỗi lần anh đều không đi, cuối cùng Bách Lý Lan chỉ có thể thỏa hiệp, chỉ là vệ sĩ bên cạnh anh càng nhiều hơn.

Anh biết tại sao chị không cho anh chạm vào súng ống, cô muốn cho anh lớn lên bình thường, muốn cho anh giống như đứa trẻ bình thường, nhưng mà lớn lên ở trong một gia đình như vậy, sao anh có thể bình thường chứ?

Đứa trẻ bình thường từng thấy bắn nhau thật sự sao? Đứa trẻ bình thường từng thấy người chết sao? Bên cạnh đứa trẻ bình thường sẽ có rất nhiều vệ sĩ sao?

Anh đã sớm không giống với đứa trẻ bình thường.

Thấy Thiện Vũ không nói lời nào, người đàn ông miệng toàn răng vàng khè rút ra một miếng thuốc, cười đắc ý: "Không sao, mày không nói câu nào bọn tao có rất nhiều cách làm cho mày mở miệng."

Trái tim Thiện Vũ nhảy lên bùm bùm mãnh liệt, anh đang sợ.

Nhưng mà cũng ở lúc này, một người nhìn bộ dạng như đàn em chạy vào, gã ghé vào bên tai người đàn ông miệng toàn răng vàng khè nói mấy câu gì đó, vẻ mặt người đàn ông răng vàng khè kia biến đổi, ngay sau đó cười lạnh nói:

"Một đứa nhỏ hơi lớn, nhìn bọn mày bị dọa sợ đến như vậy, nếu bọn chúng muốn gặp tao, vậy thì để cho bọn chúng lăn đến đây đi."

Mà Thiện Vũ cũng cùng lúc bị đá sang một bên.

Người đàn ông răng vàng khè đá vào phần bụng của Thiện Vũ, sức lực không nhẹ, làm cho cả người Thiện Vũ đều đau đến co quắp lại.

Không bao lâu, vài người thoát nhìn rất trẻ tuổi đi vào.

Thiện Vũ không biết rốt cuộc có mấy người, anh rất đau, anh không có hơi sức xoay người nhìn, chỉ là từ tiếng bước chân có thể biết không ít người đi vào.

"Răng Vàng, gần đây anh làm việc rất không phúc hậu." Một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên.

Răng Vàng lắc lắc gậy gộc trong tay mình, nhìn mấy người đi đến, khịt mũi khinh bỉ: "Bọn mày tính là cái thứ gì? Bọn mày biết Răng Vàng tao là ai không? Bọn mày lại dám nói với tao như vậy, không cần mạng hả?"

"Trước khi mở miệng nói chuyện, tốt nhất nên suy nghĩ trước, anh không có tư cách, mở miệng này." Một giọng nói lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm nào vang lên.

"Bọn mày đủ can đảm đấy, dám ở trong địa bàn của Răng Vàng tao làm ầm ĩ à?" Rõ ràng Răng Vàng cực kỳ không vừa lòng.

"Tiểu Tứ, cậu xem, dù sao thì trên thế giới này vẫn có người không biết điều muốn tìm chết như vậy." Trong giọng nói quỵên rũ kia mang theo là nòng

đậm giễu cợt.

"Ai nói không đúng chứ." Trong giọng nói lạnh lẽo thấm một chút băng lạnh.

"Cậu nói xem chúng ta phải làm sao đây?"

"Không tuân thủ phép tắc của Vô Xá ta, dĩ nhiên là, giết!"

Răng Vàng vốn còn muốn chế nhạo vài câu, ngay sau khi nghe thấy hai chữ Vô Xá, cả người gã đều ngây ngẩn.

Vô Xá chỉ là tổ chức mới ra đời và phát triển gần đây, tốc độ phát triển của tổ chức này cực nhanh, hình thức to lớn, rốt cuộc người đứng đầu phía sau Vô Xá là ai thì không có ai biết, không có ai biết rốt cuộc tầng lớp trên có bao nhiêu người, không có ai biết thành viên của Vô Xá có bao nhiêu... Nhưng mà hình thức Vô Xá không ngừng bành trướng càng lúc càng lớn, Vô Xá căn bản chưa từng có ý định khiêm tốn, chỉ cần là chuyện bọn họ làm, nhất định đều là lớn lối hoàn thành.

Mặc dù Răng Vàng biết tổ chức Vô Xá này, nhưng mà cũng không chứng tỏ gã không biết một ít thành viên của tổ chức Vô Xá này, gã đúng là không nhớ rõ người ở bên trong tổ chức Vô Xá đều là loại đứa nhỏ xấu này.

Bây giờ Vô Xá thật đúng là lợi hại, lợi hại đến nỗi làm cho những đứa nhỏ xấu xa này đến giả mạo Vô Xá, bọn họ cho rằng sau khi báo ra Vô Xá, gã sẽ không động vào bọn họ sao?

"Vô Xá là cái thá gì! Tao muốn là..."

Bịch ----

Đi cùng với giọng nói của Răng Vàng, tiếng súng vang lên cùng một lúc!

Sau một lát im lặng, ngay sau đó chính là vang lên tiếng kêu gào đau đớn của Răng Vàng: "Cánh tay của tao, cánh tay của tao! Khốn kiếp! Giết chết chúng nó! Giết chết chúng nó!"

Răng Vàng đang điên cuồng kêu gào, một hồi tiếng súng vang lên cùng một lúc, ngay sau đó, cửa phòng vốn đóng chặt bị người bên ngoài mạnh mẽ phá vỡ, sau đó chính là tiếng súng lên đạn.

Sau khi nhìn thấy một nhóm nhiều người bỗng nhiên đi vào, đám đàn em của Răng Vàng kinh hãi, bọn họ tự giác mà ném súng ở trong tay xuống đất, hai tay ôm đầu, quỳ trên mặt đất, cuối cùng cả người đều nằm trên đất.

Bọn họ đây là hoàn toàn bị bao vây.

"Quân chủ, chỗ này đã bị khống chế rồi, người định xử lý những người này như thế nào?" Trong giọng nói quỵến rũ kia thấm đầy vẻ cung kính.

"Quân chủ." Ngay cả trong giọng nói lạnh lẽo vô tình kia cũng thấm rất nhiều vẻ cung kính.

Thiện Vũ thật tò mò, rốt cuộc quân chủ này là ai.

"Làm người của tôi bị thương, dĩ nhiên là phải trả giá thật lớn."

Giọng nói này làm cho cả người Thiện Vũ run lên.

Anh không biết là anh nghe lầm, hay là giọng nói này quá giống, này rõ ràng... rõ ràng chính là giọng nói của Phó An Nhiên kia.

"Mang người đi. Về phần Răng Vàng, mang về Vô Xá."

Sẽ không sai, anh sẽ không nghe lầm giọng nói này.

"Phó... An Nhiên." Thiện Vũ không biết là mình gọi ra như thế nào, chỉ là lúc anh thốt ra, anh đã gọi thành tiếng rồi.

Xung quanh yên tĩnh lại trong nháy mắt.

Bởi vì xung hô của anh.

Răng rắc.

Tiếng súng lục lên đạn.

Lúc Thiện Vũ mở mắt, thấy chính là một họng súng đen ngòm, họng súng đối diện anh.

Mà chủ nhân của khẩu súng lộ ra vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn, đôi mắt vô tình kia lặng lẽ dừng ở trên người anh, sau đó anh quay đầu trở về: "Quân chủ, quen biết sao?"

Thiện Vũ cảm thấy hình như lục phủ ngũ tạng của mình hơi sai chỗ, anh không thể động đậy, cũng lúc anh muốn xoay người nhìn An Nhiên, trong tầm mắt anh thật sự xuất hiện cô bé mặc đồ đen kia.

Cô bé anh vừa cách xa không bao lâu kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy anh, trong đôi mắt màu trà kia xẹt qua một chút tức cười: "Ồ, sao cậu thành như vậy?"

Thiện Vũ nhất thời không biết trả lời như thế nào, bây giờ anh thâm hại đến tột cùng, nếu như có thể, bây giờ anh liền căn bản không muốn để cho cô nhìn thấy bộ dạng lúc này của anh.

"Tôi..."

"Cậu xem, đây chính là hậu quả của việc cậu không nghe lời chị cậu." Cô cho người bên cạnh một ánh mắt, người kia vốn còn dùng súng chỉ vào người anh đòi hòng súng đi, nói lòng dây trời của anh.

Mặc dù là Thiện Vũ tự do, nhưng mà bây giờ bụng của anh thật sự là đau có chút kịch liệt, ở trước mặt An Nhiên anh ngại mở miệng, chỉ có thể nhin, trên trán cũng là xuất hiện mồ hôi lạnh.

"Bị thương chỗ nào?" An Nhiên nhíu mày: "Tiểu Tử, cho người đưa cậu ấy đến bệnh viện."

Vốn là Thiện Vũ muốn từ chối, nhưng mà trước tình hình bây giờ của mình, lại tiếp tục cật lực, sẽ chết người, anh cũng liền thỏa hiệp.

Chỉ là cũng liền ở trong nháy mắt, một gã đàn em vốn nằm trên mặt đất bỗng nhiên nhật một khẩu súng lục trên đất lên, muốn nổ súng về phía An Nhiên -

----

Thiện Vũ kinh hãi nhìn mọi thứ đã xảy ra trước mắt.

Anh biết Phó An Nhiên không tầm thường, anh biết cô không giống với nữ sinh bình thường, nhưng mà cho đến bây giờ anh chưa từng nghĩ, cô vậy mà sẽ giết người mà không thay đổi sắc mặt chút nào!

Động tác của cô và tốc độ linh hoạt khiến cho anh khâm phục.

"Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi." Ngón tay thon dài kia của cô chuyển động ở trên súng lục, trên gương mặt cực đẹp kia mang theo một chút khinh thường và lạnh lùng, mà nhiều hơn lại là khí chất quân vương.

Bên trong, còn có mấy người muốn xông ra, nhưng mà lúc bọn họ vừa mới bò dậy, một người một súng của Phó An Nhiên mặt không biểu cảm, về mặt lạnh lùng kia làm Thiện Vũ kinh ngạc.

"Mang đi." Một cô gái khác đứng ở bên cạnh An Nhiên phát tay, toàn bộ những người mặc đồ đen kia vốn là đứng ở cửa lập tức xông đến, trực tiếp kéo những người vốn bắt cóc anh đi.

An Nhiên cũng không có lập tức rời khỏi, cô liền đứng ở bên cạnh Thiện Vũ, lạnh lùng nhìn anh: "Lúc một người không có năng lực, đừng nghĩ đi tự lực cánh sinh, bởi vì cậu căn bản cũng không có tư cách."

Cả người Thiện Vũ giống như bị cố định ở tại chỗ.

An Nhiên không có ở lại nữa, cô trực tiếp rời khỏi.

Thiện Vũ được người lúc trước dùng súng chỉ vào anh đưa đi bệnh viện, chỉ là sau khi anh được đưa đến bệnh viện, người đó liền biến mất, sau này anh biết, người kia tên là Lãnh Hạo, trợ thủ đắc lực bên cạnh Phó An Nhiên.

Ngày đó, anh vừa mới đi vào bệnh viện không bao lâu, Bách Lý Lan liền tìm đến đây, đầu tiên cô nhìn thấy anh, cô không có tức, không có giận, cô chỉ ôm anh thật chặt, cô gần như nghẹn ngào nói:

"Nếu như chị không có em, chị nên làm cái gì bây giờ."

Giây phút đó, trái tim Thiện Vũ hoàn toàn mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Trí Nhớ, Cô Ấy Là Của Cậu (3)

Editor: Norah

Anh biết mình đúng là đã quá đáng, anh thành thành thật thật bắt đầu học tập tất cả chương trình học Bách Lý Lan chuẩn bị vì anh, bắt đầu chăm chỉ học từng bài tập thể lực.

Anh mãi mãi đều nhớ rõ, câu nói kia của Phó An Nhiên: Một người không có năng lực.

Anh thừa nhận mình không có năng lực.

Nhưng mà chỉ là bây giờ mà thôi.

Khi anh xuất hiện ở bên cạnh cô lần nữa, anh sẽ trở thành một người khiến cho cô khâm phục, ít nhất, khi đó anh không phải là một người không có năng lực.

Sau đó, anh thi đậu Ngân Dục, anh trở thành học sinh của Ngân Dục. Cũng là khi anh vào trường học ngày đầu tiên, anh biết trong trường có một người tên là Phó An Nhiên, một người giống như nữ thần.

Chỉ là Phó An Nhiên của Ngân Dục không hề là một người với Phó An Nhiên mà anh biết đến, Phó An Nhiên của Ngân Dục là một đứa nhỏ nhà nghèo, mỗi năm đều giành học bổng, anh không có cách nào liên tưởng đứa nhỏ ngoan như vậy với người giờ sủng giết người kia.

Cho đến một ngày ở trong hội trường anh nhìn thấy Phó An Nhiên vẫn là học sinh trung học, anh mới biết cô chẳng qua là che giấu thân phận của mình.

Từ đó về sau, anh liền chú ý hành động của cô mỗi ngày, anh biết cô là BOSS phía sau tổ chức Vô Xá, nhưng mà anh không có nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả chị của anh.

Bởi vì kia đối với anh mà nói, đó là bí mật duy nhất giữa anh và cô.

Anh cho rằng, đợi đến lúc anh đủ mạnh mẽ, lúc anh đủ thổ lộ với cô, cô sẽ đồng ý. Không ngờ, khi anh xuất hiện ở trước mắt cô lần nữa, cô vậy mà cái gì cũng không nhớ rõ, cô không nhận ra anh.

Anh là khổ sở như vậy, anh cho là không sao, anh vẫn còn chính là thời gian, bọn họ còn trẻ.

Nhưng mà lúc này lại bị lộ ra cô muốn đính hôn.

Anh không thể chịu đựng được.

Đối với anh mà nói, ngay từ lúc ba năm trước đây anh cũng đã định cô bé này, say này cô bé này chỉ có thể sống cùng anh cả đời, tại sao cô có thể phản bội anh, ở bên người khác chứ?

Anh cầu xin Bách Lý Lan, cầu xin cô giúp anh.

Anh biết Bách Lý Lan sẽ giúp anh, chỉ cần anh mở miệng, cô đều sẽ đồng ý với anh, lần này quả nhiên chị không làm cho anh thất vọng.

Bây giờ Phó An Nhiên đang ở bên cạnh anh, bây giờ cô chính là của một mình anh.

Sau khi An Nhiên nghe Thiện Vũ tự thuật xong, dinendian.loqidJon một ít ký ức xa xôi đều lập tức nhẹ nhàng quay lại.

Dường như, thật đúng là có chuyện như vậy.

Chỉ là sau đó cô có bảo người của Lãnh Hạo giám thị anh một đoạn thời gian, sợ đến lúc đó anh nói lung tung. Nhưng mà không ngờ sau đó anh không nói gì, nghe nói đến bây giờ anh cũng vẫn không nói gì, vẫn luôn che giấu chuyện cô là BOSS của Vô Xá rất tốt, cô cũng liền không quản nhiều hơn nữa.

Mà đối với Thiện Vũ người này, dĩ nhiên là An Nhiên sẽ không dùng đầu óc của mình để nhớ anh.

"An Nhiên, có nhớ ra tôi không?" Thiện Vũ dè dặt hỏi, chỉ sợ An Nhiên nói không biết.

Bách Lý Lan ngồi yên ở một bên của ghế sofa, ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên người An Nhiên, vẻ mặt không có thay đổi chút nào, ít nhất xem như bình thường ở trong mắt Thiện Vũ.

Bách Lý Lan chưa bao giờ biết giữa em trai nhà mình và Phó An Nhiên từng có một đoạn như vậy, cô vẫn luôn cho là anh bị Phó An Nhiên mê hoặc ở trong trường học.

Thì ra bắt đầu từ lúc đó, anh cũng đã bắt đầu thích Phó An Nhiên rồi.

Bách Lý Lan hít một hơi thật sâu, tay phủ ở trên ghế sofa nhẹ nhàng từng chút nắm chặt thành quyền.

"Nhớ ra rồi." Mặc dù rất mơ hồ, nhưng mà có ấn tượng như vậy.

Sau này An Nhiên cũng rất nghi ngờ, ngay lúc đó sao cô còn có kiên nhẫn nói nhảm nhiều như vậy với anh, khi đó cô chính là đang đợi thời gian trừ bỏ Răng Vàng, Răng Vàng ở khu vực kia coi như là người đứng đầu tương đối lớn, nhưng mà cô vẫn luôn không có cơ hội hành động, vẫn đang đợi.

Chỉ là không ngờ, cuối cùng chờ được một đứa nhỏ ngốc này.

"Cô xem, bây giờ tôi rất lợi hại, An Nhiên, đừng đính hôn với Phó Quân Hoàng, kết hôn với tôi đi." Ánh mắt Thiện Vũ sáng lên lóng lánh nhìn cô.

An Nhiên lạnh lùng nâng khóe môi: "Cậu? Không đủ tư cách."

Ba chữ cuối cùng làm cho Bách Lý Lan vốn ngồi ở trên ghế sofa đột nhiên đứng dậy: "Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng em trai nhà tôi thích cô, thì cô có thể vẹn toàn không tổn hại gì. Cô nói, nếu tôi phế bỏ một chân của cô, nhà họ Phó, còn có thể cần cô sao?" Lời nói cuối cùng, Bách Lý Lan nói âm u lạnh lẽo.

"Không, không được!" Thiện Vũ vội vàng phản đối: "Chỉ, nếu như An Nhiên không có chân, cô ấy..."

"Cô ta không có chân, em có thể làm chân của cô ta, không đúng sao?" Bách Lý Lan nghiêng đầu qua, nói với em trai nhà mình.

Thiện Vũ sùng sốt, sau đó liền gật đầu, đúng, đúng, die,n; da.nlze.qu,ydo/rm An Nhiên không có hai chân, anh vẫn sẽ muốn cô ấy.

"An Nhiên, tôi sẽ muốn cô, tôi sẽ không vứt bỏ cô. Cô không có chân, tôi cũng sẽ ở bên cạnh cô." Thiện Vũ nói thật nhanh.

An Nhiên cảm thấy buồn cười một hồi, rốt cuộc đây là một cặp chị em hiếm thấy cỡ nào.

"Nếu như cô làm cho tôi mất đi hai chân, tôi sẽ làm cho hai người cũng bị mất mạng, không tin, chúng ta có thể thử một chút." An Nhiên cười nhàn nhạt, nhưng mà trong đôi mắt màu trà kia mang theo đe dọa hoàn toàn không phải ý cười.

Thiện Vũ đã không còn nhớ rõ lần trước mình nhìn thấy vẻ mặt này của cô là lúc nào, anh bỗng bắt đầu nhớ nhưng.

Một bên khác.

"Chủ nhân, người bị người của EVE mang đi." Lại Từ cung kính đứng sau lưng Caesar, bình tĩnh nói.

"Ồ?" Vuốt ve ly rượu trong tay, Caesar nở nụ cười: "Người của Bách Lý Lan à."

"Tra đi. Tra một chút Bách Lý Lan này muốn làm gì."

"Dạ."

Nhìn chằm chằm vào chất lỏng màu đỏ, Caesar uống một hơi cạn sạch, sau đó tầm mắt của anh dừng ở trong góc phòng, chỗ đó có một bóng dáng đang co rúc lại, trong miệng cô vẫn luôn lầm bầm tên của Diêm Tử Diệp.

"Bây giờ Diêm Tử Diệp của cô nhưng là tìm người anh ta yêu sâu đậm, đáng tiếc, người anh ta yêu sâu đậm, không phải là cô."

Bóng dáng co rúc hơi sùng sốt một chút, chỉ là rất nhanh, cô lần nữa bắt đầu ní non tên của Diêm Tử Diệp.

Cũng trong lúc Caesar nhận được tin tức, Phó Quân Hoàng bên này cũng có tin tức, chỉ là tin tức của anh càng chính xác hơn một chút.

"Bây giờ người ở tỉnh T."

Phó Quân Hoàng không có ngừng lại chút nào, trực tiếp lái xe xông ra ngoài.

Cũng trong lúc Phó Quân Hoàng bắt đầu lên đường, xe của Diêm Tử Diệp cũng đi theo lên đường.

Chỉ là bây giờ Phó Quân Hoàng chỉ biết là An Nhiên ở tỉnh T, tỉnh T lớn như vậy, anh đi đâu mà tìm chứ?

"Chị Lan, Phó Quân Hoàng đang trên đường đến tỉnh T." Một giọng nói vang lên ở bên trong phòng.

Thiện Vũ nghe thấy ba chữ Phó Quân Hoàng này, vẻ mặt của anh liền bắt đầu trở nên vận vận: "Phó An Nhiên, cô phải nhớ kỹ, cô là của tôi, cô là người trong dự định của tôi, sau này là người phải kết hôn với tôi!"

"Ồ? Cậu là dự định cho ai? Hà?" Bộ dạng An Nhiên hoàn toàn không giống bị giam cầm, Die nda nl e q u ydo n thoát nhìn cả người cô cực kỳ biếng nhác, cô nhàn nhạt nhìn bọn họ, cười nói: "Bách Lý Lan, cô nhất định biết, chọc giận tôi, các người sẽ có hậu quả gì."

Bách Lý Lan không nói.

Sao cô lại không biết.

Nếu như chuyện này bị người khác tra ra được, tập đoàn Bách Lý của cô sẽ gặp khó khăn trước nay chưa từng có.

Không chỉ là tập đoàn Từ Thị và nhà họ Phó muốn ép các cô xuống, tập đoàn Tần Thị Tần Môn cũng sẽ tăng sức ép với tập đoàn Bách Lý... Mà đương nhiên Caesar kia cũng không phải là dễ đối phó, cô...

Cô có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại, cô phải nghĩ kỹ một kế hoạch hoàn mỹ.

Mà trong hoàn mỹ nhất đó liền để cho Phó An Nhiên kết hôn với em trai, chỉ có như vậy mới là biện pháp giải quyết hoàn mỹ nhất.

Dĩ nhiên là Phó An Nhiên sẽ không đồng ý, như vậy cô cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn cứng rắn.

Bách Lý Lan vỗ tay một cái, một người phụ nữ lớn tuổi tóc hoa râm cầm một ly nước sạch trong tay đi vào, đặt nước ở trước người An Nhiên, liền im lặng không nói mà rời đi.

"Em trai, đút cô ta uống hết."

Từ trước đến nay Thiện Vũ rất nghe lời của Bách Lý Lan, anh cầm ly nước đi đút cho An Nhiên, bị An Nhiên trừng: "Bách Lý Lan, thủ đoạn của cô thật giỏi."

"Không hổ là An Nhiên nhà họ Phó, tôi vẫn chưa nói gì, cô cũng đã biết rồi."

An Nhiên lạnh lùng nhìn Bách Lý Lan: "Nếu như cô dám..."

Thiện Vũ nhân lúc cô mở miệng nói chuyện, đút nước cho An Nhiên, An Nhiên bị đổ nước vào, mặc dù phần lớn nước đều không có uống vào, nhưng mà cô vẫn là uống không ít.

"Em trai, ôm người đi vào phòng ngủ của em đi, nhớ kỹ, không được làm người bị thương."

Thiện Vũ hơi ngần ra, ngay sau đó về mặt phần khởi nhìn An Nhiên, anh không nói bất kỳ lời nào, liền ôm An Nhiên đi về hướng phòng ngủ của anh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Khâu Thiếu Khâu Doãn Hiên, Lão Soái Ca Giúp Em!(1)

Editor: Hành Hoa

Một tiếng "bịch" vang lên.

Cửa phòng đóng chặt trực tiếp bị đá văng, người vốn đang nằm trên giường đột nhiên giật mình, lật người liền từ trên giường đứng lên, về mặt cảnh giác nhìn người đứng ở cửa, trong tay anh ta đã cầm một khẩu súng lục.

Đội người đàn ông nhìn rõ người đứng ở cửa thì anh hơi ngần ra, sau đó liền thở phào một cái, cả người anh đều dựa vào trên giường, than thở:

"Tôi nói này lão đại, cậu đây là muốn làm gì hả? Cậu như vậy rất đáng sợ đấy cậu có biết không hả?"

Người đứng ở cửa chính là Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng không nói một lời, xoay bước đi vào phòng người đàn ông, tự nhiên ở trong phòng anh ta tìm kiếm thứ gì đó.

"Lão đại, cậu muốn tìm cái gì vậy? Cậu nói cho tôi, tôi tìm giúp cậu không được sao?" Người đàn ông bị Phó Quân Hoàng dọa sợ như thế, anh ta có chút lắp bắp nói.

Nhưng Phó Quân Hoàng làm như không nghe thấy, cho đến khi anh tìm được nơi người đàn ông giấu súng, anh thuận tay cầm hai thanh súng lục loại nhỏ phía sau, rồi sau đó tầm mắt lạnh lùng dừng ở trên người anh ta:

"Không thấy bảo bối."

Người đàn ông sau đấy liền giật mình, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, "Cậu nói Phó An Nhiên? Phó An Nhiên nhà

cậu không thấy?"

Phó Quân Hoàng cau mày gật đầu, dinendian.loqidJon tại tỉnh T lúc này, người có thể nghĩ đến duy nhất chỉ có anh ta, mà có thể giúp anh cũng chỉ có người này.

Người đàn ông kia là lão đại ngầm của tỉnh T, nhưng anh ta lại không phải kẻ giết người như ngờ, ngược lại anh ta đối với mọi người đều rất tốt, với anh ta mà nói, lợi ích không phải là thứ quan trọng nhất, mà là tình nghĩa anh em.

Người đàn ông này tên Khâu Doãn Hiên, đại đương gia nhà họ Khâu tỉnh T.

Khâu Doãn Hiên dáng người không cao lớn, cũng không dũng mãnh, ngược lại có tư vị của cô gái nhỏ, đúng vậy, chính là cô gái nhỏ.

Nếu như đặt anh ta ở thời cổ đại, anh ta đích thị là một công tử văn nhã mềm mại như gió.

Khâu Doãn Hiên nhìn Phó Quân Hoàng chau mày, nhếch đôi môi, anh không khỏi bật cười ha ha: "Này, bảo bố nhà cậu phải chăng là không chịu đựng nổi tính cách của cậu mà chạy theo người khác đấy chứ?"

Phó Quân Hoàng ngẩng đầu, chỉ bằng một ánh mắt đã khiến Khâu Doãn Hiên phải nuốt lại toàn bộ lời muốn nói.

Nực cười, còn lâu anh mới muốn đi châu Diêm Vương lúc này.

Hai người Khâu Doãn Hiên và Phó Quân Hoàng đều biết được chuyện từ An Nhiên:

Năm đó An Nhiên mở rộng địa bàn, phát triển quá mức nhanh chóng, hầu như đã thu hút được sự chú ý của các tỉnh xung quanh để đô, một tổ chức nhanh chóng cường đại sẽ uy hiếp đến sự sống chết của các tổ chức còn lại, khi ấy bọn họ nghe nói có không ít tổ chức cũng bị tổ chức Vô Xá đột nhiên xuất hiện tới thăm.

Khâu Doãn Hiên người này chỉ dựa vào phần nghĩa khí và mạnh mẽ của anh ta, ở giữa đám người lão đại của các tỉnh, vẫn có thể xem là có tiếng nói, ít nhất người ta đều sẽ nể anh ta vài phần, sẽ không dễ cho anh ta mất mặt.

Mọi người xung quanh tìm tới anh ta bắt đầu bàn bạc về sự xuất hiện bất ngờ của Vô Xá, anh ta biết, dinendian.loqidJon ý của họ là khiến cho anh ra ra mặt đàm phán với người của Vô Xá. Nhưng khi đó người của Vô Xá rất thần bí, ngoại trừ người xung quanh thường ở bên ngoài, nhân viên bên trong hầu như không ai từng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Về sau Khâu Doãn Hiên lại bị bọn họ làm phiền đến tức giận, cuối cùng cũng kêu người của mình mang tính chất tượng trưng đi đập vài vùng của Vô Xá, thế nhưng cách này rất tốt, người của Vô Xá chính tại lúc ấy đã tìm tới cửa.

Khâu Doãn Hiên quen biết Phó An Nhiên cũng chính tại lúc đó.

Nói thật, lúc anh vừa trông thấy An Nhiên, ý tưởng duy nhất anh nghĩ đến chính là chiếm cô gái đó làm của riêng. Chuyện cười, người như bọn họ thì cần cái kiểu hôn nhân gì? Ngoại trừ hôn nhân, anh còn muốn một người con gái có năng lực tương xứng, Phó An Nhiên tuy thoạt nhìn nhỏ bé một chút, thế nhưng không có cách nào khác, cô gái này đã cường hãn đến mức khiến cho anh phải quý xuống, tới gọi thẳng nữ vương.

Anh làm sao có thể buông tay một cô gái như thế?

Nhưng không ngờ, nhóc con kia lại là hoa đã có chủ, khi anh ta biết cô là người nhà họ Phó, người bảo kê cô là Phó Quân Hoàng, anh ta lập tức nghĩ ă.

Cô gái này được thì có được, nhưng mà anh cũng không muốn vì một cô gái mà hủy đi sự nghiệp của mình, nhà họ Phó đâu phải dễ chọc.

Chẳng qua trước khi anh buông tha, anh đã làm ra hai chuyện cực kỳ bức bách, đó chính là hưng phấn đi tìm Phó Quân Hoàng, sau đó hùng hồn nói với anh ta rằng về sau anh sẽ chăm sóc cô gái nhà anh ta thật tốt, thỉnh cầu anh ta đưa cô gái nhà anh ta cho mình nuôi.

Sau rồi kết quả anh nhận được chính là bị Phó Quân Hoàng nhỏ hơn so với mình hai tuổi đánh một trận, hơn nữa còn bị đánh vô cùng thâm.

Phải rồi, anh coi trọng An Nhiên là lúc cô mấy tuổi nhỉ?

Có vẻ như mười bốn tuổi, lúc đấy cô gái này thế mà chẳng có.....chút xíu nào tính nết của đứa nhỏ, hoàn toàn chính là một nữ vương hắc đạo nha.

Khâu Doãn Hiên thật sự rất thích cô bé An Nhiên này, nguyên tắc xử sự của Phó Quân Hoàng mười phần phù hợp với tính cách của anh, mấy người họ cũng không hiểu sao, lâu ngày, quan hệ bỗng trở nên tốt đẹp hẳn lên, thậm chí còn có loại hứng thú kỳ lạ.

"Bách Lý Lan." Phó Quân Hoàng nhìn Khâu Doãn Hiên, thân nhiên nhả ra ba từ kia đến.

"Không phải chứ, mới có vài ngày thôi, cậu đã yêu mến cái cô gái biến thái đấy rồi?" Khâu Doãn Hiên không thể tin nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng trực tiếp lấy súng ra đặt ở trên bàn, lạnh lùng nhìn anh ta.

Khâu Doãn Hiền ho nhẹ một tiếng, anh thật nghi ngờ, cái cậu nhóc này rõ ràng nhỏ tuổi hơn anh, anh như thế nào lại sợ hãi cậu ta đây.

"Bách Lý Lan mang nhóc con An Nhiên đi?" Khâu Doãn Hiền không phải ngu ngốc, đương nhiên biết ý tứ trong lời nói của Phó Quân Hoàng, chẳng qua là anh muốn đùa giỡn tên mặt than này mà thôi. diendanlqd.com

Phó Quân Hoàng gật đầu, "Hiện cô ấy đang ở chỗ này của anh."

"Ồ, cậu đem chuyện nói rõ ràng cho tôi nha, tôi với cái cô gái biến thái kia không có bất kỳ quan hệ gì. Cậu phải nói An Nhiên đang ở trên địa bàn của tôi chứ không phải là ở chỗ này của tôi, OK?"

Phó Quân Hoàng không nói gì, "Tra!"

"Biết rồi, biết rồi." Khâu Doãn Hiền gọi cho thuộc hạ của mình, để cho bọn họ tìm vị trí của An Nhiên, sau khi đặt điện thoại xuống, anh vỗ vỗ bả vai Phó Quân Hoàng trấn an, "Yên tâm đi, không đến nửa giờ có thể tìm ra được tung tích. Chỉ cần cô ta không rời khỏi tỉnh T, cô ta nhất định sẽ không thoát khỏi tay mắt của tôi."

Tại tỉnh T, cho dù là nơi tối tăm vắng vẻ nhất, Khâu Doãn Hiền anh cũng có thể là người đầu tiên biết được nơi đó có cái gì.

Điều Phó Quân Hoàng có thể làm bây giờ chính là đợi.

Ngoài ra, anh chẳng làm được gì cả.

Thân thể anh cứng ngắc ngồi ở trên sofa, ánh mắt sâu thẳm dừng tại một điểm nào đó trên bầu trời đêm, biểu cảm lạnh lùng.

"Yên tâm, sẽ không gặp chuyện bất trắc. Đây dù sao cũng là nhóc con tôi xem trọng đấy." Khâu Doãn Hiền rót cho Phó Quân Hoàng một cốc nước, "Đừng có trùng tôi, năm đó tôi coi trọng cô ấy nhưng lúc ấy cũng đã thông báo cho cậu mà, mặc dù tôi đã buông tha cho việc tranh đoạt quyền chiếm hữu cô ấy, nhưng không có nghĩa là tôi không thích cô ấy nha."

Biểu cảm Phó Quân Hoàng có chút khó coi, nhớ đến chuyện năm đó.

Cùng lúc Phó Quân Hoàng ở trong phòng Khâu Doãn Hiền đợi tin tức, lúc này bên trong phòng của Thiện Vũ...

Thiện Vũ thật cẩn thận đem An Nhiên đặt ở trên giường, anh gần như si mê ngắm nhìn An Nhiên, "An Nhiên, tôi.... .... Tôi biết bây giờ em không còn thích tôi, nhưng mà.... ... Chị gái nói tình cảm có thể bồi dưỡng từ từ, tôi cảm thấy chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc."

An Nhiên hơi hơi chau mày, dinendian.loqidJon thân thể của anh ta ở trên truyền đến từng đợt cảm giác, mà cái loại cảm giác này đối với cô mà nói, thật sự không dễ chịu chút nào, cô không biết Bách Lý Lan đã bỏ gì vào cốc nước kia, nhưng mà có thể giúp cho Bách Lý Lan yên tâm để Thiện Vũ một mình ở cùng chỗ với cô, thứ đồ kia hẳn là rất bá đạo.

"Anh cảm thấy? Tôi xem anh cảm thấy đúng là nhiều chuyện." An Nhiên chịu đựng đầy lòng phiền chán, cô lạnh lùng nhìn Thiện Vũ.

Thiện Vũ sắc mặt suy sụp, anh ta gắt gao nhìn An Nhiên, rất nhanh, anh ta không ngừng lắc đầu, "Không phải, không phải như vậy, giác quan thứ sáu của tôi rất chuẩn, tôi có thể cảm thấy được nếu về sau chúng ta cùng nhau kết hôn, chúng ta sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc. Đến lúc đó chúng ta sẽ sinh thật nhiều thật nhiều đứa bé, chúng ta sẽ có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc, sẽ.... ...."

"Năm mơ làm rất tốt." An Nhiên chưa bao giờ nghĩ, một cái người có bệnh tư tưởng, thế mà có thể chọc cười đến vậy.

"Không sao cả. Bây giờ em không tin cũng không sao." Thiện Vũ khéo hiểu lòng người cười, "Chờ chúng ta kết hôn, dinendian.loqidJon chờ em trở thành cô dâu của tôi, sau đó sinh con cho tôi, em sẽ biết, những gì tôi nói đều là sự thật." Nói xong anh ta liền đem tay mình cầm lấy tay An Nhiên.

An Nhiên có chút gian nan lách tay của mình ra, đồng tử lạnh băng trực tiếp nhìn thẳng vào khuôn mặt anh ta, giọng nói chậm rãi, băng hàn như mùa đông hoàn toàn quả quyết:

"Thiện Vũ, vậy giác quan thứ sáu của anh có nói cho anh biết, anh sẽ chết ở trên tay của tôi?"

Trái tim Thiện Vũ nhất thời ngừng đập, anh gắt gao che lấy trái tim dơ bẩn, hoàn toàn không thể tin nhìn An Nhiên, trên khuôn mặt mang theo nét thống khổ, mà nhiều hơn chính là không thể tin:

"Em, em vậy mà muốn giết tôi. Tôi như vậy là vì yêu em, em vì sao lại không thương tôi? Em vì sao lại muốn giết tôi? An Nhiên, tôi là Thiện Vũ mà, tôi là Thiện Vũ của em, vẫn đều vì em mà sống đơn độc Thiện Vũ."

Thiện Vũ như thế làm An Nhiên thật vui vẻ, cô chưa hề làm gì cả, Thiện Vũ đã bày ra dáng vẻ muốn chết, anh ta hoàn toàn có thể đi thử làm diễn viên."

"Tôi muốn giết anh?" An Nhiên cười, tuy rằng ý cười cực lạnh lẽo, "Làm sao có thể? Anh đừng nghĩ nữa, muốn không có nghĩa là nhất định sẽ làm. Nhưng bây giờ tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám động đến tôi một chút, tôi nhất định sẽ giết anh, còn có thể giết chị gái yêu quý của anh."

Tiếng nói An Nhiên rất nhỏ, nhẹ nhàng, hoàn toàn không có sức nặng gì, cô không gào thét, không hô to, cứ như vậy đăm đăm nói, nhưng chính như vậy lại làm cho Thiện Vũ cả người như bị điện giật dậy.

"Cô dám động đến chị gái tôi, nếu cô dám động đến chị gái tôi! Tôi nhất định sẽ giết chết cô!" Thiện Vũ gần như điên cuồng nhìn An Nhiên.

An Nhiên ngưng lại, lập tức cười, "Không phải anh rất thích tôi sao?"

"Tôi thích em." Thiện Vũ hơi hơi ngừng lại, lập tức nói: "Không đúng, là tôi yêu em, tôi yêu em. Nhưng mà tôi không cho phép bất kì kẻ nào làm tổn thương chị gái tôi. Chị gái tôi là người tốt nhất trên thế giới này, tôi sẽ không cho phép bất kì một ai có thể làm tổn thương chị ấy, kể cả là người tôi yêu nhất cũng không thể."

An Nhiên nở nụ cười, cặp chị em này đúng là rất thú vị.

Chị gái vì em trai không tiếc chịu đựng phản đối, em trai không tiếc vì chị gái có thể giết cả người mà anh ta cho là yêu sâu đậm.

Đây thật đúng là một cặp chị em tốt.

"Không, anh không thích tôi." An Nhiên khéo nhìn về, biểu cảm khô khan như lúc ban đầu lạnh nhạt, trông mắt màu trà cũng không biết khi nào đã bình tĩnh trở lại, "Người trong lòng anh không phải tôi."

"Em nói linh tinh!dinendian.loqid]on Tôi sao có thể ngay cả người trong lòng mình là ai cũng không biết? Phó An Nhiên, em đừng tưởng rằng em nói như vậy tôi sẽ từ bỏ em, em là của tôi, em chỉ có thể là của tôi. Việc trước đó tôi có thể không tính toán với em, lúc này em không hiểu, em cái gì cũng không biết, tôi có thể tha thứ cho em, nhưng từ nay về sau, em chỉ có thể ở bên cạnh tôi, không cho phép đi!"

Bệnh thần kinh!

Còn là một người bị bệnh tâm thần nặng!

"Tôi không nói linh tinh, chính anh biết." Việc An Nhiên có thể làm bây giờ là kéo dài thời gian, cô không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, trong thân thể cảm giác không khỏe càng ngày càng mãnh liệt, nhưng cũng may là Thiện Vũ trả lại cho cô cái chắn mỏng, nếu không, cô thật sự không biết mình nên làm gì bây giờ.

Chắn mỏng dưới người An Nhiên, ngoài khuôn mặt, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều căng thẳng, cô sợ hãi chính mình một khi thả lỏng, cô sẽ không khống chế được.

Nếu cô thật sự không khống chế được, cô không dám tưởng tượng đến hậu quả về sau.

An Nhiên có lý do tin tưởng, cho dù hôm nay cô thật sự đi tong ở chỗ này, thật sự "chơi đùa" với Thiện Vũ, lão soái ca cũng sẽ không bỏ mặc cô, anh ấy sẽ càng thêm quý trọng cô, anh ấy sẽ tự trách chính mình, sẽ oán hận chính mình, nhưng sẽ không trách cứ cô dù chỉ một chút.

Từ trước tới giờ, bất cứ việc gì anh ấy cũng đều gánh vác trên người, chính là người cô yêu sâu đậm. Người ấy che chở cô như báu vật, là người tốt với cô nhất trên thế giới này!

Anh ấy không muốn cô chịu tổn thương dù chỉ một chút, lúc này đây nếu cô thật sự phát sinh cái gì ngoài ý muốn, lão soái ca nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Thiện Vũ không hiểu vì sao An Nhiên lại muốn nói như vậy.

Cô không phải là anh, vì sao cô lại nói người anh thích không phải cô? Anh thích cô suốt ba năm, ba năm qua, anh toàn tâm toàn ý để ý các động thái của cô, còn có hướng đi của cô, anh làm sao có thể không thích cô?

"An Nhiên, không sao cả, tôi biết em bây giờ đang sợ hãi, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, chỉ cần em chân chính trở thành người của tôi, như vậy em sẽ không sợ cái gì nữa." Nói xong anh ta ngay tại trên giường ngồi xuống, anh ta hơi hơi nghiêng người nhìn cô, biểu cảm nháy mắt ôn nhu, "Không sao đâu, tôi sẽ thật dịu dàng, chị gái đã nói, lần đầu tiên của con gái đều sẽ khó chịu, tôi..... tôi sẽ rất nhẹ." Vào lúc nói xong lời cuối cùng, Thiện Vũ đều đã có chút mặt đỏ tai hồng.

"Thiện Vũ, nếu anh không muốn chết, nếu anh không nghĩ đến nhà Bách Lý trong phút chốc trở thành hai bàn tay trắng, tốt nhất mau dừng tay cho tôi." Hô hấp của An Nhiên dường như đã trở nên hoàn toàn hỗn loạn, toàn thân cô mềm nhũn, cô chỉ có thể dùng ánh mắt để uy hiếp Thiện Vũ.

Thiện Vũ thật sự sợ hãi ánh mắt của An Nhiên.

Ánh mắt của cô quá mức đáng sợ, lạnh lẽo như băng sắc bén như dao làm cho tay anh bắt đầu run run.

Tiếp tục kéo một bên áo gối, đem nó che lên ánh mắt của cô, giọng nói dịu nhẹ, "Không sao đâu, chúng ta lập tức sẽ tốt thôi, chỉ cần trong chốc lát, chỉ cần em trở thành của tôi, em cũng sẽ không nói như vậy nữa, chị gái nói, chỉ cần làm cho em chân chính trở thành con dâu nhà Bách Lý, em sẽ không làm gì nhà Bách Lý."

Trong lòng An Nhiên hừ lạnh, Bách Lý Lan này đúng thật là nghĩ ra được chủ kiến hay.

"Chẳng lẽ anh muốn cho chị gái anh đau lòng sao?" An Nhiên cảm giác Thiện Vũ đang động đến quần áo của mình, cô cố gắng kiềm chế cơ thể run run

của mình, tiếp tục nói một cách bình thản.

Một câu nói kia quả nhiên có tác dụng, Thiện Vũ không hiểu nhìn cô, "Em có ý gì?"

"Chị gái anh thích anh." Phó An Nhiên tiếp tục nói, nhưng thật ra trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít thì động tác của anh ta đã ngừng lại.

Thiện Vũ bật cười ha hả, "Đương nhiên rồi, chị gái của tôi nếu không thích tôi, chẳng lẽ chị ấy lại đi thích em sao? À không phải, chờ em trở thành người của tôi, chờ chúng ta kết hôn, chị ấy rồi cũng sẽ thích em."

"Không." An Nhiên bình tĩnh tiếp tục giảng giải, "Cô ấy thật sự yêu anh, giống như anh cho rằng chính mình yêu tôi, cái loại yêu này giống nhau, không phải tình yêu chị em mà là tình yêu nam nữ."

Thiện Vũ sững sốt, sau đó anh ta bật cười một tiếng, mặc dù nụ cười kia thoát nhìn rất dữ tợn, "An Nhiên, tôi thật sự thích em, nhưng em đừng tưởng rằng dựa vào tôi thích em là em có thể nói hươu nói vượn! Đó là chị gái ruột của tôi, chúng tôi đều cùng một mẹ sinh ra!"

"Người anh thực sự thích là Bách Lý Lan, anh không thích tôi."

Lúc này đây, Thiện Vũ hoàn toàn cười lớn, trong nháy mắt anh ta vươn tay ra, gắt gao bóp cổ An Nhiên, gần như điên cuồng hô, "Câm miệng! Câm miệng! Tôi không thích chị ấy, tôi không thích chị ấy! Cho cô nói lung tung, cho cô nói lung tung!"

Bên trong biệt thự kiến trúc Châu Âu.

Lúc Lại Tư cầm báo cáo đi đến thư phòng, Caesar đang đứng ở trước giá sách, vuốt ve một quyển sách trong đó.

"Chủ nhân, đây là tư liệu về Bách Lý Lan mới điều tra được."

Caesar thật cẩn thận đặt quyển sách cầm trong tay lên trên giá sách, khoảnh khắc nhìn quyển sách kia, diendanlqđ.com biểu cảm thật nhu hòa, bộ dáng thật cẩn thận làm cho Rice không khỏi tò mò nhìn về phía giá sách, anh ta chỉ thấy sách được xếp ngăn nắp, cũng không nhìn ra có chỗ nào kỳ quái hoặc có chỗ nào đặc biệt.

Caesar tiếp nhận báo cáo Lại Tư mang đến, sau khi nhìn qua nội dung bên trong, Caesar cau mày, "Bách Lý Lan còn có em trai?"

"Đúng vậy. Cô ta bảo vệ em trai vô cùng tốt, hiếm khi xuất hiện trước tầm mắt mọi người, hơn nữa cậu ta không phải họ Bách Lý, tên cậu ta là Thiện Vũ, là học sinh của Ngân Dục."

"Hả? Ngân Dục? Hình như tiểu bảo bối của tôi cũng là người nơi đó?" Caesar tùy ý lật báo cáo trong tay, phía dưới mặt nạ màu bạc biểu cảm lộ vẻ cười nhạt làm cho người xem khó hiểu.

"Bây giờ mấy người đó đang ở đâu?"

"Tỉnh T."

"Ồ?"

Dưới tình huống bình thường, chỉ cần là nghi dài hạn, Bách Lý Lan đều sẽ đưa Thiện Vũ đến biệt thự ở tỉnh T. Rất ít người biết cô ta có biệt thự ở tỉnh T."

"Tra được đến đâu rồi?" Caesar nhìn ảnh chụp của Thiện Vũ trên báo cáo, lười biếng hỏi.

"Thiện Vũ này, không đơn giản." Lại Tư chần chờ một lúc mới lên tiếng.

"Ừ?" Có thể được Lại Tư nhận xét là người không đơn giản, trên thế giới này không có mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Khâu Thiếu Khâu Doãn Hiên, Lão Soái Ca Giúp Em! (2)

Editor: Hành Hoa

"Hình như đầu óc cậu ta có chút vấn đề. Trước mặt Bách Lý Lan, cậu ta là một cậu bé ngoan tuyệt đối, nhưng mấy năm gần đây, cậu ta biến đổi kinh người, còn tự mình trực tiếp giết vài người, vụng trộm làm trái ý Bách Lý Lan."

Caesar cau mày.

Dựa theo tự liệu và đánh giá của những người xung quanh Thiện Vũ mà nói, chắc chắn cậu ta là một học sinh trăm người có một, là một tấm gương tốt điển hình, ở bên cạnh Bách Lý Lan, cậu ta luôn biểu hiện như một cậu bé to xác ngây thơ cái gì cũng không hiểu.

Nhưng đằng sau báo cáo Lại Tư cũng nói, ở trong bóng tối cậu ta đã làm không ít những chuyện mà Bách Lý Lan cảm đoán, ví dụ như đánh người bị thương, hại người,..... còn nữa như bạo lực ấu đã đánh nhau, chuyện này dường như cũng không có người biết, bao gồm cả Bách Lý Lan.

Quả thật rất thú vị.

"Tra được nguyên nhân không?" Đột nhiên thay đổi nhất định phải có nguyên nhân, một người không có khả năng vô duyên vô cớ liền thay đổi khác hẳn với lúc trước.

Lại Tư lắc đầu.

Tạm thời còn chưa điều tra được.

Nhưng việc Phó An Nhiên mất tích nhất định có liên quan đến Bách Lý Lan, mà Bách Lý Lan cô ta không phải kẻ ngốc, sẽ không vô duyên vô cớ bắt cóc Phó An Nhiên.

Cô ta làm vậy không sợ đắc tội nhà họ Phó sao? Bây giờ có người nào mà không biết nhà họ Phó cùng Tần Môn có quan hệ mờ ám? Bách Lý Lan làm như vậy, đến lúc đó sẽ đẩy tất cả lợi ích của gia tộc cô ta lên trên vách núi đen nguy hiểm.

"Kêu người chuẩn bị."

"Chủ nhân muốn đi tỉnh T?" Bọn họ còn chưa xác định cái gì, tại sao lại phải đi tỉnh T đây.

Caesar nở nụ cười, "Lại Tư, phải tin tưởng trực giác của tôi, cái cô Bách Lý Lan đó sợ dĩ làm chuyện này, chỉ có một lý do, chắc chắn là do em trai bảo bối của cô ta coi trọng tiểu bảo bối của tôi."

Về mặt Lại Tư khiếp sợ.

Rốt cuộc Phó An Nhiên này có cái gì tốt nhỉ, tại sao tất cả đều coi trọng cô gái nhỏ này đây.

Mặc kệ trong lòng Lại Tư nghĩ gì, lúc này bọn họ đã đang trên đường phía trước hướng đến tỉnh T.

"Lão đại, tra ra rồi." Khâu Doãn Hiền vẫy vẫy tay với Phó Quân Hoàng, cầm điện thoại di động của mình đưa cho anh.

Trên điện thoại di động là vài tấm ảnh chụp do cấp dưới gửi tới, người trên ảnh có chút mờ, nhưng từ dáng người có thể nhận ra người đó chính là Bách Lý Lan, mà đằng trước Bách Lý Lan còn có một bóng người, hai tay người đó bị trói sau lưng, thân mình kéo căng thẳng tắp, bộ lễ phục kéo dài trên mặt đất.

Đó là bảo bối của anh.

An Nhiên của anh.

Đồng tử màu đen trầm xuống.

"Địa điểm."

"Ồ trên đây có nói này." Khâu Doãn Hiền chỉ chỉ một vị trí trên tấm ảnh.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy vị trí trên ảnh, không nói câu nào, một phen túm Khâu Doãn Hiền liền lập tức đi ra ngoài.

Anh không đưa người tới đây, Phó Quân Hoàng không nắm chắc một mình có thể cứu An Nhiên ra ngoài hay không, anh cần Khâu Doãn Hiền hỗ trợ.

"Ui da ui da, tôi nói này Phó Quân Hoàng, cậu cấu bản đấy nhé! Cậu cứ từ từ để tôi đi thay bộ quần áo khác, cậu không thể để cho tôi cứ như vậy mặc cả bộ áo ngủ trên người đi gặp vợ nhỏ bảo bối của cậu chứ?" Vợ nhỏ bảo bối là chuyện nhỏ, quan trọng là không thể để đám đàn em nhìn anh mất hình tượng thể này được.

Lúc này Phó Quân Hoàng làm sao có thể để ý nhiều như vậy, anh cần phải nhanh chóng đến tìm về bảo bối của mình.

"Lập tức cho người của anh đến." Nói xong, trực tiếp đem Khâu Doãn Hiền vẫn đang phản đối không ngừng ném vào trong xe, rồi sau đó tự mình lái xe chạy vội ra ngoài.

Lúc này trong lòng Khâu Doãn Hiền mặc dù đem Phó Quân Hoàng ra mắng cho đã đòi, nhưng mặt khác anh chỉ có thể nghe theo Phó Quân Hoàng, việc làm đúng đắn nhất bây giờ chính là gọi điện thoại cho đàn em của mình, để họ trước hết đuổi đến bên trong biệt thự của Bách Lý Lan, tốt nhất đập tan nơi đó.

Anh ngần lẩn không muốn bị Phó Quân Hoàng chơi đùa lần thứ hai, may mắn là anh không tìm người đến phục vụ cậu ta, bằng không, anh không chắc sau lưng mình cậu ta sẽ nói cái gì với nhóc con kia.

Anh cũng biết tiêu bảo bồi không muốn bọn họ giống như loại công tử trắng hoa.

Dù sao Khâu Doãn Hiền cũng không phải công tử trắng hoa, anh chỉ là một người nếu như không ngủ được, theo thói quen sẽ muốn ôm cái này cái nọ ngủ, nhưng bắt buộc phải là người sống, con chó con mèo đương nhiên là không được, phải là một người sạch sẽ nha.

Tưởng rằng Khâu Doãn Hiền lớn như vậy, ngoại trừ chân chân chính chính chơi đùa trên giường với một người, còn lại người ta chỉ là ôm để ngủ thôi.

Nghĩ đến cái người kia ngủ với anh xong lại chạy trốn, anh liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, đừng để cho anh tìm được cô, bằng không, anh nhất định sẽ trói cô lại, giam giữ thật chặt, sau đó bỏ đói ba ngày! Trừng phạt tội không nghe lời, cả ngày chỉ biết chạy trốn!

Ngay lúc Phó Quân Hoàng lái xe hướng đến biệt thự của Bách Lý Lan, cách xe anh không xa có một chiếc xe hơi màu đen khiêm tốn bám sát phía sau.

Trong toa xe, Diêm Tử Diệp biểu cảm im lặng nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, sau khi rời khỏi tiệc rượu, một câu anh cũng không nói, cứ nhìn ngoài cửa sổ, ngăn người.

Kiều Tử Du bên cạnh không biết nên nói cái gì, hoặc là chính cô cũng không biết mình có thể nói gì, cô chỉ nhìn Diêm Tử Diệp, khẽ cắn môi dưới, cúi đầu nhìn đôi tay nắm chặt thành nắm đấm đặt trên đùi.

"Môn chủ, cần báo cho bọn họ chỗ này sao?" Lái xe thật cẩn thận hỏi.

Nhìn lên chiếc xe phóng nhanh đằng trước, hiển nhiên bọn họ biết người đang ở chỗ nào, người ta đây là đi cứu viện.

Tầm mắt Diêm Tử Diệp vẫn dừng ngoài cửa sổ như trước, anh không lên tiếng, ngay lúc lái xe nghĩ anh ta sẽ không trả lời, Diêm Tử Diệp thần nhiên nói:

"Không cần."

Anh đến không phải để đoạt lấy cô, anh chỉ muốn trước hết xác nhận cô có an toàn hay không thôi.

Anh tự nói với mình, cho dù cô không có anh, cô vẫn có thể sống thật thoải mái, quả đúng là rất yên tâm.

"Anh Diêm....." Kiêu Tử Du giọng nói chậm rãi nghẹn ngào, "Anh việc gì phải như vậy? Anh có thể....."

"Cô không hiểu."

Ba chữ đơn giản làm cho Kiêu Tử Du nháy mắt im lặng, cô cố gắng mở miệng, nhưng sau đó lại phát hiện mình không thể nói được cái gì.

Sao cô có thể không hiểu?

Sau khi cô coi Nguyên Phi như thể thân của anh, cô hiểu rõ, cả đời này cô cũng khó có thể được ở cùng một chỗ với anh ấy.

Bao lâu nay, vì để được ở bên Tần gia, tay của anh ấy ngoài chạm vào Tần gia ra, thì cũng chỉ có duy nhất một người là Phó An Nhiên.

Anh ấy biết Tần gia thích sạch sẽ nên cố gắng giữ gìn chính mình sạch sẽ, với anh ấy mà nói, kể cả khi Tần gia đã chết, anh ấy cũng muốn giữ mình sạch sẽ cho đến chết, lúc đó, dù xuống Địa Ngục rồi, anh ấy vẫn có thể nói cho Tần gia rằng mình sạch sẽ, anh ấy vẫn có tư cách đứng bên người cô.

Nhưng còn cô lại không có tư cách nào nói cho anh Diêm của cô rằng mình sạch sẽ.

Xe chậm rãi dừng lại.

Diêm Tử Diệp không xuống xe, chỉ có tầm mắt đặt trên chiếc xe phía trước.

Trước xe của bọn họ là một căn biệt thự coi như không tệ, thoát nhìn từ bên ngoài không có gì khác với biệt thự thông thường, cũng không biết nội thất trang trí bên trong là kiểu dáng gì.

Phó Quân Hoàng nhảy khỏi xe đầu tiên, Khâu Doãn Hiền nhìn nhìn dấu chân chó nhỏ in trên áo ngủ, bộ mặt khổ sở, thật không biết sắp tới khi bảo bồi trông thấy dáng vẻ này của anh, có phải cô sẽ không nể mặt mà cười lớn.

Áp lực từ Phó Quân Hoàng bức bách, anh đành phải lựa chọn xuống xe tiến vào biệt thự.

Do đó, lúc nhìn thấy người gác cổng báo cho Bách Lý Lan có Khâu Doãn Hiền tới thăm, Bách Lý Lan còn cảm thấy mười phần kỳ quái, tâm tư không

ngừng chuyển động.

Cô và Khâu Doãn Hiên không có quan hệ gì, hơn nữa người này đến lúc này quá bất thường, mặt trời cũng vừa mới mọc.

"Mời vào." Mặc kệ có chuyện gì, vẫn là mời vào rồi nói sau.

Gia tộc Bách Lý cô dù gì cũng là gia tộc lớn, nhưng đây là tỉnh T nên cái gì cũng không phải, ở trên địa bàn của người khác, vẫn phải tuân thủ quy củ của người ta.

Nhưng Bách Lý Lan đã nghĩ sai, cô không ngờ đến Khâu Doãn Hiên và Phó Quân Hoàng lại có quen biết, càng không nghĩ tới Phó Quân Hoàng và Khâu Doãn Hiên sẽ cùng nhau hợp tác.

Khi Bách Lý Lan nhìn thấy Phó Quân Hoàng toàn thân lạnh lùng và Khâu Doãn Hiên cả người mặc áo ngủ thì đáy lòng cô tức thời chột dạ, cô không phải không đoán được việc Phó Quân Hoàng sẽ trực tiếp đến tìm, nhưng cô không ngờ lại nhanh đến vậy, lại càng không nghĩ đến Khâu Doãn Hiên sẽ đích thân tới đây cùng anh ta.

"Tiểu thư Bách Lý, sáng tinh mơ đã tới làm phiền, chớ trách nha." Khâu Doãn Hiên hoàn toàn không quan tâm bản thân mặc một bộ áo ngủ, anh cười ha ha tự nhiên đến cạnh người Bách Lý Lan, không một chút..... ngại ngần liền ngồi xuống ghế sofa đối diện.

Bách Lý Lan kín đáo cười cười, "Sao có thể! Khâu thiếu có thể đích thân đến thăm nhà tôi, tôi vui mừng không kịp nữa là." Lúc nói ra những lời này, trong lòng Bách Lý Lan cũng chẳng dễ chịu gì.

Không hổ danh là Khâu Doãn Hiên của tỉnh T, ở trên đời này, không mấy ai có thể biết được cô có biệt thự ở tỉnh T, cho dù biết cô có nhà ở chỗ này cũng không chắc chắn sẽ biết cô đang ở căn biệt thự này.

Quả nhiên cơ sở ngầm của Khâu Doãn Hiên nhiều không kể hết.

"À phải rồi, đến đây, tôi giới thiệu cho cô." Nói xong, Khâu Doãn Hiên vẫy tay với Phó Quân Hoàng toàn thân đều đang tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, nhưng Phó Quân Hoàng lại làm như không thấy vẫn nhìn Bách Lý Lan.

Khâu Doãn Hiên bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi của mình, rồi sau đó tiếp tục nói: "Đó là người anh em của tôi, Phó Quân Hoàng."

Anh em.

Mặc dù Khâu Doãn Hiên quan hệ với mọi người bên ngoài đều vô cùng tốt, nhưng anh ta chưa bao giờ giới thiệu cho người khác những người đó, mà Phó Quân Hoàng lại là người đầu tiên được anh ta gọi là người anh em.

"Nha.....Phó Quân Hoàng à, cái người này không cần Khâu thiếu giới thiệu, anh ta đã từng cứu mạng tôi một lần." Bách Lý Lan bình tĩnh cười.

Khâu Doãn Hiên nhún mày, đây là cái tình huống gì?

"Người đâu." Phó Quân Hoàng không muốn phí thời gian ở đây với Bách Lý Lan.

"Tôi không hiểu ngài Phó đang nói tới cái gì."

"Không, cô hiểu."

Bách Lý Lan cười, tiện đà đưa tầm mắt nhìn trên mặt Khâu Doãn Hiên, "Chẳng lẽ Khâu thiếu đây đưa ngài Phó đến nơi này để tìm người quan trọng nào đó sao?"

Đổi lại lúc khác, Khâu Doãn Hiên nhất định sẽ thật hòa hảo nói chuyện với Bách Lý Lan, nhưng lúc này thì không giống như mọi khi, cho dù anh có muốn hòa hảo thì cái người lạnh lùng bên cạnh anh cũng không cho phép.

"Tiểu thư Bách Lý, tôi nghĩ cô tất nhiên hiểu được tại sao chúng tôi tới đây, cho nên chúng tôi sẽ không vòng vo, cô lập tức mang người giao ra đây, không phải mọi chuyện đều sẽ xong sao?" Anh vẫn muốn trở về tiếp tục ngủ, không muốn phí phạm cả một ngày ở chỗ này.

Bách Lý Lan không ngờ Khâu Doãn Hiên sẽ nói thẳng mục đích đến đây, về mặt cô thoát nhìn có chút khó coi.

"Tôi nghĩ, cô đương nhiên không muốn tôi cho người lục soát chỗ này, phải không? Khâu Doãn Hiên người này thoát nhìn thật dễ nói chuyện, à không, không phải thoát nhìn dễ nói chuyện mà bản thân anh ta là người vô cùng dễ nói chuyện, chẳng qua trước tiên phải có điều kiện.

Điều kiện tiên quyết chính là bạn không nên đụng đến điểm mấu chốt của anh ta, không được trêu chọc đến anh ta, anh ta sẽ mãi luôn tươi cười, ngẫu nhiên còn có thể nói chuyện nhiều một chút.

Chẳng qua nếu bạn đụng đến điểm mấu chốt của anh ta, trêu chọc anh ta, vậy thì chúc mừng bạn, cả đời bạn cũng đừng nghĩ đến có một ngày tốt lành.

Thật không khéo, An Nhiên lại là một trong những điểm mấu chốt ít ỏi, chỉ là không có mấy người là điểm mấu chốt quan trọng, dù gì đi nữa, chẳng phải cái cô nhóc kia cũng đã từng là người anh ta thích sao?

Tuy rằng bây giờ vẫn thích, nhưng người ta không thích anh, anh cũng không thể ép buộc người ta được, cho nên cứ như vậy đi.

Bách Lý Lan nghe Khâu Doãn Hiên nói vậy, biểu cảm lập tức liền trở nên khó coi.

Tất nhiên cô hiểu Khâu Doãn Hiên nói vậy là có ý gì, bây giờ Thiện Vũ vẫn còn đang ở cùng với An Nhiên trên phòng, trừ khi em ấy thành công, bằng không nếu thất bại, lúc ấy gia tộc Bách Lý của cô thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

"Khâu thiếu, tôi nghĩ, các anh chưa nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra, tự nhiên đi lục soát nhà tôi, chuyện này quá không hay rồi?" Bách Lý Lan thu lại nụ cười trên mặt, cười như không cười nhìn Khâu Doãn Hiên.

Trong lòng Khâu Doãn Hiên muốn nôn ọe, anh nhìn thế nào vẫn thấy cô gái nhà mình cười đẹp mắt hơn, tuy rằng cô gái nhà mình đã trốn mất, còn không biết chạy trốn đến chỗ nào nữa.

"Không cần tôi nói cho cô biết là ai, cô cũng biết rõ đó là người nào, tôi cần gì phải nói ra rõ ràng? Bách Lý Lan, tôi không có thời gian ở đây chơi đùa với cô, nhanh nhanh chóng chóng nói cho tôi biết người đang ở đâu, nếu không, đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt."

Sắc mặt Bách Lý Lan bỗng nhiên thay đổi.

Cô yên lặng suy nghĩ một lát, nghe trên phòng không thấy có động tĩnh gì, sắc mặt cô liền thay đổi, cô cười cười với Phó Quân Hoàng, "Vừa rồi rất xin lỗi, sở dĩ tôi không nói cho các anh, tất nhiên là có lý do."

"Ồ?" Khâu Doãn Hiên muốn xem xem, cái lý do của cô ta là cái gì.

"Lúc ấy là Phó An Nhiên chủ động đến tìm tôi, cô ấy nói, cô ấy chưa nghĩ tới chuyện kết hôn sớm như vậy, à, không, là không được đính hôn sớm như vậy, cô ấy nói cô ấy còn trẻ, cô ấy còn rất nhiều chuyện chưa xác định được, vì vậy, cô ấy nhờ tôi giúp đỡ cô ấy, đưa cô ấy đi. Hơn nữa cô ấy còn nói, nếu anh đến tìm thì nói cho anh biết cô ấy không có ở đây." Bách Lý Lan cuống cuồng giải thích mà sắc mặt không đổi.

Khâu Doãn Hiên nghe xong bật cười ha hả, anh châm chọc nhìn Bách Lý Lan, "Lúc cô nói láo có thể suy nghĩ một chút được không? Cho dù nhóc con nhà tôi muốn chạy cũng sẽ tìm đến tôi, một người cảnh giác như cô ấy mà lại tìm đến cô? Tại sao cô ấy phải tìm cô? Bách Lý Lan, chỉ với thủ đoạn nhỏ này của cô, cô có thể bảo vệ cho cô ấy sao? Hả?"

Trong lòng Bách Lý Lan tức thời lộp bộp một tiếng, nhưng sắc mặt cô lại không một chút bối rối, cô tiếp tục nói: "Tôi biết các anh nhất định sẽ không tin tưởng tôi, thực ra An Nhiên vẫn luôn ở chung với em trai tôi....."

Đoàng.

Tiếng súng vang lên.

Viên đạn sượt qua một bên má của Bách Lý Lan.

Trên gương mặt của Bách Lý Lan lập tức truyền đến cảm giác bỏng rát đau đớn.

Phó Quân Hoàng thề mà dám!

Khâu Doãn Hiên đỡ trán.

Anh biết ngay kiểu gì cũng có chuyện mà, Bách Lý Lan đúng là không biết tốt xấu, rõ ràng biết Phó An Nhiên rất quan trọng với Phó Quân Hoàng, đã vậy còn đem đi gây sức ép, không phải là muốn chết à? Vẫn còn may là Phó Quân Hoàng không bắn trực tiếp vào đầu cô ta.

"Còn nói láo, giết!" Cặp mắt tối đen như đêm nhìn thẳng vào người Bách Lý Lan, đồng tử từ từ tỏa ra sát khí lạnh lẽo làm cho Bách Lý Lan không khỏi căng thẳng một trận.

Dẫu sao Bách Lý Lan cô cũng đã từng đi ra giữa một đám người chết, hạng người nào mà cô chưa từng thấy qua, nhưng Phó Quân Hoàng như vậy, cô chưa từng thấy.

Lần đầu tiên cô thấy sợ hãi một người, cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, chịu đựng rất khó sở.

"Không tin sao, anh có thể tự mình đi xem. Bây giờ Phó An Nhiên đang ở ngay trong phòng của em trai tôi, bọn họ ở trong đó đã rất lâu rồi, về phần bọn họ đang làm gì trong đó, tôi làm sao biết được."

Bách Lý Lan cố nén xúc động muốn đưa bàn tay mình lên vuốt ve hai má, cô cảm giác được có dòng máu nóng đang từ từ chảy xuống, nhưng vì tôn nghiêm của bản thân, cô không cho phép mình có một chút động tác nào thừa thãi.

Bách Lý Lan dám để cho Phó Quân Hoàng tự mình đi xem, đơn giản chỉ vì cô cảm thấy chắc chắn Thiện Vũ đã làm xong việc với Phó An Nhiên, hơn nữa cô đã cho cô ta uống thứ thuốc đặc biệt mạnh mẽ, nếu không có thuốc giải, cô không tin Phó An Nhiên có thể chịu đựng được.

Cho dù Phó An Nhiên có lợi hại đến đâu chăng nữa, chỉ cần dính một chút thuốc kia thì cô ta cũng chỉ có thể mặc kệ cho Thiện Vũ sắp đặt, mà lúc này

bọn họ dĩ nhiên là đang ngủ trong chăn rồi.

Phó Quân Hoàng không suy nghĩ nhiều, xoay bước muốn nhanh chóng đi lên phòng.

"Căn phòng trên cùng cánh cửa thứ hai." Bách Lý Lan vẫn còn đang ở phía sau có lòng tốt nhắc nhở.

Khâu Doãn Hiền buồn cười nhìn Bách Lý Lan, anh cũng không đứng dậy đi lên đó xem, anh chắc chắn, nếu nhóc con xảy ra chuyện gì, anh sẽ là người đầu tiên xử lý cô ta.

"Bách Lý Lan, tốt nhất cô nên cầu nguyện bảo bối sẽ không xảy ra chuyện gì." Khâu Doãn Hiền nhìn Bách Lý Lan, khóe môi cong lên một chút ý cười, mà ý cười kia không giống nụ cười thường thấy, lúc này ý cười ngập tràn mảnh băng sắc nhọn.

Trong lòng Bách Lý Lan tức thì nảy ngốc, hình như cô đã đoán sai rất nhiều chuyện.

"Nếu cuối cùng nhóc con không ở được cùng một chỗ với người anh em của tôi, tôi có thể sẽ làm ra rất nhiều chuyện." Lúc Khâu Doãn Hiền nói ra những lời này, đầu vai khẽ nhún một cái, biểu cảm lại khôi phục như lúc ban đầu.

Bách Lý Lan biết, lúc này đây cô thật sự đã chọc phải người không nên chọc.

Cô cứ tưởng rằng cô sẽ giải quyết được mối nguy cơ này, nhưng xem ra, cô đã nghĩ sự việc quá đơn giản.

Mà lúc này, Phó Quân Hoàng chạy nhanh đến nơi, đứng ở trước cửa phòng Thiện Vũ, trong nháy mắt, thế nhưng anh lại không dám mở cửa, trong phòng không có lấy..... một tiếng vang.

Phòng im lặng như thế làm cho trái tim Phó Quân Hoàng đập thật nhanh.

Chậm rãi đẩy cửa phòng ra, bên trong cực kỳ yên tĩnh.

Trong phòng không có người, nhưng từ trên giường có thể thấy rõ ràng.....bóng dáng hai người đang nằm.

Phó Quân Hoàng không chút do dự, xoay bước về phía trước, đến bên cạnh giường, mà trước mắt anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trên giường thì đồng tử lập tức thay đổi, cuối cùng liền trở thành màu đỏ đậm.

Anh nhìn thấy chăn mỏng nằm phía dưới An Nhiên.

Vào lúc anh muốn ôm lấy người An Nhiên lên, hai mắt cô vốn đang nhắm chặt đột nhiên mở to!

Đồng tử sắc bén lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi.

Nhưng sau khi nhìn thấy Phó Quân Hoàng đang đứng trước giường, cô khẽ giật mình một lát, dưới tầm mắt khiếp sợ của anh lập tức liền một tay giữ chặt anh, sau đó hai tay liền ôm lấy cổ anh thật chặt, hô hấp của cô dồn dập, cô nhấn mạnh nói:

"Lão soái ca, giúp em, mau mau giúp em!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Sự Ngấm Ngâm Chịu Đựng Của Quân Hoàng, Hành Động Của Caesar (1)

Phó Quân Hoàng họ đến biệt thự trước một giờ.

Thiện Vũ bóp chặt cổ An Nhiên, bộ dạng điên cuồng kia làm cho người khác không nhận được toàn thân run rẩy.

Sắc mặt An Nhiên càng ngày càng khó coi, ngay cả một chút sức lực giãy giụa cô cũng không có.

Dần dần, An Nhiên không có động tác.

Thiện Vũ vẫn còn đang điên cuồng liền lập tức sợ hãi, anh bỗng thả hai tay của mình ra, anh hoảng sợ nhìn hai tay của mình, hai tay trắng bệch không ngừng run rẩy, lúc tầm mắt của anh trở về trên người An Nhiên lần nữa, bỗng nhiên anh quỳ xuống, anh hơi sợ hãi đưa tay đi cầm tay An Nhiên.

Lần này cô lại không có né tránh, cô vẫn không nhúc nhích.

"An Nhiên? Phó An Nhiên, cô đừng tưởng rằng cô già chết, thì tôi sẽ bỏ qua cho cô." Thiện Vũ nhìn tay thon dài trắng nõn của cô nói giống như nỉ non: "An Nhiên, cô chỉ có thể là của tôi, tôi thích cô như vậy, cô không thể không thích tôi... Nếu không, không công bằng..."

Đột nhiên, một hồi tiếng hít không khí thật lâu vang lên.

An Nhiên giống như bỗng nhiên tỉnh lại, cô mãnh liệt thở hỗn hển, cô xoay người lại, mãnh liệt ho khan, cổ họng đau đớn giống như bị xé rách, đầu óc thiếu oxy làm cho trước mắt cô trống rỗng, cơ thể của cô chỉ có thể dựa theo bản năng làm cho hành động của mình thoải mái.

Nghe thấy tiếng ho khan của An Nhiên, Thiện Vũ còn đang nỉ non cái gì đó bỗng nhiên bừng tỉnh, anh giật mình ngậy ngốc nhìn An Nhiên, anh chợt đứng dậy, tay chân có chút hỗn loạn đi rót nước.

"An Nhiên, đến, chúng ta uống nước này, uống hết liền không sao, ngoan." Anh biết mình vừa mới làm cái gì, nhưng mà anh sẽ không nói xin lỗi, kia đều là lỗi của An Nhiên.

Nếu như cô không chọc giận anh, cô cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ không đau đớn như vậy, cho nên đều là lỗi của cô.

Chị nói, lời anh nói việc anh làm đều là luôn luôn đúng, anh không có lúc sai, chưa từng sai.

Bây giờ An Nhiên vô cùng khó chịu, cổ họng khó chịu giống như bốc lửa.

Cô cũng không có suy nghĩ nhiều, nhận lấy ly, một ngụm liền uống hết nước trong ly.

Nước ở trong ly lúc trước Bách Lý Lan cho cô uống bắt đầu có tác dụng, bây giờ cô không chỉ là cổ họng khó chịu, cả người đều là bùn rùn không có sức lực, ngay cả đáy lòng cô còn có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Thiện Vũ bỏ ly qua một bên, nhưng nhìn thấy bộ dạng An Nhiên dường như còn không có khá hơn, anh liền cứng ngắc đứng ở bên giường, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn tất cả phản ứng của An Nhiên.

"An Nhiên, cô không thể trách tôi." Anh nhìn An Nhiên âm u nói.

Qua một lúc lâu, An Nhiên mới dần trở nên ổn lên.

Cô gần như mệt là nằm ở trên giường, trong đôi mắt bởi vì vừa mới mãnh liệt ho khan mà thấm đầy nước mắt, sắc mặt không phải là tái nhợt như vừa rồi, mà là hiện đầy vẻ đỏ ửng không bình thường, cô như thế, thoát nhìn như mỹ vị.

Thiện Vũ bất giác nuốt một ngụm nước bọt, hô hấp của anh có hơi dồn dập.

Quả thực Thiện Vũ này chính là một kẻ điên, kẻ điên còn điên hơn cả Diêm Từ Diệp.

An Nhiên nhìn Thiện Vũ, trong lòng không ngừng phi nhỏ, nếu như anh buông tay trễ một chút, thì cô có thể đã thật sự phải đi gặp Diêm Vương Gia rồi.

"Chẳng lẽ, đây hết thảy là tôi gieo gió gặt bão sao?" Giọng nói An Nhiên vô cùng khàn, thậm chí trong giọng nói còn mang một ít cảm giác như xé rách, nghe là lạ, mà giọng nói này lại làm cho Thiện Vũ cực kỳ đau lòng.

Anh ngồi xuống ngay trên mép giường, anh nhìn An Nhiên, ánh mắt hơi dịu dàng lại: "An Nhiên, cô không nên chọc giận tôi, tôi là thích cô như vậy, sao cô có thể chọc giận tôi chứ?"

Bây giờ An Nhiên là lười phải nói chuyện với kẻ bị bệnh thần kinh này.

Cô luôn cảm thấy Diêm Từ Diệp cũng đã đủ thần kinh rồi, không ngờ người này còn thần kinh hơn Diêm Từ Diệp. Mặc dù sự yêu thích của Diêm Từ Diệp là biến thái, nhưng mà dù sao thì từ trước đến nay anh sẽ không làm tổn thương cô, cũng sẽ không ép buộc cô thích anh.

Ai quy định bạn thích tôi, thì tôi nhất định phải thích bạn? Nếu quả thật là như vậy, trên thế giới này chẳng phải là cũng sẽ không người thứ ba sao? Chẳng phải là cũng sẽ không có ngoại tình sao? Thế giới này không phải hoàn mỹ sao?

An Nhiên trực tiếp nhắm mắt lại, bây giờ cả người cô vô cùng khó chịu.

Do nguyên nhân bởi ly nước kia của Bách Lý Lan, bây giờ cô cực kỳ nhạy cảm với hơi thở của Thiện Vũ, dù cho anh không động dậy ngồi ở chỗ này, cả người cô cũng khô nóng khó chịu.

"An Nhiên, An Nhiên của tôi." Thiện Vũ nhìn An Nhiên nhắm mắt lại, vẻ mặt càng thêm dịu dàng lại.

Thoạt nhìn An Nhiên nhắm mắt lại cực kỳ ngoan, không có ánh mắt sắc bén, không có vẻ mặt lạnh nhạt kia, thoạt nhìn cả người cô đều là ôn hòa.

"Thiện Vũ, chuẩn bị tốt sự phản kích của tôi."

"Ngày đầu tiên tôi thích cô, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Thiện Vũ cười trả lời cô: "Chẳng qua là cô không biết tôi thích cô bao nhiêu."

“...”

“Ồ Ngân Dục, cô không biết có bao nhiêu người thích cô thậm chí cô, cô không biết tôi vì giải quyết xong những người đó tốn bao nhiêu sức lực, cô không biết tôi vì che miệng những người đó mà giết bao nhiêu người... Cô nhất định đều không biết những điều này.”

“Thiện Vũ, tôi hỏi cậu một lần nữa.” An Nhiên cắn chặt môi dưới, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe bình thường hơn: “Cậu làm như vậy, có nghĩ đến dòng họ của cậu hay không...”

“An Nhiên của tôi.” Dường như là anh thích xưng hô này: “Tôi có nghĩ đến. Cô đã hỏi qua vấn đề này rồi, tôi cũng nói, chỉ cần cô trở thành người phụ nữ của tôi, kết hôn với tôi, vậy thì, cô nói tất cả vấn đề cũng sẽ không là vấn đề. Sau này cô sẽ trở thành phu nhân duy nhất của dòng họ Bách Lý tôi, cô sẽ nhận được sự yêu quý của tất cả thành viên của dòng họ tôi.

“Thiện Vũ, cậu biết cái gì gọi là nằm mơ giữa ban ngày hay không?” An Nhiên nhắm mắt lại, trên khóe môi lại là nâng lên một chút ý cười trào phúng.

Sắc mặt Thiện Vũ chợt biến đổi.

Anh chợt bắt lấy tay của An Nhiên, lúc chạm vào nhiệt độ của tay cô, sau khi về mặt hơi kinh ngạc, sau đó là vẻ sáng tỏ: “Bây giờ cô rất khó chịu ư? Không sao, chúng ta lập tức sẽ ổn thôi, tôi có thể giúp cô.”

Nói xong, Thiện Vũ đưa tay đi muốn vén chăn mỏng của An Nhiên.

Đột nhiên, đôi mắt khép hờ kia thoáng cái liền mở ra, trong đôi mắt kia mang theo một ít lạnh nhạt, một ít vô tình, mà nhiều hơn lại là lạnh lẽo.

Thiện Vũ bị đôi mắt này làm cho kinh sợ.

Năm đó lúc anh gặp cô lần đầu tiên, cô chính là dùng loại ánh mắt này nhìn anh, khi đó trong ánh mắt cô không có người khác, chỉ có một mình anh, mà lúc này cũng vậy.

Anh thỏa thích đưa tay đi đụng vào đôi mắt mê người của cô, về mặt ni non nói: “An Nhiên của tôi, chắc chắn cô không biết thoát nhìn ánh mắt cô đẹp bao nhiêu.”

Khóe môi An Nhiên nâng lên một ít lạnh lẽo.

Lúc này Thiện Vũ ngồi ở trên mép giường, hơi cúi người, đưa tay vuốt ve trên đôi mắt cô, chỉ cần anh hơi khom người xuống một chút, thì cô có thể ché ngực anh, chỉ cần có một chút nữa.

“Ồ? Chẳng lẽ tôi còn có chỗ nào không đẹp à?” An Nhiên chưa từng biết, cô còn có một ngày như vậy, một ngày sử dụng mỹ nhân kế.

Về mặt Thiện Vũ lập tức liền đỏ lên, chính anh cũng không biết tại sao lại đỏ lên, dường như anh say mê nhìn An Nhiên, nhìn một chút, bỗng nhiên anh nở nụ cười:

“Đĩ nhiên là An Nhiên của tôi xinh đẹp, rất xinh đẹp.” Trên thế giới này, không ai có thể đẹp hơn cô.

“Vậy thì cậu liền ngắm thêm nữa đi.” An Nhiên mở to hai mắt.

Quả nhiên Thiện Vũ lại cúi xuống một chút, muốn ngắm kỹ hơn, vậy mà sự biến đổi kinh ngạc cũng vào lúc này ----

An Nhiên vốn yếu ớt nằm ở trên giường bỗng vùng dậy, cô nhanh nhẹn áp đảo Thiện Vũ ở phía dưới, ngay sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Thiện Vũ, dùng chân mỏng che chặt đầu của anh lại, ngay lúc anh giật mình, tay nhanh chóng tấn công điểm yếu trên cơ thể anh vài cái, khi anh đau đớn sợ hãi, vén chăn mỏng lên, một con dao đánh anh hôn mê bất tỉnh.

Thấy sau khi Thiện Vũ ngất đi, đầu tiên An Nhiên cũng không có đi xuống từ trên người anh, mà là dùng hai tay đè chặt anh, đến lúc sau khi xác nhận anh là thật sự ngất đi, cô mới động dậy cơ thể.

Cơ thể An Nhiên thật sự không còn chút sức lực nào, bây giờ cô gần như không động đậy được, cả người nóng rực làm cho cô tội cùng khó chịu, thỉnh thoảng còn có thể có tiếng rên rỉ đau khổ phát ra.

Thiện Vũ liền nằm ngang ở trên giường lớn, như vậy dĩ nhiên là không ổn, nếu như đến lúc đó Bách Lý Lan đi vào, thấy vậy nhất định là không xong.

Cô muốn kéo dài thời gian, cố gắng hết sức kéo được bao nhiêu thời gian thì kéo thêm bấy nhiêu.

An Nhiên cắn chặt môi, đứng dậy, cố sức di chuyển Thiện Vũ, đưa anh đặt thẳng ở một bên đầu giường, đồng thời dùng chân đắp kín, từ cửa nhìn vào, giống như là một bộ dạng một mình mà ngủ thiếp đi.

Sau khi An Nhiên thu dọn xong tất cả, toàn bộ quần áo trên người cô đều đã ướt đẫm, váy dài đã nhăn đến không chịu nổi, không biết chú Lưu thấy này có thể tức giận đến giậm chân hay không.

An Nhiên cười khổ nằm xụi lơ ở trên giường, cho dù là cô lại không muốn như thế nào, cô cũng phải trở lại trên giường lần nữa, nằm xong, giả bộ ngủ.

Nhưng mà cuối cùng do quá nóng, cô khó chịu trực tiếp cởi váy dài ra, đắp chăn mỏng lên, bây giờ cô có thể làm chi có đợi, trong khoảng thời gian ngắn thì Thiện Vũ vẫn chưa thể tỉnh lại.

Chung quy được tính kia thật là bá đạo, một người đàn ông còn nằm bên cạnh, An Nhiên chịu đựng cực kỳ đau khổ.

Móng tay không dài đâm sâu vào lòng bàn tay, vậy mà đau đớn như vậy cũng không có làm cô giảm bớt chút nào, ngược lại càng khó chịu hơn.

Cũng lúc An Nhiên đang tính đợi vài phút rồi tự mình xông đi ra, cửa phòng bị người khác đẩy ra.

An Nhiên nhắm hai mắt lại trong cùng một lúc, người nọ bước đi cũng không có tiếng động, rất cẩn thận, giống như sợ quấy rầy đến cái gì đó.

Trái tim An Nhiên đang đập mạnh mẽ, nếu như người nọ là Bách Lý Lan, cô nhất định phải khẳng định mình có thể chế ngự cô trong vòng một chiều, nếu không thì, sau đó cô rất khó có cơ hội lại.

Cũng lúc An Nhiên tỉnh ra tay, thì người thấy hơi thở quen thuộc làm cho cô bỗng mở mắt.

Lúc nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng trước giường, lúc nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu kia, lúc cảm giác được hơi thở lạnh lẽo trên người anh, đáy lòng An Nhiên xuất hiện cảm giác may mắn, thật may là, thật may là anh đến đây.

Đối mặt với anh đến gần, cả người cô càng thêm khó chịu hơn.

Cô lại cũng không để ý đến sự rụt rè, không bao giờ muốn chịu đựng nữa, cô ôm chặt lấy người vừa đến, đau khổ kêu:

“Lão soái ca, giúp em một chút! Giúp em một chút!”

Phó Quân Hoàng sững sốt, ngay sau đó thấy Thiện Vũ ngất đi ở một bên, lúc nhìn thấy vẻ đỏ ửng không bình thường trên mặt bảo bối nhà mình, trong nháy mắt anh cái gì đều biết.

Anh ôm An Nhiên lên, dùng chăn mỏng bọc cả người cô lại, ôm ở trong ngực của mình, vẻ mặt lạnh lẽo sai bước đi về hướng tầng dưới.

Bách Lý Lan vẫn còn đang nói gì đó với Khâu Doãn Hiên ở dưới lầu lúc nhìn thấy Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên này xuống lầu, trên gương mặt đẹp lạnh lùng kia hiện lên một chút ý cười.

Xem ra, em trai nhà cô là thành công rồi.

Khâu Doãn Hiên bỗng nhảy dựng lên, anh vọt mấy bước đến trước người Phó Quân Hoàng, vẻ mặt lo lắng nhìn An Nhiên: “Đây là xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy?”

Phó Quân Hoàng cũng không nói gì, chỉ là tay ôm An Nhiên càng nắm chặt, vẻ mặt lộ vẻ lạnh lẽo nhìn về phía Bách Lý Lan.

“Người của nhà Bách Lý cô, tôi đã nhớ kỹ.” Vứt mấy chữ này, Phó Quân Hoàng không có nói thêm câu nào nữa, nói với Khâu Doãn Hiên vẫn đang giậm chân: “Về nhà. Thầy thuốc.”

Lúc Khâu Doãn Hiên nhìn thấy sắc mặt của An Nhiên, cũng biết là tình huống như thế nào, anh bỗng quay đầu lại, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía Bách Lý Lan.

“Bách Lý Lan, quả nhiên cô là loại giỏi!”

Khâu Doãn Hiên biết chuyện bây giờ không chờ được, Bách Lý Lan không chạy được, cho dù là cô chạy, tập đoàn Bách Lý cũng không chạy được, không sao, bọn họ có rất nhiều thời gian, bọn họ có thể từ từ, đùa giỡn từng chút từng chút một! Anh cũng không tin, Khâu Doãn Hiên anh còn chơi đùa không chết một Bách Lý Lan?

An Nhiên được Phó Quân Hoàng công khai ôm đi như vậy, sau lưng anh chính là Khâu Doãn Hiên vội vàng nhắc chân.

Bách Lý Lan ngây ngốc nhìn hai người vội vã rời đi, cô bỗng cảm thấy không đúng, nếu như Phó Quân Hoàng đi lên tầng, vậy thì Thiện Vũ của cô...

Cô chột chạy về phía tầng trên, đẩy cửa phòng ra, lúc cô nhìn thấy Thiện Vũ còn nằm ngủ trên giường, cô thở phào một thật sâu.

“Thân ái...” Bách Lý Lan không biết tại sao mình bỗng có hơi không dám đi về phía trước, cô gọi anh một tiếng, nhưng mà Thiện Vũ không có trả lời lại.

Bách Lý Lan bước nhanh về phía trước, trái tim giống như muốn nhảy ra ngoài: “Thiện Vũ!”

Cô không thể mất đi anh, bây giờ cô cũng chỉ có một người thân là anh, cô không thể...

Trong nháy mắt vén chăn lên, sau khi nhìn thấy bộ ngực anh vẫn đang nhấp nhô, trái tim của Bách Lý Lan liền bình ổn trở lại.

Vẫn tốt, ít nhất anh vẫn còn sống.

Xem ra, Thiện Vũ thành công, nếu không thì với tính tình của Phó Quân Hoàng, sao anh lại không giết Thiện Vũ chứ?

Bách Lý Lan đau lòng vuốt ve cái trán của Thiện Vũ, ngay lúc anh ngủ say, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn khẽ lên trán anh: Yên tâm, chỉ cần là em thích, chị đều sẽ đưa đến trên tay em.

Lúc Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên trở lại nhà của Khâu Doãn Hiên, bác sĩ gia đình của nhà họ Khâu đã chờ ở nhà rồi.

Phó Quân Hoàng vỗ về khẽ vuốt ve sau lưng An Nhiên: “Bảo bối, không sao, không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì.”

Chính Phó Quân Hoàng cũng không biết, lúc anh nói những lời này, thoát nhìn về mặt anh dọa người cỡ nào, tái nhợt đáng sợ.

Bác sĩ gia đình của nhà họ Khâu là một thầy thuốc Trung Y lớn tuổi, sau khi ông nhìn thấy sắc mặt và hô hấp của An Nhiên, ông không sai biệt lắm đã biết là xảy ra chuyện gì.

"Không có chuyện gì lớn, chỉ cần tiêm một mũi thuốc an thần thì không sai biệt không có chuyện gì."

Phản ứng bây giờ của An Nhiên cực lớn, cô nắm chặt tay Phó Quân Hoàng, trong cổ họng phát ra từng tiếng khàn khàn.

"Bảo bối, không sao, nhanh chóng liền ỏn thôi." Anh nhẹ nhàng vỗ cô, giọng nói đều đặn bắt giác run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Sự Ngấm Ngấm Chịu Đựng Của Quân Hoàng, Hành Động Của Caesar (2)

Editor: Norah

Anh chưa từng thấy cô như vậy, lúc trước, cho dù cô bị thương nghiêm trọng bao nhiêu, cô đều có thể cắn răng cố gắng mà qua, cô chỉ phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Vậy mà lần này, chỉ trong ngắn ngủi không đến một giờ, bảo bối của anh lại không kiềm nén được khó chịu rên rỉ thành tiếng.

Anh biết, bây giờ cô nhất định rất khổ sở.

Liền lúc bác sĩ gia đình tiêm thuốc an thần cho An Nhiên, lại bị Khâu Doãn Hiên ngăn cản.

Phó Quân Hoàng bỗng ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu kia gắt gao dừng ở trên người của Khâu Doãn Hiên, anh giống như có thù sâu hận lớn gì đó với anh ta.

"Anh muốn làm gì!"

Khâu Doãn Hiên thở dài, bây giờ anh rõ ràng là vì muốn tốt cho anh ta, có được hay không?

"Tôi nói, cậu không biết tiểu bảo bối bị làm sao à?"

Sao Phó Quân Hoàng lại không biết rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì chứ? Cũng là bởi vì anh quá biết là xảy ra chuyện gì, anh mới có thể để cho Khâu Doãn Hiên tìm bác sĩ.

Thấy Phó Quân Hoàng mím chặt môi, Khâu Doãn Hiên cũng biết là Phó Quân Hoàng biết là xảy ra chuyện gì, nếu biết là xảy ra chuyện gì, sao còn có thể cho phép tiêm thuốc an thần chứ?

"Đã như vậy, cậu trực tiếp ôm cô nhóc trở về trong phòng không phải được rồi sao?" Ý tứ này, không cần nói cũng biết.

Phó Quân Hoàng ngừng một lát, trong ánh mắt hiện ra một chút vẻ khó tin.

Khâu Doãn Hiên vui vẻ: "Không phải là cậu... chưa từng nghĩ đến chứ?"

Phó Quân Hoàng thật là chưa từng nghĩ đến.

Không, chính xác mà nói thì, anh có nghĩ đến, nhưng mà ý nghĩ kia cũng chỉ là chợt lóe lên ở trong đầu mà thôi.

Bây giờ bảo bối còn quá nhỏ, cơ thể của cô sẽ không chịu nổi.

Hơn nữa, anh không muốn lần đầu tiên của bọn họ là vì nguyên nhân này mà phát sinh, anh muốn để lại một ký ức tốt đẹp cho bảo bối, mà không phải là bởi vì cái này...

"Tôi nói hai người... sẽ không phải là hai người còn chưa có... làm chứ?" Khâu Doãn Hiên hoàn toàn không thể tin nhìn Phó Quân Hoàng, theo anh biết, bọn họ đã ở chung một chỗ nhiều năm rồi mà? Sao ở chung một chỗ lâu như vậy, đều còn chưa từng lần ga giường chứ?

Bây giờ đứa nhỏ chỉ có mười hai mười ba tuổi cũng đã hưởng qua mùi vị cấm kỵ, sao người đàn ông sắp ba mươi này còn chưa hưởng qua mùi vị kia chứ?

Khâu Doãn Hiên thật sự là không cách nào tưởng tượng người đàn ông này chịu đựng được như thế nào: "Bây giờ hai người vẫn đều là ngủ chung một chỗ mỗi tối à?"

Phó Quân Hoàng gật đầu.

Bảo bối không ngủ một chỗ với anh, vậy thì anh phải đi đâu ngủ chứ?

Khâu Doãn Hiên trực tiếp quỳ với Phó Quân Hoàng.

Người đẹp ở trong ngực mà anh lại có thể thờ ơ, hơn nữa người đẹp đó còn là người phụ nữ anh yêu sâu đậm! Thượng Đế! Người phụ nữ của Khâu Doãn Hiên anh chỉ cần là xuất hiện ở trong tầm mắt của anh, anh liền sẽ trực tiếp nhào tới, sao còn có thể đợi đến lúc cô đến trong ngực mình chứ?

"Cậu thật không hổ là lão đại mà tôi nhận, tôi trực tiếp quỳ với cậu." Nói xong, anh phát phát tay với bác sĩ gia đình, tỏ vẻ đã không phản đối.

Nếu người ta cũng đã lên tiếng, cô nhóc quá nhỏ, anh còn có thể nói cái gì, để cho ông tiêm thuốc an thần thôi.

Sao Phó Quân Hoàng lại không có dục vọng với An Nhiên trong ngực, nhưng mà cho dù là có anh cũng sẽ nhịn tất cả dục vọng lại, đối với anh mà nói, bây giờ bảo bối còn quá nhỏ, anh muốn lần đầu tiên của bọn họ xảy ra vào đêm tân hôn của bọn họ, anh không muốn không tôn trọng bảo bối của mình.

Khâu Doãn Hiên thờ dài, anh hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của Phó Quân Hoàng, nhưng mà lão đại, cậu có nghĩ đến hay không, cho dù là cậu không muốn, cho dù là cậu có thể chịu đựng được, bảo bối nhà cậu có thể chịu đựng nổi sao?

Đương nhiên, Khâu Doãn Hiên không hỏi Phó Quân Hoàng vấn đề này, anh sợ đến lúc đó lời này truyền đến trong tai cô nhóc An Nhiên này, đến lúc đó anh nhất định sẽ bị cô nhóc hồ ly kia gây khó dễ.

Có lẽ là thuốc an thần có tác dụng, thoát nhìn An Nhiên cũng không giống vô cùng khó chịu như lúc đầu nữa, cô thờ hờn hờn đã nhẹ hơn nhiều so với vừa rồi.

Thấy không có chuyện gì, bác sĩ gia đình sắp xếp lại hòm thuốc của mình, sau khi gật đầu một cái với Khâu Doãn Hiên, liền được người cung kính đưa đi.

Khâu Doãn Hiên vỗ vỗ bả vai Phó Quân Hoàng, dĩ nhiên anh biết hôm nay tên nhóc này cũng sẽ chăm sóc ở bên cạnh An Nhiên: "Yên tâm đi, người của nhà họ Bách Lý, tôi sẽ cho người giám sát."

"Ừ." Anh không quay đầu lại, tầm mắt vẫn dừng ở trên gương mặt hiện đầy vẻ đỏ ửng kia của An Nhiên như cũ.

Thấy toàn bộ suy nghĩ bây giờ của Phó Quân Hoàng đều ở trên người An Nhiên, anh thờ dài, xoay người đi ra ngoài, tiện thể còn đóng cửa phòng lại.

Khâu Doãn Hiên cũng nhanh chóng bị chính mình làm cho cảm động, bạn xem xem, nhớ lại năm đó, anh và Phó Quân Hoàng vẫn đều là tình địch, bây giờ anh còn đóng cửa cho tình địch, mà hai người ngậy ngốc ở bên trong một người từng là tình địch của anh, một người từng là tiểu bảo bối của anh, à, dĩ nhiên, bây giờ cô nhóc kia cũng là bảo bối của anh mà, mặc dù không có cách nào so sánh với cô nhóc mà anh yêu sâu đậm, nhưng mà anh vẫn thích bảo bối.

Khi cửa phòng được đóng lại, Phó Quân Hoàng liền xoay người lên giường, ôm chặt An Nhiên ở trong ngực của mình.

Nhiệt độ trên người cô còn không có giảm xuống, thậm chí còn hơi có dấu hiệu tăng lên liên tục.

Phó Quân Hoàng nhủ mảy, không phải là tiêm một mũi thuốc an thần sao? Không phải nói không có chuyện gì sao?

Tầng dưới lúc này.

Bác sĩ gia đình vốn đã đi lại đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, ông nhủ mảy nhìn về mặt cười kỳ lạ của Khâu Doãn Hiên.

"Thiếu gia, vừa rồi người để cho tôi tiêm mũi đường glucôzơ kia..." là có ý gì.

Ai cũng biết, thuốc này không giống với ma túy, tiêm thuốc an thần là không có tác dụng gì, nếu là lúc bình thường, sao Phó Quân Hoàng sẽ không phát hiện ra chứ? Nhưng mà chỉ cần chuyện vừa xảy ra ở trên người An Nhiên, tất cả nguyên tắc và tất cả sự bình tĩnh của anh đều sẽ biến mất không thấy, sao anh có thể đi để ý chuyện như vậy chứ?

"Nếu cậu ấy không bước ra khỏi cánh cửa kia, vậy thì để cho tôi giúp cậu ấy một chút đi." Anh cảm thấy, cho dù là đến cuối cùng Phó Quân Hoàng sẽ tức giận, sẽ mắng chửi anh, nhưng mà chờ anh thật sự ăn được cô nhóc vào trong miệng, anh ta sẽ biết ơn anh.

Khâu Doãn Hiên vẫn luôn thật sâu cho là như vậy.

Bác sĩ gia đình lập tức liền hiểu được chủ nhân nhà mình có ý nghĩ gì, chỉ có điều cho dù như thế nào, thuốc kia cũng là không lấy mạng người, cho dù là không ân ái cuối cùng cũng sẽ không có chuyện gì, chỉ cần chịu đựng qua đi, cũng liền không có chuyện gì.

Bây giờ hy vọng duy nhất của ông chính là cô gái kia không nhịn được, nếu không thì...

Nhìn nhìn gương mặt cười như hoa nở kia của chủ nhân nhà mình.

Thật không biết nếu như cuối cùng người ta chịu đựng được, chủ nhân nhà ông còn có thể cười thành như vậy hay không. Ông có thể khẳng định người đàn ông cả người đều tản ra hơi thở lạnh lẽo kia, nhất định không dễ chọc, người có thể chỉ huy chủ nhân nhà ông làm việc như vậy, sao có thể sẽ là người dễ sống chung chứ?

Mà bên trong phòng lúc này, Phó Quân Hoàng luống cuống ôm An Nhiên đang giãy dụa kịch liệt vào trong ngực.

Hô hấp của An Nhiên lại trở nên dồn dập, cô khó chịu cọ xát ở trên người Phó Quân Hoàng, vừa thấp giọng vừa khó chịu nói: "Lão soái ca, em khó chịu, em khó chịu..."

An Nhiên lúc này là yếu hơn.

Thoạt nhìn cô lúc này không khác gì với cô gái nhỏ bình thường, cô chỉ có thể bắt lực mà tìm người bản thân tin tưởng nhất, chỉ có thể gọi tên của anh, chỉ có thể mượn việc này làm giảm bớt khó chịu trên người. Phó Quân Hoàng không phải là thánh nhân, người mình yêu sâu đậm đang ở trong ngực của mình, sao lòng anh có thể không loạn chứ?

Hô hấp của anh từ từ trở nên dồn dập, nắm chặt tay của An Nhiên bên người, anh đè nén bản thân, thấp giọng thở hổn hển: "Bảo bối, nhịn một chút, nhịn một chút sẽ ổn thôi."

"Em khó chịu, khó chịu..." Cô bắt lực kêu, trong giọng nói mang theo một ít ghen ngào khó nhận ra.

Bách Lý Lan hạ gì đó thật sự là rất nhiều, cô sợ thứ này không có tác dụng với Phó An Nhiên, cô cho thêm lượng thuốc sử dụng ở bên trong, nếu là lúc trước, tác dụng của thuốc đã sớm qua, nhưng mà lượng thuốc này tăng gấp đôi, làm cho An Nhiên liền giống như sắp điên rồi.

Phó Quân Hoàng vô cùng đau lòng, anh không ngừng hôn trán cô, vỗ về từng tiếng: "Không sao đâu, bảo bối, anh ở bên cạnh em, anh chăm sóc ở bên cạnh em."

Tay của An Nhiên sờ loạn trên người Phó Quân Hoàng, lúc môi anh hôn lên trán mình, An Nhiên cảm thấy cực kỳ thoải mái, cô càng dính vào trên người Phó Quân Hoàng.

"Lão soái ca... Quân Hoàng..." Giọng nói mang theo nước nỡ làm cho Phó Quân Hoàng vô cùng đau lòng.

Anh không nghĩ muốn lần đầu tiên của bảo bối vào lúc này.

Anh hy vọng có thể muốn bảo bối lúc cô tỉnh táo, mà không phải là dưới tình huống như vậy.

Vậy mà cũng lúc anh đang suy nghĩ miên man, An Nhiên không biết lấy sức lực từ đâu, lập tức xoay người lại, đè ở trên người Phó Quân Hoàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, gương mặt đỏ lên, hôn anh thật sâu ----!

"Môn chủ, chúng ta còn phải ở chỗ này..." đợi bao lâu?

Kiều Từ Du không hỏi ra ba chữ cuối cùng.

Khi bọn họ dọc đường theo sau xe của Phó Quân Hoàng đến một chỗ kín đáo trong khu vực biệt thự, sau khi đợi một khoảng thời gian ngắn, thấy Phó Quân Hoàng ôm một người đi ra từ trong biệt thự, cô rõ ràng cảm giác được, lúc môn chủ thấy Phó Quân Hoàng ôm một người đi ra, thì vẻ mặt anh căng thẳng bao nhiêu.

"Có phải cô ấy bị thương hay không? Có phải bây giờ cô ấy rất là khó chịu hay không?" Diêm Từ Diệp bắt gặp ánh mắt lên tiếng, trong xe là giọng nói giống như thì thầm của anh.

Cô không biết nên nói cái gì, không biết nên có phản ứng gì.

Chỉ là ngơ ngác nhìn Diêm Từ Diệp.

Cô không hiểu, tại sao anh thà rằng tìm một thể thân, cũng không muốn chấp nhận cô.

Cô không hiểu, Phó An Nhiên gì đó rõ ràng sẽ không cùng một người với Tần gia, tại sao tất cả mọi người đều nói cô ta là Tần gia, ngay cả Tần Vũ Triết cũng cam tâm tình nguyện làm việc cho cô ta.

Nếu như nói Diêm Từ Diệp là sát gần ranh giới điên rồi, anh nhận làm người còn có thể tha thứ, nhưng mà tại sao ngay cả Tần Vũ Triết cũng sẽ như vậy chứ? Thoạt nhìn bình thường Tần Vũ Triết mặc dù là không đáng tin cậy, nhưng mà chỉ cần là chuyện liên quan đến Tần gia, anh rất khôn khéo.

Kiều Từ Du có rất nhiều chuyện không hiểu, nhưng mà cho dù là cô lại không hiểu, cũng không có ai giải thích cho cô là tại sao.

Cô vốn cho là, môn chủ sẽ cho người xuống xe đi giành Phó An Nhiên, người từng muốn, anh không có nói lời nào, chỉ tiếp tục đi theo sau xe Phó Quân Hoàng, một đường bảo vệ bọn họ trở lại biệt thự của Khâu Doãn Hiên.

Mà bây giờ, Diêm Từ Diệp đã đợi ở chỗ này thật lâu.

Đây là rất nguy hiểm, quan hệ giữa Tần Môn và Khâu Doãn Hiên cũng không được tốt, nếu như Khâu Doãn Hiên biết bây giờ bọn họ đang ở gần nhà của bọn anh, môn chủ sẽ gặp nguy hiểm.

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp vẫn luôn dừng ở trên cửa chính của nhà họ Khâu, dien,n; da.nlze.qu;yo/nn ngay cả động tác cũng không có thay đổi chút nào.

"Cô ấy, có bị thương hay không?" Anh nỉ non thành tiếng.

Kiều Từ Du hít một hơi thật sâu: "Môn chủ, cô ta không sao." Bên cạnh cô có Phó Quân Hoàng bảo vệ, sao có thể sẽ xảy ra chuyện chứ.

Đúng vậy, bên cạnh cô có Phó Quân Hoàng.

Diêm Từ Diệp cười khỏ.

Lúc gia vẫn là Tần gia, bên cạnh cô chỉ có anh, chỉ có anh mà thôi..

---- Nhớ kỹ, là anh giết chết Tần Lam.

Giọng nói của người phụ nữ bỗng vang lên ở trong đầu.

Trong nháy mắt đầu của Diêm Từ Diệp giống như sắp nổ tung, anh đau đớn ôm đầu, có một gương mặt mờ nhạt không ngừng hiện lên ở trong đầu anh, nhưng mà anh không thấy rõ người đó, chỉ là giọng nói của người đó không ngừng vang lên ở trong đầu mình.

---- Anh nhốt Tần Lam lại. Anh làm cho Tần Lam trở thành người của anh, bên cạnh cô ấy chỉ có một mình anh, anh thích loại cảm giác này.

Giọng nói kia tiếp tục vang lên ở trong đầu anh.

Anh mở to hai mắt, cố gắng nhìn, nhưng mà anh chỉ thấy được một mảng trắng xóa, còn lại, không có gì cả.

Kiều Từ Du bị tình huống bất ngờ của Diêm Từ Diệp dọa sợ, cô muốn đưa tay đi đỡ anh, cũng lúc cô sắp đụng vào anh, cơ thể anh tự động di chuyển về phía sau.

Cả người Kiêu Từ Du đều cứng lại, cho dù là dưới tình huống như vậy anh cũng không cho phép cô đụng vào sao?

"Môn chủ!"

Diêm Từ Diệp bỗng giơ tay lên, ngăn lời cô muốn nói lại, anh liền sắp nhìn thấy rồi, liền sắp nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia!

Vậy mà ----

Phản đầu anh đau đớn đến mức làm cho anh không có cách nào tiếp tục nữa, anh ôm đầu, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống từng giọt một, thoạt nhìn vẻ mặt cực kỳ đau đớn.

"Đi bệnh viện! Ngay lập tức!" Kiêu Từ Du đã bị Diêm Từ Diệp dọa, cho dù là đến lúc đó anh sẽ trách tội cô, cô cũng không thể cứ nhìn anh khó chịu như vậy.

Xe rời đi ra ngoài, tài xế cũng chưa từng thấy qua Diêm Từ Diệp như vậy, nếu như môn chủ xảy ra chuyện gì, bọn họ đều không gánh nổi trách nhiệm này!

"Thiếu gia, chiếc xe kia đã đi rồi." Quân gia nhà họ Khâu cung kính nói với Khâu Doãn Hiên.

"Tra được là ai chưa?"

"Diêm Từ Diệp của Tần Môn."

Khâu Doãn Hiền nhướn mày, tầm mắt nhìn nhìn về phía tầng hai, nhìn một chút, cô nhóc anh coi trọng này chính là khác biệt, này người thích cô thật đúng là không ít.

Theo anh biết, Caesar kia cũng là từng bắt cóc tiểu bảo bối.

"Không cần phải đề ý đến anh ta." Đã yên phận như vậy, anh cũng không cần phải đi khơi dậy tranh chấp của hai bên, mặc dù quan hệ của bọn họ vốn không được tốt.

Một bên khác.

Cổng lớn của nhà Bách Lý Lan trực tiếp bị người khác làm nổ.

Sau khi Bách Lý Lan cẩn thận chỉnh lại chần cho Thiện Vũ, dịu dàng đặt một nụ hôn khẽ lên trán anh, rồi mới cẩn thận đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Sự Ngắm Ngâm Chịu Đựng Của Quân Hoàng, Hành Động Của Caesar (3)

Editor: Norah

Đợi đến lúc cô đi đến cầu thang, lúc thấy người mang một cái mặt nạ màu bạc ngồi trước ghế sofa ở phòng khách, mang theo một đám người sau lưng, trong ánh mắt xẹt qua một chút kinh ngạc.

Bách Lý Lan cũng không sợ hãi, cô chậm rãi đi xuống trên bậc thang, ngăn tên đàn em muốn mở miệng nói chuyện lại, tự nhiên bình thản đi đến trước người của Caesar, không có ý sợ sệt chút nào mà phóng khoáng đến đối diện anh, ngồi xuống ở trên ghế sofa.

"Không biết các người đây là muốn làm cái gì?"

Lúc Bách Lý Lan xuống lầu đã biết rồi, cổng lớn đã trực tiếp bị người trước mặt làm nổ, rõ ràng, người nọ là đến ra oai phủ đầu với mình.

Bách Lý Lan nhớ rõ người trước mặt này, anh đã từng bắt cóc Phó An Nhiên.

Ừm, thay vì nói là bắt cóc, không bằng nói là giành?

Chỉ là cô còn chưa có tra được thân phận của người đàn ông này, ngay cả tên của anh cô cũng chưa có tra được.

"Hửm? Cô không biết sao?" Đôi chân dài bắt chéo lại, đôi mắt lạnh lùng của Caesar dừng ở trên người Bách Lý Lan.

Bách Lý Lan nhìn nhìn đám người vũ trang đầy đủ phía sau anh, lại nhìn nhìn Caesar, rồi sau đó cười nói: "Anh sẽ không phải cũng là vì Phó An Nhiên mà đến chứ?"

Caesar cũng không nói lời nào, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng không khỏi nói cho cô biết mục đích anh đến.

Bách Lý Lan nhún vai: "Thật là không khéo, người mới vừa bị Phó Quân Hoàng mang đi."

Sao Caesar lại không biết người đã bị mang đi chứ? Ánh mắt Caesar rất lạnh, lạnh làm cho Bách Lý Lan vậy mà không biết nên nói cái gì trong khoảng thời gian ngắn.

"Phụ nữ, vẫn là không nên quá tự cho là đúng mới tốt." Trong giọng nói lười biếng thấm một chút châm chọc, mà nhiều hơn lại là không kiên nhẫn.

"Tôi chính là nhớ rõ quan hệ của anh với nhà họ Phó cũng không được tốt." Nếu không thì cũng sẽ không đi giành Phó An Nhiên rồi, không phải sao?

"Cô gái, cô đã phá hỏng kế hoạch của tôi." Ánh mắt Caesar lúc này là hoàn toàn lạnh xuống.

Anh không ngờ người phụ nữ này sẽ ra tay lúc đó, chỉ cần chậm một chút, bây giờ Phó An Nhiên cũng đã ở trong ngực của anh rồi!

Bách Lý Lan nhướn mày: "Ồ? Xem ra vẫn là trách tôi quá nhanh tay rồi."

Lại Tư vẫn luôn đứng ở một bên, vẻ mặt không thay đổi, chỉ là tầm mắt lạnh lẽo dừng ở trên người Bách Lý Lan.

Vì kế hoạch lần này, chủ nhân dùng không ít người, vậy mà đến cuối cùng kế hoạch lại thất bại. Lúc Phó An Nhiên biến mất, ban đầu Caesar còn tưởng rằng là người của mình làm, nhưng mà lúc thủ hạ đến báo cáo nói kế hoạch thất bại, anh chính là nhìn thấy chủ nhân trực tiếp giết mấy người thực thi nhiệm vụ kia.

Lúc bọn họ tìm được địa chỉ của Bách Lý Lan, Die nd da n l e q u u y d o n bọn họ vốn có thể xông đến, lúc đó Phó An Nhiên còn chưa được Phó Quân Hoàng đưa đi, nhưng mà Caesar lại không có hành động, đến lúc Phó Quân Hoàng đưa người đi, anh mới xuất hiện.

Caesar không phải là không có nghĩ đến, sau khi giết chết Bách Lý Lan, sau khi hủy thi diệt tích, đưa Phó An Nhiên đi, cứ như vậy, mũi nhọn của mọi người đều sẽ chỉ về phía Bách Lý Lan, không có ai sẽ nghi ngờ đến trên đầu anh.

Chờ đến lúc Phó Quân thật sự lấy lại tinh thần, anh đã sớm đưa An Nhiên đi về châu Âu, châu Âu mới là địa bàn của anh, đến lúc đó cho dù là anh ta biết thì có thể làm gì, khi đó Phó An Nhiên sẽ không biết Phó Quân Hoàng đó là ai.

Nhưng mà vẫn là quá mạo hiểm.

Chỉ vì bọn họ chậm một bước.

Lúc bọn họ đến, xe của Phó Quân Hoàng đã theo sau đến. Bọn họ đã không còn cơ hội nữa.

"Bách Lý Lan, cô là một người phụ nữ thông minh." Caesar nhìn Bách Lý Lan, vẻ mặt không thay đổi, trong ánh mắt bị che lại ở phía sau mặt nạ vô cùng lạnh.

"Cảm ơn." Bách Lý Lan hoàn toàn xem đây là khen ngợi.

Về mặt Caesar dần dần trở nên lạnh: "Khách khí rồi, lúc phụ nữ thông minh ra quyết định nhất định cũng đã nghĩ đến hậu quả rồi, vậy thì, bây giờ cô chuẩn bị xong việc nhận lấy hậu quả chưa?"

"Ồ? Anh là tính ra tay ở chỗ này sao?" Bách Lý Lan cười, lập tức vỗ vỗ tay, trong nháy mắt, mười mấy người cầm súng lục trong tay liền chạy vào từ ngoài cửa.

Về mặt Caesar cũng không có thay đổi chút nào, ngược lại anh bật cười: "Nhìn xem, xem ra người duy nhất trên thế giới này có thể làm cho tôi có hứng thú cũng chỉ có cô ấy, các người..." Câu nói tiếp theo không có nói ra, nhưng mà sự châm chọc trên khóe môi anh nói rõ điều anh muốn nói là cái gì.

Bách Lý Lan rất muốn biết cô ấy trong miệng anh là ai, cô biết anh sẽ không nói, cũng không hỏi nhiều, tiếp tục nói: "Làm nghề này của chúng ta, không giữ lại một chiêu, sao có thể được chứ."

"Đúng vậy, làm nghề này của chúng ta, không giữ lại một chiêu, không được." Caesar nói theo lời của Bách Lý Lan, cũng ngay trong lúc anh vừa dứt lời, từng đợt âm thanh dừng xe vang lên, ngay sau đó chính là một hồi tiếng bước chân đều đặn cùng lúc.

Lúc này về mặt Bách Lý Lan mới thay đổi, từ trên tiếng bước chân có thể nghe được, không ít người đến.

"Anh muốn cái gì?" Đây Bách Lý Lan mới thật sự nghiêm mặt lại.

"Đương nhiên tôi muốn cô không dậy nổi." Về mặt Caesar rất lạnh: "Tuy là tôi rất muốn mạng của cô, nhưng mà càng muốn người hơn so với tôi muốn mạng của cô, cho nên tôi sẽ chữa mạng cô lại cho cô ấy, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất vui vẻ vì tôi làm như vậy."

Đĩ nhiên Bách Lý Lan biết anh nói đến ai: "Cho dù là anh lại thích cô ta, cô ta cũng không thể nào là của anh được!"

Lời này nói thẳng vào tâm lý của Caesar, anh trực tiếp rút một khẩu súng ở bên hông Lại Tư ra, không lưu tình chút nào mà bắn một phát vào bắp chân cô!

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, toàn bộ biệt thự đều hỗn loạn.

Người của hai bên đều cầm súng, không ngừng kêu đối phương bỏ súng xuống, không được nhúc nhích linh tinh, nhưng mà lúc này nếu ai bỏ súng xuống, người đó chính là kẻ ngu.

Kỹ thuật bắn súng của Caesar rất chính xác, anh biết nặng nhẹ, viên đạn cũng không có đâm vào xương cốt, thậm chí ngay cả thịt cũng không có đâm vào, chỉ là trầy da mà thôi.

"Họa là từ trong miệng mà ra." Lúc này, giọng nói của Caesar rất lạnh, còn lạnh hơn rất nhiều so với vừa rồi, nhưng mà trong tay anh vẫn cầm khẩu súng kia, không ngừng ngắm nghía, nhưng mà bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể nổ súng về phía bạn.

Mặc dù vết thương trên bắp chân chỉ là trầy da, nhưng mà sắc mặt của Bách Lý Lan lại là thay đổi, tóm lại vẫn là rất đau.

"Bách Lý Lan, lần này tôi đến chỉ là muốn nói cho cô biết một chút, nếu như cô không có chết dưới tay thủ hạ của cô ấy, vậy thì cô sẽ không hề bắt ngờ

chết ở trên tay tôi." Sau khi Caesar vút lại những lời này, không để ý đến mọi người đang giằng co nhau nữa, ngay sau đó liền được Lại Tư hộ tống sai bước rời đi.

Về mặt Bách Lý Lan rất khó coi.

Vậy mà cũng liền lúc người của Caesar vừa mới đi khỏi cổng lớn nhà cô, tiếng chuông điện thoại di động của cô liền vang lên.

Một số lạ.

Lúc Bách Lý Lan nhận điện thoại, bên kia vang lên một giọng nói trầm lạnh:

"Làm cô ấy bị thương, vậy thì giác ngộ tốt trả lại gấp trăm lần đi."

Lúc Bách Lý Lan còn chưa phản ứng kịp là xảy ra chuyện gì, bên kia đã cúp điện thoại rồi.

Giọng nói kia nghe không giống như là Phó Quân Hoàng, như vậy, người đó sẽ là ai?

Bách Lý Lan nhìn nhìn bắp chân vẫn đang chảy máu, ánh mắt trở nên lạnh đi.

Cô nhất định phải tìm đường lui tốt, nếu không thì, nhà họ Bách Lý của cô liền thật sự, xong rồi.

Mà một bên khác, trong nhà Khâu Doãn Hiên.

Lúc này Khâu Doãn Hiên đang đứng ở cửa phòng của bọn họ, vẻ mặt cười kỳ quặc, anh muốn đẩy cửa ra nhìn xem một chút, có phải bây giờ hai người bọn họ ngủ rất sâu hay không, trôi qua rất vui sướng, có phải bọn họ muốn cảm ơn anh hay không.

Anh cười híp mắt đẩy cửa ra ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Bảo Bối, Em Bằng Lòng Cầm Tay Anh Cả Đời Sao (1)

Editor: Hành Hoa

Lúc Khâu Doãn Hiên đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng làm cả người anh ta đứng tại chỗ ngây ngốc.

Đây là cái tình huống gì thế này?

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng đứng ở trước cửa sổ lớn sát đất quay lưng về phía anh, Khâu Doãn Hiên không nhìn ra được gì trên bóng lưng cô độc ấy, nhưng giác quan thứ sáu của anh mách bảo, tình huống bây giờ rất nguy hiểm, anh phải lập tức rời khỏi chỗ này.

Nhưng mà anh còn chưa kịp lùi về, bóng người vốn đứng trước cửa sổ nhanh chóng nhào tới, một tay anh ta kéo anh vào trong phòng, tay còn lại vung lên!

May mà Khâu Doãn Hiên đã sớm có sự chuẩn bị, bằng không, chắc hẳn lúc này anh đã ngã lăn trên đất, hơn nữa khẳng định hình dáng sẽ rất không đẹp mắt.

"Tôi nói này, cậu vừa mới ăn thuốc nổ à?" dfiendn liequidoon Khâu Doãn Hiên đen mặt nhìn về mặt Phó Quân Hoàng, oán hận nói.

Nhìn sang nhóc con An Nhiên đang nằm ngủ say trên giường, vừa thấy đã hiểu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn là Phó Quân Hoàng đã làm cho cô gái nhỏ người ta một muốn chết rồi, đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, Phó Quân Hoàng không phải muốn lấy anh ra để trút giận chứ.

Nhưng anh đâu biết, Phó Quân Hoàng thực ra không động vào An Nhiên? Anh nào biết được, Phó Quân Hoàng vất vả lắm mới trấn an được An Nhiên ngủ, dục hỏa đốt người đứng trước cửa sổ sát đất cả một ngày? Anh đâu biết, cả ngày này Phó Quân Hoàng từng phải tắm nước lạnh không biết bao nhiêu lần?

Cả người An Nhiên đều đỏ mồ hôi, cực kỳ mất nước, anh chỉ có thể ở bên cạnh chăm sóc cô, cho cô uống nước để tránh cơ thể hao nước.

Phó Quân Hoàng cứ như thế bận rộn cả một ngày, hơn nữa chăm sóc cả một đêm, bây giờ thoát nhìn anh cực kỳ mệt mỏi.

Cả một ngày An Nhiên bị giày vò quá sức, cô rút cuộc vẫn vượt qua được, mặc dù quá trình ấy vô cùng thê thảm, nhưng cô thật sự đã vượt qua.

Tầm mắt Khâu Doãn Hiên nhìn đến vết cào trên cánh tay Phó Quân Hoàng, hip mắt cười nhìn Phó Quân Hoàng, "Ôi, không phải là hai người.....quá kịch liệt?"

Khâu Doãn Hiên hiển nhiên quên mất giác quan thứ sáu đã cảnh báo nguy hiểm cho mình, lúc anh vừa dứt lời, dĩ nhiên liequidoon Phó Quân Hoàng bước một bước dài tiến lên, hung hăng túm anh vật ngã!

Lúc này đây, Khâu Doãn Hiên không phòng bị gì, do vậy cứ như thế bị người phía trước quật ngã không thương tiếc!

"Phó Quân Hoàng! Cậu muốn giết tôi à?" Ôi thất lưng già của anh, anh vẫn muốn giữ gìn cái thất lưng này cho bà xã của mình tính phúc, nếu bị gãy mất, vợ anh sẽ đáng thương nhiều lắm.

Vừa nghĩ tới vợ mình, anh liền hận đến ngứa răng, Bạch Nhã Nhi, tốt nhất đừng để anh bắt được! Nếu không, anh nhất định sẽ ngấm cô thật kỹ, sau đó.....không ngừng sùng hạnh cô, khiến cô vĩnh viễn cũng không rời được anh!

Cô cứ việc chạy!

Nếu không vì Khâu Doãn Hiên người này không khỏe, cho dù là anh em của anh đi nữa, Phó Quân Hoàng chắc chắn sẽ không do dự mà giết anh ta.

Anh làm sao có thể không hiểu trong lòng Khâu Doãn Hiên đang nghĩ cái gì, anh ta là muốn giúp anh, muốn để anh nhanh chóng bắt lấy được bảo bối.

Nhưng chuyện này đối với anh không quan trọng, nếu ngay tại lúc ấy anh muốn bảo bối, vậy đối với bảo bối của anh mà nói chính là một loại sỉ nhục. Bảo bối của anh là người tồn tại quý giá nhất trên thế giới này, anh không cho phép cô chịu một chút uất ức nào.

Anh sẽ chờ lúc cô tỉnh táo, sẽ chờ lúc cô không kim lòng được, muốn cô.

Anh sẽ để cô trở thành người phụ nữ của anh, nhưng không phải là dưới tình huống như này.

"Nhiều chuyện!" Nếu không vì cô ta, bảo bối cũng sẽ không khó chịu lâu như vậy, lúc anh nhìn bảo bối bởi vì khó chịu mà vận vẹo thân thể không ngừng, lúc nghe cô rên rỉ kêu khó chịu, anh hận không thể lập tức xuống lầu giết Khâu Doãn Hiên.

Dù sao, cuối cùng anh vẫn nhịn được.

Ngay tại lúc tức giận đến đỉnh điểm, anh gọi điện thoại, ra mệnh lệnh, bằng bất cứ giá nào, diệt toàn bộ nhà Bách Lý.

Đúng, là bất cứ giá nào.

Dám làm tổn thương đến bảo bối của anh, không một ai có kết cục tốt.

"Tôi nói này lão đại, tôi đây là giúp cậu, giúp cậu, OK?" Khâu Doãn Hiên đỡ lấy thất lưng của mình, nhìn nhìn An Nhiên vẫn còn đang ngủ say trên giường, trên khóe môi lại mang theo một chút ý cười, "Tôi nói này, chẳng lẽ hôm qua cậu muốn chưa đủ? Cho nên.....bây giờ cậu đang ở giai đoạn dục hỏa đốt người?"

Ba!

Một đạo ám khí nho nhỏ phóng thẳng tới Khâu Doãn Hiên!

Khâu Doãn Hiên tránh thoát được, nhìn lại, lúc thấy cái ám khí kia là một cái nắp bút, anh nhất thời bị dọa toát mồ hôi lạnh, "Này lão đại, cậu rút cuộc có biết cái thứ này sẽ chết người không hả!"

Phó Quân Hoàng một câu chưa nói, "Chuẩn bị cháo, đồ ăn nhẹ." Bây giờ anh không có tâm trạng nói chuyện với Khâu Doãn Hiên, chờ sức lực bảo bối tốt lên, rồi tìm anh ta tính sổ cũng không muộn.

Khâu Doãn Hiên thở dài, ai nói cho anh, anh đường đường là Khâu Doãn Hiên tại sao lại phải hạ thấp mình trước cái người này đây?

"Biết rồi, biết rồi, lập tức sẽ bảo thám Nguyệt mang lên." Anh quả thật là mắc nợ nhà họ Phó mà.

Phó Quân Hoàng đi đến bên giường An Nhiên, đưa tay sờ sờ trán An Nhiên, nhiệt độ cũng đã rút xuống, xong rồi anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra không sao nữa rồi.

Chỉ cần tỉnh ngủ thì tốt thôi.

Ngắm dung nhan An Nhiên bình yên đi vào giấc ngủ, đồng tử Phó Quân Hoàng liền mềm mại xuống, vén sợi tóc xòa trước mặt cô, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn khẽ lên trên trán cô.

Ngủ ngon nhé, bảo bối của anh.

Bệnh viện trung tâm.

Sắc mặt Kiều Từ Du lo lắng nhìn vị bác sĩ trước mặt, hỏi: "Bác sĩ, anh ấy sao rồi? Cơ thể có phải có vấn đề ở chỗ nào không?"

Kiều Từ Du chưa bao giờ chứng kiến cảnh Diêm Từ Diệp khổ sở đến như vậy, lúc này cô chỉ còn lại một người thân duy nhất là Diêm Từ Diệp, cô không thể đã mất đi toàn bộ nhà họ Tần lại còn mất đi anh Diêm.

Bác sĩ lắc đầu, "Trên cơ thể không có vấn đề gì, chỉ là nếu bệnh nhân không phối hợp cùng chúng tôi điều trị, chúng tôi không có cách nào thực hiện."

Diêm Từ Diệp bị Kiều Từ Du mạnh mẽ đưa đến bệnh viện lớn nhất tỉnh T, cô sợ hãi có chuyện gì xảy ra với anh Diêm, nhưng mặc kệ bác sĩ hỏi gì, anh ấy đều ngậm miệng không đáp, thậm chí sau khi bị hỏi đến phiền, anh ấy sẽ dùng cặp mắt băng lạnh trừng bác sĩ.

Bác sĩ làm gì đã gặp qua cặp mắt nào lạnh băng vô tình như vậy, đồng tử từ từ lộ ra sát khí khiến cho bác sĩ cũng không dám hỏi nhiều thêm nữa, tại đó làm một vài kiểm tra bình thường, sau đó không làm gì nữa.

Dựa vào cơ thể anh ta bây giờ, Diêm Từ Diệp hẳn là không có vấn đề gì, cũng không biết tâm lý anh ta có vấn đề hay không.....

"Đã không có việc gì, vậy sao anh ấy lại luôn đau đầu?" Đây không phải là lần đầu tiên Kiều Từ Du nhìn thấy Diêm Từ Diệp đau đầu, nhưng mỗi lần lại dữ dội hơn.

Bác sĩ cau mày, "Vấn đề này tôi không tiện giải thích. Nếu đúng như cô nói là tâm bệnh, thì coi như đó cũng hợp lý. Qua kiểm tra vừa rồi, ngài đây áp lực rất lớn, gần đây hãy để ngài ấy được thả lỏng tốt nhất, nếu chịu áp lực quá lớn, sẽ làm cho người bị suy sụp."

Kiều Từ Du không để ý đến những lời khác của bác sĩ, cô chỉ nghe thấy đúng hai từ tâm bệnh.

Anh Diêm có lẽ là vì Tần gia mới thành ra thế này? Không, bây giờ người trong lòng anh ấy là Phó An Nhiên, anh ấy đã quên Tần gia, anh ấy.....bây giờ thích Phó An Nhiên.....

Diêm Từ Diệp cũng không tính ở lại đây, đầu của anh đã không còn đau, cái âm thanh kia cũng đã không còn.

"Anh Diêm hay là anh phối hợp thật tốt với bác sĩ đi, em không muốn....." Kiều Từ Du còn chưa nói hết câu tiếp theo, đôi mắt Diêm Từ Diệp rất lạnh lẽo, lạnh đến mức làm cơ thể cô sợ hãi run rẩy.

"Anh Diêm của cô, đã chết rồi." Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du, thốt ra từng từ một lạnh như băng.

Cả người Kiều Từ Du cứ như bị chôn chặt ở một chỗ.

Đồng tử co rút, không thể tin nhìn Diêm Từ Diệp.

Sau đó Diêm Từ Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn bác sĩ một cái, đứng dậy, đi qua mấy tên vệ sĩ, trực tiếp rời khỏi phòng bác sĩ.

Kiều Từ Du vẫn đứng nguyên tại chỗ, diendn liequidoon ánh mắt nhìn phía trước có hơi đại ra. Anh Diêm của cô, đã chết rồi.

Đã chết rồi.

Thì ra, anh ấy muốn nói, từ lúc Tần gia đi, anh cũng đã chết rồi sao?

Thế còn Diêm Từ Diệp bây giờ đang thích Phó An Nhiên là ai? Người này là ai đây?

"Tiểu thư này, theo tôi thấy, tốt nhất vẫn là đưa ngài ấy đi khám bác sĩ tâm lý, ngài ấy cần một người lắng nghe." Bác sĩ thở dài, nói với Kiều Từ Du.

Kiều Từ Du nghe vậy mới định thần lại, cô gật đầu nói cảm ơn với bác sĩ xong, xoay người liền đuổi theo.

Cô mặc kệ anh Diêm của cô đã chết hay chưa, anh ấy vẫn sẽ là anh Diêm của cô.

Diêm Từ Diệp tự mình hiểu rõ, anh không có vấn đề về cơ thể.

Mà ở trong lòng, hoặc có thể nói đầu óc có vấn đề.

Anh hình như đã quên mất một chuyện rất quan trọng, giống như trí nhớ bị thiếu mất một phần, nhưng một đoạn trí nhớ kia anh không nhớ ra được.

Mỗi khi anh cố gắng suy nghĩ, luôn nghe được âm thanh của cô gái đó, ngoài âm thanh của cô ra, anh không để ý đến bất kỳ cái khác.

Người nọ tại sao lại muốn cho anh nhớ kỹ là anh đã giết Tần gia? Chuyện này rốt cục là như thế nào?

Anh muốn tra, là chuyện của mười bốn năm trước, anh nhất định phải tra được mọi chuyện! Cho dù lúc điều tra sẽ làm cho anh đau khổ, sẽ làm anh nhớ mãi một sự thật là anh đã mất đi cô ấy.

Nhưng không sao, cô ấy bây giờ đã trở lại, cô ấy bây giờ chưa chết, cô ấy chỉ là sống lại một lần nữa trên cơ thể người khác thôi.

"Tra! Chuyện của mười bốn năm trước, tra xem lúc ấy tôi ở đâu."

Lúc Kiều Từ Du lên xe, vừa vặn nghe thấy Diêm Từ Diệp nói lời này.

Kiều Từ Du nhẹ giật mình, cô không hiểu nhìn Diêm Từ Diệp, "Diêm.....Môn chủ, anh có ý gì?"

Cô đương nhiên biết anh nói lúc ấy chính là khi Tần Gia gặp chuyện không may, anh ấy muốn biết mình đã ở đâu.

Lúc ấy môn chủ không phải đang ở nhà họ Tần sao? Anh ấy làm sao lại không ở đấy được? Thậm chí..... Thậm chí còn ở đó hóa vàng mã, cô vĩnh viễn nhớ cái ngày ấy, ngày ấy cô vừa mới làm xong nhiệm vụ trở về, cô vội vàng chạy về nhà họ Tần báo tin, nhưng cô chỉ thấy anh Diêm ngồi chồm hổm ở trên tấm thảm long đay, trong tay cầm tiền giấy, đốt.

Khi đó Kiều Từ Du cũng không hiểu Diêm Từ Diệp đang làm gì, cô tiến lên hỏi anh, lại bị anh bắn cho một ánh mắt lạnh như băng ngăn cản.

"Gia của tôi, không quan trọng, chờ em đến bên kia, mỗi ngày tôi đều sẽ hóa vàng mã cho em, mỗi ngày tôi đều sẽ tưởng niệm em."

Khi cô nghe anh ấy nói những lời này, trong đầu liền ầm ầm một tiếng nổ tung.

Diêm Từ Diệp giết Tần gia!

Đây là phản ứng đầu tiên của cô, nhưng ngay sau đó cô nghĩ đến, nếu chuyện này bị người nhà họ Tần biết, anh Diêm nên làm cái gì bây giờ?

Cô bắt đầu nghĩ biện pháp để che giấu chuyện này, cuối cùng thì cô vẫn yêu Diêm Từ Diệp nhiều hơn nhà họ Tần một chút.

Mặc dù Tần gia đã chết, cô cũng chỉ thương tâm một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không khổ sở lâu.

Vào lúc cô biết Diêm Từ Diệp giết Tần gia, trong lòng cô vui vẻ.

Cô nghĩ cả đời này cũng khó có thể ở cùng một chỗ với anh Diêm, cô cũng biết anh ấy yêu Tần gia, cũng như cô yêu anh. Cô cho rằng cả đời này mình cũng không có khả năng, lại không ngờ, sau đó anh Diêm lại ra tay giết Tần gia!

Nhưng càng làm cho cô bất ngờ là vào lúc cô bắt tay vào che dấu sự việc, Diêm Từ Diệp lại giống như không nhớ chuyện gì hết.

Thuộc hạ nói mấy bay Tần gia nổ mạnh, không tìm thấy xác, cô vốn tưởng sẽ thấy anh cười, cô còn tưởng anh sẽ rất vui vẻ, lại không ngờ, anh liền ngạc nhiên đứng tại chỗ, nhìn hai tay mình, rơi nước mắt.

"Em xem, em cuối cùng vẫn chết trong tay của tôi." Đây là anh ấy nói.

Không thể nào? Sao anh Diêm lại giống như bị đá kích kịch liệt, sau đó hoàn toàn hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, anh ấy không nhớ gì cả, không nhớ rõ mình giết Tần gia, không nhớ rõ mình sắp đặt tất cả mọi chuyện, thậm chí ngay cả chuyện mỗi ngày sẽ hóa vàng cũng đều quên mất, chỉ là hàng đêm đều nằm trong phòng Tần gia từng ở, từ đó liền không cho một ai bước chân vào đấy.

"Chuyện năm đó, một lần nữa, tra rõ!"

"Không!" Kiều Từ Du gấp giọng nói, cô hoảng hốt nhìn Diêm Từ Diệp, biểu cảm hoảng sợ, "Môn chủ, không thể, không thể tra một lần nữa." Nếu, nếu như cuối cùng anh ấy tra được, tự mình giết Tần gia, anh ấy sẽ không chịu đựng được.

Cô dù không biết tại sao sau đó anh Diêm lại hôn mê, tỉnh lại cũng quên hết, nhưng cô biết, chuyện này chắc chắn không thể lại tra nữa, bằng không, mọi chuyện đều sẽ loạn.

Diêm Từ Diệp đột nhiên quay đầu, dienddn lieqiudoon lạnh lùng nhìn Kiều Từ Du, "Tra!"

Kiều Từ Du biết anh đã quyết tâm, trái tim đập mạnh, gần như nứt vỡ nói: "Anh Diêm, anh đừng như vậy, Tần gia đã chết nhiều năm rồi, anh để cô ấy ra đi thanh thản không được sao?"

"Nếu cô ấy chết không rõ ràng, làm sao tôi có thể yên tâm? Cáo long đỏ, cô phải hiểu rõ thân phận và trách nhiệm của mình." Diêm Từ Diệp không có ý định cùng cô tranh luận, anh day mi tâm, tựa vào chỗ ngồi, biểu tình lạnh nhạt.

Kiều Từ Du cắn môi dưới, đồng tử màu nâu mang theo nồng đậm bất an.

Anh Diêm, anh có biết một khi anh biết rõ mọi chuyện, anh có thể sẽ..... không chịu nổi? Anh có thể lựa chọn giết mình hay không?

Cô biết chuyện này không có biện pháp thay đổi, cô chỉ có thể đi điều tra, chỉ có thể cố gắng điều tra chậm nhất có thể, giúp anh Diêm có thời gian xoa dịu.....

Đề đồ.

Bên trong Vô Xá.

Lam Nhược Khê nhìn báo cáo điều tra bên dưới, lông mày nhướng lên, "Tiểu Tứ, quân chủ bây giờ đã không có vấn đề gì, cho nên có phải chúng ta nên hành động?"

Hai tay Lãnh Hạo vòng trước ngực dựa vào cửa, trên vàng trán đều nhuộm một chút băng lạnh, "Dĩ nhiên, không thành vấn đề."

Bọn họ cũng đã điều tra rõ vì sao Bách Lý Lan muốn mang quân chủ đi, đơn giản là vì cậu em trai được cô ta che giấu rất kĩ kia.

Một khi đã như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể ra tay với em trai Bách Lý Lan, người em trai mà cô ta có tình cảm chân thành.

"Tôi nghe nói, đáng về Thiện Vũ không tệ nha." Lam Nhược Khê nói xong, liếm liếm môi của mình, "Không biết sẽ có hương vị thế nào."

Một tay Lãnh Hạo cướp lấy bản báo cáo trong tay cô, lạnh nhạt nói, "Cho dù hương vị ngon, cô dám ăn sao?"

Lam Nhược Khê thuận đà ngã vào trong lòng Lãnh Hạo, một phen ôm lấy cổ của anh, khiêu khích nói, "Ồi da, xem cậu nhỏ này ăn dấm chua nè, yên tâm đi, chị đây trái tim vẫn là đặt trên người cậu nha." Nói xong, còn ở trước lồng ngực anh vẽ mấy cái vòng tròn.

Lãnh Hạo đẩy cô ra, biểu cảm lạnh nhạt, Lam Nhược Khê đã quá quen thuộc với dáng vẻ này của anh ta, "Nhìn Tiểu Tứ nhà chúng ta mà xem, đáng về tốt không nói, lại còn thích thẹn thùng. Tiểu Tứ, chẳng lẽ cậu không biết một đôi tai hồng trên khuôn mặt lạnh băng có bao nhiêu hấp dẫn sao?"

Hai bên tai Lãnh Hạo phối hợp bắt đầu đỏ ửng lên.

"Lam Nhược Khê!" Lãnh Hạo khó thở, trực tiếp vung roi da trong tay, roi da ở trong không khí kêu cực vang, nghe qua vẫn tương đối dọa người.

Lam Nhược Khê lắc đầu, "Mấy người kia đang ở Ngân Dục hỏi thăm tình trạng của quân chủ, đến lúc đó cậu đi thông báo cho bọn họ." Nhìn đến cậu nhóc bùng nổ, Lam Nhược Khê cũng không náo loạn với cậu, nghiêm mặt nói.

Học sinh của Ngân Dục tham dự tiệc đính hôn của An Nhiên và Phó Quân Hoàng không ít, nhưng phần lớn bọn họ đều là cơ sở ngầm của Ngân Dục hoặc là hội học sinh biết thân phận của An Nhiên, cũng không phải mọi người đều có mặt.

Đã nghe nói từ trước, học sinh có thể vào Ngân Dục học tập, ngoài thân phận ra còn vì thiên phú của bản thân những học sinh dân thường, còn lại gia thế đều không tệ, dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên, cho dù gia thế được thì cũng vẫn phải dựa vào năng lực mà thi được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Bảo Bối, Em Bằng Lòng Nắm Tay Anh Cả Đời Sao (2)

Mà sở dĩ họ có thể tham dự, đương nhiên là bởi vì nhà bọn họ đều nhận được thiệp mời.

Có không ít người trong cơ sở ngầm biết nhân vật truyền kì của trường học - Phó An Nhiên là quân chủ của bọn họ, nhưng họ không biết thân phận thật sự của An Nhiên.

Do đó, khi họ nhìn thấy An Nhiên nắm tay Phó Quân Hoàng xuất hiện trước mắt bọn họ, một đám quai hàm như muốn rớt xuống vì chấn kinh.

Họ thật sự không hề nghĩ đến quân chủ của họ thế mà lại là tiểu thư nhà họ Phó! Càng không nghĩ đến, mặt khác tương lai cô ấy sẽ là một nửa của cái người tồn tại giống như truyền kỳ - Phó Quân Hoàng!

Phó Quân Hoàng này! Quân chủ đây!

Tuyệt đối là một đôi kết hợp cường hãn nhất.

Lúc máu nóng trong người họ cao như núi nhất, đột nhiên lại mất điện, ngay sau đó truyền đến tin tức quân chủ mất tích!

Mẹ nó! Chuyện này đối với hội viên cơ sở ngầm bọn họ mà nói là một điều vô cùng nhục nhã!

Quân chủ thế mà bị người khác bắt đi ngay dưới mí mắt bọn họ! Điều này làm bọn họ biết phải ăn nói thế nào với các anh em không có mặt? Bọn họ còn

có thể làm được cái gì? Lập tức tìm thôi!

Sau sự việc trên, cùng với người của Vô Xá, người của Cơ sở ngầm và Hội học sinh ngay lập tức bắt đầu phát động nhân viên đứng lên đi tìm. Chỉ là lâu như thế, bọn họ cũng không tìm ra tin tức nào.

Những người này, đúng là vẫn có chút chênh lệch với người của Vô Xá.

Lãnh Hạo sùng sốt, lập tức nói: "Đã biết."

"Đi thôi, chúng ta nên hoạt động gân cốt thật tốt, nếu không, người ta sẽ cho rằng người của Vô Xá đều là đồ trang trí đấy." Lam Nhựt Khê cười lạnh lùng.

Lãnh Hạo không tự giác ngẩn ra, bên tai còn hơi hồng hồng khôi phục bình thường, "Tôi sẽ đi sắp xếp người."

"Nhớ kỹ....."

"Không cần kinh động người khác, tôi biết." Lãnh Hạo khoát tay, lập tức mang theo một người Vô Xá đi.

Phong Lượng ngồi tại chỗ không nói tiếng nào, cho đến khi Lãnh Hạo đi rồi, anh mới mở túi tư liệu vừa này vẫn chưa mở ra, dưới tầm mắt nặng nề của Lam Nhựt Khê, rút ra tập tư liệu bên trong.

Phong Lượng xem đến sững sờ, mỗi lúc anh lật mở, Lam Nhựt Khê cũng qua nhìn, cho đến cuối cùng, sắc mặt hai người đồng thời nặng nề.

Phong Lượng tháo kính mắt xuống, mặt mũi nhéo mũi, "Vì vậy, chuyện này không được để quân chủ biết."

"Nhưng mà, chuyện này....."

"Yên tâm, chuyện này người đó sớm muộn gì cũng sẽ nói cho quân chủ, vấn đề chỉ là sớm hay muộn." Phong Lượng thở dài, "Tôi tin, anh ta sẽ không làm tổn thương quân chủ, chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?" Lam Nhựt Khê nóng nảy.

"Chỉ là, nếu chuyện này có người khác biết, sẽ rất bất lợi đối với quân chủ, nếu chúng ta có thể điều tra được đã có chuyện gì xảy ra, người khác đương nhiên cũng có thể điều tra ra tất cả mọi chuyện." Biểu cảm của Phong Lượng ngày càng trầm trọng, "Nếu chuyện này rơi vào tai người khác, quân chủ ắt sẽ có phiền toái lớn."

"Tôi sẽ mang tất cả người có liên quan đều....." Cô làm một động tác cắt cổ, biểu cảm nặng nề.

Lam Nhựt Khê cô không sợ tạo nghiệt, đối với cô mà nói, chỉ cần có thể đảm bảo an toàn cho quân chủ, muốn cô làm gì cũng được.

Phong Lượng thở dài, "Đó không phải là một biện pháp tốt, nhưng ngược lại cũng là một biện pháp, bây giờ chỉ còn có cách này. Ta nhất định phải ra tay trước người khác, nếu không....."

"Tôi sẽ đi."

"Cửu Vĩ, đợi đã!" Phong lượng đột nhiên gọi Lam Nhựt Khê lại.

Lam Nhựt Khê dừng bước, quay đầu nhìn Phong Lượng, tỏ vẻ không hiểu.

"Chuyện này không cần nói cho Tiểu Tử, tính cách của cậu ấy cô cũng biết, nếu cậu ta biết chuyện này, cậu ta sẽ làm ra những chuyện gì, chúng ta đều không đoán trước được, đến lúc đó....."

"Yên tâm, tôi biết rồi."

Lam Nhựt Khê không nói gì nữa, xoay người bước đi.

Trong căn phòng kín bí mật, chỉ còn lại một mình Phong Lượng.

Anh có chút thất thần nhìn túi tư liệu trên bàn, nhìn nhìn, anh thở dài, hi vọng, tất cả vẫn còn kịp.

"Lão đại, thí nghiệm còn thiếu một bước cuối cùng nữa là hoàn thành." Người đàn ông mặc áo dài trắng cầm báo cáo gõ cửa ban công, sau đó kích động chạy vào, đặt báo cáo lên bàn làm việc của lão đại mình, về mặt hưng phấn.

"Chỉ thiếu một bước cuối cùng phải không?"

"Đúng vậy." Người đàn ông thoát nhìn đáng vẻ rất hưng phấn, "Lão đại, chỉ cần chúng ta có được vật kia, vậy thì chúng ta sẽ có vũ khí tiên tiến nhất trên thế giới này, chỉ cần chúng ta tìm ra vật đó!"

Người ngồi trên ghế làm việc xoay tròn, mặt trời chiều dừng ở trên người ông ta, tóc đen có xen lẫn một ít tóc bạc, thanh âm mười phần hùng hồn:

"Các thí nghiệm khác đều thất bại à?"

Người đàn ông vốn đang hưng phấn sau khi nghe nói đến đó, biểu cảm liền suy sụp xuống, đúng thật, mọi cái khác đều thất bại.

"Nghe nói thí nghiệm của Heinz vốn đã tiến hành đến bước cuối cùng, nhưng lại bị người của Phó Quân Hoàng hủy bỏ toàn bộ! Chỉ thiếu một bước cuối cùng!"

Heinz, thiên tài hóa học, mọi người đều thần phục đầu óc siêu phàm của anh ta.

Anh ta chưa bao giờ đi theo hướng tầm thường, lão đại vốn đặt tất cả kỳ vọng trên người anh ta, không ngờ cuối cùng, Heinz đã bị giết chết, còn là bị chính mình giết chết.

Quả nhiên, đầu óc thiên tài nào cũng có bệnh.

"Xác định người đã chết rồi?"

"Xác định." Người đàn ông gật đầu, "Sau khi người của Phó Quân Hoàng rời đi, người của chúng ta đã kiểm tra, thật sự nhìn thấy thi thể dập nát của Heinz, phòng ngừa sai sót, chúng ta đã lấy mẫu vật nhỏ ở đó đi làm xét nghiệm DNA, kết quả đúng thật là Heinz."

"Một khi đã như vậy, đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm. Nếu không có ở Đế Đô, vậy tìm trong phạm vi cả nước, nếu không có ở Hoa Hạ, vậy lật toàn thế giới để tìm! Vật này nhất định phải tìm ra!"

"Vâng." Người đàn ông biểu cảm nghiêm túc tiến lên, "Đúng rồi lão đại, tổ chức Triều Thánh....."

"Vẫn chưa chết hết?"

Người nọ không cảm giác được mình đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, "Lão đại, tốt xấu gì tổ chức kia ở Lạc Quốc chung quy cũng có trên trăm năm lịch sử, làm sao có thể dễ dàng nói diệt liền diệt? Chẳng qua bây giờ đã là tổ chức lớn mạnh, bên trong phân tranh nhiều hơn, chờ bọn chúng tự đấu với nhau xong, muốn khôi phục thời kỳ hưng thịnh như lúc ban đầu, đó là không thể nào."

Người nọ vừa lòng gật đầu, "Nếu tôi không nhớ lầm có tin nói, người của Triều Thánh đã tìm được đồ vật kia, có thể sớm tiêu diệt bọn họ liền tiêu diệt."

"Vâng!"

"Đi xuống đi." Người nọ khoát tay, tỏ vẻ bản thân mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Người đàn ông gật gù đầu tự giác lui xuống, nhưng lúc y đi tới cửa, đột nhiên lại quay người lại, nói với người đang ngồi dựa lưng về phía mình:

"Vậy còn chuyện tiểu thư nhà họ Phó mất tích....."

"Không cần cậu quan tâm, đã không có vấn đề gì."

Người đàn ông gật gù đầu, sau đó liền không nói gì nữa, việc y phải làm bây giờ là mau chóng cho người tìm kiếm thứ mà bọn họ cần.

Mặc dù người của bọn họ cũng đang nghiên cứu vật kia, nhưng chi phí tổn thất quá cao, bọn họ thí nghiệm đã lâu như thế, vẫn chưa chế tạo ra được đồ vật kia, lúc này bọn họ chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ đi tìm.

Mặt khác bên này.

Nhà của Khâu Doãn Hiền.

Lúc An Nhiên mở to mắt, nhìn thấy một đầu đang ghé vào bên giường, tay của mình bị chủ nhân của cái đầu kia nắm trong tay, sắc mặt anh thoát nhìn không tốt, khẳng định là không nghỉ ngơi đủ.

Anh nghiêng người ngủ, đầu gối trên cánh tay của mình, mặt hướng về phía cô, giống như muốn bất cứ lúc nào cũng có thể xem cô đã tỉnh lại hay chưa.

Đột nhiên, một đôi đồng tử tối đen rơi vào trong tầm mắt của cô, An Nhiên ngẩn ra, lập tức cười với Phó Quân Hoàng, "Lão Soái ca, tốt lắm."

Phó Quân Hoàng liền lập tức đứng dậy, anh kinh ngạc nhìn ánh mắt An Nhiên mỉm cười, mới vừa rồi trái tim còn nảy lên kịch liệt đã lập tức trở về vị trí.

Nhìn thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của Phó Quân Hoàng, An Nhiên không khỏi bật cười, cô muốn đứng dậy, nhưng cô phát hiện cả người mình bần rùn kinh khủng, cô vừa mới cử động cánh tay, lập tức lại rơi xuống trên giường.

Phó Quân Hoàng kinh sợ, vội vàng đến đỡ cô, cau mày.

Nhưng khi tầm mắt nhìn tới trên người An Nhiên thì sắc mặt anh bất giác đỏ lên.

An Nhiên nhìn thấy vui vẻ, "Ha, Lão Soái ca, tại sao anh lại đỏ mặt vậy kia?"

An Nhiên hiển nhiên không biết chần mông trên người cô đã trượt xuống, da thịt lửa lò ra bên ngoài có bao nhiêu mê người.

Mặt Phó Quân Hoàng bình tĩnh, một tay kéo chần đắp lại lên người An Nhiên, cho đến khi đã che lấp một mảnh cảnh xuân.

Nhìn thấy động tác của Phó Quân Hoàng, khuôn mặt An Nhiên bắt đầu đỏ như bị thiêu đốt. Lúc cô được Phó Quân Hoàng ôm trở về, tuy rằng đầu óc không rõ ràng lắm, có rất nhiều chuyện thật sự không nhớ rõ, nhưng cô nhớ rất rõ ràng rành mạch cảnh tượng bản thân chịu đựng không nổi muốn xuống tay với Lão Soái ca.

Nếu không phải cuối cùng Lão Soái ca phanh xe lại, không chừng cô đã hối hận rồi.

Tuy là cô đối với chuyện này không biết gì, nhưng cô vẫn muốn lần đầu tiên với Lão Soái ca, có một ít trí nhớ tốt đẹp, chứ không phải tại tình huống rối loạn như thế phát sinh.

An Nhiên đỏ mặt thoát nhìn đặc biệt khác lạ, Phó Quân Hoàng nhìn nhìn liền cúi thấp đầu xuống, hôn lên môi của cô, mà tay cũng không khỏi tự giác chui vào trong chần, nhẹ nhàng vuốt ve thô trắng nõn đầy đặn.....

Vì thế, lúc Khâu Doãn Hiền không gõ cửa, cứ thế đẩy cửa vào, nhìn thấy hình ảnh táo bạo như thế một lúc.

"Tôi nhỏ! Các người thế mà lại ân ái trước mặt cái người cô đơn như tôi đây! Hai người còn muốn mặt mũi sao? Cần thế diện sao?!"

Khâu Doãn Hiền hiển nhiên không chú ý đến hơi thở giống như Tu La Địa Ngục của Phó Quân Hoàng, lúc này anh quả thực tức điên, nghĩ đến Nhã Nhi nhỏ bé không để ý mà vứt bỏ anh không biết đã chạy đi đâu, một đôi này lại ngay tại nhà của anh, công khai làm loại chuyện này, không thấy đáng xấu hổ sao?

Lúc An Nhiên nghe thấy thanh âm Khâu Doãn Hiền, nao nao, cô không nghĩ đến mình sẽ ở trong nhà của Khâu Doãn Hiền, bởi vậy lúc nghe thấy anh ta giậm chân kêu gào, vẫn có chút kinh ngạc.

Một tay Phó Quân Hoàng bảo vệ An Nhiên dưới người, biểu cảm lạnh lẽo nhìn Khâu Doãn Hiền còn giậm chân ở cửa.

"Không muốn chết, rút ngay."

"Tôi cho cậu biết Phó Quân Hoàng, cậu muốn lợi dụng tôi xong rồi bỏ chạy lấy người? Tôi cho cậu biết, không có cửa đâu! Còn muốn ở chỗ này của tôi để ân ái? Cậu nghĩ tôi không có vợ sao? Tôi cho cậu biết, tôi cũng có vợ!"

An Nhiên nhú mày, Khâu Doãn Hiền có vợ? Cô tại sao không biết?

"Cút hay không cút?" Ánh mắt Phó Quân Hoàng sắc bén hoàn toàn có thể xé Khâu Doãn Hiền ra thành trăm mảnh, "Nếu không, chúng ta sẽ ngồi lại tính chuyện đây đủ."

Một câu, Khâu Doãn Hiền đã không còn đáng vẻ kiêu căng, "Tôi đây..... Tôi đây không phải muốn giúp hai người sao? Tôi thấy hai người như vậy, tôi đây không phải là sốt ruột sao?"

"Ồ? Cho nên?" An Nhiên được Phó Quân Hoàng áp trên lồng ngực của anh, thanh âm nghe qua rầu rĩ, nhiều hơn là khản tiếng.

Cô vẫn nhớ rõ thời gian cô khó chịu không ngán đâu.

Khâu Doãn Hiền nghiêng nghiêng đầu, nhìn An Nhiên được Phó Quân Hoàng bảo vệ trong ngực, cười tủm tỉm nói: "Ây da, cho nên mới nói, để tôi truyền đường glucose cho em nhé, không thì tiêm diazepam cho em thì sao? Trái lại thì tiêm diazepam* cũng rất có tác dụng đấy, chỉ cần hai người nằm yên nghỉ ngơi một lát là không sao nữa rồi? Em nói xem, tôi đây tốt bụng quá đi, kết quả thì sao, kết quả thì sao?"

* diazepamr một loại thuốc ngủ

Phó Quân Hoàng không nói, chỉ cầm tay An Nhiên bên hông chặt hơn.

An Nhiên cười, "Khâu thiếu, chẳng lẽ tôi phải cảm ơn anh vì đã có ý giúp chúng tôi?"

Nghe thấy An Nhiên nói vậy, Khâu Doãn Hiền ngược lại ngượng ngùng, anh sờ sờ đầu tóc của mình, "Haha, cái này thật sự không cần, làm anh em, chính là phải giúp đỡ lẫn nhau mà."

Khâu Doãn Hiền vẫn chưa biết Phó Quân Hoàng không làm gì với An Nhiên, trong tiềm thức của anh, cái người nghiêm chỉnh Phó Quân Hoàng này ban ngày đến đây cùng với nhóc con đại chiến vài trăm hiệp, nhìn mà xem trên cánh tay Phó Quân Hoàng, không chừng trên lưng còn có vết cào chứng minh lúc ấy có bao nhiêu kịch liệt.

"Yên tâm, nếu có cơ hội, chúng ta nhất định sẽ có qua có lại." Bốn từ "có qua có lại" này, An Nhiên nói càng nhấn mạnh.

Nếu anh ta không có người yêu còn may, nếu anh ta đã có người yêu, Phó An Nhiên cô còn sợ không tra được chi tiết về người kia sao, đến lúc đó cô muốn nhìn xem Khâu Doãn Hiền sẽ làm thế nào.

Khâu Doãn Hiền nghe được ý trong lời nói, anh lập tức lại giậm chân, "Tôi nói hai người rất cuộc là sao vậy, tôi đây là giúp các người! Giúp các người! Nhìn đi, vừa rồi lúc tôi tiến vào hai người đang làm cái gì? Hà?"

Sắc mặt Phó Quân Hoàng có chút quái dị.

An Nhiên không khỏi tự giác hướng vào ngực Phó Quân Hoàng, nhích lại gần.

Trên thực tế tám trăm năm trước An Nhiên sẽ không biết đến hai từ thẹn thùng, nhưng không hiểu vì sao, chỉ cần vừa nghĩ đến cô và Lão Soái ca.....Cô liền nhẹn không được đỏ mặt.

"Các người muốn tự xuống lầu ăn cơm, hay là để cho tôi bùng thức ăn lên," Đây mới là mục đích của Khâu Doãn Hiền.

"Bùng lên." Phó Quân Hoàng không hề do dự trả lời.

Khâu Doãn Hiền trong lòng phun trào, sau đó nhân tiện Phó Quân Hoàng ra mắng không biết bao nhiêu lần, rồi mới xoay người xuống lầu, đi làm việc của mình.

"Bảo bối, trước hết đứng lên mặc quần áo tử tế."

Quần áo là Phó Quân Hoàng tự mình đi mua, đi trong lúc cô ngủ, nhân tiện tắm sạch cho cô, dưới sự hỗ trợ của thím Nguyệt ở Khâu gia, quần áo cũng đều chuẩn bị.

Phó Quân Hoàng mua cho An Nhiên trọn bộ, đồ lót trong đồ ngoài hết thấy đều mua chính tề.

Cả người An Nhiên đều mềm xuống, hiệu quả của thuốc kia thật bá đạo, cô lăn lộn suốt một ngày, đương nhiên cả người không còn sức. Cuối cùng bất đắc dĩ, Phó Quân Hoàng chỉ có thể bình tĩnh lại, mặc quần áo cho An Nhiên, mặc dù lúc đó, ánh mắt của anh quá mức nóng rực, làm cho đáy lòng An Nhiên không khỏi cảm thấy bắt đầu khô nóng.

"Lão Soái ca, tại sao anh không trực tiếp muốn em?" Lúc Phó Quân Hoàng cởi bỏ nút áo ngực cho An Nhiên thì An Nhiên đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Tuy rằng trong lòng cô đã có một đáp án, nhưng cô chỉ là không nhận được muốn hỏi, muốn tự tai mình nghe được từ chính miệng của anh.

Vì An Nhiên quay lưng về phía Phó Quân Hoàng, cho nên cô không nhìn thấy gương mặt Phó Quân Hoàng hai bên tai đỏ hồng, càng không nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của anh.

"Anh nghĩ muốn bảo bối thật tốt." Phó Quân Hoàng tiếng nói như có chút khàn khàn, tầm mắt không thể dời trên tấm lưng trắng nõn của cô.

An Nhiên đẩy lòng ảm áp, "Thích anh."

Phó Quân Hoàng nở nụ cười, anh cứ như vậy ôm cô trong ngực mình, từ phía sau ôm lấy cô, anh nhẹ nhàng hôn mặt mày của cô, giọng nói càng khàn đặc:

"Ừ. Anh biết."

Trả lời đơn giản.

"Lão Soái ca, tiệc đính hôn của chúng ta đã hỏng." Cô dựa vào trong ngực của anh, tùy ý để cho anh mặc quần áo, cô cử động phối hợp với động tác của anh.

Động tác Phó Quân Hoàng có chút dừng lại, nhưng chỉ là trong chốc lát mà thôi, "Không sao. Chúng ta có thể trực tiếp kết hôn."

An Nhiên thở dài, "Nhưng em nghĩ muốn tiệc đính hôn của chúng ta....."

Cô chính xác muốn một tiệc đính hôn hoàn mỹ, An Nhiên không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không có gì khác so với nữ sinh nhỏ bình thường, cô vốn dĩ không ôm hi vọng với hôn nhân, chứ đừng nói gì đến tiệc đính hôn.

Phó Quân Hoàng tiếp tục mặc quần áo cho cô, cho đến khi mặc tất cả quần áo xong, anh nhìn chăm chăm An Nhiên, rồi sau đó cười sáng chói.

An Nhiên bị nụ cười của chồng yêu làm cho kinh sợ, lúc này đây anh cười quá đối dụ dàng như ánh mặt trời, trong đồng tử của anh chất đầy ý cười dịu dàng.

Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên, để cho cô ngồi trên giường, sau đó nhìn cô thật kỹ, quỳ một gối xuống, từ quần áo rút ra một hộp nhẫn anh đã chuẩn bị từ lâu, giơ lên trước mặt An Nhiên, về mặt chăm chú, anh hỏi từng chút một:

"Bảo bối, em có bằng lòng nắm tay anh cả đời không?"

An Nhiên nở nụ cười, quả nhiên cô không nằm mơ, Lão Soái ca thật sự quỳ xuống trước mặt cô, cầu hôn với cô.

Thấy An Nhiên không phản ứng, Phó Quân Hoàng hơi hơi nhíu mi, chẳng lẽ anh đã nói không đúng chỗ nào? Anh nghĩ nghĩ, tiếp tục nói:

"Bảo bối, em có bằng lòng gả cho anh?"

An Nhiên gật đầu, gật đầu không ngừng.

Cho đến bây giờ An Nhiên không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày như thế, cô thật không ngờ chính mình cũng sẽ bởi vì kích động mà nói không nên lời, cô chỉ gục xuống, hai tay gắt gao ôm lấy cổ Phó Quân Hoàng, qua một lúc lâu, cô mới ở bên tai của anh từ từ nói:

"Em bằng lòng, em bằng lòng."

Ngoài anh ra, cô còn có thể ở cùng một chỗ với ai chứ? Làm sao cô có thể không muốn được? Cô thích anh đến thế, cô rất bằng lòng.

Phó Quân Hoàng ôm lấy cô, anh ổn định người mình, cố gắng không để anh và An Nhiên đều ngã trên mặt đất.

Một lần nữa ôm An Nhiên lên đặt ở trên giường, lấy ra chiếc nhẫn đơn giản nhưng vẫn cực kỳ xa hoa trong hộp, ánh mắt dịu dàng, đeo nó lên ngón áp út của An Nhiên, sau đó nắm ngón với bàn tay cô đan vào nhau.

"Về sau, em chính là của anh." Chính là anh.

"Vẫn luôn vậy." An Nhiên cười đón nhận môi của anh.

Vốn hai người Phó Quân Hoàng còn đang chờ Khâu Doãn Hiền mang đồ ăn lên, nhưng đợi hồi lâu vẫn không thấy người đến, Phó Quân Hoàng một lần nữa gói kỷ An Nhiên ở trên giường, sửa sang lại chăn cẩn thận, anh nói:

"Anh xuống xem một chút, lập tức sẽ quay lại."

An Nhiên gật đầu.

Lúc Phó Quân Hoàng rời đi, còn đặt một hôn nhẹ lên môi An Nhiên.

An Nhiên phải dựa vào trên đầu giường, nhìn chiếc nhẫn đang đeo trên tay mình, khóe môi bất giác nở nụ cười.

Răng rắc một tiếng, thanh âm cửa bị đẩy ra.

An Nhiên không nghĩ tới Phó Quân Hoàng quay lại nhanh như thế, cô giương mắt nhìn về phía cửa, nhất thời sửng sốt, người con gái vẽ mặt giật mình kia là ai?

Mà càng làm cho cô không ngờ tới, khi cô còn chưa kịp chào hỏi, cô nhóc con kia đã lao xuống dưới lầu, vừa chạy vừa hét lớn:

"Khâu Doãn Hiền! Anh nói rõ ràng cho bà đây, người phụ nữ trên lầu kia là như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Nói Cho Cậu Biết Một Bí Mật, Là Tôi Giết Chết Tần Lam (1)

Lúc An Nhiên nghe thấy lời nói như vậy, còn hơi ngây ngốc.

Đây là tình huống gì vậy?

Mà càng làm cho cô không ngờ chính là, tầng dưới lúc này.

Khâu Doãn Hiền bỗng nghe thấy giọng nói dừng mãi, lập tức liền lên tinh thần, anh vọt ra từ phòng bếp như ngọn gió, liền chạy về phía bên này!

Lúc nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của người phụ nữ, sắc mặt của anh từ lúc đầu phần khởi hơi biến thành lạnh lẽo.

Anh không thể làm cho người phụ nữ này quá đặc ý, nếu không cô còn tưởng rằng Khâu Doãn Hiên anh không tức giận!

Vì vậy, anh vô cùng không nể mặt mà trả lại một bộ mặt giả bộ.

“Làm sao, cô ấy là ai, liên quan gì đến em à?” Khâu Doãn Hiên cũng không đi đến, liền đứng ở phòng khách, hai tay vòng ở ngực, mặt mày lạnh lạnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Rõ ràng người phụ nữ đó không ngờ thái độ của Khâu Doãn Hiên là như vậy, trong đôi mắt trong veo thấm đầy nước mắt, nhưng mà cô chính là quật cường không để cho nó rơi xuống.

Thấy thế, trong lòng Khâu Doãn Hiên kêu đau một tiếng, nhưng mà anh chính là cứng miệng, anh nhất định phải làm cho người phụ nữ này biết, Khâu Doãn Hiên anh là có giá, anh là người đàn ông độc thân kim cương, nếu như cô không cần anh, có rất nhiều người cần, anh còn không có trăm lần đến mức không có cô không được!

Lần này nếu người phụ nữ này không nhớ lâu, không chừng lúc nào đó lại chạy trốn.

Bạch Nhã Nhi cắn chặt môi dưới, nhìn Khâu Doãn Hiên, hỏi: “Khâu Doãn Hiên, em lại cho anh một cơ hội cuối cùng, anh nói cho em biết, người phụ nữ tàng trên là ai!”

Nhìn xem, nhìn xem cô gái này làm anh đau lòng biết bao.

Nhưng mà sao cô gái này cứ không nghe lời như vậy chứ? Nếu như cô chịu nghe lời, không phải không có chuyện gì sao?

“Em là gì của anh? Tại sao anh phải nói cho em biết?” Khâu Doãn Hiên đây là hoàn toàn không chịu thỏa hiệp, trước khi Bạch Nhã Nhi nói xin lỗi với anh, thì anh tuyệt đối sẽ không dủi lại.

Cô nàng này đơn giản chính là quá thiếu trừng phạt.

Bạch Nhã Nhi cứ nhìn Khâu Doãn Hiên như vậy, đôi mắt trong trẻo kia mang theo một chút tổn thương: “Được. Em không là gì cả.”

Nói xong, Bạch Nhã Nhi đi xuống cầu thang, tránh người Khâu Doãn Hiên muốn đi.

Lúc Bạch Nhã Nhi tránh anh, Khâu Doãn Hiên cầm lấy tay cô, nhíu mày: “Em muốn đi đâu?”

Bạch Nhã Nhi xoay tay liền đẩy tay anh ra, trong ánh mắt đã không có tổn thương, mà là một mảng cao ngạo lạnh lùng: “Anh tính là gì của em? Tại sao em phải nói cho anh?”

Ái chà, xem ra cô nàng này hoàn toàn là dây dưa với anh.

“Bạch Nhã Nhi, anh cho em biết, em đừng được nước lấn tới với anh!”

Bạch Nhã Nhi lui về phía sau mấy bước: “Khâu Doãn Hiên, anh thế nhưng như vậy, cần gì vẫn quản em đi đâu chứ?”

“Em tưởng rằng không nói gì liền đi sao?” Sắc mặt Khâu Doãn Hiên trở nên rất khó coi, lần trước anh vừa mới tỉnh ngủ, liền phát hiện không có ai bên cạnh, anh gần như dùng mọi nguồn nhân lực của mình, nhưng đều không có tin tức của cô, cô giống như bốc hơi khỏi thế giới.

Nếu như lần này cô đi rồi, dù sao anh vẫn cảm thấy, có thể đời này anh cũng không tìm được cô.

“Liên quan gì đến anh à?” Bạch Nhã Nhi cảm thấy mình chính là bị xem thường, cô lại trốn ra từ chỗ đó, tìm anh, mà cô trở về thì thấy cái gì? Là một người phụ nữ xa lạ ngủ ở trên giường cô từng ngủ.

Đầu tiên cô không có nổi giận, cô biết anh sẽ giải thích cho cô, cô biết anh nhất định là có lý do, người phụ nữ kia không thể nào là người Khâu Doãn Hiên tìm trong thời gian cô biến mất.

Nhưng mà khi cô nhìn tất cả lừa giận xuống, sau khi hỏi ra vấn đề, nhận được đáp án gì?

Anh vậy mà hỏi cô là ai. Hay cho một câu cô là ai.

“Bạch Nhã Nhi! Em —— ”

“Bạch Tịnh Trần, đưa ta rời khỏi chỗ này.” Bạch Nhã Nhi cứ nhìn Khâu Doãn Hiên như vậy, lạnh nhạt nói.

Nghe thấy tên một người xa lạ, Khâu Doãn Hiên hơi ngần ra, nhưng mà bên trong phòng cũng không có xuất hiện người khác.

“Bạch Nhã Nhi, em đừng mong rời khỏi anh, anh...”

“Bạch Tịnh Trần, ta biết bây giờ ngươi đang ở đây, ta trở về với ngươi, ta không... bỏ trốn nữa.” Lúc Bạch Nhã Nhi nói câu này, cô cúi thấp đầu xuống, giọng nói quật cường mà nhiều hơn lại là lạnh lẽo.

Phải, sau này cô không bao giờ bỏ trốn nữa.

Cô sẽ tiếp nhận tất cả sự sắp đặt, bà bà nói rất đúng, đàn ông ở thế giới bên ngoài đều không có ai tốt, thế giới bên ngoài, là hỗn loạn không chịu được, bọn họ không có sự trung thành đáng nói đối với tình cảm, cô phải về nhà, sau này không bao giờ đi đến nơi này nữa.

Quả nhiên, khi Bạch Nhã Nhi vừa mới nói xong, bên trong phòng khách bỗng xuất hiện một bóng dáng.

Lúc Khâu Doãn Hiên nhìn thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện sau lưng Bạch Nhã Nhi, vẻ mặt hơi ngẩn ra.

Người đàn ông này là đến từ chỗ nào vậy?

Còn có, quần áo trên người người đàn ông này là gì vậy? Quần áo trên người giống như là bộ dáng thư sinh thời cổ đại, trường bào màu trắng, tóc dài màu mực được buộc lên cao, trong tay còn thiếu một quạt, nếu không thì đây chính là một Đoàn Dự sống.

Ngũ quan của người đàn ông kia rất tinh xảo, từ trước đến nay Khâu Doãn Hiên chưa từng thấy người đàn ông nào lớn lên tinh xảo đến vậy, cho dù là anh đã thấy phụ nữ, cũng không có bộ dạng tinh xảo như vậy. Tuy là bộ dạng anh ta đẹp nhưng mà không giống phụ nữ, cả người anh ta đều tản ra một luồng khí mạnh mẽ.

Anh nhớ rõ, lần đầu tiên anh gặp Bạch Nhã Nhi, cả người Bạch Nhã Nhi cũng là quần áo thời cổ, khi đó, anh còn tưởng rằng cô chạy đến từ bên trong đoàn phim nào đó.

Nhìn tình hình này, dường như cũng không phải là như thế.

“Anh là ai?” Trong lòng Khâu Doãn Hiên lập tức lộ bộ một tiếng, bước lên trước một bước, nhìn người vừa đến.

Vậy mà người vừa đến chỉ nhàn nhạt nhìn anh một, cái nhìn này Khâu Doãn Hiên mới phát hiện, người đó có một đôi mắt màu bạc, mắt màu bạc rất hiếm thấy trên thế giới này.

Anh chậm rãi đi đến bên cạnh Bạch Nhã Nhi, cung kính nhìn cô, giọng nói dịu dàng như ngọc: “Chúng ta về nhà.”

Bạch Nhã Nhi tự động đưa tay đi nắm lấy tay Bạch Tịnh Trần, đầu vẫn cúi xuống như cũ: “Ừ, về nhà.” Cô không nhìn Khâu Doãn Hiên chút nào, lôi kéo Bạch Tịnh Trần muốn đi.

Hơi thờ phách người Khâu Doãn Hiên lập tức lạnh đi: “Bạch Nhã Nhi, nếu như em dám bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước, anh lập tức sẽ lấy mạng người đàn ông này!”

“Nếu như anh có năng lực.” Bạch Nhã Nhi vút lại mấy chữ này, lôi kéo bàn tay hơi lạnh của Bạch Tịnh Trần mà bắt đầu đi ra ngoài.

Vậy mà, Bạch Tịnh Trần lại dừng lại vào lúc này, anh kéo Bạch Nhã Nhi lại, xoay người, đôi mắt màu bạc cao ngạo lạnh lùng dừng ở trên người Khâu Doãn Hiên:

“Ngươi chính là nam nhân mà chủ thượng yêu thích sao?”

Khâu Doãn Hiên sững sốt, anh không hiểu ý mà Bạch Tịnh Trần nói.

Vậy mà sau khi Bạch Nhã Nhi nghe thấy Bạch Tịnh Trần hỏi câu này, cô lập tức liền nóng nảy: “Bạch Tịnh Trần! Ngươi dám nói!”

Bạch Tịnh Trần lại nói tiếp: “Chủ thượng vì ngươi chịu bao nhiêu đau khổ? Không ngờ, ngươi cũng không gì hơn vậy.” Trên ngũ quan tinh xảo mà hoàn mỹ kia lộ ra vẻ châm chọc hiếm thấy: “Lúc đầu ta đã từng nói với chủ thượng, vì loại người như vậy, người không đáng.”

Bạch Nhã Nhi dùng sức bóp tay Bạch Tịnh Trần, mím chặt môi: “Trở về!”

Bạch Tịnh Trần hừ lạnh thành tiếng với Khâu Doãn Hiên, xoay người muốn đi.

Khâu Doãn Hiên hoàn toàn bị lời nói của Bạch Tịnh Trần làm kinh sợ, chủ thượng trong miệng anh ta là ai, người đàn ông được yêu thích gì? Cô chịu đau khổ gì?

Lúc tầm mắt của anh dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi lần nữa, anh mới phát hiện, tư thế bước đi của Bạch Nhã Nhi có hơi không bình thường.

Anh bước nhanh về phía trước, bắt lấy cánh tay Bạch Nhã Nhi, đôi mắt đỏ lên, gào lớn tiếng: “Bạch Nhã Nhi, em nói cho anh biết lời anh ta vừa nói là có ý gì!”

“Anh ta đều là nói lung tung, không có ý gì.”

“Em tưởng lừa gạt anh cho qua à? Anh cho em biết, không có cửa đâu!”

“Khâu Doãn Hiên, anh còn muốn thế nào? Bây giờ anh đã có người phụ nữ khác, em đã rút lui rồi, anh còn muốn em như thế nào? Hả? Anh muốn một

chồng hai vợ sao? Hay là thế nào? Em cho anh biết, cho dù là Bạch Nhã Nhi em có hèn hạ cũng không hèn hạ đến mức đó!” Lần này Bạch Nhã Nhi là hoàn toàn nóng nảy, lần đầu tiên cô lớn tiếng gào lên với Khâu Doãn Hiên.

Cô chính là cảm thấy không đáng cho mình.

Lúc đầu cô vì phạm truyền thống của bọn họ, cô bỏ trốn khỏi đất nước của cô, lúc đến thành phố này, lúc gặp được Khâu Doãn Hiên, cô liền biết, vận mệnh của cô đã bắt đầu rồi.

Cô chủ động trở về đất nước của mình, chịu trừng phạt trong tiếng phản đối, cô bỏ xuống tất cả ánh hào quang, chỉ vì có thể ở cùng anh cả đời, vậy mà, anh cho cô cái gì?

Đàn ông, quả nhiên đều là không đáng tin sao?

Khâu Doãn Hiên sốt ruột, anh không ngờ chuyện sẽ phát triển đến bước này: “Không phải! Cô ấy không là gì cả, giữa anh và cô ấy không có quan hệ!”

Bạch Nhã Nhi cười lạnh: “Không có quan hệ? Khâu Doãn Hiên, anh xem em là đứa bé không hiểu chuyện đời à? Khâu Doãn Hiên, coi như mất em mùi, em...”

“Không không không, mất em không mùi, em xem mất em rất tốt mà. Anh và cô ấy thật sự không có quan hệ gì, kia không phải đều là anh nói lấy sao? Ai bảo em đột nhiên biến mất chứ? Ai bảo lúc em đi cũng không nói với anh một tiếng chứ? Anh cho là em không cần anh nữa, anh còn suýt truy nã toàn cầu.” Khâu Doãn Hiên bắt đầu không ngừng giải thích, bây giờ anh chỉ cần biết, trong thời gian cô mất tích này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tại sao em phải tin anh?” Bạch Nhã Nhi nắm chặt tay Bạch Tịnh Trần, cố gắng không ché cơ thể của mình, không để cho mình run rẩy.

Thực ra cô tin tưởng anh, vào ngày đầu tiên anh nhặt cô sắp chết đuối về nhà, cô liền tin tưởng anh là người tốt vô điều kiện. Chỉ cần là lời anh nói, cô đều sẽ tin tưởng anh.

Chỉ là lúc này đây, cô sợ cô tin nhầm người, bây giờ cô quay về đất nước của mình, mặc dù không có hào quang như lúc trước, sẽ sống dưới ánh mắt khác thường của người khác, nhưng mà bọn họ đều sẽ chấp nhận cô quay về, bọn họ sẽ tha thứ cho cô.

Chẳng qua là cô, chọn sai người, mà thôi.

Lúc Khâu Doãn Hiên đang vô cùng sốt ruột, Phó Quân Hoàng nấu cháo xong từ trong phòng bếp mang cháo mềm dẻo và ít dưa cải ra.

Thấy Phó Quân Hoàng, Khâu Doãn Hiên giống như nhìn thấy cứu tinh.

Anh cũng không để ý ánh mắt lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, lôi kéo Phó Quân Hoàng chạy về phía Bạch Nhã Nhi: “Em nói người đàn ông của người phụ nữ kia là cậu ấy! Cô ấy và anh không có quan hệ gì, nếu như em không tin, em có thể hỏi cậu ấy!”

Lúc Phó Quân Hoàng ở trong phòng bếp không phải là không có nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ là nội dung câu chuyện anh cũng không có chú ý, anh chỉ là kiên nhẫn nấu cháo cho bảo bối của mình, cháo lúc trước cô giúp việc nhà Khâu Doãn Hiên nấu cũng không ngon, ít nhất ở trong mắt của Phó Quân Hoàng là không ngon, vì vậy anh nấu lại một nồi nhỏ.

Lúc ánh mắt làm người khiếp sợ kia dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi, Bạch Nhã Nhi vậy mà cảm thấy rét lạnh cả người, người đàn ông này rất mạnh.

“Đừng làm ồn.” Âm ỉ lớn tiếng như vậy, bảo bối nhà anh sẽ nghỉ ngơi không tốt.

Dĩ nhiên Khâu Doãn Hiên biết người đồng minh này đang suy nghĩ gì, nhưng mà bây giờ anh cần chữa cháy, anh cầm tay Phó Quân Hoàng: “Lão đại, cậu mau nói cho cô ấy biết người kia là bảo bối của cậu, không có quan hệ gì với tôi.”

Phó Quân Hoàng nhũn mảy, tầm mắt nhìn về phía tầng trên, rồi sau đó tầm mắt lại trở về trên người Khâu Doãn Hiên: “Cầm miệng.”

Khâu Doãn Hiên trực tiếp quỳ: “Hiệu quả cách âm trong nhà rất tốt! Không âm ỉ đến bảo bối nhà cậu! Tôi cho cậu biết, hai người trước mặt nói Phó An Nhiên là người phụ nữ của tôi, nói tôi với cô ấy... Tôi phi, cậu đừng nhìn tôi như vậy, không phải là tôi nói, tôi giải thích với bọn họ, tôi không có quan hệ gì với bảo bối nhà cậu, nhưng mà bọn họ không tin!”

Anh chỉ là truyền đạt lại lời nói mà thôi, vừa rồi anh không có thật sự làm gì cô nhóc An Nhiên kia, Phó Quân Hoàng có đến nỗi dùng ánh mắt lạnh lẽo này nhìn anh không?

Tầm mắt Phó Quân Hoàng bỗng dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi, đôi mắt kia quả thực là có thể giết chết người.

Bạch Tịnh Trần bước lên trước, lần đầu tiên gương mặt ôn hòa kia lộ ra một chút căng thẳng, anh bảo vệ Bạch Nhã Nhi ở sau lưng, tầm mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng.

“Của tôi!” Phó Quân Hoàng vút lại câu này, mang cháo và dưa cải trực tiếp đi lên tầng.

Chắc bảo bối của anh đói bụng lắm rồi.

Bạch Nhã Nhi có hơi kinh ngạc nhìn hành động của Phó Quân Hoàng, sau đó tầm mắt lại trở về trên người Khâu Doãn Hiên.

“Anh nói anh không có quan hệ gì với An Nhiên, em suy nghĩ một chút, vừa rồi anh có nói anh có quan hệ với cô ấy sao?” Thấy bộ dạng Bạch Nhã Nhi muốn tiếp tục tức giận, anh phất phất tay: “Được rồi được rồi, anh nói những lời đó không phải là bởi vì đang giận sao? Em đừng giận anh, anh không có tìm người phụ nữ khác, từ đầu đến cuối bên cạnh anh cũng chỉ có một người phụ nữ là em, em cũng bỏ trốn rồi, anh có thể không nóng nảy sao?”

Nhìn xem, xem lời nói của Khâu Doãn Hiên người ta có bao nhiêu uất ức.

Này nếu như An Nhiên ở bên cạnh anh, cô nhất định sẽ không lưu tình chút nào mà tát anh một bạt tai.

Bạch Nhã Nhi dao động, thật ra thì lúc đầu cô cũng nghi ngờ, nhưng mà cô vẫn là không có cách nào nhận được: “Em chính là biến mất hai tháng này, anh liền cho người khác ở phòng của em”

“Bà cô của tôi ơi, từ khi em đến nhà này, rốt cuộc em đều là ở chỗ nào hả.” Bắt đầu từ ngày đầu tiên anh nhặt cô về, buổi tối cô đều là ở trong phòng anh, mà căn phòng cô đang nói đến, chẳng qua chỉ là chỗ cô để đồ mà thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Nhã Nhi lập tức liền đỏ lên.

Thấy bộ dạng cô như vậy, Khâu Doãn Hiên biết mình thành công, tiểu bảo bối của anh đã không tức giận nữa. Nếu cô đã không tức giận, vậy thì anh phải tính toán với Bạch Tịnh Trần chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Nói Cho Cậu Biết Một Bí Mật, Là Tôi Giết Chết Tần Lam (2)

Editor: Norah

Bạch Tịnh Trần biết chuyện đã được giải quyết, thấy bộ dạng của chủ thượng mình, anh biết cô chắc sẽ không theo anh về nhà.

Trong nháy mắt lúc anh buông Bạch Nhã Nhi ra, Bạch Nhã Nhi bị Khâu Doãn Hiên kéo lại, lập tức kéo cô vào trong ngực của mình, lúc cô còn chưa kịp kêu lên, tay anh đã giam chặt ở hông cô, giọng điệu không tốt hỏi cô:

“Nào, bảo bối của anh, bây giờ không phải là em nên nói cho anh biết, quan hệ của em và Bạch Tịnh Trần này sao?”

Bạch Nhã Nhi ngẩn ra, cô có hơi luống cuống nhìn Bạch Tịnh Trần, trong khoảng thời gian ngắn cô vậy mà không biết trả lời như thế nào.

“Thanh mai trúc mã.” Bạch Tịnh Trần nhàn nhạt trả lời: “Từ khi muội ấy sinh ra, ta đã ở bên cạnh muội ấy.”

Chân mày Khâu Doãn Hiên lại hung hăng nhảy dựng, thanh mai trúc mã? Vừa sinh ra đã ở cùng một chỗ?

“Anh đây là tuyên chiến với tôi sao?” Khâu Doãn Hiên ưỡn ngực, mặc dù về dáng dấp anh thua kém Bạch Tịnh Trần này, nhưng mà về năng lực và tài lực, tuyệt đối cao hơn anh ta không biết bao nhiêu bậc, huống hồ, người mà cô nhóc nhà anh yêu chính là anh.

Nghĩ đến người cô nhóc trong ngực yêu sâu đậm là mình, anh liền không nhận được mà mặt mày rạn rở.

“Người không xứng.” Bạch Tịnh Trần bình thản nhìn anh.

Khâu Doãn Hiên như rụng mày.

Bạch Nhã Nhi gấp gấp, cô lôi kéo quần áo của Khâu Doãn Hiên: “Anh đang nói cái gì vậy, Tịnh Trần anh ấy không thích em, em với anh ấy mà nói chính là một người em gái cần sự bảo vệ.”

Khâu Doãn Hiên hơi giật mình, xem ra là lúng túng, mặc kệ nói như thế nào, người đó cũng là người nhà mẹ đẻ của cô nhóc, ầm ỹ quá căng cuối cùng cũng không ổn.

“Xin lỗi, tôi chỉ là quá lo lắng cô nhóc này yêu người khác thôi, cô ấy chạy rồi tôi lại không tìm được, đến lúc đó nếu như cô ấy chạy không thấy nữa, tôi cũng không biết đi đâu để tìm. Cho nên...”

“Hiểu.” Thật thần kỳ, Bạch Tịnh Trần vậy mà không có tức giận, mà là kiên nhẫn trả lời lại.

Khâu Doãn Hiên coi như là đã nhìn ra được, thoát nhìn Bạch Tịnh Trần này ôn nhuận như ngọc, nhưng mà tính tình lại là yêu ghét vô cùng rõ ràng, chỉ cần bạn ôn hòa nói chuyện với anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ không lên mặt với bạn.

Quả nhiên là quân tử như ngọc.

Mà bên trong phòng của An Nhiên lúc này.

Phó Quân Hoàng dứt cháo cho An Nhiên, vẻ mặt vô cùng chuyên chú, An Nhiên lại lắng nghe tiếng động dưới tầng, cô cố ý để cho Phó Quân Hoàng giữ lại một khe hở ở cửa phòng, như vậy, cô liền có thể nghe thấy tiếng động dưới tầng, mặc dù rất không rõ, nhưng mà hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể nghe được một chút.

“Lão soái ca, người bên dưới là người của Khâu Doãn Hiên sao?” Từ từ nuốt cháo trong miệng xuống, An Nhiên hỏi Phó Quân Hoàng.

Sau khi Phó Quân Hoàng ừ một tiếng, tiếp tục dứt: “Mặc kệ.” Bọn họ hoàn toàn không có quan hệ nào với anh ta, không cần thiết lãng phí tâm tư để nghĩ đến vấn đề của người khác.

“Nhưng mà em muốn đi xuống.” Vừa rồi cô còn chưa có nhìn kỹ bộ dạng của cô gái kia thế nào.

“Không được.” Phó Quân Hoàng nhíu mày nhìn An Nhiên, bây giờ cả người cô đều không có sức, sao có thể đi xuống tầng được?

“Lão soái ca, anh ôm em đi xuống. Không sao đâu, em chính là muốn nhanh chân đến xem.” An Nhiên cười với Phó Quân Hoàng, dưới tình huống bình thường, An Nhiên sẽ không có lòng hiếu kỳ, nhưng mà đối với người phụ nữ của Khâu Doãn Hiên, cô vẫn là rất tò mò.

Người phụ nữ có thể chế ngự Khâu Doãn Hiên, thủ đoạn nhất định không đơn giản.

Cô muốn biết, rốt cuộc người phụ nữ đó là ai.

“Ăn xong.”

An Nhiên cười nói được, nhận bát nhỏ từ trong tay Phó Quân Hoàng, uống một hớp hết toàn bộ cháo, rồi sau đó nói với anh: “Ăn xong rồi. Lát nữa chắc chắn còn có thể có bữa tối, anh ôm em xuống trước đi.”

Phó Quân Hoàng bắt đầu đi, đối với yêu cầu của cô, từ trước đến nay anh đều sẽ không từ chối.

Sau khi sửa sang lại quần áo cho cô xong, anh ôm cô theo kiểu công chúa đi xuống tầng.

Mà lúc này, Khâu Doãn Hiên còn đang ngồi trên ghế sofa không ngừng nhìn Bạch Tịnh Trần lúc nhìn thấy Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên xuống dưới, anh lập tức đứng bật dậy, vội vàng đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh.

“Cậu làm cái gì vậy? Cơ thể cô nhóc... có thể chịu được à?”

Bạch Nhã Nhi và Bạch Tịnh Trần cũng cùng lúc đứng lên, vì lý do lễ phép, bọn họ không thể tiếp tục ngồi.

Phó Quân Hoàng không nói câu nào với Khâu Doãn Hiên, nhưng mà An Nhiên cười nói với Khâu Doãn Hiên: “Tôi chính là muốn nhìn thấy bộ dạng người phụ nữ mà anh bắt lấy.”

Lời này của An Nhiên làm vẻ mặt Khâu Doãn Hiên lập tức đỏ lên.

Mà sau khi giọng nói của An Nhiên vang lên, Bạch Tịnh Trần vốn đang cup mắt xuống bỗng ngẩng đầu lên, tầm mắt anh gắt gao dừng ở trên người An Nhiên, nhưng mà lúc này An Nhiên đang được Phó Quân Hoàng ôm vào trong ngực, anh cũng không nhìn rõ bộ dạng của cô.

Nghe thấy An Nhiên nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Nhã Nhi hoàn toàn đỏ lên.

Nghĩ đến chuyện mình vừa mới làm, thật sự là... thật là mất mặt!

Khâu Doãn Hiên ôm cô nhóc đang xấu hổ vào trong ngực mình, xoa đầu cô, cười: “Sao vậy? Còn biết xấu hổ sao? Đây là An Nhiên, Phó An Nhiên, là bảo bối của người đàn ông này.”

Bạch Nhã Nhi đỏ mặt chào hỏi với An Nhiên: “Vừa rồi, thật sự là xin lỗi, tôi... Tôi không ngờ...”

“Không sao cả, có thể hiểu được.” An Nhiên mỉm cười nhìn Bạch Nhã Nhi, cô gái này thật đơn thuần, chuyện này cũng có thể đỏ mặt thành như vậy.

Bạch Nhã Nhi nghe thấy lời này, dĩ nhiên liền cúi đầu khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, trực tiếp rúc vào trong ngực Khâu Doãn Hiên.

Dĩ nhiên Khâu Doãn Hiên rất hưởng thụ, anh xoa đầu cô nhóc, khẽ môi gọi lên một chút ý cười hạnh phúc.

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên đến ngồi trên ghế sofa, nhìn nhìn quần áo trên người cô, sau khi cảm thấy không có gì không ổn, anh mới đắp chăn mỏng trên tay mình lên chân cô.

Khâu Doãn Hiên nhìn thẳng: “Tôi nói lão đại, nhiệt độ bên trong phòng là vừa vặn.” Hoàn toàn không cần đáp cái gì cả.

Phó Quân Hoàng không có quan tâm anh, về mặt chính là chuyên chú dừng ở trên người An Nhiên hỏi cô: “Có rất khó chịu hay không?”

An Nhiên lắc đầu, cô kéo tay Phó Quân Hoàng: “Không có khó chịu. Nếu như khó chịu, thì em sẽ nói cho anh biết.”

“Khoe ân ái sẽ chết sớm đấy.” Khâu Doãn Hiên ôm Bạch Nhã Nhi nói lời này.

Phó Quân Hoàng cũng không quan tâm anh, ôm An Nhiên, tầm mắt cũng không có rời đi chút nào. Bạch Nhã Nhi liền dè dặt quan sát Phó Quân Hoàng, từ lúc cô bắt đầu gặp anh lần đầu tiên, cô cảm thấy người đàn ông kia quá lạnh, không ngờ, người đàn ông lạnh lẽo không có nhiệt độ như vậy mà lại bởi vì người tên là Phó An Nhiên kia mà tan biến, trở nên... dịu dàng như vậy.

“Hai người nhất định, rất yêu nhau đúng không?” Bạch Nhã Nhi cẩn thận hỏi An Nhiên.

Bạch Nhã Nhi lúc này hoàn toàn khác với lúc đầu, thoát nhìn cả người cô cực kỳ điềm đạm, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với người cao quý lạnh lùng vừa rồi.

Thấy Bạch Nhã Nhi như vậy, Khâu Doãn Hiên không chỉ nghi ngờ một lần, rốt cuộc là cô lớn lên ở trong một gia đình thế nào, cao quý lạnh lùng dễ thương, cô vậy mà đều có thể dễ dàng điều khiển trong tay, đơn giản chính là... người tài giỏi!

Ánh mắt Phó Quân Hoàng trở nên dịu dàng, anh thích người khác nói anh với bảo bối như vậy.

“Yêu nhau.” Trên khóe môi anh gọi lên một chút ý cười đơn thuần, ý cười rực rỡ hiếm thấy.

An Nhiên hoàn toàn không để ý có người ngoài ở đây hay không, cô lại gần trước mặt anh, khẽ hôn một cái lên trên môi anh.

“Chúng tôi rất yêu nhau.” Lúc nói lời này, An Nhiên dựa vào ở trong ngực Phó Quân Hoàng, tầm mắt dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi, giọng nói nhẹ nhàng.

Bạch Nhã Nhi nghiêng đầu, nhìn kỹ An Nhiên, dường như cô đã gặp cô ấy ở đâu đó, bỗng nhiên cảm thấy nhìn rất quen.

Mà lúc này Bạch Tịnh Trần cũng có cảm giác giống cô.

Nhìn rất quen, dường như là anh đã gặp cô ở đâu đó.

Nhưng mà điều này là không thể, Bạch Tịnh Trần là lần đầu tiên ra khỏi nước, lần đầu tiên đến đây, tuyệt đối không thể nào từng gặp Phó An Nhiên. Vậy thì... người này là ai?

Đột nhiên, một gương mặt xuất hiện trong đầu anh, anh bỗng cả kinh, lập tức đứng dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của Bạch Nhã Nhi, đi đến bên cạnh An Nhiên, ngay trước ánh mắt khiếp sợ của mọi người, quỳ một chân trên đất, một tay để ở trước ngực, cúi đầu, giọng nói cung kính:

“Chủ thượng!”

Tất cả mọi người bị tình huống bất thành linh dọa sợ, người này có bệnh à?

Khâu Doãn Hiên vui vẻ, vừa mới bắt đầu Bạch Tịnh Trần này gọi bảo bối của anh là chủ thượng, một hồi này lại đổi thành bảo bối của Phó Quân Hoàng, xem ra người nọ là tính giành một người trong hai người này.

Nhưng mà điều Khâu Doãn Hiên không nghĩ đến chính là phản ứng của Bạch Nhã Nhi, tầm mắt cô kinh ngạc dừng ở trên người An Nhiên, cô không thể tin nhìn Bạch Tịnh Trần.

“Tịnh Trần, người đây là đang làm gì?”

Bạch Tịnh Trần hít một hơi thật sâu, thật ra anh cũng không ngờ, anh cũng không hiểu vì sao chủ thượng lại trở nên trẻ tuổi như vậy, anh không nghĩ ra, bà bà không nói cái gì cho anh cả, chỉ là cho anh đi theo Nhã Nhi ra ngoài một chút, âm thầm bảo vệ cô, bà nói cho anh biết lần này ra khỏi nước sẽ mang đến niềm vui không nhỏ, chẳng lẽ, chính là người trước mặt sao?

Lúc đầu An Nhiên cũng không có chú ý đến Bạch Tịnh Trần, vì vậy lúc Bạch Tịnh Trần quỳ xuống trước người cô, lúc nghe thấy chủ thượng, cô thật là hơi giật mình.

Toàn thân là quần áo cổ đại, đây là mới đi ra từ phim trường à?

Nghi ngờ nhìn về phía Khâu Doãn Hiên, Khâu Doãn Hiên lắc đầu nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

“Tôi nói, có phải anh nhận lầm người rồi hay không?” An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng sắp nổi giận lại, nhàn nhạt nói.

Bạch Tịnh Trần ngẩng đầu cẩn thận nhìn An Nhiên, dĩ@en*dyan(lee^qu.domn) dường như là có hơi khác, anh... hình như thật sự nhận lầm người.

Chỉ là vì sao cảm giác lại giống nhau như vậy? Hơn nữa trên người bọn họ đều có hương thơm hoa sen nhàn nhạt, mặc dù rất nhạt, nhưng mà đối với anh mà nói lại là cực kỳ nồng, người bình thường thì không ngửi được.

“Xin lỗi.” Bạch Tịnh Trần cũng không nói thêm cái gì, anh bình tĩnh đứng dậy, trên gương mặt tuyệt đẹp thiên hạ mang theo vẻ mặt không biểu cảm làm An Nhiên khen ngợi.

An Nhiên lắc đầu, tỏ vẻ không sao cả.

Chỉ là An Nhiên không biết, hành động đơn giản này của Bạch Tịnh Trần lại làm cho Phó Quân Hoàng kéo anh vào danh sách đen của mình, người dám có suy nghĩ với bảo bối của anh, đều không có kết cục tốt.

Tần Môn.

Diêm Từ Diệp bận rộn ngồi ở bên trong phòng làm việc, nhìn mail vừa mới gửi đến máy tính, anh nhanh chóng gõ gì đó, bộ dạng giống như trả lời mail. Mà, cũng vào lúc này, cửa phòng làm việc vốn đang đóng chặt bị người bên ngoài đẩy ra.

“Không phải tôi đã nói, không thể có ai đến làm phiền tôi sao?” Diêm Từ Diệp cũng không ngẩng đầu, tầm mắt vẫn dừng ở trên máy tính như cũ, thoát nhìn về mặt anh cũng không tốt, giọng nói bỗng lạnh đi: “Đều đi ra ngoài cho tôi.”

Vậy mà đợi hồi lâu, cũng không thấy có người đi ra ngoài, bỗng nhiên Diêm Từ Diệp đưa mắt bắn thẳng đến trên người đến.

Chỉ là này không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cả người anh đều ngơ ngẩn.

Chỉ thấy một người đàn ông toàn thân đồ đen đang ngồi trên ghế sofa, anh vắt chéo hai chân, trên khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, ánh mắt cứ lạnh lạnh như vậy dừng ở trên người Diêm Từ Diệp.

“Sao anh lại chịu xuất hiện vậy?” Trong giọng nói Diêm Từ Diệp mang theo một ít cười khở: “Anh vậy mà vừa đi chính là mười mấy năm.”

Người đến nhìn Diêm Từ Diệp, ánh mắt rét lạnh: “Quan hệ giữa gia và Phó An Nhiên là gì.”

Diêm Từ Diệp hơi sững sờ: “Anh cũng phát hiện ra cái gì sao?” Mặc dù anh không biết người này là đi đâu, nhưng mà anh biết, người này nhất định không có từ bỏ việc đi tìm gia, anh ta là một trong số bọn họ, có tình cảm sâu nhất với gia.

Năm đó gia nhận nuôi tổng cộng ba đứa nhỏ, một là anh và Kiều Từ Du, mà một người khác, đó là người trước mặt này.

Người trước mặt này là đứa nhỏ Tần gia nhận nuôi sớm nhất, mà anh và Kiều Từ Du là nhận nuôi sau này, chỉ là khi bọn họ xuất hiện ở Tần Môn, người này đã được gia sắp xếp ở trong bóng tối, hiếm khi xuất hiện trong mắt mọi người, vì vậy bọn họ cũng không được gặp mặt, mà người này cũng chỉ lớn hơn anh ba tuổi mà thôi.

Diêm Từ Diệp vẫn luôn biết, ngoại trừ Bàn Đôn thì Tần gia, thích nhất chính là người trước mặt này, anh vĩnh viễn đều là người nghe lời nhất trong ba người bọn họ, anh sẽ không nghi ngờ bất kỳ lời gia nói, chỉ cần là mệnh lệnh gia đưa ra, anh chưa bao giờ hỏi tại sao, anh chỉ biết im lặng đi làm.

Chỉ là sau khi tổ chức xong tang lễ cho Tần gia, anh liền biến mất, giống như biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này, không có bất kỳ dấu vết nào.

“Anh quá cố chấp với Phó An Nhiên.” Trong giọng nói cứng nhắc mang theo một ít nghi ngờ, chính là bởi vì anh quá rõ tình cảm của Diêm Từ Diệp với Tần gia, cho nên anh mới dám xác định giữa Tần gia với Phó An Nhiên kia có quan hệ gì đó.

Nhưng mà anh thấy kỳ lạ là, ngay từ mười bốn năm trước Tần gia đã qua đời, nhưng mà năm nay Phó An Nhiên này mới mười tám tuổi, anh không nhớ rõ năm đó gia có từng tiếp xúc với đứa nhỏ nào.

Diêm Từ Diệp dựa lưng vào trên ghế sofa, cả người một mùi vuốt sống mũi của mình: “Nếu như tôi nói, Phó An Nhiên chính là Tần gia, anh có tin hay không?”

Quả nhiên, người nọ chột ngẩn ra, anh không thể tin nhìn Diêm Từ Diệp này: “Cậu có biết mình đang nói cái gì không?”

“Anh xem, tôi biết là anh sẽ có phản ứng như vậy mà.” Diêm Từ Diệp cười khở: “Nhưng mà, Phó An Nhiên chính là Tần Lam, ở trong thân thể của Phó An Nhiên, là Tần gia mà chúng ta tìm mười bốn năm.”

“Diêm Từ Diệp! Anh điên rồi!” Sao có thể có chuyện ly kỳ như vậy! Đừng nói thì thể của Tần gia năm đó đã không tìm thấy, đừng nói chỉ là nếu như linh hồn Tần gia ở trong thân thể của Phó An Nhiên, tại sao cô không trở về Tần Môn tìm bọn họ?

“Tôi cảm thấy tôi là điên rồi.” Diêm Từ Diệp bùm mặt: “Ngay lúc tôi suýt chút giết chết Phó An Nhiên, tôi đã thừa nhận, bất kể là giọng điệu nói chuyện hay thái độ của cô ấy, cô ấy đều là Tần gia... Cô ấy là gia của, chúng ta... Nhưng mà tôi suýt nữa lại giết cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 178: Nói Cho Cậu Biết Một Bí Mật, Là Tôi Giết Chết Tần Lam (3)

Chân mày người đến càng nhíu chặt lại, Phó An Nhiên thật sự là Tần gia sao? Hèn gì, hôm đó lúc cô nhìn anh, ánh mắt lại kỳ quặc như vậy, có lẽ, lúc đó cô cũng đã nhận ra anh rồi? Chỉ là ngại thân phận của mình, cô cũng không thừa nhận anh.

Lại nói, gia đã sớm chán ghét cuộc sống ở Tần Môn, cho nên cô trực tiếp lựa chọn từ bỏ Tần Môn? Cô muốn yên ổn trôi qua cuộc sống của mình ở nhà họ Phó?

Nhưng mà cho dù như vậy, tại sao cô không tìm bọn họ, không thừa nhận bọn họ chứ? Cho dù có thừa nhận, cô cũng có thể không cần tiếp nhận Tần Môn, bọn họ có thể che chở cho cô sống cuộc sống mà cô muốn.

“Chuyện xảy ra mười bốn năm trước, cậu còn nhớ rõ được bao nhiêu?” Người đến nhìn Diêm Tử Diệp vẻ mặt đau khổ, hơi nhíu lông mày.

Diêm Tử Diệp lắc đầu: “Rất nhiều chuyện, trong đầu rất loạn, tôi không biết... Nhưng mà có giọng nói của một người không ngừng nói với tôi, năm đó là tôi giết chết Tần gia, là tôi... giết chết Tần gia!”

Người đến bỗng cả kinh, núm cổ áo anh ta lại: “Giọng nói gì? Có phải là giọng nói của phụ nữ hay không?”

“Đúng, giọng nói của phụ nữ. Tôi không nhìn rõ mặt mũi của người đó, chỉ cần tôi nghĩ, đầu sẽ đau đến nứt ra, tôi...”

Người đến chợt buông cổ áo Diêm Tử Diệp ra: “Chuyện năm đó, không có liên quan gì đến cậu.” Chân mày càng nhíu chặt lại: “Tôi điều tra chuyện này mười bốn năm, tuy nhiên trong mười năm, đáp án mà tôi tra được luôn là cậu ra tay, nhưng mà trong bốn năm sau đó, thứ tôi điều tra được càng lúc càng không đúng, chuyện năm đó, có lẽ không liên quan gì đến cậu.”

Diêm Tử Diệp ngẩn ra nhìn người đến: “Không, không, là tôi giết gia, là tôi hạ lệnh, là tôi cho người ra tay ở trên máy bay, tôi...”

“Diêm Tử Diệp, chuyện năm đó có mờ ám, cậu tra kỹ một chút. Tôi còn có việc, đi trước.” Người đến không nói thêm gì, xoay người muốn đi.

“Khoan đã!” Diêm Tử Diệp nhanh chóng gọi anh lại: “Tại sao anh nói, không phải là tôi giết chết gia?”

“Bởi vì cậu yêu người như sinh mạng. Còn nữa, tra kỹ Caesar, anh ta nhất định có vấn đề.” Nói xong, người đàn ông hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Bởi vì cậu yêu người như sinh mạng.

Cả người Diêm Tử Diệp đều tê liệt ngồi ở ghế.

Không ngờ, người duy nhất trên thế giới này tin tưởng anh, lại là anh ta.

Sau khi anh cũng không tin mình, sau khi anh cũng đã từ bỏ, không ngờ anh ta sẽ nói với anh, năm đó người giết chết Tần gia không phải anh, bởi vì anh yêu cô như sinh mạng.

Sao anh lại quên mất, nếu như Tần gia mà anh yêu sâu đậm chết rồi, vậy thì anh còn sống để làm gì? Đến bây giờ anh vẫn luôn không có đi theo Tần gia, chẳng qua là vì muốn tra ra chân tướng năm đó.

Chỉ là cuối cùng anh tra được, lúc tất cả chân tướng đều phơi bày trước mặt anh, anh không có cách nào tin sự thật là anh đã giết Tần gia.

Bóng đêm, trời dần dần trở nên tối lại.

Năm nay dường như tuyết rơi đặc biệt nhiều, chẳng biết lúc nào mà trong bầu trời đêm đã bắt đầu rơi hoa tuyết.

Lúc Lại Tư gõ cửa đi vào thư phòng của Caesar, Caesar đang đứng trước cửa sổ sát đất, say sưa nhìn hoa tuyết rơi xuống dưới ánh đèn lớn.

Thấy cửa sổ sát đất đang mở rộng, Lại Tư vội vàng đóng cửa sổ sát đất lại, ngăn hoa tuyết tiếp tục bay vào trong, rồi sau đó bất mãn nhìn Caesar nói:

“Chủ nhân, sao gần đây người luôn đứng ngăn người ở bên cửa sổ? Gió đêm này lạnh, sẽ bệnh.”

Caesar cũng không có nhúc nhích, tầm mắt dừng ở hoa tuyết bay vào ở trên sàn nhà, chỉ là hoa tuyết vừa bay vào trên sàn nhà liền tan thành nước.

“Lại Tư, cậu nói xem tôi làm như vậy đúng không?” Caesar âm u hỏi.

“Sao?” Lại Tư không hiểu Caesar đang nói cái gì, rút một tờ giấy ra, lau ít nước trên sàn nhà.

Nhìn Lại Tư ngồi xổm trên mặt đất lau sàn nhà, Caesar lập tức nói: “Lại Tư, tôi nói cho cậu biết một bí mật.”

Cơ thể Lại Tư hơi cứng lại: “Chủ nhân, người vẫn là không cần nói cho tôi.”

“Tại sao vậy hả?” Caesar nở nụ cười: “Lại Tư không hồ là người tôi xem trọng, vẫn hiểu phép tắc như vậy. Sợ biết càng nhiều, sẽ chết càng nhanh sao? Yên tâm, cậu là trợ thủ đắc lực của tôi, sao tôi có thể để cho cậu chết chứ?”

“Nếu đã là bí mật, chủ nhân người vẫn tiếp tục giữ đi. Tôi... không thích hợp nghe.” Thoạt nhìn Lại Tư là đắn đo hồi lâu, rồi mới trả lời.

“Không sao cả, đến đây tôi nói cho, tôi chỉ nói cho một mình cậu, ai cũng không nói.”

Về mặt Lại Tư hoàn toàn là cứng đờ.

Caesar từ từ lại gần Lại Tư, sau đó gần như là dán vào lỗ tai anh ta khẽ nói, anh gần từng chữ từng chữ một:

“Tôi, là tôi, Tần Lam là chết ở trong tay tôi, chuyện xảy ra năm đó ở Tần Môn, đều là do tôi làm.” Anh cười ha ha: “Không có ai ngờ, cho dù là bọn họ đi tra chuyện năm đó, người ra tay đều là Diêm Từ Diệp. Cậu xem, lúc đó tôi rất thông minh. Lại Tư, cậu không biết chủ nhân cậu lợi hại bao nhiêu đâu, lúc đó tôi vì tiến vào thị trường Hoa Hạ, tôi đã ẩn núp ở bên cạnh cô ấy nửa năm, sau đó... Sau đó, tôi thành công rồi...”

Về mặt Lại Tư càng lúc càng cứng ngắt, anh biết mình biết càng nhiều, càng chết nhanh hơn, nên nghe thì nghe, không nên nghe thì không nghe, chính là nguyên tắc làm việc từ lâu nay của anh.

“Chủ nhân, người nên nghỉ ngơi rồi.”

“Nhưng mà, nhưng mà tôi hối hận. Lại Tư, tôi hối hận rồi. Tại sao năm đó tôi lại dùng khuôn mặt đó với cô ấy chứ? Tôi là muốn nói cho cô ấy biết tôi là ai, cho cô ấy nhìn bộ dạng của tôi, có phải cô ấy sẽ nhớ được tôi hay không? Có phải cho dù là cô ấy biến thành Phó An Nhiên, cũng đến tìm tôi trả thù hay không? Mà không phải là đặt toàn bộ sự chú ý trên người Diêm Từ Diệp?” Caesar bắt đầu tự lẩm bẩm giống như là đang say.

Lại Tư hít một hơi thật sâu, rồi sau đó mới hỏi: “Chủ nhân, tôi không biết là năm đó xảy ra chuyện gì, cho dù là chủ nhân người thật sự giết Tần Lam, vậy cũng đã là quá khứ. Cho dù chủ nhân người hối hận cũng vô dụng đúng không? Tần Lam chết rồi, Phó An Nhiên là Phó An Nhiên, không có quan hệ gì với Tần Lam.”

Caesar chưa xót lắc đầu: “Cậu nha, không hiểu, Lại Tư à, cậu không hiểu gì cả.. không hiểu.”

Thấy Caesar như vậy, cả người Lại Tư gần như đều đứng im tại chỗ.

Anh không hiểu sao? Anh... Sao lại có thể không hiểu chứ?

Bên trong nhà máy bỏ hoang.

Lúc Lam Nhược Khê mang vài người đi vào, tầm mắt rất khó chịu quét trên người Lãnh Hạo vài lần: “Không có chuyện gì thì đưa người đến đây làm gì? Trực tiếp giết không được sao?”

“Bên cạnh cậu ta có rất nhiều vệ sĩ.” Vì vậy lúc bắt anh ta đến đây tồn một chút sức.

Về mặt Lam Nhược Khê đầy vạch đen, bên cạnh có rất nhiều vệ sĩ với chỗ này, có liên quan gì à?

Chỉ là nhìn bóng dáng bị trùm vải đen trên đầu, Lam Nhược Khê cười cười, cô nháy mắt với Lãnh Hạo, Lãnh Hạo hiểu ý, lấy roi da ra, trong một tiếng xé gió, vài kia bị quất ra, lộ ra gương mặt mơ màng.

Nhìn thấy người đó, Lam Nhược Khê cười càng vui vẻ, cô gần từng chữ một: “Thiếu gia Bách Lý, lần đầu gặp mặt, gặp mặt vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Vô Xá Trả Thù, Trăm Bề Nghi Vấn (1)

Miếng vải đen trên đầu chợt bị vạch xuống, trong chốc lát phải tiếp xúc với ánh sáng khiến cho Thiện Vũ khó chịu nhắm hai mắt lại.

“Thiếu gia Bách Lý, đối với phương thức chào đón của chúng tôi, cậu không thấy có chỗ nào không vui chứ?” Lam Nhược Khê xách một ghế, đi đến đối diện với Thiện Vũ, xoay người ngồi ở trên ghế, hai tay chống lên lưng ghế để dựa vào, cặp đồng tử hấp dẫn người khác, làm cho tinh thần người ta rối loạn.

Lãnh Hạo lạnh lùng vẫn luôn đứng sau lưng Lam Nhượng Khê, khuôn mặt không cảm xúc, hai tay khoanh trước ngực, trong lòng bàn tay anh tùy ý cầm một roi da.

Đối với cái người Thiện Vũ này, đến cái ý tưởng nghiền xương cậu ta thành tro Lãnh Hạo cũng có, chẳng qua người mà anh càng muốn giết hơn là Bách Lý Lan. Nếu không có Bách Lý Lan, Thiện Vũ này cũng không thể làm được trò trống gì.

Rất lâu sau, khi Thiện Vũ đã thích nghi được với ánh sáng, anh mới đặt tầm mắt lên trên người Lam Nhượng Khê.

Anh biết người phụ nữ này, cô là người bên cạnh Phó An Nhiên và cũng là người của Vô Xá.

"Các người muốn làm gì?" Thiện Vũ không hoảng sợ, đây không phải là lần đầu tiên anh bị bắt cóc, nếu gia tộc Bách Lý còn chưa ngã xuống, dĩ nhiên đây cũng sẽ không phải là lần bắt cóc cuối cùng.

"Ồi, cậu xem xem, đã ở đây lâu như thế, cậu vẫn không biết chúng tôi muốn làm gì sao?" Lam Nhượng Khê chắc chắn lắc đầu, "Tiểu Tứ, cậu mau mau tới đây nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cái người này đi, thế mà mặt so với cậu còn đẹp hơn." Nói xong, cô dùng tay bắt lấy chính xác cằm của Thiện Vũ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lãnh Hạo khẽ lướt qua Lam Nhượng Khê lườm một, sau đó lập tức rời tầm mắt đi.

Anh vẫn biết Cửu Vĩ có chút không bình thường, có nhiều hứng thú xấu rất đáng sợ.

Sắc mặt Thiện Vũ quả nhiên trở nên khó coi, "Tôi không có ác ý với An Nhiên, tôi chỉ thích cô ấy." Cậu nói thẳng ra ý nghĩ của bản thân, "Hơn nữa, tôi cũng không làm gì cô ấy cả."

Xét thấy Thiện Vũ thích Phó An Nhiên cũng không sai, sở dĩ anh có mưu đồ dùng sức mạnh cứng rắn trói cô đến bên cạnh mình, chẳng qua là muốn cho cô có thêm nhiều lựa chọn hơn, để cho cô biết vẫn còn có những người khác yêu cô trên thế gian này.

Anh chẳng qua cũng chỉ cho cô thêm một cơ hội để lựa chọn mà thôi.

"Trên thế giới này có rất nhiều người thích cô ấy, cậu cũng muốn đi xếp hàng?" Lam Nhượng Khê nở nụ cười, trên khuôn mặt kiêu diễm hiện ra một chút châm chọc, "Chỉ có điều, thiếu gia Bách Lý, cậu nói xem, cậu mang quân chủ bọn tôi đi ngay tại bữa tiệc đính hôn của cô ấy, chúng ta phải tính cái món nợ này như thế nào đây? Còn tiệc đính hôn của quân chủ chúng tôi, cậu làm thế nào để bồi thường hả?"

"Tôi chỉ tranh thủ lợi ích cho chính mình mà thôi." Thiện Vũ vẫn không có ý định lùi bước như cũ.

Lam Nhượng Khê vỗ tay khen hay, "Tiểu Tứ, xem người ta hợp tình hợp lý cỡ nào kia."

Sắc mặt Thiện Vũ ngày càng khó coi, "Tôi không cho rằng tôi làm gì sai."

"Đúng nha, cậu thích quân chủ nhà tôi không có gì sai, mà sai ở chỗ cậu thích một cách hợp tình hợp lý như thế kia." Lam Nhượng Khê cười cười, "Cậu cảm thấy quân chủ nhà tôi sẽ chấp nhận cậu sao? Cậu là cái thá gì? Thiếu gia nhà họ Bách Lý? Nhưng mà không có cái danh hiệu này cậu còn là cái gì? Cậu chả là cái gì cả! Chủ nhân nhà tôi dựa vào cái gì mà thích cậu đây? Há?"

Thiện Vũ nhếch đôi môi, hiển nhiên anh ta muốn bỏ qua vấn đề này, cả đời này anh cũng không có khả năng gỡ bỏ danh hiệu thiếu gia nhà Bách Lý, bởi vì vinh viễn anh cũng sẽ là thiếu gia nhà Bách Lý, trừ khi có một ngày gia tộc Bách Lý hoàn toàn gục ngã.

"Thiện Vũ! Cậu phải hiểu được, quân chủ Vô Xá của tôi là không một ai có thể động vào! Cậu đã động đến cô ấy thì cậu nên phải trả cái giá lớn tương ứng."

Lam Nhượng Khê nghe tin chủ nhân bị người ta kê thuốc, lúc cô nghe thấy cái tin này, thiếu chút nữa muốn trực tiếp vọt đến nhà Bách Lý, bắn chết đám người đó đi.

Quân chủ của các cô là một người như thế nào, nếu không phải do Phó Quân Hoàng đến kịp nhanh, quân chủ của các cô sẽ xảy ra chuyện gì? Bọn cô không tưởng tượng đến, chỉ là nếu như Phó Quân Hoàng không tới hoặc là chủ nhân không chịu đựng vượt qua được lúc ấy, hậu quả đó.....

Hậu quả đó bọn cô không dám tưởng tượng, mà lúc này đây đầu sỏ gây chuyện - tên nhóc này vừa mới nói cái gì? Cậu ta không làm gì sai? Lá gan của cậu ta đúng là lớn quá ha!

"Lại đây, Thiện Vũ, tôi cho cậu chút đồ ăn ngon, chắc chắn là đồ tốt, bảo đảm cậu ăn lần đầu tiên sẽ muốn ăn lần thứ hai." Nói xong, Lam Nhượng Khê đưa lòng bàn tay cho cậu ta nhìn nhìn, lúc Thiện Vũ nhìn thấy đồ vật ấy, biểu cảm đột nhiên thay đổi.

Anh ngậm chặt môi, không nói câu nào, chỉ có cặp mắt kia vẫn gắt gao nhìn Lam Nhượng Khê.

Thấy cậu ta như thế, Lam Nhượng Khê cười cười, "Nghĩ đến đây cậu liền ăn không vào nữa à? Yên tâm, chúng tôi có biện pháp." Đồng tử của cô đột nhiên lạnh lẽo, "Tiểu Tứ, lên."

Lãnh Hạo lạnh lùng tiến lên phía trước, một tay nắm mạnh sau cổ Thiện Vũ, ngửa cổ anh lên trên, tay còn lại lập tức bóp cằm anh, trong nháy mắt Thiện

Vũ liền há miệng ra.

Mà cùng lúc anh há miệng, Lam Nhựt Khê đã đem thứ gì đó ném vào trong miệng của anh, đồng thời rót nước ồng ộc vào miệng anh.

Thiện Vũ không kịp nuốt, hầu hết nước trong miệng đều tràn ra ngoài, nhưng thứ đồ kia cũng đã bị anh nuốt xuống hết thảy.

Lãnh Hạo thô bạo buông tay ra, rồi sau đó không cảm xúc liếc nhìn một, thoải mái đứng vững sang một bên.

Lam Nhựt Khê cũng đứng qua một bên, khoé môi mang ý cười nhìn Thiện Vũ biểu cảm đã có chút vặn vẹo.

"Các người đã cho tôi nuốt thứ gì vậy?!" Hai tay Thiện Vũ bị trói ở sau lưng, đương nhiên không giãy giụa được, anh chỉ có thể không ngừng ho khan, tính mượn cơ hội đem thứ đã nuốt xuống nhổ ra.

"Cậu cho chủ nhân chúng tôi ăn cái gì hả?" Lam Nhựt Khê cười cười, "Yên tâm, sẽ có người cho cậu thuốc giải, tôi đã gọi đến đây lập tức, sẽ không lâu lắm." Khi Lam Nhựt Khê nói những lời này, biểu cảm đặc biệt lạnh.

Chỉ cần là người có ý định làm tổn thương đến quân chủ, dù chỉ một người bọn họ cũng sẽ không buông tha.

Chẳng qua quân chủ đã lên tiếng, bọn họ không thể lấy mạng hai người này. Chỉ với điều kiện tiên quyết là không giết, còn lại bọn họ muốn chơi kiểu nào cũng được.

Lúc bọn họ điều tra Bách Lý Lan, phát hiện ra tin tức đặc biệt.

Thiện Vũ nghe thấy thế, biểu cảm liền đột nhiên thay đổi, "Các người còn dám....."

"Ồi làm sao mà không dám hả? Ngẫm lại, chúng tôi là người của Vô Xá, chuyện gì cũng dám làm mà!"

Biểu cảm Lãnh Hạo cũng rất lạnh.

Bây giờ anh không nói lời nào không phải vì không có gì để nói, mà anh sợ mình vừa mở miệng đã muốn giết chết cậu ta.

Ngay lúc vừa rồi nắm cổ Thiện Vũ, anh đã nghĩ đến bóp nát cổ cậu ta, giết cậu ta rồi!

Nhưng nghĩ đến chủ nhân đã ra mệnh lệnh xuống dưới, anh chỉ có thể nhẫn nhịn bỏ qua.

Nghe thấy tiếng xe đến đây, Lam Nhựt Khê cười cười với Thiện Vũ, sắc mặt so với vừa rồi thoát nhìn đỏ hơn rất nhiều, hiển nhiên lúc này cậu ta đang nhẫn nhịn cái gì.

"Cậu nghe đi, thuốc giải của cậu hình như đến rồi đấy. Thuốc giải của cậu đã đến cho nên chúng tôi đành phải đi trước."

Lam Nhựt Khê xua tay một, mang người đi khỏi nhà xưởng bỏ hoang trước tầm mắt hoảng sợ của Thiện Vũ.

"Tiểu Vũ!" Bách Lý Lan là người đầu tiên vọt vào nhà xưởng bỏ hoang, lúc cô thấy Thiện Vũ ở trên ghế bị trói tay sau lưng thì biểu cảm lo lắng đột nhiên trở nên hoảng sợ, cô bước nhanh chạy đến bên cạnh anh, cõi dây thừng trói tay anh, "Rốt cuộc là ai làm!"

Nhìn thấy vết dây thừng trên cổ tay em trai bảo bối của mình, đáy lòng Bách Lý Lan chua xót, em trai bảo bối của cô sao có thể chịu nhiều tổn thương như thế?

Trong nháy mắt hai tay hai chân Thiện Vũ được giải thoát, anh xoay người bỏ chạy đi chỗ khác, anh nhìn Bách Lý Lan cảnh giác, vẻ mặt hoảng sợ.

"Chị cách xa em một chút!" Anh không thể để cho cô ấy đến gần mình, hương vị trên người cô làm cho anh mê muội, anh..... Bây giờ anh rất khó chịu.

Bách Lý Lan không biết chuyện gì xảy ra, cô ngây ngốc nhìn Thiện Vũ, dần dần, trong đôi mắt cô dâng lên một chút đau thương, "Em yêu, em sao vậy? Rất xin lỗi, là do chị không bảo vệ em được tốt, em tha thứ cho chị được không? Về sau sẽ không như thế, chị bảo đảm, về sau sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này nữa."

Nhưng mà, bây giờ Thiện Vũ làm sao còn nghe thấy cô đang nói cái gì, lúc này anh đang cố gắng chống lại hương vị mê hoặc đối với mình, anh dựa vào trên tường một cách khó khăn, vật vờ dựa theo tường để chuyển động cơ thể.

Bách Lý Lan làm sao có thể trở mắt nhìn Thiện Vũ chật vật như thế, cô vội vàng tiến lên phía trước, mặc dù Thiện Vũ đã không để ý đến cô, cô vẫn như trước gắt gao bắt lấy anh, nói lớn tiếng:

"Tiểu Vũ, em nói đi, có phải em có chỗ nào không thoải mái? Hả? Những người đó có phải đã làm gì với em không? Em nói cho chị nghe, sự việc chi tiết thế nào?" Đối với tình huống bây giờ của Thiện Vũ, Bách Lý Lan sốt ruột muốn chết.

Thiện Vũ không nói gì cả, anh cố gắng đẩy Bách Lý Lan bên cạnh mình ra, hương vị trên người cô đối với anh quá nguy hiểm, anh không thể đụng vào, anh muốn cách xa cô chút.

Người của Vô Xá quả nhiên rất dễ tiện!

Thiện Vũ anh nhớ kỹ món nợ này!

"Em bảo chị cách xe em ra một chút!" Thiện Vũ sao có thể nói ra chuyện mình bị hạ thuốc? Anh chỉ có thể bắt lực gào thét với Bách Lý Lan.

Lúc này đây Bách Lý Lan bị thét đến ngây ngẩn cả người, cả người cô đều sững sờ tại chỗ nhìn Thiện Vũ đi ra ngoài một cách khó khăn.

Nhìn cước bộ của anh, nhìn đến..... sắc mặt anh nữa, nếu Bách Lý Lan còn không biết chuyện gì đang xảy ra lúc này, cô đã cho Phó An Nhiên ăn thứ kia nhiều như thế.

Cô ổn định tâm trí, lại tiến lên phía trước, giúp đỡ Thiện Vũ, "Ngoan, chị biết chuyện gì xảy ra, bây giờ chúng ta về nhà trước, trong nhà có bác sĩ, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này."

Toàn bộ cơ thể Thiện Vũ đều mềm nhũn xuống, cậu dựa vào người Bách Lý Lan, gần như bắt lực, "Chị, em chỉ muốn thích một người, không phải cô ấy đều không cần, em chỉ muốn cô ấy, chỉ cần cô ấy....." Cho nên, anh không cần người khác, chỉ cần nước lạnh, anh chỉ cần nước lạnh là được rồi.

Tức thì đáy lòng Bách Lý Lan run lên, cô hít sâu một hơi rồi mới trầm giọng nói: "Được, chị biết rồi, chị sẽ giúp em!"

Bách Lý Lan liếc ánh mắt sắc bén sai khiến thuộc hạ còn đang luống cuống, tức thì bọn họ đều xông lên, giúp đỡ Thiện Vũ lên xe.

Xe phóng nhanh trên đường.

Trở lại nhà Bách Lý, ý thức của Thiện Vũ đã hoàn toàn mơ hồ, nhưng ngay tại lúc này dù bị như thế, anh vẫn luôn gọi tên An Nhiên, không ngừng nói: "Chị, em chỉ muốn cô ấy, không cần người khác, không cần người khác....."

Bách Lý Lan một bên lau mồ hôi cho cậu, một bên không ngừng đáp ứng lời cậu nói.

Đối với em trai yêu của cô, cậu muốn cái gì cô cũng sẽ đem đến trước mặt cho cậu, tất cả yêu cầu của cậu cô đều đáp ứng.

Nhưng mà bây giờ.....

Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì sao em trai của cô phải giữ mình cho Phó An Nhiên, bây giờ chưa chắc Phó An Nhiên vẫn còn là một người toàn vẹn, việc gì em trai bảo bối của cô phải làm đến mức này?

Nhất thời đáy lòng Bách Lý Lan đau xót, cô biết cô lại bắt đầu ghen tị, ghen tị với Phó An Nhiên, ghen tị Phó An Nhiên được em trai cô yêu.

"Chị, em khó chịu, em nóng quá, chị....."

Bách Lý Lan nghe khó chịu, lúc quản gia đẩy cửa ra, nói bác sĩ gia đình đã đến, Bách Lý Lan không có phản ứng gì, cô nhìn biểu cảm của Thiện Vũ, nhìn cậu bởi vì khó chịu mà không ngừng vận vẹo cơ thể, nghe cậu một lần lại một lần kêu tên An Nhiên, cô hít một hơi thật sâu, rồi sau đó thông thả nói:

"Nói cho ông ta biết, thiếu gia đã không còn vấn đề gì, bảo ông ta về đi."

Quản gia đứng ở cửa, lúc nghe những lời này, tầm mắt đã nhìn đến người Thiện Vũ đang vận vẹo trên giường, biểu cảm rất là quái dị, đây mà là không có vấn đề gì à?

Nhưng tiểu thư đã lên tiếng, ông cũng không thể hỏi gì nhiều hơn nữa, chỉ có thể đóng cửa phòng và đi xuống lầu mời bác sĩ gia đình vừa mới nhanh chóng tới đây trở về.

Bách Lý Lan thất thần nhìn Thiện Vũ thống khổ, cô nhẹ nhàng ngồi lên cạnh giường, tay vuốt ve trán của cậu, nói nhỏ:

"Tiểu Vũ, chị yêu em"

Lúc này Thiện Vũ vô cùng khó chịu, cả người anh cảm thấy giống như bị thiêu đốt, lúc tay Bách Lý Lan chụp lên trán anh, anh chỉ cảm thấy một trận mát lạnh làm cho anh cực kỳ thoải mái, anh vội vàng bắt lấy, nắm thật chặt bàn tay mát lạnh ấy, bắt lực hô:

"Chị....."

Đồng tử Bách Lý Lan chợt trở nên sâu thẳm

"Chị giúp em, được không?"

Bây giờ Thiện Vũ làm sao có thể phân biệt được hay không, anh lúc này rất khó chịu, anh chỉ có thể gất gao cầm lấy tay cô, dán lên trán mình, biểu cảm thống khổ.

"Chị....."

Bách Lý Lan cứ như vậy để tay đặt trên trán của cậu, mà cái tay còn lại tự cời cúc áo của mình.....

Lúc Khâu Doãn Hiền tiễn Phó Quân Hoàng và An Nhiên đi, Bạch Nhã Nhi và Bạch Tịnh Trần cũng đi theo cùng tiễn.

Bạch Tịnh Trần đã đổi một thân cổ trang lúc trước thành một bộ áo lông cừu đơn giản và một quần vải ka-ki, nhưng thoát nhìn đáng vẻ như vậy vẫn không khỏi khiến người ta thờ dài.

Lớn lên quả nhiên rất đẹp.

"Không phải bọn họ ở đây sao?" Bạch Nhã Nhi phải dựa vào trên người Khâu Doãn Hiền, nhìn anh thắc mắc hỏi.

Khâu Doãn Hiền nhéo nhéo cái mũi của cô, lắc đầu, "An Nhiên và Phó Quân Hoàng bọn họ ở Đê Đô, không ở bên này."

Bạch Nhã Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, Đê Đô là chỗ nào cô cũng không biết, cho nên chỉ cần gật đầu sẽ không sai.

Tầm mắt Bạch Tịnh Trần vẫn luôn đặt ở trên người An Nhiên, trên vầng trán đều nhăn lại.

Nhã Nhi chưa từng thấy chủ thượng nhưng anh đã từng gặp, người tên Phó An Nhiên này có hình dáng quá giống với chủ thượng.

Anh không thể không nghi ngờ thân phận của cô.

Nhưng anh cũng chưa từng nghe nói chủ thượng từng có đứa nhỏ, anh..... Anh muốn tìm cơ hội trở về hỏi bà bà.

"Các người rảnh rồi có thể qua nhà của tôi ngồi một chút." Xuất phát từ lễ phép, An Nhiên cười nói với Bạch Nhã Nhi.

Quả nhiên Bạch Nhã Nhi hưng hăng gật đầu, "Ừ ừ! Đến lúc đó tôi sẽ bảo Khâu Doãn Hiền đưa tôi đến đây."

An Nhiên gật đầu, Phó Quân Hoàng cẩn thận thắt đai an toàn cho An Nhiên xong, phát phát tay về phía Khâu Doãn Hiền liền lái xe đi.

Nhà họ Phó đã bắt đầu thúc giục, đột nhiên An Nhiên mất tích làm cho cả nhà họ Phó rối loạn hết cả lên, tìm được người rồi, tốt xấu gì cũng mang về nhà trước, không có việc gì sao phải ở bên ngoài lộn xộn run rẩy?

Bởi vì ở trong tiệc rượu đột nhiên An Nhiên biến mất đã làm cho Phó Quân Nhã sợ hãi, nhưng dọa cô sợ đến hông không phải là An Nhiên mất tích mà là phản ứng của Cố Hữu.

Ở tiệc rượu, sau khi bọn họ phát hiện An Nhiên mất tích, cô phát hiện Cố Hữu vẫn đang ở bên cạnh mình dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người liền chạy ra bên ngoài khách sạn!

Cô không chút nghĩ ngợi, liền chạy đuổi theo sát Cố Hữu ra ngoài.

Nhưng Cố Hữu chạy quá nhanh, cô không đuổi kịp anh, chỉ có thể đứng đằng xa xa nhìn, nhưng chính bởi vì nhìn từ xa nên cô mới nhìn thấy hành động của Cố Hữu.

Cô không nói với ai cả, không nói cho bất kỳ người nào.

Bởi vì cô nhìn thấy Cố Hữu giết người.

Cố Hữu dùng con dao nhỏ trong tay không lưu tình chút nào cắt đứt yết hầu người nọ, nhìn anh vô tình ném thi thể người nọ, nhưng anh vẫn chậm một bước, một chiếc xe theo sát sau bên cạnh anh liền chạy như bay ra ngoài!

Phó Quân Nhã không biết nên nói cho ai chuyện này, lúc Cố Hữu trở về, cô tự giác nấp đi, lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm lạnh nhạt bên ngoài của Cố Hữu, dữ tợn đáng sợ.

Từ sau ngày ấy, cô liền không biết đối mặt với Cố Hữu như thế nào.

Cô biết người có gia thế như bọn họ, sao trên tay lại không có bao nhiêu mạng người? Nhưng mà Cố Hữu mới bao nhiêu? Anh mới mười bảy tuổi, anh sao có thể quá..... vô tình lạnh nhạt như thế?

Suốt một ngày sau An Nhiên mất tích, Phó Quân Hoàng điện thoại về, nói là đã tìm được người và đang ở trong nhà người bạn.

Lòng mọi người mới lập tức hạ xuống.

Sau khi nghe được những lời này, Cố Hữu vẫn đang ở nhà họ Phó nghe ngóng tin tức rất cung kính đúng mực chào tạm biệt ông cụ Phó và mọi người bề trên xong mới một mình rời đi.

Vào lúc đó Phó Quân Nhã đã biết, Cố Hữu rất thích An Nhiên, thậm chí còn thích hơn so với cô tưởng tượng.

Ngày thứ ba, Phó Quân Hoàng đưa An Nhiên về nhà họ Phó.

Toàn bộ nhà họ Phó đều rối loạn hết cả lên.

Sắc mặt An Nhiên mặc dù đã khá hơn nhiều, nhưng người vẫn mềm như trước, lúc xuống xe vẫn bị Phó Quân Hoàng ôm xuống dưới, Từ Tĩnh Ngưng nhìn bên này, dường như bị làm cho sợ hãi, vội vàng tiến lên, về mặt đau lòng nhìn cô:

"Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bị thương? Có chỗ nào không thoải mái sao? Nói cho mẹ nghe?" Lập tức Từ Tĩnh Ngưng trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng, mắt liếc một, "Con bé bị thương sao con không báo trước một câu với gia đình? Con muốn làm gì hả?"

Phó Quân Hoàng mím môi, không nói câu nào mà cứ bế An Nhiên như vậy, biểu cảm lạnh lùng.

An Nhiên bất đắc dĩ, cô trấn an Từ Tĩnh Ngưng, "Không có vấn đề gì đâu ạ. Con không bị sao, chỉ là người có chút mềm, sờ....."

An Nhiên vẫn còn chưa nói xong, Từ Tĩnh Ngưng hơi hơi sùng sốt, lập tức giống như nghĩ đến điều gì, bà cười quái dị, rồi sau đó không ngừng thúc giục Phó Quân Hoàng nhanh ôm An Nhiên vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Vô Xá Trả Thù, Trăm Bề Nghi Ván (2)

"Mẹ nói con - đứa nhỏ này sao mà không biết điều độ vậy? Mặc dù bây giờ hai đứa đã đính hôn rồi nhưng con bé mới lớn được bao nhiêu chứ? Con còn không biết nhịn nhiều một chút."

Khuôn mặt An Nhiên đen lại.

Rốt cuộc đây là cái gì với cái gì vậy?

Phó Quân Hoàng có chút không giải thích được nhưng vẫn gật đầu, đối với lời nói của Từ Tĩnh Ngưng anh rất ít khi phản đối.

An Nhiên thấy Phó Quân Hoàng gật đầu thì khuôn mặt càng đen hơn.

Lão Soái ca, rốt cuộc anh có biết anh vừa mới gật đầu chuyện gì hay không hả?

Từ Tĩnh Ngưng cười càng vui vẻ hơn, lúc qua cổng lớn bước vào sảnh chính, ông cụ Phó còn kỳ quái nhìn về mặt ấy của bà một.

"Chuyện gì làm cho con cười vui vẻ đến thế?"

"Cha, con nghĩ chúng con không cần phải đợi lâu nữa là con có thể sắp được bế cháu rồi."

"Cần quái!" Ông cụ Phó nhìn chằm chằm Phó Quân Hoàng, "Cả ngày hôm qua hai đứa biến mất không về, chính là....." Ông cụ chưa nói ra miệng những lời kia, cũng có thể là không biết phải nói như thế nào nhưng vẫn hung hăng nện mạnh cây gậy chống trong tay.

"Ông nội, rốt cuộc thì mọi người đang nghĩ đến chuyện gì thế ạ!" An Nhiên không chịu nổi, cô đang ở trong ngực Phó Quân Hoàng mà nhìn họ giải thích: "Chuyện không phải như mọi người đã tưởng tượng đâu, chỉ là con bị người khác động tay động chân, Lão Soái ca không có làm gì con."

Nụ cười trên mặt Từ Tĩnh Ngưng chợt tắt, vốn bà còn muốn tiếp tục nghe những lời vui vẻ song về mặt bà lại thay đổi.

"Người nào làm?" Phó Văn An ít nói nhất lên tiếng hỏi.

"Con sẽ xử lý." Phó Quân Hoàng không có ý định để người nhà can thiệp vào chuyện giữa anh và An Nhiên, chuyện của họ sẽ do chính bọn họ giải quyết chứ không muốn liên lụy đến người khác.

"Nhóc con, lại đây nói cho mẹ biết, người nào làm?" Từ Tĩnh Ngưng thu lại nụ cười trên mặt, trong nháy mắt về mặt trở nên nghiêm túc, thế mới chính là bà - người phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường - Từ Tĩnh Ngưng.

An Nhiên thờ dãi, cô biết thế này thì không thể lừa gạt cho qua được: "Bách Lý Lan."

Bách Lý Lan?

Từ Tĩnh Ngưng cau mày, bà và người nhà họ Bách Lý cũng không phải thân quen gì.

Đang vui vẻ nhưng lúc nghe đến cái tên Bách Lý Lan thì vẻ mặt bà cũng không được tốt lắm.

Từ Tình Ngưng làm sao có thể chưa từng biết đến, bà cũng có nghe nói chuyện của Bách Lý Lan.

Mặc dù sản nghiệp của Bách Lý Lan ở Đê Đô nhưng sản nghiệp chủ yếu của gia tộc Bách Lý đã chuyển đến tỉnh S, hơn nữa tâm tư và lòng tham vọng cũng không phải quá lớn, quídoon... là bề trên, bà không thể không nhường cho cô ta ba phần.

Mặc dù số tuổi không lớn nhưng năng lực cũng rất lợi hại.

Nhưng tại sao Bách Lý Lan lại muốn bắt cóc An Nhiên? Chẳng phải nhà họ Phó và nhà họ Bách Lý không có dính dáng đến lợi ích gì của nhau hay sao?

"Con sẽ giải quyết." Nói xong, Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên lập tức đi lên phòng của mình.

"Cần quấy!" Từ Tình Ngưng lạnh lùng nói: "Phó Quân Hoàng, con đừng có đập lên mặt mũi của mẹ, con đừng quên con bé cũng là con dâu của mẹ! Con đừng tưởng rằng con bé là của một mình con!"

Trong khoảng thời gian ngắn Phó Quân Hoàng không biết phải trả lời như thế nào, chẳng qua chỉ ngẩn người nhìn An Nhiên trong ngực mình.

Tại sao cô lại không phải của một mình anh?

"Cô ấy chính là của một mình con!" Bỏ lại những lời này, Phó Quân Hoàng bế An Nhiên xoay bước rời đi.

Từ Tình Ngưng bị chọc cho tức quá hóa cười, "Phó Văn Thắng, ông đi mà nhìn xem con trai ruột của ông nuôi dạy hay lắm!"

Phó Văn Thắng vẫn đang ngồi ở trên ghế salon hoàn toàn lơ đãng, con ông? Chẳng lẽ không có quan hệ gì với bà?

Lúc này Từ Tình Ngưng đã khôi phục tâm trạng, nhưng khi nghĩ đến Bách Lý Lan đó thì đồng tử càng lạnh lẽo.

Dám động vào người nhà họ Phó của bà thì phải suy nghĩ kỹ đến hậu quả!!!

Bọn họ không giết Diêm Từ Diệp là bởi vì Diêm Từ Diệp không thể giết, nhưng cái người tên Bách Lý Lan này thì không nói là người không thể giết.

"Cha, con đi trước xử lý một số chuyện và sẽ cố gắng quay về sớm, buổi tối mọi người không cần chờ con."

Bà cảm thấy chuyện này cần phải được bàn bạc kỹ với cha mình một chút, đôi lúc nhà họ Phó bà cũng nên để những người không hiểu quy củ đi lập lại quy củ một chút.

Nhìn những gì điều tra được trong tay, ánh mắt Diêm Từ Diệp cực lạnh.

"Năm đó cô cũng biết chuyện này?" Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du, khuôn mặt băng lạnh.

Kiều Từ Du hít một hơi thật sâu: "Vâng."

"Tại sao không nói cho tôi biết?"

"Em cho rằng..... Môn chủ không muốn nhớ hoặc là cố ý làm như không nhớ rõ, cho nên..... Em lựa chọn không nói cho anh biết." Kiều Từ Du nói năm đó khi cô trở lại nhà họ Tần, phát hiện Diêm Từ Diệp nói những lời đó và còn cả chuyện hóa vàng mã.

Thật sự là trong đầu Diêm Từ Diệp không có dù chỉ là một chút sự tình năm đó.

Anh không thể nhớ nổi một chút nào.

Nhưng ở trong đầu anh lại thấy mình ra lệnh như thế nào, chuyện chia tay với Tần gia đều có nhưng lại không có chi tiết anh hóa vàng mã, có chỗ nào đó không đúng, rất không đúng.

"Về sau cô có cảm thấy tôi rất kỳ quái?"

Kiều Từ Du lắc đầu.

Không phải môn chủ kỳ quái mà là cô.

Vào lúc điều tra chuyện tình mười bốn năm trước, cô phát hiện có rất nhiều người biết đến cô, biết cô là một chuyện rất bình thường nhưng những người đó đều nói mười bốn năm trước từng hợp tác với cô.

Mười bốn năm trước, vào lúc phát sinh ra chuyện đó cô vẫn luôn làm việc ở nước ngoài, lúc quay về thì tất cả đã thay đổi, cô làm sao có thể sẽ giao dịch với những người đó? Chứ đừng nói đến chuyện mười bốn năm trước đã từng giao dịch với bọn họ.

Kiều Từ Du bắt đầu tiến hành điều tra chuyện này nhưng càng tra cô càng sợ.

Sau một hồi điều tra, cô phát hiện thật sự là tất cả mũi nhọn đều chĩa về mình.

Năm đó cho dù cô đã cố ý làm ra rất nhiều chuyện khiến người khác hiểu lầm, nhưng nếu cô tự mình đi điều tra thì nhất định chuyện đó phải có lời giải thích, nhưng lần này điều tra lại phát hiện ra tất cả mọi chuyện đều là do cô làm.

Thậm chí còn nói là mười năm trước nhà họ Phó xảy ra chuyện lớn cũng là do cô phái người đi làm.

Trong đầu cô càng ngày càng có nhiều nghi vấn, thậm chí còn có cảm giác có một người bên ngoài đang nhìn họ giãy giụa ở bên trong, bọn họ vẫn luôn bị người đó theo dõi.

"Môn chủ, em cảm thấy rất kỳ quái...." Kiều Tử Du hít một hơi thật sâu, cô không biết nên giải thích thế nào về chuyện ấy, anh Diêm sớm đã không còn tin tưởng cô, cô không biết nếu sau khi nói ra mà anh không tin lời cô thì cô nên làm gì, nhưng cô vẫn như cũ lựa chọn mở miệng.

Dưới ánh mắt Diêm Tử Diệp, cô tiếp tục mở miệng nói: "Bây giờ bắt đầu điều tra chuyện năm đó lại thuận lợi một cách đặc biệt, giống như là có người ở sau lưng trợ giúp em vậy. Nhưng chuyện năm đó, tất cả mũi nhọn đều hướng về em là do em để người ta ám sát Tần gia trên phi cơ, chẳng qua là không hiểu tại sao phi cơ đột nhiên phát nổ, sau đó...."

Diêm Tử Diệp không cắt lời Kiều Tử Du, anh dường như đang trầm tư suy nghĩ vấn đề nào đó.

"Có vấn đề." qiudoon...Ba từ đơn giản làm cho Kiều Tử Du như bắt được một loại phao cứu mạng, cô nhìn chằm chằm Diêm Tử Diệp, cô nhìn anh kích động nói:

"Anh Diêm, anh vẫn còn tin tưởng em phải không?"

Diêm Tử Diệp lạnh nhạt nhìn cô, "Hôm qua Tây Mông đến tìm tôi."

Kiều Tử Du sững sốt, tức thì cô bật dậy, khẩn trương nhìn Diêm Tử Diệp, "Tại sao Tây Mông lại đột nhiên xuất hiện? Có phải anh ta làm gì anh không? Anh ta có phải....."

Kiều Tử Du có chút lo lắng nhìn Diêm Tử Diệp, Tây Mông là cấp dưới đắc lực tài giỏi nhất của Tần gia, chẳng qua Tây Mông luôn âm thầm hành động, rất ít khi bọn họ có cơ hội được gặp Tây Mông, nhưng Tây Mông đối với gia trung thành không ai có thể nghi ngờ.

Diêm Tử Diệp cười khò lắc đầu, "Anh ta tin tôi. Anh ta tin không phải tôi giết gia."

Hồ hấp Kiều Tử Du tức thì căng thẳng, ".... Anh ta tin anh? Như vậy....." Nói cách khác, anh ta cũng tin cô phải không?

Nếu không, Tây Mông đã giết cô từ sớm.

Anh ta - Tây Mông là sát thủ NO.1 trên bảng xếp hạng thế giới, anh ta muốn giết ai chưa bao giờ có chút sai lầm nào. Nếu như anh ta không tin cô thì có lẽ cô đã chết từ lâu.

Bên trong khóe mắt tựa như có cái gì chảy xuống, Kiều Tử Du lấy tay sờ sờ, là chất lỏng, chất lỏng có vị mặn.

Không ngờ rằng, cô vẫn còn có thể rơi ra thứ chất lỏng này.

"Tây Mông tin cô, tôi sẽ tin cô." Diêm Tử Diệp nói như thế, lúc này đây ngay cả bản thân mình anh còn chẳng tin, anh không biết nên đi tin tưởng người nào, bây giờ người duy nhất anh có thể tin tưởng cũng chỉ có Tây Mông.

Quả nhiên.

Anh Diêm đã không tin tưởng cô nữa.

"Được." Kiều Tử Du vừa cười vừa lau nước mắt trên mặt, sau đó tay cầm lên một ít tài liệu điều tra được về Caesar đưa cho anh và nói: "Người tên Caesar này giống như là đột nhiên xuất hiện vậy, trước giờ anh ta vẫn luôn sống ở Ý, những năm gần đây mới bắt đầu phát triển lên ở Hoa Hạ. Anh ta làm rất nhiều chuyện không thể giải thích theo lẽ thường nhưng dường như đều nhắm vào nhà họ Phó."

Nhìn báo cáo trong tay, tầm mắt Diêm Tử Diệp không ngừng nhìn tấm ảnh Caesar đeo mặt nạ, dường như anh đã từng gặp người này ở đâu rồi, nhưng bây giờ anh ta lại mang theo mặt nạ, trong khoảng thời gian ngắn nên anh không thể nghĩ ra rốt cuộc mình đã gặp người này ở chỗ nào.

Nhưng mà Diêm Tử Diệp rất tự tin, nhất định anh sẽ gặp cái người đàn ông tên là Caesar này.

Bọn họ điều động người ở Ý nhưng tài liệu lấy được cũng chỉ là hình người đàn ông đeo mặt nạ, dường như bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt mọi người là anh ta đều đeo mặt nạ màu bạc, nghe nói trên thế giới này chưa có ai chính thức nhìn thấy khuôn mặt thật của anh ta.

"Tiếp tục tra. Tra người đó và những người cô tiếp xúc là ai." Về mặt Diêm Tử Diệp cực lạnh, anh nhất định phải đào ra, nhất định phải đào ra chuyện năm đó bằng được!

Kiều Từ Du ngây ngốc, ngay sau đó hiểu được ý của Diêm Từ Diệp.

Nếu năm đó cô không có ở đây vậy thì dĩ nhiên còn có một "Kiều Từ Du", thậm chí còn có một "Diêm Từ Diệp"!

"Em sẽ đi!"

Kiều Từ Du cầm một xấp báo cáo điều tra kia, xoay người rời đi.

Cũng trong lúc ấy.

Lúc ánh nắng ban mai xuyên thấu qua rèm cửa sổ vào trong căn phòng, trên giường rộng lớn có dáng người cử động thân dưới.

Người nọ dường như ngủ rất say sưa ngọt ngào, qiudoon...chẳng qua khi anh chạm vào thứ mềm mại bên tay thì đột nhiên kinh ngạc, chợt mở mắt.

Khi anh thấy khuôn mặt thân nhiên trước mắt, giống như sấm sét đánh trong trời quang, trong nháy mắt sắc mặt của anh trở nên trắng bệch.

Thấy dấu vết trên người người nọ trước mắt, lại nhìn lại dáng vẻ của mình, anh tức thì đã hiểu rõ, Thiện Vũ hoảng sợ không biết nên nói gì, thậm chí không biết phải làm thế nào, cơ thể anh cũng đang run rẩy.

Anh hoảng hốt đứng dậy, bởi vì dùng sức quá mạnh nên suýt nữa anh ngã xuống đất.

Nhưng cho dù như thế, Thiện Vũ vẫn còn run rẩy đưa tay cầm lấy quần áo đã được chuẩn bị xong từ sớm, nhanh chóng mặc xong quần áo lên người, sau đó trực tiếp chạy xuống phòng tắm dưới lầu, khóa trái cửa, lạnh nhạt gỡ mái tóc rậm rạp rồi bù, trong nháy mắt tiếng nước vang lên ào ào.

Anh vậy mà với..... Anh thế mà lại làm với cô!

Tại sao anh lại có thể làm ra chuyện như thế!

Trong nháy mắt người nằm trên giường vốn vẫn còn đang ngủ thân nhiên - Bách Lý Lan đã tỉnh lại, thật ra ngay từ lúc Thiện Vũ dậy, cô đã tỉnh, chẳng qua cô không muốn dậy sớm, chẳng qua cô không muốn để cho anh phát hiện cô dậy sớm hơn anh mà thôi.

Cô chỉ muốn biết anh sẽ có phản ứng gì, không ngờ anh lại có biểu hiện tránh không kịp như thế.

Bách Lý Lan nắm thật chặt chăn trong tay, rồi sau đó cô nằm cuộn tròn người, co rúc lại với nhau.

Cô chỉ là thích Thiện Vũ thì có gì không đúng sao? Chẳng qua là cô thích đứa trẻ cô nuôi dưỡng, có cái gì sai sao? Cô yêu bảo bối sâu đậm như thế thì làm sao cô có thể chịu đựng nhường cho kẻ khác?

Nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Vậy là từ nay trở đi, anh sẽ không bao giờ..... sẽ không bao giờ gọi cô là chị nữa, sẽ không.

.....

"Hề hề gia yêu quý của con, nghe nói bây giờ người đã quay về nhà họ Phó rồi? Xem ra người lại trốn thoát một phen rồi." Trong viên kim cương của An Nhiên truyền đến giọng nói vui tươi hơn hờ của Bàn Gia: "Gia không biết đâu, sau khi người biết mất, trước tiên vị đồ của gia chính là vọt đến chỗ này của con, con nói này rất cuộc cậu ấy có biết người là ai không? Nếu không thì sao mỗi lần người mất tích, cậu ấy đều đến chỗ của con chứ?"

"Nói chuyện." An Nhiên ngắt sống mũi của mình, thờ dãi.

Đối với chuyện có phải Lão Soái ca đã biết thân phận của cô có vấn đề hay không, cô vẫn luôn tránh.

Phó Quân Hoàng không phải người có sở trường nói, có rất nhiều rất nhiều chuyện anh đều hiểu, chẳng qua là không nói. An Nhiên tình nguyện tin tưởng cho nên anh không hỏi cô là vì anh tin tưởng cô.

Ngay từ lúc Diêm Từ Diệp phát hiện thân phận của cô, An Nhiên có nghĩ đến sẽ tìm một thời điểm thích hợp để nói cho Phó Quân Hoàng biết về vấn đề thân phận của mình, nhưng cái một thời điểm ấy lại kéo dài cho tới bây giờ, lúc này đây cô vẫn chưa tìm được thời điểm nào thích hợp để nói cho anh biết, thậm chí cô cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Loại chuyện như vậy, quả thực là quá.....khó tin, thậm chí là quá mức huyền ảo.

Tần Vũ Triết biết gia của mình tức giận rồi, sau khi ho nhẹ một tiếng rồi mới nói: "Vừa mới nhận được tin tức, bây giờ Bồng Từ Quốc (*) nhà họ Kim đang tìm tung tích của Kim Ân Thánh khắp nơi, không biết tổ chức Triều Thánh đắc tội với ai, bị thương nặng rồi. Chỉ có điều gia nói xem, hình như tổ chức Triều Thánh này từng đắc tội người đứng không? Dường như cũng không đúng, nhưng mà tin tức con nhận được chính là người Hoa Hạ bên này ra tay với bọn họ."

(*) Bồng Từ Quốc: cách gọi khinh miệt người Hàn

"Cụ thể là người nào?"

"Vẫn chưa tra được, nhưng mà nghe nói bên kia cho cái Tiểu Dã Long đó lên tiếng nói đã đắc tội không biết bao nhiêu người không nên đắc tội. Theo con nghĩ, ở Hoa Hạ người bị Triều Thánh đắc tội cũng chỉ có một người duy nhất là người. Nhưng Vô Xá của người và Tần Môn, còn có người của Phó Quân Hoàng còn chưa hành động, vậy có thể là ai?" Đây cũng là chỗ mà Tần Vũ Triết vẫn luôn nghi ngờ.

Chân mày An Nhiên nhíu lại, "Thuận theo đó không tìm được người sao?"

"Không tìm thấy." Tần Vũ Triết thờ dãi: "Nếu không thì gia thăm dò thử, có phải là người của vị kia nhà gia hay không?"

Anh điều tra được không ít người của Phó Quân Hoàng, thân phận của anh ta không đơn giản chỉ là tướng quân à nha, thân phận của anh ta đúng là.... rất nhiều, anh nghĩ gia cũng đã biết nhưng chưa nói.

"Không phải anh ấy." Nếu người của Lão Soái ca ra tay thì không phải chỉ khống chế Triều Thánh mà sẽ trực tiếp tiêu diệt, hơn nữa bọn họ còn chưa điều tra rõ ràng, Triều Thánh vẫn chưa thể tiêu diệt.

Tần Vũ Triết khiêu khích: "À đúng rồi, hai ngày trước Tây Mông tới tìm con."

An Nhiên nhẹ ngưng, "Anh ta nói gì?"

"Anh ta hỏi con: Tần Lam và Phó An Nhiên có quan hệ như thế nào." Tần Vũ Triết bắt đắc dĩ, anh không biết tại sao Tây Mông - người luôn có cái gương mặt lạnh lùng lại phát hiện ra cái vấn đề này, hơn nữa anh ta đã biến mất nhiều năm mà.

An Nhiên lắc đầu, xem ra ngày đó cô không nhìn lầm người, quả nhiên là Tây Mông, "Cậu đã nói cho anh ta biết?"

"Không có sự cho phép của gia, con làm sao dám nói cho Tây Mông?"

"Không sao, để tự anh ta tra đi." An Nhiên cười cười, "Cho dù đến lúc đó tra được thì cũng không cần ngăn cản anh ta."

"Gia, người cảm thấy thế có ổn không? Đến lúc đó nếu Tây Mông biết người vẫn chưa chết nhưng mà người lại không đi tìm anh ta, không cho anh ta biết, anh ta sẽ tức giận." Tần Vũ Triết có chút chần chờ nói.

Mặc dù Tây Mông là người chín chắn nhất trong cả đám nhưng ở trước mặt gia thì mười phần trẻ con, nếu anh ta biết gia không chết mà lại không tìm anh ta..... quídoon... Trời ạ, anh hoàn toàn không muốn tiếp cận xem chuyện này sẽ phát triển đến mức nào.

"Không vấn đề gì, anh ta rất dễ dụ." Nếu như mười mấy năm này đứa bé kia vẫn không thay đổi thì vẫn còn dụ tốt.

Khuôn mặt Tần Vũ Triết đen lại, "Gia, bây giờ người chẳng qua mới mười tám tuổi phải không?" Dụ dễ không tòi?

"Ừ?"

"Không có gì không có gì, ở đây còn có chút chuyện cần xử lý nên cúp máy trước, có chuyện con sẽ thông báo với người đầu tiên, con đi tra là ai ra tay với Triều Thánh trước, còn có chuyện của Bồng Tử Quốc nhà họ Kim bên kia con cũng sẽ xử lý tốt. Vậy cứ như thế, tạm biệt gia."

Thanh âm ngừng, bên tai An Nhiên truyền đến tiếng tút tút.

An Nhiên lắc đầu, Bàn Gia vẫn luôn như vậy, vẫn là đứa trẻ nóng nảy.

Lúc Phó Quân Hoàng đẩy cửa ra thì thấy vẻ mặt An Nhiên lắc đầu cười, anh đặt chén nước lên khay trà, dặn dò An Nhiên mấy câu, rồi sau đó nói: "Ông nội gọi anh ra phòng sách, nếu em mệt nhọc thì ngủ trước, đợi lúc ăn cơm anh sẽ gọi em."

"Được."

Phó Quân Hoàng cúi người, hôn xuống trán cô, sau đó An Nhiên hôn trả lại, Phó Quân Hoàng mới thoải mái xoay người đến phòng sách của ông nội.

An Nhiên nằm trên giường, nhìn trần nhà có chút ngẩn ra.

Cũng không biết từ lúc nào cô như đi vào chốn nào ở cõi thần tiên, bên trong căn phòng vang lên một giọng khàn khàn, bên trong chất chứa quá nhiều phiền muộn, quá nhiều nhung nhớ và quá nhiều.....

Hận!

"Gia, người biến mất từ mười bốn năm trước, người cũng không nói cho tôi biết người còn sống. Tốt lắm!!! Người phải DỤ DỖ tôi thế nào!!!!"

An Nhiên đột nhiên giật mình, lập tức lật người từ trên giường đứng lên, nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước giường mình, kinh ngạc nói: "Cậu vào bằng cách nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Tây Mông, Cho Biết Sự Thật (1)

Editor: Norah

Người đàn ông đứng ở mép giường mặc một áo gió màu xám tro, trên tay mang một găng tay da, vẻ mặt không có biểu cảm, anh cứ đứng ở mép giường như vậy, đôi mắt tĩnh mịch kia bình tĩnh dừng ở trên người An Nhiên.

“Cô quen biết tôi.” Trong bốn chữ đơn giản hoàn toàn chứa sự lạnh nhạt, đây không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật.

An Nhiên thờ dài, quả nhiên Tây Mông vẫn cẩn thận như vậy.

“Tây Mông, đã lâu không gặp.” An Nhiên không có ý định tiếp tục che giấu nữa. Nếu Tây Mông đã tìm đến cửa, đương nhiên là sau khi chắc chắn mười phần cô là Tần Lam mới đến đây, nếu không thì, cho dù là anh có nghi ngờ, trước khi có chứng cứ xác thực, thì anh sẽ không xuất hiện trước mặt cô.

Người đến nghe thấy lời An Nhiên nói, vẻ mặt lạnh nhạt kia bỗng rạn nứt.

Anh giống như là chịu đã kích vô cùng lớn, cả người cao lớn ngồi ngay trên mặt đất, cho dù là như vậy, tầm mắt anh vẫn không dời khỏi người An Nhiên.

“Cô... Tại sao cô biết tên tôi.” Trong giọng nói chứa một ít ghen ngào khó nhận ra, nhưng mà sao người hiểu rõ Tây Mông như An Nhiên lại nghe không ra chứ?

Đứa nhỏ Tây Mông này...

“Cậu cũng đã lớn như vậy rồi, sao còn trẻ con như vậy chứ?” An Nhiên thờ dài: “Tây Mông, nếu như tôi không nhớ nhầm, lúc cậu tách khỏi tôi, cậu mới hai mươi tuổi? Bây giờ cậu cũng đã ba mươi bốn rồi.” Nhìn bóng dáng đã trở thành người đàn ông chín chắn trước mặt, An Nhiên không nhịn được thờ dài thành tiếng.

Tây Mông là đứa nhỏ cô thích nhất trong ba đứa cô nhận nuôi, anh rất ít nói chuyện, nhưng mà ánh mắt anh không lừa được cô, đứa nhỏ này đối với cô chân thành nhất.

Mặc dù Diêm Tử Diệp sẽ không phản bội cô, nhưng mà đáy mắt anh có tham vọng quá sâu với quyền thế, đứa nhỏ Kiều Tử Du quá có chấp với Diêm Tử Diệp, một khi Diêm Tử Diệp phản bội cô, vậy thì Kiều Tử Du chắc chắn sẽ đứng về phía Diêm Tử Diệp.

Đây cũng là vì sao năm đó, cô thường để Kiều Tử Du ra nước ngoài làm việc.

Một tay Tây Mông che mặt mình, một tay anh chống ở trên thảm, hai vai hơi run run, vào lúc này cũng không có cách nào che giấu tiếng ghen ngào nên toàn bộ đều lộ ra.

“Gia... Tại sao nhiều năm nay người đều không đến tìm tôi?” Trong giọng nói của Tây Mông chứa đầy sự tổn thương: “Cho dù là người không tin bọn họ, tại sao người cũng không tin cả tôi chứ? Gia, tôi là Tây Mông của người mà... Tôi là Tây Mông mà người cứu về...”

Không ai có thể tưởng tượng ra được, một người đàn ông cao gần một mét chín lại khóc giống như một đứa trẻ, dần dần, anh vốn đang ngồi trên mặt đất co mình lại, hai tay ôm mặt, có chất lỏng rơi từ khe hở xuống.

An Nhiên cũng không biết tại sao không đi tìm bọn họ.

Ngay trước khi máy bay nổ tung, An Nhiên không phải là chưa từng nghĩ, nếu như cô không chết trong vụ nổ này, dĩ nhiên cô sẽ muốn tất cả mọi người đều đi gặp Diêm Vương.

Nhưng mà sau khi cô sống lại, khi người thiếu niên kia ôm chặt cô vào trong ngực, lúc người thiếu niên kia dùng cách vụng về cẩn thận che chở cô, thì cô quên mất chuyện muốn trở về báo thù.

Hay là nói, cũng không phải là cô quên mất, mà là không muốn sống cuộc sống như vậy, bây giờ đối với cô mà nói, chỉ cần Quân Hoàng của cô có thể bình an, chỉ cần người quanh cô đều khỏe mạnh, còn lại, đều không sao cả, đều không quan trọng.

Nhưng mà không ngờ, sau khi cô từ từ yên ổn lại, những thị phi kia đều tìm đến cửa.

Chuyện cô là Tần Lam, có lẽ không bao lâu nữa, sẽ hoàn toàn bị phơi bày ra ánh sáng.

“Gia, có phải người đang trách tôi không giết chết Diêm Tử Diệp đúng không?” Thấy An Nhiên không nói lời nào, Tây Mông lau nước mắt của mình, quỳ xuống bên cạnh mép giường: “Gia, tôi không tin người chưa từng nghi ngờ, chuyện năm đó, rốt cuộc có phải là Diêm Tử Diệp làm hay không?”

An Nhiên thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Sau khi cô sống lại rất ít khi suy nghĩ chuyện của nhà họ Tần, nếu như hiện tại Diêm Từ Diệp không xuất hiện trong tầm mắt cô, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không nhớ lại Tần Môn... Chỉ cần là mọi thứ về Tần Môn, cô đều không muốn suy nghĩ.

Vậy mà bây giờ, Tây Mông lại hỏi cô, có từng hoài nghi chuyện năm đó hay không.

“Cậu có ý gì?” An Nhiên trầm giọng hỏi.

Ánh mắt Tây Mông trầm lại: “Gia, chuyện năm đó có rất nhiều chỗ đáng nghi.”

“Bản Đôn tra...”

“Tư liệu Bản Đôn tra khác với tôi tra.” Tây Mông bình thản ngắt lời An Nhiên: “Rất nhiều tư liệu đều đã bị người khác động tay động chân, ngay từ lúc mười bốn năm trước đã bị người khác động tay động chân rồi, rất nhiều người liên quan đều bị mua chuộc. Tâm cơ người nọ rất sâu, người nọ đã ẩn nấp ngay từ mười bốn năm trước, Die nd da n l e q u u y d o n người nọ có lẽ đã sớm nghĩ đến, sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ có người đi điều tra lại.”

“Xem ra, cậu biết người nọ là ai.” An Nhiên vẫn luôn tin tưởng năng lực của Tây Mông, sở dĩ trước đây người đầu tiên cô đi tìm là Bản Đôn, mà không phải Tây Mông, chính là bởi vì khi đó cô không biết tung tích của Tây Mông. Mặc dù chỉ cần một tín hiệu của cô thì Tây Mông sẽ lập tức xuất hiện trong tầm mắt cô, nhưng mà khi đó cô cũng không muốn bại lộ thân phận của mình.

Tất cả mọi người trên thế giới gần như đều biết sát thủ NO.1 thế giới Tây Mông là người của Tần Lam, nếu như Tây Mông xuất hiện bên cạnh cô, vậy thì tương đương với việc nói cho cả thế giới, cô chính là Tần Lam, Tần Lam chính là Phó An Nhiên.

Cô không thể đưa sự chú ý lớn như vậy đến nhà họ Phó, vì vậy, cô chỉ có thể lựa chọn Bản Đôn Tần Vũ Triết.

Tây Mông gần như đỏ mặt nhìn An Nhiên: “Gia, mặc dù tôi không hiểu tại sao người bỗng biến thành bộ dạng như vậy, khi người không tính nói cho tôi biết, tôi sẽ không hỏi nhiều. Nhưng mà gia, tôi hỏi người, người có biết Caesar hay không?”

“Biết.” Caesar từng bắt cóc cô, sao cô không biết được chứ? Ấn tượng của cô đối với Caesar, rất sâu!

“Không, tôi là hỏi khi người còn là Tần Lam, người có nhớ người này không?”

An Nhiên ngăn ra: “Nếu như là lão Caesar, sao tôi lại không biết?” Nhớ năm đó, cô còn từng chơi bài với lão Caesar, tuy là lần đánh bài đó liên quan đến toàn bộ quyền làm ăn của châu Á.

“Vậy là không có bất kỳ ấn tượng gì với Caesar này đúng không?” Tây Mông gần như thì thầm nói ra lời này.

An Nhiên nghe thấy thế thì nhú mày: “Cậu nghi ngờ chuyện năm đó do Caesar làm?”

Tây Mông không nói gì, chỉ là trên gương mặt Tây Mông chứa vẻ nghiêm túc.

An Nhiên lắc đầu, cười nói: “Không phải cậu ta, năm đó người đưa tôi lên máy bay chính là Diêm Từ Diệp, đứa nhỏ muốn giết tôi đã nói rồi, là cấp trên bảo cậu ta làm, khi đó người có thể có quyền lực lớn như vậy cũng chỉ có Diêm Từ Diệp và Kiều Từ Du.”

“Không, gia, người suy nghĩ kỹ một chút, lúc người và Diêm Từ Diệp ở chung một chỗ lần cuối, không có chỗ nào kỳ lạ sao?”

Chỗ kỳ lạ sao? An Nhiên khẽ lắc đầu, cô cũng không cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ.

Khi đó Diêm Từ Diệp vẫn luôn là kỳ kỳ lạ lạ, giống như kẻ điên. Đối với Diêm Từ Diệp, An Nhiên chưa từng hiểu rõ, cho dù anh được cô nuôi lớn từ nhỏ.

Nhưng mà đối với Diêm Từ Diệp, từ trước đến nay An Nhiên đều không quản, đối với đứa nhỏ tự có ý chí, cô mặc kệ, cô không muốn đào tạo ra một cỗ máy giết người, chỉ là không ngờ, cuối cùng ngược lại tự anh đi lên con đường mà cô muốn cho anh đi.

Tây Mông thấy cô xụ mặt xuống, tay buông lỏng ở bên người nắm chặt lại với nhau.

Anh không biết có nên nói với gia chuyện năm đó không phải do Diêm Từ Diệp ra tay hay không, anh không biết anh có nên nói cho gia chuyện từ lúc rất nhiều năm trước hay không, cô đã rơi vào trong bẫy...

“Tây Mông, cậu có chuyện giấu tôi.” Tầm mắt An Nhiên bỗng dừng ở trên người Tây Mông.

Đối diện với đôi mắt màu trà, Tây Mông muốn tránh cũng không thể tránh, anh không thể làm gì khác ngoài đón nhận: “Gia, chuyện năm đó, không phải là Diêm Từ Diệp ra tay.”

An Nhiên ngăn ra: “Có chứng cứ gì?”

Tây Mông lắc đầu: “Tôi không có chứng cứ. Nhưng mà gia, tôi vẫn luôn nhớ, mặc dù Diêm Tử Diệp luôn là một kẻ điên, nhưng cậu ta yêu người như sinh mạng, cậu ta sẽ không vì chức vụ hư danh và Tần Môn mà muốn mạng của mình.”

An Nhiên không nói gì, chỉ nhìn Tây Mông.

Tây Mông tiếp tục nói: “Trong 14 năm này, tuy là tôi đều không xuất hiện, nhưng mà tôi vẫn luôn âm thầm giám thị cậu ta. Tôi biết trong mười bốn năm này cậu ta sống như thế nào, tôi biết cái chết của gia là đã kích lớn nhất đối với cậu ta. Tôi không tin cậu ta giết người, cho nên...”

“Cho nên mười bốn năm nay, die,n; da.nlze.quydo/nn cậu đều không ra tay giết bọn họ, chỉ là âm thầm giám thị bọn họ, nhân tiện tra hung thủ thật sự năm đó, đúng không?”

Tây Mông gật đầu.

“Bây giờ cậu đã đến tìm tôi, vậy chứng tỏ cậu đã tìm được, người ra tay năm đó, đúng không?” Giọng nói An Nhiên vẫn bình thản như cũ, chỉ là đôi mắt làm người khiếp sợ của cô làm anh không có cách nào lắc đầu.

Tây Mông khó khăn gật đầu: “Đúng, tra được rồi.”

“Là Caesar sao?” An Nhiên bình thản hỏi.

Cả người Tây Mông đều ngẩn ra, vừa rồi anh không nói gì cả, sao gia lại...

“Cậu xem, Tây Mông của tôi luôn luôn đều ngốc nghếch như vậy.” An Nhiên buồn cười lắc đầu: “Nếu như không phải là Caesar, cậu đã không hỏi tôi có còn nhớ đứa nhỏ kia hay không rồi.”

“Gia luôn luôn đều thông minh như vậy.” Tây Mông cười, hai tay để ngay ngắn trên bấp đùi mình: “Tôi còn đang tiếp tục điều tra chuyện này. Tôi cũng không có tìm được chứng cứ cụ thể, nhưng mà tôi có nghe nói, chính miệng cậu ta nói chuyện năm đó là do cậu ta làm.”

“Ồ? Chuyện năm đó là do cậu ta làm sao? Lúc đó cậu ta mới bao lớn chứ?” Nếu như cô nhớ không nhầm, tuổi của Caesar không lớn, hình như không kém Diêm Tử Diệp bao nhiêu.

Tây Mông gật đầu: “Mười sáu.”

Mười sáu tuổi à, tuổi nhỏ bao nhiêu.

Nếu như chuyện năm đó thật sự là do anh làm, còn có thể làm đến hoàn mỹ không có khuyết điểm như vậy, An Nhiên không thể không bội phục lòng dạ kín đáo của đứa nhỏ này.

“Caesar... sao?” Ánh mắt An Nhiên lạnh đi: “Bây giờ Tần Môn thế nào?”

Bây giờ An Nhiên hơi không hiểu, nếu như chuyện đó không phải do Diêm Tử Diệp làm, vậy tại sao anh lại thừa nhận là năm đó anh giết cô chứ?

“Vẫn tốt.” Tây Mông hơi ngẩn ra sau đó mới đáp lại.

Bây giờ bên ngoài Tần Môn còn mạnh hơn nhiều so với lúc Tần gia còn ở đó, nhưng tranh chấp nội bộ cũng càng lúc càng quyết liệt.

Ngay trước trận không lâu, Tần Vũ Triết mới tuyên bố rút ra khỏi Tần Môn, đi theo phân nhánh với anh cũng không ít, Diêm Tử Diệp cũng không hề gây trở ngại nào, thậm chí ngay cả một câu phản đối cũng chưa từng nói, tách ra như vậy, đối với Tần Môn mà nói, là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Trước khi Tây Mông đến tìm An Nhiên đã đi tìm Tần Vũ Triết, tuy là Tần Vũ Triết không nói gì cả, nhưng mà đối với Tây Mông mà nói lại là anh ta đã nói tất cả rồi.

Nếu như Phó An Nhiên thật sự không phải là Tần Lam, lúc anh hỏi Tần Vũ Triết quan hệ giữa Phó An Nhiên và Tần Lam là gì, theo tính tình của Tần Vũ Triết, anh ta sẽ trực tiếp nóng nảy, vậy mà một ngày đó, anh ta lại bình tĩnh im lặng quá khác thường. Hơn nữa hôm đó anh đi tìm Diêm Tử Diệp, lấy được thêm đáp án đáng tin từ anh ta, anh đã có thể khẳng định sự thực Phó An Nhiên chính là Tần gia của anh.

“Cậu mau rời khỏi chỗ này đi.” Nhìn xem thời gian, không bao lâu nữa thì lão soái ca sẽ quay lại, nếu như thấy Tây Mông trong phòng, lão soái ca sẽ nóng nảy.

Có thể dưới nhiều ánh mắt theo dõi của mọi người bên dưới, không làm cho ai biết mà đi vào phòng của cô, Phó Quân Hoàng không nóng nảy mới là lạ.

Chỗ này chính là nhà họ Phó, dinh thự của cụ Phó, bảo vệ an toàn ở đây tuyệt đối là số một trong nước, nhưng mà cho dù theo dõi an toàn như vậy cũng có người vào được, này nếu như truyền ra bên ngoài, không biết sẽ làm cho bao nhiêu người hoang mang.

“Gia, vậy tôi đi trước.”

“Ừ.” An Nhiên phát tay với anh, chẳng qua là anh đến xác nhận thân phận của cô đồng thời nói cho cô biết sự thật năm đó mà thôi, cô hiểu được. “Cậu có còn muốn trở lại bên cạnh người kia không?” Lúc Tây Mông đi về hướng ban công, An Nhiên bỗng lên tiếng, hỏi.

Tây Mông không quay đầu lại, chỉ là nhìn qua bóng dáng An Nhiên phản chiếu lên cửa sổ sát đất, khóe môi anh nâng lên một chút ý cười, anh nói:

“Gia, yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Trước khi chưa điều tra rõ sự việc, anh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nói xong, anh trực tiếp nhảy thẳng từ trên ban công xuống.

An Nhiên cũng không có xuống giường, cô tin kỹ thuật của Tây Mông có thể tránh được tất cả camera, anh chính là sát thủ đứng đầu bảng xếp hạng thế giới mà.

Cũng ngay lúc Tây Mông vừa rời đi không lâu, Phó Quân Hoàng đã đẩy cửa đi vào.

“Bảo bối...” Giọng nói bỗng dừng lại, tầm mắt dừng ở trước cửa sổ sát đất đang mở rộng, nhú mảy lại.

Anh không hề nhớ vừa rồi mình có mở cửa sổ ra.

“Em quá khó chịu, cho nên mở cửa sổ ra.” An Nhiên giống như không có ý trả lời, sau đó nói với Phó Quân Hoàng: “Lão soái ca, vừa rồi anh muốn nói gì vậy?”

Phó Quân Hoàng đi đến trước cửa sổ, đóng cửa sổ lại, cúi người xuống, hai tay vòng ở bên hông An Nhiên, vẻ mặt dịu dàng: “Người nhà họ Cố đến, nên đi xuống.”

An Nhiên ngẩn ra, dĩ nhiên lo lắng có phải gần đây người nhà họ Cố rất hay chạy qua bên này hay không?”

“Nhưng mà em không muốn đi xuống.” Sau khi Tây Mông đi, tâm trạng An Nhiên lập tức tốt lên nhiều.

Cho dù là cô buông bỏ chuyện năm đó, đối với đứa nhỏ bản thân tự tay nuôi lớn lại giết chết mình, cô đúng là vẫn sẽ không nuốt trôi được, tóm lại vẫn sẽ buồn bực một lúc, nhưng mà bây giờ có người nói cho cô biết, chuyện năm đó không phải giống như cô nghĩ, chuyện năm đó có ẩn tình, tâm trạng cô lập tức tốt lên nhiều.

Cơ thể An Nhiên đã khôi phục nhiều rồi, mặc dù vẫn hơi bần rần, nhưng mà ít nhất là không cần Phó Quân Hoàng ôm nữa.

Lúc Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên xuống lầu, cụ Phó đang tranh luận chuyện gì đó với ông cụ Cố, về mặt hai ông già đều đỏ ửng, thậm chí đều là thờ phỉ phò.

Cố Hữu ở một bên nhìn xem mà lúng túng, anh không biết nên mở miệng khuyên can như thế nào, sau khi nhìn thấy An Nhiên xuống lầu, anh hoàn toàn nhìn An Nhiên xin giúp đỡ.

Mà tầm mắt Phó Quân Nhã ở một bên từ sau khi Cố Hữu đi vào, tầm mắt cũng chưa từng rời khỏi người anh.

Cô phát hiện, thật ra thì cô cũng không sợ anh.

Cố Hữu đã giết người, lúc giết người, vẻ mặt là lạnh như vậy, vô tình như vậy, nhưng mà đó đều là đối xử với kẻ thù, lúc đối xử với người xấu mới có thể có bộ dạng như vậy, nhưng mà lúc đối xử với người nhà, lúc đối xử với người lớn, anh đều là kính trọng mà lại khéo léo, mà lúc anh đối diện với An Nhiên, phản ứng của anh giống như một người em trai khôn ngoan.

Phó Quân Nhã rất hâm mộ An Nhiên.

Cô ấy có anh Phó yêu cô ấy sâu đậm, còn có một Cố Hữu thầm thích cô ấy như vậy, cô âm thầm hỏi mẹ, tại sao gần như tất cả mọi người ở đây đều thích Phó An Nhiên, tại sao đều không thích cô.

Cô nhớ mẹ nói bởi vì An Nhiên không có ba mẹ, bởi vì An Nhiên cần sự yêu thương, cho nên bọn họ đều thương yêu cô ấy gấp bội.

Nếu như là bởi vì như vậy, cô cũng hy vọng mình là đứa nhỏ không có ba mẹ, nếu như bởi vì vậy mà có thể có được sự yêu thích của Cố Hữu, cô cảm thấy như vậy cũng không sao cả.

Nhưng mà cô không thể nói ra câu nói như vậy được, cô cũng yêu ba mẹ, cô không hiểu sao mình lại bỗng có ý nghĩ như vậy, vì ý nghĩ của mình mà cô cảm thấy hoảng sợ.

Nhưng mà lúc gặp lại Cố Hữu, không chỉ một lần cô thấy ghen tị An Nhiên. Ba mẹ cô thích đều thích An Nhiên, ngay cả ông ngoại ít cười như vậy cũng rất thích cô ấy, còn có ông cụ Cố chưa từng nói chuyện với cô cũng thích cô ấy, dường như tất cả mọi người trên thế giới này đều thích cô ấy.

Lúc cô nhìn thấy ông ngoại và ông cụ Cố vì tranh giành An Nhiên mà âm ỉ đến mặt đỏ tai hồng, cô cắn chặt môi dưới.

“Chà, hai ông già trẻ con lại làm sao vậy?” An Nhiên buồn cười lắc đầu, Phó Quân Hoàng cẩn thận đỡ An Nhiên đến trước ghế sofa, để cho cô ngồi thoải mái.

Cụ Phó thấy An Nhiên xuống lầu, ông liền chống gậy trong tay mình đi đến bên cạnh An Nhiên, lấy gậy chỉ vào Cố Trường Thanh oán hận nói:

“Nhóc con đến đây, con chọn lão ta, hay là chọn ông!”

Cố Trường Thanh nhìn cụ Phó một cái, hừ lạnh.

An Nhiên ngẩn ra, sau đó tầm mắt dừng ở trên người Cố Hữu đang thờ dài ở một bên: “Đây là sao vậy?”

“Hôm nay ông nội đến đây muốn đón cô đến nhà họ Cố, cho cô ở nhà tôi một đoạn thời gian, nhưng mà cụ Phó không đồng ý, nói cô là đứa nhỏ nhà họ Phó, làm gì có chuyện đến nhà họ Cố ở. Cho nên...” Hai người liền bắt đầu âm ỉ, còn âm ỉ đến không can ngăn được.

An Nhiên lắc đầu, vẻ mặt không biết làm sao.

“Con nói này, trước khi hai người gây gỗ, có nghĩ đến việc hỏi ý kiến con không? Há?” Một câu này của An Nhiên làm cho hai người đều sùng sốt.

“Mặc kệ, bây giờ con nói cho ông biết, trong hai chúng ta, con chọn ai!” Cụ Phó đây là đang trở nên bướng bỉnh.

“Không chọn ai cả.” An Nhiên không do dự trả lời, khi sắc mặt hai người đều khó coi, An Nhiên trực tiếp ôm lấy cổ Phó Quân Hoàng: “Con muốn chọn thì cũng chọn lão soái ca nhà con, sao con phải chọn hai người chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tây Mông, Cho Biết Sự Thật (2)

Editor: Norah

Lời này của An Nhiên làm cho cụ Phó bật cười ha ha: “Lão Cố, ông nghe thấy chưa hả? Con bé chọn người nhà họ Phó tôi! Thằng nhóc thối là cháu trai của tôi! Đó chính là nói, cuối cùng người nó chọn là tôi!”

“Hừ! Lão Phó, ông có biết xấu hổ hay không vậy? Tiểu hồ ly chọn Quân Hoàng có nghĩa là chọn ông à? Sao ông có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?” Sau khi Cố Trường Thanh nói xong câu này, liền quay đầu đi, nhìn An Nhiên oán hận nói: “Tiểu hồ ly, con nói xem ông đối xử với con không tốt sao? Cho con đến nhà họ Cố ông ở mấy ngày thì sao? Há? Con nói xem, lão Phó đúng là muốn chết mà! Cái gì mà làm con cháu nhà họ Phó thì sao có thể đi đến nhà họ Cố ở? Vẫn là ông nhìn con lớn lên mà.”

“Thế nào? Ông nhìn con bé lớn lên thì giỏi lắm à? Con bé vẫn do tôi nuôi lớn! Lão Cố, ông đừng cho rằng tôi không biết ông có ý đồ gì, tôi nói cho ông biết, bây giờ con bé là cháu dâu của nhà họ Phó tôi, nếu như ông dám có ý đồ gì với con bé, tôi dùng gậy đánh chết ông.”

Cố Trường Thanh nghe vậy thì tức giận: “Hừ! Lão Phó, ông có ý gì? Ông muốn dùng gậy đánh chết tôi sao? Dựa vào cơ thể lão hóa giòn xương của ông bây giờ sao? Còn muốn đánh chết tôi? Tiểu hồ ly, con nghe xem đi! Nghe xem! Lão Phó này chính là không muốn ông sống tốt mà!”

“Lão Cố, bây giờ ông nói rõ cho tôi, gì mà tôi không muốn thấy ông sống tốt? Há? Đột nhiên ông chạy đến muốn cướp con bé nhà tôi, đừng nói là cho dù con bé đồng ý, tôi cũng không đồng ý!” Lúc này lão Phó thật sự tức giận: “Đừng nói là tôi đồng ý, ông hỏi xem thằng nhóc Quân Hoàng có đồng ý không!”

Rõ ràng là Cố Trường Thanh đã quên mất sự tồn tại của Phó Quân Hoàng, sau khi cụ Phó nói tên của Phó Quân Hoàng, tầm mắt ông nhanh chóng dừng ở trên người Phó Quân Hoàng.

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng giống như không quan tâm xung quanh mà vuốt ve cánh tay An Nhiên, dường như là đang xoa bóp cho cô.

Nhìn thấy vẻ mặt Phó Quân Hoàng nghiêm túc như thế, đáy lòng An Nhiên nảy lên cảm giác mềm mại.

“Nhóc con, con đến nói cho ông biết, con có đồng ý cho tiểu hồ ly đến nhà ông ở vài ngày hay không?” Cố Trường Thanh hỏi thẳng anh.

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên một lúc, sau đó tầm mắt lại dừng ở trên người Cố Trường Thanh, sau khi cân nhắc một hồi, lạnh nhạt nói:

“Được.”

Phó Quân Hoàng vừa dứt lời thì Cố Trường Thanh bật cười ha ha: “Lão Phó, ông nghe thấy chưa, thằng bé nói được! Ha ha, bây giờ ông không còn cách nào nữa...”

“Cùng nhau.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Phó Quân Hoàng lại truyền đến, giọng nói này làm tiếng cười của Cố Trường Thanh không còn nữa.

Đột nhiên Cố Trường Thanh xoay người, nhìn Phó Quân Hoàng, thu hết biểu cảm trên mặt: “Nhóc con, vậy thì con không đúng rồi, khi nào thì ông nói

cho con đến nhà họ Cố ông ở hả? Ông chỉ yêu cầu một mình tiểu hồ ly thôi.”

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên đang nhin cười, hơi nhíu mày lại, tùy tiện nói: “Vậy thì không đi.” Sao anh có thể yên tâm để một mình bảo bối đến nhà họ Cố?

“Ông nói con...” Cố Trường Thanh nóng nảy ngay lập tức, sao đứa nhỏ này cứ như vậy chứ!

“Cảm ơn yêu cầu của ông Cố, chỉ là con quen ở đây rồi, quen giường ở đây.” An Nhiên ngắt lời Cố Trường Thanh, cười nói.

Trong nháy mắt, Cố Trường Thanh không nóng nảy nữa.

Nếu tiểu hồ ly cũng nói như vậy, ông nói thêm cái gì thì cũng không có tác dụng.

Cố Hữu thở dài, chỉ có An Nhiên mới có thể đối phó với hai ông già này: “An Nhiên, tôi...” Giọng nói chợt ngừng lại, đồ vật nhỏ bé trên ngón tay thon dài của An Nhiên làm cho lòng anh vốn đang dễ chịu trở nên rầu rĩ.

“Hả?” An Nhiên rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng, mặc cho anh vuốt ve cơ thể mình.

Cố Hữu à một tiếng, ngay sau đó giống như bừng tỉnh lại: “À không có gì, quên mất vừa rồi muốn nói gì rồi.”

An Nhiên cũng không để ý, tiếp tục rúc ở trong ngực Phó Quân Hoàng, nghe cụ Phó và ông cụ Cố cãi nhau một cách vô bổ.

An Nhiên không chú ý đến sự khác thường của Cố Hữu, nhưng Phó Quân Nhã vẫn luôn chú ý Cố Hữu lại nhìn toàn bộ vào trong mắt, nhìn chăm chú.

Hai tay nắm thật chặt lại với nhau, không biết lúc nào thì trong khoang miệng chứa vị máu tanh, cô bỗng hoảng sợ, cô vừa phát hiện không biết khi nào thì môi đã bị cô cắn rách.

Cô đính hôn rồi.

Cô thật sự đính hôn rồi.

Cố Hữu khó khăn dời tầm mắt khỏi ngón tay An Nhiên, hơi cúi đầu, tóc mái dài che đôi mắt anh lại, không để cho người khác thấy ánh mắt rũ xuống của anh.

Tầm mắt Cố Trường Thanh vẫn đang tranh cãi với cụ Phó chuyện gì đó thoáng nhìn qua người cháu trai của mình, sau đó không nói gì mà tiếp tục âm ỉ với cụ Phó, chỉ là ánh mắt lộ vẻ sâu xa bí ẩn.

Trong lúc đó thì Phó Văn An có đi xuống một lần, đi xuống nhưng mà sau khi ông đến phòng bếp rồi lên tầng lại thì không xuống thêm lần nào nữa.

Đối với chuyện giữa chú nhỏ Phó và ông cụ Cố, An Nhiên vẫn vô cùng tò mò, lát nữa cô phải cho Bàn Đôn điều tra kỹ chuyện này.

Đêm khuya.

Bên trong căn phòng gần như vắng lặng không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, ngay cả âm thanh đồ điện cũng không có.

Lúc này Diêm Tử Diệp đau khổ nằm ở trên giường lớn, nhíu chặt chân mày, nhắm nghiền hai mắt, xem ra anh vô cùng đau khổ, giống như lọt vào trong ác mộng nào đó.

“Là anh giết chết Tần Lam.”

“Tần Lam bị anh giết chết.”

Vẫn là giọng nói của người phụ nữ kia. Giọng nói của người phụ nữ kia vang lên từng hồi một trong đầu anh, lặp đi lặp lại, giống như sợ anh quên mất nên không ngừng lặp lại trong đầu anh.

Đột nhiên, cảnh tượng biến đổi.

Anh thấy mình bị nhốt ở trong phòng tối, thấy chính anh kêu to:

“Thả tôi ra! Các người là ai?”

“Hả... Tôi là ai? Đợi đến lúc, tự nhiên anh sẽ biết tôi là ai.” Trong giọng nói biếng nhác kia chứa vẻ giễu cợt.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Khóe môi người nọ cong lên, anh không thấy rõ dáng vẻ của người nọ, nhưng mà cảm giác người nọ cho anh quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi làm cho cả người anh rét run: “Đĩ nhiên là đi làm chuyện anh không dám làm.”

Anh thấy mình nhìn người trước mặt như gặp quỷ, vẻ mặt anh lộ vẻ vô cùng khiếp sợ cùng không thể tin.

“Diêm Tử Diệp, chuyện anh không dám làm, tôi sẽ hoàn thành tất cả giúp anh. Chờ khi anh tỉnh lại, anh sẽ phát hiện, toàn bộ thứ anh muốn lấy được thì đều đã có.”

Hình ảnh lại thay đổi lần nữa.

Anh nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, môi nứt nẻ, anh nhìn người đứng ở bên giường, nhìn người nọ mở miệng nói với anh:

“Đường chủ! Tàn gia đi rồi!”

Anh thấy sắc mặt mình vốn tái nhợt trở nên gần như trong suốt, anh thấy anh khó thở, sau đó thì truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, cấp cứu...

Đường chủ! Tàn gia đi rồi!

Bóng dáng nằm ở trên giường đang giãy dụa chợt vươn mình ngồi dậy, trên trán anh chảy đầy mồ hôi, anh nắm chặt ga giường, ôm chặt lồng ngực mình.

Đau quá.

Tại sao đã trôi qua lâu như vậy rồi mà trái tim anh còn có thể... đau.

Bên trong căn phòng kiến trúc châu Âu, đèn treo lồng lẫy vẫn sáng, Caesar vắt chéo hai chân, tựa trên ghế dựa, cầm một quyển sách dày trên tay, ghế dựa còn đang nhẹ nhàng lắc lư.

“Tàn Lam, đến đây, đừng đứng xa như vậy.” Caesar không dời tầm mắt khỏi quyển sách mà chỉ ngoác tay với bóng dáng đang co rúc ở trong góc.

Cơ thể Tàn Lam căng cứng lại, đôi mắt đen nhánh nhút nhát nhìn Caesar, khẽ cắn môi dưới của mình.

Bởi vì lắc lư nên ghế dựa phát ra tiếng kết kết làm cho cơ thể Tàn Lam hơi run rẩy, Caesar giống như rất kiên nhẫn tiếp tục ngoác tay với cô:

“Tàn Lam, đến chỗ của tôi, tôi sẽ không làm tổn thương cô, đến đây.”

Sau khi Tàn Lam nhìn Caesar một lúc, tầm mắt lại dừng ở quyển sách trên tay anh, nhìn rồi lại nhìn, cô nghiêng đầu, ánh mắt vẫn dè dặt như cũ, nhưng cũng không cố sức co rúc lại như trước nữa.

Gần đây Caesar đều đến phòng cô đọc sách, anh đặt một ghế xích đu ở trong phòng, ánh nắng buổi chiều luôn vô cùng dễ chịu, ánh nắng chiếu vào trên người anh, mặt nạ che nửa mặt lại không che được vẻ mặt lộ vẻ rất thoải mái của anh, ngay cả trên khoe môi cũng chứa một ít ý cười nhàn nhạt.

Dáng vẻ khi đó của anh làm cho người khác không nhận được muốn lại gần.

Dáng vẻ khi đó của anh khiến cho người khác nhìn mà đau lòng.

Nhưng cho dù là như vậy, di@en*dyan(lee^qu.donnn) Tàn Lam cũng chỉ co rúc ở trong góc phòng, kinh ngạc nhìn anh, cô sẽ không đi lên trước, cứ lén lút dè dặt nhìn như vậy.

Cô phát hiện một bí mật.

Người này giống Diêm Tử Diệp, trên người họ có hơi thở giống nhau, cô không hiểu loại hơi thở đó là gì, nếu cô hiểu được thì đó là hơi thở cô quạnh vắng vẻ, đó là hơi thở hy vọng bên cạnh có người có thể dựa vào.

Tàn Lam dè dặt từ từ nhích đến gần Caesar.

Cô bị nhốt ở trong phòng đã lâu, nhưng mà người này chưa từng làm tổn thương cô, anh không giống với Diêm Tử Diệp, lúc đầu Diêm Tử Diệp đối xử với cô rất tốt, nhưng mà sau này, cô không biết mình đã làm chuyện gì sai, anh không nói chuyện với cô nữa, không chạm vào cô, thậm chí cô còn không gặp được anh.

Người này lại không giống, lúc đầu anh không thích cô, cô có thể cảm nhận được, nhưng mà sau này, dường như anh không chán ghét cô như trước nữa, cô có thể cảm nhận được hơi thở đã thay đổi của anh.

Đến sau khi cô thật sự đến gần anh rồi, tay anh nhẹ nhàng xoa tóc cô, khi đầu ngón tay anh lướt qua tóc đen như thác nước của cô, cảm giác mềm mại làm cho anh không nhận được mà xoa nhiều thêm.

“Tàn Lam, cô nói em thích anh.” Caesar nhìn mặt cô, trong giọng nói biếng nhác chứa ý ra lệnh.

Tàn Lam nghiêng đầu, không hiểu nhìn Caesar.

Cái gì là thích? Cô không hiểu.

“Nói với tôi, cô thích tôi.” Tay xoa tóc trên đỉnh đầu cô bỗng nắm chặt, trong giọng nói chứa mệnh lệnh tuyệt đối: “Bây giờ cô nói với tôi, cô thích tôi.”

Trên đầu truyền đến sự đau đớn làm cho vẻ mặt Tần Lam hơi khó coi, cô sợ ngay lập tức, bên trong đôi mắt cô chứa đầy nước mắt.

“Không cho khóc, thu nước mắt lại!” Vẻ mặt Caesar thay đổi ngay lập tức, sao Tần Lam thực sự có thể khóc, cho dù là sau khi bị đoạt quyền, cho dù là sau khi bị anh giam cầm, cô cũng không rơi một giọt nước mắt nào, cô vĩnh viễn đều kiêu ngạo, cô giống như không thèm để ý mọi thứ, cô nhìn mọi người giống như nhìn thẳng hề.

Tần Lam thực sự không thể nào rơi lệ!

“Tôi... tôi... thích anh, thích anh!” Tần Lam sợ hãi nhắm hai mắt lại, lông mi dài đang run rẩy, ngay cả hai tay đều đang run run, cơ thể ngồi xổm trên sàn vô lực, bây giờ cô rất sợ hãi, cô nhớ Diêm Từ Diệp, cô muốn Diêm Từ Diệp...

Cesar bỗng nâng Tần Lam lên, ôm cô: “Tôi biết Tần Lam sẽ thích tôi, không sao cả. Cho dù em đã kết hôn cũng không sao cả, tôi sẽ làm cho em trở thành người của tôi, chúng ta có thời gian. Không thể cho anh ta tất cả, không thể cho anh ta tất cả vận may, em nói có đúng không? Hà?”

Tần Lam càng run rẩy dữ dội hơn ở trong ngực Caesar, Caesar lúc này thật đáng sợ.

Hơi thở tản ra trên người anh không phải là cô quạnh vắng vẻ mà là nguy hiểm.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Caesar cũng không buông Tần Lam trong ngực ra: “Vào đi.”

Lúc Lại Tư nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt hơi giật mình trong chốc lát, sau đó nói giọng bình thản: “Chủ nhân, hàng đến rồi. Chuyện của tổ chức Triều Thánh người cho tôi điều tra đã rõ một chút, chỉ là còn chưa quá rõ rốt cuộc họ muốn gì.”

“Tra tiếp.” Caesar ôm Tần Lam đang run rẩy dữ dội ở trong ngực, khóe môi chứa một chút ý cười: “Thứ đó chính là thứ mà không ít người đang tìm.”

“Dạ.” Lại Tư nói xong thì xoay người muốn đi, nhưng mà lúc anh đi đến cửa, anh giống như bỗng nhớ đến chuyện gì, anh xoay người lại, nói với Caesar: “Chủ nhân, nhà họ Bách Lý bên kia...”

“Bách Lý Lan à, người phụ nữ đó có chút thú vị, để lại cho người nhà họ Phó bên kia tự xử lý đi.” Nghĩ đến, Phó An Nhiên cũng không thể bỏ qua cho người nhà họ Bách Lý.

Trong trí nhớ của anh, dinendian.loqjd]on Tần Lam thực sự chính là một người có thù tất báo. Kẻ khác làm hại cô, cô sẽ trả lại tất cả cho kẻ đó.

Sau khi Lại Tư gật đầu thì không nói gì cả mà xoay người lại rồi đi.

Caesar nhìn Tần Lam vẫn đang run rẩy dữ dội trong ngực mình, cười nhạt thành tiếng: “Đồ giả vẫn là đồ giả.” Nói xong, một tay anh đẩy cô từ trong ngực mình ra.

Đồ chỉ có túi da, thì có tác dụng gì chứ.

Không khí bên trong căn phòng rất kỳ lạ, người làm trong nhà ngay cả thở mạnh cũng không dám thở chút nào, ai cũng cẩn thận nhìn chủ nhà mình.

Cũng không biết chủ nhà mình làm sao, bắt đầu từ hai ngày trước, hai người thiếu gia và tiểu thư đều trở nên kỳ lạ, quan hệ trước kia của hai người khá tốt, thiếu gia luôn luôn gọi chị ới chị à, gọi rất ngọt, nhưng mà mấy ngày gần đây, thiếu gia lại không nói câu nào với tiểu thư.

Mặc dù ngoài mặt tiểu thư không nói gì, nhưng mà bọn họ đều nhìn ra được, tiểu thư vô cùng tức giận.

Bách Lý Lan ngồi yên trước bàn ăn, nhìn Thiện Vũ nhanh chóng ăn thức ăn trong bát, sau khi anh gần như ăn ngấu ngiến tất cả thức ăn, anh đứng dậy muốn quay về trong phòng mình.

Bách Lý Lan nắm chặt đôi đũa trong tay, nhìn hành động của Thiện Vũ, cô hít một hơi thật sâu: “Tình yêu, chúng ta uống một ít canh rồi đi.”

Thiện Vũ giống như nghe thấy giọng nói làm cho anh sợ hãi, bước chân của anh cứng lại ngay tại chỗ.

“Không... không được, em trở về phòng trước.” Nói xong, Thiện Vũ giống như đang chạy trốn chạy về hướng phòng mình.

Cạch một tiếng.

Chiếc đũa bị đặt xuống bàn một cách nặng nề, vẻ mặt Bách Lý Lan bỗng trở nên lạnh lùng: “Thiện Vũ, rốt cuộc em muốn sao?”

Thiện Vũ cuống quýt, bây giờ anh hoàn toàn không biết nên đối diện với chị mình như thế nào, anh làm chuyện như vậy với chị, anh... Sao anh còn có mặt mũi gặp cô chứ?

Hơn nữa bây giờ anh đã không còn sạch sẽ, sao anh còn có cơ hội tranh giành tình yêu của mình? An Nhiên là một cô gái mạnh biết bao, chắc chắn cô không thích anh không sạch, đến lúc đó anh nên làm như thế nào?

Anh không biết nên cảm ơn Bách Lý Lan, hay là nên hận cô.

Tuy là trí nhớ lúc đó của anh rất hỗn loạn, nhưng anh nhớ rõ anh có từ chối cô, có cho cô ngâm anh vào nước lạnh, nhưng mà tại sao, tại sao cuối cùng bọn họ lại ngủ với nhau?

Rốt cuộc chị nghĩ gì vậy? Sau này anh làm sao đối diện với cô? Lại đối diện với An Nhiên như thế nào?

Bách Lý Lan đi đến trước mặt Thiện Vũ, về mặt lạnh lùng nhìn anh: “Sao vậy, không phải chỉ là ngủ cùng nhau thôi sao? Phản ứng lớn như vậy?”

Thiện Vũ nắm chặt hai nắm tay: “Em...”

“Đang suy nghĩ làm sao đối mặt với An Nhiên của em? Đang suy nghĩ cô ta có thể không cần em nữa hay không? Em giữ thân trong sạch vì cô ta như vậy, cô ta vẫn còn trong sạch sao? Đứa nhỏ ngốc, sao em luôn ngây thơ như vậy chứ?”

“Không, sẽ không đâu, An Nhiên không giống với các cô gái khác, cô ấy sẽ không làm loạn, em nhìn ra được!” Thiện Vũ nói lớn tiếng: “Nhưng mà bây giờ em không còn sạch nữa, cô ấy sẽ không thích em! Em không còn sạch nữa!”

Đáy mắt Bách Lý Lan nhất thời chua xót.

Không sạch sẽ sao?

Ở cùng với cô chính là không sạch sẽ sao?

Về mặt Bách Lý Lan không thay đổi, nhìn Thiện Vũ nói: “Chỉ cần em không nói, chị không nói, sao cô ta có thể biết rốt cuộc em có sạch hay không?”

Thiện Vũ sững sốt, anh kinh ngạc nhìn Bách Lý Lan: “Thật sự cô ấy sẽ không phát hiện sao? Em còn có cơ hội sao? Cô ấy còn có thể thích em sao?”
Càng nói, về mặt anh lại càng phần chấn, giống như anh túm được cọng rom cứu mạng.

Bách Lý Lan cố chịu sự đau đớn từ đáy lòng, nói: “Thật sự. Đừng trốn tránh chị, lần đó chỉ là ngoài ý muốn, chị chỉ không muốn em chịu khổ. Yên tâm, không phải là lần đầu tiên của chị, chị có bao nhiêu đàn ông bên cạnh thì em biết rồi.”

Thiện Vũ nhìn Bách Lý Lan một lúc, ngay sau đó suy nghĩ một chút thấy cũng đúng: “Được. Vậy chúng ta quên hết đi, ngày đó là sai lầm của chúng ta, không thể xảy ra nữa, em muốn giữ thân vì An Nhiên.”

Vậy cô giữ thân vì anh thì tính là gì chứ? Bách Lý Lan cười khổ trong lòng, nhưng mà trên nét mặt lại lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Được, chúng ta đều quên đi ngày hôm đó. Tình yêu, ngoan ngoãn, chị chắc chắn sẽ khiến cho An Nhiên hoàn toàn ở bên cạnh em. Sẽ không để cho người khác mang cô ta đi.”

Vì hạnh phúc của anh, cô sẽ buông bỏ tất cả.

Chỉ cần, em trai yêu dấu của cô có thể hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Cạm Bẫy! (1)

Editor: Hành Hoa

Năm nay ở Đế Đô tuyết rơi vô cùng nhiều, sang đến ngày thứ hai bên ngoài đã một mảnh trắng xóa.

An Nhiên đứng ở trước cửa sổ sát đất có chút ngẩn ra, nhìn cảnh tuyết trong sân.

Cô không biết mình đang nghĩ gì, cô đột nhiên giật mình, một chiếc áo khoác đặt trên đầu vai của cô.

An Nhiên quay đầu lại thấy Phó Quân Hoàng đang nhúu mày và ánh mắt không hài lòng của anh.

"Sao vậy?" Từ sau lưng cô, Phó Quân Hoàng ôm cô vào trong ngực của mình, khuôn mặt càng lại gần An Nhiên, hai tay tự nhiên vòng quanh trên bụng cô.

An Nhiên thoải mái tựa vào trong ngực anh, tầm mắt vẫn nhìn cảnh tuyết rơi phía trước.

"Quân Hoàng, em cảm thấy cuộc sống sau này của chúng ta cứ như thế này là tốt rồi." Không có người quấy rầy, chỉ cần lúc sáng sớm thức dậy có

người yêu bên cạnh, tuyết yên lặng rơi xuống, được người mình yêu ôm lấy mình cùng nhau ngắm tuyết.

Không có tranh chấp, không có tính toán, không có âm mưu, bên cạnh chỉ có người mình yêu.

Đáy lòng Phó Quân Hoàng tức thì mềm mại, die,n; da.nlze.qu;yo/m cầm nhẹ nhàng tỳ trên đỉnh đầu của cô, bên trong đồng tử sâu thăm thẳm ngập sự dịu dàng.

Cô gọi tên anh, rất hay!

Rầm!!

Cửa bị người xô vào, ngay sau đó kêu to một tiếng!

"Tiểu Nhiên! Cậu trở về rồi!" Vừa nói cũng không thềm chú ý xem An Nhiên có phải đang được Phó Quân Hoàng ôm ở trong ngực hay không, người tới ra sức phi thẳng đến chỗ An Nhiên.

Trước mắt An Nhiên đột nhiên xuất hiện dáng người Tô Nặc, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì Tô Nặc đã nhào tới trên người cô, thuận tiện còn đẩy Phó Quân Hoàng ra xa.

"Anh Phó đi đi, tôi muốn ôm ấp với Tiểu Nhiên, tránh ra tránh ra." Ôm người trong ngực thật chặt, Tô Nặc trợn mắt nhìn cái người đàn ông trong nháy mắt đã chuyển sang sắc mặt lạnh lùng.

"Phó Quân Hoàng! Anh tránh ra một chút cho tôi!" Đột nhiên có tiếng vang lên, là người đứng ở cửa cũng có vẻ mặt lạnh băng - Tô Kinh Thiên.

Ánh mắt anh rất không vui khi nhìn thấy Tô Nặc ôm An Nhiên trong ngực chặt như thế, chết tiệt cái cô gái này!

Anh không thể hiểu tại sao bảo bối bé nhỏ của anh lại đi thích cái con hồ ly An Nhiên kia chứ!

Thấy Tô Kinh Thiên đứng ở cửa, Phó Quân Hoàng chân mày nhẹ cau lại, ngay sau đó đồng tử nhìn chăm chú Tô Nặc đang ôm bảo bối của mình rất chặt, chân mày càng cau lại hơn.

"Tô Nặc! Em còn muốn ôm đến khi nào?" Tô Kinh Thiên xoay bước về phía trước, hai tay khoanh trước ngực, đồng tử khiến người khác khiếp sợ nhìn Tô Nặc.

Nếu như người bình thường nhìn thấy ánh mắt Tô Kinh Thiên như vậy đã sớm bị dọa cho sợ đến chân mềm nhũn. Nhưng Tô Nặc là người thế nào chứ? Sao cô có thể sẽ sợ Tô Kinh Thiên như thế chứ?

Cô không chỉ không buông An Nhiên ra, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa, thậm chí còn dùng ánh mắt chỉ trích nhìn Tô Kinh Thiên: "Chú nhỏ! Tôi còn chưa nói đến chú đấy! Để cho chú lừa tôi nói là sẽ không có chuyện gì xảy ra với Tiểu Nhiên! Chú xem một chút sắc mặt Tiểu Nhiên này, thật là tệ đấy! Chú nhỏ đúng là tên lừa đảo!"

Ba từ "tên lừa đảo" giống như ba mũi tên bắn vào giữa tim anh.

Bảo bối bé nhỏ của anh vì cái người con gái chết tiệt này mà mắng anh là tên lừa đảo!

"Bây giờ em cũng thấy đấy, cô ấy không bị thương, không khó chịu, có phải lúc này em nên về nhà với tôi?" Trong mấy ngày An Nhiên mất tích, chỉ có duy nhất Tô Kinh Thiên là không căng thẳng. die,n; da.nlze.qu;yo/mn

Theo cái nhìn của Tô Kinh Thiên, chỉ cần Phó An Nhiên không chết, kiểu gì cũng không thành vấn đề. Ngay tại địa bàn nhà họ Phó mà dám bắt người, đây không phải là muốn tự đi tìm chết à? Anh không quan nhiều, chẳng qua chỉ cho người đi điều tra tung tích của An Nhiên mà thôi.

Vì vậy, buổi tối hôm đó anh liền mang Tô Nặc vẫn còn thấp thỏm lo âu về nhà.

Chẳng qua không ngờ tới, về đến nhà Tô Nặc kiểu gì cũng không bình tĩnh nổi, khẳng khái muốn biết An Nhiên có về nhà an toàn hay không. Ngày thứ hai khi nghe tin vẫn chưa tìm được An Nhiên cô liền khóc.

Khóc nháo muốn Tô Kinh Thiên đưa cô đi tìm An Nhiên, trước tiên là anh dỗ dành cô, sau đó buổi trưa gọi điện cho Phó Quân Hoàng liền biết đã tìm được người và không có chuyện gì.

Nhưng sau đó không biết tại sao, đột nhiên đứa nhỏ này lại cố sống cố chết quẩn lấy anh, bắt anh đưa cô đi xem An Nhiên, nói anh lừa gạt cô, còn nói An Nhiên bị thương.

Hỏi cô nguyên nhân thì Tô Kinh Thiên mới dờ khóc dờ cười, thì ra chỉ vì cô nằm mơ, trong mơ thấy An Nhiên cực kỳ khó chịu, cô nhìn đến đau lòng, vì vậy mới sáng sớm cô đã lôi anh đi đến Đế Đô, tới nhà họ Phó.

Chẳng qua là không ngờ tới, vừa mới vào cửa đã nhìn thấy hình ảnh hai người kia đang thân mật.

"Nặc Nặc, em lại đây." Tô Kinh Thiên thay đổi dùng cách dịu dàng vỗ tay với Tô Nặc, về mặt đã dịu dàng mềm mại đi một chút.

Tô Nặc âm ừ một tiếng, tiếp tục không động đậy ôm An Nhiên, hơn nữa còn tỏ cáo: "Tiểu Nhiên, cậu không biết đâu, bây giờ chú nhỏ xấu lắm, chú không cho mình đến tìm cậu. Cậu nói chú ấy xấu hay không xấu? Mình có cậu là bạn tốt vậy mà chú ấy không cho mình tới tìm cậu."

An Nhiên buồn cười gật đầu, thậm chí dưới ánh mắt lạnh lùng của Tô Kinh Thiên còn khẽ xoa xoa đầu nhóc con, khuôn mặt đầy ý cười: "Sao lại tới?"

"Đến thăm Tiểu Nhiên cậu mà, cậu xem sắc mặt cậu bây giờ tệ lắm đấy." Tô Nặc nhìn gương mặt ấy mà đau lòng, nếu cô tới sớm một chút thì Tiểu Nhiên cũng sẽ không bị thế này.

Tô Kinh Thiên bèn đến bên cạnh người Phó Quân Hoàng, nhỏ giọng nói: "Tôi nói, cậu không ăn đấm sao? Cậu nhìn một chút xem hồ ly nhà cậu đối với bảo bối nhà tôi thật tốt, cô ấy chưa từng đối tốt với cậu như vậy nhỉ? Mau bảo hồ ly nhà cậu buông bảo bối nhà tôi ra, cậu nói..."

Phó Quân Hoàng ném trả một ánh mắt, "Không ăn đấm." Mặc dù đối với việc người khác ôm bảo bối của anh thì anh sẽ không vui, nhưng mà đối với nhóc con Tô Nặc này đây lòng anh cũng thật sự quý mến.

Đứa nhóc này ngây thơ lương thiện, không có suy nghĩ phức tạp, đứa bé này là thật lòng tốt với bảo bối của anh thì tại sao anh phải bắt cô buông ra đây?

Anh thích người khác cũng đối tốt với bảo bối nhà mình, chỉ cần bọn họ không cướp đi bảo bối của anh thì sao cũng được. Nhưng nếu như bọn họ chạm đến giới hạn cuối cùng của anh vậy thì không thể trách anh xuống tay vô tình.

Tô Kinh Thiên bị Phó Quân Hoàng làm cho nghẹn đến không nói gì được, nếu lúc này anh nói lời ghen tuông há chẳng phải là hạ thấp giá trị bản thân sao? Cho nên không còn cách nào khác, Tô Kinh Thiên chỉ có thể mạnh mẽ kìm nén!

Tầm mắt Phó Quân Hoàng vẫn luôn đặt trên người An Nhiên, thấy khóe môi cô cười, bất giác bên mép Phó Quân Hoàng cũng cong lên.

Sau khi trên người có chỗ rung, anh rút điện thoại di động đang kêu từ trong túi quần ra, nhìn qua thông báo người gọi đến, sau đó liếc nhìn An Nhiên, anh cầm điện thoại di động ra ngoài phòng rồi nhấn nghe.

"Nói." Đi tới hành lang ẩm ướt, tầm mắt Phó Quân Hoàng nhìn vào hoa văn phức tạp trên vách tường, giọng nói lạnh băng.

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì mà về mặt Phó Quân Hoàng càng ngày càng lạnh lẽo.

"Không còn cách nào khác sao?" Trong giọng nói có sự đè nén nồng đậm.

Hình như bên kia cho một câu trả lời phủ định.

"Toàn bộ thất bại, phải không?" Thật sâu trong ngực Phó Quân Hoàng run rẩy, tay đang chống đỡ ở trên vách tường đột nhiên nắm chặt thành nắm, môi mím chặt, anh lạnh yên nghe bên kia trả lời.

Giọng nói bên kia nghe có vẻ rất kích động, sau khi bên kia nói ra mấy từ cuối cùng, cả cơ thể Phó Quân Hoàng đều rung rung, trong nháy mắt cơ thể anh đứng thẳng tắp, vốn đồng tử đang âm u chìm xuống trong nháy mắt thay đổi sáng lên.

"Lần cuối cùng..... thành công?" Giọng Phó Quân Hoàng nghe có chút run rẩy.

Cả người Phó Quân Hoàng đều dựa trên vách tường, đầu tựa vào bên trên, tầm mắt nhìn lên trần nhà, trên khóe môi không có cách nào đè nén cong lên, vốn là đã từ bỏ, không ngờ tới cuối cùng lại thành công rồi sao? Anh..... Vẫn có hy vọng, phải không?

Lúc Phó Quân Hoàng ngắt điện thoại mới phát hiện Tô Kinh Thiên đang khoanh hai tay trước ngực đứng ở cửa, tầm mắt vẫn luôn đặt trên người của anh.

Phó Quân Hoàng cũng không lập tức thu hồi hơi thở suy sụp tăn ra trong nháy mắt của mình, anh phải dựa vào trên tường, rồi sau đó cơ thể trượt xuống một chút, die,n; da.nlze.quydo/nn về mặt thoát nhìn cực kỳ quái dị, giống như đang cười mà cũng giống như là đang khóc.

Tô Kinh Thiên liếc mắt nhìn bên trong phòng vẫn còn đang lú lú nói gì đó với Tô Nặc, ngay sau đó anh mỉm cười đóng cửa phòng lại, đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, ngồi xuống bên cạnh Phó Quân Hoàng đang ngồi xồm dưới đất.

"Có tiến triển?" Đối với việc làm gần đây của Phó Quân Hoàng, ít nhiều gì thì Tô Kinh Thiên cũng biết một chút, mặc dù nội dung cụ thể không phải rất rõ ràng nhưng chuyện kia thành công dường như rất quan trọng.

Khó có khi Phó Quân Hoàng lại bật cười với Tô Kinh Thiên, "Thành công, chỉ cần thành công mấy lần nữa là được."

Tô Kinh Thiên vỗ vỗ bả vai Phó Quân Hoàng, "Đã như vậy thì cần gì phải bày ra vẻ mặt như thế. Như vậy thật đúng là không thích hợp với cậu." Thoạt nhìn Phó Quân Hoàng yếu ớt như thế, đúng thật là anh nhìn..... không quen. Phó Quân Hoàng cũng giống vậy vỗ vỗ bả vai Tô Kinh Thiên, ngay sau đó đứng dậy, đẩy mở cửa phòng, dưới tầm mắt kinh ngạc của Tô Nặc, một tay anh kéo An Nhiên vào trong ngực mình, cũng dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Nặc mà hôn cô.

An Nhiên nhất thời không phản ứng kịp, cặp mắt màu trà tràn ngập kinh ngạc, chẳng qua rất nhanh sau đó cô liền phản ứng lại, cô cười ôm lấy anh, nhẹ

nhàng hôn trả.

Mặc dù cô không biết có chuyện gì xảy ra nhưng cô có thể cảm nhận được anh đang vui sướng.

Đối với việc anh chia sẻ tâm trạng vui sướng, cô hết sức vui vẻ đón nhận cho dù anh không nói cho cô rốt cuộc có chuyện gì đã làm cho anh vui vẻ đến thế.

Lúc Tô Kinh Thiên trở lại thì thấy bảo bối của mình về mặt túi thân nhìn hai người đang ôm hôn nhau, trong lòng Tô Kinh Thiên hưng hăng nôn mửa Phó Quân Hoàng một lần, ngay sau đó kéo nhóc con bảo bối của mình lại, ôm cô đến phòng mà nhà họ Phó đã chuẩn bị cho Tô Nặc.

Túi thân nhìn bọn họ yêu thương lẫn nhau, vậy thì bọn họ liền tự mình yêu thương lẫn nhau đi.

Chân giẫm trên tuyết phát ra thanh âm lộp bộp lộp bộp, Tần Lam cẩn thận dè dặt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, sau khi nhìn thấy anh không có phản ứng gì, cô kéo khoảng cách ra xa người đàn ông một chút, sau đó mới yên tâm ngồi xỏm xuống, nhìn thứ gì đó trắng xóa.

Cô không biết những cái này nhưng cô mới vừa nghe có người nói tuyết rơi.

Thứ có màu trắng thoạt nhìn rất đẹp này chắc là tuyết rồi.

Tay sờ vào phía trên, lạnh lạnh. Đặt ở trong lòng bàn tay, nó lập tức biến mất. Thật kỳ diệu nha.

Tần Lam giật mình nhìn thứ trong tay biến mất không thấy, chỉ còn lại một chút nước trong lòng bàn tay, trên khuôn mặt đẹp đẽ đều tràn đầy sự ngạc nhiên.

Caesar vẫn ngồi trên ghế nằm, trong tay vẫn cầm quyển sách nguyên văn lúc trước, anh cứ như vậy nhìn Tần Lam đứng ở trong sân, vẻ mặt thoạt nhìn có chút hoảng hốt.

Kia đã là chuyện của bao năm về trước? Anh nhớ, lúc anh và Tần gia ở chung một chỗ cũng là mùa đông.

Mùa đông kia dường như vô cùng lạnh.

Anh nhớ ngày đó, khi anh đẩy cửa ra, lúc thấy cô, vẻ lạnh lùng mà lại bình thản ở trên mặt chính là giấu cợt nhả nhạt, cô nói:

"Cậu định giam giữ tôi tới khi nào đây?"

Khi ấy anh còn là Diêm Tử Diệp, là anh dịch dung thành Diêm Tử Diệp.

Không sai, ngay từ lúc mười bốn năm trước, anh là Diêm Tử Diệp, không ai có thể nhận ra anh, vẻ mặt bất chước người khác anh vĩnh viễn là người mạnh nhất, anh chẳng qua âm thầm quan sát Diêm Tử Diệp sau một thời gian ngắn đã nắm giữ tất cả đặc điểm của anh ta.

Sau đó, à sau đó, anh liền thay thế Diêm Tử Diệp ở bên Tần gia ngày người một khoảng thời gian, chưa tới năm ngày, cô cũng không phát hiện ra một người bên cạnh đã bị tráo đổi, anh dùng ánh mắt của Diêm Tử Diệp nhìn cô, anh dùng giọng nói của Diêm Tử Diệp nói chuyện và cách làm việc với người bên cạnh chung sống.

Ở đó một thời gian, Tần gia vẫn không phát hiện anh và Diêm Tử Diệp có chỗ nào khác biệt, vì vậy anh to gan bắt cóc Diêm Tử Diệp, giam anh ta lại, sau một năm ở chung một chỗ với Tần gia vẫn luôn là Caesar anh mà không phải là Diêm Tử Diệp!

Nhưng ở trong mắt Tần Lam, anh vĩnh viễn là Diêm Tử Diệp mà không phải là người khác.

Ngày đó là ngày đầu tiên anh thấy Tần Lam rời khỏi phòng ngủ.

Cô đi ra khỏi sân nhưng không đi ra ngoài mà là ở trong sân sau, giữa một mảnh tuyết trắng xóa ngồi xỏm xuống, cô nhìn tuyết, môi gọi lên một chút lạnh:

"Nhìn như đồ tinh khiết hoàn mỹ, thực ra mới là thứ bẩn thỉu nhất, cậu nói, tôi nói có đúng hay không?"

Khi đó Caesar không nói gì, chỉ si mê nhìn cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh cảm thấy tầm mắt của mình đã không có cách nào rời khỏi cô, cũng không biết rốt cuộc là vì anh bất chước Diệp Tử Diệp hay là vì anh đã sớm trúng độc với người phụ nữ tên là Tần Lam này.

Nếu như ban đầu anh nói cho Tần gia anh không phải là Diêm Tử Diệp mà là Caesar, vậy bây giờ có phải cô sẽ không nhìn anh giống như nhìn người xa lạ hay không?

Anh là Caesar, Caesar duy nhất.

Anh vĩnh viễn vẫn nhớ, năm đó anh bảy tuổi, cô nói như vậy với anh. Mà cũng là bắt đầu từ khi đó, cái tên Tần Lam này đã xâm nhập vào trong lòng của

anh, rồi sau đó không biết bắt đầu từ bao giờ, cái tên đó đã khắc vào xương tủy anh từng chút một, để cho anh vĩnh viễn không thể không nhớ.

Cho tới càng về sau, anh đó ký với cái người tên là Diêm Tử Diệp, anh hận vì sao không phải là anh ở bên cạnh cô. Nhưng khi đó anh không có thể lực của riêng mình, muốn có được thể lực cho mình cũng chỉ có cách giết ông già, nhưng khi ấy nếu anh giết ông Caesar, đó đâu phải là chuyện dễ dàng?

Anh cẩn thận, cuối cùng kế hoạch là chiếm đoạt Tần Môn, chỉ có như thế anh mới có năng lực chống đỡ với ông Caesar, nhưng lúc đó Tần Lam lại có quan hệ với ông ta thì làm sao cô có thể trợ giúp anh được? Biện pháp duy nhất anh nghĩ đến chính là giết cô, sau đó chiếm được Tần Môn!

Lúc ấy chuyện gì anh cũng đã tính đến, chỉ có duy nhất không tính đến cho dù Tần Môn không có Tần gia, không có Diêm Tử Diệp, Tần Môn vẫn sẽ là Tần Môn, sẽ không vì bất kỳ ai biến mất mà trở nên rối loạn.

Sau khi Tần Lam chết, anh sinh ra nghi ngờ với mục tiêu của mình, anh mờ mịt luống cuống. Mà cũng vừa lúc đó, anh đột nhiên nghe được tin ông Caesar chết, anh không cần phải đi tranh đoạt cái gì, tất cả những gì ông Caesar để lại đều là của anh.

Nếu như anh biết tin tức này sớm mấy ngày thì Tần Lam đã không phải chết.

Nếu như tin tức nhanh hơn mấy ngày nữa, anh sẽ nói cho Tần Lam anh không phải Diêm Tử Diệp, cô ấy - Yến Tử không phản bội cô, anh là Caesar, là đứa nhỏ năm đó bấy giờ đuổi theo bước chân của cô mà đến.

Nếu như.....

Đáng tiếc, trên cái thế giới này chuyện đáng buồn nhất chính là không có nếu như.

"Bịch" một tiếng, tiếng người bị té ngã trên đất kéo Caesar từ trong ký ức trở về hiện thực.

Anh nhìn Tần Lam ngã xuống lớp tuyết dày trên đất, nhìn cô vụng về bò dậy, anh đứng dậy đi đến bên người Tần Lam, trước tầm mắt e sợ của cô cẩn thận ngồi xuống, anh cầm một nắm tuyết lên, rồi sau đó từng chút một làm thành một viên tuyết, giơ lên trước mặt Tần Lam.

Sau khi Tần Lam lau sạch tất cả tuyết trên mặt mình, trong tầm mắt liền xuất hiện một viên tuyết nhỏ, trong ánh mắt sáng lên đầy ý cười, sau đó hai đồng tử sáng trong suốt nhìn Caesar, hiển nhiên là muốn hỏi tại sao anh làm được.

"Tần Lam, cô bao tuổi rồi?" Caesar giống như tùy tiện hỏi một câu, anh nhàn nhạt nói, trong tay vẫn nắm viên tuyết.

Tần Lam nghiêng đầu, dường như lâu lắm rồi, anh là người đầu tiên hỏi cô bao tuổi.

Cô suy nghĩ một chút, chân mày hơi nhíu lại, giọng có chút chần chừ: "Bốn.... tuổi."

Vuốt ve viên tuyết nắm chặt, "Bốn tuổi sao?"

Tần Lam gật đầu, cô không nhớ lắm thì khi đó mẹ cô nói cho cô biết là cô bốn tuổi, sinh nhật bốn tuổi mới vừa qua không lâu.

Caesar vuốt vuốt đầu tóc của cô, "Từ từ chơi đùa, tôi tìm cô giúp việc tới chơi cùng cô nhé."

Nghe được sẽ có người chơi đùa với mình, ánh mắt Tần Lam sáng lên, cô hăng hái gật đầu, từ trong tay Caesar nhận lấy viên tuyết, sau đó liền học dáng vẻ của anh bắt đầu nặn tuyết.

Caesar cũng không tiếp tục ở đây với cô, anh trực tiếp đứng dậy, nói với Lại Tư đang sững sờ ở bên cạnh: "Đến phòng sách của tôi."

Lại Tư liếc mắt nhìn Tần Lam đang cố gắng nặn tuyết thành hình, gật đầu một cái, rồi sau đó đi theo Caesar hướng tới phòng sách.

Vào phòng sách, Caesar trực tiếp đi đến cửa sổ sát đất, nhìn phía dưới cửa sổ Tần Lam vẫn đang đứng giữa tuyết chơi đùa với người giúp việc, chân mày Caesar càng cau lại.

"Chủ nhân." Sau khi Lại Tư đóng cửa, die,n; da.nlze.quy;do/nn đi tới trước bàn làm việc của Caesar, đứng tại chỗ.

"Lúc Tần Lam bốn tuổi có chuyện gì xảy ra?" Caesar kéo rèm cửa sổ, che lại toàn bộ ánh sáng.

Lại Tư không rõ nhìn Caesar, "Chủ nhân, ngài là....?" Muốn làm cái gì.

"Mới vừa rồi cô ấy nói cô ấy chỉ có bốn tuổi."

Lại Tư đương nhiên biết Caesar nói cô ấy là nhắc tới ai, nhưng mà bốn tuổi? Điều này sao có thể?

"Có phải là giả hay không? Tần Lam này quá quái dị, đến giờ tôi chưa tra được cô ấy đến bằng cách nào, năm đó chính xác là Tần Lam đã rơi máy bay bỏ mình, tuy thì thể không còn nhưng nếu một người từ trên cao như thế rơi xuống, không thể có hi vọng sống sót. Cho dù có sống sót thì cơ thể cũng không thể nào không tổn hại gì."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Cạm Bẫy! (2)

Tần Lam này anh cũng đã quan sát một thời gian, không kể đến trên người không có bất kỳ vết thương nào mà ngay cả một chút di chứng sau đó cũng không có. Chỉ có một điều duy nhất khiến người ta lo lắng là trí óc của cô ta có vấn đề.

Nhưng bây giờ đột nhiên chủ nhân lại nói cái cô Tần Lam đó nói mình mới bốn tuổi nên nhất thời anh không biết phản ứng thế nào.

"Sẽ không." Một người có thể nói lão nhưng ánh mắt của cô chắc chắn sẽ không nói lão.

Caesar có cho người kiểm tra qua, Tần Lam này không bị người thôi miên, tất cả động tác và phản ứng của cô đều xuất phát từ bản năng, nói cách khác, bản tính của cô vốn chỉ như thế mà thôi.

Chân mày Lại Tư khẽ chau, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Tôi biết hình như từ nhỏ Tần Lam đã bị Tần Ngự huấn luyện thành vũ khí hình người, lúc cô ấy ba tuổi đã bắt đầu giết người nhưng rốt cuộc năm cô ấy bốn tuổi đã có chuyện gì xảy ra thì tôi còn chưa tra được."

Caesar gật đầu một, ba tuổi đã bắt đầu giết người sao? Như vậy bây giờ cô bốn tuổi.....

Đang lúc hai người còn đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên, Lại Tư và Caesar cùng một lúc vội vàng đi tới trước cửa sổ sát đất, chỉ thấy người giúp việc lúc trước chơi đùa với Tần Lam đã ngã giữa vũng máu, lúc này cô ta đang che hai mắt mình, đau đớn lẫn lộn.

Mà Tần Lam đứng ở bên cạnh người giúp việc, nhìn cô thì khổ sở nhưng vẻ mặt có chút mờ mịt, cũng không có hoảng sợ chút nào, cô kinh ngạc nhìn ngón tay mình đầy máu, vẻ mặt có chút không hiểu mà nhiều hơn là lạnh lùng.

Đáy lòng Lại Tư rõ ràng kinh sợ, Tần Lam này.... rất là quái dị, tầm mắt anh lại đặt trên người Caesar, chỉ thấy đồng tử Caesar từ từ trở nên thâm thúy, vẻ mặt làm cho người ta khó hiểu.

"Người này thật sự là... Tần Lam sao?" Caesar tự lẩm bầm lẩm cho sống lưng Lại Tư không khỏi tự giác thẳng tắp.

"Tôi sẽ đi điều tra." Nói xong, Lại Tư xoay người rời đi.

Mà lúc này tầm mắt Caesar vẫn còn nhìn trong sân, thấy cô cầm lên viên tuyết đã bị máu nhuộm đỏ, nặn nó lặn nữa, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ, cô không nhìn người làm bên cạnh còn đang kêu gào, không quan tâm tuyết trắng đã bị máu người nhuộm đỏ, cô chỉ hết sức chăm chú làm đồ mình yêu thích.

Caesar cười cười, có lẽ Tần Lam này có thể mang đến cho anh món quà đặc biệt.

An Nhiên thay quần áo xong dưới sự yêu cầu của Tô Nặc: muốn đi mua sắm đồ Tết với cô.

Lúc ra khỏi nhà, ông cụ Phó trấn chốc nhìn Tô Nặc thấy là sẽ dính chặt lấy An Nhiên, cười híp mắt nói:

"Nhóc con Nặc Nặc, năm nay làm lễ mừng năm mới ở nhà ông có được không? Ông sẽ mua cho con thật là nhiều đồ ăn ngon nha."

Lúc Tô Kinh Thiên nghe nói như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi tại chỗ, bây giờ nhóc con này còn ước gì được ở lại đây mừng lễ năm mới, chẳng qua là không ai nói với cô, lần này thì hay rồi, ông cụ lên tiếng, con bé liền hào hứng vọt tới trước mặt ông cụ, ôm ông cụ còn hôn một, không kìm nén được mà nói:

"Dạ dạ, năm nay con và chú nhỏ sẽ mừng lễ năm mới ở đây ạ." Dường như đột nhiên cô nghĩ tới sự tồn tại của Tô Kinh Thiên, cô quay đầu lại nhìn bộ mặt đen của Tô Kinh Thiên, "Nếu chú nhỏ không thích ở đây mừng lễ năm mới thì có thể trở về nha."

Cô suy nghĩ một chút, còn rất thân thiết giải thích.

Trong nháy mắt về mặt Tô Kinh Thiên liền tốt hơn, anh nhìn cô nói: "Nhưng mà bảo bối nhỏ rất muốn ở đây mừng lễ năm mới mà."

"Đúng rồi! Cho nên chú nhỏ trở về đi thôi, có tôi ở đây là được rồi, tôi và chú đã trải qua thật nhiều thật nhiều năm với nhau, nhưng tôi còn chưa bao giờ được đón tuổi mới với An Nhiên đây."

Lúc này trong cảm nhận của Tô Nặc, An Nhiên đã hoàn toàn xếp ở vị trí thứ nhất, chú nhỏ đã bị An Nhiên bỏ lại ở sau lưng.

Lần này, mặt Tô Kinh Thiên hoàn toàn đen xuống.

Xem ra lúc này, trong cảm nhận của bảo bối, vị trí của anh còn không nặng bằng Phó An Nhiên? Nhưng ngay trước mặt ông cụ Phó, Tô Kinh Thiên không tiện phản ứng gì, chỉ có thể không ngừng chịu đựng cho đến khi theo hai người lên xe, anh mới cưỡng ép nhóc con ngồi trên ghế phó lái bên cạnh mình, dùng miệng mình cắn cái miệng nhỏ nhắn kia của nhóc con, cái miệng lúc nào cũng nói ra lời khiến anh khó chịu!

Cho nhóc con này nói những lời anh không thích!!!!

Phó Quân Hoàng và An Nhiên ngồi ở phía sau, ban đầu An Nhiên cũng không tính toán để cho Phó Quân Hoàng đi theo, nhưng không hiểu sao gần đây Lão Soái ca luôn rất căng thẳng, cho dù cô đi đâu anh cũng sẽ đi cùng, mặc dù chỉ là đi dạo trong nhà anh cũng sẽ thường ra xem một chút xem cô có còn ở đó hay không.

An Nhiên nắm tay Phó Quân Hoàng, hơi thở dài, nhưng trên khóe môi vẫn có ý cười nhàn nhạt.

Cứ như vậy đi.

Còn mấy ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, những năm gần đây hương vị Tết ở Đế Đô càng ngày càng phai nhạt, bốn người lái xe đến một siêu thị lớn, đỗ xe xong xuôi, Phó Quân Hoàng dắt tay An Nhiên từ trên xe bước xuống, khoác một áo khoác lên người cô xong mới ôm cô đi vào siêu thị.

Mà lúc này người của Vô Xá đang ở trong bóng tối quan sát bọn họ lên tiếng.

"Vị tướng quân nhà họ Phó này thật đúng là tốt với quân chủ của chúng ta không chê vào đâu được."

"Nói nhảm! Nếu anh ta không đối tốt với quân chủ của chúng ta, anh ta còn có thể ở cùng một chỗ với quân chủ của chúng ta được sao?"

"Cũng đúng. Trên thế giới này người có thể xứng đôi với quân chủ của chúng ta cũng chỉ có tướng quân nhà họ Phó."

"Nếu như vị này không lợi hại như lời nói, anh cảm thấy Đường chủ sẽ bỏ qua cho anh ta sao? Nhưng tôi nghe nói, mức độ trung thành của Đường chủ bọn họ không giống nhau."

"Được rồi đừng nói nhảm, nhanh âm thầm bảo vệ một chút đi. Nếu để xảy ra chuyện gì không may, chúng ta đều không chịu nổi."

Mấy người âm thầm nói rất đúng, dĩ nhiên là An Nhiên không nghe được, đi vào siêu thị, Tô Nặc liền theo sát người An Nhiên, sắc mặt An Nhiên không đến mức rất kém nhưng trong mắt Tô Nặc thì đây chính là cực kỳ kém, cô ấy đỡ cô rất cẩn thận, vẻ mặt động cái là đau lòng.

"Tiểu Nhiên, có phải đã mệt chết rồi không? Hay là chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một chút nhé?"

An Nhiên lắc đầu, lôi kéo tay Tô Nặc, "Đồ ngốc, vừa mới xuống xe mà, mình không có yếu ớt như cậu nghĩ đâu."

"Nhưng mà Tiểu Nhiên, trông cậu bây giờ rất yếu mà." Tô Nặc trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng mình, cô hồn nhiên không thèm để ý tiếp tục nói: "Mình không quen nhìn cậu như vậy, trên người rõ ràng không có vết thương nào mà tại sao lại không tốt như vậy chứ?"

An Nhiên không biết phải trả lời Tô Nặc như thế nào, đó là di chứng về sau của thuốc, An Nhiên biết phải một thời gian nữa cô mới có thể khôi phục trở lại, việc duy nhất cô có thể làm bây giờ là nghỉ ngơi thật tốt.

Một tay Tô Kinh Thiên kéo Tô Nặc về, sau đó dưới ánh mắt kháng cự của cô, trực tiếp ôm chặt cô ở trong ngực mình, vẻ mặt tỏ ra đó là chuyện đương nhiên.

"Chú nhỏ! Chú làm thế là không đúng! Tôi muốn Tiểu Nhiên cơ, chú không thấy Tiểu Nhiên đang khó chịu đứng không yên sao? Tôi..."

"Cô ấy có Phó Quân Hoàng ở bên, đến lượt em sao?" Tô Kinh Thiên hoàn toàn phiền não, quả nhiên đưa cô đi tìm Phó An Nhiên là một quyết định cực kỳ sai lầm.

Tô Nặc nhìn An Nhiên một chốc đã bị Phó Quân Hoàng kéo vào trong ngực, bĩu môi: "Nhưng mà tôi vẫn lo lắng cho Tiểu Nhiên, mặc dù trước kia Tiểu Nhiên chỉ toàn lạnh lùng nhưng mà ánh mắt của cô ấy rất ấm áp, tôi thích đáng về ấy của Tiểu Nhiên. Hôm nay thoát nhìn Tiểu Nhiên rất không thoải mái, tôi không thích Tiểu Nhiên có đáng về như vậy." Cô núp ở trong ngực Tô Kinh Thiên, nhỏ giọng nói.

Sáng sớm hôm nay nhìn thấy Tiểu Nhiên, ban đầu suýt chút nữa là cô đã khóc nhưng chú nhỏ nói với cô: bây giờ cô đã trưởng thành, không thể tùy tiện khóc trước mặt người khác, cô liền mạnh mẽ nén lại nước mắt, cô biết Tiểu Nhiên cũng không thích nước mắt của cô.

Cái đáng về đó của Tiểu Nhiên khiến cho cô rất đau lòng.

Tô Kinh Thiên nhìn hai người trước mặt đã đi xa, hơi thở dài, anh nhẹ nhàng vỗ về nhóc con trong ngực mình, dịu dàng nói: "Nhóc con ngốc, bây giờ cô ấy đã không sao rồi, chẳng qua thoát nhìn chỉ có chút không thoải mái thôi. Đừng quên người đó là Phó An Nhiên, làm sao có thể dễ dàng bị bệnh?"

"Mới không phải! Tiểu Nhiên cũng là người, Tiểu Nhiên cũng sẽ đau, cô ấy cũng giống với chú nhỏ, bị thương cũng sẽ đau."

Thấy hai đồng tử trong suốt của nhóc con, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn Tô Kinh Thiên không biết nên nói tiếp thế nào.

Phải, bọn họ đều là người, cho dù có quyền thế lớn hơn nữa, bản thân có lợi hại hơn nữa thì cũng sẽ bị thương, cũng sẽ thấy đau.

"Chú nhỏ đã sai rồi." Không biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt nhóc con anh đã lớn lên như thế, anh cười ảm áp với cô, "Vậy sau này em đối tốt với Tiểu Nhiên hơn một chút, đến lúc đó cô ấy sẽ vui về."

"Ừ! Tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt thật tốt với Tiểu Nhiên." Sau đó suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm một câu: "Tôi cũng sẽ đối xử thật tốt thật tốt với chú nhỏ."

Quả nhiên câu nói sau cùng khiến cho Tô Kinh Thiên rất hài lòng, khoe môi bắt gác cong lên một đường.

"Cửu Vĩ, người bên kia đã bắt đầu ra tay." Lúc Lam Nhượng Khê nhận được điện thoại, bên kia liền vang lên giọng nói trầm của Phong Lượng.

Ánh mắt Lam Nhượng Khê trở nên tăm tối, thật không hiểu nổi đầu óc Bách Lý Lan này có phải bị cửa kẹt rồi không, vào lúc này lại không thêm quan tâm công ty chẳng mấy chốc là xong đòi lại còn có âm mưu xấu.

"Tôi biết, tôi cũng đã sắp xếp người xong xuôi, sẽ không xuất hiện điều gì không may."

"Phòng ngừa ngộ nhỡ, tôi đã liên lạc với quân chủ, quân chủ cũng không tỏ ý gì, chỉ nói là không muốn đá thương người xung quanh." Tiếng Phong Lượng tiếp tục vang lên.

Lam Nhượng Khê tỏ ý đã hiểu, gật đầu một với Lãnh Hạo liền bắt đầu âm thầm hành động.

"Lão Soái ca, một lát nếu có chuyện gì xảy ra, anh hãy vờ như không thấy gì cả, biết không?" An Nhiên tựa vào người Phó Quân Hoàng, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng nói nhàn nhạt.

Phó Quân Hoàng gật đầu, không nói gì, chỉ chăm chú lựa đồ muốn mua.

"Lão Soái ca, cho dù lát nữa có thấy có người muốn mang em đi, anh cũng không được hành động, biết không?"

Quả nhiên những lời này của An Nhiên đã làm cho động tác của Phó Quân Hoàng đều cứng lại, khuôn mặt trở nên căng thẳng, anh cảm thấy anh cần lập tức xoay người trở về lại bị An Nhiên mạnh mẽ ngăn lại.

Trong nháy mắt Phó Quân Hoàng biết chuyện này có vấn đề, anh nhìn An Nhiên, bên trong đồng tử đen nhánh tràn đầy nghi ngờ, không hiểu và lo lắng.

An Nhiên vẫn tựa vào trên người anh như cũ, trong tay vẫn chọn nước trái cây, "Lão Soái ca, anh không cần gấp, em sẽ không xảy ra chuyện. Tất cả mọi chuyện đều đã dàn xếp xong, anh chỉ cần ngoan ngoan chờ một bên xem kịch vui, được không?"

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, cho dù không xảy ra chuyện, anh vẫn không yên lòng, làm sao anh có thể yên tâm? Bảo bối vừa mới trải qua khổ sở như thế, làm sao anh có thể trở mặt nhìn người xuất hiện....

"Lão Soái ca, em muốn diệt trừ Bách Lý Lan hoàn toàn. Chúng ta không thể giết cô ta trước ánh sáng, chúng ta chỉ có thể lựa chọn mưu kế tốt hơn một chút."

Thấy Phó Quân Hoàng vẫn chưa nói chuyện, ngay cả tay ở bên hông cô cũng đã nắm chặt vài phần, trong lòng An Nhiên thờ dài, quả nhiên là cô đã đánh giá cao năng lực nhẫn nại của Lão Soái ca.

"Em cam đoan với anh em sẽ không xảy ra chuyện gì dù chỉ một chút, nếu như anh thật sự không yên lòng, anh liền âm thầm bảo vệ em, như thế nào?"

Cuối cùng thì Phó Quân Hoàng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Đối mặt với yêu cầu thành khẩn như thế của An Nhiên, làm sao anh còn có thể nói không được chứ?

Thấy Phó Quân Hoàng đã đồng ý, An Nhiên liền nói với anh: "Anh đến chỗ bán hải sản đi, cách xa em một chút." Nếu như bọn họ cứ dính một chỗ với nhau thì những người kia vẫn luôn đi theo bọn họ làm sao mà dám ra tay chứ?

Phó Quân Hoàng nhìn cô thật sâu một, rồi sau đó cùng với Tô Nặc và Tô Kinh Thiên đi đến quầy bán hải sản, lúc đi Tô Nặc còn liên tục tra hỏi Phó Quân Hoàng: tại sao Tiểu Nhiên lại không đi.

Tô Kinh Thiên có lẽ đã biết sẽ có chuyện gì xảy ra, anh cúi đầu cười khanh khách, một tay che lại cái miệng nhỏ nhắn của nhóc con, ngay sau đó nhóc con liền lập tức đỏ mặt, giấu cả người mình vào trong ngực của anh, không nói gì cả chỉ đi theo thôi.

An Nhiên làm như không nhìn thấy bọn họ đi, tiếp tục chăm chú chọn nước trái cây của mình, đúng như dự đoán, không lâu sau Phó Quân Hoàng bọn họ rời đi, có bốn người vây xung quanh cô.

An Nhiên xoay người muốn đi, nhưng khi cô còn chưa kịp động, bên hông của cô đã có một khẩu súng tỳ lên, người đàn ông đứng sau lưng cô nói:

"Tiểu thư Phó, xin đi theo chúng tôi, bằng không đừng trách chúng tôi."

Ánh mắt An Nhiên trong trẻo lạnh lùng nhìn mấy người này, vẻ mặt cô lạnh nhạt vứt bỏ nước trái cây cầm trong tay, "Làm sao? Bách Lý Lan vẫn chưa từ bỏ ý đồ?"

Hiển nhiên bốn người kia không ngờ cô trực tiếp đoán ra được bọn họ là người của ai, sau đó vẻ mặt giật mình, người nọ vẫn nói: "Ít nói nhảm, bảo cô đi thôi!"

Khóe môi An Nhiên nhếch lên, sau đó đi ra ngoài siêu thị cùng với bốn người này.

Mà lúc này Phó Quân Hoàng vẫn luôn chú ý ở bên cạnh lúc nhìn thấy bốn người vây quanh, trong nháy mắt muốn xông ra nhưng đã bị Tô Kinh Thiên kịp thời giữ lại.

"Nếu cô ấy đã bảo anh yên tâm, cô ấy sẽ có năng lực khiến anh yên tâm. Không sao đâu, cô ấy chắc chắn đã có chuẩn bị từ sớm." Trong ấn tượng của Tô Kinh Thiên, hồ ly kia không phải người ngu ngốc, cô suy tính rất nhiều vấn đề đến ngay cả bọn họ còn không suy tính đến.

Phó Quân Hoàng đề nghị dừng bước, nhưng anh vẫn quan sát tất cả cử động của họ từ xa.

Lúc An Nhiên bị bốn người kia mang đi khỏi siêu thị, người của Vô Xá vẫn luôn âm thầm bảo vệ An Nhiên đã gọi điện báo cho Lam Nhượng Khê.

"Quân chủ đã bị bốn người mang đi, không có tướng quân Phó bên cạnh cô ấy." Xem ra, người của Bách Lý Lan đã bắt đầu ra tay.

Lam Nhượng Khê cười, "Tiến hành theo kế hoạch." Bách Lý Lan, cái này là do Thiên đường có lỗi cô không đi, Địa ngục không cửa cô lại muốn xông vào!

Lúc An Nhiên bị mang lên xe, cô nhìn thấy Bách Lý Lan ngồi trong đó.

Lúc trông thấy Bách Lý Lan, An Nhiên có chút kinh ngạc, mặc dù cô đoán được những người này là của Bách Lý Lan nhưng lại không ngờ Bách Lý Lan sẽ ở trong xe.

"Ồi, chúng ta lại gặp mặt." Bách Lý Lan nhìn An Nhiên, vẻ mặt thoát nhìn rất thoải mái, dáng vẻ thoát nhìn hoàn toàn không giống với kẻ sắp bị phá sản.

Tập đoàn Bách Lý bị các giới đá kích, bất kể là chính giới hay thương giới hoặc là trên đường, cho dù công trình của tập đoàn Bách Lý vẫn còn hàng hóa, tất cả đều bị đập, bị đập không nói, còn có thể bị giành, đất xây dựng của bọn họ cũng bị phá, cổ phiếu xuống dốc không phanh, bây giờ cổ đông tập đoàn Bách Lý ngày ngày đến nào loạn trước cửa.

Tập đoàn Bách Lý chống đỡ không được bao lâu nữa sẽ phải tuyên bố phá sản.

Nhưng thoát nhìn Bách Lý Lan này hoàn toàn không giống như là dáng vẻ phá sản nha.

"Tôi thật sự là không muốn gặp lại cô chút nào." An Nhiên cười lạnh, "Bách Lý Lan, lần này cô bắt cóc tôi lại muốn làm gì, hả?"

Bách Lý Lan lắc đầu, "Tiểu thư Phó, cô xem mấy lời này cô nói thật không tốt nha. Tôi chưa từng bắt cô mà, chẳng qua là dùng một chút mưu kế mà thôi, bây giờ cô chỉ cần gọi điện thoại cho những người đó, nói buông tha cho tập đoàn Bách Lý, tôi lập tức sẽ tha cho cô."

An Nhiên cười vui: "Bách Lý Lan, cô nói hay thật. Tôi nào có năng lực làm cho tập đoàn Bách Lý của cô cái tử hồi sinh? Tôi khuyên cô bây giờ thả tôi ra, bằng không cô sẽ hối hận."

"Bây giờ mà thả cô ra thì tôi mới hối hận!" Bách Lý Lan cười lạnh, "Thiện Vũ nhà tôi yêu cô như thế, vậy thì cô ở chung một chỗ với Thiện Vũ nhà tôi đi, chỉ cần cô quên tất cả, cô sẽ ngoan ngoãn ở bên người Thiện Vũ. Tôi muốn cô cả đời ở bên cạnh Thiện Vũ, bọn họ sẽ không thể nhẫn tâm làm cho tập đoàn Bách Lý hoàn toàn phá sản phải không? Dẫu sao cô cũng là dâu tương lai của tập đoàn Bách Lý, không phải sao?"

"Bách Lý Lan, cô quá ngây thơ rồi." Đáy mắt An Nhiên rõ ràng ý cười, "Cô nhìn lại một chút xem bản thân ngây thơ như thế sao lại có thể leo lên được chức tổng giám đốc tập đoàn Bách Lý vậy?"

Bách Lý Lan còn chưa kịp nổi giận, xe phanh gấp một, đợi khi các cô giương mắt lên nhìn thì thấy một chiếc xe Buick màu đen đang đứng chắn trước đường đi của bọn họ.

Ngay lúc tài xế định vòng đi đường khác, xung quanh bọn họ đã vây kín bởi thật nhiều xe.

Bách Lý Lan tưởng rằng là người của Phó Quân Hoàng đến nhưng không ngờ những trên những chiếc xe kia lại ghi tên các đài truyền hình, các tòa soạn báo khác nhau, đây lòng cô xẹt qua dự cảm xấu.

Quả nhiên....

Trong nháy mắt những chiếc xe kia dừng lại, tất cả đoàn phóng viên nâng máy quay, micro lên nhào tới chỗ bọn họ....

"Bách Lý Lan, đối với chuyện cô bắt cóc Phó An Nhiên, cô có lời giải thích nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Cái Chết Của Bách Lý Lan (1)

Đối mặt với việc phóng viên chợt xuất hiện, vẻ mặt Bách Lý Lan bỗng trở nên vô cùng lạnh, cô nắm tay An Nhiên lại ngay, lại bị An Nhiên đã có chuẩn bị từ sớm lấy tay ra.

"Là cô làm!" Vẻ mặt Bách Lý Lan dữ tợn, gào thét.

Về mặt An Nhiên vô cùng lạnh nhạt, cô thoải mái dựa vào chỗ ngồi, trên khóe môi chứa nụ cười như có như không: "Bách Lý Lan, xem ra cô vẫn không hiểu rõ tôi lắm."

Từ trước đến nay Phó An Nhiên cô luôn là một người có thù tất báo, sao cô có thể tha cho Bách Lý Lan? Cho dù là bây giờ cơ thể cô chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng mà Bách Lý Lan cho rằng cô không chuẩn bị gì mà ra tay với cô ta sao? Quả nhiên Bách Lý Lan vẫn quá trẻ tuổi.

"Phó An Nhiên, nếu như tôi có chuyện gì, cô cũng đừng mong sống yên ổn!" Bách Lý Lan đe dọa nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhún vai, cô cong khóe môi với Bách Lý Lan: "Bách Lý Lan, cô hơi quá xem trọng bản thân rồi."

Bách Lý Lan còn chưa kịp nổi giận thì cô đã nhìn thấy An Nhiên lấy ra một bộ còng tay không biết từ đâu, cô ta bình thản còng tay cô ta lại, sau đó cười nói với Bách Lý Lan:

"Bách Lý Lan, yên tâm, lần này, tập đoàn Bách Lý của cô không sụp đổ được." Nói xong, An Nhiên kéo cửa ra dưới ánh mắt kinh ngạc của Bách Lý Lan, dưới nhiều ánh đèn flash, xuống xe.

Về mặt An Nhiên sau khi xuống xe sợ hãi: "Cô ta muốn giết tôi! Cô ta muốn giết tôi!"

Về mặt An Nhiên hoảng sợ, trong đôi mắt màu trà kia chứa đầy vẻ sợ sệt, cô tiện tay bắt lấy một người phóng viên cách cô gần nhất, nắm thật chặt.

"Cứu tôi, cứu tôi với! Chỉ cần đưa điện thoại di động của anh cho tôi là được rồi, tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại!"

Người phóng viên kia là một người chàng trai trẻ tuổi, đột nhiên bị An Nhiên bắt lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của anh đỏ lên ngay lập tức, anh hoàn toàn không biết bây giờ nên làm gì.

Ngay lúc anh còn chưa kịp phản ứng, An Nhiên đã buông lỏng anh ra, đi nhờ sự giúp đỡ của một phóng viên khác.

Bách Lý Lan hiểu được Phó An Nhiên muốn làm gì trong nháy mắt.

Cô tức giận bước xuống từ trên xe, đi đến bên cạnh An Nhiên dưới nhiều ánh đèn flash và câu hỏi của phóng viên, bắt An Nhiên lại ngay:

"Phó An Nhiên! Cô muốn chơi cái gì! Cô cảm thấy chơi như vậy thì có ý nghĩa sao!"

"Không... Đừng đánh tôi! Tôi không nói gì cả, tôi rất ngoan ngoãn, tôi... Đừng đánh tôi, tôi không chạy, tôi không chạy." An Nhiên giống như hoảng sợ cực độ, cô sợ sệt ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm đầu, cơ thể hơi run rẩy.

Xe của Bách Lý Lan đã sớm bị đám phóng viên bao vây lại, tài xế không thể nào lái xe đi ra ngoài, con đường xung quanh đều tắc nghẽn, mà lúc đám phóng viên thấy Phó An Nhiên dùng hai tay ôm đầu co người lại ngồi xổm trên mặt đất, bọn họ càng khiếp sợ đến không nói thành lời.

"Bách Lý Lan, xin hỏi cô đã làm gì với cô ấy, đến nỗi khiến phản ứng của cô ấy lớn như vậy."

"Tiểu thư Bách Lý, xin hỏi cô ấy là Phó An Nhiên sao? Cô ấy là tiểu thư Phó An Nhiên nhà họ Phó sao?"

"Bách Lý Lan, xin hãy trả lời tại sao lúc cô ấy vừa nhìn thấy chúng tôi đến lại kêu cứu mạng? Tại sao cô ấy nói cô muốn giết cô ấy?"

"Tiểu thư Bách Lý Lan, xin..."

...

Câu hỏi của đám phóng viên nối tiếp nhau, cũng càng lúc càng sắc bén.

Gần như bọn họ đều chưa từng thấy dáng vẻ của An Nhiên nhà họ Phó, không biết tiểu thư nhà họ Phó là ai, vì vậy lúc An Nhiên nhờ bọn họ giúp đỡ, họ đều không nhận ra cô.

Về mặt Bách Lý Lan càng lúc càng lạnh: “Xin lỗi, tôi không thể trả lời câu hỏi của các người. Xin tránh ra.”

Nếu như đám phóng viên nghe lời như vậy thì đã không phải là phóng viên.

Bọn họ tiếp tục hỏi cô dồn dập, tất cả câu hỏi đều hỏi cô.

“Nghe nói gần đây tập đoàn Bách Lý đứng trước khủng hoảng tài chính, xin hỏi tiểu thư Bách Lý, đây có phải là sự thật không?”

“Bây giờ có nhiều cấp trên của tập đoàn Bách Lý nghi việc, xin hỏi điều này có liên quan đến việc tập đoàn Bách Lý các cô quản lý không tốt không?”

“Nghe nói bây giờ công trình của tập đoàn Bách Lý các cô bị chỉ ra và xác nhận là công trình bã đậu, bây giờ có không ít người dân thành phố tổ chức thành đoàn đi tố cáo tập đoàn Bách Lý của cô, xin hỏi tiểu thư Bách Lý, cô có ý kiến gì với chuyện này không?”

“Cô có cảm nghĩ gì về tình hình cổ phiếu của tập đoàn Bách Lý giảm giá liên tục không?”

“Nghe nói tập đoàn Bách Lý bỗng đứng trước những vấn đề này đều do cô bắt cóc tiểu thư nhà họ Phó, xin hỏi đây là sự thật sao?”

...

Câu hỏi dồn dập nối tiếp nhau làm cho vẻ mặt Bách Lý Lan lạnh dần, đám vệ sĩ bị đám phóng viên chắn ở ngoài thật vất vả chen vào, bọn họ bảo vệ Bách Lý Lan ở giữa, đưa tay gạt tất cả micro đi, về mặt lạnh lùng cứng rắn.

Đối mặt với đám đàn ông cường tráng bỗng xuất hiện, đáy lòng đám phóng viên đều đang run lên.

Bọn họ đều biết hoặc ít hoặc nhiều về bối cảnh trước kia của dòng họ Bách Lý.

Tập đoàn Bách Lý cũng không trong sạch, không ít người đã chết trên tay họ.

“Tôi khuyên các người vẫn nên cách xa tôi một chút, nếu không thì đến lúc tôi ghi nhớ ai trong các người thì lại có thể không xong.” Giọng nói Bách Lý Lan cực lạnh.

Lời này lọt vào trong tai đám phóng viên, đáy lòng bọn họ đều nảy lên, Bách Lý Lan này đang đe dọa bọn họ, nếu như tiếp tục quấy rầy nữa, cô sẽ ra tay với họ.

Bọn họ cũng đã từng nghe hoặc ít hoặc nhiều về thủ đoạn của Bách Lý Lan.

“Cô đây là đang đe dọa chúng tôi sao? Bách Lý Lan, cô đây là dám làm không dám chịu sao?” Một người phóng viên bỗng hô lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía người kêu to nọ, người nọ chính là chàng trai trẻ mà vừa rồi An Nhiên bắt lấy.

Quả nhiên vẫn còn quá trẻ tuổi.

Tầm mắt làm người khiếp sợ của Bách Lý Lan dừng ở trên người chàng trai trẻ: “Nếu như cậu cảm thấy đây là đe dọa thì chính là như vậy.” Đối với cô mà nói, chỉ cần em trai cô có thể hạnh phúc, những người còn lại ra sao, đối với cô mà nói thì có liên quan gì?

“Hay cho một Bách Lý Lan!” Chàng trai trẻ kia cười lạnh.

Nhìn thấy bóng dáng đang dùng hai tay ôm đầu run lẩy bẩy bị nhiều người vây quanh, chàng trai trẻ lập tức động lòng trắc ẩn, con người luôn luôn thích đồng tình với kẻ yếu, anh phóng viên trẻ ngồi xuống bên cạnh An Nhiên, về mặt thương tiếc nhìn cô.

“Nào, đừng sợ, cô nói cho tôi biết, cô là ai, tôi sẽ giúp cô liên lạc với người nhà của cô.” Động tác nhẹ nhàng của chàng trai trẻ làm cho vẻ mặt Bách Lý Lan chợt thay đổi.

Một tay Bách Lý Lan kéo An Nhiên từ trên mặt đất lên, cũng không biết là do cô dùng sức quá mạnh hay là do An Nhiên cố ý, cô vừa lôi kéo, An Nhiên đã lao đảo, ngay sau đó bước chân vấp vào nhau, An Nhiên ngã thẳng xuống phía đường nhựa!

Có người phản ứng không kịp, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cơ thể An Nhiên từ từ ngã xuống mặt đất ——

Cũng ngay trong nháy mắt, phóng viên còn chưa kịp hét lên thì bỗng bị người khác đẩy ra, chỉ thấy một bóng người chợt xuất hiện, bóng dáng kia nhanh chóng ôm An Nhiên vào trong ngực!

Người nọ mặc một bộ đồ thể thao, ngũ quan lập thể trên mặt buộc chặt lại với nhau, về mặt đã trở nên cực kỳ khó coi và đôi mắt sâu thẳm mà lại đen nhánh kia bắn thẳng ra ý lạnh lẽo nhìn Bách Lý Lan!

Lúc mọi người thấy Phó Quân Hoàng, hô hấp không tự chủ được mà trở nên khó khăn, tay cầm micro cũng không tự chủ được mà run rẩy, về mặt các

ông anh vác máy quay phim gọi là phần khởi.

Chết tiệt ——

“Phó Quân Hoàng!”

Đây là Phó Quân Hoàng thật sự!

Thật sự!

Như vậy nói cách khác, người bị anh ôm vào trong ngực là ——

Phó An Nhiên!

Phó An Nhiên được Phó Quân Hoàng cưng chiều vô bờ bến?!

Nhìn còng tay trên tay Phó An Nhiên, nhìn ánh mặt lạnh lẽo kia của Phó Quân Hoàng, nhìn vẻ mặt chột thay đổi của Bách Lý Lan, trong nháy mắt, dường như tất cả bọn họ đều đã hiểu. Bách Lý Lan thật sự bắt cóc An Nhiên nhà họ Phó!

Bách Lý Lan lại dám đối địch với nhà họ Phó ở Để Đô.

Đám phóng viên đều phấn khích, cầm máy ảnh chụp tách tách liên tiếp, bây giờ bọn họ thật sự quá phấn khích, tuy là lúc bọn họ nhận được điện thoại đó, vẫn còn hơi nghi ngờ về tin tức này, nhưng mà bây giờ bọn họ hoàn toàn phấn khích đến cực điểm.

May mà bọn họ tin lời trong điện thoại, may là họ đuổi theo kịp! Đây tuyệt đối sẽ trở thành tiêu đề trang đầu!

Nhưng mà cho dù bây giờ họ phấn khích cỡ nào, họ muốn gào thét cỡ nào thì họ đều chỉ có thể thảm reo hò ở trong lòng, lúc đối mặt với Phó Quân Hoàng, dù sao bọn họ vẫn không có gan thách thức anh, bây giờ nhìn Phó Quân Hoàng rõ ràng đang nổi nóng.

“Bách Lý Lan!” Trong giọng nói trầm thấp hơi có vẻ cứng nhắc chứa đầy sự lạnh lẽo, mà sự lạnh lẽo này làm cho đám phóng viên cũng không nhịn được rùng mình sau khi nghe thấy.

Bách Lý Lan không ngờ Phó Quân Hoàng lại xuất hiện vào lúc này ở đây.

Nhưng mà khi liên tưởng đến đám phóng viên bỗng xuất hiện với Phó Quân Hoàng nhanh chóng xuất hiện thì trong nháy mắt Bách Lý Lan đã hiểu được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô bị Phó An Nhiên tính kế.

Từ lúc vừa bắt đầu thì cô đã rơi vào trong bẫy của Phó An Nhiên!

“Phó Quân Hoàng, thật là chúng ta đã lâu không gặp.” Bách Lý Lan làm ra vẻ thoải mái chào hỏi với Phó Quân Hoàng, cô không tin Phó Quân Hoàng dám làm gì cô ở đây, trong tay cô nắm nhược điểm của anh, cô tin anh sẽ giúp cô.

Cả người An Nhiên đều núp ở trong ngực Phó Quân Hoàng, nhìn ra rõ ràng là chịu hoảng sợ cực độ, cô chỉ ôm Phó Quân Hoàng nhỏ giọng nghẹn ngào.

Trong mắt An Nhiên, muốn diễn kịch thì phải diễn đủ, nếu không thì, đến lúc bị người khác vạch trần, lại chơi không vui nữa.

Đương nhiên Phó Quân Hoàng biết bảo bối của mình đang diễn kịch, nhưng mà cho dù là như thế, nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của cô, trái tim anh vẫn bất giác thắt chặt lại.

Bách Lý Lan này, món nợ này bọn họ phải tính kỹ.

“Thiếu tướng Phó, xin hỏi về chuyện xảy ra lần này, anh thấy thế nào?” Ngay dưới tình hình bỗng yên tĩnh lại ở đây, một người phóng viên đưa micro đến trước mặt Phó Quân Hoàng, vẻ mặt căng thẳng nhìn anh.

Mặc dù anh biết mình làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng mà không làm thử một lần, ai biết sẽ xảy ra loại chuyện gì?

Tầm mắt Phó Quân Hoàng cũng không dời khỏi người Bách Lý Lan: “Chuyện này, tôi sẽ xử lý theo trình tự bình thường.”

Không ai ngờ, Phó Quân Hoàng sẽ trả lời một câu hỏi như vậy.

“Xin hỏi, Bách Lý Lan thật sự bắt cóc tiểu thư Phó sao? Nếu như không phải là bởi vì chúng tôi ngăn cản, thật sự là tiểu thư Phó sẽ lại bị cô ấy mang đi sao?” Chàng trai trẻ kia bỗng xông đến, đưa micro đến trước mặt Phó Quân Hoàng, hỏi.

Phó Quân Hoàng lạnh lùng nhìn Bách Lý Lan, toàn thân tản ra lạnh lẽo tuyệt đối: “Cảm ơn mọi người.” Đưa tầm mắt dừng ở trên người đám phóng viên.

Bốn chữ đơn giản, nhưng lại trả lời tất cả vấn đề.

Cám ơn mọi người, nếu như không phải là bởi vì mọi người, anh sẽ không tìm thấy Phó An Nhiên. Cám ơn mọi người, nếu như không phải là bởi vì mọi

người, Phó An Nhiên sẽ rơi vào trong tay Bách Lý Lan... Dĩ nhiên là những lời này do đám phóng viên tự bổ sung trong đầu.

Nhưng mà cũng chính vì bốn chữ này lại làm bọn họ hưng phấn.

Vừa rồi nói cảm ơn với bọn họ chính là Phó Quân Hoàng đó! Con cháu nhà họ Phó Phó Quân Hoàng trong truyền thuyết! Nhân vật truyền thuyết Phó Quân Hoàng trong quân đội!

Trên thế giới này, có thể có mấy người được Phó Quân Hoàng nói cảm ơn?!

Dù cho chỉ có bốn chữ này, nhất định bọn họ sẽ dùng nước bọt dìm chết Bách Lý Lan.

Trong lòng Bách Lý Lan cười lạnh, thật không hổ là người nhà họ Phó, quả nhiên thủ đoạn cao minh.

Cũng ngay lúc đám phóng viên bắt đầu oanh tạc cô tới tấp thì tiếng còi cảnh sát vang lên, một chiếc xe cảnh sát ngừng lại ở bên cạnh mọi người, vài viên cảnh sát cầm lệnh bắt giữ đi xuống từ trên xe, bọn họ đi đến trước mặt Bách Lý Lan, lạnh nhạt nói:

“Xin chào Bách Lý Lan, cô là nghi phạm liên quan đến vụ án bắt cóc, đây là lệnh bắt giữ của chúng tôi, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Khi đám phóng viên đang ngu ngơ nghe thấy lời nói như thế, trong nháy mắt đều điên lên.

Đây chính là hiện trường bắt giữ! Toàn bộ camera mirco linh tinh đều nhắm thẳng vào Bách Lý Lan.

“Bách Lý Lan, xin hỏi cô có gì muốn nói về tình huống như bây giờ không?”

“Về việc nhà họ Phó sắp phản kích lại cô, cô có thủ đoạn gì đối phó lại không?”

“Về việc bây giờ tập đoàn Bách Lý sắp gặp phải nguy cơ, cô có phương pháp giải quyết gì không?”

“...”

Rất nhiều câu được hỏi ra, đám cảnh sát lại không cho Bách Lý Lan cơ hội trả lời, lúc đám cảnh sát tiến lên bắt giữ Bách Lý Lan, đám vệ sĩ của cô đưa tay muốn ngăn cản, cũng ngay lúc này, một người hô lớn tiếng một câu:

“Bách Lý Lan, quả nhiên cô lợi hại, còn dám chống lại lệnh bắt giữ!” Vẫn là chàng trai trẻ tuổi kia hô lời này, rõ ràng bây giờ cậu đã hoàn toàn so kè với Bách Lý Lan.

Vài người vệ sĩ nghe thấy có người hô như thế, đương nhiên không dám có hành động gì khác, chỉ có thể nhìn Bách Lý Lan bị cảnh sát đưa đi.

Lúc Bách Lý Lan đi ngang qua Phó An Nhiên được Phó Quân Hoàng ôm vào trong ngực, cô thấp giọng nói ở bên tai cô ta:

“Phó An Nhiên, cô đừng tưởng rằng cô như vậy thì thắng.”

An Nhiên ở trong ngực Phó Quân Hoàng cong khóe môi, sao sự trả thù của cô có thể chỉ như vậy thì xong chứ? Nếu đơn giản như vậy mà xong thì cô đã không phải là Phó An Nhiên rồi.

Xe cảnh sát đưa Bách Lý Lan đi, trong nháy mắt tất cả đám phóng viên dồn tất cả đợt tấn công vào trên người Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên trong ngực anh, trước đó bọn họ lại nhận được tin tức, con gái nuôi nhà họ Phó Phó An Nhiên lại là vị hôn thê của Phó Quân Hoàng! Mặc dù đang trong lễ đính hôn, Phó An Nhiên chợt mất tích làm cho mọi người tăng lớp bên trên đều hỗn loạn, nhưng mà dù sao chưa đến hai ngày là tốt rồi.

Chỉ là nghe nói, nguyên nhân mất tích tại lễ đính hôn của Phó An Nhiên chính là Bách Lý Lan ra tay, là người của cô bắt cóc Phó An Nhiên, nhưng mà về phần nguyên nhân là gì, đến bây giờ bọn họ đều không biết là gì.

“Xin hỏi thiếu tướng Phó, về chuyện của tiểu thư Phó, người...”

“Vạ.” Sau khi Phó Quân Hoàng lạnh lùng ném lại hai chữ này về phía ống kính đang hướng về phía anh kia thì xoay người ôm An Nhiên lên xe.

Hai chữ này của Phó Quân Hoàng làm cho bọn họ đều hơi mơ hồ, nhưng mà rất nhanh bọn họ đã hiểu được chuyện gì xảy ra, không ngờ anh lại không thích bọn họ gọi Phó An Nhiên như vậy.

Nhưng mà sau khi bọn họ phản ứng kịp, xe của Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên đã chạy đi thật xa rồi.

Bọn họ rất muốn đuổi theo, nhưng mà xe của Phó Quân Hoàng nhà họ Phó, ai dám đuổi theo lộ liễu ở phía sau? Không muốn sống nữa sao?

Chỉ cần chừng này thì đã đủ để bọn họ nỗ lực mấy ngày, lúc trước không có tài liệu thì bọn họ cũng có thể dựa vào một câu nói của người khác mà viết ra từng câu chuyện kinh thiên địa khiếp quỷ thần, hôm nay đều là chuyện xảy ra thật sự, còn không biết bọn họ muốn viết mấy thứ này đến khi nào đây!

Bây giờ vẫn nên nhanh chóng về nhà, đi viết bản thảo thật tốt!

Nhất định bọn họ phải giành truyền thông trước nhà khác, tiến hành nỗ lực với tài liệu này trước tiên!

Bên trong khoang xe.

An Nhiên quay đầu nhìn về mặt căng thẳng của Phó Quân Hoàng, vẻ nhát gan và sợ hãi trên mặt An Nhiên đã không thấy đâu, chỉ còn gương mặt khôn khéo.

Cô đưa tay cầm tay anh trong tay, ngón tay nhẹ nhàng khều khều ở trong lòng bàn tay anh: “Lão soái ca, lo lắng rồi?”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, chỉ tiếp tục nhìn con đường phía trước, nhưng tay cầm trên vô-lăng lại nắm chặt lại.

An Nhiên biết lần này mình làm hơi mạo hiểm, nếu như đám phóng viên kia có chạy đến, nếu như không có người giúp đỡ cô thì có thể cô vẫn thật sự bị Bách Lý Lan đưa đi.

Nhưng mà nếu như cô chưa hoàn toàn nắm chắc thì sẽ không thể nào làm như vậy, cô biết anh tin tưởng cô, nhưng mà cho dù là như vậy, anh vẫn sẽ sợ hãi.

“Lão soái ca, nếu như gặp nguy hiểm, em sẽ rời đi. Anh còn chưa tin năng lực của em sao? Em chính là do anh tự mình mang ra ngoài, chẳng lẽ anh đã quên, em còn là phó đội trưởng của U Linh.” An Nhiên muốn làm dịu đề tài một chút, vậy mà ngược lại cô kéo đề tài này trở nên nghiêm túc hơn.

Phó Quân Hoàng đưa tầm mắt dừng ở trên người An Nhiên, chỉ thấy trong đôi mắt màu trà kia của cô chứa ý cười nhân nhật, trong ý cười còn chứa một chút áy náy.

Phó Quân Hoàng thở dài, anh đưa tay cầm tay cô trong tay mình: “Sau này, không cho như vậy.”

“Sẽ không sẽ không.” An Nhiên vội vàng trả lời: “Lần này Bách Lý Lan xong rồi, sẽ không có cơ hội vực dậy. Về phần Thiện Vũ kia, chúng ta có thể để từ từ, không gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Cái Chết Của Bách Lý Lan (2)

Phó Quân Hoàng gật đầu, thật là không gấp, dòng họ Bách Lý mất đi Bách Lý Lan, hoàn toàn không đáng sợ.

Bọn họ hoàn toàn có thời gian chơi đùa từ từ với Thiện Vũ.

Tập đoàn Bách Lý nóng vội rồi.

Ngày hôm sau lên các tiêu đề trang đầu báo lớn, mà theo sát phía sau tập đoàn Bách Lý là tên Bách Lý Lan, về chuyện cô bắt cóc Phó An Nhiên càng gây thêm sóng gió lớn trong đám người.

Sao một sinh viên đại học lại trêu chọc đến người quản lý tập đoàn Bách Lý? Có một ít cư dân mạng tiếp tục đào bới sâu thêm, này không đào bới thì không sao, cư dân mạng vừa đào bới đã ra người bị Bách Lý Lan bắt cóc, Phó An Nhiên tiểu thư nhà họ Phó chính là nữ thần quốc dân, sinh viên của Ngân Dục Phó An Nhiên mà rất hot trên internet!

Lần này xem như, tất cả mọi người đều không đồng ý.

Phó An Nhiên! Phó An Nhiên đánh tên Hàn Quốc nào tàn chạy! Phó An Nhiên đập bay bọn Nhật lùn! Phó An Nhiên ở trong cảm nhận của rất nhiều cư dân mạng hoàn toàn chính là một em gái nhỏ mạnh mẽ, cô em gái nhỏ này không hiểu sao bị bắt cóc, dĩ nhiên là bọn họ tức giận!

Sau khi Phó An Nhiên nổi lên trên internet, trong sân trường Ngân Dục có không ít học sinh đều đã dùng điện thoại di động ghi chép lại sinh hoạt hàng ngày của An Nhiên, thỉnh thoảng còn có thể dùng điện thoại quay một đoạn video, đăng lên trên mạng, nhưng mà cho dù chỉ có video thường ngày, cũng làm cho số người hâm mộ An Nhiên có tăng không có giảm, An Nhiên trong sinh hoạt hằng ngày đơn giản chính là nữ thần điển hình!

Cô thần nhiên, yên tĩnh, cho dù cô chỉ ngồi ở đó, đọc đồng thoại Grimm cô thích nhất, vẻ mặt đều trong trẻo lạnh lùng như vậy, tuy là cả người có vẻ cực kỳ cao ngạo lạnh lùng, nhưng mà đây đối với họ mà nói thì phong phạm nữ thần chính là phải như vậy, tự nhiên không có ai muốn đi chạm chọc rồi.

Đương nhiên, lời bàn trên internet cũng không phải là nghiêng về một phía, cũng có người phi nhõ sự cao ngạo lạnh lùng của cô, nói cô giả tạo, nhưng mà từ trước đến nay đám người kia đều bị nước bọt của người khác dìm chết, hơn nữa luôn chết rất sạch sẽ.

Về chuyện sinh viên trao đổi trôi qua đã rất lâu, nhưng mà sức nóng của An Nhiên lại chưa tan đi trên internet, ngược lại càng ngày càng nóng, mà cũng vào lúc này, lại lộ ra chuyện An Nhiên bị bắt cóc, sao người hâm mộ của An Nhiên có thể nhìn được? Không nhìn được thì làm sao bây giờ? Bắt đầu

đào bới lịch sử đen tối của tập đoàn Bách Lý thôi!

Cư dân mạng đông đảo rất lớn mạnh, rất nhiều lịch sử đen tối của tập đoàn Bách Lý đều bị đào bới ra, truyền thông đều không biết rất nhiều lịch sử đen tối trong này, bọn họ luôn nghi ngờ tính chân thật của những thứ được gọi là lịch sử đen tối, thế nhưng khi bọn họ đi điều tra, phát hiện những thứ được gọi là lịch sử đen tối đều là thật!

Lần này xem như, nhóm truyền thông cũng đã bắt đầu chú ý nhóm người hâm mộ lớn mạnh của An Nhiên, rốt cuộc trong nhóm người hâm mộ này có nhân vật mạnh mẽ thế nào? Bọn họ lại có thể đào đến trình độ như vậy!

Chuyện trên internet còn chưa giải quyết, cổ phiếu của tập đoàn Bách Lý liên tục rớt giá, lúc gặp phải đá kích liên hợp của nhà họ Từ và nhà họ Tô, không ít người ở tập đoàn Bách Lý bán tháo cổ phiếu trong tay, nhưng mà bây giờ lại không tác dụng, còn bởi vì tập đoàn Bách Lý mà số người trở nên trắng tay trong một đêm cũng không ít.

Cả để đồ đều rối loạn.

Bởi vì liên quan đến Bách Lý Lan, để đồ lại bắt đầu một lượt hành động chống lại hủ bại đề cao liêm chính, mà tập đoàn Bách Lý cũng bị điều tra, nghe nói bọn họ trốn thuế tài chính và thuế vụ.

Vẫn chưa hết, trên mạng bỗng lộ ra một đoạn video, đoạn video kia đơn giản chính là kích tình bắn ra bốn phía điện hình, hoàn toàn có thể so với phim hoạt động tình cảm của Nhật Bản, không ít người xem đến muốn ngừng mà không được, máu mũi văng khắp nơi!

Mặc dù đoạn video kia nhanh chóng bị gỡ bỏ, nhưng có không ít cư dân mạng mạnh mẽ tải xuống trước, lưu trữ lại.

Lúc nhóm truyền thông nhìn thấy video kia đều điên lên, bọn họ đều biết hai nhân vật chính trong video kia, tất cả đều là người nhà họ Bách Lý mà! Nếu như bọn họ không nhớ nhầm, người đàn ông đẩy đưa một chỗ với Bách Lý Lan trong video chính là Thiện Vũ được cô cưng chiều tột cùng!

Không ngờ hai người lại lăn lộn cùng với nhau! Trời ạ! Tin tức lớn tuyệt đối có tính bùng lên mạnh mẽ!

Sau khi đám thể hệ trước nhà Bách Lý nhìn thấy video này, đều nhất thời không chịu nổi sự tức giận xuống đất, không nhịn được kêu bản thủ!

Danh dự của tập đoàn Bách Lý hoàn toàn bị phá hủy, cổ phiếu xuống thấp nhất trong lịch sử, dựa vào mức độ giảm như vậy, chỉ cần chưa đến một ngày, tập đoàn Bách Lý nhất định xong đời.

Nhóm người trên mạng và truyền thông đều sôi trào lên, mà lúc này nhà họ Phó lại có vẻ yên bình.

Cụ Phó tắt TV, hé mắt, sau đó mới đưa tầm mắt dừng ở trên người An Nhiên: "Nhóc con, những thứ này đều do con làm đúng không?"

Ông sẽ tin tưởng cư dân mạng lớn mạnh gì gì đó sao? Đều là đánh rắm! Nếu như cư dân mạng có thể tùy tiện tiến lên vào server của tập đoàn Bách Lý, vậy thì rất mơ hồ.

An Nhiên đang ăn quả táo Phó Quân Hoàng gọt xong cho cô, sau khi nuốt táo trong miệng xuống rồi cô mới nói: "Vẫn là ông cụ hiểu rõ."

"Đơn giản chính là cần quấy!" Cụ Phó hừ lạnh, ngay sau đó tầm mắt dừng ở Phó Quân Hoàng còn đang gọt táo cho An Nhiên: "Thằng nhóc thôi! Con nói xem con lớn như vậy để làm gì! Con cứ mặc cho con bé cần quấy như vậy à?"

Cắt cả quả táo thành miếng nhỏ, sau khi dùng một cây tăm cắm vào phía trên, anh mới đưa tầm mắt dừng ở trên người ông cụ.

"Cô ấy thích." Phó Quân Hoàng cũng không có nói, nếu như bảo bố không làm như vậy, anh sẽ trực tiếp giết Bách Lý Lan và Thiện Vũ, nguyên nhân anh không nói dĩ nhiên là bởi vì ông cụ không chấp nhận nỗi anh làm ra hành động như vậy.

"Nó thích thì con để tùy con bé làm như vậy? Ông cho con biết, con chiều con bé như vậy thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!" Cụ Phó hừ lạnh, mặc dù từ nhỏ hai đứa nhỏ này trải qua khá nhiều chuyện, nhưng mà cho dù chịu khổ vì người khác thế nào cũng không thể vơ đũa cả nắm.

Cụ Phó thừa nhận con bé tuổi nhỏ nhưng thông minh, từ nhỏ suy nghĩ đã kín đáo nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể chứng minh con bé này không có lúc sai.

Bây giờ ông sợ là sợ cho dù Quân Hoàng biết chuyện con bé làm là sai, nó cũng sẽ không ngăn cản con bé, mà sẽ cần quấy theo con bé.

Quân Hoàng quá nuông chiều An Nhiên.

"Sẽ không." Phó Quân Hoàng dùng khăn giấy lau tay cho An Nhiên, lạnh lạnh nói.

Cụ Phó tức giận trừng thẳng Phó Quân Hoàng, vẻ mặt Phó Quân Hoàng vẫn không thay đổi nhìn An Nhiên chăm chú.

"Ba, sẽ không xảy ra chuyện gì, con thấy con bé An Nhiên là một người hiểu chuyện, nó biết phải làm sao." Phó Văn An cầm một ly nước đi đến, gương mặt dịu dàng kia lộ ý cười nhân nhật, nhìn có vẻ rất dịu dàng.

Ấn tượng của An Nhiên với chú nhỏ này rất tốt, cô nở nụ cười với ông, rồi sau đó không nói gì.

"Biết phải làm sao? Ba thấy chính là không biết làm sao, mới có thể cần quấy như vậy!" Không phải là cụ Phó không biết chuyện ở lễ đính hôn là người nhà họ Bách Lý làm, nhưng mà cho dù là như vậy, cách thức làm việc của con bé này cũng quá độc ác rồi.

"Ba, có một số chuyện ba không biết." Phó Văn An thở dài, ông đều đã nghe Ngừ Song nói, con bé An Nhiên suýt nữa bị người nhà họ Bách Lý làm nhục, nhưng bọn họ giấu diếm chuyện này đi, sợ cụ Phó có phản ứng quá khích gì.

"Ba không biết thì các con cũng không nói cho ba biết sao?" Cụ Phó nện cây gậy trong tay mình, căm tức nhìn chằm chằm Phó Văn An.

Phó Văn An lắc đầu, không nói, chỉ là cười nhàn nhạt.

Phó Quân Hoàng bữu môi với Phó Văn An, rồi sau đó đặt quả táo vừa mới cắt thành miếng nhỏ trên bàn trước mặt Phó Văn An.

"Ăn."

Cụ Phó nhìn mà nhíu mày, ông đã ngồi ở đây lâu như vậy rồi, thẳng nhóc thối đều không cho ăn táo, mà Văn An vừa đến thì thẳng nhóc thối liền đẩy quả táo đến trước mặt nó, đây là chuyện gì?

Sau khi Phó Văn An hơi sững sờ, đẩy lòng ảm áp, ăn một miếng táo nhỏ, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon.

"Cám ơn." Phó Văn An nhẹ nhàng cười với Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng chỉ gạt đầu một, anh lại ôm An Nhiên vào trong ngực mình lần nữa, không quan tâm mọi thứ xung quanh.

"Cút cho ông, lập tức cút về nhà của mình con đi!" Cụ Phó buồn phiền, ông chưa từng thấy thẳng nhóc thối như vậy, hành động bây giờ đơn giản chính là càng ngày càng không biết trời đất, bọn họ đây còn chưa kết hôn! Lễ đính hôn cũng chưa hoàn thành chính thức, đức hạnh của thẳng nhóc thối cũng đã như vậy rồi, vậy nếu như kết hôn, còn ra sao đây?

Phó Quân Hoàng nhíu mày, trên thực tế anh đã sớm muốn trở về nhà dành riêng để ân ái của anh và bảo bối, nhưng mà bảo bối nói bây giờ chú nhỏ ở nhà, hơn nữa sắp đến tết rồi, bọn họ trở về thì không hay.

Bảo bối vẫn luôn hiểu rõ mấy thứ này hơn anh, cho nên anh luôn nghe theo lời cô.

Bây giờ nếu cụ Phó đã nói như vậy, Phó Quân Hoàng liền ôm An Nhiên đứng dậy, ngay sau đó bước nhanh về phía tầng trên dưới ánh mắt kinh ngạc của cụ Phó.

"Con muốn làm gì!" Cụ Phó chống cây gậy trong tay mình xuống, hô lớn tiếng, lúc này nghe mười phần có lực, hoàn toàn không giống ông cụ đã hơn tám mươi tuổi.

"Thu dọn hành lý về nhà." Phó Quân Hoàng đã sớm muốn trở về nhà dành riêng để ân ái của bọn họ, ông cụ đã lên tiếng, dĩ nhiên là phải đi.

Cụ Phó nghe thấy thì nện thẳng gậy xuống, tức giận nhìn Phó Văn An nói: "Con nhìn xem! Nhìn xem thẳng nhóc thối này!"

Phó Văn An sờ sờ mũi của mình, ngược lại bật cười: "Như vậy cũng không tệ. Ba đừng tức giận, bây giờ rõ ràng ba rất vui vẻ, cần gì phải bày sắc mặt cho Quân Hoàng nhìn?"

Bị nói trúng nỗi lòng, trên mặt cụ Phó có vẻ không nén được giận, ông ho khan thành tiếng: "Ài, ai vui vẻ?"

"Ăn đi." Phó Văn An cười đầy khay táo đến trước mặt ông cụ: "Quân Hoàng của chúng ta vẫn luôn rất cẩn thận, biết bây giờ rằng ba không tốt, đã cắt thành miếng nhỏ như vậy rồi, ba còn muốn sao nữa?"

Cụ Phó nhìn miếng táo cắt bằng nhau trong khay trước mặt, ánh mắt cũng trở nên dịu lại.

Ông chính là không muốn nhìn thẳng nhóc thối kia yên ổn.

"Yên tâm đi, có An Nhiên, bọn họ cũng sẽ không đi." Phó Văn An lại ăn một miếng táo, giọng nói dịu dàng.

"Hừ! Ai quan tâm bọn nó có đi hay không?" Rõ ràng sau khi nghe thấy Phó Văn An nói câu kia, vẻ mặt ông tốt hơn nhiều.

Mà lúc này bên trong căn phòng, An Nhiên đang ngồi trên giường, cười híp mắt nhìn Phó Quân Hoàng bận bịu thu dọn hành lý cũng không nhiều của bọn họ, cô hài lòng nằm lý ở trên giường, nhìn anh nói:

"Lão soái ca, anh thật đúng là muốn thu dọn về nhà sao?"

"Ừ." Tiếp tục thu dọn.

"Nhưng mà sắp đến tết rồi." An Nhiên nhàn nhạt cười nói: "Anh quên mất hai ngày trước em nói với anh thế nào sao? Bây giờ chúng ta cần phải ở cùng người nhà thật vui vẻ, đặt mọi thứ trong tay xuống, chăm sóc bọn họ thật tốt, bây giờ chúng ta cũng chỉ có mấy ngày tết này có thể thư giãn một chút

thời."

Tất cả động tác thu dọn hành lý của Phó Quân Hoàng đều ngừng lại.

An Nhiên bật cười.

Cô giang hai tay với anh.

Phó Quân Hoàng đi đến bên cạnh cô, khom người ôm chặt cô vào trong ngực mình, bản thân ngồi ở mép giường: "Bảo bối, yêu em."

"Ừ, em cũng yêu anh." An Nhiên dựa vào ngực anh, cười trả lời: "Bây giờ ngủ một giấc đi, đến lúc đó đi xuống lầu xin lỗi ông cụ thì tốt rồi."

"Ông để cho chúng ta..."

"Đó là ông đang đùa chúng ta thôi, yên tâm đi, nếu như chúng ta đi thật thì ông cụ mới có thể nổi giận thật sự." Về tính tình của ông già trẻ con đó, cô lại biết rõ ràng.

Phó Quân Hoàng chưa bao giờ có bất kỳ hoài nghi nào với lời của An Nhiên, nếu bảo bối đã nói như vậy, vậy thì anh liền tin tưởng.

"Chuyện về sau của nhà họ Bách Lý giao cho em làm, anh đừng nhúng tay." Bây giờ chuyện này đã làm lớn lên rồi, bây giờ bất kể là tầm mắt của người trên internet hay là của truyền thông hay của người bình thường đều dồn ở trên người nhà họ Phó cô.

Bây giờ chỉ cần bọn họ vừa có hành động, ngay sau đó sẽ bị lộ trên internet, đến lúc đó thì cho dù bọn họ muốn ra tay ngăn cản cũng sẽ không ngăn cản được.

Cô sẽ giao tất cả mọi chuyện cho Tần Vũ Triết làm, chỉ có như vậy, mới không có người chia mũi nhọn nghi ngờ chống lại nhà họ Phó của cô.

An Nhiên vẫn luôn rất hiểu rõ chuyện cây to đón gió lớn.

Trong sự kiện lần này, mặc dù nhà họ Phó là người bị hại, nhưng mà nếu như có người hiểu chuyện tiến hành biên soạn chuyện cô bị bắt cóc, vậy thì thật đúng là giải thích không rõ được.

Bây giờ mọi người đang vì đạo đức, luân lý mà chờ chuyện được tiến hành bàn bạc sâu thêm, đoạn kịch tình giữa Bách Lý Lan và Thiện Vũ kia phá hủy nghiêm trọng tam quan (*) của không ít người, vì vậy bây giờ Bách Lý Lan hoàn toàn xong rồi.

(*) Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Phó Quân Hoàng gật đầu, anh không có bất kỳ ý nghĩ phản đối, chỉ cần anh âm thầm bảo vệ thật tốt cho bảo bối của anh thì được rồi, còn lại đều không quan trọng.

An Nhiên yên tâm, chỉ cần Phó Quân Hoàng không tham dự vào chuyện này, rất nhiều chuyện đã dễ dàng hơn, cô cũng không cần bận khoăn quá nhiều.

Tập đoàn Bách Lý tan rã với tốc độ nhanh chóng, thậm chí tốc độ tan rã còn nhanh hơn so với dự đoán của mọi người, sau khi tập đoàn Bách Lý tan rã, trên mạng bùng nổ dự đoán nói, đã kích tập đoàn Bách Lý, không chỉ có một tập đoàn Từ thị, còn có tập đoàn từ trước đến nay đều thần bí Tô thị, nghe nói còn có một tập đoàn, nhưng mà không có ai đào ra được là nhà nào.

Ba tập đoàn tiến hành đã kích một tập đoàn, sao có thể kiên trì được? Hơn nữa giữa Bách Lý Lan và Thiện Vũ còn bùng nổ vụ bê bối, càng đẩy tập đoàn Bách Lý đến vực sâu, chỉ thiếu một bước cuối cùng, tập đoàn Bách Lý liền hoàn toàn tan rã.

Mà một bước cuối cùng chính là tranh chấp nội bộ trong tập đoàn Bách Lý.

Bây giờ Bách Lý Lan còn đang bị điều tra trong đồn cảnh sát, tập đoàn Bách Lý mất đi người chủ định, sao có thể tiếp tục trấn định chứ? Có không ít quản lý cấp cao cuống mất một phần khoản tiền của tập đoàn bỏ chạy.

Mà một bước cuối cùng, đẩy toàn bộ tập đoàn Bách Lý xuống vực sâu.

Mà lúc này dĩ nhiên là Bách Lý Lan vẫn còn ở trong đồn cảnh sát tiếp nhận điều tra không hay biết gì, trong vài ngày đầu còn có đoàn luật sư đến đây xử lý vấn đề cho cô, nhưng mà về sau, lại không thấy người nào đến đây.

Lúc đó Bách Lý Lan gần như biết đã xảy ra chuyện gì, qiuodoon chuyện còn không nhỏ, nhưng mà cô lại không ngờ tập đoàn Bách Lý hoàn toàn phá sản.

"Bách Lý Lan này đơn giản chính là một cục xương cứng, gặm cũng không gặm nổi! Là người sáng suốt đều biết là cô ta bắt cóc Phó An Nhiên, tại sao cô ta một mực chắc chắn cô ta không biết gì chứ?" Cảnh sát trẻ vừa tra hỏi Bách Lý Lan xong cầm sổ ghi chép trong tay ném trên bàn, vẻ mặt lộ vẻ bức tức.

Người ở trong đồn cảnh sát này, có không ít là người hâm mộ của Phó Quân Hoàng, đương nhiên cảm thấy hết sức căm phẫn với việc làm của Bách Lý Lan, người ở trong cục cảnh sát này, cũng có không ít đã từng là thù hằn của Phó Quân Hoàng một thời gian ngắn, đối với họ mà nói thì Phó Quân Hoàng

hoàn toàn chính là sự tồn tại giống như thần.

Nhưng mà chính là bảo bối của thần bọn họ, bị Bách Lý Lan này bắt cóc đi!

"Ha, cũng không phải là lần đầu tiên cậu nhìn thấy người như thế, đến mức cảm thấy như vậy sao?" Đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai chàng trai trẻ, thở dài nói.

"Người này lại bắt cóc Phó An Nhiên! Phó An Nhiên! Cô ấy chính là bạn gái của huấn luyện viên!" Năm đó chàng trai trẻ này không được chọn vào U Linh, sau đó giải ngũ, được phân công đến chỗ này.

Mặc dù cậu không được chọn vào U Linh, nhưng mà cho dù thời gian chung đụng chưa đến một tháng ngắn ngủi, từ đáy lòng cậu sinh ra kính nể người đàn ông tồn tại giống như thần kia.

Người đàn ông kia không chỉ vừa mạnh mẽ, anh đối xử tốt với chiến hữu chưa bao giờ đặt bên miệng, anh chỉ biết hành động.

Lúc cậu vừa mới vào đội dự bị, anh đã nghe nói qua huấn luyện viên có một bảo bối thương đến tận xương tủy, cậu may mắn thấy được anh và bảo bối anh nói chuyện điện thoại, cậu luôn nhớ rõ về mặt từ trước đến nay của huấn luyện viên đều nghiêm túc lạnh lẽo nhưng vào giây phút đó lại là dịu dàng mà cậu chưa từng thấy, khi đó hơi thở tản ra trên người huấn luyện viên đều là ấm áp, thậm chí anh còn chứa ý cười tràn ngập sức sống.

Sau này anh mới biết, cuộc điện thoại kia được gọi là cuộc gọi cứu vớt huấn luyện viên.

Cứu vớt huấn luyện viên. Người được gọi như vậy nên là một người thế nào? Cậu vẫn luôn chưa từng gặp, nhưng mà thời gian trước lúc cậu nghe nói đối tượng đính hôn của huấn luyện viên chính là cô gái anh nuôi lớn, cậu lập tức hiểu rõ được, cậu chúc phúc huấn luyện của cậu từ đáy lòng.

Nhưng mà trên thế giới này có người không hy vọng người khác sống tốt, sao Bách Lý Lan này cứ làm người khác bức bối như vậy nhỉ?

Cảnh sát trẻ đồng thời vỗ vỗ bả vai anh, cười ha ha nói: "Biết rồi biết rồi, biết cậu là người hâm mộ của huấn luyện viên của cậu, nhưng mà bây giờ người ta cũng không nói, thời gian tạm giữ cũng hết rồi, chúng ta đây chỉ có thể thả người."

Cảnh sát trẻ thở phào nhìn đồng nghiệp của mình, rõ ràng là không muốn.

Đồng nghiệp kia vỗ vỗ anh: "Yên tâm đi, chờ đến lúc chúng ta tìm được bằng chứng cụ thể, lại đi bắt cô ta cũng không muộn. Cho nên nói đi thả người thôi."

Cảnh sát trẻ vô cùng không tình nguyện đi thả Bách Lý Lan đi.

Lúc Bách Lý Lan đi ra từ trong phòng tạm giam, cảnh sát trẻ còn lạnh lùng trừng cô: "Tôi sẽ tìm được bằng chứng!"

"Cố gắng lên." Bách Lý Lan ném lại hai chữ này liền đi, hoàn toàn không quan tâm về mặt giận dữ của cảnh sát trẻ sau lưng.

Nếu không phải là bởi vì bên cạnh có đồng nghiệp nhìn, mình vẫn mặc bộ đồng phục này, cậu đã sớm quát cô.

Cảnh sát trẻ thở phào trở lại trong phòng làm việc của mình, nhưng mà cậu vừa ngồi xuống không bao lâu đã nghe thấy một tiếng bùm nổ mạnh dữ dội vang lên!

Là xe dừng ở cửa nổ tung!

Cậu kéo cửa ra chạy về phía bên ngoài, nhưng mà cậu còn chưa chạy đến cửa đã nghe thấy có người hô lớn tiếng ——

"Bách Lý Lan... Chết rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Giải Quyết Tình Dịch, Tết Ông Táo Ở Tàn Môn (1)

Editor: Hành Hoa

Bách Lý Lan đã bị nổ chết ở trước cửa cục cảnh sát!

Trong nháy mắt, khi tin tức này được đưa ra ánh sáng đã bùng nổ điên cuồng trên các trang thông tin đại chúng, có chiều hướng hạ hê, có chiều hướng xoay cô tay thờ dài, nhưng phần đa là đồn đãi vì người vốn ngồi tít trên cao – Bách Lý Lan có kết cục cuối cùng cũng chẳng hơn gì cái này.

Không ít người suy đoán rốt cuộc là người nào đã giết Bách Lý Lan.

Dân tình có ngốc mầy cũng không tin những lời giải thích từ phía Chính phủ: nói là xe đột nhiên bị nổ tung, cũng chẳng tìm ra nguyên nhân mà cuối cùng chỉ tổng kết là do xe tự động phát nổ.

Nhưng ai sẽ tin vào cái lý do này?

Xe tự động phát nổ? Nói như thế thì sau này còn ai dám mua xe? Còn ai dám mua cái kiểu xe này? Còn ai dám ngồi xe? Chẳng phải là nói hươu nói vượn sao?

Đối với những vấn đề này, không có ai đứng ra giải thích, bây giờ cục cảnh sát hoàn toàn rối loạn, bọn họ kiểu gì cũng không ngờ Bách Lý Lan lại bị nổ chết ở chỗ này!

Bọn họ nên ăn nói thế nào với quần chúng? Nên ăn nói thế nào với đám người nhà họ Bách Lý? Mặc dù bây giờ nhà Bách Lý đã sụp đổ, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, ai mà biết được sau lưng gia tộc Bách Lý có còn thế lực nào nữa hay không?

Bây giờ cục cảnh sát đã hoàn toàn bị đẩy đến trên đầu sóng ngọn gió, phía tin tức truyền thông dường như ngày nào cũng đều ở đây cắm trại, tiến hành phỏng vấn cảnh sát và không ngừng hỏi Bách Lý Lan chết như thế nào.

Chờ bọn họ dập tắt xong đám cháy, thi thể Bách Lý Lan đã bị thiêu không còn nguyên vẹn, biến dạng hoàn toàn, nếu như bọn họ không tận mắt chứng kiến Bách Lý Lan đang ở trên xe, thậm chí bọn họ sẽ cho rằng đây là mưu kế lừa giỡn của Bách Lý Lan.

Cục trưởng không yên tâm còn cho người đến khám nghiệm DNA, kết quả thu được người này chính xác là Bách Lý Lan, không sai, Bách Lý Lan đã chết.

“Chắc, không ngờ Bách Lý Lan cứ như vậy mà chết đấy.” An Nhiên tắt tivi, vui trong ngực Phó Quân Hoàng, tặc lưỡi ra tiếng.

Nhưng trong ấn tượng của cô, gia tộc Bách Lý nào có ngu như vậy: sẽ bị nổ chết dễ dàng như thế? Hừ, có thể lừa được người khác, muốn lừa Phó An Nhiên cô? Nằm mơ!

Phó Quân Hoàng cẩn thận cắt móng tay cho cô, tiếng nói nhàn nhạt: “Anh sẽ điều tra.” Cho nên cô không cần để ý, anh sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện.

An Nhiên rút tay mình ra khỏi tay Phó Quân Hoàng, dieendaanleequuydonn rồi sau đó dưới tầm mắt kinh ngạc của anh, hai tay ôm mặt của anh, hai đầu gối quỳ trên ghế salon, trán cô kề sát trán anh, đồng tử màu trà chăm chú nhìn anh.

“Lão Soái ca, anh là của em!” Không ai có thể cướp đi người của cô, đừng tưởng rằng gần đây cô không làm gì cả, không nói gì thì có nghĩa là cô không biết gì hết.

Phó Quân Hoàng hơi ngần ra, ngay sau đó trong đồng tử ngạc nhiên xuất hiện ý cười nhàn nhạt, cọ cọ trán cô, “Ừ, anh là của em.” Không ai có thể giành được.

Hai ngày này chuyện khiến An Nhiên sốt ruột không phải nhiều bình thường.

Mới hôm qua, ngày Bách Lý Lan bị nổ chết, đột nhiên có một vị khách tới nhà họ Phó nói là đến chúc Tết ông cụ Phó, chắc chắn, vị này cho rằng cô không hiểu chút ý đồ đó sao?

Vị này chính là Tô Lương, Đại tiểu thư nhà họ Tô ở Đế Đô, lúc trước được lão soái ca nắm vùng cứ ra từ Vô Xá, chỉ là không tính tới việc cô ta tới chúc tết ông nội, không có việc gì sao cứ có ý liếc mắt đưa tình với Lão Soái ca chứ? Chẳng lẽ cô ta coi Phó An Nhiên cô là người chết chắc?

“Tiểu thư, thiếu gia, có tiểu thư Tô đến thăm.” Sau khi quản gia gõ nhẹ cửa phòng An Nhiên, đẩy cửa tiến vào cung kính nói.

“Nặc Nặc đến?” An Nhiên phản xạ có điều kiện hỏi. Trong hai ngày này, không biết nhóc con Nặc Nặc bị tên Tô Kinh Thiên đánh chết kia hành hạ đến hình dạng gì nữa, hai ngày nay lúc thấy cô, bước đi của nhóc con đều không vững, quả nhiên Tô Kinh Thiên kia rất cảm thú!

Về mặt quản gia có chút cứng lại, sau đó ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Không phải cô ấy, là tiểu thư Tô Lương.” Ông biết tiểu thư và thiếu gia đều không muốn thấy cái cô tiểu thư Tô đó, nhưng mà người tới là khách, nhà họ Phó bọn họ cũng không thể đuổi người ta đi được đúng không?

Sắc mặt An Nhiên lập tức liền lạnh xuống, nhìn xem, thật đúng là có người coi cô như người chết đấy.

An Nhiên âm thầm nhéo một cái bên hông Phó Quân Hoàng, dường như muốn trút toàn bộ bức bối trong lòng mình lên người anh.

Dĩ nhiên là An Nhiên không dùng được sức lực, Phó Quân Hoàng có chút không hiểu nhìn cô, “Sao vậy? Có phải thấy khó chịu chỗ nào không?” Bảo bối của anh chỉ lúc đang khó chịu thì cảm xúc mới dao động lớn như vậy, vừa rồi cô còn nhéo anh.

“Anh xem anh đã mang đến cho em chuyện gì ấy!” Nói xong, An Nhiên không để ý tới Phó Quân Hoàng, trực tiếp nhảy xuống khỏi ghế salon, ánh mắt nhìn quản gia mỉm cười rồi xuống lầu.

Phó Quân Hoàng nghi hoặc nhìn ông quản gia, ông quản gia ho khan lên tiếng, tùy tiện nói: “E rằng tiểu thư đang..... ghen.” Không sai, là đang ghen.

Cô tiểu thư Tô đó có ý với thiếu gia, cả nhà họ Phó có ai mà không biết? Nhưng mà trên thế giới này sao lại có người không biết thức thời như vậy? Tô Lương cô thật sự cho rằng ông cụ thích cô mới lôi kéo cô cùng nói chuyện sao? Chẳng qua là ông cụ không muốn làm cho chuyện ồn ào đến quá mức khó coi, dù nói gì đi nữa thì bây giờ nhà họ Phó cũng không muốn gây ra chuyện gì không hay với nhà họ Tô. Vì một Tô Lương làm không vui, thật sự có thể mất nhiều hơn được.

“Ghen?” Ánh mắt Phó Quân Hoàng càng thêm nghi hoặc, “Vì sao?” Anh đâu có thích người khác đâu, trên thế giới này, anh yêu nhất là bảo bối, không có người nào khác.

Ông quản gia bắt đầu đi lắc đầu một cái, thiếu gia nhà họ vẫn luôn ngây thơ như vậy.

“Thiếu gia ngài còn không mau đi xem tiểu thư một chút đi, bằng không tiểu thư sẽ không vui.”

Quả nhiên câu nói sau cùng rất có tác dụng, Phó Quân Hoàng lập tức đứng dậy, bước nhanh xuống lầu dưới.

Quản gia buồn cười lắc đầu, ông đã cảm thấy: tiểu thư và thiếu gia bọn họ chính là trời sinh một đôi, người khác có muốn cũng không xứng với thiếu gia nhà ông và tiểu thư, chứ đừng nói đến chuyện tiểu thư còn là quản chủ của ông.

Lúc Phó Quân Hoàng xuống lầu liền thấy bảo bối đang ngồi bên cạnh ông nội, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn người ngồi đối diện hai người.

Khi nhìn thấy hai người kia, vẻ mặt Phó Quân Hoàng hơi có chút ngạc nhiên, không phải nói chỉ có Tô Lương sao? Sao cả Khúc Tuệ Tuệ này cũng tới?

Nhìn thấy Phó Quân Hoàng từ trên lầu đi xuống, Khúc Tuệ Tuệ lập tức đứng dậy, cô nghiêm túc chào Phó Quân Hoàng: “Chào huấn luyện viên!”

Tầm mắt ông cụ Phó nhìn Khúc Tuệ Tuệ mang dieendaanleequydonn theo chút khen ngợi: là một cô gái tốt, đáng tiếc bây giờ nhà ông đã có một cô nhóc Nhiên, bằng không ông nhất định sẽ để cho thằng nhóc thôi kia ở chung một chỗ với cô bé này.

Phó Quân Hoàng gật đầu một cái, không nói tiếng nào, chỉ là đi đến bên cạnh người An Nhiên, tầm mắt chăm chú nhìn trên người cô.

An Nhiên làm như không thấy, cô lôi kéo cánh tay ông cụ Phó, “Hi, con nói ông nội, sao hôm nay ông không tìm ông Cố đánh cờ vậy?” Ý ngoài lời nói của cô chính là nếu ông không có ở đây, hai người con gái bụng dạ khó lường này chẳng phải hết kiểm soát rồi sao?

Ông cụ Phó sao có thể không biết con bé đang suy nghĩ gì? Ông bắt đầu đi lắc đầu, đối với nhóc con này, ông đúng thật là hết cách.

Nhưng nhìn sắc mặt cháu trai của mình không thể nào tốt hơn, ông cụ Phó rất vui vẻ, cháu trai này cũng không chiếm được tiện nghi của cô nhóc Nhiên, ông còn có thể thế nào? Xem ra hai cô nhóc này tới đã làm cho nhóc Nhiên tức giận.

“Gần đây ông Cố của con rất bận rộn, dường như không thấy bóng dáng.” Ông cụ Phó lắc đầu cười, “Chờ ngày nào đó ông ấy đến chỗ chúng ta, con liền mắng ông ấy, sau này không cho phép ông ta đến nhà chúng ta nữa.”

An Nhiên bật cười, “Ha, con nói nếu ông Cố thật sự không đến, người còn không buồn chết sao?”

Phó Quân Hoàng thấy bảo bối của mình không nhìn mình, cũng không nói chuyện với mình, đáy lòng anh thoáng qua có một chút ghét bỏ, đây thật đúng là lần đầu tiên anh cảm thấy ghét bỏ ông nội mình.

Anh mặc kệ ánh mắt mọi người, từ phía sau đôi tay mò tới An Nhiên, ôm lấy cả người cô ở trong ngực của mình, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của ông cụ Phó ngồi chỗ của An Nhiên, bình tĩnh nói: “Mọi người tiếp tục nói.” Nói xong, lấy ra một cái bấm móng tay từ trong túi quần, tiếp tục cắt móng tay lúc trước chưa cắt xong.

Mắt ông cụ Phó trừng đến độ sắp rơi ra ngoài, đây là cái chuyện gì? Mắt nó mù không nhìn thấy ở đây còn có người khác hay sao? Hơn nữa hai người này còn là cô gái, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, nó nói xem rốt cuộc thể diện của ông già Phó Chiến này có còn cần nữa hay không?

An Nhiên vui vẻ đón nhận Phó Quân Hoàng lấy lòng, cả người cô thoải mái dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, khóe môi vẫn mang một nụ cười như cũ, mà nụ cười kia trong mắt Tô Lương chính là một loại châm chọc, châm chọc các cô không biết tự lượng sức mình.

Làm sao Tô Lương lại không biết vị trí của Phó An Nhiên trong lòng Phó Quân Hoàng, cô không phải lần đầu tiên nhìn thấy An Nhiên, đương nhiên cũng không phải lần cuối cùng. Cô cũng biết bây giờ Phó An Nhiên không còn là con gái trên danh nghĩa của Phó Quân Hoàng, bây giờ cô ta là vợ của anh, là vợ đã cưới hỏi của anh.

Nhưng cho dù như thế thì làm sao? Tô Lương cô rất thích Phó Quân Hoàng! Tô Lương cô chính là yêu mến người đàn ông này thì sao? Đừng nói là bọn họ chỉ là đính hôn, cho dù bọn họ có kết hôn thì cũng có lúc ly dị, Tô Lương cô có thể đợi, có thể dây dưa bọn họ hơn nữa!

Hôm nay cô vốn còn đang không biết lấy lý do gì đến thăm, nghe Khúc Tuệ Tuệ nói muốn đến thăm ông cụ, trên thực tế cô và Khúc Tuệ Tuệ không thân quen gì, nhưng sau lại biết cô ấy đang làm việc ở U Linh, cô bắt đầu có ý đến gần Khúc Tuệ Tuệ.

Mới đầu không tiếp cận không biết, đến gần đáy lòng cô càng tức lớn hơn, Khúc Tuệ Tuệ này thoát nhìn rất lương thiện, khéo léo; thực tế cũng đã làm nhiều chuyện xấu xa, vì có thể được tiếp tục ở lại U Linh, cô ta làm mấy chuyện này cô cũng không nhắc lại, nhưng không thể không nói, một cô gái có thể ở U Linh đợi lâu như vậy cũng coi là có chút bản lĩnh.

Dĩ nhiên năng lực của Khúc Tuệ Tuệ trong quân khu không có ai phản đối, trong suy nghĩ của rất nhiều lính nam bọn họ thì Khúc Tuệ Tuệ chính là nữ thần trong lòng họ, nhưng thế thì làm sao, cô ta còn không phải cũng giống như cô, thích Phó Quân Hoàng, yêu mà không được?

Dĩ nhiên Khúc Tuệ Tuệ biết Phó Quân Hoàng đối với An Nhiên rất tốt, cái loại tốt đó đến từ trong xương, tất cả động tác của anh đều rất tự nhiên, không có một chút làm bộ, ngay cả khuôn mặt anh cũng mềm dịu đi rất nhiều.
dieendaanleequydomn

Lòng bỗng nhiên thất chặt. Quả nhiên cô vẫn không thể buông được sao?

“Quân Hoàng còn có thể chăm sóc người như vậy.” Tô Lương nhìn động tác của Phó Quân Hoàng, đột nhiên liền bật cười.

Ồ? An Nhiên nhưong mây, ý trong lời này của Tô Lương thật sâu nha.

Ông cụ Phó nghe Tô Lương vừa nói như thế, lập tức vỗ đùi một cái, lên tiếng cười nói: “Ôi chao, con xem xem thời gian trôi thật nhanh mà, ông còn nhớ mấy đứa lúc nhỏ đấy, Quân Hoàng vẫn rất biết chăm sóc người khác như vậy.”

Lúc đó, Phó Quân Hoàng vừa mới bị đưa đến quân đội không bao lâu, trong mấy năm trước anh còn có thể trở về, chỉ thị khi đó không nhiều như bây giờ, bây giờ nghĩ lại, trong khu nhà lớn này có rất nhiều người đều là được Phó Quân Hoàng đưa qua.

Tuy Quân Hoàng lúc đó cũng đã bắt đầu trở nên không có biểu cảm gì, nhưng mà lúc anh chăm sóc người khác, vẻ mặt lại bất giác trở nên dịu dàng, dường như trời sinh anh không có lực chống cự gì với trẻ con.

“Dạ vâng, mẹ con có nói cho con nghe, lúc con còn nhỏ, Quân Hoàng còn từng chăm sóc con nữa đấy.” Tô Lương được thể cười cười, cũng không có gì vượt quá phận.

Tầm mắt Khúc Tuệ Tuệ nhìn sang người Tô Lương, cô ta có ý gì đây? Muốn mượn việc này kéo sự chú ý của An Nhiên sao?

Ha, cũng không nhìn lại cân lượng của mình một chút.

Không phải Khúc Tuệ Tuệ chưa từng đi dò xét vị trí của Phó An Nhiên ở trong lòng Phó Quân Hoàng, nhưng cô lấy được cái gì? Suýt nữa thì cô bị xóa tên khỏi U Linh!

Huấn luyện viên chưa bao giờ để tình cảm cá nhân xen vào trong công việc, nhưng chính cô đã thử dò xét một lần để rồi suýt nữa cô bị anh vứt bỏ.

Khúc Tuệ Tuệ là một người thông minh, cô biết Phó Quân Hoàng có thể kiên nhẫn với mình như thế là đã vượt quá sự thành công của cô rồi, suy nghĩ một chút, bây giờ ngoài Phó An Nhiên ra, Phó Quân Hoàng còn từng đối với người nào kiên nhẫn? Khúc Tuệ Tuệ cảm thấy như vậy tốt lắm rồi, cho dù không thể ở một chỗ với người trong lòng, nhưng có thể làm việc với nhau, cùng vào sinh ra tử cũng tốt.

Anh không thương cô, vậy thì để cho cô thương anh là được.

An Nhiên lười để ý cái cô Tô Lương ngu ngốc này, cô ta đây là ôn lại kí ức xưa với ông nội sao? Đúng là rất vớ vẩn.

Đừng nói Lão Soái ca có nhớ chuyện lúc trước hay không, kể cả anh có nhớ thì thế nào? Tô Lương cô ta chẳng phải vẫn không là gì cả sao?

“Ai da!” Đột nhiên An Nhiên kêu lên một tiếng.

Một tiếng này nhưng ảnh hưởng đến Phó Quân Hoàng đang chuyên chú cắt móng tay cho An Nhiên, anh tưởng mình đã cắt đến thịt của cô, anh vội vàng nhìn tay của cô, gấp giọng nói:

“Đau ở đâu? Đau chỗ nào hả? Có phải anh đã cắt vào thịt hay không?”

Ông cụ Phó vốn còn muốn tiếp tục nói gì đó với Tô Lương, nhưng khi ông nghe thấy Phó Quân Hoàng nói, ông không chút nể mặt đánh lên gáy Phó Quân Hoàng một cái, hiển nhiên là ông đã quên mất chuyện không thể đánh lên gáy anh.

“Con mau xem có chuyện gì xảy ra đi! Ôi! Cắt cái móng tay thôi cũng không cắt tốt được!”

An Nhiên có chút yên lặng nhìn hai người, cô khoát tay tỏ ý không sao, “Ai da con không sao không sao, không có cắt vào thịt con. Con chỉ là tự dừng nghĩ đến một chuyện, sau đó liền ai da một tiếng mà thôi, ai ngờ phản ứng của hai người lại lớn đến như vậy.”

“Cái con bé này còn lý luận đúng không? Đột nhiên kêu một tiếng làm ông còn tưởng có chuyện gì, con bây giờ đã là một cô gái lớn, đừng có cả ngày cứ nóng nảy như trẻ con, kỳ cục!” Mặc dù miệng ông cụ Phó nói thế nhưng rõ ràng trong mắt ông đã giảm bớt sự nóng nảy.

An Nhiên hừ một tiếng, quay đầu sang một bên.

Tô Lương thấy thế, đáy lòng chê cười An Nhiên, động tý kêu lớn, không có lấy một chút khí chất tiểu thư khuê các, lời ăn tiếng nói và cử chỉ này nào xứng với Phó Quân Hoàng, thế này về sau sao làm được phu nhân chủ nhà họ Phó?

Hiển nhiên Tô Lương đã quên mất lần đầu tiên gặp mặt An Nhiên, cô lạnh lùng suýt chút nữa đã phế mình.

“Ông nội người đừng nóng giận, An Nhiên còn nhỏ, cô ấy không hiểu chuyện, ông cũng đừng có tức giận.” Tô Lương tự nhận là mình rộng lượng đưa cho An Nhiên bậc thang xuống dưới.

Mẹ nó! Cái đứa con gái này rốt cuộc lấy tự tin từ đâu ra vậy! Cô gái, cô có cảm thấy sự tự tin của mình đã thái quá rồi hay không? Cô đặc biệt muốn nhấn mạnh điều gì vậy, cái gì mà là An Nhiên quá nhỏ, không hiểu chuyện đây? Cô rất lớn sao? Bao nhiêu?

Khúc Tuệ Tuệ không nói gì, chẳng qua chỉ cúi thấp đầu xuống, trong ánh mắt hiện lên ý giấu cợt, xem cái người này đầu óc gì chứ!

Ông cụ Phó cũng sững sờ, chỉ cần là người đều có thể nghe hiểu cách nói của ông đúng không? Cô gái nhà họ Tô này không mang não khi ra cửa sao?

“Tức giận với con bé, ông còn không biết mình có bao nhiêu sức mà chịu đựng.” Ông cụ Phó hừ lạnh, nhưng đồng tử lại có chút lạnh lùng, rồi sau đó trực tiếp đặt tầm mắt lên người An Nhiên, hừ nói: “Nói đi, con mới vừa rồi nghĩ đến cái gì để cho con lập tức ngạc nhiên như vậy.”

An Nhiên mỉm cười, “Ai nha thật ra thì cũng không có gì ạ. ...., chỉ là con nghe nói có một nhà vợ với tiểu tam đánh nhau bên ngoài á.”

“Hả?” Nếu con nhóc này muốn đùa, ông sẽ cùng đùa với con bé thôi.

“Nhưng mà người đó bên ngoài cũng không được gọi là tiểu tam, chỉ là cô đó quấy rối người chồng, tự cho là người vợ không xứng với anh ta, tự nhận mình tài mao song toàn, gia thế rất cao, nhưng cho dù nói gì đi nữa thì người ta đã kết hôn, cô ta nói như vậy nghe có chút khó coi ấy ạ.” An Nhiên hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt thay đổi tại chỗ của Khúc Tuệ Tuệ và Tô Lương.

Ông cụ Phó gật đầu, cảm thấy nhóc con nói thật đúng là rất hay!

“Khi đó, ông không biết chứ, dieendaanleequydonn người vợ đánh tiểu tam, chắc chắn, đơn giản là không có cách nào nói được. Trên cái thế giới này ấy mà, mặc dù mọi người đều thích bảo vệ người yếu, nhưng nếu như người này khiến người ta hận thì không được.” An Nhiê nói xong, còn dùng cái tay còn lại chọc Phó Quân Hoàng, “Anh nói xem em nói có đúng không, Lão Soái ca?”

Phó Quân Hoàng nào có nghe được cô vừa mới nói gì, lúc này anh chỉ chăm chú cắt móng tay cho cô, sợ không cẩn thận sẽ cắt vào thịt của cô.

Vì vậy khi An Nhiên hỏi, anh hoàn toàn không chút nghĩ ngợi trả lời luôn: “Rất đúng.” Trong mắt trong tim anh, bảo bối nói luôn luôn đúng, không có nghi ngờ bất kỳ chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Giải Quyết Tình Dịch, Tết Ông Táo Ở Tàn Môn (2)

Cụ Phó gật gù: “Lúc đánh nhau, người đàn ông kia có thái độ gì?”

“Dĩ nhiên là che chở vợ mình, đừng nói người đàn ông kia không thích kẻ thứ ba đó, cho dù là thích kẻ thứ ba đó, cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy mà che chở một người không biết xấu hổ đúng không?” An Nhiên nói dạt dào thích thú, ý cười trên mặt cũng rực rỡ không ít.

Buồn cười, thấy hai người kia cho cô sắc mặt không tốt lắm cô phì cười, đương nhiên tâm trạng cô tốt rồi.

“Ây da, vẫn là lão soái ca nhà con tốt, chưa bao giờ chủ động đi trêu chọc người khác, nhưng mà nếu như người khác thích tìm đến người của con, con chính là sẽ không bỏ qua dễ dàng.” Lúc An Nhiên nói câu cuối cùng, ánh mắt lại khẽ lướt qua người Tô Lương và Khúc Tuệ Tuệ.

Cô đã nói rõ ràng như vậy rồi, hy vọng hai người này ngàn vạn lần không nên dấn độn nữa.

Nhưng mà, trên thế giới này, đúng là vẫn còn có người nào tàn.

“Chuyện này thật ra cũng không thể hoàn toàn trách kẻ thứ ba kia đúng không?” Tô Lương bỗng lên tiếng: “Cho dù là người đàn ông kia không tìm kẻ thứ ba đó, nhưng mà cô chắc chắn lúc khác người đàn ông kia không làm cho kẻ thứ ba đó có bất kỳ ý nghĩ không yên phận gì sao? Cô có thể chắc chắn giữa họ không có mập mờ sao? Dù là người đàn ông kia thật sự không thích kẻ thứ ba, nhưng mà rốt cuộc anh ta cũng ra ngoài tìm người, nếu anh ta đã ra ngoài tìm người, vậy chứng tỏ người vợ kia của anh ta làm không tốt. Tất cả đều là lỗi của hai bên, không đúng sao?”

Cụ Phó càng ngày càng không thích Tô Lương này, sao người này lại không biết điều như vậy chứ?

Thế nào, ý lời này của cô là đang nói kẻ thứ ba này tốt sao? Phá hoại gia đình của người khác chính là không đúng! Mặc kệ người đó có vô tội bao nhiêu!

Phó Quân Hoàng thật vất vả cắt sửa xong móng tay cho An Nhiên, thấy móng tay bóng loáng đẹp mắt, đáy lòng Phó Quân Hoàng trở nên mềm nhũn ngay.

Gọn gàng, không làm móng lộng lẫy chút nào thật đẹp.

Mà bây giờ về mặt An Nhiên lại không dễ coi, cô lạnh lùng nhìn Tô Lương: “Đúng vậy, đều sai. Cô nói xem kẻ thứ ba như vậy có quá không tự trọng hay không? Biết rõ người ta đã có vợ mà còn sáp lại, đây có phải là không tự trọng hay không?”

“Nhưng mà không chắc chắn cô ấy biết người đàn ông kia có vợ.” Tô Lương tiếp tục phản bác.

“Cũng đúng, không chừng người đàn ông kia lừa cô gái đó, nhưng mà xin tiểu thư Tô nói cho tôi biết, cô nói xem nếu như một người biết rõ rành rành người ta đã có vợ rồi, lại vẫn sáp lại gần, vậy gọi là gì? Há? À đúng rồi, bây giờ tuy có vẻ như chưa kết hôn, chỉ là quan hệ người yêu, có người thứ ba chen chân vào thì đều là kẻ thứ ba đúng không? Nào tiểu thư Tô, kiến thức cô phong phú, cô đến nói cho tôi biết, đó gọi là gì.”

Rõ ràng cụ Phó không có ý định quán chuyện này, ai bảo Tô Lương này quá không có đầu óc, nhìn xem Khúc Tuệ Tuệ người ta, không nói gì cả, ngoan ngoan, chỉ nhìn cũng làm cho người khác thừ thối, cô nói xem một đại tiểu thư nhà họ Tô, sao còn lên tiếng giúp kẻ thứ ba chứ.

Cho dù Tô Lương có ngu ngốc cũng biết Phó An Nhiên đang chửi xéo mình!

Sắc mặt cô lập tức trở nên khó coi, tóm lại Phó An Nhiên này muốn thế nào!

“À xem ra tiểu thư Tô cũng trả lời không được vấn đề này của tôi.” An Nhiên cong khóe miệng, sau đó nghiêng đầu đi hỏi Phó Quân Hoàng:

“Lão soái ca, anh đến nói cho em biết, nếu như anh gặp chuyện như vậy sẽ làm thế nào?”

“Há?” Cái gì làm thế nào?

Sau khi An Nhiên thuật câu chuyện ngắn gọn lại, Phó Quân Hoàng suy nghĩ một lát, rồi sau đó nói:

“Giết đi.”

Hai chữ đơn giản lại làm cho người ta cảm thấy bất giác run lên.

Giết đi.

Đơn giản bao nhiêu.

Đối với Phó Quân Hoàng mà nói, nếu như anh thật sự gặp phải chuyện như vậy, anh sẽ thẳng tay giết người nọ, tránh cho người nọ chọc bảo bối không vui.

Ở đây ngoại trừ An Nhiên không có phản ứng gì, tất cả mọi người đều sững sờ.

Rõ ràng cụ Phó không ngờ Phó Quân Hoàng sẽ trả lời như vậy, đây là sát phát cỡ nào.

Đôi tay Tô Lương bỗng nắm chặt lại với nhau, từ lúc cô còn nhỏ đã bắt đầu thích Phó Quân Hoàng rồi, bây giờ cô đây gọi là gì? Anh lại nói giết thì giết sao? Giết ai? Giết người khác thích anh sao?

Trên khóe môi Khúc Tuệ Tuệ chứa ý cười nhàn nhạt, nhưng mà trong ý cười nhàn nhạt đó có bao nhiêu phần là chân thật thì cũng chỉ có mình cô biết.

“Thật ngoan.” An Nhiên trực tiếp đặt một nụ hôn khẽ lên trán Phó Quân Hoàng, vỗ đầu anh.

Nhìn đi, lão soái ca luôn luôn đoạt lấy lòng cô như vậy.

An Nhiên cảm thấy mình giải quyết xong hai tình địch này rất dễ dàng, tuy là đối với Phó Quân Hoàng mà nói thì hai tình địch này hoàn toàn không phải chuyện gì, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, An Nhiên cũng đã âm thầm giải quyết xong bọn họ.

Sau khi Tô Lương và Khúc Tuệ Tuệ đi rồi, cụ Phó không ngừng thờ dài với An Nhiên.

Bạn nói xem, sao ông lại nuôi được một cặp hoa hiếm thấy thế này chứ?

Chờ chút, hoa hiếm thấy? Ông thật là càng ngày càng già rồi, lại dùng hoa hiếm thấy để hình dung cháu của mình.

Ngay lúc Tô Lương và Khúc Tuệ Tuệ mới bước ra khỏi cổng nhà họ Phó, lại có một đám người đến viếng thăm, hai ngày nữa là đến đêm ba mươi rồi, trong mấy ngày này người đến cực kỳ nhiều.

Mọi người đều khách sáo vài câu rồi đi, chỉ là đợt này đi rồi lại bắt đầu đợt tiếp theo.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng còn muốn chạy, lại bị cụ Phó trùng quay lại.

Muốn để một ông già ông đến đối phó với đám người này? Muốn chạy à? Nằm mơ!

Một ngày trước đêm ba mươi, vị kia bên trên dành thời gian đến thăm cụ Phó một lát, tuy là thời gian không lâu, nhưng mà đầy đủ để chứng minh địa vị nhà họ Phó ở Đê Đô, thân phận vị kia cao bao nhiêu, bận rộn bao nhiêu, nhưng trong lúc bận rộn lại tranh thủ đến, chỉ vì tự mình nói một câu chúc mừng năm mới với ông cụ.

An Nhiên thấy vậy, cũng không thể không khen điều này.

Nếu như không sai thì ông sẽ tiếp tục giữ chức vụ.

Trong mấy ngày này, Tần Vũ Triết vẫn luôn tra chuyện của Phó Văn An, nhưng mà rất kỳ lạ chính là, dường như chuyện của Phó Văn An bị ai đó động tay động chân, trừ những thứ linh tinh bên ngoài, anh không tra được gì cả, ngay cả anh còn gặp phải lực cản không nhỏ.

Rõ ràng, có người không hi vọng anh lật lại chuyện của Phó Văn An.

Hai thế lực ngăn cản, tuy không phải là người nhà họ Phó nhưng một thế lực trong đó là nhà họ Đào của Đào Ngữ Song, mà thế lực kia, anh tin anh đã từng tiếp xúc với họ, chỉ là đến bây giờ anh cũng chưa tra ra người đứng đầu chân chính ở phía sau thế lực đó.

Dù thế nào cũng cảm thấy cả người Phó Văn An này đều là lạ, tuy nhìn có vẻ ôn hòa nhã nhặn, nhưng mà ông tuyệt đối có mặt u ám, hơn nữa mặt u ám đó còn không nhỏ.

Tần Vũ Triết cho là cứ báo lên trên như vậy, anh sẽ bị An Nhiên mắng, ai ngờ anh không chỉ không bị mắng mà còn nhận được câu chúc mừng năm mới của gia, chuyện này với anh giống như là đang nằm mơ.

Gia chúc tết anh, ôi chào!

“Tìm thấy Thiện Vũ chưa?” Giọng nói trong tai nghe kéo Tần Vũ Triết về lại hiện thực.

Tần Vũ Triết cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại từ trong sự phấn khởi: “Chưa... chưa có, nhưng mà vẫn đang tìm.” Dường như Bách Lý Lan đã sớm đoán được mình sẽ có tình cảnh thế nào, cô gần như sắp xếp xong xuôi tất cả cho Thiện Vũ, khi bọn họ ra tay đi thăm dò vị trí của Thiện Vũ, Thiện Vũ đã biến mất trong tầm mắt của họ.

“Chưa tìm thấy sao?”

“Gia, nếu như cần thiết, chúng ta có thể sử dụng...” Lời Tần Vũ Triết còn chưa nói hết, đã bị An Nhiên hoàn toàn ngắt lời.

“Không cần.” Vì một Thiện Vũ còn không đến mức đó, Thiện Vũ mất đi gia tộc Bách Lý, có thể làm được gì?

“Vậy...” Nhất thời Tần Vũ Triết cũng không biết nên nói gì.

“Không thể trải qua năm mới cùng cậu rồi, tôi và cậu cùng trải qua tất niên thế nào?” Lúc An Nhiên gọi số điện thoại này thì đã là đêm khuya, sự náo nhiệt qua đi thì nhà họ Phó lại khôi phục sự yên tĩnh lúc đầu.

Tần Vũ Triết ngăn ra, anh cứ nhìn chăm chăm vào màn hình trước mắt, lời gia nói vừa rồi có ý gì? Bây giờ không phải đều đã ăn xong cơm tối rồi sao? Nhìn đồng hồ treo trên tường, đã sắp đến mười một giờ rồi.

“Tôi lập tức đến Phúc Mãn Lâu của cậu.” Nói xong lời này thì An Nhiên cúp điện thoại. Sau khi Tần Vũ Triết còn đang ngây ngốc nghe thấy tiếng tút tút ở đầu bên kia, anh lập tức nhảy dựng lên từ trên chỗ ngồi.

Gia thật sự muốn đến!

Gia muốn trải qua tất niên cùng anh! Ngày trước lúc Tần gia còn, Tần Môn là náo nhiệt nhất, bắt đầu từ mấy ngày trước khi tất niên thì người ở Tần Môn đã vui vẻ rồi, nhất là ngày tết Ông Táo và ngày 30, mọi người huyên náo nhất.

Trong ngày thường, mọi người luôn tôn kính gia nhất, họ tôn kính cô như vậy, không đơn giản chỉ là bởi vì địa vị tối cao của cô mà còn cả cách đối đãi cực kỳ có lòng của cô với anh em của mình, cô sẽ không bởi vì mình là gia mà đối xử tệ với bất kỳ ai, cô có thể hạ mình ngồi uống rượu cùng với đám đàn ông không hiểu gì cả, nghe bọn họ kể chuyện cười vô bổ, ai mà không thích lão đại như vậy?

Lúc lễ mừng năm mới, họ đều dồn hết sức muốn gia vui vẻ.

Nhưng mà từ sau khi gia đi, Tần Môn không còn có náo nhiệt nữa.

Ở ngoài mặt thì Tần Môn hoà thuận, nhưng mọi người trong Tần Môn đều biết, người họ thật sự bội phục là Tần gia, người phụ nữ cực kỳ thoải mái với mọi thứ, vì vậy sao những người này có thể chịu đựng làm thuộc hạ kiếm sống của người phản bội Tần gia Diêm Từ Diệp chứ?

Không phải họ không muốn rời khỏi Tần Môn, chỉ là luyến tiếc Tần Môn, họ có tình cảm với Tần Môn, lúc Tần gia vẫn còn, Tần Môn chính là nhà của bọn họ, Tần Môn có thể cho bọn họ cảm giác như nhà.

Chỉ là sau khi gia đi, hương vị nhà càng lúc càng mờ nhạt đi. Nhưng mà cho dù là hương vị phai nhạt, tình cảm thấm thía của họ với Tần Môn vẫn không

có cách nào khác thay đổi.

Mà cũng từ sau khi gia đình, Tàn Môn không còn ăn tết cùng nhau nữa, thời gian ăn uống cùng nhau cũng rất ít, họ sợ tức cảnh sinh tình, sợ nghĩ đến người phụ nữ tùy ý kia đã bắt thành linh biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Tàn Vũ Triết không hề suy nghĩ nhiều, anh chỉ gọi điện kêu mấy người anh em đáng tin, năm đó lúc Tàn gia chết, ngoại trừ phản ứng của anh ra thì phản ứng của mấy người kia là lớn nhất.

Hơn nửa đêm mọi người lại nhận được điện thoại của Tàn Vũ Triết đương nhiên đều mất hứng, lúc này gần như họ đều đã nằm ngủ, trong khoảng thời gian tức cảnh sinh tình như vậy, họ không định ngủ muộn.

Nhưng mà khi họ nghe thấy Tàn Vũ Triết nói liên hoàn thì tuy mặt ngoài họ đều chửi mắng trách móc, nhưng mà lại bất giác bắt đầu chuyển động, bắt đầu chỉnh đốn phản ứng của mình, mặc đồ nghiêm chỉnh nhất của mình vào, đi đến Phúc Mãn Lâu.

Lần này Tàn Vũ Triết không có gọi nhiều người, nhưng mà dù là không gọi nhiều người thì bây giờ cũng có bảy người đến đây.

Tàn Vô Song là người đến đầu tiên, trang phục cả người cô vẫn đỏ rực như cũ, môi đỏ rực, móng tay xinh tươi, mang đôi giày cao gót đỏ vô cùng cao đã vắng cánh cửa phòng làm việc của Tàn Vũ Triết, cô lắc lắc thân hình như rắn nước của bản thân hùng hùng hổ hổ đi đến trong phòng làm việc của Tàn Vũ Triết.

"Bàn Đôn chết tiệt! Tốt nhất anh nói với em anh có chuyện quan trọng muốn nói! Nếu không thì, anh có tin bà đây sẽ băm anh thành từng khúc rồi ném xuống biển làm mồi cho cá mập không?!"

Tàn Vô Song có quan hệ anh em họ với Tàn Vũ Triết, chỉ hai người bọn họ nhận được sự yêu thích của Tàn gia.

Năm nay Tàn Vô Song đã 37, nhưng mà người bên ngoài nhìn vào, nhiều nhất cô cũng chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi, chăm sóc rất tốt, lại thêm đáng người nóng bỏng của cô, sức hấp dẫn rất lớn!

Nhưng mà tính tình của Tàn Vô Song thật không tốt, nếu không thì cũng sẽ không đến tuổi này mà vẫn chưa tìm được đối tượng.

Tàn Vũ Triết không chỉ khuyên cô một lần, nhưng mà cô nhất định không tìm đối tượng, nói trước khi chưa tìm được gia tiên quyết không kết hôn, haizz, năm đó lúc gia chết, cô chỉ mới 23 tuổi, hiện tại, bây giờ đã 37 rồi.

"Sao vậy? Đã nhiều năm chúng ta không trải qua tất niên cùng nhau, trải qua một năm cùng nhau thì sao?"

"Nghe anh đánh rắm! Đây đã là mấy giờ rồi mà anh lại muốn tụ họp? Lúc sớm anh đi đâu hả?" Tàn Vô Song giẫm đôi giày cao gót xuống, trên gương mặt có nét giống Tàn Lam thoáng hiện lên ý nghĩ sâu xa.

Tàn Vũ Triết không phải là một người thích đùa giỡn.

Anh không thể nào vô duyên vô cớ bỗng gọi đầy đủ bọn họ qua ăn cơm, trong này tuyệt đối có vấn đề.

Đột nhiên, về mặt Tàn Vô Song lạnh lùng: "Có phải kẻ điên Diêm Từ Diệp kia lại muốn làm chuyện gì hay không? Con hàng này con mẹ nó không biết yên tĩnh một lúc à, yên ổn có thể chết sao!"

Tàn Vũ Triết thật không biết rốt cuộc gọi cô đến là đúng hay sai, chính là tính tình nóng nảy này của cô, nếu để cho cô biết thực tế Tàn gia không chết mà lại không nói cho cô, anh cảm thấy chính mình sẽ chết rất khó coi.

Cho nên hay là thôi đi, chờ gia xuất hiện rồi tự mình giải thích đi.

Anh cũng không muốn bị đám người này chơi đùa đến chết.

"Không phải vấn đề của Diêm Từ Diệp." Điều anh tra được gần đây thật đúng là nhiều, anh cũng đã biết rõ hầu hết chuyện của Diêm Từ Diệp, bạn nói xem sao Diêm Từ Diệp này lại xui xẻo như vậy chứ? Lúc trước thật đúng là họ trách sai người.

May là năm đó anh bị người khác ngăn cản, Die nd da nl e q uy do n nếu không thì, có thể anh đã giết sai người.

Tàn Vô Song nhíu mày: "Bàn Đôn, anh cũng không phải là người bao che cho Diêm Từ Diệp."

Tàn Vũ Triết không nói gì mà lắc đầu: "Em yên tâm đi. Tây Mông đã nói rồi, cho dù là mọi người trên thế giới này đều phản bội sau lưng gia, Diêm Từ Diệp cũng sẽ không thể phản bội gia. Haizz... Nói thật, trong nhóm người chúng ta này, vẫn là Tây Mông nhìn rõ ràng nhất."

"Bàn Đôn, anh sao vậy?" Tàn Vô Song càng nhíu chặt mày lại: "Anh rất không đúng, anh phải nói rõ lời này với bà đây."

Tàn Vũ Triết bất đắc dĩ, tiếp theo đẩy cô đi về phía sảnh tiệc mà anh chuẩn bị: "Đi thôi bà cô của anh, yên tâm đi, đối với em mà nói thì đêm nay tuyệt đối là một đêm khó quên, cả đời khó quên." Hi vọng trong đêm nay đừng trở thành đêm cả đời khó quên của anh thì được rồi.

Tàn Vũ Triết đều đã dặn dò kỹ nhân viên phục vụ bên dưới rồi, nếu như nói đến đây tìm anh thì dẫn người đến thẳng sảnh tiệc chỗ anh là được rồi.

Vì vậy lúc mọi người lục tục đến, lúc họ thấy Tần Vũ Triết và Tần Vô Song, vẻ mặt đều sùng sốt, lập tức cười lên ha hả:

"Đây là sao vậy? Sao bỗng dưng muốn ăn cơm cùng nhau vậy?" Người tới là một người đàn ông cường tráng, bộ dạng trung niên, cơ bắp trên người cực kỳ rõ rệt.

"Triệu Tường, không ngờ anh đến nhanh như vậy." Tần Vũ Triết cười cười, năm đó Triệu Tường chính là vệ sĩ thân cận bậc nhất bên cạnh gia, ngoại trừ Diêm Tử Diệp, người gia tin tưởng nhất chính là Triệu Tường.

Sau khi gia gặp chuyện không may, Triệu Tường cho là chính mình bảo vệ chủ không tốt, nhiều lần đều suất nữa tự sát, nếu không phải họ ngăn cản kịp thời, Triệu Tường này đã sớm mất mạng.

Sau đó lại đến thêm năm người, theo thứ tự là Bạch Bản, Ngô Chấn, Đường Mộc, Tống Hâm và Điền Huy.

Lúc trước năm người này đều là anh em sống chết cùng nhau, nhưng mà sau khi gia đi, dường như mối quan hệ giữa bọn họ lại ít đi, tuy là vẫn có qua lại, nhưng mà qua lại đúng là vẫn ít đi.

Chỉ là mặc dù là như thế thì như thế nào? Mặc dù là bốn năm mươi năm cũng không gặp mặt thì tình cảm giữa bọn họ cũng không thể biến mất chút nào.

"Bọn nhóc xấu xa này." Mấy tên đàn ông không hẹn mà gặp đồng thời hô lên câu này, bảy tên đàn ông lập tức ôm nhau, Tần Vô Song đứng ở ngoài vòng tròn đó mất, cô giẫm giày cao gót của chính mình rồi lập tức bỏ nhào đến trong đám người, lớn tiếng hô:

"Các anh muốn chết hả! Vậy mà không thêm bà đây vào! Đều muốn làm phản rồi đúng không!"

Tần Vô Song ở Tần Môn luôn giống như chị cả, cô luôn nghiêm khắc nhất, nhưng cũng đồng thời cực kỳ có tình nghĩa, cô cực kỳ chân thành, thích hay ghét đều biểu hiện ở trên mặt, cô không giả bộ tỏ vẻ, chỉ là vì để cho cô đi vào trong vòng tròn của bọn họ.

Tám người ôm ấp lại một chỗ hồi lâu, sau khi mọi người hết đồ mất thì họ mới ăn ý buông đối phương ra.

"Bàn Đôn, nói đi, tên nhóc thối anh muốn làm gì?"

Đám người kia đều là người lão luyện, họ không cảm thấy lần này đến chỉ là ăn một bữa cơm đơn giản như vậy.

Nhìn đồng hồ, đây đã mười một giờ bốn mươi rồi, 20 phút nữa là qua năm cũ.

Bộ dáng Tần Vũ Triết nhìn họ muốn nói lại thôi, với họ mà nói quả thực chính là bóp tim gãy phổi.

"Bàn Đôn, có phải anh gặp chuyện gì hay không?" Bạch Bản sừng sờ hỏi anh.

"Anh mới gặp phải chuyện gì!" Anh chỉ là xuất phát từ lòng tốt gọi bọn họ xuất hiện cùng nhau ăn cơm có được hay không! Nếu không bởi vì anh, có lẽ đám người này còn có thể chẳng hay biết gì đây: "Chỉ là có người gọi tôi ăn cơm, tôi nghĩ có muốn gọi mọi người hay không, đối với mọi người mà nói dường như là không thể nào nói rõ, cho nên tôi gọi điện cho mọi người."

"Ha thật sự là hiếm thấy, trên thế giới này lại có người như vậy, sao tôi không biết?" Điền Huy ngồi thẳng ở trên một cái ghế, neho mắt nhìn Tần Vũ Triết.

Tầm mắt Tần Vô Song bỗng dừng ở trên vẻ mặt muốn nói lại thôi của Tần Vũ Triết, lòng cô nảy lên, ngay cả tay cô cũng bắt gặp run rẩy, cô dùng tay bắt lấy Tần Vũ Triết:

"Bàn Đôn chết tiệt! Có phải anh giấu diếm bọn em chuyện gì đúng không! Có phải anh tìm thấy Tần gia rồi không!"

Câu nói sau cùng khiến cho tầm mắt mọi người thoáng cái liền dừng ở trên người Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết còn chưa kịp mở miệng giải thích thì đã có giọng nói thản nhiên truyền đến từ cửa:

"Ồ, cơm này còn chưa bắt đầu ăn mà đã bắt đầu đánh nhau rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Chương 110

Giọng nói làm cho bọn họ quen thuộc đến tận xương kia khiến tầm mắt mọi người đều bắt gặp nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một cô gái mặc áo khoác màu nâu nhạt đang mỉm cười đứng ở cửa, trong đôi mắt màu trà của người nọ chứa ý cười nhạt thoáng qua, khoe miệng cong lên làm cho họ cảm thấy quen thuộc.

Bọn họ biết cô gái này, cô tên là Phó An Nhiên, cô bé cưng của nhà họ Phó.

Nhưng mà, sao người của nhà họ Phó lại có thể xuất hiện ở chỗ này? Gần đây bọn họ lại nghe thấy không ít tin tức đối với Bàn Đôn mà nói thì không phải là tin tốt gì, một tin nổi bật nhất trong đó chính là bây giờ Bàn Đôn đã đầu nhập nhà họ Phó, bán đứng Tần Môn.

Đĩ nhiên là họ không tin.

Mặc dù nhìn Bàn Đôn có vẻ không đáng tin lắm, nhưng mà chỉ cần là chuyện về Tần Môn, từ trước đến nay Bàn Đôn đều hết sức cẩn thận, đừng nói bây giờ anh đã tách riêng ra khỏi Tần Môn, nói đúng là anh hoàn toàn cắt đứt với Tần Môn, anh cũng không thể nào làm ra chuyện gây hại cho Tần Môn.

Cho dù nói như thế nào, Tần Môn cũng do Tần gia để lại. Cho dù bọn họ có oán hận Diêm Tử Diệp chết tiệt kia như thế nào thì họ cũng để ý kỹ Tần Môn, bảo vệ cẩn thận cho ngôi nhà cuối cùng của họ.

Mặc dù là Tần gia không còn nữa, bọn họ cũng cần phải, bảo vệ cẩn thận cho, ngôi nhà của họ.

Đối với người từ nhỏ đã không có nhà để về như bọn họ mà nói thì Tần Môn là chấp niệm của họ.

Nhưng mà bây giờ, vào lúc này, vào lúc hồi tưởng của bọn họ tràn đầy, Bàn Đôn gọi Phó An Nhiên này đến đây là sao? Chẳng lẽ nói, bây giờ anh thật sự đã trở thành người của nhà họ Phó rồi? Bây giờ anh thật sự đã bắt đầu làm việc cho nhà họ Phó sao?

“Chết tiệt! Tần Vũ Triết! Anh có biết anh đang làm gì không?” Diên Huy ở gần Tần Vũ Triết nhất túm chặt cổ áo Tần Vũ Triết, vẻ mặt hung ác nhìn anh.

Tần Vũ Triết bị cổ áo siết chặt đến không nói thành lời, anh hít thở khó khăn, gương mặt mập mạp kia bị nghẹn đỏ bừng, hai tay cố sức gạt tay Diên Huy ra.

Bình thường nhìn tính Diên Huy có vẻ không nóng nảy nhất, nhưng mà nếu chuyện liên quan đến Tần Môn hoặc là người anh để ý thì chắc chắn anh sẽ nổi điên lên.

Tuy bình thường họ đều không qua lại gì nhiều, thậm chí ngay cả gọi điện thoại cũng rất ít, nhưng mà bọn họ vẫn luôn có quan hệ với nhau trong tối, sợ người mình quan tâm không may bỏ mạng.

Mà rốt cuộc bây giờ Bàn Đôn chết tiệt này có biết mình đang làm gì hay không! Vậy mà anh làm việc cho nhà họ Phó kia! Anh đây là bảo hồ lột da! Anh đây là đào mồ cho bản thân, sau đó tự chôn sống bản thân!

Khi nào thì Bàn Đôn chết tiệt này mới có thể không làm cho bọn họ lo lắng chứ!

“Huy Tử, mau buông tay! Bàn Đôn sắp không thở nổi rồi!” Triệu Tường vội vàng đỡ Tần Vũ Triết, vẻ mặt lo lắng nhìn anh, sau khi thấy anh không sao, mới trừng mắt nhìn Diên Huy nói:

“Anh nói xem đều đã trôi qua mười mấy năm rồi, sao vẫn cứ lỗ mãng như vậy?”

“Tôi làm sao?! Rốt cuộc Bàn Đôn chết tiệt này có biết mình đang làm gì hay không? Người kia là ai —— không phải mọi người không biết! Bây giờ cô ta xuất hiện ở đây là sao?” Diên Huy phát tay chỉ vào An Nhiên với vẻ mặt vô tội, vẻ mặt giận dữ: “Đó là cháu dâu tương lai của nhà họ Phó! Bây giờ ai mà chẳng biết thân phận của cô ta? Bàn Đôn có liên quan với cô gái này, anh cho là sau này anh ta sẽ ăn được trái ngon sao?”

Triệu Tường nhất thời không biết nên nói như thế nào, anh cảm thấy Bàn Đôn có chuyện gì đó không nói cho họ biết, có chuyện gì đó đang gạt họ.

“Tôi cảm thấy lần này Huy Tử không có làm sai, Bàn Đôn chính là muốn ăn đòn.” Ngô Chấn vẫn luôn đứng ở một bên không nói gì nói, nhìn anh đeo kính đen có vẻ cực kỳ ôn hòa nhã nhặn, nhưng mà chỉ cần là người hiểu rõ anh đều biết, Ngô Chấn là một trong những lão đại lòng dạ hiểm độc trong giới, năm đó anh chính là Đường chủ Hình đường thuộc hạ của Tần gia.

“Cũng nên chinh đốn Bàn Đôn một chút.” Tống Hâm vừa đến ngồi trên ghế sofa uống một ngụm trà trên bàn, mùi vị không tệ, sau này còn có thể qua đây ngồi một lát.

“Bàn Đôn, có phải anh nên nói cho chúng tôi biết chuyện anh lên gạt chúng tôi rồi không?” Đường Mộc đứng ở bên cạnh Ngô Chấn, trong tay cầm dây thép không biết tìm thấy từ chỗ nào, giật giật khoe miệng.

Tần Vũ Triết khó khăn hít thở lại bình thường, anh dựa vào ghế, thở hổn hển từng hơi từng hơi một, sau đó tầm mắt dừng ở người vẫn đứng ở cửa, cũng không đi vào, chỉ là bình thần nhìn họ.

Bây giờ anh hoàn toàn không rõ ý của gia.

Anh không biết có phải gia tức giận rồi hay không, đúng là anh không có hỏi qua ý gia mà đã tìm những người này đến đây, nhưng mà anh cảm thấy, nếu bây giờ gia đã không tính tiếp tục che giấu nữa, người biết đến cũng đã nhiều như vậy, chỉ cần mấy người này đi điều tra, không phải sẽ biết hết sao?

Anh muốn trước khi chính họ tra được, chủ động lấy lòng những người này trước, nếu không thì, còn không biết những người này muốn ngáng chân anh như thế nào nữa.

Gia cũng thật là, biết rõ ràng đến lúc đó anh sẽ rất xui xẻo, đáng về cô lại hoàn toàn chính là đứng ở một bên xem kịch vui, không nói gì cả, cũng không làm gì, thậm chí dường như cũng không có mong muốn mở miệng.

Sao anh lại xui xẻo gặp phải một người gia như vậy chứ!

Từ sau khi An Nhiên xuất hiện, tầm mắt Tần Vô Song chưa từng rời khỏi người cô ấy, cô cảm thấy trên người cô gái kia có loại hương vị mà cô quá quen thuộc, mà hương vị kia chỉ có trên người Tần gia, nhưng mà nhìn đáng về cô bé này cùng lắm mới mười bảy mười tám tuổi, sao cô có thể là Tần gia chứ?

Nhưng mà tại sao Tần Vũ Triết lại gọi cô đến đây? Bọn họ đã từng điều tra Phó An Nhiên này, ngoại trừ kỹ thuật đánh cờ và võ thuật không tệ lắm thì dường như cũng không có ưu điểm khác, lúc bình thường cô được nhà họ Phó bảo vệ cẩn thận, họ không có cơ hội đi điều tra sâu thêm.

Nhưng mà nếu như một cô bé được bảo vệ cẩn thận đến mức một giọt nước cũng không lọt ra ngoài lại dám đến Phúc Mãn Lâu một mình, không thể không nói, cô can đảm hơn người.

Chỉ cần là người ở trong vòng lẩn quẩn, ai mà không biết bối cảnh của Phúc Mãn Lâu là gì? Ai mà không biết người trấn giữ Phúc Mãn Lâu là Bàn Đôn Tần Vũ Triết khiến lòng người run sợ chứ?

Bảo Tần Vô Song cô tin tưởng một cô bé được bảo vệ như công chúa lại có can đảm như vậy? Thật có lỗi, thật đúng là cô còn chưa ngu xuẩn đến mức đó.

Chỉ là Phó An Nhiên này, tại sao cứ làm cô cảm thấy quen thuộc? Loại cảm giác này, loại cảm giác này đã biến mất từ lâu rồi, từ sau khi gia đi thì không còn nữa...

“Tôi có gì hay mà che giấu mọi người chứ?” Bàn Đôn cảm thấy mình cũng không khó chịu như vừa rồi, nhưng mà mặc dù như vậy, cổ họng anh vẫn rất đau, nói một câu cũng phải hắng giọng, anh nhắc chân đá thẳng vào Điền Huy cách anh không xa.

Điền Huy nhất thời không có

chỗ dựa, suýt nữa bị Tần Vũ Triết đã ngã xuống đất.

Đáy lòng Điền Huy vốn có lửa, bị Tần Vũ Triết đá một cái như vậy, được lắm, đứng lên liền muốn đánh anh, nhưng mà Tần Vũ Triết chạy nhanh, lên đến sau lưng An Nhiên.

*Hừ! Anh cũng không tin, gia sẽ để mặc tên nhóc thôi
Điền Huy kia đánh anh trước mặt cô!*

Bây giờ anh chính là có Bùa Hộ Mệnh!

*Điền Huy gắt gao trừng mắt nhìn Bàn Đôn trốn ở sau lưng An Nhiên, Tần Vũ Triết anh thật sự rất giỏi!
Vậy mà học được trốn ở sau lưng người nhà họ Phó, giỏi lắm!*

“Anh đánh tôi đi, anh cứ đến đánh tôi đi.” Thấy Diên Huy không dám đi chuyển, Trần Vũ Triết bắt đầu được nước lấn tới.

Đã từ lâu anh chưa được nước lấn tới như vậy, loại cảm giác này thật đúng là... Emn tốt!

Cũng không phải Diên Huy sợ hãi thế lực của nhà họ Phó, cùng lắm thì cá chết lười rách với nhà họ Phó thôi, anh có gì mà phải sợ? Chỉ là không đáng, Phó An Nhiên này tuyệt đối có vấn đề.

Diên Huy chưa bao giờ động vào phụ nữ, anh không động cũng không đánh, đây là nguyên tắc của anh.

“Bàn Đôn chết tiệt, tốt nhất anh chờ đây cho tôi!”

“Tôi chờ cho anh đánh à? Tôi ngu chắc?” Bây giờ Trần Vũ Triết hoàn toàn chính là có chỗ dựa nên không sợ.

An Nhiên bị Trần Vũ Triết làm ồn đến nhức đầu, tâm mất rơi vào chuông lớn bên trong sảnh tiệc, xoa nhẹ mi tâm của mình, thấp giọng quát mắng:

“Câm miệng cho tôi!”

Bốn chữ đơn giản, lập tức khiến cho Trần Vũ Triết đang được nước im bặt.

Mà phản ứng của Trần Vũ Triết rơi vào trong mắt những người còn lại, lại càng làm cho họ cảm thấy rằng, bây giờ Trần Vũ Triết đã làm việc cho nhà họ Phó, hơn nữa tính nô lệ này quá nặng rồi! Cho dù là Diêm Tì

Diệp đứng ở đây, Bàn Đôn cũng sẽ đánh bại anh ta, nhưng mà cô gái này nói cái gì vậy? Câm miệng? Cô là cái thá gì chứ?

Vẻ ngờ vực trong mắt Tần Vô Song càng nhiều hơn.

—— Bàn Đôn chết tiệt, anh đi ra cho em! Anh có gan thì đừng trốn ở sau lưng gia.

—— Anh ngu mới có thể đi ra từ sau lưng gia! Anh đi ra thì em sẽ đánh anh!

—— Anh có đi ra hay không!

—— Anh không ra! Không ra không ra, anh tức chết em! Cho em đánh anh này, cho em giày vò anh này, bây giờ không dám sao? Bây giờ em qua đây đánh anh đi.

Toàn bộ ký ức xa xôi lập tức hiện lên trong đầu, vành mắt Tần Vô Song đỏ lên trong nháy mắt.

Năm đó, khi họ đều còn nhỏ, thích nhất chính là trốn ở sau lưng gia, không biết sợ mà kêu gào, lúc đó Tần gia luôn thân nhiên, người để mặc họ ầm ĩ bên cạnh cô, để mặc bọn họ làm loạn.

Về mặt khi đó của Tần gia, giống như Phó An Nhiên bây giờ.

Họ thật sự... giống nhau.

Có một suy đoán điên cuồng bắt đầu nảy sinh ở đáy lòng cô, die,n; da.nlze.qu; ydo/nn đồng từ cô không ngừng co rút lại, không ngừng co lại, cho đến cuối cùng bùng nổ!

lại, không ngừng cơ hội, chờ đến lúc cùng cùng nó.

Mà lúc này Tần Vũ Triết trốn ở sau lưng An Nhiên hết sức ngạc nhiên nhìn Tần Vô Song bỗng chạy như điên về phía anh, anh hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, bước chân bất giác bắt đầu lui về phía sau, lại nói, chắc không phải là cô này nhìn không nổi nữa nên muốn lôi anh ra ngoài xé tít ngay tại chỗ chứ?

Cũng ngay lúc Tần Vũ Triết xoay người muốn đi, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Vô Song chạy như bay đến bên cạnh An Nhiên, trong ánh mắt chứa ý cười của An Nhiên, bỏ nhào đến trên người cô, ôm chặt lấy An Nhiên.

Tần Vô Song ôm chặt lấy An Nhiên, không sai được, không sai được, chính là hương vị này, sẽ không sai, chắc chắn... sẽ không sai...

Gia, gia...

Gia của cô...

Hu hu...

Sao người có thể nhẫn tâm để bọn họ đau khổ mười mấy năm này cơ chứ? Sao người có thể để bọn họ chịu đựng cô đơn mười mấy năm cơ chứ? Tại sao lúc nào gia cũng nhẫn tâm như vậy?

Tần Vô Song không hề phát ra âm thanh nào, Tần Vô Song cao hơn An Nhiên nita cái đầu cứ ôm chặt cô như vậy, đầu chôn sâu ở trong hóm cổ cô, hai vai vì không thể kiềm chế được mà run rẩy.

Đối với biến hóa bất thành linh này làm cho sáu người còn lại hơi dờ ra, bọn họ hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này Tần Vũ Triết đã lùi sang một bên, anh yên tĩnh nhìn An Nhiên li Tần Vô Song ôm chặt trong ngực, không biết đáy lòng là chua xót hay là gì, anh chỉ thở phào một hơi.

Cuối cùng bọn họ lại có thể ở cùng nhau rồi.

Mối quan hệ của họ đã trở về rồi.

Sáu người còn lại vẫn không hiểu, đầu óc Diên Huy hơi mờ mịt, lông mày Bạch Vân nhíu lại, muốn nói người bình tĩnh nhất trong nhóm người họ, nhìn Tần Vô Song có vẻ như nóng nảy lại tinh táo nhất, ở phương diện xử lý công việc, không ai có thể sánh bằng Tần Vô Song.

Nhưng mà bây giờ Tần Vô Song đây đang đùa gì vậy?

"Tôi nói này là điên, cô làm sao vậy?" Triệu Tường hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

Tần Vũ Triết bất đắc dĩ lắc đầu, đều đã rõ ràng như vậy rồi mà đám ngốc này lại chưa nhìn ra, quả nhiên quá ngốc rồi.

Tần Vô Song nói không nên lời, lúc bàn tay mềm mại kia vỗ vào đỉnh đầu cô, cô hoàn toàn khóc rống lên.

Không hề có hình tượng.

Hoàn toàn ghé vào trên người An Nhiên mà khóc lớn tiếng.

Hồi còn nhỏ, lúc cô bị bọn học ăn hiếp, cô sẽ tui thân chạy đến bên cạnh gia tìm an ủi, dường như từ nhỏ gia đã đặc biệt nhân từ với cô và Bàn Đôn, người cho phép cô và Bàn Đôn không nhéo với người, cho phép bọn họ làm chuyện khiến cho cả Tần Môn đều ghen ghét hăm dọa.

Lúc đó cô sẽ ghé vào trên chân Tần gia, kể lể sự tui thân của mình, hoặc là không nói gì cả, chỉ ghé vào trên đùi người lặng lẽ khóc, nhưng mà lúc đó Tần gia luôn rất dịu dàng vuốt nhẹ đầu cô, từng cái từng cái một, nhẹ nhàng khiến cô run sợ, khiến cô tốt cuộc không nhìn nổi nữa mà lớn tiếng khóc lên.

Đối với việc Tần Vô Song đột nhiên khóc lớn tiếng nhất thời làm cho tất cả mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà đáy lòng bọn họ đều bất giác xuất hiện phần ngờ vực.

"Phó An Nhiên, tôi cho cô biết, cô đừng tưởng rằng bản thân là người của nhà họ Phó thì tôi không dám động vào cô!" Ngô Chấn là người đầu tiên lên tiếng, anh đã quen làm người bề trên, lúc nhìn về phía An Nhiên, theo thói quen dùng ánh mắt của người bề trên nhìn cô, trong ánh mắt đe dọa kia còn chứa ý làm người khác yếu thế phục tùng.

Thế nhưng người mà Ngô Chấn nhìn lại là An Nhiên, nếu như là người khác thì chắc chắn người nọ sẽ bị Ngô Chấn dọa sợ.

An Nhiên thờ ơ tiếp tục vỗ nhẹ Tần Vô Song còn đang khóc thút thít, thấy cô vẫn chưa ngừng lại, ngược lại còn có chiều hướng khóc mãnh liệt hơn, An Nhiên thở dài:

"Cô nói xem bây giờ cô đã là người hơn ba mươi tuổi rồi, sao còn giống như đứa trẻ vậy?"

Giọng nói An Nhiên rất nhỏ, bọn Đường Mộc cũng không có nghe thấy, nhưng mà Tần Vũ Triết đứng ở sau lưng lại nghe thấy rõ ràng.

Chắc chắn, Diên Hui da nể e ngại ydo n gia còn không biết rất nhiều chuyện nữa kìa, nếu như người biết cô còn chưa kết hôn, thật không biết người sẽ có phản ứng gì.

"Phó An Nhiên, cô nhanh..." Diên Hui còn chưa nói hết lời thì đã thấy tiếng Tần Vô Song gào khóc nhỏ dần lại, chỉ là cô vẫn không rời khỏi lòng An Nhiên, ngược lại càng ôm chặt cô ấy hơn.

"Gia... Tại sao người không đến tìm bọn con?" Câu này là câu mà bây giờ Tần Vô Song muốn hỏi nhất, mà không phải hỏi tại sao người biến thành dáng vẻ như bây giờ, tại sao chưa chết, tại sao lại trở thành Phó An Nhiên, tại sao... Tóm lại có quá nhiều nghi ngờ, quá nhiều tại sao, nhưng mà câu cô hỏi ra đầu tiên lại là tại sao không đến tìm họ.

Chẳng lẽ không phải họ nên nhận được sự tin cậy của gia sao? Hay là nơi căn bản là gia chưa từng tin tưởng họ?

Lời nói của Tần Vô Song không nghi ngờ gì mà làm

cho sau người con tại vùng nó.

Vừa rồi bà diên gọi Phó An Nhiên đó là gì?

Gia?

Gia gì chứ?

"Tần Vô Song, chú ý xung hộ cho cô đi." Về mặt Bạch Bân tới lại, ánh mắt đông lạnh rơi vào trên người Tần Vô Song đang đưa lưng về phía anh.

Bây giờ sao Tần Vô Song còn có thời gian để ý đến những người này, bây giờ cô vừa vui mừng vừa đau lòng, vui mừng vì gia không chết, đau lòng vì rõ ràng gia không chết, lại không đến tìm cô, nếu như không phải vì Bàn Đôn, có lẽ đến bây giờ cô cũng sẽ bị lừa chẳng hay biết gì.

"Tần Vũ Triết, anh đến nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!" Đường Mộc đến chỗ ngoặt, bắt lấy Tần Vũ Triết còn đang ngây người ở một bên, gào lên với anh.

Bây giờ họ hoàn toàn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao Tần Vô Song đột nhiên ôm lấy Phó An Nhiên mà khóc, còn gọi cô ta là gia? Cô diên rồi sao? Sao Phó An Nhiên có thể là gia của họ? Gia đã sớm... đã sớm chết vào mười bốn năm trước rồi!

Tần Vũ Triết cười với Đường Mộc: "Chuyện chính là như mọi người nhìn thấy." Anh không thể đi giải thích, anh sẽ để lại cơ hội giải thích này cho gia.

Triệu Tường hoàn toàn không thể tin nhìn Phó An Nhiên bị Tần Vô Song ôm chặt, không thể nào. sao cô

có thể là gia của anh chết? Gia của anh đã sớm chết vào mười bốn năm trước, là do anh bảo vệ chứ không tận sức, là do anh sai, cho nên gia mới có thể chết.

Phó An Nhiên để cho Tần Vũ Triết nói cô là gia thì cô sẽ là sao?

Muốn thay thế được thân phận và địa vị của gia sao?
Nực cười!

Triệu Tường không có suy đoán nào, thậm chí lúc đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhanh chóng bước đến bên cạnh An Nhiên, một tay đẩy Tần Vô Song từ trên người An Nhiên ra.

"Triệu Tường! Anh có bệnh à!" Bây giờ Tần Vô Song đang hít hương vị trên người gia, đột nhiên bị Triệu Tường lôi kéo, chắc chắn cô khó chịu rồi.

Nhưng mà lúc cô ngẩng đầu định phải đôi mắt đen nhánh và vẻ mặt phần nộ của anh, lòng cô đột nhiên cả kinh.

"Cô là cái thá gì!" Triệu Tường không hề suy nghĩ gì, nở nụ cười lạnh với An Nhiên. "Cô cho là chỉ dựa vào việc này đã muốn thay thế gia sao? Chỉ dựa vào cô nhóc cô đây, đã muốn thay thế địa vị của gia trong lòng chúng tôi sao? Cô, dựa vào gì chứ?" Vừa dứt lời, Triệu Tường nâng tay bỏ về phía An Nhiên!

Ánh mắt An Nhiên bỗng tối lại, lúc con dao của Triệu Tường bỏ đến, An Nhiên nhanh chóng lùi lại, tốc độ cơ thể né tránh cực nhanh!

"Triệu Tường! Anh emn nổi điên cái gì vậy!" Tần Vô Song nói xong liền muốn xông lên, nhưng mà lúc cô còn chưa chạy được vài bước thì đã bị Đường Mộc và Diên Huy kéo lại.

Tần Vô Song gấp đến độ mắt: "Đường Mộc anh buông tay cho tôi! Hai người đều điên hết rồi à! Người đó là gia, là Tần gia của chúng ta đó!"

Đường Mộc và Diên Huy không nói gì, chỉ là ôm chặt lấy cô, không cho cô di chuyển.

Để cho bọn họ tin tưởng một người mất tích mười bốn năm sẽ đột nhiên sống lại? Mà người đó còn là Phó An Nhiên tiểu thư của nhà họ Phó? Xì, nực cười, xem bọn họ là kẻ ngốc sao?

Cũng chỉ có Bản Đôn và bà điên mới tin chiêu trò lừa bịp ấy.

"Nói cho tôi biết, cô muốn làm gì!" Với việc cô có thể tránh khỏi tấn công của anh, Triệu Tường cũng không kinh ngạc gì, lúc anh điều tra Phó An Nhiên thì đã biết bản lĩnh của cô rất giỏi, được chính Phó Quân Hoàng đưa theo bên cạnh, cho dù là có ngu ngốc như thế nào cũng không thể nào không tránh khỏi một đao kia của anh.

An Nhiên không nói lời nào, chỉ nhìn Triệu Tường, đáy lòng lại đang thờ ơ.

Không ngờ nhiều năm rèn luyện như vậy càng làm cho Triệu Tường cẩn thận hơn nhiều, nhớ năm đó, anh vẫn còn là đứa nhỏ ngốc, cho dù là chuyện gì, chỉ cần nếu anh

thấy được thì anh sẽ không cố kỵ gì mà xông về phía trước.

Không ngờ, bây giờ suy nghĩ đã kín đáo như vậy rồi?

Lúc An Nhiên đi vào sảnh tiệc, thấy đám người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, đáy lòng An Nhiên vô cùng kinh ngạc, có thể nào cô cũng không ngờ Bàn Đôn sẽ gọi đám người này đến đây.

Vốn dĩ cô không tính quấy rầy cuộc sống bây giờ của họ.

Cô từng âm thầm điều tra họ, bây giờ mỗi người trong số họ đều sống rất tốt, tuy là không có ở vị trí trung tâm nhất ở Tần Môn, nhưng bọn họ vẫn kiếm sống rất tốt, ví như là bây giờ công ty trong tay Bạch Bân cũng không ít.

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiếu Vợ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.